

Liễu Thiều Bạch

Hồ Vương Thanh Liên (Bảo Bảo đích Hỏa Hồ Vương Phu)

MỤC LỤC

1. Huyết Hỏa Hồ
2. Mĩ Nam Tắm Rửa
3. Lấy Lui Làm Tiền
4. Bất Đắc Dĩ Giữ Lại
5. Ba Điều Ước Pháp
6. Tâm Tính Thay Đổi
7. Lừa Hôn Môi
8. Ghen Tỵ Là Ma
9. Tác Dụng Của Vân Hoa Liên
10. Thanh Giám Quốc
11. Biến Thành Hình Người
12. Kinh Hãi Tình Ca
13. Thi Hành Khổ Nhục Kế
14. Quả Nhiên Là Kiếp
15. Mị Hoặc Thôi Miên
16. Dục Tuân Nhân Gian
17. Đánh Bạc Thổ Lộ
18. Ước Định Ba Năm
19. Chương 19
20. Dùng Mũi Đổi Ưng
21. Tọa Kỵ Chi Cừu
22. Không Thề Bỏ Lệnh Cấm
23. Một Cái Phòng Đôi
24. Gặp Lại Cảnh Khỏa Thân
25. Cường Hôn
26. Lừa Giận Bùng Nổ
27. Ngoại Tộc Tuyệt Ưng
28. Phiền Toái Đèn Đầy
29. Tình Dịch Vô Song
30. Kỵ Mã Phong Ba
31. Cúi Đầu Trước Một Bước.

32. Đáp Ứng Cùng Nhau Ngủ
33. Ai Ăn Ai
34. Đùa Thúy Xà
35. Một Viên Mỹ Nhân Chí
36. Trao Đổi Ngọt Ngào
37. Ngoài Ý Muốn Được Linh Châu
38. Âm Thực Nhân Gian
39. Kiêu Tiên Sinh Thần Bí
40. Quyết Ý Chia Rẽ
41. Xuân Tình Hương
42. Bị Nhục Mà Không Dứt
43. Vị Dấm Chua Hồn Loạn
44. Xoa Dịu Lửa Giận Vô Hình
45. Không Chấp Nhận Can Thiệp
46. Khiêu Khích Trên Lưng Ngựa
47. Vô Song Phủ
48. Giao Phong Trong Bữa Tiệc
49. Bại Lộ Thân Phận
50. Huyết Thệ Gặp Họa
51. Kiên Quyết Rời Xa
52. Đối Đàm Hạ Tương Thông
53. Vừa Cương Vừa Nhu
54. Mạnh Mẽ Tuyên Bố
55. Đến Trước Hoàng Sơn
56. Hướng Như Mặc Cầu Thân
57. Chân Ngã Thức Tỉnh
58. Phó Thác Trước Lúc Sinh Tử
59. Miễn Cường Cười Vui
60. Đi Gặp Tuyết Ưng Vương
61. Bức Như Mặc Rời Đi
62. Chương 62
63. Thần Điện Nhận Thức Tỷ Tỷ
64. Lên Thiên Đình Tru Tiên
65. Ngọc Đế Xấu Hổ
66. Cờ Rỗng Lên Thiên Đình
67. Thiên La Phát Sinh Biến Cố
68. Cuối Cùng Hi Sinh
69. Giọt Lệ Trân Quý
70. Cùng Dắt Tay Nhau Xem Vân Liên Hoa

THIÊN ĐỊA TINH LINH HỆ LIỆT

- 1- XÀ QUÂN NHƯ MẶC (Xà quân đích bác ái nương tử)
- 2- HỒ VƯƠNG THANH LIÊN (Bảo Bảo đích Hòa Hồ vương phụ)
- 3- ỨNG VƯƠNG LIỆP TÌNH (Ứng vương đích hồn huyết Vương phi)
- 4- ĐIỆP VƯƠNG HOẶC ÁI (Điệp vương đích Nhân ngư tân nương)

Giới thiệu

Hắn là tinh linh tối yêu mị trong vạn vật, là Hỏa Hồ tộc tôn quý nhất, Thanh Liên vương. Dù hắn vô tình hay cố ý mê hoặc thì nhìn thấy hắn cũng có nghĩa là rơi vào tay giặc. Nhưng hắn không dự tính được chỉ vì một giọt máu mà phải khuất thân làm nô, cũng từ đó thay đổi vận mệnh của hắn.

Nữ tử này bá đạo, tinh quái, kiêu ngạo nhưng cũng rất xinh đẹp, thân phận lại là nữ vương của Xà tộc. Còn dám tuyên bố hần từ nay sẽ trở thành vương phu của nàng...

Chương 1

HUYẾT HỎA HỒ

Truyền thuyết Hỏa Hồ là một trong bốn thần thú trấn giữ bốn phương: Bạch Hồ, Chu Tước, Thương Long, Huyền Vũ; là động vật có kinh khí nhất, màu lông sáng đẹp, hoa mỹ cho nên cũng được gọi là Hỏa Hồ.

Chúng cũng là loài cao quý nhất trong Hồ tộc, vốn cũng lệ thuộc vào sự cai quản của Thú tộc nhưng từ bảy ngàn năm trước, Hỏa Hồ tộc sinh ra một tân vương, rồi chỉ sau đó một ngàn năm, Hỏa Hồ tộc liền thoát khỏi sự cai quản của Thú tộc, tự phát triển thành một bộ tộc cường đại.

Mà tân vương làm cho Hỏa Hồ tộc được các tộc khác kính nể và kiêng kỵ mấy ngàn năm qua chính là Thanh Liên.

Truyền thuyết về Thanh Liên thì có rất nhiều.

Truyền thuyết nói rằng hần dung mạo tuyệt thế, mị học trời sinh, bất kỳ kẻ nào bị hần liếc nhìn một cái cũng đều điên đảo thần hồn.

Truyền thuyết nói rằng hần từ nhỏ đã có một mùi hương lạ lùng trên cơ thể, đó là loại xuân dược tốt nhất trên thế giới, cho dù là con dân của Hỏa Hồ tộc, người thấy hương khí trên người hần cũng tâm loạn ý mê, cho nên nếu có việc muốn bẩm báo với vương thì phải cố gắng nín thở mới được.

Truyền thuyết nói rằng hần trời sinh tiên cơ sâu nặng, cho dù có dung mạo tuyệt thế nhưng tâm lại vô hoặc thế, tu hành chưa tới bốn ngàn năm đã luyện ra một trong Thiên Địa Tứ Bảo "Hỏa Hồ Thánh Châu", cho nên trên thiên đình đã có ý đợi đến lúc hần tròn bảy ngàn năm tu hành thì sẽ làm cho hần công đức viên mãn, đắc đạo thành tiên, mà nay hần chỉ còn khoảng chưa đến hai trăm năm nữa là hoàn thành.

Truyền thuyết ở những bộ tộc khác, trong quá trình tu luyện thành tiên, mỗi một ngàn năm sẽ bị thiên lôi đánh kiếp một lần, mà hần, vì được thiên đình rất yêu thích cho nên chưa từng trải qua lịch kiếp lần nào.

Truyền thuyết.....

Truyền thuyết về Thanh Liên vương thật sự nhiều, rất nhiều, nhiều đến mức người ta không biết đâu là thật đâu là giả. Nhưng cho dù thế nào thì vẫn có một cái là hàng thật giá thật, đó chính là huyết khế của Hỏa Hồ tộc.

Hỏa Hồ bộ tộc tồn tại đều không phải là giống trời sinh, mà là hình thành từ một khế ước, mấy vạn năm trước, khi trong hồ tộc còn chưa có Hỏa Hồ thì tổ tiên bọn họ vốn là một hồ ly lông vẫn cùng một vị thần thờ thượng cổ không biết đã dựa vào điều kiện và quyền lợi thế nào mà định ra huyết khế, từ đó, màu lông bọn họ dần dần chuyển sang nâu đỏ, đó chính là thể hệ huyết hồ đầu tiên.

Rồi cứ thế hệ này nối tiếp thế hệ kia, sự tiến hóa cũng dần dần thay đổi và phát triển, cho nên khi trời đất tạo thành thì màu lông của bọn họ cũng đã có màu đỏ, nhưng vì tổ tiên đầu tiên là hồ ly lông vẫn cho nên sự tiến triển này là một thành công vĩ đại, nhưng ở bụng và đuôi vẫn còn pha màu khác hoặc ở những bộ phận khác trên cơ thể cũng pha màu khác.

Tổ tiên đã di ngôn thế hệ sau này nếu sinh được hồ ly toàn thân một màu đỏ, đó chính là kẻ sẽ đưa Hỏa Hồ tộc đến thời kỳ phát triển cực thịnh và mạnh mẽ nhất, người nọ sẽ có địa vị cao quý nhất trong tộc và phải được gọi là Thanh Liên.

Cho nên khi Thanh Liên vương được sinh ra vào bảy ngàn năm trước thì toàn bộ Hỏa Hồ tộc đều hưng phấn, vui mừng như điên.

Còn chưa được sinh ra đã được định sẵn cái tên thật hay, quả nhiên hần cũng không phụ lòng kỳ vọng của mọi người, dù không có ai trợ giúp nhưng chưa đến hai trăm năm sau đã có thể biến hình, từ đó chính thức bước vào con đường tu luyện.

Nhưng Hỏa Hồ tộc còn có tổ huấn: ai có được một giọt máu của người Hỏa Hồ tộc thì từ đó về sau người đó sẽ là chủ nhân của hần. Không ai biết vì sao tổ tiên lại lưu lại quy định này, có lẽ là do trước kia đã cùng thần thượng cổ lấy một giọt máu là khế ước trao đổi chẳng?

Cho nên một giọt máu đối với người Hỏa Hồ tộc rất quan trọng, quan trọng giống như sinh mạng của mình, cũng may mấy ngàn năm qua trong tộc cũng chưa từng có sự kiện gì, nếu có tặng một giọt máu cho ai đó thì cũng đều có mối quan hệ thân thiết gắn bó, cho nên không ai nghĩ trong tương lai, Hỏa Hồ tộc lại xảy ra chuyện đến nghiêng trời lệch đất.

Mà chuyện lại bắt đầu từ lúc Thanh Liên vương mất đi một giọt máu.

Chương 2

MĨ NAM TẮM RỬA

Địa cung trong Hỏa Hồ Thánh sơn.

Sương trắng lượn lờ che kín toàn bộ không gian, tiếng nước chảy không ngừng, làm cho người ta không tiến vào cũng biết nơi này có một suối nước nóng.

Trong không khí tràn ngập một mùi hương thấm vào ruột gan, nói là mùi hoa cũng không phải, mà cũng không biết diễn tả thế nào, vài thiếu nữ mặc hồng y dáng người thanh thoát đứng canh trước cửa, cẩn thận kiểm tra phía trước, bởi vì Thanh Liên vương vĩ đại của các nàng đang trải qua trai giới tắm rửa để chào đón năm trăm năm cuối cùng ở nhân gian.

Dựa vào thói quen trước đây, vương sẽ ngâm mình ở suối nước nóng trong địa cung một lát, nhưng tất cả những gì cần thiết cho việc tắm rửa trai giới đã được chuẩn bị chu đáo và đưa vào địa cung vào ba ngày trước, hiện tại các nàng chỉ cần đứng canh ngoài cửa, không cho bất kỳ kẻ nào đến gần.

Thanh Liên đi vào ôn tuyền trong động, chậm rãi cởi bỏ bộ thanh sam, mái tóc đen tuyền liền xổ tung, trải dài trên tấm lưng tuyệt đẹp của hần, chỉ lộ ra cái cổ cùng đường cong duyên dáng của bờ vai, làn da trắng như bạch ngọc vì nhiễm khí nóng nên dù chưa đi vào trong nước cũng đã ửng đỏ.

Cái miệng tròn trịa, no đủ, đôi chân thon dài thông thả đi từng bước vào trong ôn tuyền.

Đi hết mười ba bậc thang thì toàn bộ thân thể của hần cũng đã chìm vào trong ôn tuyền, mái tóc đen bóng nổi bông bênh trên mặt nước một lát sau mới chìm xuống, dính và lưng hần. Đôi mắt câu hồn khẽ nhắm lại, hưởng thụ sự thoải mái do làn nước ấm mang lại.

Nước suối từ trong lòng đất không ngừng chảy ra ngoài, tiếng nước chảy phát ra âm thanh ồ ồ, trong không khí thoảng một mùi hương lạ lùng, càng lúc càng nồng, Thanh Liên vẫn thả lỏng thân mình, hưởng thụ, người trong tộc không thích tắm rửa nước nóng lắm nhưng hần lại cực kỳ yêu thích cảm giác bị khí nóng bao quanh, cho nên cứ cách năm trăm năm, hần lại lấy cơ trai giới mà đến nơi này ngâm mình khoảng một canh giờ (500 trăm năm mới tắm 1 lần, 1 lần tắm chỉ 1 canh giờ, thiên hạ đệ nhất ở đó, hehehe)

Thói quen này bắt đầu từ lúc hần phát hiện ra ôn tuyền này, kéo dài từ đó tới giờ, mà người trong tộc lại nghĩ ôn tuyền này là thánh tuyền do thiên đình ban cho hần, cho nên không ai dám tự ý đến đây tắm rửa một mình chứ đừng nói là có gan chia sẻ với hần một nơi tốt như vậy.

Đối với sự hiểu lầm và e dè của người trong tộc, hần cũng không có ý định giải thích hay làm sáng tỏ, hần là vương, hần cũng có sở thích và nhu cầu của mình, nhưng không biết sau này lên thiên đình có còn được thoải mái như bây giờ hay không, e rằng là không có rồi.

Ôn tuyền vốn phát ra từ nơi nóng nhất trong trái đất, mà thiên đình thì cách xa mặt đất đến vạn dặm, làm sao có được ôn tuyền để hần ngâm mình hưởng thụ? Cho nên phải tận dụng cơ hội cuối cùng mà đến đây ngâm mình lần cuối, cho nên càng không muốn rời khỏi quá sớm.

Như cũng không thể ở đây quá lâu, cho nên sau một hồi thả lỏng những phiền não và sự mệt mỏi vì tu luyện, Thanh Liên rốt cuộc cũng chậm rãi đứng lên, đi ra khỏi ôn tuyền.

Một đôi mắt xanh biếc nấp sau tảng đá bên góc ôn tuyền như là đã chờ đợi cảnh này từ lâu, thấy Thanh Liên vương đã đứng lên thì kích động tới mức suýt chút nữa là nhảy ra khỏi chỗ ẩn nấp, cũng may cuối cùng đã kiềm chế được nhưng ánh mắt xanh biếc sáng ngời vẫn không nhúc nhích mà nhìn cảnh tượng trước mắt, dường như không muốn bỏ lỡ cảnh mỹ nam tắm rửa dù chỉ là một giây một phút.

Thanh Liên vương không phát hiện ra có người ẩn nấp, mang theo thân hình dính đầy bọt nước lại ửng hồng vì khí nóng từ trong ôn tuyền đi ra, theo mỗi một bước đi của hần, từng hạt nước lại chảy xuống thân hình trắng nõn lại tuyệt mỹ của hần, mê hoặc lòng người.

Da thịt vốn mềm mại, trắng nõn, sau khi được ngâm qua nước nóng càng thêm nhẵn nhụi, sáng bóng như trân châu lại ửng hồng rất xứng với sinh cầu và mùi thơm lạ lùng trên người Thanh Liên, làm cho đôi mắt xanh biếc nấp sau tảng đá kia càng sáng hơn.

Lúc hần mới bước vào, vì góc độ nên nàng chỉ nhìn thấy phía sau lưng nhưng chỉ vậy thôi cũng đủ làm cho nàng mơ màng, máu mũi trào dâng, mà tình cảnh bây giờ thì đâu phải hơn cái bóng lưng chỉ có trăm lần?

Thân hình không cường tráng mà lại gầy gò, thon dài, trên lồng ngực trần nõn là hai điểm anh hồng non mềm, làm cho người ta hận không thể lập tức nếm thử, đường cong của phần eo nối liền cái hông uyển chuyển xuống tới đôi chân thon dài, mà giữa hai chân chính là vật nam tính tinh xảo.

Toàn thân hần cũng không nhiều lông lắm, nếu không nói là rất ít, đôi mắt xanh biếc tham lam nhìn ngắm toàn thân hần, trong đầu lại âm thầm so sánh, nếu hai người cùng độ xem da ai mịn hơn thì thật sự là khó phân cao thấp.

Nhìn Thanh Liên tao nhã nhất lấy nội sam khoác lên người rồi bay đi, chủ nhân đôi mắt xanh biếc cảm thấy may mắn vô cùng, thật không uống công nàng chờ đợi suốt năm trăm năm, cuối cùng cũng nhìn thấy một màn tuyệt vời này, coi như là thu chút lợi tức cho việc nàng tưởng nhớ hần bao nhiêu lâu nay.

Từ cái nhìn đầu tiên, nàng đã muốn hần là của mình, bây giờ cũng đã đến lúc mang hần trở về.

Chương 3

LẤY LUI LÀM TIỀN

Đang lúc nó nghĩ nên dùng cách nào để xuất hiện thì biến cố đã xảy ra, nguyên nhân vì nó quá tham lam nhìn ngắm mỹ nam cho nên đã không cẩn thận mà lộ hơn nửa thân hình ra khỏi tảng đá, đã vậy còn không chịu im miệng mà nuốt nước bọt không ngừng, cho nên mới phát ra âm thanh không lớn không nhỏ.

Lẽ ra âm thanh này sẽ không tính là gì so với tiếng nước ôn tuyền chảy, không ai nghe được mới phải nhưng vì nó để lộ nửa thân hình cho nên làm cho Thanh Liên phát hiện ra sự khác lạ, không để cho nó nghĩ cách đào tẩu, cánh tay trần nõn như ngọc đã nhanh chóng bắt lấy thân hình nó, giơ lên không trung.

Đừng nhìn năm ngón tay thon dài xinh đẹp, trắng muốt như bạch ngọc mà nghĩ rằng nó chỉ có mềm mại không thôi, phải biết rằng chủ nhân của bàn tay đó là Thanh Liên vương của Hỏa Hồ tộc có sáu ngàn chín trăm năm đạo hạnh, đừng nói hiện tại nó chỉ trong bộ dáng một con rắn nhỏ, cho dù nó hiện ra chân thân thì bằng đạo hạnh hiện giờ, Thanh Liên vương muốn bóp chết nó cũng dễ như trở bàn tay.

Thân hình bị chế trụ gắt gao, không thể động đậy, năm ngón tay như muốn cắt đứt thân hình của nó, làm cho nó bất chấp việc che dấu thân phận, vội vàng la to thảm thiết " Thanh Liên vương thức, ô...ta là Bảo Bảo, ta là Bảo Bảo a"

Thanh Liên trăm nghĩ ngàn tính cũng không ngờ ngay lúc hần tắm rửa lại có người ngoại tộc nhìn thấy, đối tượng lại là một con rắn đạo hạnh chưa tới một trăm năm? Nó làm sao đến đây được? đã vậy còn có thể thoát khỏi khứu giác của Hỏa Hồ tộc được xem là linh mãnh nhất?

Càng quý dị hơn là nó còn có thể tránh khỏi sự phát hiện của mình, đây là chuyện không thể nào xảy ra, cho dù Xà quân Như Mặc có đạo hạnh hơn hần một ngàn năm tự thân đến đây cũng không thể che giấu được tung tích với hần, nhưng con rắn nhỏ trong tay này lại làm được, chuyện này là sao?

Khi hần nghe nó tự xưng là Bảo Bảo thì trong mắt không khỏi hiện lên sự kinh ngạc, chăm chú nhìn kỹ con rắn nhỏ trong tay, lập tức nhìn ra sự nguy trang của nàng, liền buông lỏng tay một chút, làm cho thân hình nho nhỏ của nó rơi xuống đất, nháy mắt biến thành một mảng xà xanh biếc to lớn, có chút chần chờ và nghi hoặc hỏi " người chính là thiên kim của Xà quân đại nhân?"

Trong trí nhớ của Thanh Liên, ngoài trừ Như Mặc, hần cũng không quen ai khác trong Xà tộc, hơn nữa nó còn gọi hần là Thanh Liên vương thúc, mà nó cũng có thể thoát khỏi cảm quan của hần, xuất hiện ở trong này, trừ bỏ nó là nữ nhi của Như Mặc thì không còn có cách giải thích nào hợp lý hơn, nhưng khi hần gặp nó thì nó vẫn còn là một quả trứng, không ngờ chỉ mới một trăm năm mà nó đã lớn như vậy rồi.

Bắc Dao Bảo Bảo biến trở về chân thân, ngưng thần một lần nữa thì đã đổi thành một cô gái xinh đẹp tuyệt trần ở trước mặt Thanh Liên, mái tóc được búi song hoàn kỉnh, lá sam xanh biếc càng làm đáng vẻ của nàng tăng thêm vẻ thướt tha, yêu kiều, làn da trắng như tuyết, mày liễu, đôi mắt xanh biếc mang theo một chút ủy khuất, má lúm đồng tiền hiện nụ cười ngây thơ, đáng yêu, nhìn thấy Thanh Liên đang nhíu mày nhìn nàng liền nhu thuận thi lễ " Bắc Dao Bảo Bảo gặp qua Thanh Liên vương thúc"

Đường nét gương mặt giống y như Như Mặc, làm cho Thanh Liên không chút hoài nghi thân thể của nàng, nếu hần không làm thì sở dĩ nàng không bị người Hỏa Hồ tộc phát giác không phải vì đạo hạnh của nàng cao thâm, mà hơn một trăm năm trước, khi nàng còn trong trứng đã cắn hần một cái, uống luôn một giọt máu của hần, cho nên nàng muốn che giấu hơi thở, ẩn nấp trong Hỏa Hồ tộc là chuyện dễ dàng, đương nhiên cũng thoát được cảm quan của hần.

Nhưng nàng là một cô nương, không ở Xà tộc lại chạy tới đây làm gì? Lại còn "đúng lúc" nhìn thấy hần tắm rửa, Thanh Liên cho rằng nếu nói một hậu bối như Bảo Bảo trốn ở đây nhìn lên hần thì thật sự là chuyện rất hoang đường nhưng hần không tìm được lý do giải thích nguyên nhân nàng có mặt ở đây?

Bắc Dao Bảo Bảo nhìn nam tử yêu mỹ chỉ mặc một kiện trung y mỏng manh, đang nhíu đôi mắt phương nhìn nàng, không biết hần đang nghĩ gì?

Một trăm năm qua, nàng đã nhìn qua không ít nam tử có bộ dáng xinh đẹp, dung mạo tuyệt tú, như phụ thân vĩ đại của mình là ví dụ tốt nhất. Nhưng nếu nói về khí chất cao quý thanh nhã thì Thanh Liên trước mắt so với Tước vương làm Mặc Mặc thần hồn điên đảo thì vẫn hơn một chút; nói về khí thế thì hần không kiên nghị, kiên cường hơn Tuyết Ưng vương nhưng nàng lại luôn nhớ tới hần, vừa nhìn thấy hần, tâm tình đã vui sướng không thôi, những người khác dù tốt đến thế nào đi nữa thì cũng không lọt vào mắt nàng. Tuy biết rằng lúc này vụng trộm rời khỏi tộc, chạy đến đây tìm hần thực sự có chút tùy hứng và không hợp lễ nghĩa, nếu phụ thân và mẫu thân đại nhân biết được thì chắc chắn những ngày sau này của nàng sẽ không tốt, nhưng nàng không thể nhịn được nữa.

Chờ đợi một trăm năm đã quá mức chịu đựng của nàng, hiện tại nhân lúc phụ thân đại nhân và mẫu thân đại nhân đang tập trung vào chuyện của Mặc Mặc và Tước vương, nên nàng liền thừa cơ hội đi tìm hạnh phúc của mình, mà đối tượng nàng chọn từ đầu tới cuối chỉ có một mình hần - Thanh Liên vương.

" Thanh Liên Vương thúc không chào đón Bảo Bảo đến đây sao?" thấy hần nhìn mình thật lâu mà không nói gì, Bảo Bảo lập tức cúi đầu, dùng âm thanh lo sợ hỏi, như là một chú nai con ngờ ngác.

Chiêu này gọi là lấy lui làm tiến, nàng tin trong thiên hạ này, ngoại trừ phụ thân đại nhân và mẫu thân đại nhân của nàng, không ai có thể nhẫn tâm được với bộ dáng đáng thương của nàng, cho dù là Hỏa Hồ tộc nổi danh giáo hoạt cũng không ngoại lệ. Nếu có thể nàng tất nhiên không muốn gọi hần là vương thúc, làm cho nàng và hần có khoảng cách nhưng Hỏa Hồ trời sinh tính tình linh mãnh lại nhạy cảm, nếu nàng không gọi hần như thế, e rằng sẽ không có cơ hội đến gần hần.

" Không phải, ta chỉ cảm thấy thời gian qua thật mau, nhoáng cái đã hơn trăm năm, ngay cả đứa nhỏ của Xà quân đại nhân cũng đã lớn như vậy rồi, còn nhớ năm đó ta đến thăm thì người còn nằm trong trứng a, như vậy người năm đó cần ta một cái là tiểu công chúa người a"

Thanh âm mượt mà, uyển chuyển làm cho người nghe cảm thấy xương cốt cũng mềm đi, lại có cảm giác thoải mái, nhưng một tiếng tiểu công chúa, đứa nhỏ của hần vừa có cảm giác thân thiết nhưng cũng xác định rõ vai vế và khoảng cách giữa hai người, phân định rõ hần là trưởng bối mà Bảo Bảo là văn bối, thật không hổ là vương của Hỏa Hồ tộc, thật sự rất lợi hại.

Bắc Dao Bảo Bảo giả vờ không để ý tới ẩn ý của hần, cao hứng, phấn chấn tiến lên ôm lấy tay hần " Bảo Bảo biết Thanh Liên vương thúc sẽ không quên Bảo Bảo đâu"

Chương 4

BẤT ĐẮC DĨ GIỮ LẠI

Không biết là cố ý hay vô tình mà Bảo Bảo lại dán bộ ngực mềm mại lên tay hần, làm cho Thanh Liên dù cách lớp vải vẫn cảm nhận được sự mềm mại, co giãn, cảm giác xa lạ nhưng không chán ghét, thậm chí còn có chút bị hấp dẫn, nhưng điều này đối với Hỏa Hồ vương như hần thì đúng là mùa riu qua mắt thợ.

Hần nghiêng đầu, liếc mắt nhìn nàng, đôi mắt sáng ngời như ánh sáng châu ngọc chiếu rọi nhân gian, cũng không vội rút tay ra, ngược lại còn mỉm cười nói " tiểu công chúa không định cắn vương thúc lần nữa chứ?"

Nụ cười tuy rằng rất đậm đặc nhưng lại mang theo một cổ phong lưu, xứng với khí chất của hần ,Bảo Bảo nghĩ Thanh Liên muốn nàng có khoảng cách với hần nhưng hần lại không biết chính nụ cười kia của hần đã làm nàng càng thêm quyết tâm có được hần.

" Vương thúc, người phá hư! Người phá hư!" Tâm tư xoay chuyển trong chớp mắt, Bắc Dao Bảo Bảo giả bộ không thuận theo mà vỗ nhẹ vào ngực Thanh Liên, giả bộ làm nũng cũng thừa cơ ăn đậu hũ của hần lần nữa.

Rồi trong khi hần còn chưa kịp hồi han, lại bày ra vẻ mặt như sắp khóc " ta bị phụ thân và mẫu thân đuổi ra ngoài, không có nơi nương thân, cũng không quen biết ai nên mới tìm tới Thanh Liên vương thúc, nhưng khi tới đây rồi lại không dám làm phiền người tu luyện, do dự một hồi đành quyết định nương thân trong động nhỏ này, không ngờ đây lại là chỗ vương thúc tắm rửa..."

Cũng không cần nhiều lời, Thanh Liên lại là người thông minh,, sao lại không biết nàng muốn nói gì? Nàng muốn nói với hần là nàng ngẫu nhiên có mặt ở đây, cũng không có ý định nhìn hần tắm rửa, hơn nữa còn ngụ ý nếu hần đã phát hiện ra nàng thì hần phải có trách nhiệm giữ nàng ở lại...

Thanh Liên không nói gì nhưng trong lòng lại nở nụ cười, quả thật là nha đầu bướng bỉnh lại còn giảo hoạt, nếu nàng không nói như vậy, hần còn có thể tin nàng vô tình xâm nhập nhưng nàng càng giải thích, càng lộ rõ mục đích của nàng, thật đúng không có chút nào là đứa nhỏ của Như Mặc, vợ chồng bọn họ cũng không phải là người hay sử dụng tâm kế, không ngờ lại sinh ra một nữ nhi như thế, chắc là nhiều năm qua Như Mặc cũng phiền não không ít.

Nghĩ đến đây, Thanh Liên không khỏi cảm thấy tội nghiệp cho Như Mặc, nhưng Hỏa Hồ tộc của hần cũng không thể giữ nàng lại, nếu không hần sẽ không có những ngày thái bình a.

" Tiểu công chúa tùy hứng như vậy cũng không tốt nha, ta nghĩ cha nương người vì nhất thời tức giận mà nói thế thôi, người sao lại thật sự bỏ đi? Lát nữa vương thúc sẽ tự mình đưa người trở về, ta cũng gần trăm năm qua không gặp cha nương người a, nhân dịp này gặp mặt cũng tốt"

Thanh Liên dùng thái độ của trưởng bối nói chuyện với văn bối, khuôn mặt hần nhìn qua chỉ như mới hai mươi nhưng khi nói chuyện như thế cũng không làm người khác thấy ngạc nhiên.

Dù bề ngoài không cách biệt nhiều nhưng khí chất trưởng thành qua năm tháng cũng tạo nên sự bất đồng rất lớn, Bắc Dao Bảo Bảo như ánh minh, tản ra hào quang chói mắt mà Thanh Liên chỉ như một chấm nhỏ, dù

hào quang không lớn nhưng đó là do ẩn chứa vào bên trong mà thôi, cho nên nếu chân chính đấu với nhau thì chưa biết ai thắng ai.

Trên thực tế, phụ thân vĩ đại Xà quân Như Mặc cùng mẫu thân thích chinh người Bắc Dao Quang của nàng đang ở Tước Hoàng sơn của Tước vương Vân Thư, lo lắng cho chuyện của Mặc Mặc và Tước vương, e rằng trong thời gian ngắn sẽ không rảnh để lo cho nàng, mà nàng cũng lập tức nhân cơ hội này giao chuyện của Xà tộc lại cho người khác mà đến đây, chỉ hi vọng trước khi phụ thân và mẫu thân trở về, nàng có thể chiếm được tâm của nam nhân tuyệt thế này, cho nên nàng làm sao có thể hấn đưa nàng trở về, nếu là vậy thì chẳng phải chuyện này sẽ là công cốc sao?

Vội vàng buông tay hấn ra, lui về sau hai bước, làm bộ như đi ra khỏi động " không cần vương thúc nhọc lòng, ta không trở về, không dám đối gạt vương thúc, lần này ta làm cho mẫu thân rất giận, còn làm cho nàng rơi nước mắt nên phụ thân cũng rất giận ta, trước khi bọn họ còn chưa tha thứ cho ta thì ta tuyệt đối sẽ không trở về, Bảo Bảo cũng biết vương thúc còn trăm năm nữa là đã đắc đạo thành tiên, thật sự không nên ở thời điểm quan trọng này lại ở đây làm phiền người, chỉ vì ta nghĩ phụ thân đã từng nói với ta, nói ta có thể sống được cũng là nhờ Thanh Liên vương thúc tặng Hỏa Hồ Thánh Châu, cho nên ta xem vương thúc như là người thân, hiện tại mới biết được là ta đã quá mức tùy hứng, không suy nghĩ gì mà liều lĩnh đến đây là hành vi thất lễ đến mức nào, cho nên ta tự mình đi thôi. Ta chuyển đến nơi khác chừng mấy chục năm, có khi lúc đó phụ thân và mẫu thân ta sẽ tha thứ cho ta, đến lúc đó ta sẽ trở về "

Thanh Liên vương biết rõ những lời nàng nói không thật nhưng không thể âm thầm khen ngợi, nàng đã nói tới mức này, nếu hấn còn đưa nàng đi thì dường như là quá lạnh nhạt vô tình, hơn nữa trong người nàng còn có Hỏa Hồ Thánh Châu của hấn, nếu nàng thật sự ở bên ngoài gặp phải bất trắc thì mình cũng phải đi cứu nàng, như vậy không bằng để nàng tá túc ở đây một thời gian, nếu nàng ở đây một thời gian thấy mục đích không đạt được có lẽ sẽ tự quay về Xà tộc "nếu thực sự không có nơi để đi thì hãy ở lại Hồ tộc đi, sao lại để cho một tiểu hài tử như người lưu lạc bên ngoài được chứ, chờ phụ thân người hết giận, vương thúc sẽ báo hấn đến đón người về, như vậy được không?"

" Thanh Liên Vương thúc, người là nói thật sao? Người thật sự nguyện ý thu lưu ta sao?" Bắc Dao Bảo Bảo quay đầu, đôi mắt xanh biếc ngấn nước, vẻ mặt vừa lo sợ lại vừa bất an, thật sự làm cho người ta thấy thương yêu.

Thanh Liên vương nhìn nàng, hơi gật đầu, rõ ràng là đứa nhỏ vẫn cần được người ta quan tâm, có lẽ do mình nghĩ nhiều quá, một đứa nhỏ mới hơn trăm tuổi hấn là không hiểu được cái gì là tình dục và chiếm giữ, xuất hiện ở đây chắc chẳng qua ngẫu nhiên, có lẽ nàng thực sự bị Như Mặc đuổi đi, Như Mặc yêu Bắc Dao Quang thế nào, hấn biết rất rõ mà tiểu nữ nhân này lại chọc cho mẫu thân nàng rơi lệ, Như Mặc sốt ruột vì ái thể mà nặng lời với đứa nhỏ của mình cũng không có gì lạ.

Thôi, mặc kệ đây là ngẫu nhiên hay cố ý tiếp cận hấn, trước mắt hấn chỉ có thể giữ nàng ở lại.

Chương 5

BA ĐIỀU ƯỚC PHÁP

"Nếu người đáp ứng ba điều kiện của ta thì ta mới có thể giữ người ở lại Hồ tộc" Thanh Kiên vừa nói, vừa xòe ba ngón tay trước mặt Bảo Bảo, khuôn mặt tao nhã lại cẩn thận, tỉ mỉ làm cho Bắc Dao Bảo Bảo nhìn không được mà tâm thần nhận nhạo, vội vàng gật đầu như đảo tỏi, đừng nói là ba điều kiện, chỉ cần có thể ở lại thì ba mươi hay ba trăm điều nàng cũng đáp ứng " vương thúc nói mau đi"

" Thứ nhất, không được hiển lộ nguyên hình của người, đương nhiên có thể để người ta không biết thân phận của người là tốt nhất, dù sao đây cũng là Hồ tộc, giao tình của ta với cha người là quan hệ các nhân, không phải người trong tộc ai cũng biết"

Thanh Liên vừa nói xong điều kiện thứ nhất, Bắc Dao Bảo Bảo đã dùng sức gật đầu, còn đưa tay lên thề " Thanh Liên vương thúc yên tâm, Bảo Bảo nhất định không làm cho vương thúc khó xử"

Nàng vốn đang lo lắng người của Hỏa Hồ tộc sau khi biết được thân phận của nàng thì sẽ bị chấn động thành bộ dáng gì, dù sao một trăm năm qua, uy danh nữ vương Xà tộc của nàng cũng không phải là bỏ đi,

hiện giờ trong yêu tinh giới, nhắc tới phụ thân đại nhân của nàng có thể sẽ có người không biết nhưng cái tên Bắc Dao Bảo Bảo thì trừ bỏ nam nhân yêu mị trước mắt này thì không ai không biết đến ác danh của nàng, nàng còn đang lo lắng không biết phải giấu diếm người của Hỏa Hồ tộc thế nào, hần lại chủ động nói ra, nàng cầu còn không được a.

Bắc Dao Bảo Bảo suyết chút nữa thì nhin không được mà vỗ tay hoan hô, xem ra ông trời cũng đang giúp nàng, nếu nàng không nhân cơ hội này mà bắt lấy hần thì không phải phụ lòng ông trời sao?

Thanh Liên thấy nàng cự kỳ cao hứng phối hợp, hơi nheo mắt một chút rồi nói tiếp " thứ hia, nơi nào cũng có thể đi nhưng Hồ cung phía sau núi thì không được vào, đó là nơi ta tu luyện"

Thì ra nơi hần tu luyện chính là Hồ cung sau núi. Bắc Dao Bảo Bảo im lặng ghi nhớ trong lòng, trên mặt lại hiện ra lúm đồng tiền ngây thơ, gật đầu nói " dạ, Bảo Bảo nhất định nhớ kỹ, sẽ không đến sau núi quấy rầy Thanh Liên vương thúc tu luyện" Bởi vì ta sẽ làm cho người không rảnh để mà tu hành, đương nhiên những lời này nàng dù thế nào cũng không dám nói ra miệng.

"Thứ ba, không được ở trong Hồ tộc sát sinh, điều này phải nhớ kỹ" Thanh Liên không biết Bắc Dao Bảo Bảo có thói quen giết sinh vật làm thức ăn hay không nhưng tốt nhất cứ đưa ra điều kiện, dù sao người trong tộc vì muốn hần thời gian này tu luyện đắc đạo mà đã vì hần phát nguyện trong vòng một trăm năm, toàn tộc sẽ không sát sinh, chỉ ăn hoa quả mà thôi, nếu Bảo Bảo ở đây sẵn bắt động vật, phạm vào quy định kia thì thật phiền toái.

" Thanh Liên Vương thúc không cần lo lắng, Vương thúc đã quên mẫu thân ta là nhân loại sao? Cho nên chúng ta từ nhỏ đều ăn thức ăn nấu chín chứ không có sẵn bắt động vật, ta chưa từng ăn thịt sống nha" Bảo Bảo cam đoan.

Nàng còn tưởng là chuyện gì, đừng nói là nàng không thích ăn thịt sống máu me đầm đìa, mà cho dù thích thì nàng cũng sẽ ráng nhin, vương phu tương lai của nàng thật ngây thơ, hần không hề nghĩ sẵn bắt động vật chỉ dành cho những kẻ có đạo hạnh thấp, còn nàng là nữ vương Xà tộc, vừa sinh ra đã có ngàn năm đạo hạnh, hơn nữa trong cơ thể còn có Hỏa Hồ Thánh Châu của hần, nàng sao có thể phát sinh thú tính chứ?

" Tiểu công chúa không nói, Vương thúc ta thực sự đã quên. Như thế rất tốt, trước khi Như Mặc đến mang người trở về, người cứ tự nhiên xem đây như là nhà của người đi" Thanh Liên nói xong thì mặt cũng giãn ea, nhẹ nhàng quơ tay, xoay nửa người một cái thì áo bào màu xanh đã khoác lên người, mùi hương đặc trưng của cơ thể cũng dần dần đậm hơn, làm cho Bắc Dao Bảo Bảo ngậm hít một cái, mùi hương như vậy sao hần lại che giấu chứ?

"Vương thúc cũng không cần gọi ta là tiểu công chúa, gọi ta là Bảo Bảo được không? người cứ gọi ta là tiểu công chúa sẽ làm người trong tộc người hoài nghi, như vậy sẽ không che giấu được thân phận của ta a". Bảo Bảo không thích Thanh Liên cứ gọi nàng là tiểu công chúa, nghe rất xa cách và làm cho nàng khó tiếp cận hần, hơn nữa xưng hô này cũng làm cho nàng dễ bại lộ thân phận, cho nên phải làm cho Thanh Liên sửa đổi, làm cho hần từ bây giờ quen gọi tên của nàng - Bảo Bảo.

Thanh Liên thoáng chần chờ một chút, chống lại ánh mắt hồn nhiên và chờ mong của Bảo Bảo, hồi sau mới mỉm cười nói " được rồi, sau này vương thúc kêu người là Bảo Bảo"

" Cảm ơn Vương thúc!" Bắc Dao Bảo Bảo tự nhiên là cao hứng, lập tức nhảy bắn lên, sau đó, như là phiền não chuyện gì, vừa nhìn Thanh Liên vừa nói " Bảo Bảo kêu vương thúc sao được? nếu còn gọi là vương thúc thì vẫn bị tộc nhân của người hoài nghi, dù sao mọi người đều biết vương thúc không có huynh đệ nào, sao bây giờ lại xuất hiện một cháu gái được? hay là để Bảo Bảo làm thị nữ bên cạnh vương thúc đi, theo người trong tộc gọi người là Hồ vương đại nhân?"

Thanh Liên nghe nói như thế, nhất thời cũng có chút kinh ngạc không thôi, cảm thấy cô gái xinh đẹp trước mắt đang nghịch ngợm nhưng lại không nhìn ra giấu hiệu đùa giỡn hay tính kế trong mắt nàng, mặc kệ thế nào thì nàng cũng là công chúa của Xà tộc, là nữ nhi của Như Mặc, hần không thể để nàng làm thị nữ bên mình, để nàng gọi mình là Hồ vương đại nhân, hơn nữa hần cũng phải tu luyện, căn bản không cần có người ở bên cạnh hầu hạ. Cho nên an trí cho nàng như thế nào là một vấn đề nan giải, mà hần cũng đã ở trong này hơn hai canh giờ, nếu không đi ra ngoài thì sẽ bị bọn thị nữ bên ngoài lo lắng và ngờ vực vô căn cứ.

" Bảo Bảo cứ gọi ta là vương thúc như trước đi, về thân phận của người, ta sẽ giải thích với tộc nhân, người chỉ cần gặt đầu phối hợp là được. Tốt lắm, đến đây đi, biến thành một con rắn nhỏ như lúc nãy, nấp trong tay áo, nhớ che giấu hơi thở của người, vương thúc sẽ mang người ra ngoài". Thanh Liên suy nghĩ một hồi mới nhẹ giọng đưa ra kế sách.

Bắc Dao Bảo Bảo tự nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội ở gần hân như thế, nhanh chóng biến thành bộ dáng như lúc ẩn nấp sau tảng đá, nhưng không tiến vào tay áo của Thanh Liên mà học theo lục thúy xà, quấn thân hình quanh cổ tay nòn nà như ngọc của hân.

Cái đầu tam giác nho nhỏ cũng nhu thuận dán vào da thịt nhẵn nhụi của hân, làm cho Thanh Liên cũng phải nhíu mày vì mất tự nhiên, đã nhiều năm qua không có ai gần gũi với hân như vậy, nhưng nhìn bộ dáng Bảo Bảo biến thành một con rắn nhỏ mềm mại như vậy, hân định nói gì đó cuối cùng lại thôi, chỉ thả ống tay áo xuống, che khuất thân hình của nàng, sau đó đi ra ngoài.

Nấp trong ống tay áo của Thanh Liên, mùi hương trên người hân hoàn toàn vây quanh Bảo Bảo, làm cho nàng thực hận không thể chui ra khỏi đây mà dán vào ngực của hân, khinh bạc một phen, mùi hương kia làm cho nàng đối với hân tâm hoài bất quý nhưng rốt cuộc vẫn không chế được cảm giác, thật vất vả mới làm hân thả lỏng cảnh giác một chút để được ở bên cạnh hân, không thể thất bại trong gang tấc được.

Phải nhẫn nại, chỉ cần kiên nhẫn chờ đợi, nhất định sẽ có được hân. Bảo Bảo tự trấn định mình, hồi lâu mới đè nén được ham muốn trong lòng, ngoan ngoãn nằm trên cổ tay Thanh Liên, theo hân đi vào Hồ cung, cũng chân chính bước vào cuộc sống vốn đơn thuần của hân.

Chương 6

TÂM TÍNH THAY ĐỔI

Tiếng đàn du dương theo gió đưa tới làm cho người ta cảm thấy vui vẻ, thoải mái, sáng khoái đến cực điểm, còn có các loại nhạc khí khác phối hợp cùng, tạo thành một nhạc khúc tuyệt vời, có lẽ đây là ca khúc ca tụng Thanh Liên của Hỏa Hồ tộc?

Bắc Dao Bảo Bảo im lặng dán lên cổ tay Thanh Liên, âm thầm suy nghĩ, thật sự rất êm tai nhưng lại thiếu cảm giác ấm áp, không có khói lửa nhân gian, xem ra người của Hỏa Hồ tộc rất chờ mong Thanh Liên thành tiên, nếu bọn họ biết nài đến đây để làm vương vĩ đại của họ trở thành vương phu của nàng, e là cả tộc sẽ hận mình đến chết.

Nghĩ đến đây, Bắc Dao Bảo Bảo liền nhin không được kích động hưng phấn lên, thật muốn nhìn xem người Hỏa Hồ tộc giận dữ sẽ đối đãi với nàng thế nào, nhất định sẽ rất nóng nảy, chơi sẽ vui lắm. Đương nhiên chuyện này phải đợi khi nàng và Thanh Liên gạo nấu thành cơm mới có thể tiết lộ thân phận của mình.

Như mẫu thân vĩ đại vẫn hay nói: thiên đình không thiếu một thần tiên như Như Mặc nhưng Bắc Dao Quang ta chỉ có một trượng phu Như Mặc. Bây giờ áp dụng với nàng thì sẽ đổi thành: thiên đình không thiếu một thần tiên như Thanh Liên, nhưng Bắc Dao Bảo Bảo ta thầm nghĩ phải có Thanh Liên làm vương phu.

Xem ra chuyện đầu tiên nàng đến nơi này là phải thay đổi khúc nhạc làm cho Thanh Liên không vương bận trần tục kia mới được, Bảo Bảo cườn thầm, cũng may mẫu thân vĩ đại của nàng đem mấy ca khúc kinh hãi thế tục từ quê hương của nàng đến, ngày nào cũng ca ca hát hát, nàng nghe suốt một trăm năm qua, không thuộc mười thì cũng nhớ đến chín phần. Hỏa Hồ cung muốn nghe ca khúc thì chỉ có thể nghe ca khúc của Bắc Dao Bảo Bảo nàng.

Trong lúc Bảo Bảo đang nghĩ đến viễn cảnh tốt đẹp thì Thanh Liên lại không hiểu sao cảm thấy lạnh cả người, bước chân không chú ý mà lao đảo suýt té, làm cho mấy thị nữ đi phía sau kinh ngạc đến suýt rớt tròng mắt ra ngoài, hầu hạ Hồ vương đại nhân mấy trăm năm qua, đây là lần đầu tiên thấy Hồ vương cao quý thanh nhã lại không chú ý khi đi đường như thế, vội vàng la lên " Hồ vương đại nhân, người không có việc gì chứ?"

Thanh Liên cũng không hiểu được bản thân đang êm đềm tốt đẹp lại trở nên như thế, bất động thanh sắc nói nhỏ " không việc gì"

Một bên âm thầm nhìn nhìn ống tay áo, cảm giác Bắc Dao Bảo Bảo vẫn nằm im trên cổ tay như vậy cảm giác không tốt lúc này là do đâu mà có?

Bắc Dao Bảo Bảo cũng vì hành động của Thanh Liên mà kinh ngạc, sau đó nghĩ lại mới nhớ Hỏa Hồ Thánh Châu của hắn đã bị mình nuốt vào bụng, cho nên bây giờ nàng và hắn tâm ý tương thông, nếu nàng có ý đồ gì với hắn, dù hắn không hiểu rõ nhưng lại cảm nhận được, xem ra sau này phải để ý nhiều hơn. Nhưng như vậy cũng tốt, Thanh Liên có suy nghĩ gì, khi cảm xúc dâng trào thì nàng cũng có thể cảm nhận được.

" Các người đi về trước đi! Ta muốn đến hậu sơn đi dạo!" Thanh Liên đột nhiên dừng lại cước bộ, thanh nhã ôn nhu nói.

" dạ đại nhân, nô tỳ cáo lui!" âm thanh đồng loạt vang lên, Bảo Bảo không nghe tiếng bước chân nhưng cũng biết các nàng đã rời đi, không phải nơi này còn các xa Hồ cung sao? Hắn đột nhiên dừng lại là thế nào?

Còn đang suy nghĩ thì tay áo đã phát lên, Bảo Bảo lập tức ngẩng đầu, thấy khuôn mặt tinh xảo như bức tranh của hắn lộ vẻ u sầu, nhìn không được liên hồi " vương thúc làm sao vậy? sao lại nhíu mi? vì chuyện gì mà buồn?" là do Bảo Bảo làm người khó xử sao?"

" A! Không phải!" Thanh Liên vội vàng lắc đầu, mặc dù là đúng, hắn cũng không thể trả lời nàng. Nàng đã nói rõ tình cảnh hiện tại của mình, nếu là đúng mà hắn không lưu giữ nàng thì Như Mặc sẽ trách hắn, huống chi khi nàng vừa mới sinh ra, hắn cũng đã từng nói với Như Mặc rằng đứa nhỏ của hắn cũng là đứa nhỏ của mình, bây giờ vẫn còn như vậy bên tai nếu không chiếu cố nàng thì hắn sao còn có thể nhìn mặt người khác? Nhưng hắn luôn có cảm giác nếu để nàng ở lại thì từ đây Hỏa Hồ tộc sẽ không có một ngày yên bình, ba điều kiện đưa ra không biết có hiệu quả chút nào không?

" A! Bảo Bảo hiểu được, Vương thúc là muốn Bảo Bảo biến thành bộ dáng như người Hỏa Hồ tộc thì mới tiện cho vương thúc mang ta về phải không?" Bắc Dao Bảo Bảo thấy hắn như vậy, hiểu rằng hắn đang do dự, nhưng nàng làm sao cho phép hắn làm như vậy chứ?

Không đợi hắn lên tiếng, nàng lại lần nữa biến hóa thành một hồ ly lông màu hồng, tứ chi ngắn ngủi, còn có một cái đuôi xù, ánh mắt in hoạt..Tất cả đều đúng là bộ dáng của người Hỏa Hồ tộc.

Ngay cả Thanh Liên cũng vì bộ dáng sống động của nàng mà nở nụ cười, vì Hỏa Hồ Thánh Châu của hắn ở trên người nàng, nên lúc này Bảo Bảo đã biến thành một hỏa hồ đáng yêu, xinh đẹp, trên người cũng không có một chút mùi của Xà tộc, còn lộ ra hơi thở của Hỏa Hồ tộc, nếu hắn không tận mắt nhìn thấy nàng lớn lên thì cũng không thể phân biệt được nàng không phải là đồng tộc.

" Vương thúc người cười! Thật là đẹp mắt! So với ta phụ thân còn đẹp hơn. Vương thúc, người không ôm ta sao?" Bảo Bảo lộ ra vẻ mặt thiên chân vô tà, còn có ánh mắt vô tội động lòng người, âm thanh dễ nghe như tiếng nước suối chảy.

Thanh Liên giống như bị mê hoặc, ngồi xuống ôm lấy nàng, mà Bảo Bảo lại thoải mái tiến thẳng vào vòng tay hắn, dán sát vào ngực hắn, rốt cuộc cũng được hắn ôm vào lòng, điều duy nhất không hoàn mỹ chính là bị lớp quần áo ngăn cách.

Thanh Liên thấy bộ dáng đáng yêu của nàng ngoan ngoãn nhắm mắt nằm trong lòng hắn, đột nhiên tâm cũng mềm mại hơn, hắn cuối cùng cũng hiểu hạnh phúc của Như Mặc, Bảo Bảo lúc này nằm dựa vào ngực hắn, toàn tâm toàn ý ỷ lại vào hắn, làm cho hắn tuy biết nàng không phải là hồ, cũng không phải là đứa nhỏ của mình nhưng lại có cảm giác thỏa mãn của một phụ thân. Có lẽ giữ nàng ở lại cũng không phải là chuyện không tốt.

Chương 7

LỪA HÔN MÔI

Thấy Hồ vương đại nhân vĩ đại ôm một tiểu hồ xa lạ trở về cung, thị nữ cùng hộ vệ đều kinh ngạc tròn mắt há mồm, nhiều năm qua chưa từng thấy Hồ vương đại nhân tự mình ôm ai, vật nhỏ có vinh dự nằm

trong lòng Hồ vương đại nhân là ai?

" Nàng kêu Bảo Bảo! sẽ ở lại trong cung một thời gian, phải tận tâm hầu hạ nàng" Thanh Liên đã sớm dự đoán được tộc nhân sẽ có phản ứng thế nào, cho nên nhìn thấy biểu tình của bọn họ cũng không ngạc nhiên lắm, thậm chí còn thần nhiên, trầm tĩnh, dường như không có gì khác so với trước.

Mọi người thấy đại nhân vẫn bình tĩnh cũng ý thức được là bọn họ thất thố, vội vàng cung kính cúi đầu " dạ, Hồ vương đại nhân"

" Hạ Ngữ, Thu Tuyết, sau này hai người các người hầu hạ bên cạnh Bảo Bảo đi". Thanh Liên ôm Bảo Bảo vẫn còn say mê không chịu đi ra, ngồi xuống nhuỷ tháp, sau đó mới đưa tay vuốt nhẹ lên bộ lông màu đỏ của Bảo Bảo, làm cho nàng nhin không được thốt ra âm thanh thoải mái, Thanh Liên bật cười " Bảo Bảo, xuống dưới đi, không được nghịch ngợm, nhìn xem, bên trái là Hạ Ngữ, bên phải là Thu Tuyết, sau này các nàng sẽ hầu hạ người, cần gì thì nói với các nàng là được"

" Nô tỳ Hạ Ngữ, Thu Tuyết gặp qua Bảo Bảo tiểu chủ!" Hai hồng y nữ tử xinh đẹp, phong tình cùng đồng thanh lên tiếng.

Bắc Dao Bảo Bảo tuy rằng không muốn nhanh như vậy đã rời khỏi vòng tay của Thanh Liên, nhưng cũng biết không thể quá nôn nóng, bọn họ còn nhiều thời gian, cho nên lúc này vẫn nên nghe lời Thanh Liên, liền nhảy khỏi ngực hấn xuống đất, giương ánh mắt tò mò nhìn đám người trong đại điện. Bọn họ đều lấy hình người, mỗi người đều xinh đẹp động lòng người, còn mang theo sự quyến rũ, phong tình bẩm sinh của hồ tộc, làm cho Bảo Bảo nhìn thấy không khỏi nảy sinh lòng dố kỵ thật lớn, Hóa Hồ tộc nhiều người đẹp như vậy, xem ra ngành phải đẩy nhanh tốc độ mang hấn về Xà tộc mới tốt.

Tuy rằng xà tinh biến thành người cũng không xấu hơn hồ ly biến thành, thậm chí còn có nét đặc sắc riêng nhưng ít nhất ở Xà tộc sẽ không có ai dám khiêu chiến với uy quyền nữ vương của nàng, nói cách khác là không ai dám có ý đồ với nam nhân của nàng.

" Vương thúc, hai tỷ tỷ rất xinh đẹp, ta thích các nàng, vương thúc an tâm tu luyện đi, Bảo Bảo nhất định sẽ rất ngoan". Bảo Bảo dùng âm thanh ngọt ngào, đáng yêu, nhu thuận chưa từng nói với phụ thân và mẫu thân đại nhân để nói với Thanh Liên, còn xoa người, dùng cặp mắt đã biến thành màu đen đáng yêu nhìn hấn.

Nghe nàng nói như thế, Thanh Liên có chút mềm lòng, lại thêm khen ngợi và yêu thích nàng, nhẹ nhàng vươn ngón tay như ngọc, vuốt ve lên đầu Bảo Bảo, thanh âm ôn nhu nói " vậy là tốt rồi, không cần khách sáo, coi nơi này như nhà của người đi, vương thúc cũng không phải người ngoài"

Người đương nhiên không phải người ngoài, người là nam nhân của ta. Bảo Bảo thầm nghĩ, nhưng ngoài miệng vẫn dùng âm thanh ôn nhu đáp " ân, cảm ơn vương thúc"

" Thu Tuyết, Hạ Ngữ, dọn dẹp sạch sẽ Liên Thu cư để Bảo Bảo nghỉ ngơi. Bảo Bảo người cũng đi theo các nàng đi, vương thúc còn có việc, không đi cùng với người được". Thanh Liên nghĩ sau khi thu xếp cho nàng xong thì sẽ quay về sơn động sau núi tu luyện, hôm nay thời gian ngâm ôn tuyền lâu hơn trước kia, lại xảy ra chuyện của tiểu tử này làm cho hấn tới giờ còn chưa trở lại sơn động, mà nếu là trước kia thì hấn đã sớm nhập định.

Bắc Dao Bảo Bảo tuy rằng không muốn rời đi nhưng cũng biết không thể gấp gáp, nếu không sẽ hư bộ hư đường hết nên vội vàng gật đầu " vương thúc đi nhanh đi, Bảo Bảo tự đi với hai vị tỷ tỷ"

Tuy miệng nói thế nhưng Thanh Liên thấy nàng vẫn đứng yên chỗ cũ, dùng ánh mắt trong suốt như ngọc lưu ly nhìn hấn, không khỏi ngạc nhiên hỏi " Bảo Bảo còn có chuyện gì sao?"

"trước kia, khi ở nhà, mỗi lần phụ thân và mẫu thân từ biệt đều hôn ta một cái, vương thúc, người cũng hôn ta một cái được không? nếu không buổi ta sẽ ngủ không ngon". Bảo Bảo không có khôi phục hình người mà vẫn giữ nguyên dáng vẻ hồ ly đáng yêu đứng trước mặt Thanh Liên, hồn nhiên, ngây thơ hướng hấn đòi hôn, bởi vì nàng biết nếu nàng biến thành người thì hấn sẽ cảnh giác, tất nhiên là nàng không để cho hấn có cơ hội đó rồi.

Nghe yêu cầu này của nàng, đừng nói là Thanh Liên mà các thị nữ, hộ vệ đứng chugn quanh cũng kinh ngạc

đến há hốc mồm, tiểu hồ không rõ lai lịch này gọi Hồ vương đại nhân vĩ đại của bọn họ là vương thúc cũng đã làm bọn họ kinh ngạc không thôi, bây giờ còn quang minh chính đại yêu cầu Hồ vương đại nhân hôn nó, không cần nghĩ cũng biết chắc chắn Hồ vương đại nhân sẽ không đồng ý. Vương của bọn họ dù là nam tử mỹ lực nhất, phong tình nhất nhưng cũng là nam tử tâm trong sáng nhất, thanh tâm quả dục nhất, chưa từng tiếp xúc thân mật với bất kỳ ai, cho dù là bọn họ đã hầu hạ hần mấy trăm năm cũng không được phép lại gần hần, chứ đừng nói là hôn một giống cái chưa trưởng thành này.

Nhưng tình cảnh trước mắt làm cho tròng mắt bọn họ suýt nữa rớt ra ngoài, Thanh Liên nhẹ nhàng ôm lấy thân hình nho nhỏ của Bảo Bảo, đôi môi đỏ mọng mềm mại khẽ hôn lên hai cái tai nhỏ nhắn, tuy rằng chỉ là một cái hôn nhẹ nhưng vẫn làm cho Bảo Bảo kích động, run rẩy.

Cố gắng kiềm chế sự xúc động, nhanh chóng ngẩng đầu, làm như vô tình nhưng thật ra đã có ý định từ đầu, nhanh như chớp hôn lên môi Thanh Liên một cái, trong lúc chưa ai kịp phản ứng thì Bảo Bảo đã nhanh chóng nhảy xuống mặt đất, vội vã chạy tới chỗ hai thị nữ còn đang ngây ngốc vì hành động của nó " Hạ tỷ tỷ, ta thật mệt a, Hạ tỷ tỷ mang ta đi vào phòng đi, vương thúc hẹn gặp lại nha"

" Dạ! Bảo Bảo tiểu chủ!" Hạ Ngữ theo phản xạ liền ôm Bảo Bảo đi ra ngoài, Thu Tuyết cũng lập tức đuổi theo, mà Thanh Liên vẫn còn ngây ngốc, hồi sau mới đưa tay sờ lên môi bị Bảo Bảo vừa hôn qua, cũng có thể xem đó không phải là cái hôn mà chỉ như thoáng tiếp xúc với nhau nhưng Thanh Liên lại cảm thấy người nóng lên, không khỏi thất kinh mà vội đứng dậy.

Loại cảm giác này đối hần mà nói thật sự là rất xa lạ, theo trực giác, hần không thích như vậy, nhưng chuyện này nhìn giống như là vô tình, hần tin Bảo Bảo không có ý định hôn hần, hơn nữa chính Bảo Bảo cũng không phát giác được nàng làm như vậy là đã vô tình hôn hần. Vì thế hần ngạc nhiên vì sự thất thố và để ý của mình, xem ra là tâm hần không đủ kiên định, ý niệm không đủ trong sáng nên mới dễ dàng bị một chuyện nhỏ như vậy làm ảnh hưởng, cần phải trở lại sau núi tham thiền nhập định thôi.

Suy tính như thế, Thanh Liên cũng không trì hoãn nữa, nháy mắt đã biến khỏi đại điện, mà Bảo Bảo đang được Hạ Ngữ mang đi thì trong lòng tràn đầy đắc ý.

Chương 8

GHEN TỶ LÀ MA

Tuy kêu là Liên cư nhưng ở đây một gốc hoa sen cũng không nhìn thấy, ngược lại nơi này nền đất đỏ thẫm hơn so với nơi khác.

Được Hạ Ngữ ôm đi, Bắc Dao Bảo Bảo cũng thiếu chút nữa bị sự quanh co cùng tầng tầng lớp lớp của cung điện làm cho hoa mắt, người ta thường nói " thỏ khôn thì có ba hang", có lẽ là do người đó chưa gặp hồ ly, nếu gặp được sẽ không nói như thế. Nàng vốn có trí nhớ rất tốt, gặp qua là không quên nhưng lúc này phải dùng hết sức mới được mà các nàng này hàng ngày đều ra vào nơi đây mà không bị lạc đường, thật sự là báic phục.

Hồ ly đều là động vật ăn lông ở lỗ, Hỏa Hồ tộc cũng không ngoại lệ, cho nên kiến thiết cả tòa cung điện đồ sộ dưới mặt đất cũng không có gì lạ, Bảo Bảo cũng không lấy làm kinh ngạc, dù sao Xà tộc của nàng cũng thích ở dưới đất như vậy, cho nên nàng hoàn toàn có thể thích ứng cuộc sống ở đây.

Nhưng điểm khác nhau là Xà tộc của nàng không có yêu cầu quá cao đối với cơ sở hạ tầng, mà Hỏa Hồ cung của Thanh Liên thì lại qua nguy nga đồ sộ, lại xa hoa, thậm chí từ xa hoa cũng không đủ để hình dung về nơi này. Bảo Bảo vừa cố gắng ghi nhớ đường đi, vừa ngắm nghía, đánh giá công trình kiến trúc vĩ đại, tinh xảo và khéo léo ở đây, sau đó lại thấy phiền não, nếu cưới Thanh Liên về thì có phải nàng cũng cần phải xây dựng một tòa cung điện như thế này ở Xà tộc, dù sao cũng phải để cho vương phu thân ái có một hoàn cảnh sống thoải mái mới được.

Xà loại của nàng thích nơi ẩm ướt mà Hỏa Hồ tộc lại thích nơi khô ráo, thoáng mát, xem ra cung điện mà nó muốn xây phải ở một nơi có núi, có sông, Xà sơn quả là nơi thích hợp, nhưng không biết có làm cho Thanh Liên của nàng hoảng sợ hay không. Hừ, say này vào triều nghị sự phải kêu toàn bộ tộc nhân biến thành hình người mới được xuất hiện.

Tính toán chu đáo, Bảo Bảo cảm thấy rất cao hứng, xem ra chỉ cần chờ đợi thời cơ thuận lợi là truyền lệnh cho bọn họ xây dựng cung điện được rồi.

Trong lúc nàng đang suy nghĩ thì Hạ Ngữ đã ôm nàng đi qua một cánh cửa lịch sự, tao nhã, trên cánh cửa còn truyền lại một mùi hương thơm ngát, giống như mùi trên người Thanh Liên, làm cho Bảo Bảo nhận không được hít một hơi dài, nghe Hạ Ngữ cung kính nói " Bảo Bảo tiểu chủ, đây chính là Liên cư, người bây giờ có cần nghỉ ngơi một lát không?"

" Không cần, đây là mùi hương gì? Thơm quá, rất giống mùi hương trên người vương thúc". Bảo Bảo tiếp tục giả trang ngây thơ hỏi, còn dùng ánh mắt xinh đẹp nhìn chăm chú vào Hạ Ngữ.

"Đây là hương thơm của hoa Vân Liên, phía sau Liên cư có một vườn hoa Vân Liên rất lớn, có lẽ mùi thơm từ đó truyền vào, truyền thuyết Hồ vương đại nhân của chúng ta sinh ra vào mùa hoa Vân Liên nở, cho nên vừa sinh ra, trên người đã có mùi thơm lạ lùng, làm say đắm lòng người, không ai có thể chống cự được, duy chỉ có thể dùng mùi hương của hoa Vân Liên mới có thể che dấu phần nào, cho nên các trưởng lão mới cho trồng nhiều hoa Vân Liên trong Hồ cung"

Hạ Ngữ khi nói về Thanh Liên thì khuôn mặt vốn đã diễm lệ càng thêm rạng ngời, ánh mắt tràn đầy sự ngưỡng mộ, Bảo Bảo vốn đang cao hứng nhìn thấy tâm liên trầm xuống, hận không thể cắn thị nữ dám mơ tưởng vương phu tương lai của nàng một cái, nhưng lý trí đã nhắc nhở nàng phải kiềm chế.

Quả nhiên mẫu thân nói đúng, ghen tỵ chính là ma quỷ, làm cho một người tốt cũng thành xấu, mà nàng cũng lần đầu tiên có cảm giác này, đó cũng bởi vì yêu mà ra, nàng như thế nào lại liếc mắt một cái đã nhận định là hấn? Quả thật là tự mình làm mình khó chịu, chỉ một ánh mắt ngưỡng mộ của thị nữ nàng đã ghen tỵ như vậy, sau này còn biết bao nữ tử ngưỡng mộ, yêu mến hấn, khi đó nàng còn thể nào nữa? chẳng lẽ giết hết toàn bộ nữ nhân bên cạnh hấn sao?

" Bảo Bảo tiểu chủ, ngài làm sao vậy? không thoải mái sao?" Hạ Ngữ thấy nàng im lặng, lòng toàn thân dựng đứng, bộ dáng như đang muốn tấn công ai, không khỏi lo lắng và kinh ngạc.

Bắc Dao Bảo Bảo lúc này mới như ở trong mộng tỉnh lại, nhìn Hạ Ngữ và Thu Tuyết, thấy hai nàng có vẻ sợ hãi thì biết mình đã vô tình để lòng đố kỵ biểu hiện ra ngoài, vội vàng trầm tĩnh lại, nhảy xuống đất, vẫy vẫy bộ lông, lộ ra vẻ ngây thơ, đáng yêu, không hề nguy hiểm chút nào " ta đói bụng, hai vị tỷ tỷ, ta muốn ăn gì đó"

" A! Nguyên lai là đói bụng a! Bảo Bảo tiểu chủ, muốn ăn cái gì, nô tỳ lập tức đi chuẩn bị cho người" Thu Tuyết lập tức nở nụ cười, nghe nói có người đói bụng thì rất xấu tính, xem ra vị tiểu chủ Hồ vương đại nhân mới mang về là người như vậy.

" Vương thúc nói không có thể ăn thịt có phải hay không? Vậy người mang cái gì cho ta ăn cũng được" Bảo Bao phe phẩy cái đuôi dài, thân hình hồ ly làm nàng có chút không quen.

" Chúng ta trong một trăm năm tới sẽ không được săn bắt động vật nhưng mua một chút thịt thì vẫn phải có, tổng quản trong cung mỗi tháng đều ra ngoài mua bán, sẵn tiện mua thịt mang về, Bảo Bảo tiểu chủ nếu muốn ăn thịt thì chỉ cần lên tiếng là được". Hạ Ngữ thấy Bảo Bảo còn nhỏ, lại nhu thuận, đáng yêu nên rất thích nó, hướng chỉ nó còn kêu Hồ vương đại nhân là vương thúc, tất nhiên là người thân của hấn, cẩn thận hầu hạ cũng không sai.

"Ta có thể ăn cá không?" Bảo Bảo cẩn thận hỏi.

" Đương nhiên có thể, trừ bỏ cá, Bảo Bảo còn muốn gì nữa không?" Thu Tuyết mỉm cười hỏi.

"Vài món vương thúc thích ăn là được" Bảo Bảo nghĩ một lát rồi nói.

" Hồ vương đại nhân gần như đã không cần ăn gần mấy ngàn năm rồi, hiện giờ ngoài trừ thỉnh thoảng còn uống một ít cam tuyến thì các thứ khác đều không ăn" Hạ Ngữ lên tiếng giải thích.

Bắc Dao Bảo Bảo đối với đáp án này không lấy làm ngạc nhiên, tu luyện đến cảnh giới nhất định, có thể trở

thành tiên, khi đó không cần ăn uống gì, nhưng nàng cũng không sốt ruột, phụ thân đại nhân của nàng đã hơn chín ngàn năm đặm hạnh, sắp tới lúc thành tiên còn bị mẫu thân nàng bắt ở lại nhân gian, trải qua một trăm năm nay, phụ thân đại nhân ban đầu không ăn uống gì thì ngày ba bữa cùng mẫu thân dùng bữa đó sao.

Cho nên nàng cũng nhất định có biện pháp để cho Thanh Liên vì nàng mà ăn gì đó, nghĩ vậy nàng âm thầm cười " là ta hồ đồ, một trăm năm không gặp đã quên hết những thói quen của vương thúc".

Chương 9

TÁC DỤNG CỦA VÂN HOA LIÊN

" Bất quá nghe trưởng lão lớn tuổi nhất trong tộc nói, Hồ vương đại nhân trước khi nhập cốc rất thích ăn hoa Vân Liên, không biết Bảo Bảo tiểu chủ có muốn nếm thử không? lúc này đang là mùa hoa Vân Liên nở rộ, đóa hoa ăn ngon vô cùng, chẳng qua..." Hạ Ngữ thấy nàng bộ dáng mất mát, không đành lòng nên đem chuyện liên quan đến Hồ vương đại nhân kể ra, nhưng kể được một nửa thì dừng lại, có chút khó xử nhìn Bảo Bảo.

" Bất quá cái gì?" Bắc Dao Bảo Bảo không thích nhất là có người nói nửa chừng rồi lại thôi.

"Bảo Bảo tiểu chủ có khả năng bị biến đổi năng lực không?" Thu Tuyết lên tiếng

Bắc Dao Bảo Bảo vội vàng gạt đầu," Có thể a, chẳng qua ta không biến thành hình người, chuyện đó và chuyện ta ăn hoa Vân Liên có liên quan gì?"

Không thích biến thành hình người đương nhiên là lời nói dối, chẳng qua là chưa tới lúc thôi, Bảo Bảo đã sớm tính toán từ trước, chờ quen thuộc nơi này, nàng hoặc là không cần khôi phục hình người, còn nếu có biến trở về thì cũng chính là lúc nàng ra tay với Thanh Liên.

" Bảo Bảo tiểu chủ hiểu lầm! ý của Hạ Ngữ muốn nói là Bảo Bảo tiểu chủ có ý định tu tiên hay không, nếu có thì có thể ăn, nếu không thì không nên dùng Vân Hoa Liên". Thu Tuyết thấy nàng bộ dáng quả quyết cũng cảm thấy ngạc nhiên, nếu là người của Hỏa Hồ tộc thì ai mà không biết Vân Hoa Liên dùng thế nào a?

Bắc Dao Bảo Bảo đương nhiên không phải là người của Hỏa Hồ tộc nên làm sao biết được Vân Hoa Liên có ích lợi gì, thấy hai thị nữ đều dùng ánh mắt kỳ quái nhìn nàng, không khỏi nghĩ mình đã lộ ra sơ hở gì, lập tức chớp chớp ánh mắt đáng yêu " hai vị tỷ tỷ rất cuộc đang nói gì a, ta không biết a, cái đó và chuyện ta không muốn tu tiên có liên quan gì? Chẳng lẽ ăn nó vào có thể tu luyện thành tiên sao?"

Vừa nghe lời của nàng, Hạ Ngữ cùng Thu Tuyết đồng thời liếc nhìn nhau " Bảo Bảo tiểu chủ trước giờ không ở trong tộc sao?"

" Ân, cha ta cha cùng mẫu thân mang theo ta đến nơi khác sinh sống, gần đây phụ thân và mẫu thân có việc bận, không thể chiếu cố ta nên mới đem ta gởi cho vương thúc, hai vị tỷ tỷ mau nói cho ta biết đi". Bảo Bảo từ câu hỏi của các nàng đã phát hiện ra vấn đề, nhưng nàng không hề bối rối, vẫn có thể bịa ra lời nói dối trơn tru, chuyện này nhỏ như con thỏ thôi mà.

Quả nhiên nàng vừa nói xong, Hạ Ngữ và Thu Tuyết đã không còn nghi ngờ gì nữa " thì ra là vậy, khó trách Bảo Bảo tiểu chủ không biết, Vân Hoa Liên có tác dụng tiêu trừ bản tính của Hồ tộc chúng ta, nếu không muốn tu luyện thành tiên, tứ đại giai không thì sẽ không ai muốn ăn nó, nhất là phái nữ, tuy rằng vị của nó rất ngon"

" Hồ vương đại nhân đó là vì muốn giảm bớt mị lực trên người, giảm bớt ảnh hưởng cho tộc nhân cho nên có khi ở trong vườn Vân Hoa Liên đến nửa ngày, hít thu hương hoa vào mình để che giấu mùi thơm lạ lùng trên người hắn". Thu Tuyết lập tức bổ sung, ai biết các nàng đạo hạnh thấp, các nàng thậm chí không dám liếc mắt nhìn Hồ vương đại nhân một cái, sợ bị lâm vào mê luyến, sợ bị đổi đi, nghe nói mấy ngàn năm qua, thị nữ bên cạnh Hồ vương đại nhân đã thay đổi rất nhiều, mà các nàng chẳng qua chỉ mới hầu hạ hắn khoảng bảy trăm năm, không muốn bị đổi đi sớm như vậy.

"Vân Hoa Liên này chỉ có tác dụng đối với người Hỏa Hổ tộc chúng ta hay đối với ai cũng thế?". Bảo Bảo nghe các nàng nói cũng không nén nổi tò mò, khó trách nàng cảm thấy mùi hương này giống mùi trên người Thanh Liên, thì ra hẳn dùng nó để che đậy mùi hương thực của cơ thể. Nghe Hạ Ngữ nói như thế thì dường như đã nhiều năm qua, Thanh Liên đã ăn Vân Hoa Liên rất nhiều, còn ẩn trong bụi hoa để hấp thu hương khí thể nhưng sau khi ra ngoài vẫn mê hoặc lòng người như vậy, làm cho nàng tò mò không biết nếu không có hương khí của Vân Hoa Liên che dấu thì bộ dáng của Thanh Liên còn phong tình tới mức nào?

"Chuyện này nô tỳ không biết, có lẽ phải hỏi Hồ vương đại nhân mới biết được, các nô tỳ chẳng qua chỉ phục vụ cho đại nhất được hơn bảy trăm năm". Hạ Ngữ đáp, Thu Tuyết cũng lắc đầu phụ họa " Vân Hoa Liên này chỉ nở trong lãnh địa của Hỏa Hổ tộc chúng ta, nơi khác không có, từ khi nô tỳ bắt đầu hầu hạ Hồ vương đại nhân thì chưa từng thấy có người nào đến đây làm khác nên không biết Vân Hoa Liên có tác dụng hay gây trở ngại gì cho người ngoài tộc không"

" Mặc kệ, nghe các người nói làm ta rất hiếu kỳ, ta rất muốn ăn a, hai vị tỳ tỳ chuẩn bị cho ta một ít Vân Hoa Liên đi, ta muốn ăn thử một chút". Bảo Bảo không sợ trời, không sợ đất, cho rằng ăn mấy cánh hoa thì đã làm sao? Cái gì mà tiêu trừ thiên tính thì cũng chỉ là tiêu trừ hơi thở mị hoặc của Hỏa Hổ tộc đối với người khác phái thôi.

Không cần biết thứ này đối với Xà tộc như nàng có tác dụng gì không ,cho dù có tác dụng thì nàng cũng không sợ sự hấp dẫn của mình bị tiêu trừ, dù sao nàng cũng không định dẫn bất kỳ nam nhân nào, ngoại trừ Thanh Liên, biết đâu chừng thứ này còn làm gia tăng mị lực của nàng?

" Vậy được rồi! Bảo Bảo tiểu chủ thỉnh chờ một chút, nô tỳ đi chuẩn bị thức ăn cho Bảo Bảo tiểu chủ" Hạ Ngữ nói xong liền thi lễ đi ra ngoài.

Còn lại Thu Tuyết cung kính nói " Bảo Bảo tiểu chủ có cần nô tỳ chuẩn bị cho người một ít xiêm y xinh đẹp không? để khi nào tiểu chủ muốn biến thành hình người thì có thể mặc"

"Quần áo cũng tốt nhưng chưa cần thiết lắm, tuy nhiên giường ngủ của ta thì phải làm cho ấm áp một chút, ta sợ lạnh". Bảo Bảo nghĩ một lát rồi nói, Xà tộc của nàng thuộc loại động vật máu lạnh, nhiệt độ cơ thể không cao, luôn cảm thấy lạnh, trừ bỏ phụ thân đại nhân của nàng đạo hạnh cao thâm nên thân thể ấm áp một chút thì nàng và đệ đệ Mặc Mặc nhiệt độ cơ thể còn thấp hơn người trong tộc một chút, cho nên lúc nào cũng sợ lạnh, cho nên giường ngủ ấm áp đối với nàng là quan trọng nhất.

" Tốt, Bảo Bảo tiểu chủ yên tâm! Nô tỳ lập tức đi chuẩn bị. Tiểu chủ ăn cơm xong là có thể nghỉ ngơi, khi nào tỉnh lại, nô tỳ lại chuẩn bị cơm chiều cho người"

Bắc Dao Bảo Bảo gật gật đầu," Cũng tốt! Làm phiền Thu Tuyết tỳ tỳ!"

Đi theo nàng vào nội điện mới thấy nơi này gọi Liên cư thật không đúng chút nào mà phải gọi là Liên cung mới đúng, bất quá Bảo Bảo lại rất thích nơi này, nàng thích không gian càng lớn càng tốt, dễ dàng duỗi thân thể cho thoải mái. Lát nữa ăn ngon ngủ no xong, nàng nhất định sẽ tự mình đi xem Vân Hoa Liên kia có bộ dáng thế nào, thuận tiện thăm dò toàn bộ Hồ cung luôn, Thanh Liên, ta sẽ không để người phải chờ lâu đâu.

Chương 10

THANH GIÁM QUỐC

Hậu cung Thú tộc

" Hồ nháo, nữ vương đại nhân không có công đạo nàng đi nơi nào sao?" Thanh nhi nhện không được nhăn trán, ánh mắt lạnh lùng, tay nắm chặt lá thư trong tay, hận không thể xé nát nó.

" Không, không có, nữ vương đại nhân chỉ nói đưa phong thư cho Thanh đại nhân, nói là người xem thư xong sẽ hiểu"

Đáng thương cho tên truyền tin của Xà tộc suýt chút nữa là bị sự băng lãnh của Thanh nhi đông lạnh, ai cũng biết chín mươi năm trước Thanh nhi cưới nữ vương của Thú tộc thì từ đó cũng định cư ở đây. Tuy rằng nữ

vương chấp chương Thú tộc luôn lo lắng cho hần mà Thanh nhi ngày thường cũng không tham dự vào chuyện của Xà tộc, lúc này không biết vì lý do gì mà nữ vương lại sai hần đưa thư đến cho Thanh nhi, nếu biết tình cảnh thế này thì hần đã tình nguyện đổi cho Nhện Cao Chân, tự đem thư đến cho Tuyết Ưng tộc, còn hơn là đối diện với vẻ mặt đông lạnh của Thanh nhi.

"Chủ nhân cùng phu nhân còn chưa trở về sao?". Thanh nhi cũng không muốn hù chết tên truyền tin, xem ra Bảo Bảo tiểu chủ đã quá tùy hứng, lợi dụng lúc chủ nhân và phu nhân đang lo lắng cho chuyện của Mặc Mặc tiểu chủ đến sứt đầu mẻ trán thì nàng lại chơi trò "cải trang vi hành", nếu lỡ xảy ra chuyện gì, không cần nghĩ cũng biết chủ nhân và phu nhân sẽ khẫn trương tới mức nào.

Tên truyền tin đương nhiên biết chủ nhân và phu nhân trong miệng Thanh nhi chính là cha mẹ thân sinh của nữ vương, liền cung kính cúi đầu đáp "thái thượng hoàng và thái hậu còn chưa trở về"

Thanh nhi vừa nghe đến xưng hô không được tự nhiên này thì mày nhăn lại, tùy ý phát tay "được rồi, ta đã biết, người trở về đi, nhớ kỹ, chuyện nữ vương đại nhân không ở trong tộc không được tiết lộ với bất kỳ ai, nếu không..."

"Dạ, Thanh đại nhân, tiểu nhân cáo lui". Tên truyền tin nghe có thể rời đi, giống như được đại xá, nhanh chóng biến mất khỏi đại điện.

Người ngoài đi rồi, thân ảnh duyên dáng của Ngọc Linh Lung mới từ phía sau đi ra, tiến lên xoa lên lông mày đang nhíu chặt của Thanh nhi "Phu quân, xảy ra chuyện gì?"

Ngọc Linh Lung thon dài duyên dáng thân ảnh mới từ sau điện đi ra, tiến lên, xoa Thanh nhi nhíu chặt mày, "Phu quân, ra chuyện gì?"

"Đã nghị sự xong rồi sao?" Thanh nhi ngẩng đầu lên nhìn nàng, tâm tình cũng thả lỏng hơn.

"Ấn! Xà tộc xảy ra chuyện gì sao?" Nhoáng một cái, bọn họ thành thân cũng đã chín mươi năm, Ngọc Linh Lung luôn cảm thấy bọn họ cưới nhau chỉ mới vài ngày, nàng đối với Thanh nhi vẫn luôn tràn ngập yêu thương, không muốn hần phải nhăn mặt khổ sở, mà chuyện làm hần phiền não chỉ là chuyện phát sinh ở Xà tộc mà thôi.

"người xem thư này thì biết", Thanh nhi một tay nắm lấy tay nàng, tay kia đưa phong thư lên.

Ngọc Linh Lung mang theo chút ngạc nhiên, hồ nghi nhìn lá thư, sau một hồi đọc xong thì nở nụ cười "xem ra nữ vương đại nhân vì không chịu nổi buồn chán mà trốn đi a, cũng thật là, Thanh nhi, người dù sao cũng là tướng quốc của xà tộc, xà tộc vừa mới thống nhất, nữ vương lại không có trong tộc, người phải chịu trách nhiệm giám quốc một thời gian, chuyện này cũng không có gì không đúng, sao còn giận như vậy?"

"Linh Lung, người còn cười, người không phải không biết chức vụ tướng quốc của ta chẳng qua là do Bảo Bảo tiểu chủ phong thưởng đùa, ta từ trước tới giờ cũng không quản việc trong tộc a. Hiện giờ bảo ta trở về giám sát mọi chuyện trong tộc, sao có thể chứ?". Thanh nhi không tự giác mà nhíu mày "hơn nữa chủ nhân và phu nhân hiện giờ không ở trong tộc, Bảo Bảo tiểu chủ lại bỏ đi, không chừng lại gây ra họa lớn gì, ta phải đem mọi chuyện báo cho chủ nhân và phu nhân biết mới được"

"Thanh nhi, Xà quân đại nhân cùng phu nhân sợ là bây giờ không rảnh để lo chuyện của nữ vương đại nhân, theo tin từ truyền tới thì dường như lần này xảy ra chuyện lớn, ngay cả Tử Vi đại đế cũng kinh động tới, hiện tại Trước Hoàng sơn chắc sẽ rất náo nhiệt, Xà quân và phu nhân sao còn tâm trí để lo chuyện của Bảo Bảo tiểu chủ, ta nghĩ người cũng đừng nói việc này ra, tránh cho Xà quân đại nhân và phu nhân lo lắng thêm, có lẽ nữ vương đại nhân ra ngoài dạo chơi vài ngày rồi sẽ trở về, người nên quay về Xà tộc một lần đi, tạm thời gánh vác công việc thay nàng vài ngày"

Ngọc Linh Lung buông lá thư trong tay, hai tay ôm lấy tay Thanh nhi, ôn nhu mỉm cười nói "kỳ thật ta thấy để người trở về giám quốc chỉ là cái cớ, nữ vương đại nhân có lẽ muốn ra ngoài chơi đùa cho đã, biết người và Xà quân đại nhân rất thân thiết, luôn không thiên vị nàng, nếu người nhận được thư nàng mà trở về thì chứng tỏ người cũng ngầm đồng ý để nàng ra ngoài vui chơi một chuyến, như vậy người trong tộc sẽ không có lý do gì để oán trách. Nói tới mới nói nha, người chính là bị nữ vương đại nhân tính kế a"

" Ta sao lại không biết chứ. Bảo Bảo tiểu chủ và Mặc Mặc tiểu chủ thích nhất là tính kế và chinh người, ta nhìn thấy phong thư này thì đã biết là bị nàng tính kế nhưng Linh Lung người nói đúng, không thể để việc này làm chủ nhân và phu nhân thêm phiền, không ai ngờ Mặc Mặc tiểu chủ lại coi trọng Tước vương, còn làm cho long trời lở đất như vậy, cũng làm cho chủ nhân và phu nhân phiền não càng nhiều, mặc dù phu nhân đã mất công dạy dỗ nhưng cũng không làm cho bọn họ bỏ được cái tật xấu thích chinh người của bọn họ"

"Cần ta cùng người trở về không? gần đây trong tộc cũng không có chuyện gì quan trọng, người cũng đã lâu không về Xà tộc, ta cùng người trở về, được không?" Ngọc Linh Lung thấy hắn lại lâm vào phiền não, mỉm cười nói.

"Linh Lung, nếu sau này con chúng ta cũng như Bảo Bảo tiểu chủ thì phải làm sao?" Thanh nhi nghĩ tới đây lại thêm lo lắng.

" Ngốc Thanh nhi, con của chúng ta sẽ không, bọn họ nếu cũng như vậy, chỉ cần giao cho Xà quân đại nhân cùng phu nhân sửa trị một hai lần, cam đoan sẽ trở nên ngoan ngoãn ngay". Ngọc Linh Lung cũng không cho rằng đứa nhỏ của bọn họ sẽ giống như Thanh nhi nghĩ, nghe hắn đề cập tới chuyện đứa nhỏ, nàng không khỏi động tâm, chăm chú nhìn Thanh nhi hỏi " Thanh nhi, người muốn có đứa nhỏ sao?"

Tuy rằng bây giờ không phải là thời điểm thích hợp để mang thai nhưng chỉ cần Thanh nhi muốn, nàng sẽ sinh cho hắn.

" Không, không! Linh Lung, bây giờ không cần, cứ từ từ, bây giờ mà có đứa nhỏ cũng còn quá sớm, người nói phải không?". Thanh nhi vừa nghe đến chuyện này thì lập tức khản trương, Ngọc Linh Lung thấy bộ dáng đó của hắn, lại tươi cười " đều nghe lời phu quân người, ta xem người đã bị nữ vương đại nhân và Mặc Mặc tiểu chủ làm cho sợ rồi"

Thanh nhi cười khổ một chút," Linh Lung, người không phải là chê cười ta chứ? Ta như vậy là đã tốt rồi, Ưng vương đại nhân bị dọa tới mức tới giờ nhìn thấy đứa nhỏ là bỏ chạy thật xa, trước giờ Tuyết Ưng tộc đều có truyền thống khi trong tộc có đứa trẻ được sinh ra thì Ưng vương đều đến chúc phúc, nhưng một trăm năm nay,đừng nói là đứa nhỏ, Ưng vương nghe nói trong tộc có sinh trứng mới thôi cũng đã bỏ chạy nhanh hơn ai hết".

Ngọc Linh Lung nghe vậy cười đến chảy nước mắt, gật đầu phụ họa " ta có nghe nói, xem ra năng lực và thủ đoạn của hai tiểu chủ thật cao siêu, sẽ không khó tưởng tượng được nữ vương đại nhân và Mặc Mặc tiểu chủ chẳng ai thua kém ai, Xà tộc vốn không được lòng người nhưng từ một trăm năm nay, nhắc tới Xà tộc, không có người nào trong yêu tinh giới dám khinh thường. Cho nên người cũng đừng lo lắng lúc này Xà tộc sẽ xảy ra chuyện gì, phỏng chừng nữ vương đại nhân cho dù không ở trong tộc một trăm năm thì tộc nhân cũng không dám tạo phản đâu, chúng ta xem như về Xà tộc nghỉ ngơi đi"

"Nói vậy cũng phải, thôi, thư cũng đã nhận, ta không quay về cũng không được, ngày mai cùng lên đường quay về Xà tộc đi" Thanh nhi bất đắc dĩ gật đầu.

Chương 11

BIẾN THÀNH HÌNH NGƯỜI

Rất nhanh, Bắc Dao Bảo Bảo đã đến Hỏa Hồ tộc được ba ngày, trong ba ngày này nàng đã lục tung hết Hồ cung, ngay cả một góc nhỏ cũng không buông tha, ước chừng ngay cả Thanh Liên cũng không biết hết các góc ngách trong cung bằng nàng.

Cũng trong ba ngày này, toàn bộ Hồ cung đều biết chuyện Hồ vương đại nhân trong lúc tắm rửa đã mang về một hồ ly nhỏ đáng yêu vô cùng, không ít người cũng thường xuyên thấy nàng chạy nhanh như tên bắn xuyên qua cung điện, chơi đùa đến quên cả trời đất, tuy rằng đối với Hồ cung thì tình cảnh sinh động như thế đã nhiều năm rồi chưa từng xảy ra nhưng nhìn thấy Bảo Bảo thì bọn họ nhin không được mà yêu thích nàng thật sự, mà Bảo Bảo cũng đã đạt được mục đích, nàng muốn cho toàn bộ người trong Hồ cung biết hiện tại nơi đây có một người là Bắc Dao Bảo Bảo nàng.

Người duy nhất không cảm thấy vui chính là Hạ Ngữ Và Thu Tuyết, hai thị nữ bên cạnh nàng, Bảo Bảo tiểu

chủ cái gì cũng tốt nhưng hoạt bát, hiếu động quá mức, chưa từng ngủ quá hai canh giờ, hai ngày qua không lúc nào hai nàng có được thời điểm yên tĩnh, chỉ cần xoay người không để ý một chút là nàng đã chạy trốn mất tăm mất tích, mà các nàng lại không thể không đi tìm nàng, Hồ cung đại thể phức tạp, nếu lỡ nàng lạc đường thì phải làm sao?

Cho nên chỉ có ba ngày mà hai người đã cảm thấy mệt mỏi vô cùng.

Kỳ thật bọn họ nào biết đâu rằng Bắc Dao Bảo Bảo sao có thể lạc đường được chứ? Đừng nói là khứu giác của Xà loại cũng cực kỳ linh mãnh, mà chính Bảo Bảo từ nhỏ đã rất tinh nghịch, hiếu động, một Hồ cung nhỏ nhỏ này làm sao làm khó được nàng, chẳng qua là để ý một chút là được thôi.

Hiện tại trừ bỏ phía sau núi, nàng đương nhiên chưa vội đi gặp Thanh Liên, mà hần đem nàng vào cung xong thì dường như cũng đã quên mất sự tồn tại của nàng, chuyên tâm tu luyện, Bắc Dao Bảo Bảo cũng cảm thấy đã đến lúc nên để vương thúc quan tâm tới nàng một chút.

Hạ Ngữ cùng Thu Tuyết trong lòng run sợ nhìn Bảo Bảo chui ra khỏi giường, hôm nay vì sợ nàng lại chạy đi nên hai nàng không dám ngủ, cả đêm túc trực bên giường nàng, thấy nàng đã tỉnh, Thu Tuyết nhẹ giọng nói "Bảo Bảo tiểu chủ, người tỉnh?"

Bảo Bảo đương nhiên cũng biết dụng ý của các nàng, trong lòng cười thầm nhưng vẫn trưng ra bộ mặt ngái ngủ nói "Thu Tuyết tỷ tỷ sớm, Hạ Ngữ tỷ tỷ sớm, các người thức dậy sớm vậy, sao không ngủ thêm một lát? Ta còn chưa có đói, không cần ăn sáng quá sớm, các tỷ tỷ cứ tự nhiên. Ta ra ngoài đi dạo một lát"

Vừa nghe nàng nói ra ngoài tản bộ, Hạ Ngữ và Thu Tuyết liền cuống lên "tiểu chủ hôm qua ngủ muộn, hôm nay lại thức dậy sớm như vậy, chắc sẽ mệt, buổi sáng Hồ cung lại bị sương mù bao phủ, sẽ hơi lạnh nên đừng đi ra ngoài, lỡ đâu tiểu chủ sinh bệnh thì chúng nô tỳ làm sao gánh vác nổi?"

"Đúng vậy, tiểu chủ, hôm nay thời tiết không tốt, e rằng là sắp mưa, người nên biết mưa rừng vừa lớn lại vừa lâu, chỉ bằng hôm nay tiểu chủ ở trong phòng nghỉ ngơi đi, nô tỳ sẽ tìm cho tiểu chủ trò gì đó để chơi được không?"

Hai người kẻ xướng người họa, chủ yếu là không muốn Bảo Bảo lại chạy ra ngoài, miễn cho nàng bị lạc thì không biết sẽ ăn nói với Hồ vương đại nhân thế nào.

Bắc Dao Bảo Bảo thấy các nàng dáng vẻ khẩn trương, trong lòng mừng rỡ phi thường, ngoài miệng lại giả bộ khó xử nói "như vậy a, nhưng không phải Hồ cung của chúng ta ở trong lòng đất sao? Trời mưa thì có liên quan gì tới chúng ta?"

"Ách!" Hai người đồng thời ngẩn người, nhất thời không biết nên trả lời thế nào, vốn là tìm cách để giữ nàng ở trong phòng, không ngờ tiểu chủ còn nhỏ mà lại thông minh như vậy, nhanh chóng tìm ra chỗ sơ hở, cũng may sau đó Bảo Bảo đã giải vây cho các nàng "nhưng hai vị tỷ tỷ nói đúng, bên ngoài dường như là hơi lạnh, cung điện vương thúc lại quá lớn, ta đã mấy lần đi lạc, làm cho hai vị tỷ tỷ phải tìm kiếm, thực là ngại quá, hôm nay ta sẽ không ra ngoài nữa, ở lại đây đánh đàn, ca xướng cũng tốt"

Nghe những lời này của nàng, hai người như được đại xá, gật đầu như đảo tỏi "đánh đàn xướng khúc rất hay, các nô tỳ cũng muốn nhìn thấy bộ dáng của tiểu chủ a"

"Nếu hai vị tỷ tỷ cũng thấy đề nghị này không tồi, vậy quyết định vậy đi, hôm nay ta sẽ đàn một bản, hôm sau sẽ xướng khúc, nhưng hai vị tỷ tỷ cũng đừng chê Bảo Bảo xướng khúc khó nghe". Bảo Bảo suyt chút nữa thì kiềm không được thì phi cười, nhưng nét mặt vẫn rất ngây thơ hồn nhiên.

"Sẽ không, sẽ không, tiểu chủ xướng khúc nhất định là rất hay, các nô tỳ may mắn lắm mới được nghe, là vinh hạnh không hết nào đâu dám ghét bỏ, lát nữa Bảo Bảo tiểu chủ ăn cơm xong, các nô tỳ có thể đứng đây nghe tiểu chủ đàn không?" Thu Tuyết vội vàng nói, đừng nói là nghe nàng đánh đàn xướng khúc, bắt các nàng hát cho nàng nghe, các nàng cũng bằng lòng a.

"Đúng vậy, đúng vậy, tiểu chủ nhân hôm nay muốn ăn món gì, nô tỳ đi chuẩn bị cho người, lát nữa sẽ đem cỗ cầm mà Hồ vương đại nhân đã dùng qua đến cho người dùng, được không?" Hạ Ngữ cũng phụ họa theo.

"Đàn của vương thúc? Vậy thực sự quá tốt, Bảo Bảo trước tạ ơn hai vị tỷ tỷ nhiệt tình". Bắc Dao Bảo Bảo vừa nghe nói sẽ được sử dụng đàn Thanh Liên đã dùng qua, tâm tình liền kích động, vội vàng thi lễ với Hạ Ngữ và Thu Tuyết.

Ăn sáng xong, Hạ Ngữ liền mang cơm đến, mà Bảo Bảo lúc này cũng đã hóa thành hình người.

Đây là lần đầu tiên Thu Tuyết thấy Bảo Bảo biến thân thành người, ngây ngốc nhìn nàng ước chừng một nén nhang, ánh mắt vẫn không chớp lấy một cái, dáng người cao ráo duyên dáng, đôi mắt đen trong suốt như ngọc lưu ly, sáng chói mà cũng sâu thẳm, lúc này đang hồn nhiên lại pha một chút mỉa mai hoặc nhìn nàng, cái mũi cao khéo léo, đôi môi đỏ mọng, ngay giữa trán như ẩn như hiện một vết màu hồng làm cho những đường nét vốn không liên hệ gì nhưng tổng hợp trên khuôn mặt nàng lại sinh ra một cỗ mị lực khó diễn tả bằng lời, làm cho người ta chỉ cần nhìn nàng một lần thì không thể rời được, hô hấp cũng khẩn trương hơn, xiêm y màu xanh khoác lên người nàng càng tôn thêm làn da trắng như bạch ngọc của nàng.

Thu tuyết dám nói, trong thiên hạ không có nam nhân nào sánh bằng Hồ vương đại nhân, mà Bảo Bảo tiểu chủ lại là nữ nhân đứng đầu trong các nữ nhân, khó trách nàng vẫn dùng hình dạng hồ ly, nếu hiện thân như vậy e rằng tất cả nam nhân trong tộc đều bị nàng hấp dẫn.

"Thu Tuyết tỷ tỷ, người sao vậy? ta có chỗ nào không đúng sao?". Bảo Bảo đương nhiên biết vì sao Thu Tuyết lại có biểu tình như vậy nhưng làm như không biết, quơ bàn tay trắng như bạch ngọc qua lại trước mắt nàng, hồi lâu Thu Tuyết mới phục hồi tinh thần, khuôn mặt cũng đỏ bừng vì xấu hổ, một lát sau mới lúng ta lúng túng nói "tiểu chủ bộ dáng thật đẹp, nô tỳ không cẩn thận, nhìn đến ngẩn người"

"Thu Tuyết tỷ tỷ là nói cho Bảo Bảo vui sao? Nếu nói đẹp thì làm gì còn ai sánh bằng vương thúc, hần như vậy mới gọi là tuyệt đẹp"

"Nô tỳ nói đều là thiệt tình, nào dám lừa gạt tiểu chủ, sau này tiểu chủ không được lấy hình dạng này chạy ra ngoài, nếu không e rằng Hồ cung sẽ bị những kẻ đến cầu yêu đạp đổ mất". Thu Tuyết chân thành nói, trong lòng âm thầm vì lúc trước tiểu chủ không dùng hình người để chạy ra ngoài chơi, nếu không thì e rằng Liên cư sẽ bị người đến cầu yêu đạp đổ mất, ai bảo Hòa Hồ tộc bọn họ là tự do tìm phối ngẫu chứ?

"Ha hả, làm sao có chuyện nghiêm trọng như vậy, Thu Tuyết tỷ tỷ thật sự là quan tâm Bảo Bảo quá mức rồi". Bảo Bảo che miệng cười, trong lòng lại như bay lên chín tầng mây, quả nhiên rời khỏi Xà tộc là hành động sáng suốt, nàng tự tin là mình đẹp, nhưng ở Xà tộc, dù là đại thần hay tộc nhân vì sợ bị nàng chinh mà luôn tìm cách tránh nàng càng xa càng tốt, đã một trăm tuổi cũng không có người nào dám nói yêu nàng, thật sự là chuyện làm người ta mất hứng, cũng may đến đây, nàng có thể khẳng định mị lực của mình, nghĩ cũng phải, du mạo của nàng kế thừa hết chín phần từ phụ thân đại nhân, phần còn lại cũng là kế thừa nét ưu tú nhất của mẫu thân đại nhân, nàng làm sao mà xấu được chứ?

Nhưng nhớ tới Thanh Liên mới gặp nàng cũng chỉ ngây người một chút, Bảo Bảo lại cảm thấy không hài lòng, hi vọng có ngày nào đó, Thanh Liên cũng nhìn nàng si mê như Thu Tuyết vậy, lúc đó nàng mới thấy thật mỹ mãn, bất quá cũng phải nói trở lại, luận về mỹ mạo, Thanh Liên không hề thua kém nàng, luận về mị lực thì còn ai sánh lại Thanh Liên vương mị lực nhất chứ, càng nghĩ, càng thất trừ bỏ việc gạo nấu thành cơm, làm cho hần không thể thành tiên thì nàng không tìm được cách nào để câu dẫn Thanh Liên.

Cũng may mẫu thân cũng nói qua, có khi không thể yêu trước thì phải tính cách để yêu sau, nàng năm đó bắt được tâm của phụ thân chẳng phải cũng dùng cách này sao?

Còn đang suy nghĩ thì nghe tiếng của Hạ Ngữ "tiểu chủ, người..."

Còn chưa nói xong, nhìn thấy bộ dáng của Bảo Bảo, phản ứng của nàng còn lớn hơn Thu Tuyết, cổ cầm trong tay liền rơi xuống đất, may mắn là Bảo Bảo chớp được, bằng không chắc là đàn sẽ bị vỡ nàng vuột nhẹ lên đàn, hỏi "Hạ tỷ tỷ, đây là đàn vương thúc đã từng dùng qua sao?"

Hạ Ngữ nghe hỏi, còn đưa tay lên hỏi "là Bảo Bảo tiểu chủ sao?"

"Hạ Ngữ, không phải tiểu chủ thì là ai, ta lúc mới nhìn thấy cũng kinh ngạc như người nha, tiểu chủ chúng ta là đại mỹ nhân a". Thu Tuyết đã trấn định tinh thần liền quay lại chọc ghẹo Hạ Ngữ.

"So với Hồ vương đại nhân của chúng ta quả thực không thua kém. Ai nha, tiểu chủ, sau này đừng mang hình dạng này chạy ra ngoài, nếu để người khác nhìn thấy thì Hồ cung sẽ không có một ngày bình an". Hạ Ngữ vẫn còn kinh ngạc, cũng không quên biểu hiện thái độ tình nguyện để tiểu chủ của bọn họ là hồ.

"Hạ Ngữ tỷ tỷ, người nói ý như Thu Tuyết tỷ tỷ nha, ta làm sao lại tốt được như vậy, hơn nữa nếu có người thích ta, ta cũng phải thích hẳn mới được, ta phải tìm được nam tử giống như vương thúc vậy mới chịu gả" Bảo Bảo vì được khen mà thỏa mãn hư vinh, tự nhiên cũng cao hứng hơn.

"Ai nha, giống Hồ vương đại nhân như vậy, sợ là trên đời này không có người thứ hai đâu!" Thu Tuyết vừa nghe nàng đưa ra yêu cầu liền lo lắng cho nàng, nhưng nghĩ lại thì thấy dung mạo của tiểu chủ như thế, nàng yêu cầu như vậy cũng không tính là quá cao.

"Ta nếu không gặp được thì không gả" Bảo Bảo vừa nói, vừa giả một cái mặt quỷ, hai nha hoàn này tuy rằng đạo hạnh và tuổi đều lớn hơn Bảo Bảo nhiều, nhưng luôn ở trong Hồ tộc, cho nên dù có mấy trăm năm đạo hạnh vẫn được xem như hài tử, nhưng cũng đúng tuổi mơ mộng của các thiếu nữ, thấy biểu tình Bảo Bảo như vậy thì bật cười "được, tiểu chủ ngoan, người còn chưa chịu đánh đàn xướng khúc sao, các nô tỳ đang chờ nghe a"

"xướng chứ sao lại không, không chừng khi ta xướng lên sẽ có một tình lang từ trên trời rớt xuống cho ta a" Bảo Bảo miệng thì nói đùa nhưng trong lòng lại khẳng định ca khúc của nàng sẽ làm cho Thanh Liên tìm tới đây.

Chương 12

KINH HẢI TÌNH CA

"Tiểu chủ thật sự thích nói giỡn, nô tỳ đem bàn đến nhà thủy tạ được không? ở đó vừa đánh đàn, vừa có thể ngắm Vân Liên Hoa". Hạ Ngữ đâu biết những tính toán trong lòng Bảo Bảo, còn một lòng một dạ nghĩ cách để nàng vui vẻ.

"Chuyện này thật tốt, nhưng chỉ cần mang hai nhuyển tháp đến đó là được, miễn cho tỷ tỷ phải mang bàn mà cực nhọc", Bảo Bảo vốn đã có ý đến đó, giờ nghe Hạ Ngữ nói thật đúng ý nàng.

"Vậy cũng tốt, tiểu chủ để nô tỳ ôm đàn đi, một lát sẽ đưa lại cho người" Hạ Ngữ gật đầu, tính cầm đàn giúp Bảo Bảo, mà Thu Tuyết cũng ôm lấy hai nhuyển tháp, nhưng Bảo Bảo lắc đầu "Hạ Ngữ tỷ tỷ, chỉ là ôm đàn mà thôi, ta có thể làm được, tỷ tỷ nếu không chê phiền toái thì chuẩn bị giùm ta ít trà bánh, một hồi ta đánh đàn xướng khúc, nếu các tỷ tỷ thấy nhàm chán thì còn có cái để ăn, coi như là giết thời gian"

"Bảo Bảo tiểu chủ nghĩ rất chu đáo, bất quá chúng nô tỳ sao lại thấy nhàm chán được chứ? Đúng là nên chuẩn bị nước trà để nhuận hầu nhưng không phải để chúng nô tỳ uống mà là cho tiểu chủ a" Hạ Ngữ mỉm cười, đáp trả.

"Vậy, ta cùng Thu Tuyết tỷ tỷ đi trước, Hạ Ngữ tỷ tỷ chuẩn bị xong thì đến đó nhé". Bảo Bảo rất chờ mong Thanh Liên sau khi nghe nàng đánh đàn xướng khúc xong thì sẽ có phản ứng gì, cho nên không tiếp tục nói nữa mà lập tức ôm đàn rời đi, Thu Tuyết cũng vội vàng ôm hai tấm đệm đi trước dẫn đường.

Thực ra, nàng cũng không cần làm như thế vì Bảo Bảo đã rành nơi này như là Xà sơn nhà mình.

Hồ cung tuy rằng xây dựng ngầm trong lòng đất nhưng trên mặt đất có thứ gì, ở đây cũng không thiếu, giống như Vân Liên Hoa nơi này còn tốt hơn so với hoa sen trên mặt đất, nhưng ngẩng đầu nhìn lên thì không hề thấy bầu trời, không biết Thanh Liên dùng cách gì làm cho mưa và ánh mặt trời có thể lọt vào nơi này?

Đúng như Hạ Ngữ, Thu Tuyết nói, thời tiết bên ngoài không tốt, cho nên Vân Liên hoa viên chính là nơi duy nhất ở Hồ cung có thể cảm nhận được thời tiết bên ngoài, mưa phùn bay bay, gió mát lạnh, dính vào quần áo của Bảo Bảo và Thu Tuyết.

"Tiểu chủ, hôm nay thời tiết không tốt, nô tỳ nghĩ người nên ở nhà thủy tạ đàn đi, nơi này có thể nhìn thấy Vân Liên hoa trong mưa, cũng thực thú vị, nếu đi đến hoa viên e rằng sẽ bị mưa bụi thấm vào người" Thu

Tuyết lên tiếng khuyên can.

"Không có chuyện gì, ta thích thế, hơn nữa chúng ta là yêu tinh đâu phải nhu nhược như nhân loại, một chút mưa phùn thì tính là gì?" Bảo Bảo hưng phấn vô cùng, Xà tộc của nàng thuộc thủy hệ, thích ẩm ướt, đến đây ba ngày cũng chưa đọng tới hơi nước, có chút tưởng niệm, hôm nay gặp trận mưa nhỏ thật sự là đúng lúc, nàng làm sao bỏ qua cơ hội này được. " người cùng Hạ Ngữ tỷ tỷ đến bên nhà thủy tạ chờ là được rồi"

Nói xong, người đã ôm đàn tiến vào biển Vân Liên hoa, hương thơm thoang thoảng, trong mưa phùn lại tươi mát hơn, Bảo Bảo mấy ngày qua đều ăn cánh hoa, hương vị của nó không thua gì hồng quả ở Xà sơn, còn về phần tác dụng tiêu trừ mị lực của nó, nàng đã sớm ném xa mấy vạn dặm.

Bàn tay trắng nõn điểm nhẹ, trong biển hoa liền xuất hiện bàn đánh đàn, Bảo Bảo lập tức ngồi xuống.

Ngón tay khẽ vuốt, tiếng đàn vang lên, âm luật tự nhiên, rất êm tai, nàng không cần phải điều chỉnh gì, liền có thể đánh ra được nhạc khúc trong lòng nàng, có thể thấy Thanh Liên đã sử dụng cây đàn này một thời gian dài, nếu không sao nó lại có linh khí đến vậy? xem ra hôm nay tuyết đối sẽ thu được không ít hiệu quả.

Ca khúc trong đầu không ít nhưng Bảo Bảo vẫn còn chọn lựa, nên xướng bài nào mới tốt, lộ liễu quá thì không được ,nhưng ẩn ý quá thì sợ lại không có hiệu quả như mong muốn, do dự một hồi vẫn chưa quyết định được, mỗi ca khúc một phong cách, nên chọn bài nào để làm nhiễu loạn tâm tư của Thanh Liên đây?

Suy nghĩ một hồi, bàn tay như ngọc khẽ vuốt lên dây đàn, hai mắt khép lại, giai điệu thông thả mang theo ưu thương vang lên, ca khúc này không giống với những ca khúc đã nghe trước kia.

Bảo Bảo tiểu chủ ở trong mưa đánh đàn, Hạ Ngữ cùng Thu Tuyết là nô tỳ làm sao dám ở trong thủy tạ nên lúc này cũng đứng sau lưng Bảo Bảo, nhìn nàng thuần thực đánh đàn, cảnh sắc tuyệt đẹp như trong mộng, hai người cũng chìm đắm trong giai điệu ưu thương của ca khúc, không lâu sau lại nghe tiếng hát so với giai điệu còn ưu thương hơn phát ra từ miệng Bảo Bảo.

Gặp người

Có thể nào làm cho ta không tin đây là số mệnh

Mảnh thấy người

Mới biết này phân thâm tình vô lực kháng cự

Chợt xa chợt gần

Tâm tình theo khoảng cách mơ hồ không chừng

Khó phân khó ly

Tưởng niệm sẽ làm người yếu ớt vô lực

Yêu như gần như xa

Ta không cầu thề non hẹn biển ước định

Ta chỉ nghĩ muốn trong phút chốc xinh đẹp thành vĩnh hằng, đều là người

Yêu như gần như xa

Ta không cầu thiên trường địa cửu cảnh đẹp

Ta chỉ nguyện đời đời kiếp kiếp luân hồi lý, có người.....

Yêu như gần như xa

Khi Bảo Bảo đàn xong nốt cuối cùng, Hạ Ngữ và Thu Tuyết còn rung động không thôi, ca khúc dễ nghe, tiếng ca lại thanh thoát, khó thể nghĩ người xướng ca khúc này lại là tiểu chủ Bảo Bảo, lời ca hào phóng lại có chút lời mật, mặc dù trong tộc là giống đực tìm giống cái để phối ngẫu nhưng không ai đem từ yêu nói ra miệng, nhưng nghe tiểu chủ hát, bọn họ cảm thấy một nỗi bi thương khó tả trào dâng. Tiểu chủ dung mạo như vậy, chẳng lẽ còn có người cự tuyệt nàng sao? Cho nên mới làm cho tiểu chủ ưu thương, thậm chí còn mang theo tình cảm đơn phương trong lòng?

Còn chưa nghĩ xong thì, làn điệu lại vang lên, hai người lại bị âm thanh này làm cho chấn động, Hạ Ngữ dùng sức giữ chặt giỏ điểm tâm trong tay, sợ không cẩn thận sẽ làm rơi nó. Nếu ca khúc trước là ưu thương, giai điệu trầm thấp thì ca khúc này như là gợn đục khơi trong, phá tan hết thủy cầm giác, làm cho hai người có chút chờ mong, long lắng không biết kế tiếp sẽ được nghe lời ca gì, mà Bảo Bảo cũng không làm cho các nàng thất vọng, thông thả cất tiếng hát.

Nhân sinh có rất nhiều cửa ải khó khăn phải qua

Từ xưa là thanh quan để cho nhân khó chịu

Có lẽ ta trúng mục tiêu nhất định tình trong biển xóc nảy

Cho người ta trả giá như vậy nhiều

Lại làm cho ta đau đã có khổ không thể nói

Bởi vì ta yêu người tựa như kia bướm bướm đánh về phía hỏa

Mời người nói cho ta biết yêu thương người là một cái sai

Đừng làm cho ta thất hồn lạc phách ma

Cởi bỏ của ta mê hoặc

Thu hồi của người lạnh lùng

Người sao nhẫn tâm làm như vậy

Mời người nói cho ta biết yêu thương người là một cái sai

Đừng làm cho ta từ từ đêm dài thủ tịch tịch

Đau xót đã muốn nhiều lắm

Tâm từ lâu thương thấu

Ta đã không thể ở vì ai đi chờ

Cái rối trong tay Hạ Ngữ vì nàng thảng thốt mà rơi xuống đất, còn Thu Tuyết thì vẫn mặt đỏ tai hồng ôm chặt lấy hai tấm đệm, hai người cùng liếc mắt nhìn nhau, không biết nên nói thế nào. Ca từ biểu đạt còn trắng trợn hơn so với ca khúc trước, tuy rằng lúc trước ca từ có chút ưu thương, mà ca từ lần này càng làm cho các nàng cảm thấy kinh hãi, mà theo tiếng đàn lời ca cũng đã có nhiều tiếng động hướng nơi này mà tới, không nghĩ cũng biết tiếng ca của Bảo Bảo tiểu chủ đã hấp dẫn những tộc nhân khác tìm đến.

Hạ Ngữ và Thu Tuyết thầm nghĩ nên dùng cách nào để ngăn cản người bên ngoài tìm tới, thanh âm của tiểu chủ thanh thoát, tự nhiên, lại dùng ca từ như vậy để bày tỏ tình cảm, cho dù trong lòng các nàng không đành lòng, cũng hung hăng phỉ nhổ người trong lòng của tiểu chủ lại không biết phân biệt phải trái một phen, đồng thời cũng cảm thấy tiểu chủ vì một người như vậy mà đau buồn thật không đáng giá, còn chưa nói tới các nam tử trong tộc luôn nổi tiếng là biết thương hương tiếc ngọc, thế nào cũng tranh nhau chạy tới đây an ủi.

Nhưng tiểu chủ là cháu gái của Hồ vương đại nhân, Hồ vương đại nhân đã bảo các nàng hầu hạ tiểu chủ, nếu để cho các nam tử càn rỡ đến quấy nhiễu tiểu chủ, Hồ vương đại nhân nhất định sẽ trách tội các nàng

hành sự bất lực, rất muốn kêu Bảo Bảo đừng đàn hát nữa nhưng nhìn nàng chuyên tâm như vậy, bọn họ cảm thấy phá ngang nàng thì có gì đó không ổn, dù sao lúc trước bọn họ cũng đã nói nghe tiểu chủ đánh đàn xướng khúc không cảm thấy nhàm chán, cho nên bây giờ phải làm sao đây?

Nếu tiểu chủ tiếp tục đánh đàn xướng khúc kiểu này, trời ơi...Hạ Ngữ và Thu Tuyết không dám tưởng tượng tiếp.

Tiếng đàn lời ca giống như oán mà lại không, giống như trách nhưng lại bao hàm ý không hối hận, từng giọt, từng giọt truyền đến, làm cho Thanh Liên đang tĩnh tọa trong sơn động sau núi cũng không thể tĩnh tâm được, dù dốc lòng tĩnh tọa nhưng tiếng đàn lời ca kia cứ như cá chạch, trơn trượt chui vào lỗ tai hần, không ngừng nhiễu loạn trong thân thể hần, làm cho hần không tập trung tĩnh tọa được, Thanh Liên nhũn mày, biết đây là tâm ma, nếu không thể khắc chế thì sau này lại nghe tiếng đàn sẽ khó mà nhập định được.

Mặc niệm tâm kinh, mạnh mẽ áp chế nỗi lòng bất an, hần không cần nghĩ cũng biết người đang đánh đàn xướng khúc kia là ai, ngoại trừ Bảo Bảo thì còn ai có lá gan lớn như thế chứ? Nhưng hần càng cố gắng bác bỏ thì tâm càng thêm hoảng loạn, bất an.

Một hồi lâu sau, Thanh Liên rốt cục cũng từ bỏ, chậm rãi mở mắt, rời khỏi đài sen, mặc kệ Bảo Bảo có ý định gì, hần nhất định không thể không xuất hiện trước mặt nàng, nếu cứ để nàng tiếp tục thì e rằng toàn bộ Hỏa Hồ tộc sẽ loạn thành một đoàn.

Thân ảnh màu xanh nhanh chóng rời khỏi sơn động, đi theo hương Vân Liên hoa đã nhìn thấy Bảo Bảo đang ngồi trong biển hoa, thân ảnh xanh biếc đang chuyên chú đánh đàn, tựa như trong mắt nàng chỉ có đàn kia, không dung trong mắt bất kỳ cái gì khác. Thanh Liên phát tay áo tạo nên một kết giới thật to, bao phủ toàn bộ Vân Liên hoa viên, làm cho tiếng đàn và ca khúc của nàng không truyền được ra ngoài, cũng làm cho những tộc nhân khác không nghe được, tránh được cho hần một chuyện phiền toái.

Hạ Ngữ cùng Thu Tuyết nhìn thấy hần xuất hiện, nhất thời sợ hãi quỳ xuống, còn chưa kịp lên tiếng, Thanh Liên đã ra dấu ý bảo các nàng lui ra, hai người lập tức đứng dậy, thu thập đồ đạc rơi vãi trên đất rồi cuống quýt rời đi.

Mà Bảo Bảo lúc này dường như vẫn còn đắm chìm trong ca khúc, căn bản không có phát hiện Hạ Ngữ và Thu Tuyết rời đi, cũng không phát hiện Thanh Liên đã tới.

Đôi tay hoàn mỹ, không tỳ vết nhẹ nhàng đặt lên đàn, tiếng đàn lập tức im bật, tiếng ca cũng ngừng hẳn, Bảo Bảo ngẩn đầu, ngạc nhiên lại vui mừng kêu to "vương thúc, người đã đến sao?"

Thanh Liên không đáp, trong lòng lại nghĩ, người hết đàn rồi lại hát ca khúc như vậy, không phải là muốn ta đến đây sao?

Nhưng những lời này không thể nói ra, vì biểu tình và âm thanh của Bảo Bảo đều tỏ ra rất bình thường, dường như không có ý đồ câu dẫn hần đến đây mà tất cả đều là vô thức, vô tâm, làm cho Thanh Liên lúc này cũng không phân biệt được biểu tình của nàng là thật hay giả, trong lòng hơi bức mình nhưng vẫn nói "bị tiếng hát của người đưa tới"

Chương 13

THI HÀNH KHỔ NHỤC KẾ

"Vương thúc cũng thích nghe ta hát sao? nếu thích, sau này Bảo Bảo sẽ hát cho vương thúc nghe". Bảo Bảo nghe vậy, sự vui sướng trong mắt càng tăng, nhìn Thanh Liên tràn đầy chờ mong và kích động.

"Bảo Bảo, người là thực không hiểu hoặc là giả không hiểu?" Vốn là muốn bện tâm vài phần, cũng hiểu được chính mình làm trưởng bối cùng tiểu bối nói những lời này có chút không thích hợp, nhưng nàng chỉ hát hai ca khúc đã làm cho hần dù nhiều năm tu hành cũng trở nên bất an, nếu sau này còn hát như vậy thì sẽ ra sao? không cần hỏi cũng biết, chỉ cần nàng còn ở Hỏa Hồ tộc một ngày thì hần không thể tu hành được một ngày, cho nên dù thế nào cũng phải nói rõ với nàng mới được.

" Ân? Bảo Bảo không hiểu Vương thúc như vậy nói là ý gì?" Xem ra phản ứng khá lớn so với tưởng tượng của nàng, nàng nghĩ Thanh Liên sẽ im lặng nhưng xem ra lúc này hấn muốn làm cho nàng biết khó mà lui. Như vậy rất tốt, lấy được trượng phu như ý còn khó hơn đánh giặc, nếu đối phương thiếu kiên nhẫn thì mình sẽ chiếm được tiên cơ, mà hiện tại so với Thanh Liên là nàng đang có lợi thế, thì ra giả bộ vô tội cũng có tác dụng, nàng làm sao dễ dàng từ bỏ phương thức tốt như thế?

" Bảo Bảo, ngươi là nữ nhi của Như Mặc, ta và phụ thân của ngươi lại là bằng hữu tri kỷ, như vậy ngươi cũng có thể xem là nữ nhi của ta phải không?". Thanh Liên cố gắng làm ra vẻ một trưởng bối, hít sâu một cái, sau đó thông thả nói.

" Đương nhiên, phụ thân từ nhỏ đã nói cho ta biết chuyện đại ân của vương thúc đối với tỷ đệ chúng ta, cho nên Bảo Bảo luôn ghi nhớ việc này, trong lòng cũng quyết định một ngày nào đó sẽ báo đáp ân tình của vương thúc, nếu không có vương thúc thì không có Bảo Bảo, mệnh của Bảo Bảo là nhờ có Hòa Hồ Thánh Châu của vương thúc mới tránh bị thiên lôi đánh. Vương thúc muốn Bảo Bảo làm gì, Bảo Bảo cũng làm ngay, không oán không hận, cho dù là vượt lửa qua sông cũng không ngại. Nếu Bảo Bảo có nghịch ngợm, gây sự làm cho vương thúc tức giận thì vương thúc cứ trách phạt, Bảo Bảo nhất định sẽ ngoan ngoãn, được không?"

Bắc Dao Bảo Bảo vừa nói, không biết đàn cũng đã rời khỏi tay lúc nào mà đã thấy nàng bỏ nhào vào ngực Thanh Liên, hướng hấn làm nũng, làm cho những gì Thanh Liên muốn nói lại không thể thốt nên lời, chỉ có thể nhìn cô gái xinh đẹp tuyệt trần trong lòng, dùng ánh mắt nguyện vì hấn mà trả giá tất cả nhìn hấn, làm cho hấn ma xui quỷ khiến thế nào lại gật đầu.

Mà Bắc Dao Bảo Bảo thấy hấn gật đầu, lại như cái đĩa nhỏ biếu đạt vui sướng, càng dùng sức ôm chặt hấn, không ngừng cọ vào ngực hấn, còn dùng âm thanh vui sướng kêu lên " vương thúc, ngươi thật tốt, Bảo Bảo rất thích vương thúc nha"

Chữ thích kia đã làm Thanh Liên phục hồi được lý trí, lập tức muốn đẩy nàng ra nhưng Bảo Bảo lại ôm hấn chặt hơn, còn hỏi " vương thúc có thích Bảo Bảo không?"

" Thích, Vương thúc thích Bảo Bảo giống như là thích đĩa nhỏ của mình". Thanh Liên vất vả dứt dĩ gỡ cánh tay của nàng ra khỏi cổ, cảm thấy không thể cùng nàng thân cận như vậy " Bảo Bảo đã là một cô nương, không thể như đĩa nhỏ bám lên người người khác, để người ta nhìn thấy thì không tốt, hiểu chưa?"

"Nhưng ở nhà phụ thân cũng chưa từng nói không được bám lên người hấn a". Bảo Bảo dùng đôi mắt vô tội, còn thêm vài phần khó hiểu nhìn Thanh Liên, chuyện này đương nhiên cũng là nàng nói dối, phụ thân vĩ đại của nàng còn không có thời gian ôm mẫu thân, làm sao rảnh để ôm tỷ đệ nàng chứ? bắt quá lúc này phải nói như thế để làm Thanh Liên thấy áy náy mới được.

Thanh Liên lại rơi vào trầm ngâm, một trăm năm trước, khi Bảo Bảo và Mặc được sinh ra thì hấn và Tương vương Vân Thư có đến thăm họ một lần, từ đó đến nay hấn cũng không rời khỏi Hồ tộc lần nào, nên không biết Như Mặc yêu chiều đĩa nhỏ của mình thế nào, nhưng căn cứ vào việc hấn cưng chiều thế tử, mà Bảo Bảo lại đáng yêu như thế, hơn nữa lại làm ngược ý thiên đình mà sinh ra, Như Mặc sủng nàng lên trời cũng không phải là chuyện không thể xảy ra.

Nhưng mình dù sao cũng không phải là phụ thân của Bảo Bảo, tuy rằng nàng gọi hấn là vương thúc nhưng cũng không có quan hệ huyết thống, nàng bám lên người mình như thế vẫn có chút không ổn " Bảo Bảo, cha ngươi là cha ngươi, vương thúc là vương thúc, không giống nhau, tóm lại ở trước mặt người khác không được ôm vương thúc như vậy, được không?"

"Vậy nếu không có ai, có phải là có thể hay không?". Bảo Bảo vẫn không buông tha, liền nắm lấy sơ hở của hấn " vương thúc đã ba ngày rồi không đến nhìn Bảo Bảo một cái, nơi này cũng không có ai chơi với ta, vốn nghĩ muốn đi dạo nhưng Thu Tuyết và Hạ Ngữ tỷ tỷ nói Bảo Bảo nếu đi ra ngoài sẽ làm cho một đồng hồ ly được theo đuổi, mà Bảo Bảo đã đáp ứng vương thúc không gây phiền toái, cho nên mới đến hoa viên xinh đẹp này đánh đàn, vương thúc thấy ta có ngoan không?"

Thanh Liên lại ghen lời, đến đây thì những gì hấn định nói đã hoàn toàn không có cơ hội nói ra miệng, mặc kệ là Bảo Bảo thực sự vô tội hay là giả bộ, hấn chỉ có thể chấp nhận, đồng thời tạm thời từ bỏ việc tu luyện, chờ khi Như Mặc và Bắc Dao Quang đến mang nàng đi thì hấn mới tiếp tục. Nếu không, nàng cứ tiếp tục

đánh đàn ca hát như thế thì chỉ vài ngày, toàn bộ Hồ cung sẽ loạn, đến lúc đó dù hấn là Hồ vương cũng không có quyền ngăn cản tộc nhân tìm bạn tình, mà phiền toái nhất là Bảo Bảo không phải là đối tượng thích hợp, bởi vì nàng không phải là người Hỏa Hồ tộc mà là Xà tộc.

" Thôi, trước khi Như Mặc hết giận đến đón người về thì người cứ theo bên cạnh ta đi, mặt khác, sau này có thể đánh đàn nhưng không được hát như vậy nữa, một cô nương chưa gả sao lại có thể hát những bài nói về tình yêu chứ?". Thanh Liên cũng không kéo cánh tay nàng ra nữa, Bảo Bảo được thế lại bám vào người hấn, mềm mại dựa vào ngực hấn, mà hấn thì cố tỏ ra thái độ của một trưởng bối đối với hậu bối, không một chút tạp niệm trong lòng.

Bắc Dao Bảo Bảo âm thầm cắn răng, tuy rằng Thanh Liên không có phản ứng gì lớn, nhưng có thể làm hấn tạm thời từ bỏ việc tu hành đối với nàng xem như là mở đầu thắng lợi, có câu dục tốc bất đạt cho nên nàng phải từ từ mà hành động, nàng tin sẽ có ngày nàng chiếm được đóa hoa sen độc nhất vô nhị này vào tay (ý nói là Thanh Liên nhá) " đây là ca khúc mẫu thân thường hát, từ nhỏ ta đã nghe nàng hát rồi, nghe nhiều nên cũng thuộc, phụ thân rất thích nghe mẫu thân hát, có khi còn giúp mẫu thân đệm đàn a. Không ai nói cho ta biết là không được hát những ca khúc này, nhưng nếu vương thúc không thích thì sau này Bảo Bảo không hát nữa"

" Bảo Bảo, Vương thúc không có ý không cho người hát nhưng nơi này là Hỏa Hồ tộc, không giống Xà tộc, ta biết khúc ca cũng không thực sự biểu đạt nổi lòng của người nhưng người khác chưa chắc hiểu, người biết chưa? Hỏa Hồ tộc là tự do tìm bạn tình, người hát như vậy sẽ làm cho nhiều tộc nhân tranh giành cầu yêu, đến lúc đó vương thúc ta cũng không thể ngăn cản được, người không phải là người của Hỏa Hồ tộc, nếu để phụ thân người biết, sẽ trách ta không chiều cố tốt cho người"

" Ca có thể biểu đạt tiếng lòng, chỉ là vương thúc không có lòng để nghe hát thôi, nhưng nếu vương thúc đã nói vậy, sau này Bảo Bảo không hát nữa để tránh gây phiền toái trong tộc'. Bảo Bảo ngược ánh mắt có chút quật cường nhìn Thanh Liên, làm hấn cũng có chút hoảng hốt, theo phản xạ tính né tránh ánh mắt của nàng nhưng rồi lại nghĩ nếu làm thế thì không ổn, nên từ bỏ ý định, mà Bảo Bảo thì không từ bỏ cơ hội, lập tức bày ra vẻ mặt sùng bái cùng ái mộ đối với hấn.

Thanh Liên miễn cưỡng nên lập tức tách Bảo Bảo ra, quay người, dùng âm thanh có chút xa cách nói " Bảo Bảo, vương thúc vĩnh viễn là trưởng bối của người"

Nói xong muốn rời đi nhưng lại nghe tiếng khóc vang lên, làm hấn phải dừng bước, thanh âm ủy khuất vì bị ghét bỏ, run rẩy truyền vào tai hấn " vương thúc đừng chán ghét Bảo Bảo"

Thanh Liên không thể không dừng bước, chỉ là một đứa nhỏ mà thôi, hấn làm thế với nàng có chút hơi quá nhưng nếu không như vậy, để nàng càng lún càng sâu, e rằng sau này sẽ còn khổ hơn. Cho nên kiên quyết rời đi, để lại một mình Bảo Bảo đứng khóc trong hoa viên.

Thanh Liên vừa ly khai, kết giới cũng được phá bỏ, Hạ Ngũ và Thu Tuyết liền nhìn thấy Bảo Bảo đang khóc, lại không thấy Hồ vương đại nhân, không biết đã xảy ra chuyện gì, lập tức ngồi xuống bên cạnh Bảo Bảo, quan tâm hỏi

" Tiểu chủ, ngài như thế nào khóc? Ngài đừng khóc a! Nói cho nô tỳ, ai khi dễ người?" Tuy rằng phía trước này kết giới lý chỉ có Hồ vương đại nhân cùng tiểu chủ hai người, chính là Hồ vương đại nhân như thế nào cũng sẽ không là nhạ tiểu chủ khóc nhân a! Chính là hảo hảo tiểu chủ như thế nào khóc như vậy đau buồn đâu?

" Tiểu chủ, người sao lại khóc? sao lại khổ sở?" người đừng khóc, nói cho nô tỳ nghe ai khi dễ người?". Tuy rằng trong kết giới chỉ có Bảo Bảo tiểu chủ và Hồ vương đại nhân, nhưng Hồ vương đại nhân chắc chắn sẽ không làm tiểu chủ khóc, như vậy tiểu chủ sao lại khổ sở?

"Người bị ngã?có bị thương không?" Thu Tuyết lạnh mắt, nhìn thấy Bảo Bảo ngã ngổ trên mặt đất, mưa phùn làm ướt cả bộ xiên y của nàng, tựa hồ như là bị người ta đẩy ngã, cả người té trên mặt đất, vội vàng la lên, nhanh chóng nắm lấy tay nàng, thấy bàn tay nàng dính đầy bùn đất còn bị mất hôn sạn làm cho rướm máu, liền đau lòng không thôi "tiểu chủ, tay của người chảy máu rồi"

Lúc này hai người dù không muốn cũng nghĩ là Hồ vương đại nhân khi dễ tiểu chủ, bởi vì trong kết giới chỉ có

hai người bọn họ, hiện tại không thấy Hồ vương đại nhân đâu mà tiểu chủ thì bị té, tay còn chảy máu, lại khóc đến thương tâm như vậy, nhưng vì sao đại nhân lại khi dễ tiểu chủ chứ? là vì tiểu chủ hát ca khúc kinh hãi thế tục mà trừng phạt nàng sao? Tiểu chủ vẫn là một đứa nhỏ nha.

Luôn xem Hồ vương đại nhân là trời, lần đầu tiên trong mấy trăm năm qua, Hạ Ngữ và Thu Tuyết có chút bất mãn với hắn " tiểu chủ, người đừng khóc, là Hồ vương đại nhân khi dễ người phải không?"

" Không, không có, Hạ Ngữ tỷ tỷ hiểu lầm vương, Vương thúc, đều do Bảo Bảo không tốt, làm vương thúc tức giận, cho nên hắn mới không để ý đến ta. Ô...vương thúc chán ghét Bảo Bảo". Bảo Bảo vừa khóc, vừa nói đứt quãng, càng làm cho hai người khẳng định là đại nhân khi dễ tiểu chủ, vừa tức vừa bất đắc dĩ, đại nhân từ lúc nào lại lòng dạ hẹp hòi như vậy, chỉ là hai ca khúc mà thôi, sao lại khi dễ tiểu chủ? còn làm nàng chảy máu nữa chứ.

Mặc kệ như thế nào trước đem tiểu chủ trở về, hầu hạ nàng tắm rửa thay quần áo rồi tính sau, hai người liếc nhìn nhau một cái rồi cũng đỡ Bảo Bảo đứng lên, đàn cũng không thềm lấy, dìu Bảo Bảo vẫn còn khổ sở thương tâm rồi đi.

Các nàng vừa đi, Thanh Liên cũng rời khỏi bụi hoa, trong đôi mắt phượng lộ rõ vẻ hỗn loạn, ảo não mà chính hắn cũng không biết, chậm rãi ngồi xuống cầm lấy đàn, ngửi được mùi máu tươi trong không khí, hắn càng thêm hối hận vì đã làm nàng bị thương.

Tác phẩm từ phái phaitxt văn học diễn đàn "maggie3026" Thủ đánh, đăng lại thỉnh ghi chú rõ. Hoan nghênh quang lâm phái phaitxt diễn đàn www.paipaitxt.com.

Chương 14

QUẢ NHIÊN LÀ KIẾP

Giống như hiện tại biết là cần phải đi thăm nàng, nhưng lại do dự, dùng dằng, nghĩ lại chắc Bảo Bảo cũng đã về tới Liên cư, hắn rút thở dài, ôm đàn đi về phòng mình.

Hầu hạ Bảo Bảo tắm rửa, thay đồ xong, nàng nói muốn ngủ, Hạ Ngữ và Thu Tuyết lại giúp nàng chuẩn bị chăn nệm, nhìn nàng khóc sưng cả mắt, khuôn mặt vạn phần đáng thương, hai nha đầu lại càng bất bình giùm nàng.

Nhẹ nhàng đi ra khỏi phòng, được lát, Hạ Ngữ mới nhẹ giọng nói " e là tiểu chủ đã động tâm với Hồ vương đại nhân"

"Ta cũng thấy vậy, nhưng chuyện này nhất định sẽ không có kết quả, Hồ vương đại nhân một lòng muốn thành tiên, chỉ cần một trăm năm nữa là đã hoàn thành tâm nguyện, tiểu chủ một lòng si mê thì cũng không có kết quả tốt đẹp gì, mà còn đổi lấy sự đau khổ, nếu để các trưởng lão biết, chắc chắn sẽ đuổi tiểu chủ ra khỏi cung, các trưởng lão chờ mong việc Hồ vương đại nhân thành tiên đã mấy ngàn năm làm sao có thể chấp nhận đến thời điểm cuối cùng lại để cho người khác phá hoại chứ"

Các nàng dù sao cũng không phải tầm thường, lúc đầu còn chưa hiểu nhưng thấy nàng khóc thảm thiết như vậy, lại đánh đàn ca hát như vậy, hơn nữa chính nàng cũng đã nói sau này phải gả cho nam tử giống như Hồ vương đại nhân, tới mức này mà các nàng còn không rõ tâm ý của tiểu chủ thì làm sao xứng là người hầu bên cạnh Hồ vương đại nhân nhiều năm như vậy? nhưng tiểu chủ đã yêu sai đối tượng rồi, đặt tình cảm nhầm chỗ rồi, thích ai không thích, lại thích một người không hiểu thế nào là tình yêu cũng không thể cho nàng tình yêu như Hồ vương đại nhân. Chỉ một khoản thời gian ngắn ngủi là hắn sẽ thành tiên, sao có thể cưới tiểu chủ được?

"Đúng vậy, người cũng thấy đó, bộ dáng của tiểu chủ như vậy, rõ ràng là tình cảm đã rất sâu đậm a". Hạ Ngữ cũng nhăn mày, nếu là trước đây thì các nàng không chấp nhận bất kỳ ai phá hư sự nghiệp thành tiên của Hồ vương đại nhân nhưng trải qua mấy ngày ở chung, Bảo Bảo hoạt bát hiếu động, dung mạo lại xinh đẹp tuyệt thế, rất xứng đôi với Hồ vương đại nhân, lại nhìn thấy bộ dáng khóc lóc đáng thương của nàng thì tâm các nàng đã mềm như nước, cho nên bây giờ dù biết tình cảm của Bảo Bảo dành cho Hồ vương cũng không ý bài xích hay phản đối, ngược lại còn thấy tội nghiệp cho nàng.

"Có lẽ Hồ vương đại nhân đã cự tuyệt tiểu chủ, nếu không nàng sẽ không khóc đến thương tâm như vậy". Hồ vương đại nhân nếu động lòng, sa vào yêu đương thì không cần nghĩ cũng biết trong tộc sẽ rối loạn thế nào, mọi người sẽ phản đối ra sao, nhất là các vị trưởng lão, vì để Hồ vương đại nhân cắt đứt tạo niệm mà có thể gây bất lợi cho tiểu chủ. Chuyện này, người không biết nhưng các nàng thì rất rõ ràng, nếu không thì thị nữ hầu hạ bên cạnh Hồ vương đại nhân sẽ không thay đổi liên tục như vậy, sợ các thị nữ sẽ nảy sinh tạp niệm với Hồ vương hoặc làm cho Hồ vương này sinh tạp niệm, còn hai người các nàng thì luôn tuân thủ khuôn phép, cho nên mới được hầu hạ Hồ vương đại nhân suốt bảy trăm năm qua.

"Nói đến đây thôi, Thu Tuyết, người trông chừng tiểu chủ, đừng để xảy ra chuyện gì, ta đi tìm Hồ vương đại nhân, cự tuyệt tiểu chủ là đúng nhưng dù sao cũng phải cân nhắc, sao có thể làm cho tiểu chủ bị thương chứ, dù sao tiểu chủ cũng còn nhỏ, còn gọi đại nhân là vương thúc nha"

Thu Tuyết không nhắc tới thì thôi, vừa nghe hai chữ cự tuyệt, Hạ Ngữ liền nhớ tới bàn tay rướm máu của Bảo Bảo, không khỏi thấy không vui.

"Hạ Ngữ, người đừng xúc động rồi vô lễ với đại nhân, dù sao cũng là chủ tử của chúng ta, mà chúng ta chỉ là tiểu nha hoàn, chỉ cần nói tình huống của tiểu cho đại nhân biết là được". Thu Tuyết vội vàng khuyên can, sợ Hạ Ngữ vì bất bình cho tiểu chủ mà phạm thượng với Hồ vương đại nhân, làm hco hấn nổi giận, đây chính là lỗi nặng trong tộc.

"Người yên tâm, ta có đúng mực! Ta cái này đi!" Hạ ngữ gạt đầu, phía trước không khí cũng đi hơn phân nửa, thu tuyết nói đúng, các nàng dù sao cũng là nha hoàn, không thể làm thiệp chủ tử chuyện, chính là nhìn tiểu chủ khóc thành như vậy, nàng chung quy có chút không đành lòng.

Đi vào Thanh cư, gạt đầu thì lễ với hai thị nữ hầu hạ bên cạnh Thanh Liên xong, Hạ Ngữ nhẹ nhàng đi vào trong điện, quả nhiên vẫn giống như trước, Hồ vương đại nhân đang tĩnh tọa trước tượng Phật tổ, Hạ Ngữ im lặng quỳ xuống, không lên tiếng.

Thanh Liên mở mắt, "Vào đi!", Hạ Ngữ được sự đồng ý của hấn liền đứng dậy, đi đến bên hấn, quỳ xuống, nhẹ giọng nói "tiểu chủ đã ngủ"

Thanh Liên gật gật đầu, "Nàng không có việc gì chứ?!"

"Đại nhân nếu lo lắng, sao lại làm tổn thương tiểu chủ?", Hạ Ngữ không ngẩng đầu, chăm chú nhìn xuống mặt đất hồi, sợ rằng nếu ngẩng đầu lên, nhìn thấy gương mặt tuyệt thế của chủ tử thì sẽ không nói nên lời.

Thanh Liên nhìn nàng, không nói gì, lát sau mới nói "chiếu cố tốt cho nàng"

"Tiểu chủ khóc thật sự thương tâm, ánh mắt đều sưng lên, không biết vì sao lại ngã sấp xuống, lòng bàn tay bị chảy máu, các nô tỳ vừa hầu hạ tiểu chủ tắm rửa thay xiêm y xong, mà nàng ngay cả lúc ngủ cũng không an ổn". Thấy hấn không trả lời câu hỏi của mình, Hạ Ngữ cũng không dám hỏi tiếp, thành thật báo cáo tình trạng hiện tại của Bảo Bảo.

Tâm hơi hơi đau xót, Thanh Liên rút cuộc cũng đứng lên "sau này nàng muốn làm gì, muốn đi đâu, muốn đến bất cứ chỗ nào trong Hồ cung cũng cứ để mặc nàng, nàng thích đánh đàn, ca hát cũng được, đừng ngăn cản, đừng làm nàng mất hứng, người trở về đi"

"Đại nhân, xin nghe nô tỳ một lời cuối cùng", Hạ Ngữ hiểu được những lời này là Hồ vương đại nhân giải thích cho hành động trước đó, cũng là sự sùng ái lớn nhất đối với tiểu chủ, đáng tiếc đây không phải là điều tiểu chủ muốn, cho nên Hồ vương dù để nàng thoải mái chơi đùa thế nào cũng không làm nàng vui vẻ được.

"Nói đi!" Thanh Liên xoay người nhìn tượng Phật, đây là bức tượng mà bốn ngàn năm trước Tử Vi đại đế đã đưa cho hấn, mời hấn sau khi đắc đạo thì làm môn hạ của hấn, trước kia dù có chuyện gì, chỉ cần nhìn thấy tượng Phật thì lòng hấn lại thanh tịnh trở lại nhưng lúc này, hấn vì Bảo Bảo mà không thể tĩnh tâm được nữa.

"Tiểu chủ thích Hồ vương đại nhân, không biết ngài có nhận ra không? Nô tỳ tự biết thân phận thấp kém, không có quyền can thiệp vào chuyện riêng của đại nhân nhưng nô tỳ vẫn cả gan khuyên đại nhân một câu, tiểu chủ tuổi còn nhỏ nhưng tình cảm dành cho đại nhân rất sâu đậm, đại nhân nếu tiếp tục để tiểu chủ ở lại

trong cung thì thực sự không ổn, lỡ để cho các trưởng lão biết được thì sẽ bất lợi đối với tiểu chủ, nếu người không thể đáp lại tiểu chủ thì cũng nên vì muốn tốt cho tiểu chủ mà tiễn tiểu chủ rời đi"

Hạ Ngữ không kiêu ngạo không siểm nịnh, rõ ràng trầm ổn nói, những lời này chính cô ta cũng biết có chút quá mức nhưng nàng không thể trơ mắt nhìn mọi chuyện tiếp tục phát triển, thừa dịp chỉ mới bắt đầu, các trưởng lão chưa phát hiện ra tâm tư của tiểu chủ đối với Hồ vương đại nhân, đưa tiểu chủ rời đi là biện pháp tốt nhất.

Thanh Liên nghe Hạ Ngữ nói mà ngẩn ra, ngay cả tiểu nha đầu này cũng nhìn ra tình cảm của Bảo Bảo đối với hần không bình thường, hần sao còn có thể nghĩ nàng chỉ là tiểu hài tử? chẳng lẽ tư duy của hần trì độn sao? Âm thầm cười khổ, lúc này cũng đã hiểu ra ngay từ đầu mình đã bị nha đầu Bảo Bảo tính kế, nàng không phải ngẫu nhiên xuất hiện ở ôn tuyền, mà đã sớm có kế hoạch từ trước, tất cả biểu tình lo sợ và lý do để ở lại đây chắc cũng là giả bộ để làm hần mềm lòng mà mắc mưu, đành phải cười bản thân mình là hồ ly mấy ngàn năm đạo hạnh mà thua trong tay một tiểu xà chỉ mới trăm năm. Thật sự là...

Suy nghĩ cẩn thận, Thanh Liên cũng không biết nên tức giận hay là buồn cười, không cần hỏi cũng biết lúc trước Bảo Bảo ở hoa viên đánh đàn ca hát cũng là muốn lôi kéo hần đến. về việc nàng té ngã, rồi chảy máu, khóc lóc...không biết có mấy phần là sự thật. Nhưng nha hoàn hầu hạ mình mấy trăm năm giờ cũng muốn vì nàng mà nói lí lẽ với chủ tử, coi như khổ nhục kế của nàng đã thành công, nhưng nếu không có Hạ Ngữ tìm đến nói như vậy với hần thì hần đúng là đã không hiểu hết toàn bộ sự việc.

Nhưng giờ biết rõ rồi thì sao, cũng không chán ghét được nàng, Thanh Liên không khỏi buồn bực và nghi ngờ bản thân hần có khuynh hướng thích bị ngược.

Còn chuyện đưa nàng rời đi, hần dù muốn cũng chưa chắc Bảo Bảo đã thuận theo, nghe lời hần, nàng hao hết tâm tư để được vào Hồ cung, sao có thể dễ dàng rời đi, cũng do mình vô tâm, chỉ cần để ý là mọi chuyện đã sáng tỏ nhưng chính hần đã làm mọi thứ phức tạp hơn, cho nên hiện giờ mới rơi vào tình thế tiến thoái lưỡng nan.

" Hồ vương đại nhân!" Hạ Ngữ thấy đại nhân nhà mình hơn nửa ngày không có phản ứng, hơi ngẩng đầu nhìn lên thì thấy hần đang chăm chú nhìn tượng Phật, nên thấp giọng gọi.

" Ta đã biết, Hạ Ngữ, người trước đứng lên đi! Trờ về nói với Bảo Bảo lát nữa ta đến tham nàng". Thanh Liên lúc này mới phát hiện hần thất thần, vội vàng phục hồi tinh thần, nhẹ giọng đáp.

" Dạ, Hồ vương đại nhân, nô tỳ cáo lui!" Hạ Ngữ lập tức đi thụt lùi ba bước, sau đó mới quay lưng rời đi, dù sao lời cần nói nàng cũng đã nói, chuyện còn lại một thị nữ nhỏ nhỏ như nàng cũng không quản được, nhưng Hồ vương đại nhân đã nói sẽ đến thăm tiểu chủ, chắc chắn tiểu sẽ rất cao hứng, nghĩ đến đây, Hạ Ngữ bước chân cũng mau hơn.

Hạ Ngữ đi rồi, Thanh Liên lại ngồi tĩnh tọa lần nữa, nhắm mắt ngưng thần, tay trái kết thành kết như ý, tay phải bấm đốt ngón tay, không giống phương thức tĩnh tâm tu luyện ngày thường, đôi lông mày nhíu chặt lại.

Ngón tay càng lúc càng nhanh, khuôn mặt tinh xảo lúc này hiện lên sự ảo não, bất lực, hơn nửa ngày hần mới mở mắt, khoe miệng nhếch lên nụ cười khổ, quả nhiên là kiếp, là thành công hay thất bại đều phải tùy vào tạo hóa lúc này của hần.

Hần không phải là người thích né tránh vấn đề, nếu đã đến lúc khảo nghiệm thì hần có lùi bước cũng là vô dụng, chỉ bằng trực tiếp giải quyết vấn đề, hần không cần phải nghĩ nhiều, lúc này nên đi Tước Hoàng sơn tìm Như Mặc, để hần mang nữ nhi của hần về nhốt lại, đợi một trăm năm trôi qua, hần đã đắc đạo thành tiên thì thả nàng ra. Nhưng ý nghĩ ích kỷ đó chỉ lóe lên rồi tam biến, làm vậy là không công bằng với Bảo Bảo, đây là khảo nghiệm dành cho hần thì hần nên tự mình vượt qua, nếu đạo hạnh bảy ngàn năm của hần bị hủy trong tay nàng thì cũng là kiếp số của hần.

Chương 15

MỊ HOẶC THÔI MIÊN

Nhưng điều làm Thanh Liên không hiểu là ngày đó, trước khi hấn tặng Hỏa Hồ Thánh Châu đã bấm đốt ngón tay tính qua mệnh số, kết quả cho thấy việc giữ lại mạng cho xà tử đối với hấn trăm lợi mà không một hại nhưng sao chỉ mới một trăm năm thôi, kết quả lại thay đổi như thế này?

Rốt cuộc là cái gì đã làm mọi thứ thay đổi? Thanh Liên suy nghĩ thế nào cũng không tìm được nguyên nhân, hấn hoàn toàn không biết mọi việc lẽ ra đã rất tốt nhưng chỉ vì trong lúc vô ý, hấn bị Bảo Bảo cắn một cái, mất đi một giọt máu mà vận mệnh của hấn đã thay đổi hoàn toàn.

Tĩnh tọa, tĩnh tư, lặng im không biết bao lâu, sắc trời đã trở nên tối mịt, phong cảnh ban đêm ở Hỏa Hồ cung cũng khác biệt với bên ngoài rất nhiều.

Khắp nơi đều treo đầy đèn lồng hình hoa sen tinh xảo, cách lớp giấy mỏng manh bên ngoài, có thể nhìn thấy ngọn lửa đỏ màu nhỏ bên trong, hai bên hành lang gấp khúc đều được treo đầy đèn lồng như thế, làm cho Hỏa cung ban đêm trở nên lung linh, huyền ảo.

Dù là địa cung cũng có vấn đề, Thanh Liên như trích tiên đón gió mà đến, mưa phùn lúc này cũng đã tạnh, không khí trở nên trong lành, mát lạnh, tuy nhiên cũng chỉ mới là đầu xuân nên cảm giác mát lạnh cũng không rõ ràng lắm, hấn cũng không giống như một số yêu tinh khác, khi pháp lực đạt tới trình độ nào đó thì không còn sợ gì nữa, không có cảm giác, thực ra có nhiều lúc hấn không quen dùng pháp lực.

Có thể cảm nhận sự giao chuyển giữa các mùa, hiểu rõ sự biến đổi của không khí, dù là rất nhỏ, đối với hấn đều là những chuyện thú vị, có thể nói tu hành là mục tiêu của hấn, chi phối toàn bộ cuộc sống của hấn từ trước tới nay nhưng thành tiên không phải lý tưởng của hấn, mà là trách nhiệm, là vì muốn đáp ứng sự kỳ vọng của mọi người đối với hấn.

Hấn cũng không cảm thấy mình nhất định phải sinh sống ở nhân gian, nếu tất cả tộc nhân đều mong mỏi, kì vọng hấn có thể đắc đạo thành tiên, vậy thì hấn tu hành, không miễn cưỡng cũng không mong muốn, chỉ đơn giản vậy thôi.

Nhưng lý do này không ai nghĩ tới, đương nhiên là Bảo Bảo cũng không nghĩ tới, nàng luôn nghĩ Thanh Liên một lòng muốn thành tiên cũng không phải vì mù quáng như phụ thân lúc trước, tu tiên chỉ vì tu tiên mà không mục đích và lý do, còn Thanh Liên tu tiên là vì người khác muốn vậy chứ không xuất phát từ ý nguyện của hấn, cứ thế mà hấn bước vào con đường tu hành.

Thực ra, Như Mặc và Thanh Liên trong việc tu tiên có xuất phát điểm giống nhau nhưng lại không có ai phát hiện ra chuyện này, cho nên Bắc Dao Bảo Bảo vẫn không ngừng tính kế, làm thế nào để hồ ly ngàn năm, Thanh Liên vương tuyệt thế rơi vào tay nàng.

Khi Thanh Liên bước vào Liên cư, Bảo Bảo đã ngồi trên giường chờ hấn, khi Hạ Ngữ đi tìm Thanh Liên thì nàng biết những gì nàng tính toán đều thành công, đang nghĩ Thanh Liên sẽ dùng biểu tình nào để đối diện với nàng, là tiếp tục tránh né hay là trực tiếp giải quyết vấn đề? Đối với các tình huống, Bảo Bảo đều chuẩn bị tốt tâm lý để đón nhận, cũng đã nghĩ cho dù hấn dùng thái độ nào đối với nàng thì nàng cũng sẽ bình tĩnh, không giận, không từ bỏ.

"Vương thúc!" Lo sợ cúi đầu, hàm chứa ủy khuất, mặt mày dịu ngoan, nhu thuận kêu hấn một tiếng, cho đến khi Thanh Liên chưa vạch trần lớp ngụy trang của nàng thì nàng vẫn dùng bộ dáng hồn nhiên, vô tội này để đối diện hấn. Dù thế nào, nữ nhân trong sáng lại vô tội luôn dễ bắt được tâm của nam nhân nhất, hơn nữa, cho dù nàng không cần duy trì biểu tình như vậy trước mặt Thanh Liên thì cũng cần gây thiện cảm với những người chung quanh hấn, để tạo sự thuận lợi cho kế hoạch truy bắt mĩ nam của nàng.

"Ăn cơm xong rồi sao?" Thanh Liên thanh âm mềm nhẹ, thanh nhã như gió, mang theo sự quan tâm, không xa cách và phòng bị như trước.

Thanh Liên như vậy làm cho Bảo Bảo có chút trở tay không kịp, không hiểu sao mọi việc lại có biến hóa lớn như vậy, nàng còn tưởng rằng nàng phải lầy cớ, phải biểu diễn nhiều...mới làm cho quan hệ của bọn họ tiến thêm một bước, cho nên nàng đã có sự chuẩn bị, chỉ cần Thanh Liên mở miệng là sẽ giải thích, thậm chí là khóc để tranh thủ sự đồng tình của hấn, nàng đều tính toán sẵn, không ngờ Thanh Liên lại ân cần hỏi thăm, tất cả đều nằm ngoài dự đoán làm cho nàng không biết phải phản ứng thế nào, chỉ biết ngây ngốc, kinh ngạc.

"Đã ăn xong", cố gắng thu hồi biểu tình kinh ngạc, Bảo Bảo vẫn còn bối rối, bởi vì mọi việc nằm ngoài dự đoán, cho thấy Thanh Liên của nàng cũng không dễ đối phó a.

" Các người đi xuống đi! Ta ở cùng Bảo Bảo là được". Thanh Liên không quay đầu lại, chỉ nhẹ giọng phân phó, Hạ Ngữ và Thu Tuyết cũng không phản đối, chỉ nhẹ nhàng lui ra ngoài, còn bảo Bảo thì lại có chút bối rối, lo lắng...sau những chuyện đã xảy ra vào chiều nay, lẽ ra Thanh Liên phải lạnh nhạt với nàng mới đúng, sao còn cho nha hoàn lui hết, để một mình hấn ở chung với nàng? Hấn không sợ nàng sẽ nói ra những lời hấn không muốn nghe sao?

Thanh Liên như là lơ đãng nhìn Bảo Bảo nhưng thực ra mỗi một biểu tình nhỏ nhất của nàng cũng đều ghi vào trong mắt, quả nhiên chuyển sang thế chủ động thực tốt, có thể tự quyết định mình nên làm gì, làm cho nàng không dự đoán được mình đang nghĩ gì, muốn làm gì. Như vậy, cho dù sự tình không khống chế được thì ít nhất quyền chủ động vẫn thuộc về hấn.

Thanh Liên khoe miệng mỉm cười, ngồi xuống bên cạnh giường, cầm lấy bàn tay bị thương của nàng, lúc này chỉ còn lưu lại vài dấu vết nhợt nhạt, hấn biết nàng muốn cho hấn cảm thấy áy náy, mà hấn lúc trước đúng là vẫn muốn nói lời xin lỗi, đến giờ mới nhớ ra, bọn họ đều là yêu tinh, cho dù đạo hạnh cao thấp khác nhau thì việc chữa trị vết thương trầy da vẫn có thể làm rất dễ dàng, mấy vết xước trên tay nàng chẳng qua chỉ là vết thương nhỏ nhưng sao khi hấn nghe tới lại khẩn trương một hồi chứ?

Nhưng cho dù vết thương nhỏ hay lớn thì cũng do hấn đã đẩy nàng ở trong hoa viên, làm mất phong độ của trường bối, làm cho nàng càng có cơ hội tiếp cận hấn.

Ngón trỏ của hấn khẽ lướt qua các vết thương của nàng, liền thấy da thịt nàng đã trơn mịn, không tỳ vết như trước, mà Bảo Bảo bị hấn nắm lấy tay lại không dám nhúc nhích, tham lam hưởng thụ cảm giác ngón tay hấn đang vuốt lên bàn tay nàng, mang theo từng trận cảm giác tê dại, tựa hồ như chỉ cần hấn vuốt nhẹ một cái thì nàng đã không còn chút khí lực nào.

Một trăm năm chờ đợi và hi vọng, lúc này ở gần hấn như vậy, ngửi được mùi hương kỳ lạ trên người hấn, ngắm khuôn mặt nho nhã tuyệt luân của hấn...Bảo Bảo mới biết khát vọng của nàng đối với hấn, tình cảm của nàng đối với hấn đã không thể quay đầu lại được.

Vì nam tử tuyệt thế trước mắt, cho dù sau này nàng bị mọi người chán ghét vì dùng tâm cơ cũng được, cho dù bị đẩy xuống địa ngục nàng cũng nguyện ý, chỉ cần nàng có thể ở cùng một chỗ với hấn, tựa như phụ thân và mẫu thân thì nàng cam nguyện gánh chịu tất cả.

Đó là tình, là yêu sao?

" Thanh Liên!" Nàng nhìn lòng bàn tay, lại nhìn hấn, vết thương đã lành nhưng tay hấn không rời đi mà vẫn nắm lấy tay nàng, đây là điều nàng đã từng mơ nhiều lần trong giấc mộng, không còn gọi là vương thúc mà gọi tên hấn thật tha thiết và cũng tràn đầy khát vọng.

Giờ khắc này Bắc Dao Bảo Bảo không hề phòng bị, nàng đem toàn bộ khát vọng trong lòng bày tỏ trước mặt hấn, Thanh Liên có chút khiếp sợ, bởi vì hấn biết, hấn đang sử dụng mị hoặc thuật để dẫn dụ nàng bộc lộ nội tâm, hấn không nghĩ rằng kết quả biết được làm hấn cũng thấy bối rối.

Hấn nghĩ tình cảm của Bảo Bảo dành cho hấn giống như là những cô gái đang tuổi mơ mộng, chỉ là ngưỡng mộ thoáng qua nhưng xuyên qua ánh mắt nàng, hấn thấy được sự nhiệt tình và kiên định của nàng, tâm của Thanh Liên cũng bồi hồi, nàng chỉ mới một trăm tuổi mà như là đã yêu hấn suốt mấy ngàn năm, hấn cũng không phải không biết tình là gì, chỉ là hấn đã vứt bỏ nó từ mấy ngàn năm nay.

Một trăm năm trước, nhìn Như Mặc có cơ hội thành tiên lại từ bỏ vào phút cuối, ôm thê tử mỹ mạo tầm thường lại là nhân loại của hấn nhưng vẫn bộc lộ bộ dáng thỏa mãn, hạnh phúc đã làm hấn ngưỡng mộ. Không phải hấn chưa từng nghĩ nếu hấn không tiếp tục việc tu hành, cùng một người trong tộc cưới nhau, sống đời sống vợ chồng bình thường thì sẽ thế nào? nhưng mọi người đều nhìn hấn với ánh mắt chờ mong và sùng bái, tựa hồ nhưng cuộc sống bình thường không thích hợp với hấn mà hấn nên ở trên trời, làm thần tiên, cho nên hấn cũng nghĩ cuộc sống gia đình bình thường không thích hợp với hấn.

Nhưng mà hôm nay, giờ phút này, hấn từ trong mắt nữ nhi của Như Mặc thấy được tình cảm của nàng dành

cho hấn, thấy ánh mắt yêu say đắm, sự kiên định không chùn bước của nàng, nhìn nàng tuổi tác còn nhỏ nhưng đã hao tổn tâm cơ, dùng hết sách lược đối với hấn, làm cho tâm của hấn cũng hơi dao động, một trăm năm đối với những năm tháng dài dằng dặc trong đời hấn thì chẳng là gì nhưng đối với Bảo Bảo thì là tất cả, bởi vì nàng chỉ mới một trăm tuổi mà thôi.

"Bảo Bảo! Người từ khi nào thì bắt đầu tất cả kế hoạch", đã biết đáp án nhưng Thanh Liên vẫn muốn nghe chính miệng nàng nói, chỉ có nghe nàng trực tiếp nói ra thì hấn mới biết sau này nên đối với nàng thế nào.

Bắc Dao Bảo Bảo mê muội nhìn hấn, không chút do dự nói: "lần đầu tiên người xuất hiện, ta đã có cảm giác với người, ta nhớ kỹ hương vị thuộc về người, lúc còn ở trong trứng, ta chân chính nhìn thấy rõ bộ dáng của người, cắn ngón tay người cũng vì muốn người phải nhớ kỹ ta. Thanh Liên, người có biết hai từ này, ta đã gọi trong giấc mộng bao nhiêu lần không?"

Thanh Liên thở dài, nhẹ nhàng đỡ lấy thân hình làm người ta thương tiếc của nàng, đáp án này hấn đã biết nhưng không ngờ ngay khi nàng còn trong bụng mẹ đã nhận định hấn, mà sau khi sinh ra, còn cố ý cắn hấn một cái, nếu đến lúc này mà hấn còn không có quyết định thì hấn sẽ không phải là Thanh Liên nữa.

"Thanh Liên, cho ta một cơ hội để ta yêu người đi! Được không?" Bảo Bảo gắt gao cầm lấy tay áo của hấn, như là bắt được toàn bộ quá khứ, thu hết vào trong lòng, rõ ràng là không hề chạm tới da thịt nhưng Thanh Liên lại có cảm giác hai tay nàng đang nhéo trái tim hấn.

Trong cơ thể nàng vốn có Hỏa Hồ Thánh Châu của hấn cho nên không ngừng cuốn hút hấn, truyền đi khát vọng của nàng.

Hấn không có cho nàng đáp án, bởi vì tối nay qua đi, nàng sẽ không còn nhớ gì về cuộc nói chuyện này, nhưng hấn thì cả đời sẽ không thể nào quên, là duyên hay là nghiệt cũng không phân biệt được.

"Ngủ đi! Bảo Bảo, hãy mơ một giấc mơ đẹp, ngày mai tỉnh lại mọi chuyện đều sẽ tốt. Người có thể quán lấy ta, làm cho ta xem thử người tốt cùng có thể làm được gì cho ta". Thanh âm của Thanh Liên ôn nhu như một làn gió mát làm cho Bảo Bảo chậm rãi nhắm mắt, rơi vào giấc mộng, hai tay đang nắm áo hấn cũng nhẹ nhàng buông ra.

Thanh Liên hôn nhẹ trên trán nàng như một làn gió nhẹ nhàng thổi qua.

Chương 16

DỤC TUẦN NHÂN GIAN

Khi Bắc Dao Bảo Bảo tỉnh ngủ thì mặt trời cũng đã lên cao, Hạ Ngũ và Thu Tuyết đã cuốn rèm lên, điểm tâm nóng hổi cũng đã được đặt trên bàn, mùi hương ngào ngạt tỏa khắp phòng làm cho nàng cũng cảm thấy đói.

Nhưng nàng đã tỉnh lại, cũng không lập tức đứng lên mà có cảm giác như nàng đã quên chuyện gì đó rất quan trọng, không phải là nàng đang chờ Thanh Liên đến thăm nàng sao? Sao có thể ngủ được? hơn nữa còn ngủ say đến quên cả trời đất, hôm qua Thanh Liên đã nói gì, làm gì, nàng hoàn toàn không nhớ gì hết, làm cho Bảo Bảo không khỏi thấy uể oải, không vui.

"Hạ Ngũ tỷ tỷ, Thu Tuyết tỷ tỷ, ngày hôm qua Vương thúc khi nào thì đi?" Nghĩ đến đây, nàng làm sao còn nằm được, lập tức ngồi dậy, cách bức rèm che hỏi.

Hạ Ngũ mỉm cười vén bức rèm lên, đi vào "tiên chủ, người đã tỉnh? Chúng nô tỳ cũng không biết hôm qua Hồ vương đại nhân khi nào rời đi, chỉ là khi chúng nô tỳ tiến vào để hầu hạ tiểu chủ ngủ thì đã thấy người đã ngủ say rồi, cũng không nhìn thấy Hồ vương đại nhân, có lẽ rời đi sau khi người ngủ a"

"Ta đã ngủ?" Bảo Bảo cảm thấy có gì đó không thích hợp, Xà tộc của nàng tính cảnh giác rất cao, ngay cả trong giấc ngủ, cho dù nàng là kết hợp giữa người và rắn thì tính cảnh giác vẫn không mất đi, hơn nữa còn sâu sắc hơn cả tộc nhân, ngủ đối với nàng chẳng qua là nghỉ ngơi lấy sức mà thôi, cũng không thực sự là ngủ, ngay cả ngủ đông đặc thù của loài rắn, nàng cũng không thực sự cần, vậy sao lúc này lại ngủ say như

chết, đến nỗi không phát giác được chuyện gì?

Lúc này, nàng có thể khẳng định giấc ngủ hôm qua của nàng tuyệt đối không bình thường, ít ra cũng không phải do nàng muốn ngủ, nói cách khác, nhất định là Thanh Liên đã động tay chân gì đó đối với nàng. Hiện tại, nàng có chút lo lắng là hôm qua, trước khi nàng ngủ, không biết Thanh Liên có làm gì đối với nàng không? Hay là nàng đã nói cho hắn biết cái gì?

Mở lòng bàn tay ra, vết thương hôm qua đã không còn, không cần nghĩ cũng biết, nhất định là Thanh Liên chữa trị cho nàng, cố nghĩ một chút còn nhớ được cảm giác quen thuộc mà xa lạ khi đầu ngón tay hắn chạm qua, đêm qua là Thanh Liên dùng đầu ngón tay của hắn để chữa thương cho nàng sao?

Trí nhớ trong đầu có thể bị xóa bỏ, nhưng cảm giác thì không, Bảo Bảo cũng từ từ đứng lên, mặc kệ là thế nào, nàng cần phải gặp Thanh Liên ngay lập tức, hai mắt tỏa sáng " Thanh Liên vương thúc đang ở đâu?"

" Hồ vương đại nhân đang ở Thanh cư, dường như là định đi ra ngoài". Hạ Ngữ đột nhiên thối lui vì ánh mắt của Bảo Bảo quá mức lợi hại, làm cho nàng có cảm giác tiểu chủ có chút nguy hiểm, cho theo bản năng mà lùi lại.

Bắc Dao Bảo Bảo lập tức cũng cảm giác được phản ứng của Hạ Ngữ, biết là mình không cẩn thận làm cho nàng bị dọa, vội vàng thu giấu hơi thở, dùng biểu tình tinh khiết, vô tội như trước mỉm cười với nàng " cảm ơn Hạ Ngữ tỷ tỷ, ta đi tìm vương thúc".

Nói xong liền lập tức chạy ra ngoài, Hạ Ngữ lúc này mới lắc đầu cười thầm vì mình quá mức nhạy cảm, tiểu chủ thiện lương, ngây thơ như thế sao lại nguy hiểm được chứ? Vừa cười, vừa chạy theo " tiểu chủ, người còn chưa ăn sáng a"

Đáng tiếc lúc này Bắc Dao Bảo Bảo đã sớm đi xa!

Trải qua ba ngày ở đây, Bảo Bảo đã sớm rành Hồ cung như lòng bàn tay, cho nên không có chuyện đến Thanh cư của Thanh Liên mà bị lạc đường.

Chạy một mạch, quên cả sử dụng pháp lực, cho nên khi nàng tiến vào Thanh cư thì đã thở hồng hộc, làm cho mấy nha hoàn kinh ngạc nhìn nàng, vừa tò mò vừa đề cao cảnh giác, mà Bảo Bảo thì làm như không để ý, từ lúc bước vào, ánh mắt của nàng chỉ dính chặt vào thân ảnh tiêu sái mặc xiêm y màu xanh kia.

Thanh Liên dường như sinh ra đã thích màu xanh, từ lúc nàng lần đầu nhìn thấy hắn cho đến giờ, hắn dường như không hề thay đổi màu sắc quần áo, không phải xanh vân bào thì cũng là xanh nho sam, kiểu dáng không giống nhưng đều tinh xảo và thanh nhã, bộ xiêm y đang mặc trên người hắn lúc này cũng thế.

Mái tóc dài mượt như tơ lụa được cột bằng một sợi tơ màu xanh, kết hợp với bộ xiêm y màu xanh vân bào càng làm nổi bật sự thanh lịch, tao nhã, hơn nữa vóc dáng hắn vốn to cao nên càng thấy ngọc thụ lâm phong. Đôi mi thanh tú, ánh mắt sâu thẳm khó hiểu. Hắn mỉm cười nhìn nàng hỏi " sao lại chạy nhanh như thế?"

" Vương, Vương thúc? Người, người phải xuất môn?" Bắc Dao Bảo Bảo hơn nửa ngày mới thu hồi ánh mắt, lắp bắp hỏi lại.

"Muốn đến nhân gian dạo chơi vài ngày, coi như là sự từ biệt lần cuối đối với kiếp sống tu hành". Thanh Liên khẽ gật đầu, thanh âm rêu rắt như ngọc, rất êm tai.

"Vậy ta thì sao?" Thanh Liên phải rời khỏi Hồ tộc đến thế giới nhân loại, Bảo Bảo không biết nàng nên làm gì bây giờ?

" Bảo Bảo nếu thích có thể tiếp tục ở lại Hồ cung!" Thanh Liên nhẹ nhàng đáp, nhóm thị nữ cũng không còn để ý đến Bảo Bảo nữa mà tập trung lo công việc của mình, hai người còn giúp Thanh Liên mặc xong xiêm y chỉnh tề, hai người khác thì thu dọn đồ đạc.

Bắc Dao Bảo Bảo nhìn thấy thì biết Thanh Liên có lẽ sẽ đi rất lâu " vương thúc, người đi bao lâu?"

"Tùy tình hình, cũng không biết trước, có lẽ là hai cũng có thể là mười, hai mươi năm không chừng. Nếu ta không ở đây, người cứ xem đây như là nhà của mình, bất kỳ kẻ nào trong cung cũng tùy người sai phái, lát nữa ta sẽ phân phó"

Vẫn trầm tĩnh như trước, nhưng nét phong tình trước giờ vẫn được Thanh Liên che giấu thì nay đã tản mát ra bên ngoài làm cho người ta cảm thấy say mê, hấn như vậy, nàng làm sao yên tâm để hấn đến nhân gian chứ?

Nhìn mấy thị nữ lúc này cũng đang mê mẩn nhìn hấn, sự ghen tỵ trong lòng nàng đã rất lớn, nếu để hấn một mình đến nhân gian, chắc chắn tất cả trai gái, già trẻ lớn bé đều si mê hấn. Không được, hấn là của một mình nàng, nàng không chia sẻ với bất kỳ ai, dù chỉ là một phần nhỏ.

" Ta muốn đi theo người!" Cơ hồ không chút suy nghĩ, lớn tiếng mà bốc đồng yêu cầu, Bảo Bảo mang theo ánh mắt quật cường, không thỏa hiệp nhìn Thanh Liên, tựa như nếu hấn không đồng ý, nàng sẽ không để hấn yên.

Thanh Liên vẫn mỉm cười nhưng ánh mắt lại thâm trầm hơn "được"

" Ách? Cái, cái gì?" Lại là một kết quả ngoài ý muốn, nàng nghĩ hấn sẽ cự tuyệt, nghĩ hấn sẽ dùng nhiều có để không cho nàng theo, nàng nghĩ... Nhưng không hề nghĩ hấn sẽ đồng ý, làm cho Bảo Bảo có chút ảo não lại khó hiểu, không có cảm giác vui sướng mà ngược lại là cảm giác bị người ta gài bẫy, tuy nhiên nàng lại không tìm ra lý do để nói mọi chuyện không thích hợp, chẳng phải là nàng đòi theo hấn sao? Hấn cũng đã đồng ý không phải sao? Vậy thì nàng sao lại thấy không vui? Chẳng lẽ phải để hấn không đồng ý, nàng sẽ khóc nháo đủ kiểu để ép buộc hấn đồng ý thì mới thấy thoải mái sao?

"Cần phải chuẩn bị gì không? nếu không thì người ăn sáng đi, một lát nữa sẽ cùng ta ra cung". Thanh Liên dường như không để ý đến sự kinh ngạc của nàng, vẫn bình thản nói.

"Dạ", Bảo Bảo theo phản xạ gật đầu, rồi lại lập tức ngược mắt nhìn Thanh Liên " vương thúc, người đã sớm dự đoán được ta sẽ yêu cầu người dẫn ta theo?"

Thực ra, nói về giả bộ thì Thanh Liên không thua kém Bảo Bảo, nếu không nói là còn cao hơn nàng, nên biết trên thế giới này làm gì có động vật nào giáo hoạt lại ngụy trang giỏi hơn hổ ly chứ?

Thanh Liên nghe Bảo Bảo hỏi, mặt không chút bối rối, ngược lại biểu tình còn có chút sùng nịch nhìn nàng " hôm qua vương thúc không kiềm chế được, làm Bảo Bảo bị thương, trong lòng vẫn rất áy náy, Bảo Bảo muốn đi theo dạo chơi để đỡ buồn là có thể, nếu không muốn thì có thể ở lại Hồ cung, chẳng lẽ người không muốn đi ra ngoài dạo chơi cùng ta sao?"

Bảo Bảo không thốt nên lời, hồi lâu mới đáp " Bảo Bảo đương nhiên muốn đi cùng vương thúc, ta muốn đi ra ngoài"

" Tốt lắm! Đi chuẩn bị đi! Ăn một chút gì! Ta ở chỗ này chờ người! Đừng gấp, thời gian vẫn còn nhiều". Thanh Liên nói xong liền xoay người đi vào trong điện, các thị nữ cũng lui ra ngoài, còn Bảo Bảo thì vẫn đang sững sờ đứng yên, đương nhiên nàng không nhìn thấy trong mắt Thanh Liên hiện lên ý cười.

Chương 17

ĐÁNH BẠC THỎ LỘ

Cuối xuân, cảnh vật tươi đẹp như một bức tranh, trên bờ đê vắng vắng tiếng tiêu, một nữ tử Giang Nam mặt mày thanh tú, một tay chống lên trúc tán, xiêm y hoa lệ, cũng là một cảnh vui ý đẹp.

Chiếc xe ngựa đi đến đây thì chậm lại, rất chậm, tựa hồ như không có việc gì mà chính là đi ngắm cảnh, nhưng người đang đi trên đường cũng không vì sự xuất hiện của chiếc xe ngựa này mà kinh ngạc.

Thân xe sơn màu tím hồng, nước sơn cao quý thâm trầm, bốn ngựa kéo xe cũng thuộc loại ngựa quý, không có người đánh xe mà ngựa vẫn có thể tự mình tìm đường đi, vó ngựa bước đều, tự nhiên mà có quy luật.

Bên trong thùng xe rộng thùng thình, một Hỏa Hồ xinh đẹp đang lười biếng nằm dài, xuyên qua ô cửa sổ của xe mà ngắm nhìn cảnh sắc mùa xuân của Giang Nam. Tiểu hồ hình thẽ không lớn nên cũng chỉ chiếm một khoảng không nhỏ xíu trong xe, còn lại là chỗ cho bàn trà, bình ly, cùng với vài thứ vật dụng khác...

Bên trái Hỏa Hồ là một nam tử áo xanh phong hoa tuyết đại lại xinh đẹp phi phàm đang nằm ngủ trên nệm nhung mềm mại, trên người hắn phủ một tấm chăn mềm mại màu xanh, đôi mắt phượng xinh đẹp lúc này nửa khép nửa mở, thân hình nằm nghiêng giống như là đang chợp mắt, đối với cảnh xuân tươi đẹp bên ngoài không có chút hứng thú.

Không cần hỏi, cũng biết một người, một hồ được miêu tả trong xe ngựa này chính là Thanh Liên và Bắc Dao Bảo Bảo.

Tầm mắt của tiểu Hỏa Hồ dờn từ cửa sổ sang Thanh Liên đang nằm chợp mắt, cẩn thận đánh giá, từ lúc ra khỏi Hỏa Hồ cung, Thanh Liên liền biến nàng thành bộ dáng Hỏa Hồ, hơn nữa còn phong tỏa pháp lực của nàng, làm cho nàng lúc này chỉ có thể ai oán, tiếc nuối mỹ nam tử ở gần trong gang tấc mà không xờ mũi được gì, coi như là điều kiện để hắn cho nàng cùng đi, Bảo Bảo tuy rằng không muốn nhưng cũng không thể để một mình hắn đến nhân gian.

Bất quá biến thành tiểu hồ cũng có lợi, thời điểm Thanh Liên tâm tình tốt, hắn sẽ ôm nàng ở trước ngực, ở nơi có nhiều người, hắn thậm chí còn đem nàng giấu vào trong quần áo, không để cho mọi người thấy tiểu hồ đáng yêu lại có màu lông đặc biệt mà nảy sinh lòng ham muốn, cho nên nàng cũng nhân cơ hội này mà ăn thật nhiều đậu hũ của hắn, cho nên tới bây giờ, ngoài trừ việc không thể dùng hình người để thân cận với hắn thì việc được ở gần hắn, lắng nghe nhịp tim và hơi thở của hắn cũng làm cho Bảo Bảo thấy thỏa mãn.

Nhìn hắn nằm ngủ thật thoải mái, nàng cũng muốn tiến vào ngực hắn cùng ngủ nhưng trải qua mấy ngày nay, nàng phát hiện hắn rất dễ tỉnh ngủ, chỉ một tiếng động nhỏ cũng có thể làm hắn thức giấc, chuyện này có lẽ là tất cả yêu tinh sau khi tu luyện thành người đều như vậy.

Mà nàng lại rất thích nhìn bộ dáng hắn lúc ngủ, cho nên cuối cùng vẫn quyết định không đánh thức hắn là tốt nhất.

Xe ngựa di chuyển rất êm, lúc này nhìn ngắm mỹ nam ngủ cũng là một chuyện hết sức tốt đẹp, Bảo Bảo quay người đi đến gần Thanh Liên nhưng không dựa sát quá, rồi chậm rãi nhắm hai mắt, không lâu sau cũng rơi vào mộng đẹp, ở bên cạnh Thanh Liên dường như nàng rất dễ ngủ.

Mà khi hô hấp của Bảo Bảo trở nên thâm trầm thì người đang ngủ kia lại mở mắt, dăm chiêu nhìn tiểu Hỏa Hồ đang nằm bên cạnh, nhẹ nhàng điều chỉnh tư thế, đem tấm chăn trên mình đắp lên người Bảo Bảo rồi ôm nàng vào lòng.

Sự ảm áp bao trùm cả hai thân hình của hai người, Bảo Bảo đang trong ngực của Thanh Liên cũng khẽ hé mắt một cái, rồi nhắm lại rất nhanh, hai người đều có thói quen che giấu tình cảm và tính kế, thật không biết ai cao tay hơn ai.

Tuần mã đương nhiên là biết mục tiêu mà tới, cho nên từ lúc bọn họ lừa dối lẫn nhau cho đến khi cả hai thực sự ngủ say, rồi tỉnh lại thì không biết xe ngựa đã đi xa được bao nhiêu.

Bắc Dao Bảo Bảo tỉnh dậy trước Thanh Liên, khi hắn động dậy thì nàng cũng lập tức mở mắt, một người ngẩng đầu, một người cúi đầu cùng thốt ra lời thăm hỏi ân cần " tỉnh rồi?"

Bảo Bảo còn tính giả bộ kinh ngạc và vui sướng vì thấy mình nằm trong ngực hắn nên người trước là giả vờ khách sáo, mà người sau thì là chân tình đích thực, Thanh Liên cũng chỉ có thể mỉm cười ảo não.

" Thanh Liên, ta muốn biến thành hình người bồi bên cạnh ngươi". Bảo Bảo thấy hắn tâm tình tốt, lại tiếp tục làm nũng và thỉnh cầu.

Từ lúc rời khỏi Hỏa Hồ cung, Bảo Bảo vẫn gọi hắn là Thanh Liên, mà không còn là vương thúc nữa, Thanh Liên đối với sự thay đổi xưng hô của nàng cũng không có phản ứng, nàng thích gọi hắn là Thanh Liên cũng được, cũng không khác gì khi nàng gọi hắn là vương thúc, làm cho Bảo Bảo không khỏi ưu tư.

"Người muốn làm cho người ta chú ý sao?" Tuy rằng đã tỉnh dậy, nhưng tư thế của Thanh Liên vẫn không thay đổi, bàn tay khẽ vuốt lên cái cổ màu đỏ, đầy lông mềm mại của Bảo Bảo.

Bảo Bảo được hấn vuốt như vậy cảm thấy thật thoải mái, nhưng nàng càng muốn được hấn vuốt ve như vậy khi nàng thành hình người, hơn nữa lý do mà hấn đưa ra nàng không đồng ý chút nào " Thanh Liên, ta bây giờ không làm người ta chú ý sao?"

Nàng không tin nàng bây giờ là Hỏa Hồ có bộ lông màu đỏ như lửa sẽ không làm người ta chú ý, nói không chừng lỡ bị vương công quý tộc nào đó nhìn trúng thì sẽ bị hấn lột lấy da làm áo khoác, dù sao da lông của Hỏa Hồ cũng rất trân quý.

"Không phải có ta ôm người sao? có ta ở đây, ai dám động tới người?". Thanh Liên khẽ nhếch mắt, ngữ khí vẫn thản nhiên, hấn lúc này như một công tử nhà giàu phong lưu, không có chút nào là yêu tinh tu luyện thành, tuy rằng là yêu tinh mị hoặc nhất thiên hạ nhưng có được hơi thở trong sáng là một chuyện rất không có khả năng, nhưng Bảo Bảo không thích Thanh Liên như vậy, hấn như thế vẫn bị một đám phàm phu tục tử vây quanh.

Dường như đã có chuyện gì đó thay đổi từ sau khi nàng đánh đàn xướng khúc ở hoa viên, mặc dù nàng nhạy cảm cảm nhận được sự thay đổi nhưng lại không biết nên làm thế nào để nắm quyền chủ động, để khống chế thế cục.

Thanh Liên lúc này đứng như ca khúc nàng đã hát " Như Gần Như Xa", mới nhìn thì thấy như là có chút ý tứ với nàng nhưng thật ra lại là sự quan tâm của trưởng bối dành cho hậu bối, làm cho nàng sắp mất hết kiên nhẫn. Giống như vậy giờ, khẩu khí của hấn đều lộ ra ẩn ý làm cho nàng miệt mài theo đuổi nhưng càng đuổi theo càng thấy phía trước thực ra không có gì cả, hết thấy đều do nàng tự nghĩ.

Xem ra yêu phải một hồ ly mấy ngàn năm thì phải trả giá lớn một chút.

"Vậy sao không biến ta thành hình người, còn Thanh Liên biến về nguyên hình để ta ôm? Ta cũng có thể bảo hộ người a. Ta cũng tin ai dám động đến người trong tay ta thì phải trả giá lớn a"

Bắc Dao Bảo Bảo không phục nói, bất quá là một đám phàm nhân, ai có thể chân chính làm gì được nàng? cho dù nàng chỉ mới một trăm tuổi nhưng kim đan của phụ thân đã giúp nàng có tu vi của một ngàn năm, hơn nữa còn có Hỏa Hồ Thánh Châu trong cơ thể, cho nên nàng có được đạo hạnh của một yêu tinh ba, bốn ngàn năm a.

Mặt khác, Xà tộc của nàng bẩm sinh đã có độc, căn bản không cần dùng đến pháp lực, ai nếu đối với nàng bất lợi, nàng chỉ cần dùng móng tay bấm lên da người đó một cái thì hấn cũng đã đủ đi gặp Diêm Vương gia. Nghĩ thế nào cũng thấy nàng hoàn toàn có đủ năng lực để bảo vệ Thanh Liên.

" Bảo Bảo đừng bướng bỉnh, ta là trưởng bối, người là tiểu bối, ta là nam nhân, người là nữ nhân, làm gì có trưởng bối để cho vãn bối bảo hộ, có nam nhân để cho nữ nhân bảo hộ chứ?"

Thanh Liên vẫn nhẹ giọng đáp, ánh mắt vẫn điềm nhiên ngắm phong cảnh bên ngoài xe ngựa, dù có màn che thì cũng không ngăn cản được tầm mắt của hấn.

Mà xe ngựa cũng không đi thông thả như trước nữa, không biết từ khi nào đã bắt đầu phi nước đại, chạy rất nhanh mà vững vàng, phong cảnh bên ngoài cũng từ cảnh phố xá náo nhiệt chuyển sang một mảng xanh ngắt.

Hai bên đường là những cánh đồng lúa xanh biếc, từ bên ngoài đưa vào không khí tươi mát, lại nồng đậm hơi thở mùa xuân, làm cho người ta nhìn không được mà hít thở thật nhiều, hưởng thụ tâm tình tự do

" Nhìn không ra người lại để ý như vậy, ai quy định nữ nhân không thể bảo hộ nam nhân? nói thế nào thì ta cũng không thừa nhận người là trưởng bối của ta". Bảo Bảo cãi lại. dùng cái lông xù chọc vào cổ Thanh Liên, ý muốn dời lực chú ý của hấn từ ngoài xe vào người nàng, thực không hiểu một đồng cỏ đại bên ngoài thì có gì đẹp.

" Người nếu không thừa nhận, cũng biến không đổi được chuyện ta là trưởng bối của ngươi, hơn nữa chỉ cần Như Mặc và nương ngươi thừa nhận là được rồi, nên nhớ năm đó, thiếu chút nữa thì ta đã thu ngươi và để ngươi làm con nuôi"

Thanh Liên cũng không chút hoang mang mà đối đáp lại nàng, tầm mắt cũng theo ý nàng mà nhìn vào nàng, nhưng ánh mắt vẫn trong sáng, không chút tạp niệm, làm cho Bảo Bảo lại thở dài trong lòng.

So với bây giờ, nàng vẫn thích ở Hồ cung lúc trước hơn, khi đó hẳn dễ bị chọc ghẹo hơn bây giờ nhiều, còn hiện tại, hẳn thật khôn ngoan, hoàn toàn không để cho nàng có đường lui, nếu biết sớm như vậy sẽ không vội vàng thi hành khổ nhục kế, xem ra bây giờ thì ngựa lành chữa thành ngựa què rồi.

Bắc Dao Bảo Bảo trong lòng ảo não. hơn nữa ngay từ đầu gọi hắn là vương thúc cũng chỉ muốn hắn không có đề phòng, thuận lợi tiếp cận hắn mà thôi, nhưng lúc này xưng hô đó đã là cái cớ để phân định bối phận của bọn họ, cho dù nàng không còn gọi hắn là vương thúc nữa thì hắn cũng luôn tùy thời tùy lúc mà lấy thân phận trưởng bối nhắc nhở nàng, làm nàng tức chết mà.

Xem ra hiện tại người cần phải ngả bài lại chính là nàng, nàng vẫn tự nhận thông minh hơn mẫu thân, nghĩ có thể dùng mưu kế làm cho Thanh Liên rơi vào tay, rồi sau đó là tự nguyện bên nhau cả đời nhưng lúc này phải thừa nhận là mẫu thân đại nhân nàng thông minh hơn, trước tiên là ăn phụ thân đến tận tận, đến lúc phụ thân muốn trốn chạy cũng không còn kịp nữa, mà chiêu này, đệ đệ chết tiệt của nàng là Mặc Mặc lại dùng rất thuận lợi, thuận thực vô cùng.

Tại sao đồng dạng kế sách như vậy nhưng tới phiên nàng thì không có tác dụng? ngược lại còn đem ưu thế biến thành bất lợi? Bảo Bảo buồn bực không thôi, mặc kệ thế nào " Thanh Liên, ta thích ngươi, ta mặc kệ, ngươi không phải là trưởng bối của ta, hay sút chút nữa thì thành cha nuôi của ta, cho dù ngươi có là cha nuôi của ta thì ta cũng muốn cưới ngươi về làm vương phu của ta"

" Cái gì?" Thanh Liên đối với sự thô lỗ của nàng cũng kinh ngạc không thôi, vì đêm đó hắn đã biết nội tâm và ý đồ của nàng, nhưng lúc này nghe chính miệng nàng nói ra, hắn vẫn rất sợ hãi. Bởi vì đây là điều hắn đã dự đoán được, nàng thiếu kiên nhẫn so với hắn nghĩ, hắn nghĩ phải mấy ngày nữa nàng mới bị buộc nói ra những lời này, không ngờ, mới có mấy ngày, nàng đã nhin không được.

Xem ra kế hoạch của hắn cũng thành công. Đúng vậy. Hết thảy đều là kế hoạch của hắn, từ lúc hắn biết được nội tâm của nàng thì cũng đã lên kế hoạch, nếu đã không phân biệt được là duyên hay là nghiệt, mà hắn cũng bị tâm ý của nàng làm cho cảm động, như vậy có lẽ nên thử một lần, cũng không là chuyện xấu gì. Dù sao tình cảm của Như Mặc và Bắc Dao Quang cũng từng làm hắn cảm động và hăm mộ.

Vì tránh cho tộc nhân cùng các trưởng lão phát giác cùng quấy nhiễu, hắn cố ý lựa chọn rời khỏi Hỏa Hồ cung, đi đến nhân gian, lấy cớ là tuần tra lần cuối nhưng thực ra là chuẩn bị thu phục con rắn nhỏ nhiệt tình này. Cho dù đối với nàng có vài phần động tâm, hắn cũng không muốn để Bảo Bảo biết, hắn muốn nhìn xem nàng vì hắn có thể bỏ ra được bao nhiêu, nàng yêu hắn đến mức nào.

Mỗi một phản ứng của Bảo Bảo, hắn đều dự đoán được và Bảo Bảo cũng đúng như hắn đã tưởng tượng, rất nhanh đã thổ lộ với hắn, nhưng...

Nàng nói, nàng cưới hắn về làm vương phu mà không phải gả cho hắn làm vương hậu?

Điều này khác xa với ý đồ của hắn, cho nên Thanh Liên có chút ngạc nhiên lại không hài lòng nhìn nàng, không biết nàng vì lý do gì mà có ý tưởng đó.

Mà Bắc Dao Bảo Bảo vừa thấy hắn nhướng mi, phượng mâu có chút không hài lòng nhìn nàng, thì nàng biết không nên nói ra những lời không nên nói, hận không thể cắn nát đầu lưỡi của mình, sao mấy ngày gần đây đầu óc của nàng trở nên ngu dốt như vậy? lại nói ra mục đích cuối cùng của mình với hắn, như thế hắn còn để ý tới nàng sao?

Đừng nói hắn là vua của một tộc, không thể ở rể, cho dù hắn không là vua thì hắn cũng là một nam nhân, làm sao hắn có thể từ bỏ tôn nghiêm của nam nhân để đi theo thê tử. Đương nhiên là từ bỏ phụ thân đại nhân vĩ đại của nàng, phụ thân ngay cả họ cũng theo họ mẫu thân, cho nên phụ thân mới thật sự vĩ đại. Bây giờ nàng đã thốt ra lời, e rằng sự phòng bị của hắn đối với nàng sẽ càng cao.

Nhưng lời đã nói ra như nước trong bình đổ đi, sao có thể thu lại " Thanh Liên, ý của ta là ta nhận định người, muốn trở thành thê tử của người, nếu người không muốn tới sống ở Xà tộc thì ta sẽ theo người về Hỏa Hồ tộc, tóm lại, chỉ cần người đồng ý, ta cái gì cũng sẽ theo người"

Không thương thì đã sao, trước hết phải ổn định tình huống cái đã rồi tính sau, Bảo Bảo âm thầm nói.

Chương 18

ƯỚC ĐỊNH BA NĂM

Xem ra Bảo Bảo cần có không gian và tình huống lớn hơn để " kích thích" nàng, Thanh Liên quyết định thay đổi kế hoạch một chút, hần thoáng nhìn điệu bộ bất an của Bảo Bảo " Bảo Bảo, đừng nói những lời đó với ta lần nữa, người nên biết, chỉ một trăm năm nữa là ta đã đứng vào hàng tiên ban rồi"

Bảo Bảo vì những lời của hần mà càng thêm bất an, có cảm giác không tốt, cảm thấy Thanh Liên lúc này với khi tu hành ở Hồ cung hoàn toàn không giống nhau, thật vất vả hai người mới cùng nhau đi ra ngoài, chẳng lẽ chỉ vì nàng sơ ý nói ra tâm sự mà mọi sự đều đổ bể hết sao?

Bắc Dao Bảo Bảo không khỏi quỳnh lên, vội vàng nói," Không cần, Thanh Liên, thành tiên có cái gì tốt, trên trời có sức sống, có sinh khí như ở mặt đất sao? Trên trời có nhiều cây cỏ hoa lá sao? Người thấy cha ta khi sắp thành tiên cũng đã từ bỏ đó, hãy ở cùng một chỗ với ta, người có nghe câu

thà làm uyên ương không làm tiên không?"

Thanh Liên chăm chú nhìn nàng, đợi nàng nói hết câu mới lộ ra nụ cười lạnh lùng " nương người là kiếp của cha người, cha người là thân bất do kỷ bị tính kế, mà ta không phải là Như Mặc"

Bảo Bảo cũng không cho phép người khác nói xấu tình cảm của cha mẹ mình, cho dù là Thanh Liên nàng yêu nhất cũng không được, liền lập tức giống như con nhím xù hết gai nhọn lên " Thanh Liên, ta thực thích người nhưng cũng không cho phép người nói xấu tình cảm của cha mẹ ta, bọn họ là yêu nhau, không phải bị tính kế"

" Ta chưa nói Như Mặc không thương nương người, chỉ là phần tình cảm này có đáng giá để hần đánh đổi sinh mệnh vĩnh hằng cùng cơ hội gia nhập tiên tịch hay không, ta không rõ, dù sao đó cũng là cuộc sống của Như Mặc chứ không phải của ai khác, cho nên chỉ có hần hiểu rõ nhất, người khác không thể thay hần cảm nhận là hạnh phúc hay bất hạnh, nếu không phải do lúc ban đầu bị tính kế thì người có dám chắc nương người cùng Như Mặc có thể ở cùng một chỗ không?"

Thanh Liên thực sự rất có tinh thần cầu thị, từ hơn một trăm năm trước, thiên đình là dùng Như Mặc để vây khốn Phá Quân Bắc Dao Quang, không muốn cho nàng quay trở về trời nên thiên đình mới cắt đứt cơ hội làm tiên của Như Mặc, nói thẳng ra là tình yêu của bọn họ dựa trên cơ sở bị tính kế, là phát sinh từ việc bị biến thành công cụ hi sinh. Thanh Liên cũng tin rằng bằng vào năng lực của Như Mặc, sau khi biết rõ chân tướng sự việc vẫn chấp nhận bị tính kế, cùng Bắc Dao Quang ở chung một chỗ là do hần cam tâm tình nguyện. Nhưng Thanh Liên cũng chỉ nói ra sự thật, mặc kệ Bảo Bảo đồng ý hay không, hần vẫn nói.

" Không đúng, không đúng, bọn họ hạnh phúc như vậy, bất kỳ ai có tình cảm cũng đều hâm mộ hạnh phúc của họ, một đời một thế một đôi, cùng nắm tay nhau đến già, đó là cuộc sống tốt đẹp lại hạnh phúc đến mức nào a. Mà cha ta suốt một trăm năm qua chưa có lúc nào giảm bớt sự yêu chiều, sủng nịch đối với mẫu thân ta, người không nhìn thất, vì sao lại gạt bỏ tất cả chứ? Thanh Liên, người đừng tưởng nói như vậy là làm cho ta từ bỏ tình cảm với người. Ta nói cho người biết, Bắc Dao Bảo Bảo ta cái khác có thể không có, nhưng sự nhiệt tình cùng với đã nhận định ai thì vĩnh viễn sẽ không quay đầu lại, trừ khi người làm cho ta đau đớn đến mức chết tâm"

Bắc Dao Bảo Bảo cũng phát hiện Thanh Liên tựa hồ cố ý làm cho nàng tức giận, nhưng hần làm vậy là có ý gì? Là hần nghĩ tình cảm mãnh liệt của nàng chỉ là nhất thời sao? Hần nghĩ đã kích nàng thì sẽ làm cho nàng lùi bước sao? Không có khả năng.

Thanh Liên trong mắt ảm lên vài phần, nhưng vài phần này cũng rất mờ mịt, rất nhỏ nhoi, cho nên Bảo Bảo cũng không nhìn thấy " ta không phải muốn ngươi từ bỏ niềm tin của mình, ta chỉ nói cho ngươi biết chân tướng, tình yêu của Như Mặc dành cho ngươi lúc ban đầu không xuất phát từ sự tự nguyện"

Bất quá không ai nói qua được trong tình yêu không thể dùng đến thủ đoạn và tâm kế; cũng không ai dám nói lập bầy trong tình yêu thì nhất định sẽ không được hạnh phúc viên mãn, có cái gọi " ác nhân cũng có thể sinh ra thiện quả", hướng chỉ là trong tình yêu, vốn là người tình ta nguyện.

Nhưng những lời này Thanh Liên sẽ không nói với Bảo Bảo, lại càng không nói cho nàng biết hết thấy những gì hần đang làm cũng là tính kế, làm cho nàng càng ngày càng thương hần nhiều hơn, chỉ có như vậy mới làm cho hần chiếm được nhiều ưu thế hơn. Dù sao bảy ngàn năm tu hành của hần cũng sẽ mất trên tay nàng, nên coi như là bồi thường cho hần một chút cũng được chứ sao? Nàng phải lấy hần làm trung tâm trong tình yêu của nàng.

Hần không giống Như Mặc. Như Mặc là tự nguyện làm tù binh của Bắc Dao Quang, còn hần, tuy là tự nguyện nhưng hần lại hiếm có cơ hội khống chế, mà Bảo Bảo và Bắc Dao Quang đương nhiên bản chất cũng không giống nhau. Bắc Dao Quang đối với Như Mặc chỉ là tình yêu say đắm, thuần túy, không có tạp niệm, cho nên mới làm cho hai người bọn họ gắn bó chặt chẽ với nhau. Còn Bảo Bảo lại thích cùng hần chơi trò đấu trí, cho nên nếu bọn hần cũng muốn có được tình yêu ngọt ngào, có được cuộc sống hạnh phúc thì phải tiếp tục trò chơi đoán tâm tư đối phương.

So với Thanh Liên đa mưu túc trí, Bắc Dao Bảo Bảo tuy rằng tâm kế sâu, nhưng vẫn còn thau xa, nàng làm sao có thể nhìn thấu tâm tư của hần, nhưng nàng thực không thích nghe hần nói về cha mẹ mình như thế.

" Thanh Liên, ta hiện tại biết, ngươi cố ý làm ta tức giận, nhưng ta sẽ không, mặc kệ phụ thân và mẫu thân như thế nào mà đến được với nhau, cũng không thay đổi được sự thật là bây giờ họ là đôi vợ chồng ân ái, bọn họ sẽ thiên trường đại cửu với nhau, mà ta cũng muốn ở cùng một chỗ với người như thế, nếu người không thích tính kế, chán ghét âm mưu, ta từ bây giờ cam đoan với người sẽ không có ý nghĩ như thế với người nữa, ta thừa nhận lúc đầu ta đã tính kế để tiếp cận người, người tha thứ cho ta đi. Quên tất cả đi, từ giờ trở đi chúng ta bắt đầu lại từ đầu có được không?"

Tuy rằng Bảo Bảo chỉ mới một trăm tuổi, nhưng từ lúc được sinh ra tới giờ, chưa có người nào được sống yên ổn với nàng. Luôn luôn gây họa, tuy rằng có giải thích, có nhận sai, có chịu phạt của phụ thân và mẫu thân nhưng vẫn chứng nào tật đó, thế mà bây giờ Thanh Liên chọc nàng tức giận, nàng chẳng những không có mà còn xuống nước với hần, thật đúng là chuyện chưa từng xảy ra, Thanh Liên là người đầu tiên và có lẽ cũng là người duy nhất làm được.

Nếu để những người trong tộc nhìn thấy thì chắc sẽ trợn mắt há mồm vì kinh ngạc?

Thanh Liên nhìn ánh mắt của nàng, tựa hồ như phán đoán xem trong đó có mấy phần thật, mấy phần giả, dù sao thì trong thật có giả, trong giả có thật, hướng chỉ với hai người bọn họ thì dùng ánh mắt nói dối cũng không phải là chuyện khó, cho nên chỉ dùng ánh mắt và ngữ điệu thành khẩn cũng chưa đủ làm hần tin tưởng, nhưng hần vẫn tình nguyện tin nàng vài phần, dù sao nàng yêu hần cũng chính là điều thật nhất đang tồn tại.

Thăm dò và muốn chiếm được tình cảm của đối phương, hai người bọn họ tính ra còn náo nhiệt và hung hiểm hơn ra chiến trường với đạn thật, vết thương thật, đối với người khác, tình yêu là một chuyện lãng mạn và cảm động nhưng đối với Thanh Liên và Bảo Bảo thì thật giả lẫn lộn.

" Thanh Liên?" Thấy hần nửa ngày không lên tiếng, chỉ dùng cặp mắt phượng nhìn nàng, Bảo Bảo bị hần nhìn đến hoảng hốt, tâm loạn, không khỏi nôn nóng " ngươi rốt cuộc có đồng ý hay không? cho ta câu trả lời đi, đừng để ta phải băn khoăn, lo lắng nữa"

Thanh Liên thấy nàng nôn nóng như vậy, lại mỉm cười không rõ ý tứ " ta nếu không đồng ý, ngươi sẽ ngoan ngoãn quay về Xà tộc sao?"

" Đương nhiên sẽ không đi!" Bắc Dao Bảo Bảo không chút suy nghĩ trả lời.

"Thì đó, cho dù ta đồng ý hay không, ngươi cũng sẽ không thay đổi tính toán của ngươi không phải sao? Như

vậy đi, Bảo Bảo, chúng ta chơi một trò chơi nhỏ đi, ta quyết định ở nhân gian dạo chơi ba năm, cũng chính là cơ hội ta dành cho người và cho chính mình, nếu..."

Thanh Liên còn chưa nói xong, Bảo Bảo đã hưng phấn gật đầu như già tởi " ta hiểu được, Thanh Liên, ba năm thì ba năm, tuy rằng thời gian hơi ngắn nhưng ta nhất định sẽ làm cho người biết, ngoài trừ Bắc Dao Bảo Bảo ta thì sẽ không có nữ tử nào xứng với người"

Nghe nàng hùng hồn tuyên bố, khuôn mặt tuyệt mỹ của Thanh Liên không khỏi có ý cười, vật nhỏ sức sống thật dồi dào, tinh lực dư thừa, thật đúng là đáng yêu.

Dù thế, hắn vẫn ung dung điều chỉnh tư thế, miệng nói " tốt lắm nhưng nếu trò chơi kết thúc mà vẫn không có được, như vậy sẽ không được đến quầy nhiều ta tu luyện, được chứ?"

Bắc Dao Bảo Bảo thấy hắn có vẻ nắm chắc phần thắng, cũng có chút do dự nhưng khi nhìn thấy đôi mắt hắn, nàng quyết định dù thế nào cũng phải đánh cược một phen, hai mắt liền đảo, Thanh Liên nhìn thấy cũng biết nàng lại bắt đầu tính toán, có thể thấy lời hứa sau này không dùng tâm cơ của nàng là không thể tin được. Bọn họ đều là người như thế, luôn có thói quen tính kế với người khác thì làm sao có thể giải quyết mọi việc mà không suy nghĩ chứ?

" Ta đồng ý, nhưng Thanh Liên người phải để cho ta khôi phục hình người, nếu vẫn để ta trong bộ dáng Hỏa Hồ ở bên cạnh người thì ta làm sao có cơ hội? đối với ta là không công bằng". Bảo Bảo lập tức đưa ra yêu cầu.

" Có thể!" Thanh Liên không chút suy nghĩ liền gật đầu, điều kiện này đã sớm được hắn dự đoán, hắn đương nhiên sẽ khôi phục hình người cho nàng, lúc trước phogntoa3 pháp lực cũng chỉ là muốn nàng tạm thời phục tùng mà thôi.

"Trong ba năm này, mặc kệ ta làm gì, người cũng không được tức giận, không được đuổi ta đi", Bảo Bảo thấy hắn dễ dàng chấp nhận như vậy, liền được đằng chân lân đằng đầu, đòi hỏi thêm.

Thanh Liên nghe vậy, hơi hơi nhíu mày đáp " có thể, nhưng không được tổn hại đến nhân loại, mặt khác thì tùy người, trên nguyên tắc là không cho phép người dùng pháp thuật, nhưng nếu người muốn dùng để đối phó ta thì không sao, dù gì thì người cũng không thể làm gì được ta"

Quả nhiên là hồ ly gian trá, Bảo Bảo trong lòng thầm oán hận, nhưng vẫn cắn răng nhẫn nhịn " được, quyết định vậy đi, Thanh Liên, vậy người còn không giải bỏ phong ấn cho ta?"

" Gấp cái gì, ta còn chưa kịp nói, trò chơi này ba ngày sau mới bắt đầu, trong ba ngày này, người vẫn cứ là tiểu Hỏa Hồ đi"

Thanh Liên biết rõ nàng nôn nóng nhưng lại không cho nàng được như ý, lại nổi tính trẻ con trêu đùa ác ý, nhìn Bảo Bảo tròn tròn cặp mắt như hai viên ngọc lưu ly mà bật cười sáng khoái. Bảo Bảo then quá hóa giận, giờ móng vuốt sắc bén đánh vào hắn, tuy nhìn rất hung hãn nhưng thật ra không có ý làm hắn bị thương mà chỉ muốn giải tỏa một chút.

Thanh Liên thấy thế càng cười lớn tiếng hơn, xem ra chuyển đi lần này tuyệt đối sẽ không nhầm chán.

Chương 19

Giang Nam tựa hồ luôn mưa rất nhiều, hơn nữa bây giờ cũng đang là mùa mưa, nên mưa phùn liên miên, còn có rất nhiều người xiêm y rự rở, cuộc sống của dân chúng dường như không bị chiến tranh làm ảnh hưởng nhiều, có lẽ cũng từng có nhưng trải qua vài chục năm thái bình thịnh thế cũng đã khôi phục như trước.

Ít nhất cũng là tình trạng hiện giờ Bảo Bảo đang nhìn thấy, không vì sự thay đổi triều đại mà bị ảnh hưởng, trên mặt mỗi người đều tràn ngập nụ cười hạnh phúc và đầy sức sống, thấy thế nào cũng như đang cảm tạ cuộc chiến hơn tám mươi năm trước a.

Phụ thân cùng mẫu thân nếu nhìn đến cảnh này có phải trong lòng cũng sẽ vui không? hay là sẽ lo lắng? mà

Mặc Mặc cùng Tước vương đại nhân không biết có giảm được áp lực phải mang?

Toàn là những chuyện khó hiểu, trừ phi nàng có thể chui vào lòng họ.

Lúc này nàng đã có chút đồng tình với lý giải của Mặc Mặc, một chữ yêu có thể làm cho nhiều người không thể quay đầu lại nhưng cũng sẽ không hối hận. Tuy rằng nàng mỗi lần gặp Mặc Mặc đều không thể hiện sự hòa nhã, hai tỷ đệ đấu với nhau cũng đã mấy chục năm nhưng tận trong đáy lòng vẫn là yêu thương, dù sao cũng là song bào thai, nàng có thể khi dễ hấn nhưng kẻ khác thì không.

Có lẽ chờ nàng giải quyết xong chuyện của nàng và Thanh Liên, nàng sẽ đi Tước Hoàng sơn.

Ba năm, nghe qua tưởng như ngắn nhưng cũng là một đoạn thời gian a. Bảo Bảo lặng lẽ ngắm nhìn chung quanh, nhìn thoáng qua nam tử trác tuyệt bên cạnh, hấn hôm nay mặc một bộ xiêm y màu xanh, y như một nho sinh, hiện tại đang tựa người vào đệm xem sách.

Yên lặng thu hồi tầm mắt, Bảo Bảo nhẹ nhàng tựa người vào thùng xe, đã qua ba ngày trong ước định ba năm giữa hai người, Thanh Liên giữ đúng lời hứa, để cho nàng khôi phục hình người, cho nên hiện tại nàng đã có thể hoạt động tay chân nhưng không biết sao khát vọng muốn tới gần Thanh Liên mấy ngày trước lại lảng động, làm nàng suy nghĩ chạp rãi.

Ba ngày qua nàng vẫn không ngừng tự hỏi, nam tử như Thanh Liên thì mình nên dùng thủ đoạn nào mới có thể thu được tâm của hấn, làm cho hấn trở thành người của mình, tất cả những thủ đoạn nàng có trong bao nhiêu năm qua dường như đều không thích hợp để đối phó với hấn, làm cho Bảo Bảo phiền não vô cùng.

Thanh Liên gấp cuốn sách lại, tầm mắt cũng nhìn về phía Bảo Bảo đang trong bộ dáng hữu khí vô lực, không khỏi hơi nhíu mày.

Ba ngày qua, nàng lâm vào suy tư nhưng chưa từng có bộ dáng như bây giờ, có vẻ như đang có tâm sự rất nhiều, hấn không nghĩ là nàng đang giả bộ cho hấn xem. Dù sao cái nhẩn nhẩn, suy tư đều biểu lộ rõ tâm tư của nàng, cho thấy nàng đang chìm vào suy tư, cho dù hấn vụng trộm đánh giá nàng, nàng cũng không biết.

Hơn nữa đối với hiểu biết của hấn về Bảo Bảo thì nếu nàng muốn thăm dò nhược điểm của hấn là không thể, như vậy sao lại lộ ra bộ dáng yếu ớt của nàng cho hấn nhìn thấy?

Lúc này nàng đang phiền não chuyện gì? Trước đây luôn thấy nàng nghịch ngợm, quỷ kế đang đoan, luôn thích gây chuyện, bộ dáng vô pháp vô thiên, chưa từng thấy nàng có biểu hiện thâm trầm, suy tư như bây giờ, thật sự không thích hợp với một đứa nhỏ.

Thanh Liên rút cuộc cũng buông cuốn sách xuống, dùng ngữ khí như không quan tâm lẩm bẩm " Bảo Bảo có chuyện gì vậy? nhớ tới chuyện gì không vui sao?"

Bắc xa Bảo Bảo nghe tiếng của Thanh Liên, nhất thời còn không hiểu hấn nói gì, lắc đầu theo phản xạ " không có gì, chỉ là nhớ tới một chuyện trước đây, Thanh Liên muốn nghe không? ta kể cho người nghe"

Thanh Liên tất nhiên là biết nàng tuyệt đối không phải muốn nói chuyện trước đây, chuyện cũ sẽ không làm cho nàng có cảm xúc như vậy, biết nàng nói dối và giấu diếm, trong lòng hấn không hiểu tại sao lại thấy buồn bực, không vui, tựa hồ như nếu nàng thực sự thích hấn thì sẽ không nên che giấu chuyện gì với hấn.

Hồi lâu cũng ý thức được hấn bị nàng ảnh hưởng, trò chơi chỉ mới bắt đầu, không lẽ hấn đã thiếu kiên nhẫn rồi sao? Như vậy đừng nói là ba năm, chỉ ba tháng là hấn sẽ bại trong tay nàng, đồng thời còn mất đi quyền lợi của mấy ngàn năm sau, đến lúc đó hấn thực sự phải gả cho nàng, làm vương phu của nàng a.

Ý thức được điểm này, Thanh Liên liền khôi phục tâm tình, cố dùng ngữ điệu bình thản nói " được, Bảo Bảo kể ta nghe đi, ta nguyện ý, nhiều ngày ở trong xe ngựa thật nhàm chán, đợi khi đến thành trấn, chúng ta sẽ dừng xe, lưu lại vài ngày, cho người xuống dạo chơi, được không?"

" Thật vậy chẳng?" Bắc xa Bảo Bảo không chút che giấu sự hưng phấn và vui sướng, cuộc sống trong xe ngựa mấy ngày qua làm nàng buồn chán vô cùng, nếu không có Thanh Liên cùng ở trong xe, nàng đã sớm

chuồn ra ngoài dạo chơi từ lâu, hiện tại cũng đã có cơ hội không cần ở trong xe ngựa nhàm chán nữa, nàng đương nhiên là cao hứng.

Thanh Liên đối với việc lần này nàng không có giả vờ cũng cao hứng không ít, quả nhiên vẫn là một đứa trẻ, nhàm chán đến mức sắp làm hỏng nàng rồi, âm thầm cười, ngoài miệng lại nói " người còn chưa kể chuyện thú vị người nói lúc nãy a"

"Kể, sao lại không nói". Bảo Bảo biết sẽ được rời khỏi xe dạo chơi, liền quên hết mọi phiền não, nghĩ mặc kệ chuyện sẽ xảy ra thế nào, đầu tiên là chiếm được tâm của Thanh Liên cái đã, nếu nàng còn không xử lý tốt chuyện của mình thì sao có thể đi giúp Mặc Mặc hay lại làm cho phụ thân và nương phải bận tâm thêm chuyện của nàng nữa chứ?

Nàng liền lập tức cọ cọ vào người Thanh Liên làm nũng " người để ta ngồi trên đùi người kể chuyện được không? lúc trước, mẫu thân ta cũng thường ôm ta để trên đùi nàng để nghe nàng kể chuyện xưa. Chuyện xưa rất thú vị, ta cam đoan Thanh Liên chưa từng nghe qua"

Bảo Bảo nói những lời này không phải giả, những lúc nàng và đệ đệ hiếm hoi lắm mới có được sự nhu thuận thì Bắc Dao Quang và Như Mặc sẽ mỗi người ôm lấy một đứa đặt ở trên đùi, ngồi ngoài hành lang ngắm sao trời, ngắm trăng, vừa nghe mẫu thân ca hát hoặc kể chuyện xưa. Đó có thể là chuyện thần thoại hoặc là truyền thuyết dân gian, có khi là cuộc sống của Bắc Dao Quang ở hiện đại...Đủ thú chuyện, cho nên chỉ cần Bảo Bảo và Mặc Mặc ngoan ngoãn nghe lời, nhất định sẽ được nghe kể chuyện, nhưng từ khi nàng và đệ đệ được mười lăm tuổi thì mẫu thân và phụ thân đi ra ngoài, cũng bắt đầu từ đó, nàng và đệ đệ không còn được nghe kể chuyện nữa. Vì chuyện này, Bảo Bảo còn khổ sở mất mấy ngày a.

Thanh Liên thấy bộ dáng của nàng như đang chuẩn bị hiến vật quý, liền nhắc chân, mỉm cười nói " người đã nói hay như vậy, ta nếu nghe không có gì thú vị thì chẳng phải là tổn thất lớn sao? Đến đây đi"

Bảo Bảo thấy hẳn quả thực đồng ý yêu cầu của nàng, thực sự đưa chân ra, sợ hẳn sẽ suy nghĩ lại liền vội vàng gối đầu lên, còn điều chỉnh tư thế cực kỳ thoải mái, Thanh Liên nhìn thấy, có chút buồn cười vì tính trẻ con của nàng, vốn chỉ ban đầu chỉ là nàng dựng chuyện để nói, bây giờ lại trở thành thiệt tình muốn nghe.

Bảo Bảo cũng đang hưng phấn bưng bưng, chuẩn bị kể chuyện thì đột nhiên nửa đường nhảy ra một Trình Giảo Kim...

Xe ngựa đột nhiên dừng lại, một tiếng phanh thật lớn vang lên, nghe như là có một vật gì đó rất lớn, rất nặng vừa rơi xuống đất, tiếp theo còn có tiếng kêu rên. Ngay sau đó lại có tiếng hô to đầy kiêu ngạo " ta bắn trúng nó, con bà nó, ta không tin trúng phải khối mê của ta mà nó còn có thể bay đi?"

"Dạ, thiếu gia" một loạt tiếng bước chân hỗn loạn chạy về phía xe ngựa của bọn họ.

Bảo Bảo bật dậy, vẻ mặt đằng đằng sát khí, chết tiệt, trước không đến, sau không đến, lại nhằm ngay lúc nàng vất vả lắm mới tiếp xúc thân mật lần đầu với Thanh Liên mà để, đừng nói là Thanh Liên không còn tâm trạng nghe kể chuyện mà cô nãi nãi nàng cũng không còn hứng thú để kể a.

"Bảo Bảo, đừng gây sự". Thanh Liên thấy nàng nổi giận, biết nàng muốn giáo huấn đám người kia, hẳn cũng không có ý kiến nhưng không thể không nhắc nhở nàng đừng quá tay.

Bảo Bảo chỉ hừ một tiếng, tội chết có thể miễn nhưng tội sống khó tha.

Trong lúc này, nàng cũng xuyên qua thùng xe mà nhìn thấy rõ cảnh bên ngoài, thời điểm vó ngựa dừng lại thì một con chim ưng to lớn cũng bị trúng tên rơi xuống. Một đám hộ vệ cũng đang chạy đến, đi sau là một nam tử khoảng chừng ba mươi tuổi, mặt mày kiêu ngạo, dù cách một khoảng xa, Bảo Bảo cũng ngửi được mùi máu tanh nồng nặc phát ra từ người hắn, e rằng đã có rất nhiều sinh mạng chết trong tay hắn, mà chim ưng trước mắt chính là mục tiêu kế tiếp.

Bảo Bảo xốc màn xe lên, đi ra khỏi xe ngựa, nàng không phải đồng tình hay muốn cứu viện cho chim ưng mà chỉ muốn giáo huấn tên nam nhân chết tiệt kia một trận, ai bảo hắn dám phá hủy không khí tốt đẹp vất vả lắm nàng mới tạo nên " tất cả đều cúi ngạ cho ta"

Đám người kia đã sớm chú ý đến xe ngựa xa hoa này, lại ngạc nhiên vì không thấy có người đánh xe, không ngờ lúc này từ bên trong lại xuất hiện một tiểu mỹ nhân còn xinh đẹp hơn tiên trên trời. Cho dù mặt ngọc lúc này đang nổi giận, con người như muốn phun lửa nhưng không làm tổn hại chút nào đến vẻ đẹp của nàng, làm cho mọi người đều ngây ngốc, nước miếng không ngừng chảy ra.

Liễu Vân Song cũng choáng váng mặt mày, hắn đã gặp vô số mỹ nhân cũng cận kề rất nhiều người đẹp nhưng chưa từng gặp qua nữ tử nào xinh đẹp như nàng, vì vậy cũng ngây ngốc, choáng váng.

Cho nên cả đám không nghe thấy lời của Bảo Bảo, chỉ có trợn mắt há mồm nhìn nàng.

Bác xa Bảo Bảo thấy bọn họ dùng ánh mắt si mê, dâm tà nhìn mình, xem ra phải cho bọn chúng một bài học thích đáng mới được, bằng không thì chẳng phải làm cho bọn họ thất vọng sao?

Khuôn mặt xinh đẹp tuyệt mỹ của Bảo Bảo nở nụ cười càng làm cho đám người kia choáng váng, nhiều người nhìn không được bắt đầu phun máu mũi, Liễu Vân Song lúc này cũng đã tìm được thần trí, thầm nghĩ phải chiếm được tiểu mỹ nhân làm của riêng, chim ưng bị hấn bắn rớt đã sớm bị hấn bỏ qua một bên. Lúc này, trong mắt, trong đầu hắn chỉ có dung mạo tuyệt thế vô song của Bảo Bảo, vội vàng bước nhanh lên trước, thấy thủ hạ của mình đều nhìn nàng đến si ngốc liền nổi trận lôi đình, trái đánh phải đập " làm càn, tiểu thư xinh đẹp như tiên là để cho các người dùng ánh mắt khinh nhờn để nhìn sao? Còn không biết thân phận của mình, nhìn nữa, ta móc mắt các người ra"

Đám hộ vệ nghe tiếng rồn của chủ tử rồi cuộc cũng tìm được hồn phách, một bên là mỹ nhân, một bên là chủ tử, chần chờ, do dự hồi lâu mới không cam lòng xoay người đi.

Bảo Bảo không thèm liếc nhìn hấn một cái, đi đến bên cạnh con ngựa, lúc này mới thấy rõ chim ưng bị bắn rơi kia rất lớn, mà căn cứ vào màu lông của nó thì Bảo Bảo dám chắc đây là một con chim ưng đã thành tinh, lúc này nó không còn đủ sức đứng lên, chứ đừng nói là bay lượn, chỉ có thể dùng ánh mắt phẫn hận nhìn Liễu Vân Song.

Bảo Bảo đến gần làm cho lông của nó dựng lên, tầm mắt cũng chuyển dời phương hướng, tựa hồ như chỉ cần Bảo Bảo có hành động gì, nó sẽ dùng chút sức lực còn lại để làm nàng khôn có kết quả tốt đẹp.

Chương 20

DÙNG MŨI ĐỔI ƯNG

Bảo Bảo thấy nó tràn ngập sự đề phòng cũng không thèm nhìn thêm nữa, uyển chuyển đi đến bên cạnh Liễu Vân Song " tài bắn tên của công tử thật giỏi a, cánh tay lại có lực, chỉ một mũi tên đã bắn hạ được con chim ưng to lớn này, tiểu nữ tử thật là bội phục nha"

Liễu Vân Song tuy rằng cũng choáng váng vì sắc đẹp của Bảo Bảo nhưng cũng chưa đến nỗi điên đảo thần hồn, cho nên cũng nhận ra hàm ý châm chọc của Bảo Bảo, nhưng mỹ nhân dù thế nào cũng là mỹ nhân, cho dù hiểu được nàng không có ý tốt với mình nhưng Liễu Vân Song vẫn không thể giận được nàng, ngược lại còn khúm núm, lầy lòng " tại hạ Liễu Vân Song, thật sự không biết xe ngựa của tiểu thư đi qua, nếu không tại hạ sẽ không làm chuyện đường đột tới giai nhân, nếu có làm tiểu thư hoảng sợ, Vân Song xin nhận lỗi với tiểu thư"

Người này một khi thu hồi tính khí hung bạo thì cũng có bộ dáng nhã nhặn, không làm người ta chán ghét, đáng tiếc dù thế hấn cũng đã muộn, hấn đã phá vỡ cơ hội gần gũi Thanh Liên mà khó khăn lắm nàng mới có được, cho nên lúc này hấn chỉ nói một lời xin lỗi là coi như xong sao?

Hơn nữa nếu nàng không làm thì chim ưng bị bắn rơi xuống kia, không chỉ vì khói mê của hấn mà còn do có người ác ý phong tỏa pháp lực của nó, khiến nó gặp phải cảnh ngộ này, nếu không thì sợ rằng Liễu Vân Song có mấy trăm cái mạng cũng không thể chạm tới nó chứ đừng nói là bắn bị thương.

" Nga, tuy nói Liễu công tử không phải cố ý, bắt quá người dù sao người cũng dọa đến ta, còn làm chậm trễ hành trình của ta, công tử nói xem nên bồi thường ta thế nào mới tốt đây?"

Bắc Dao Bảo Bảo cười càng nhu hòa, lại lơ đãng phát ra ánh mắt quyến rũ làm cho Liễu Song Vân lúc trước cố gắng giữ được một chút bình tĩnh thì bây giờ thần trí cũng trở nên mơ hồ " tiểu thư muốn Liễu mỗ làm gì, ta sẽ làm cái đó, chỉ cần là tiểu thư muốn, Liễu mỗ nhất định sẽ vì tiểu thư mà làm"

Lời này cũng phải giả, nếu nói tới Liễu Vân Song ăn chơi trác táng thì có lẽ ít người biết nhưng không ai không biết đường đệ thứ mười tám, Liễu Vô Song của hắn.

Trong địa phận Giang Nam, thậm chí là trong cả nước, chỉ cần nói tới tên Liễu Vô Song thì không ai không biết, không ai chưa từng nghe tới. Bởi vì hắn chẳng những là đương kim quốc cửu gia, mà còn là võ lâm minh chủ, chỉ mới hai mươi tám tuổi nhưng võ công đã vô địch khắp thiên hạ, hơn nữa hắn lại có trí tuệ siêu phàm, lại có gia tài phú khả địch quốc, ngay cả hoàng đế khi quốc khó không đủ tiền để dụng binh còn phải xin hắn giúp đỡ a.

Bởi vậy, xét về quyền thế còn ai hơn Liễu Vô Song?

Cho nên, dù là người hầu thấp hèn nhất của Liễu gia, đi ra ngoài, lưng còn muốn thẳng hơn một viên quan thất phẩm. Cho nên Liễu Vân Song mới cuồng vọng, kiêu ngạo như thế. Hắn tuy là đường huynh đệ với phụ thân của người gác cổng của Liễu Vô Song, nhưng vì mang họ Liễu, lại được cha hắn đặt tên Vân Song cho nên mới " thấy người sang bắt quàng làm họ", tự nhận là đường huynh đệ không biết xa tới mức nào với Liễu Vô Song, rồi cứ thế mà cậy quyền cậy thế, ra vẻ hắn là đường ca thứ mười tám của Liễu Vô Song mà tác oai, tác quái.

Cũng không phải là khoa trương, nhưng hắn nếu có đi ngang trên đường cũng không ai dám nói một lời nào, cho nên Liễu Vân Song mới càng xuất khẩu cuồng ngôn, cho rằng bất cứ thứ gì Bảo Bảo muốn, hắn cũng có thể đáp ứng, bởi vì hắn sẽ không cần phải ra sức mà chỉ cần truyền lệnh xuống, tự nhiên sẽ có người vì muốn hắn vui vẻ mà đi làm thay.

Đáng tiếc, những chuyện này đối với Bắc Dao Bảo Bảo không có ý nghĩa gì, nàng mặc kệ Liễu Vân Song có chỗ chống lưng lớn tới mức nào, nếu chọc đến nàng thì Ngọc Hoàng đại đế nàng cũng không nể. Cho nên Liễu Vân Song bị chinh thế nào, không cần nói cũng biết là thế thảm, nhưng đó là chuyện về sau.

" Nếu Liễu công tử có lòng như vậy, tiểu nữ tử cũng không khách khí, ta muốn người móc mắt người cho ta" Bảo Bảo cười đến ngọt ngào.

"kia..cái..gì?" Liễu Vân Song nghe thấy, sắc mặt cứng đờ, lưỡi líu lại nhưng không tin những gì mình nghe được.

"Ta nói, người và người của người đều móc hết mắt ra cho ta, coi như là bồi thường cho việc làm chậm trễ hành trình của ta", Bảo Bảo vẫn không đổi sắc mặt, nói ra yêu cầu một lần nữa.

"Có phải tiểu thư đang trách đám thuộc hạ của Liễu mỗ lúc trước có ánh mắt khinh nhờn với tiểu thư? Không bằng chúng ta thương lượng một chút, Liễu mỗ sẽ móc hết mắt của đám cầu nô tài này, xem như là trừng phạt sự vô lễ của bọn họ đối với tiểu thư, người đừng giận nữa nhé?"

Liễu Vân Song thấy nụ cười lúm đồng tiền ngọt ngào của Bảo Bảo thì tâm cũng mềm đi, nếu là người khác yêu cầu như thế, hắn đã băm người đó thành đồng thịt vụn nhưng đối với mỹ nhân tuyệt thế trước mắt, hắn lại ngoan ngoãn như con cừu, chỉ khẽ biến sắc mặt một chút, nghĩ nàng tùy hứng yêu cầu hơn quá một chút, nên cũng hùa theo.

Đám thuộc hạ đi theo Liễu Vân Song đều biết hắn tâm ngoan thủ lạt, nói được là làm được nhưng cũng không ngờ hắn vì một nữ nhân mà hi sinh bọn họ, nghe vậy, cả đám lo sợ, bắt đầu nhìn chung quanh để tìm đường chạy trốn, bị móc mắt thì bọn họ làm sao mà sống đây?

Bảo Bảo còn chưa trả lời, thân hình Liễu Vân Song đã bay lên cản đường bọn thuộc hạ, những tên này vốn cũng có chút võ công nhưng sao có thể sánh được với Liễu Vân Song sinh ra trong võ lâm thế gia, cho nên không bao lâu đã nghe vang lên những tiếng kêu la thảm thiết.

Bắc Dao Bảo Bảo không cần xem, cũng biết đám hộ vệ không một ai may mắn thoát khỏi, mà áo bào trắng của Liễu Vân Song cũng dính mấy vệt máu, nhìn rất chói mắt, quả nhiên con người một khi đã độc thì còn

độc hơn so với động vật gấp trăm ngàn lần.

Nàng thực ra chỉ muốn giáo huấn bọn họ một chút, không ngờ Liễu Vân Song này lại giết hết cả đám, tuy rằng những người đó đi theo hần cũng đã làm không ít chuyện xấu, bây giờ chết đi cũng coi như là báo ứng, nhưng họ Liễu này ra tay quả là ngoan độc, chỉ vì muốn lấy lòng nàng mà lập tức giết người không chớp mắt sao?

"Tiểu thư, hiện tại những kẻ không lễ phép đối với người đều đã chết, không biết tiểu thư đã nguôi giận chưa?". Liễu Vân Song mang theo mùi máu tươi đến gần Bảo Bảo, tưởng rằng ra tay giết nhiều người như vậy sẽ làm cho tiểu mỹ nhân run sợ tới hoa dung thất sắc, không ngờ nàng vẫn bình tĩnh, thậm chí còn cười ngọt ngào hơn, làm cho hần vừa bội phục cũng cảm thấy khó hiểu.

"Liễu công tử ra tay quả thật đủ độc a, tiểu nữ tử chẳng qua chỉ muốn cặp mắt của bọn họ mà thôi, Liễu công tử lại giết chết họ, thực sự quá thâm hiểm mà..."

"Nhưng mà cái gì?". Liễu Vân Song thấy nàng khẽ lắc đầu, vẻ mặt thương hại, muốn nói lại thôi, càng làm cho hần tăng thêm ý niệm chiếm giữ nàng trong đầu, thậm chí nếu không phải không đúng chỗ, hần còn muốn đè nàng xuống, hung hăng yêu thương một phen, một vụ vật tuyệt thể như nàng, nếu hần không có được thì sao còn xứng làm người a?

"chính là đôi mắt của Liễu công tử vẫn còn, cho nên chưa tính là đã bồi thường cho ta a". Bảo Bảo còn thực sự nhìn vào mắt hần, tựa hồ như nghĩ nếu móc bỏ cặp mắt thì Liễu Vân Song sẽ giảm đi sắc tâm.

"Tiểu thư là đang muốn đùa giỡn với Liễu mỗ phải không? chẳng phải Liễu mỗ đã thương lượng với tiểu thư sao? Không phải đều đã giết hết đám cầu nô tài rồi sao?"

Liễu Vân Song trên mặt tuy rằng cũng lộ vẻ cười, nhưng ánh mắt nhìn Bảo Bảo đã có sự đề phòng, mỹ nữ thì ai cũng thích nhưng phải giữ được mạng rồi mới nói. Hần cẩn thận đánh giá Bảo Bảo, thấy nàng hoàn toàn không có chút võ công, nhưng người giang hồ vẫn có lúc nhìn lầm, đừng nói là hần gặp phải một cô nương giả heo ăn hổ đi?

Bảo Bảo quơ tay nói "Liễu công tử xem bộ dáng ta giống như nói giỡn sao? Còn về những kẻ kia, ta cũng đâu có gật đầu đồng ý với thỏa thuận của Liễu công tử, chuyện người giết bọn họ không liên hệ gì tới ta nha. Cho nên Liễu công tử nếu muốn thực sự nhận lỗi thì phải móc cặp mắt của mình ra"

"Hừ! Tiểu mỹ nhân, người tốt nhất đừng có rêu ròi mời không uống lại muốn uống rượu phạt, người muốn tròng mắt của bọn họ, ta đã cho người cả mệnh của bọn họ, cho nên đổi lại là tiểu mỹ nhân người thiếu ta, ngoan ngoãn theo ta về, đảm bảo người sẽ hưởng hết vinh hoa phú quý, nếu người không biết thiệt hơn, bản công tử cũng không còn kiên nhẫn nữa, người đừng bức ta phải ra tay, cho dù ta có lòng thương hương tiếc ngọc cũng sợ là ta không kiềm chế được"

Nói xong Liễu Vân Song lại tiến đến gần Bảo Bảo, muốn bắt nàng, Bảo Bảo lạnh lùng nhếch miệng, mắt cũng không chớp, cái chớp của Liễu Vân Song đã bị huyệt mà nàng thì đã ở cách xa ba trượng "xem ra là Liễu công tử không có thành ý, mà ta lại có thói quen không tốt, không chấp nhận bất kỳ ai thiếu ta cái gì, nếu thiếu ta thì nhất định phải trả, Liễu công tử nếu không chịu thì ta phải tự lấy, bất quá xưa nay tiểu nữ vốn nhất gan, không thể nhìn thấy máu, nếu không cẩn thận, không lấy được tròng mắt mà cắt trúng cái mũi thì đừng trách ta ha"

Liễu Vân Song thấy nàng thoáng chốc đã ở cách xa ba trượng liền âm thầm kinh hãi, biết mình hôm nay gặp phải cao thủ, hiện giờ người ta một lòng muốn giáo huấn hần, hần nếu không bỏ đi thì e là sẽ thực sự mất đi cặp mắt.

Đầu nghĩ, chân chạy, lập tức thối lui ra sau một trượng, rồi dốc toàn bộ nội lực mà bỏ chạy như điên, Bảo Bảo chỉ cười lạnh một tiếng, còn chạy? cũng không nhìn xem Bắc Dao Bảo Bảo nàng là ai a? chưa có người nào đắc tộc với nàng mà có thể bỏ chạy a.

Thân mình động một cái đã thấy ở trước mặt Liễu Vân Song "Liễu công tử, người nếu muốn đi, tiểu nữ tử không có ý kiến nhưng người phải để tròng mắt lưu lại cho ta a"

Liễu Song Vân như là thấy quỷ, lắp bắp kêu " người, người..."

" Ta làm sao? Liễu công tử đừng như là thấy quỷ như vậy chứ, không phải lúc này người còn thích người ta sao? Một tiếng tiểu mỹ nhân, hai tiếng cũng tiểu mỹ nhân, chẳng lẽ lúc này ta không đẹp sao?". Bảo Bảo vừa nói, vừa đi tới bên cạnh hắn, nàng tiến một bước thì Liễu Vân Song lại lùi một bước.

" Người rốt cuộc muốn thế nào?" Liễu Vân Song tự tin võ công của hắn dù sao cũng được liệt vào hàng cao thủ, khinh công cũng không tầm thường, có thể nói là đứng đầu, mà hắn lại dùng toàn lực để chạy nhưng chưa quá mười trượng đã bị một nữ tử nhìn như không có võ công ngăn lại. Nàng rốt cuộc là người hay là quỷ, nếu là người thì võ công của nàng đã đến mức xuất quỷ nhập thần, nhưng nàng di chuyển không hề phát ra tiếng động dù là rõ nhất, tựa như quỷ đột nhiên xuất hiện trước mặt hắn.

"Liễu công tử đúng là quý nhân hay quên, tiểu nữ tử ta có muốn gì đâu, chỉ muốn Liễu công tử đem cặp mắt bồi thường cho ta mà thôi". Bảo Bảo đương nhiên thấy được sự sợ hãi của hắn, sự kiêu ngạo và ngạo mạn lúc trước đã biến mất, giờ này chỉ còn sự run rẩy, sợ hãi.

" Người, người, người đừng lại đây! Biết ta là ai sao? Ta là đường ca thứ mười tám của Liễu Vô Song, người đụng đến ta, toàn bộ Liễu gia sẽ không tha cho người, người...". Bất chấp tất cả, lúc này giữ được mạng là quan trọng nhất cho nên Liễu Vân Song vội đem cái tên Liễu Vô Song nói ra, muốn làm cho Bảo Bảo sợ mà không dám ra tay với hắn.

Nhưng hắn lại không biết đối với Bảo Bảo, đừng nói là một mình Liễu Vô Song mà cho dù tất cả người họ Liễu trong thiên hạ tìm nàng tính sổ, nàng cũng không sợ.

Hơn nữa, uy hiếp và đe dọa người khác vốn là sở trường của nàng, làm gì có chuyện bị người khác uy hiếp ngược lại?

Hai con mắt xinh đẹp sáng lên " ta rất sợ nha. Liễu công tử, người thực sự không tốt, sao có thể hù dọa một tiểu cô nương được chứ, người lại làm cho ta mất hứng rồi, tính sao bây giờ? Ta vốn nghĩ chỉ cần người dùng cặp mắt để bồi thường là tốt rồi, bây giờ thì phải thêm một cái mũi nữa mới được, người nói được không?"

"Người..." Liễu Vân Song vẫn không ngừng thối lui, chìa tay vào Bảo Bảo, lắp bắp, sợ hãi nói.

"Hừ, người đừng làm ta hoảng sợ lần nữa nha, nếu lại là ta sợ thì nói không chừng ta sẽ muốn thêm của người cái lỗ tai hay là cái tay đang chìa vào người ta của người, người thấy được không, Liễu công tử?"

Bắc Dao Bảo Bảo cười đến vẻ mặt thiên chân vô tà, nhưng mà giờ phút này vẻ tươi cười đó trong mắt Liễu Vân Song chính là đòi mạng, đánh nàng, cũng không đánh trúng một góc áo, chạy trốn, nàng còn chạy nhanh hơn hắn, căn bản không có cơ hội, hiện tại hắn như con kiến nằm trong lòng bàn tay nàng, tùy thời đều có thể bị nàng bóp chết.

Liễu Vân Song gấp đến độ suýt khóc, ba mươi năm qua hắn chưa từng rơi vào cảnh ngộ này. Sớm biết như vậy, có đánh chết hắn cũng sẽ không truy đuổi chim ưng kia và như thế thì sẽ không đụng phải nữ nhân này, mà không đụng nàng thì hắn sẽ không rơi vào tình cảnh như bây giờ, tiến không được mà lùi cũng chẳng xong. Chẳng lẽ hắn phải mất hai con mắt và một cái mũi mới giữ được mạng sao?

Đáng tiếc, biết trước thì đâu có nghèo, cho nên nghe xong lời của Bảo Bảo, hắn lập tức rút tay lại " người, sẽ giữ lời?"

"Ta trước giờ nói chuyện luôn giữ lời, nhưng nếu Liễu công tử lại kéo dài thời gian thì ta sẽ không cam đoan". Bảo Bảo lúc này cũng không có hứng đùa giỡn với hắn, nàng nhìn ra được Liễu Song Vân bị nàng dọa đến suýt vỡ mật, không còn gì vui để đùa, lúc trước thấy hắn giết người ngoan độc, nàng còn tưởng có thể đùa giỡn một hồi với hắn, ai ngờ hắn lại ngoài mạnh trong yếu, một chút cũng không dùng được, nếu không muốn mang tội giết người thì nàng đã sớm cho hắn đến địa phủ báo danh rồi, miễn cho hắn sống trên thế gian thêm chật đất.

Liễu Vân Song thấy có trốn cũng trốn không xong, sợ chậm trễ nàng lại đòi thêm bộ phận nào đó trên cơ thể nên vội run run tay chuẩn bị móc mắt.

" Chờ một chút!" Bắc Dao Bảo Bảo đột nhiên chặn hấn lại, mà Liễu Vân Song nghe nàng kêu thì sợ tới mức suýt đá ra quần " người, người còn muốn thế nào nữa?"

" Không có, ta suy nghĩ, ta với người làm giao dịch đi! Chim ưng kia ta lấy, đổi lại cái mũi của người còn nguyên vẹn, người nghĩ sao?". Bảo Bảo nói như vậy là vì thấy chim ưng đang không ngừng chảy máu, màu lông cũng đã xỉn lại, nếu không cứu e là nó sẽ chết vì mất máu.

" Hào, hào!" Liễu Vân Song vội vàng gật đầu, trước mắt có thể giữ lại cái mũi, đối với hấn cũng là một chuyện tốt, dù sao chim ưng kia hấn cũng không thể lấy, nhưng có thể dùng nó để đổi cái mũi thì lời quá rồi, có sao không đồng ý chứ? Sợ Bảo Bảo đổi ý, Liễu Vân Song lấy hết quyết tâm chọc hai ngón tay vào mắt.

"A" một tiếng kêu thảm thiết vang lên thật to, làm cho lũ quạ cũng hoảng sợ mà bay tán loạn.

Bắc Dao Bảo Bảo khinh miệt nhìn thoáng qua tên nam nhân vô dụng kia, chỉ móc hai con mắt mà đã kêu thảm thiết như vậy sao? Thực sự là không có tương lai.

Nhón tay, đem nam nhân đã ngất xỉu vì đau kia ném ra ngoài mấy trượng, sau đó đi đến bên chim ưng, cũng không vội vàng cứu nó, mà ngồi xuống cách nó không xa " người đã nghe được ta và họ Liễu kia nói chuyện, ta dùng mũi của hấn để đổi lấy người, cho nên cũng coi như là ta đã cứu người, từ giờ ta trở thành ân nhân cứu mạng mà cũng là chủ nhân của người, ta cũng không muốn người báo ân, cho nên người vẫn được tự do, có thể có lựa chọn của mình, đương nhiên trừ phi người muốn ta là chủ nhân của người, nếu vậy thì ta sẽ mang người cùng đi, sẽ chữa vết thương bị tên bắn của người, thuận tiện xem có thể giải tỏa phong ấn cho người hay không, cho người suy nghĩ một lát, nếu người cự tuyệt thì mời người tránh qua một bên để xe ngựa của ta còn lên đường"

Chim ưng đang bị thương nằm im trên mặt đất, trong lòng cười khổ không thôi, không biết trước mặt là loài gì tu luyện thành tinh nhưng thực sự rất giả dối, ngoài mặt thì nói là không cần nàng báo ân, để cho nàng tự do rồi đi nhưng lúc này pháp lực của nàng đã bị phong tỏa, lại bị trúng tên, đừng nói là bay, ngay cả động một chút cũng không được, lúc này chỉ nhìn thôi cũng đã hao tổn không ít sức lực, cho nên nàng còn có lựa chọn khác sao?

Nữ nhân kia rõ ràng đã biết được tình cảnh của nàng còn đưa ra điều kiện như thế, đúng là ném đá xuống giếng, nàng có thể từ chối nhưng điều đó cũng đồng nghĩa với việc nàng sẽ chết, mà nàng không thể chết lúc này được, nàng còn rất nhiều chuyện chưa làm xong, nàng còn phải đi tìm cha mẹ, còn thực hiện giấc mộng của mình, nàng làm sao có thể cam tâm chết đi lúc này được?

Cho nên dù rất không tình nguyện, nàng vẫn dùng âm thanh mềm mỏng nói " chủ nhân, xin cứu ta"

" A! Đây chính là người tự nguyện nga, ta cũng không bức người nga! Ta biết Ưng tộc các người luôn giữ chữ tín, đã đáp ứng chuyện gì thì tuyệt đối sẽ không đổi ý, người đã tự nguyện gọi ta một tiếng chủ nhân vậy thì ta sẽ là chủ nhân của người, sao lại có thể không cứu người chứ, người yên tâm đi, có ta ở đây, người nhất định sẽ không có việc gì. Nhớ kỹ, ta tên là Bắc Dao Bảo Bảo, sau này sẽ là chủ nhân của người, còn người gọi là gì?"

Bắc Dao Bảo Bảo được tiện nghi lại còn khoe mẽ, làm cho chim ưng kia hận không thể hung hấn cắn nàng một cái cho hả giận, bất quá lúc này nàng cũng không muốn lãng phí sức lực, cúi đầu đáp " chủ nhân, ta tên là Ảnh Nhiên"

Nói xong liền vô lực nhắm mắt lại, hôn mê bất tỉnh.

Chương 21

TỌA KỲ CHI CỪU

Thấy nó hôn mê bất tỉnh, Bảo Bảo không chút hoang mang rút mũi tên trong cánh nó ra, động tác mạnh bạo, nhìn xem cũng biết là rất đau nhưng mặc ưng kia vì đang hôn mê nên chỉ khẽ run rẩy một chút rồi lại bất động, có thể thấy sinh mệnh của nàng đang nguy hiểm.

Bắc Dao Bảo Bảo có chút nhíu mày làm bầm lều bầu một tiếng nói," Xem ra không thể xem thường, nếu lỡ chết đi thì thật là không tốt"

Bất chấp lúc này đang là ban ngày, sẽ có người nhìn thất, Bảo Bảo lập tức sử dụng pháp lực, mà Thanh Liên này giờ vẫn dựa người vào thành xe nhìn chuyện xảy ra bên ngoài, lúc này thấy nàng làm như vậy cũng không tự giác mà nhíu mày, bàn tay trắng nõn khẽ vung lên, tạo thành một kết giới bao bọc lấy xe ngựa cùng không gian chung quanh trong vòng ba trượng.

Bắc Dao Bảo Bảo nhìn thấy kết giới đó cũng không định chỉ động tác, khóe môi còn nở nụ cười vui sướng.

Hạp phí gần mấy chục năm đạo hạnh mới chữa trị được vết thương của Ảnh Nhiên, đồng thời cũng xóa bỏ sạch sẽ mê dược trong người nàng, nhưng nàng ta vẫn chưa tỉnh lại, xem ra vì để trốn tránh sự truy đuổi đã làm hao tổn hết sức lực của nàng, hôm nay nếu không gặp được Bảo Bảo thì nàng ta chắc chắn không thoát khỏi cái chết.

Bắc Dao Bảo Bảo đuổi thân hình mấy cái, lại nhìn mặc ửng đã không còn nguy hiểm vẫn nằm trên mặt đất nói " coi như vận khí của người tốt, hao phí của ta hết hai mươi năm công lực a, nếu không phải vì ta muốn có một tọa kỵ thì sẽ không thêm cứu người làm gì"

Thanh Liên ngồi trong xe nghe được những lời của nàng, khóe miệng nở một nụ cười sùng nịch.

Hắn biết Bảo Bảo sao có thể hao tổn công lực mà đi cứu mặc ửng kia mà không có tính toán gì, nên biết rằng Ứng tộc vốn là thiên địch của Xà tộc, mà Tuyết Ứng tộc vốn cũng đã kết oán với Xà tộc, Bảo Bảo lại là tộc nhân của Xà tộc, nhìn thấy thiên địch của mình bị thương, không nhân cơ hội mà bỏ đá xuống giếng đã sai lầm, còn hao tổn công lực để cứu địch nhân, đương nhiên là phải có tính toán.

Thì ra nàng muốn có một tọa kỵ để có thể bay lượn trong không trung a, mà có động vật nào chiếm được ưu thế so với chim ưng ở trên bầu trời đâu.

Tuy nói bọn họ là yêu tinh, tu luyện đến mức nào đó thì bay lên trời hay chui xuống đất cũng không phải là chuyện khó, nhưng tự mình bay lượn với cỡi lên người khác mà bay là hai chuyện khác nhau và đương nhiên là cỡi lên công cụ hay người nào đó để bay thì thoải mái hơn chính mình ra sức rất nhiều.

Thật ra Thanh Liên cũng chỉ đoán đúng một nửa, Bảo Bảo cứu mặc ửng Ảnh Nhiên còn có một nguyên nhân khác, nàng muốn tìm hiểu chuyện của đệ đệ Mặc Mặc.

Một trăm năm trước, thời điểm tỷ đệ nàng vừa mới được sinh ra không bao lâu, Mặc Mặc liền bị Tuyết Ứng vương của Tuyết Ứng tộc khi ấy còn trở mặt với phụ thân, bắt mang đi, nhưng không ai ngờ chuyện bất cớ đó lại có một kết cục viên mãn. Tuyết Ứng vương cùng phụ thân giải bỏ được những hiểu lầm, quan hệ giữa hai tộc cũng trở nên tốt đẹp hơn, mà khi đệ đệ Mặc Mặc của nàng trở về trong tay còn cầm nhất lữ, đại diện cho sự báo ân của Tuyết Ứng vương, biến hắn trở thành tọa kỵ miễn phí cho Mặc Mặc.

Đây là chuyện vốn làm người ta cao hứng, nhưng hai tỷ đệ dần lớn lên, sự đối nghịch cũng càng nhiều, từ năm nàng mười lăm tuổi, đệ đệ Mặc Mặc đáng ghét của nàng còn nhiều lần cỡi lên lưng Tuyết Ứng vương mà khoe khoang với nàng, càng tức giận hơn là hắn không cho Tuyết Ứng vương mang nàng cùng bay. Vì vậy mỗi thu tọa kỵ này bắt đầu xuất hiện từ lúc đó.

Lúc này đây, một mặc ửng bị thương từ trên trời rơi xuống trước mặt nàng, quả thực giống như là ông trời cho nàng một cơ hội có được tọa kỵ của riêng mình, cho nên làm gì có chuyện nàng sẽ buông tha. Tuy rằng thể hình của Tuyết Ứng vương to hơn mặc ửng rất nhiều, nhưng cũng do pháp lực của nàng hiện đang bị phong tỏa, chờ khi được giải khai thì căn cứ theo màu lông và độ cứng của móng vuốt, có thể đoán được hình thể của nàng cũng không quá nhỏ.

Hừ! Mặc Mặc, người chờ, người có Tuyết ửng, ta cũng có Mặc ửng, về sau ai cũng không thua ai!

Bắc Dao Bảo Bảo nghĩ đến biểu tình kinh ngạc của Mặc Mặc thì hưng phấn vô cùng, nhiều năm đấu với nhau, cuối cùng nàng cũng chiếm phần hơn.

Nhưng vết thương đã chữa xong thì phải bố trí cho nàng ta thế nào? Bảo Bảo muốn đưa nàng vào trong xe nhưng lại rất không tình nguyện chia sẻ không gian riêng tư của nàng và Thanh Liên với người khác, thực ra là nàng không muốn cho Ảnh Nhiên nhìn thấy phong tư tuyệt thế của Thanh Liên. Nhưng nếu không đưa nàng vào trong xe, nàng không giống ngựa, có thể chạy trên đường, huống chi lúc này nàng còn đang hôn mê.

Bảo Bảo vẫn đang do dự, Thanh Liên thấy nàng cứ nhìn chằm chằm mặc ửng đang hôn mê trên mặt đất, tuy không biết nàng đang nghĩ gì, nhưng cũng đoán được chút ít, tiểu nữ nhân này tuổi còn nhỏ mà dấm chua thật ra rất lớn a.

Khóe miệng không khỏi hơi hơi gợi lên, "cách đây hai mươi dặm đang có người đi đến, nếu chúng ta không mau rời đi, sợ là sẽ có phiền toái, mau đem nó vào đây đi, có lẽ nhanh lắm thì cũng tới chiều nó mới tỉnh lại, chừng đó thời gian thì cũng đủ để chúng ta vào khách điểm trong thành nghỉ trọ đi"

Nghe được thanh âm réo rắt của Thanh Liên, Bảo Bảo dù tâm không cam lòng không nguyện nhưng vẫn nghe lời hắt, đem Mặc ửng đi vào trong xe, cũng may xe ngựa rất lớn nên dù có thêm Mặc ửng cũng không chiếm nhiều diện tích lắm. Bảo Bảo còn phát hiện được một lợi thế là nhờ vậy mà nàng có thể ở gần Thanh Liên hơn, ai biết không gian chật đi làm chi. Hehehe

Tâm tình của Bảo Bảo cũng tốt hơn, vó ngựa lại di chuyển, đưa bọn họ đi về hướng tâ.

" Thanh Liên, còn muốn nghe chuyện xưa sao?" Bắc Dao Bảo Bảo ý định muốn quay lại đề tài cũ nhưng Thanh Liên không trả lời, vẫn chăm chú đọc sách như trước.

Bắc Dao Bảo Bảo không khỏi bực trong lòng, nàng biết không khí bị phá hư rồi sẽ khó tìm lại được, hận không thể quay ngược thời gian, đem mũi, lỗ tai của họ Liễu kia cắt bỏ hết cho hả cơn giận.

Tức giận, lại nhìn thấy Mặc ửng đang hôn mê kia mà càng thêm không vui.

Thanh Liên vẫn chuyên tâm đọc sách, tựa hồ như không muốn quan tâm đến tâm trạng không vui của nàng, cái chân thon dài như vô tình duỗi ra, duỗi thẳng đến bên người Bảo Bảo.

Bắc Dao Bảo Bảo trong mắt hiện lên sự kinh hãi, vội vàng liếc nhìn Thanh Liên, thấy hắt vẫn chuyên chú đọc sách, nhưng nàng rất vui mừng lại không chút chần chờ mà cúi người xuống, gối đầu lên đùi của hắt, còn thoải mái cọ xát mấy cái, sau cùng mới thấy thỏa mãn mà nhắm mắt lại, đương nhiên là nàng đã không nhìn thấy ý cười hiện lên trong đôi mắt phượng sâu không thấy đáy của Thanh Liên.

Rất nhanh, Bắc Dao Bảo Bảo liền an tâm lâm vào giấc ngủ say, vật nhỏ này tựa hồ càng ngày càng có thói quen ngủ bên cạnh hắt.

Sau đó không lâu, một đám người giang hồ mặc trang phục màu lam đi ngang qua, kinh ngạc nhìn chiếc xe ngựa xa hoa, dường như đã lâu rồi chưa từng thấy có người dùng xe ngựa xa hoa như vậy đi qua con đường nhỏ này.

Nhưng cũng chỉ kinh ngạc liếc nhìn một cái, đợi khi bọn họ hồi phục tinh thần thì chiếc xe đã đi cách xa mấy dặm đường.

Mà ở trong xe, Thanh Liên cũng đã buông cuốn sách xuống, đưa tay vuốt nhẹ mái tóc đen bóng như tơ của Bảo Bảo, âm thầm thở dài, những người vừa rồi vừa nhìn qua cũng biết là những kẻ có võ công, có lẽ là thủ hạ của võ lâm thế gia gì đó, tuy rằng võ công cũng không quá giỏi nhưng cũng có căn bản, nhìn vẻ mặt lo lắng của bọn họ thì chắc là đang đi tìm Liễu Vân Song.

Đám người này thấy xe ngựa ở cách hiện trường không xa, lại thấy hai mắt của Liễu Vân Song bị mù, thì cho dù Liễu Vân Song không nói, đám người này cũng sẽ hoài nghi, huống chi Liễu Vân Song cũng không có bị cầm, cho nên chắc chắn sẽ vạch tội bọn họ.

Xem ra tới thành trấn sau, xe ngựa này không thể dùng được nữa, hắt cũng không muốn đang yên lành đi đường lại bị một đám nhân loại đuổi theo đòi chém đòi giết, vậy thì không có gì hay ho a.

Cũng may Liễu Vân Song kia chỉ nhìn thấy Bảo Bảo, chưa từng gặp qua mình, mà lúc này hấn lại bị mù, chỉ dựa vào miêu tả thì e là khó tìm được người, hơn nữa chỉ cần mình và Bảo Bảo thay đổi tướng mạo thì thiên hạ rộng lớn, bọn chúng làm sao tìm được.

Nhưng mà nha đầu kia vừa mới ra cửa đã gây chuyện như vậy, e là sau này hấn không dễ dàng gì có những ngày yên lành a.

Bảo Bảo đã rơi vào giấc ngủ say, không nhìn thấy người nàng luôn tâm tâm niệm niệm muốn được hấn yêu đang dùng ánh mắt bất đắc dĩ lại bao dung nhìn nàng, còn dùng bàn tay nhẹ nhàng vuốt tóc nàng, vô ý nằm trên đùi hấn nỉ non một tiếng, tiếp tục giấc ngủ của nàng.

Chương 22

KHÔNG THỂ BỎ LỆNH CẤM

Khi xe ngựa tiến vào Bình Dương thành, Thanh Liên liền vận dụng chút pháp lực biến hóa cho chiếc xe ngựa, cho dù trước sau cũng phải vứt bỏ chiếc xe này nhưng trước mắt vẫn cần phải biến đổi nó để che dấu hành tung.

Khi bên tai truyền đến tiếng huyền oán, ồn ào, Bảo Bảo mới tỉnh lại, cảm giác khóe miệng ướt sũng, trợn mắt nhìn mới phát hiện vì mình ngủ mê mà chảy nước miếng tùm lum trên đùi Thanh Liên, ngượng ngùng, xấu hổ vội cuống quýt lau chùi, lại ngẩn đầu nhìn hấn lo sợ nói " thực xin lỗi, Thanh Liên, ta không có cố ý"

Thanh Liên hơi hơi lắc đầu, nếu muốn trách nàng thì ngay khi nàng nhiều giọt nước miếng đầu tiên đã đánh thức nàng chứ không chờ tới bây giờ, nước miếng của nàng đã làm ướt một mảng lớn trên đùi hấn thì mới trách nàng " không sao, lát nữa thay đổi quần áo là được"

Bắc Dao Bảo Bảo kinh ngạc khi thấy hấn không có chút tức giận nào, mấy ngày qua nàng đã biết Thanh Liên là người ưa thích sạch sẽ, cũng rất chú trọng chuyện ăn mặc, cho dù là ở trong xe ngựa rong ruổi trên đường, hấn cũng mỗi ngày thay đổi quần áo, đều là màu xanh nhưng đậm nhạt khác nhau, cũng khác kiểu dáng. Cho nên nàng không thể tin được chuyện mình nhiều nước miếng lên quần áo hấn mà hấn không có thái độ gì, làm cho nàng có chút thụ sủng nhược kinh.

Vội vàng dời đi tầm mắt liền thấy được hắc ưng còn chưa có dấu hiệu tỉnh lại, Bảo Bảo chậm rãi đứng lên đi đến bên cạnh, xốc một cánh cửa nó lên, đưa tay vào nách nó để thăm dò, cảm giác rất nóng, quả nhiên là đã phát sốt, phải giải tỏa phong ấn pháp lực cho nó, nếu không thì không thể cho nàng khôi phục nguyên hình cũng không thể cho nàng uống thuốc, càng miễn bàn tới chuyện nàng tự mình chữa trị.

Nàng muốn chữa trị nhanh cho nó để còn cỡi lên nó mà bay vài vòng, nhưng nếu sau khi cởi bỏ pháp lực mới phát hiện mặc ưng này đạo hạnh cao hơn mình nhiều, nếu lúc đó nó không muốn chờ nàng bay thì phải làm sao? Nàng uống phí công sức sao? Nhưng lúc này mà không giải tỏa phong ấn cho nó thì nhìn nó suy yếu như vậy, nàng còn phải chăm sóc cho nó nhiều, nghĩ tới đây, Bảo Bảo hối hận vô cùng, sớm biết như thế thì không nên cứu nó cho rồi, bây giờ thì coi như tự mua dây buộc mình rồi.

Quên đi, nếu nó đã nhận định nàng là chủ nhân, có lẽ nó sẽ không dám hai lòng đối với nàng. Bảo Bảo liền hợp hai tay lại thành hình chữ thập, chuẩn bị giải tỏa phong ấn cho mặc ưng thì có một cái tay chặn trước mặt, xoay người nhìn thì thấy ánh mắt nghiêm túc của Thanh Liên " hồ nháo, nơi này là phổ xá sầm uất, người muốn thi triển pháp lực ở đây sao?"

Bắc Dao Bảo Bảo cũng ý thức được không ổn, vội vàng nói, " Là ta sơ sót!"

"Phong ấn của nàng, người giải không được", đây cũng là nguyên nhân chủ yếu mà Thanh Liên ngăn cản nàng.

"Nàng ta tuy rằng đạo hạnh cao hơn ta, nhưng trong cơ thể ta có Hỏa Hồ Thánh Châu của người, giải tỏa một phong ấn nho nhỏ như vậy sẽ không làm khó được ta"

Bắc Dao Bảo Bảo đương nhiên biết căn cơ của mình không đủ năng lực giải phong ấn nhưng có Hỏa Hồ

Thánh Châu trợ giúp thì chuyện này không có gì khó, hơn nữa Thanh Liên cũng ở ngay bên cạnh, nàng không tin hẳn sẽ không hỗ trợ cho mình, cho nên nàng càng thêm tự tin.

"Người nhìn kỹ đi, phong ấn trên người nàng không phải do đồng loại hạ, cũng không phải bị các yêu tinh khác làm, mà là mang theo tiên phù". Ngón tay thon dài của Thanh Liên nhẹ lướt qua đỉnh đầu của mặc ửng, nhất thời một đường cong màu đỏ như ẩn như hiện xuất hiện, làm cho Bảo Bảo nhìn thấy cũng sửng sốt.

"Phong ấn màu đỏ? Đây không phải là dấu hiệu của Tán tiên sao?" Bảo Bảo liền buông kết ấn, ngạc nhiên hỏi.

Có rất nhiều cách để phong ấn pháp lực, mỗi một loại có liên quan rất chặt chẽ tới thân phận, đạo hạnh của người sử dụng. Giống như trước đây, khi nàng và đệ đệ không ngoan, phụ thân Như Mặc cũng phong ấn pháp lực của bọn họ, nhưng đây là do trường bối đồng tộc phong ấn nên trên thân người bị phong ấn sẽ hiện màu lam nhạt, điều này đại biểu cho việc riêng trong tộc, người ngoài không nên tùy tiện giải trừ phong ấn, nếu ra tay thì chẳng khác nào nhúng tay vào chuyện của người khác. Đây là điều tối kỵ, cũng là phương pháp phong ấn thứ nhất và là loại phương pháp bình thường nhất.

Phương pháp thứ hai chính là bị người khác tộc phong ấn, loại phương pháp này phụ thuộc vào đạo hạnh của hai bên mà quyết định, người nào đạo hạnh cao hơn thì có thể phong ấn đối phương, nếu phá bỏ thì tìm một người có pháp lực cao hơn người đã phong ấn là được. Điều này có nghĩa chỉ cần người có năng lực, lại nguyện ý giúp phá bỏ phong ấn thì sẽ làm được, mà người bị phong ấn loại này thì trên cơ thể sẽ hiện màu vàng.

Loại thứ ba chính là phong ấn của thần tiên đối với yêu ma, nếu yêu tinh nào phạm phải tội nghiệt lớn nhưng lại có đồng loại một lòng cầu xin cho nó, không muốn nguyên thần của nó bị diệt, thần tiên kia cũng nghĩ cho công sức tu hành mà cho nó một cơ hội ăn năn, chuộc lỗi, sẽ phong ấn để yêu tinh đó không tiếp tục phạm lỗi nữa. Loại phong ấn này sẽ có màu tím hoặc màu đỏ.

Màu tím là đại diện cho các thần tiên trên thiên đình, còn màu đỏ là biểu hiện của Tán tiên.

Nhưng mặc kệ là thần tiên hay là tán tiên, nếu đã là phong ấn của họ thì người ngoài không thể giải, nếu giải thì coi như là khiêu khích với thiên đình, tất cả những người liên quan đều bị trừng trị, cho nên dù loại phong ấn này không khó giải nhưng không có người nào dám phá bỏ.

Mà thật không may phong ấn trên người mặc ửng có màu đỏ, mà Bảo Bảo thiếu chút nữa đã hành động lỗ mẫn.

Bản thân nàng là do người và rắn kết hợp mà sinh ra, lẽ ra đã bị Thiên Lôi đánh chết khi mới sinh ra theo luật thiên đình, nhưng nhờ có Thiên Địa Ngũ Bảo che chở mà nàng cùng đệ đệ mới qua được. Bây giờ nếu nàng dám khiêu khích với giới luật của trời lần nữa, giải bỏ phong ấn trên người mặc ửng thì cũng có nghĩa tội của nàng nặng gấp hai lần so với bất kỳ yêu tinh nào phạm cùng lỗi này. Đây cũng chính là nguyên nhân quan trọng nhất để Thanh Liên ngăn cản nàng.

"Đúng vậy, theo độ sáng của phong ấn thì có thể thấy chỉ mới thực hiện cách đây khoảng ba trăm năm thôi, phong ấn cũng không quá sâu, cho nên người không để ý kỹ đã vội muốn giải bỏ cho nàng ta". Thanh Liên chậm rãi thu hồi tay, nói.

"Người nói đúng, mặc ửng này chắc đã làm việc ác gì, xúc phạm tới giới luật của thiên đình nên mới bị tán tiên phong ấn phải không?", Bảo Bảo lúc trước vốn có chút hối hận vì đã giải cứu mặc ửng, lúc này lại nổi lên hứng thú vì tò mò.

Nàng tuy rằng không có quen biết với mặc ửng, cũng không biết tính cách nó thế nào nhưng dù sao nàng cũng đã nói chuyện với nó mấy câu, cũng nhận thấy mặc ửng tuy có hận ý với nàng nhưng chẳng qua do nó giận hành vi bỏ đá xuống giếng của nàng mà thôi chứ không thực sự có ác ý. Đôi mắt của mặc ửng rất chính trực, ngay thẳng, nàng tin tưởng mặc ửng vì vô tình phạm lỗi nên mới bị tán tiên phong ấn.

Còn nói mặc ửng vì làm chuyện ác mà bị phong ấn thì Bắc Dao Bảo Bảo nàng nên sớm bị đày đến địa phủ quét rác.

Thanh Liên vừa thấy nàng lộ ra hứng thú cũng thấy buồn cười " Bảo Bảo, trước đây ngươi đã gây rối và đắc tội với không ít người trong tộc, bây giờ còn muốn khiêu chiến với giới luật của thiên đình, muốn giải bỏ phong ấn cho mặc ửng, khi đó người bị người trong tộc và thiên đình cùng đuổi giết sẽ không phải là chuyện tốt đẹp gì, ta cũng tuyệt đối không phụng bồi"

" Thanh Liên, trên người mặc ửng này g có hơi thờ tà ác hay không, cho dù ta đạo hạnh thấp không nhìn ra, thì với đạo hạnh của ngươi không có khả năng không nhìn thấu, nàng ngay cả một chút hơi thờ ác tính cũng không có chứ đừng nói gì là yêu ma tà ác, hoặc có thể là trong ba trăm năm bị phong ấn pháp lực đã làm cho nàng ta xóa bỏ hết tất cả ác khí. Nhưng lúc này nó rõ ràng là vô tội, không biết tán tiên không có mắt nào đã phong ấn pháp lực của nó, còn bị Liễu Vân Song ngu dốt kia bắt bị thương, chẳng lẽ nó không đáng thương sao?"

Bắc Dao Bảo Bảo mới không tin với pháp lực của Thanh Liên không nhìn ra được bản chất của mặc ửng này, nhưng không hiểu vì sao hẳn dù biết nó vô tội cũng không để cho nàng giải bỏ phong ấn cho nó. Nếu không có bọn họ đi ngang qua thì mặc ửng này đã chết chắc, tuy rằng lúc đầu nàng cứu nó là vì muốn có một cái tọa kỵ, nhưng lúc này là vì muốn chống lại sự khi dễ của thiên đình đối với yêu loại.

Nàng đã sớm không vừa mắt với thiên đình, thành tiên thì đều là người tốt hết sao? Truyền thuyết về bạch xà mà mẫu thân kể nàng vẫn còn nhớ rất rõ, pháp sư Pháp Hải chết tiết kia rõ ràng là một kẻ ích kỷ thể mà có thể thành tiên, thật sự là buồn cười. Cho nên thần tiên cũng chưa chắc tốt hơn yêu tinh các nàng, nếu đã như vậy thì thành tiên hay không cũng có gì khác đâu? ở nhân gian tiêu dao tự tại không tốt hơn sao? Cần gì phải lên trên trời để chịu quản lý?

Đây thực ra cũng do Bảo Bảo giận chó đánh mèo, nàng không vừa mắt thiên đình cũng do nàng cảm thấy thiên đình đối với gia đình nàng không tốt, phụ thân vốn một lòng muốn thành tiên, thế nhưng ở ngay thời điểm hẳn sắp đạt thành tâm nguyện thì thiên đình vì muốn cho các Tinh Quân trở về mà hi sinh hẳn. Tuy rằng hiện tại mẫu thân và phụ thân rất hạnh phúc, nhưng Thanh Liên nói đúng, hạnh phúc của bọn họ đã được thiết lập trên sự sắp đặt ban đầu, là vì bị lợi dụng mà gắn kết với nhau, làm cho tình yêu của phụ thân và mẫu thân bị vẩn đục cũng chính thiên đình là kẻ đầu sỏ gây nên.

Chuyện của Mặc Mặc cũng thế, chỉ cần Mặc Mặc và Tước vương thật lòng yêu thương nhau là được, mặc chi đến thiên đình mà cũng nhúng tay can thiệp vào, còn lấy cớ là bọn họ ở cùng nhau là không hợp lẽ thường, là làm đảo lộn kỷ cương...làm cho mẫu thân và phụ thân phải đến Tước Hoàng sơn cùng thiên đình tranh luận đến giờ còn chưa trở về.

Bản thân nàng cũng vậy, Thanh Liên cũng sắp bị thiên đình triệu đi, mà nàng từ trong bụng mẹ đã nhận định nam nhân này sẽ cùng mình cả đời, nàng dù thế nào cũng không có khả năng thành tiên, nếu thiên đình triệu hẳn đi thì nàng phải làm sao?

Tính đi tính lại, Bảo Bảo đối với thiên đình là thù mới hận cũ cộng lại, cho nên nàng làm sao mà không giận cho được.

Mặc kệ như thế nào, nàng cũng không để cho Thanh Liên thành tiên, nếu không, sau này nàng sẽ nói cho từng yêu tinh biết cuộc sống nhân gian có nhiều lạc thú thế nào, vui sướng ra sao; nàng sẽ ngăn cản triệt để những kẻ nào muốn thành tiên, để không có ai làm việc trên thiên đình, để Ngọc Hoàng đại đế một mình làm cho tới chết luôn đi.

Bắc Dao Bảo Bảo trong lòng oán hận địa thâm nghĩ. Cho nên, chuyện của mặc ửng, nàng nhất định phải quản.

Thanh Liên nghe nàng nói như vậy, ngữ khí hơi trầm xuống " Bảo Bảo, nói chuyện phải chú ý từ ngữ. Mặc kệ nó có phải bị oan uổng hay không, giới luật thiên quy của thiên đình cũng không thể vi phạm, ngươi không nghĩ nếu phá bỏ phong ấn thì thiên đình sẽ tìm tới người gây phiền toái sao? Hay là ngươi muốn cho Như Mặc cùng nương người phải lo lắng thêm cho ngươi?"

Một câu này quả thật đã nói đúng tử huyệt của Bảo Bảo, nàng đúng là không thể làm cho mẫu thân cùng phụ thân phải lo lắng thêm nữa, quan trọng hơn là bọn họ không biết nàng trốn nhà tìm tới chỗ Thanh Liên, nếu để bọn họ biết thì chắc là mẫu thân sẽ ngắt xiu tại chỗ mất. Dù sao chuyện của Mặc Mặc và Tước vương cũng đã làm mẫu thân và phụ thân tổn thương rất nặng, mà nàng nghĩ tự mình có thể xử lý tốt chuyện của

nàng với Thanh Liên, không cần cha mẹ bận tâm. Cho nên nàng không ra tay, để cho mặc ượng tiếp tục bị phong ấn.

Đột nhiên, nàng ngẩng đầu nhìn Thanh Liên " Thanh Liên, người biết phụ thân và nương ta đi đâu?"

Bảo Bảo lúc này mới để ý đến câu nói của Thanh Liên, hẳn rõ ràng đã biết cha mẹ nàng đi đến Tước Hoàng sơn, nói cách khác hẳn cũng đã biết chuyện của Mặc Mặc và Tước vương, vậy hẳn...

Chương 23

MỘT CÁI PHÒNG ĐÔI

Thanh Liên thấy nàng có vẻ sợ hãi, tuy rằng che giấu rất kỹ nhưng mấy ngày qua ở chung với nhau, sớm chiều cận kề đã làm cho hẳn hiểu rõ nàng hơn, khó có lúc thấy nàng sợ hãi chuyện gì đó cho nên tâm tình của Thanh Liên lại thấy tốt lên, cảm thấy mình có chút ác ý nhưng cũng thấy thú vị, nhưng đối mặt với một nữ tử hiếu thắng như Bảo Bảo thì dù biết có ác ý nhưng hẳn vẫn dung túng bản thân.

Về mặt mang theo ý cười, nhẹ giọng nói " Bảo Bảo, hôm nay bấm đốt ngón tay mới biết có hai người bị lừa gạt, mà ta là một trong hai người đó, người nói xem?"

Không trực tiếp đi vào thẳng vấn đề nhưng lời nói càng làm cho Bảo Bảo hết hồn, nàng hoàn toàn không nghĩ tới, không ngờ được, cũng không ai nói cho nàng biết những gì nàng toan tính trong đầu đều bị hẳn biết được.

Nhất thời, Bảo Bảo phản ứng " Thanh Liên, người gian trá, không công bằng"

" Người chẳng lẽ không có dối trá sao? Ta nhớ rõ người nói vì cãi nhau với Như Mặc mà bỏ nhà ra đi, nhưng nếu ta không làm thì Như Mặc rời đi đã gần hai mươi năm, chẳng lẽ Bảo Bảo và Như Mặc cãi nhau xong, hai mươi năm sau người mới tức giận mà rời nhà ra đi sao?"

Thanh Liên ung dung nhướng mi nhìn nàng, Bảo Bảo thì không còn gì để nói, hai tay nắm chặt, chứng tỏ nàng vừa giận vừa thẹn.

Nhưng chỉ một lát sau gương mặt xinh đẹp đã khôi phục thần sắc như bình thường, mỉm cười phong tình vạn chủng " Thanh Liên, trước khi rời đi cùng người đã biết toàn bộ ý đồ của ta nhưng lại làm như không biết gì, còn mang ta cùng đi, điều này cho thấy người cũng có hảo cảm với ta phải không?"

Thanh Liên cười thầm, không hổ là người sẽ bầu bạn cùng hẳn cả đời, năng lực phân tích thật nhanh và chính xác, mau lẹ hơn người khác rất nhiều, nói thẳng ra cũng tốt, vậy sẽ công bằng hơn cho cả hai " hảo cảm có thể quyết định tương lai sao? Ta nghĩ là ta nên cho mình một cơ hội, trải qua một cuộc sống khác, ta chưa bao giờ phản đối sự khiêu chiến, bất quá cũng phải xem Bảo Bảo người có thể mang lại cho ta cảm giác thú vị gì trong tương lai hay không mới được"

" Thanh Liên, điểm ấy người không cần hoài nghi, ta cam đoan tương lai sẽ ở bên cạnh người, sẽ làm cho người cảm thấy không uổng phí vì đã sống trên đời, có ta bên cạnh, mỗi ngày của người đều trải qua trong thú vị"

Bắc Dao Bảo Bảo cao hứng đánh một cái, Thanh Liên nghiêng người né tránh làm cho cú đánh của nàng rơi vào khoảng không " ta mỗi mắt mong chờ, hi vọng Bảo Bảo sẽ không làm ta thất vọng, người nhớ kỹ, người chỉ có ba năm, nếu trong thời gian này người không thể làm cho ta thay đổi chủ ý thì dù có hảo cảm thế nào, ta cũng sẽ tiếp tục con đường tu hành của mình"

" Người yên tâm! Ta nhất định sẽ làm cho người biết cuộc sống uyên ương ở nhân gian thú vị thế nào, so với cuộc sống tu hành trước kia hay cuộc sống nhàm chán của thần tiên sau này thì tốt hơn rất nhiều"

Bắc Dao Bảo Bảo về mặt khẳng định cùng kiên quyết nói, tuy rằng mục đích và tâm tư của nàng, rất nhanh đã bị Thanh Liên nhìn thấu, đương nhiên là không thể giả đồ được nữa, nhưng như vậy cũng tốt, ít nhất nàng cũng có thể biết được thái độ hiện giờ của Thanh Liên, biết hẳn không có bài xích tình yêu chốn nhân gian,

hắn chỉ là cần một lý do để hắn so sánh xem nên lựa chọn nàng hay tiếp tục tu hành thành tiên, mà nàng trong ba năm này sẽ làm cho hắn cảm nhận được tình cảm của nàng, làm cho hắn có lý do để lựa chọn nàng.

"Vậy tốt lắm, tới khách điểm rồi, chúng ta nên xuống xe. Vì những rắc rối người đã gây ra nên xe ngựa này sau này không thể dùng được nữa, sau này chúng ta muốn đi đâu đều phải dựa vào đôi chân rồi, người có ý kiến gì không?" Thanh Liên nhẹ nhàng phát tà áo không một vết nhăn, nói.

"Đi bộ thì ta không có ý kiến nhưng mặc ửng kia thì phải làm sao? Chúng ta không thể để nó tiếp tục trong xe ngựa, ta phải mang nó theo". Bảo Bảo lo lắng chỉ mặc ửng vẫn còn hôn mê nói.

"Ta thật sự thực đồng tình với Như Mặc!" Thanh Liên đột nhiên nói một câu làm Bảo Bảo giật mình, tay phải cũng đưa ra phủ lên đầu mặc ửng, thân hình của mặc ửng dần thu nhỏ lại, cuối cùng chỉ nhỏ bằng một con vẹt bình thường.

Bắc Dao Bảo Bảo lập tức ôm nó lên "Thanh Liên, cảm ơn"

"Đừng gây thêm phiền phức nữa". Thanh Liên bình tĩnh nhìn nàng tươi cười thật tình, trong lòng cũng nổi gợn sóng nhưng ngoài miệng vẫn ung dung nói.

Bảo Bảo không nhìn ra tâm tư trong lòng hắn, nhu thuận gật đầu "ta cam đoan sẽ không chủ động gây rắc rối nữa"

Ngụ ý rất rõ ràng, nếu có người tìm tới tận nơi gây phiền toái thì cũng không trách nàng được, Thanh Liên đương nhiên là hiểu nhưng không thêm cái với nàng.

Xe ngựa dừng lại trước một khách điểm lớn nhất ở Bình Dương, Thanh Liên đi ra ngoài xe trước tiên, nhưng vạt áo sau đột nhiên bị một bàn tay bé nhỏ nắm lại "làm sao vậy?", trong mắt hiện lên sự khó hiểu.

"Không cho người như vậy đi xuống, rất thu hút người, ta không muốn người khác nhìn thấy khuôn mặt thật của người. Người biến thành một khuôn mặt bình thường thôi, trong ba năm này, người chỉ có thể dùng khuôn mặt bình thường xuất hiện trước mặt nhân loại"

Bắc Dao Bảo Bảo cắn cắn môi dưới, biết yêu cầu của nàng có chút tùy hứng, trong cuộc cá cược của hai người cũng không có quy định như vậy, nhưng nghĩ đến khuôn mặt tuyệt mỹ, khí khái bất phàm của Thanh Liên bị phạm nhân nhìn ngắm thì lòng nàng lại thấy không thoải mái.

"Hào!" Lại là một đáp án ngoài ý muốn của Bảo Bảo, nàng nghĩ hắn sẽ không đồng ý không ngờ hắn không chút phản đối, không khỏi kinh ngạc, liền buông bàn tay đang nắm vạt áo của hắn ra.

Thanh Liên xoay người, nhắc màn xe đi ra ngoài, Bảo Bảo biết lúc này bộ dáng của hắn đã không giống như trước.

Do dự một hồi, nàng cũng biến hình, vẫn là khuôn mặt của nàng như trước nhưng che giấu đi bảy phần linh khí, như thế dù nàng trong mắt mọi người vẫn rất xinh đẹp nhưng giống với người thường hơn.

Đem mặc ửng đã được thu nhỏ nhét vào tay áo, xốc màn xe lên, một bàn tay trắng như ngọc đã chờ sẵn để đỡ nàng xuống.

Bảo Bảo ngược mắt nhìn, thấy khuôn mặt của Thanh Liên trước mặt đã hoàn toàn khác trước kia, đôi mắt phượng hẹp dài xinh đẹp đã được thay bằng đôi mắt một mí, cái mũi vẫn cao thẳng như trước nhưng đặt trên khuôn mặt bình thường lúc này thì không có gì đặc biệt, ngược lại còn làm người ta có chút ác cảm, đôi môi duyên dáng đỏ mọng lúc này lại có chút thâm, hoàn toàn không có bộ dáng khêu gợi trước kia.

Ngoài trừ làn da trắng như ngọc vẫn giữ nguyên, Thanh Liên hiện tại không có một chút bóng dáng của Thanh Liên trước kia, nhưng Bảo Bảo vẫn dùng ánh mắt ái mộ chăm chú nhìn hắn, bởi vì mặc kệ hắn biết thành dạng gì thì trên người hắn vẫn toát lên ý vị và nội hàm, còn có ánh mắt mê người đều làm nàng cảm thấy say mê, vĩnh viễn muốn chìm đắm trong đó.

Nàng lúc này càng cảm nhận sâu sắc là nàng yêu nam nhân trước mắt này nhiều đến mức nào, nàng yêu con người hần, tâm hồn hần, cho nên dù hần biến thành bộ dáng gì thì chỉ cần linh hồn của hần vẫn là Thanh Liên là đủ, bề ngoài cho dù không trọn vẹn, không hoàn mỹ thì trong mắt nàng vẫn là đẹp nhất. Thật hi vọng Thanh Liên cũng có cảm giác như vậy với nàng, nếu là thế thì cả đời này nàng không có gì nuối tiếc nữa.

Nhẹ nhàng nắm lấy tay hần liền được hần cẩn thận đỡ xuống xe ngựa, lại hi vọng cả đời này đều được nắm tay hần như vậy, thật ra nàng chăm chú nhìn Thanh Liên như vậy nên làm sao không thấy được Thanh Liên cũng đang nhìn nàng.

Nàng nhìn thấy hần trong bộ dáng bình thường như sự ái mộ và thâm tình trong mắt không hề suy giảm, ngược lại còn phát ra ánh sáng như ngọc, đủ để hần hiểu rằng Bảo Bảo không phải yêu hần bởi vẻ bề ngoài. Nàng là thật tâm thích chính con người của hần, tâm hồn hần. Đối với một yêu tinh vẫn cô độc suốt mấy ngàn năm qua mà nói tình như vậy cũng đủ làm cho nội tâm của hần trào dâng mê mẩn, hần nghĩ có lẽ không cần đến ba năm, mỗi ngày đều nhìn thấy ánh mắt thâm tình của nàng như vậy, hần sẽ rất nhanh buông vũ khí đầu hàng.

Hai người tập trung vào suy nghĩ của mình mà không để ý chung quanh, không biết rằng sự xuất hiện của bọn họ đã làm mọi người chú ý và tò mò. Sau khi bọn họ rời khỏi xe ngựa thì chiếc xe tiếp tục đi về phía trước rồi rất nhanh biến mất ở ngã tư đường, giống như trong xe vẫn còn những người khác cần phải tiếp tục lên đường, chỉ có hai người bọn họ cần phải xuống ở đây.

Bắc Dao Bảo Bảo mặc dù đã che bớt bảy phần linh khí nhưng dung mạo của nàng vẫn xinh đẹp tuyệt trần, vẫn làm cho nhiều người nhìn đến ngây ngốc, mà ngạc nhiên hơn là bên cạnh nàng lại là một nam tử diện mạo bình thường, thậm chí nhìn còn có chút không thiện cảm, nhìn thế nào cũng cảm thấy có chút ủy khuất cho người đẹp a.

Thanh Liên mỉm cười, đem ánh mắt tò mò lẫn khinh thường của mọi người thu vào hết trong mắt, hần không có không vui, ngược lại còn tươi cười, nhân loại vẫn luôn nhìn mặt mà bắt hình dong, dùng hình dạng bên ngoài để đánh giá một người, cho nên chân tình càng khó tìm, vợ chồng không hòa thuận là phần nhiều. Hần thực may mắn cũng thật hạnh phúc vì Bảo Bảo không có tật xấu này, một chút cũng không.

Xuống xe ngựa, Thanh Liên liền muốn buông tay Bảo Bảo ra nhưng bị nàng gắt gao nắm lấy. Nàng thực vất vả mới được hần chủ động nắm tay, tuy rằng xuất phát từ lễ nghi cũng như cần phải làm thế nhưng nàng sẽ không từ bỏ bất kỳ cơ hội nào để thân cận với hần. Nhiệt độ cơ thể của Thanh Liên ấm áp mà thoải mái, đối với máu lạnh bẩm sinh như nàng thì là thoải mái nhất, tốt nhất.

Hơn nữa trên người hần còn truyền đến một mùi hương thanh nhiên, thơm lạ lùng, làm cho nàng tâm thần nhộn nhạo, nắm tay hần, mười đầu ngón tay quấn quýt lấy nhau. Nàng dùng sức nắm lấy nhưng Thanh Liên không hề kêu đau, thậm chí không bao lâu sau cũng nhẹ nhàng nắm lấy tay nàng, dung túng cho tư tâm nhỏ của nàng. Bảo Bảo càng cười thêm rực rỡ, sáng lạn, càng thu hút thêm sự chú ý của nhiều người, càng làm cho nhiều người trợn mắt há mồm nhưng kẻ đầu sỏ gây nên mọi chuyện thì toàn bộ ánh mắt và tinh thần đều tập trung trên người nam nhân bình thường kia, hoàn toàn không nhìn người khác dù chỉ bằng nửa con mắt.

Từ cửa lớn màu đỏ đến chỗ chường quầy chỉ mất khoảng mười thước là cùng nhưng cũng đủ làm cho toàn bộ khách trong điểm sừng sờ, không gian trở nên lạnh ngắt như tờ, Thanh Liên đương nhiên là chú ý đến hoàn cảnh chung quanh nhiều hơn so với Bảo Bảo chỉ lo nhìn hần.

Đặt một thỏi bạc lên quầy "chường quầy, chúng ta muốn ở trọ"

"Hào, hào, công tử cần mấy gian phòng?", chường quầy cũng vội vàng dời ánh mắt ngây ngốc từ khuôn mặt của Bảo Bảo sang thỏi bạc, dĩ nhiên có thể nhìn nhưng không thể no bụng, bạc vẫn là trên hết, nam tử này tuy rằng diện mạo bình thường nhưng nhìn vật liệu may mặc trên người hần thì cũng biết là kẻ lắm tiền nhiều của, cần phải hầu hạ chu đáo mới được.

"Một gian!"

"Hai gian!"

Hai đáp án khác nhau, người trước là Bảo Bảo, người sau đương nhiên là Thanh Liên, chưởng quầy thì sững sờ, thực khách cũng sững sờ.

Bắc Dao Bảo Bảo dùng sức cầm chặt tay Thanh Liên, ánh mắt nhìn hần rất kiên trì làm cho Thanh Liên không thể không thỏa hiệp, mỉm cười nói với chưởng quầy " một phòng đôi đi"

"Dạ, công tử". Chưởng quầy bị nụ cười của Thanh Liên làm cho choáng váng, không nghĩ một người bình thường như vậy mà khi cười lộ lên làm cho người ta cảm thấy rất khác lạ, mang theo sự phong lưu ẩn giấu bên trong, làm cho người ta có cảm giác mất hồn. Một hồi lâu chưởng quầy mới phục hồi tinh thần, khuôn mặt già nua đỏ lên, không nghĩ mình lại vì một nụ cười của nam tử mà thất thần, hổ thẹn không thôi.

Mà Bảo Bảo cũng đem hết một màn này thu vào mắt, hung hăng trừng Thanh Liên một cái " sau này không được cười với người ngoài như thế nữa"

Nàng biết Thanh Liên vẫn là Thanh Liên, dù dung mạo trở nên bình thường thì khí khái phong lưu tiêu sái vẫn không thể mất đi.

Nàng chỉ biết Thanh Liên chính là Thanh Liên, ngay cả dung mạo tái là trở nên bình thường, kia giờ tay nhắc chân tiêu sái gió êm dịu tình, lại khởi là dễ hiểu bên ngoài có thể mặt diết đặc diệu?

Chương 24

GẶP LẠI CẢNH KHỎA THÂN

Đối với những lời của Bảo Bảo, Thanh Liên coi như không nghe thấy, ôn nhu nói với chưởng quầy " có thể đưa ta đi xem phòng không?"

"Công tử, mời đi bên này", chưởng quầy vội vàng gật đầu rồi rời khỏi quầy, tự mình dẫn bọn họ đi theo một cầu thang gỗ hướng lên trên.

Bảo Bảo không nhận được câu trả lời của Thanh Liên, lại bị hần lôi kéo đi, có chút mất hứng, Thanh Liên vẫn làm như không hay biết gì, hôm nay đã nhượng bộ nàng rất nhiều rồi, không thể dung túng thêm cho nàng nữa, nếu không thì sẽ bất lợi cho kế hoạch của hần.

Ngay khi bọn họ theo chưởng quầy đi lên lầu thì khách điểm cũng bắt đầu một ngày làm ăn may mắn, nhiều khách nhân tìm đến, vốn chỉ định ăn cơm giờ lại muốn ở trọ mấy đêm, làm cho hai tiên sinh trưởng phòng và một phó chưởng quầy bận rộn tới mức không có thời gian uống nước, chỉ trng vòng nửa canh giờ ngăn ngui tất cả các phòng trong khách điểm đều đã đầy khách.

Người thuê được phòng thì mặt mày hớn hờ, kẻ tới chậm thì u sầu ủ rũ, phó chưởng quầy không cảm lòng được trước những lời yêu cầu của vài vị khách lắm tiền nhiều của nên ngay cả phòng của hần cũng đem cho thuê, đám tiểu nhị cũng muốn kiếm thêm tiền nên cũng đem phòng của mình cho thuê, làm cho trưởng phòng tiên sinh không khỏi thở dài lắc đầu, mọi người thật là điên cuồng, vì muốn nhìn mỹ nữ mà ngay cả thân phận cũng không để ý sao?

Mà không riêng gì khách điểm của bọn họ, khách điểm bên cạnh cùng hai gian khách điểm khác gần đó cũng trong thời gian ngắn mà chật ních khách, làm cho nhiều thương nhân từ xa đến nghỉ trong thành đang chuẩn bị tổ chức đại hội hay lễ hội náo nhiệt gì nên các khách điểm mới hết phòng, có ngờ đâu chỉ vì một Bắc Dao Bảo Bảo mà thôi.

Nhưng lúc này kẻ đầu sỏ vẫn còn đang mất hứng nhìn Thanh Liên, mề neho hần đáp ứng yêu cầu của nàng " Thanh Liên, ta cũng vì muốn chúng ta sau này không gặp phải phiền phức mà thôi, nếu cứ mỗi lần người cười với ai đó, người nọ liền ngậy ngốc cả ngày không nói được tiếng nào thì sẽ làm cho mọi người chú ý, sẽ không tốt cho chuyến du ngoạn của chúng ta, người đáp ứng ta, đừng cười với người khác đi"

Thanh Liên liếc mắt nhìn nàng, còn chưởng quầy đã sớm rời đi, cũng thuận tay đóng luôn cửa phòng lại " trong gian khách điểm này, thậm chí là khách điểm trong phạm vi năm trượng đều chật ních người, đông đến không thể ngờ, người cho rằng đó là do ta cười với chưởng quầy một cái mà tạo thành sao? Cho nên, nếu

nói người tạo sự chú ý của người khác không phải là ta"

" Thanh Liên, người—" Bắc Dao Bảo Bảo thấy hắn nói một hồi lại đem đề tài đá về phía nàng, bỏ qua yêu cầu của nàng thì không khỏi có chút không cam lòng, nhưng ấp úng nửa ngày cũng không nói được gì.

"Ta ngủ bên trong, người và tiểu ưng ở bên ngoài đi" Thanh Liên không để ý đến biểu tình của nàng, tao nhã xoay người đi vào gian trong.

Cái gọi là phòng đôi, chính là một phòng lớn, bên trong có một gian phòng nhỏ bài trí tao nhã, có giường ngủ, còn gian ngoài chỉ có tháp ngủ giản dị mà thôi, bình thường những kẻ có tiền khi đến ở trọ thì sẽ lựa chọn phòng đôi như vậy, bản thân sẽ ngủ bên trong còn gian ngoài là cho nha hoàn hay người hầu...Chủ tớ phân rõ giới tuyến, cho nên phòng đôi rất được hoan nghênh.

Mà hiện tại Thanh Liên công khai tiêu sái đi vào gian trong, còn đóng lại cửa phòng, tựa hồ như là muốn ngủ, còn Bảo Bảo chỉ có thể trơ mắt nhìn hai cánh cửa đã được đóng chặt, nàng không tin Thanh Liên muốn đi ngủ sớm vậy, đừng nói là bây giờ đang là ban ngày, cho dù là buổi tối thì bọn họ là yêu tinh, có ai nghe nói yêu tinh cũng đi ngủ vào buổi tối giống nhân loại chưa?

Cho nên hắn rõ ràng là muốn tránh mặt nàng. Nghĩ tới đây, Bảo Bảo càng thêm buồn bực, dùng sức đánh vào tháp ngủ, lúc này mặc ưng trong tay áo nàng phát ra một tiếng rên rỉ yếu ớt.

Bắc Dao Bảo Bảo lập tức dời tầm mắt từ cánh cửa phòng sang ống tay áo của mình, cẩn thận bế mặc ưng lúc này nhỏ bằng con vẹt ra, đặt nó lên tháp, nhìn nó đang hấp háy mắt như sắp tỉnh, liền dùng một ngón tay sờ vào cánh nó thì thấy vẫn còn rất nóng. Thanh Liên đã nhắc nhở nàng không thể cời bỏ phong ấn của nó, cho nên nàng chỉ có thể dùng pháp lực để giúp nó giảm sốt, miễn cho nó bị sốt đến phát ngốc, như vậy thì thành ra nàng cứu nó uổng công rồi.

Ảnh Nhiên vừa tỉnh lại đã thấy một khuôn mặt tinh xảo trước mắt, có chút giật mình, nhưng lập tức nhớ ra gương mặt này là của cô nương đáng giận hôm qua đã cứu nó, giật giật cánh mới phát hiện cái cánh bị trúng tên đã được chữa trị rất tốt, nhưng thân thể vẫn có cảm giác vô lực, nó biết là mình đã phát sốt, mà chủ nhân của gương mặt tinh xảo trước mắt còn đang đặt một tay dưới cánh nó.

Nhìn thấy thân thể của mình đã được thu nhỏ, nhìn ngắm chung quanh thì nó biết nơi mình đang ở là một căn phòng của nhân loại, hơn ba trăm năm qua, nó chỉ ở trên cao nhìn vào phòng người ta chứ chưa từng chân chính tiến vào. Bởi vì hình thể nó quá mức to lớn cùng với giống loài của nó, cho nên nó không thể tới gần nhân loại, mỗi khi thấy đứa nhỏ nhân loại sống chung vui vẻ cùng cha mẹ của nó, tâm nó lại cảm thấy đau.

Mà lúc này nó đã có cơ hội tiến vào trong phòng, nhìn xem cuộc sống ở nhân gian là như thế nào, Ảnh Nhiên cảm thấy kích động, lại ngược mắt nhìn Bảo Bảo, lần đầu tiên nói một lời chân tình, không có chút địch ý nào trong suốt ba trăm năm qua " cảm ơn người, chủ nhân"

Ánh mắt tràn đầy cô tịch, bi thương, Bảo Bảo ngạc nhiên nhìn ánh mắt nàng dù còn suy yếu nhưng vẫn muốn mở to như trước, chân thành nói lời cảm ơn với nàng, cảm ơn nàng cái gì chứ? Cảm ơn nàng đã cứu nó sao? Cảm ơn nàng đã trị thương cho nó hay vì nàng đã mang nó tới đây? Có lẽ lý do gì đều có, cũng mặc kệ là bởi nguyên nhân gì mà cảm ơn nàng, Bảo Bảo không thể không thừa nhận lúc này sự thương hại của nàng đối với mặc ưng đã chuyển thành quyết tâm phải cứu nó cho bằng được.

Ưng là động vật cao ngạo, cao ngạo nhất giống trong tất cả các giống loài, đôi cánh mạnh mẽ giúp cho bọn họ bay lượn thoải mái trong không trung, cho nên nó không cần người khác đồng tình, Bảo Bảo đương nhiên hiểu được. Cho nên nghe lời cảm ơn của nó, nàng cảm nhận được sự cô tịch của nó, trong lòng tràn đầy thương cảm và đồng tình nhưng trên mặt vẫn làm ra vẻ thản nhiên nói " người đã gọi ta là chủ nhân, ta cứu người là lẽ đương nhiên, cũng không phải cứu không công a, chờ người khỏe hơn, ta cần người chở ta bay vài vòng nha"

Ảnh Nhiên gật đầu, trong mắt vẫn còn cảm kích, có lẽ chủ nhân không đáng ghét như suy nghĩ ban đầu của nó, ít nhất là trong những năm gần đây, không ai nói với nó nhiều như vậy, cũng vì nó là người của Ưng tộc có năng lực và kiêu ngạo.

Rõ ràng là chủ nhân biết nếu nó không thể giải trừ phong ấn thì không thể mang nàng bay lượn lên trời, nhưng nàng cũng không nói thẳng ra mà giữ lại cho nó sự kiêu ngạo và tự tôn, như vậy nó làm sao không phục nàng cho được.

Mà nó, một người cô đơn đủ lâu, có lẽ có chủ nhân đối với nó là một chuyện may mắn, dù chủ nhân nó là người ngoại tộc nhưng lại có pháp lực cao cường, như vậy nó còn gì để tức giận và bất mãn nữa chứ?

"Chủ nhân! Sau này mạng của Ảnh Nhiên thuộc về chủ nhân. Chủ nhân muốn Ảnh Nhiên làm gì, Ảnh Nhiên cũng không có nửa câu oán hận"

Bắc Dao Bảo Bảo thấy nó, không biết sao lại cảm thấy rất đau lòng, nàng không thích nhìn ánh mắt ẩn chứa sự tự ti của nó, nếu pháp lực bị phong ấn khiến cho nó không thể là chính mình thì nàng sẽ giúp nó cởi bỏ, nàng không thích có một chim ưng thiếu nhuệ khí a. Ưng nếu không có dũng mãnh và nhuệ khí thì sao còn gọi là ưng?

Ở thời điểm nàng còn chưa ý thức được thì đã hùng hồn nói ra miệng "Ảnh Nhiên, người yên tâm đi, ngày mai ta sẽ cởi bỏ phong ấn cho người"

Nói xong mới phát hiện là mình đã hứa hẹn chuyện gì, nhưng hồi hận cũng đã muộn, hơn nữa nàng thấy Ảnh Nhiên kích động, ngạc nhiên, ngẩn lệ thoáng hiện trong mắt thì cũng không muốn thu hồi lại lời đã nói, chỉ có thể tươi cười nhìn nó.

"Cám ơn chủ nhân! Xin nhận một lễ của Ảnh Nhiên". Thân hình nho nhỏ loạng choạng vỗ cánh, dùng hai chân đứng lên, một cánh ép vào ngực, khụy người, sau đó cúi thấp đầu, thấp đến mức gần sát móng vuốt. Điều này đối với Ưng tộc đã là lễ lớn nhất, tương đương với bái lạy của nhân loại, mà Bảo Bảo thấy nó thì lễ như vậy, dù có chút hồi hận vì lỡ hứa nhưng lúc này cũng chỉ biết sẽ tận lực tìm cách giúp nó giải bỏ phong ấn.

"Thân thể của người còn sốt cao, ta nơi này có một viên đan hoàn, ăn vào sẽ làm người có cảm giác thoải mái một chút, buổi tối có thể hết sốt là tốt nhất, nếu không thì người phải ráng chịu đựng, ngày mai, ta cởi bỏ phong ấn cho người thì tự người có thể làm giảm nhiệt độ của mình". Bảo Bảo xòe tay, mở ra là một viên thuốc xanh biếc.

Ảnh Nhiên ngửi ngửi thì cảm nhận được hơi thở và hương vị của Xà loại, tuy có chút ngạc nhiên nhưng vẫn không do dự mà ăn viên đan hoàn "tạ ơn chủ nhân"

Ngạc nhiên chột lóe trong mắt Ảnh Nhiên, Bảo Bảo đương nhiên thấy được nhưng nàng cũng không có giải thích thân phận của mình, bởi vì lúc này nàng chỉ lo nghĩ nên dùng cách nào mới có thể giải bỏ được phong ấn của Ảnh Nhiên. Thanh Liên trước đó đã nói phong ấn của nó, nàng không thể cởi bỏ, điều đó có nghĩa hẳn biết ai có thể cởi bỏ phong ấn của Ảnh Nhiên hoặc là có phải Thanh Liên quen biết với tán tiên nào đó có thể giúp Ảnh Nhiên cởi bỏ phong ấn?"

"Người ngủ một giấc đi! Chờ ngày mai trời đã sáng, người sẽ cảm giác tốt hơn nhiều!" Bắc Dao Bảo Bảo trong đầu không ngừng suy nghĩ, tay vẫn kéo chăn đắp lên người Ảnh Nhiên, ngón tay khẽ vuốt qua trán nó, Ảnh Nhiên liền rơi vào giấc ngủ, cái này không khác gì Thanh Liên đã thôi miên Bảo Bảo lúc trước, chỉ tiếc là người bị thôi miên không biết mà thôi.

Xác định mặc ưng đã ngủ, Bảo Bảo rút cuộc nhịn không được, dùng sức đẩy cửa đi vào gian trong, muốn Thanh Liên giúp nàng tìm cách cởi bỏ phong ấn cho Ảnh Nhiên nhưng tình cảnh bên trong làm cho nàng kinh ngạc, ngây ngốc

Thân hình trắng nõn, bóng loáng không mảnh vải che thân xuất hiện trước mắt nàng, bờ vai duyên dáng, tấm lưng yêu kiều, đường cong hoàn mỹ, càng mê người hơn là hẳn không nghĩ nàng sẽ xông vào liền ôm xiêm y che chắn cảnh xuân, làm cho cảnh tượng càng thêm mê người, mị hoặc. Kinh ngạc trong mắt Bảo Bảo chợt lóe rồi biến mất, trong mũi một dòng ấm nóng di chuyển, rồi mùi máu tươi tràn ngập khắp không gian bé nhỏ. Nàng thể như lại chảy máu mũi.

Chương 25

CƯỜNG HÔN

Còn đang ngẩn người thì một mùi hương lạ lùng cùng cơ thể nam tử ấm áp đã xuất hiện trước mặt nàng, nâng cằm của nàng lên, làm cho đầu nàng ngẩng cao, tay cũng cầm một cái khăn màu trắng đưa lên mũi nàng.

Bắc Dao Bảo Bảo vừa ngẩn đầu, hai tay cũng ôm thắt lưng của Thanh Liên để giữ thăng bằng, bàn tay chạm phải tơ lụa trơn mịn mới biết trong lúc nàng còn đang ngây ngốc thì hắn đã kịp mặt trung y, trong lòng âm thầm tiếc hận.

Bên trong tơ lụa trơn mịn là làn da của Thanh Liên, Bảo Bảo lại bắt đầu tưởng tượng, không biết có phải dưới lớp trung y, làn da của hắn cũng trơn mịn như vậy, làm cho người ta yêu thích không muốn rời tay? Tưởng tượng làm cho Bảo Bảo vất vả lắm mới cầm được máu mũi giờ lại phun trở ra.

"Người đang nghĩ loạn gì trong đầu đó?". Thanh Liên thực sự là không có biện pháp với nàng, nhìn thấy hắn khỏa thân nửa người đã chảy máu mũi, nàng thật không có một chút rụt rè, e thẹn của nữ nhân, bản thân hắn bị nhìn mà có chút đỏ mặt hồng tai, còn nàng chẳng những không có, tay còn đang tranh thủ ăn đậu hủ trên người hắn.

Bảo Bảo ngẩn mặt nhìn Thanh Liên đang cúi xuống nói chuyện, nàng không nghe thấy hắn nói gì cả, toàn bộ tâm trí đều tập trung trên đôi môi mê người đang mở ra khép lại kia, lúc này Thanh Liên đã khôi phục lại hình dáng cũ cho nên đôi môi của hắn đương nhiên là rất mê người.

Không biết lấy khí lực ở đâu ra, Bảo Bảo dùng sức đẩy tay của Thanh Liên, ném đi cái khăn cầm máu mũi cho nàng, hai tay ôm chặt thắt lưng của hắn, ngẩng đầu, hung hăng hôn lên hai cánh môi đỏ mọng.

Dùng sức quá mạnh làm cho Thanh Liên tựa hồ thấy đau, vội vàng há miệng hút không khí, tạo ra âm thanh, nhưng mặc kệ là âm thanh gì đối với Bảo Bảo đang mê muội kia mà nói đều như thúc giục hưng phấn, cho dù chính nàng cũng cảm thấy đau nhưng vẫn không chịu rời khỏi môi hắn.

Hai phiến môi trắng mịn, mềm mại, ngọt ngào giống như là mĩ thực ngon nhất trên đời, làm cho Bảo Bảo yêu thích không chịu rời, đôi con ngươi vốn đen như mực trải qua quá trình, cắn, mút, hôn, liếm...mà trở nên mông lung, lóe ra ánh sáng màu xanh biếc cũng mật mờ hơi nước.

Thanh Liên mặc dù không phải hoàn toàn không biết sự thân mật giữa hai người, nhưng đây là lần đầu tiên hắn bị người ta "khinh bạc" như vậy, muốn đẩy Bảo Bảo ra cũng không khó nhưng thấy nàng liêu lỉnh như thế, dù bị đau vẫn muốn hôn hắn, mà đôi môi của hắn từ khi bị nàng đối xử thô bạo đến bây giờ là khế cắn mút, tạo nên cảm giác tê dại xa lạ, mà cảm giác này lại từ đôi môi truyền đến các bộ phận khác trong cơ thể.

Hắn đương nhiên cũng biết thân thể mình đã bắt đầu động tình, đôi môi mềm mại của Bảo Bảo khéo léo di chuyển trên cặp môi của hắn, làm cho hắn cảm thấy tham luyến cảm giác mới mẻ này, nhất là khi đầu lưỡi nhỏ linh hoạt của nàng liếm nhẹ lên môi hắn thì hắn nhịn không được mà thở dài ra tiếng, lập tức cái lưỡi nhỏ trắng mịn của nàng đã tham lam chui vào trong miệng hắn, làm cản và hút hết nước miếng của hắn, như muốn cướp đoạt hết toàn bộ không khí trong bụng hắn.

Lý trí muốn hắn đẩy nàng ra, bây giờ còn quá sớm nhưng tâm và thân thể vẫn tham luyến cảm giác tốt đẹp Bảo Bảo mang tới cho hắn, cho nên hai tay tuy đặt trên vai Bảo Bảo mà vẫn không đẩy nàng ra, chỉ cố gắng nhắc nhở mình không được thuận theo nàng nhưng dù vậy không gian trong phòng cũng đã tràn ngập hơi thở tình dục.

Khi hắn nhìn thấy hai con ngươi của Bảo Bảo đã chuyển sang xanh biếc, biết rằng không thể chậm trễ thêm nữa, Thanh Liên dùng sức đẩy nàng ra " đủ rồi, Bảo Bảo"

" Thanh Liên, cho ta!" Bắc Dao Bảo Bảo đã hoàn toàn rơi vào mê muội, không thấy Thanh Liên đẩy mình ra, lại lần nữa không thuận theo mà tiếp tục ôm lấy hắn, mùi thơm lạ lùng trên người Thanh Liên đã trở nên dày đặc và mê người hơn, nhưng Thanh Liên lại không phát hiện ra.

" Bảo Bảo, người muốn ngay lúc này chấm dứt ước định ba năm của chúng ta phải không? nếu là vậy, ta lập tức quay về Hồ cung, người tiếp tục cuộc sống của người, từ nay về sau không được tiếp quấy rầy ta"

Thanh Liên ngữ khí nghiêm khắc, đôi mắt sáng lên, đôi môi đỏ mọng có chút hơi sưng, trung y trên người cũng tán loạn, lộ ra một mảng da thịt trắng mịn. Hắn vốn xuất thân từ Hỏa Hồ tộc, trời sinh đã có mị lực vô đối, trước kia vì cuộc sống tu hành thanh tâm quả dục mà che giấu được mị lực rất tốt nhưng hiện giờ hắn cũng đang động tình, cho nên sinh câu và mị lực tự nhiên phát ra dày đặc, cho nên dù ngữ điệu của hắn nghiêm khắc nhưng lại không biết lúc này thanh âm của hắn trở nên thâm trầm, mượt mà, hơi thở nam tính cũng trở nên dồn dập, nên uy hiếp không có hiệu quả, ngược lại còn làm cho Bảo Bảo kích động khó nhịn hơn, con người vốn đã biến thành xanh biếc, nghe âm thanh của hắn càng trở nên thâm trầm hơn.

Trong khi Thanh Liên còn đang cố gắng điều chỉnh hơi thở thì Bảo Bảo đã quán quanh thân thể hắn, lực va chạm làm cho hắn vốn không có đề phòng liền thối lui vài bước, té ngồi trên giường.

Thanh Liên nghĩ rằng dù không nhẫn nại thế nào, nghe những lời kia của hắn cũng phải cân nhắc lợi hại, không ngờ hắn càng nói càng làm cho Bảo Bảo xúc động hơn, bám dính lên người hắn, dùng sức áp sát thân hình của nàng vào người hắn, khiến cho hắn không thể kháng cự.

Nhưng lúc này Thanh Liên vẫn còn giữ được chút ý thức, sợ rằng cứ tiếp tục thì mọi việc không thể văn hồi, vội vàng lật người đem Bảo Bảo muốn cưỡng hôn lần nữa áp dưới thân, khống chế hai tay của nàng, dùng chân ngăn chân của nàng lại, có chút thở dốc nhìn nàng " Bắc Dao Bảo Bảo, người thanh tỉnh ngay cho ta, nếu không đừng trách ta lúc này sẽ đưa người đi gặp Như Mặc và Bắc Dao Quang"

" Thanh Liên, người nếu muốn ta chết, ta cũng nguyện đem sinh mạng giao cho người, nhưng trước khi ta chết, người để ta có được người đi". Bảo Bảo nhìn chằm chằm Thanh Liên, ánh mắt tràn ngập tình dục, mê luyến còn có nhiều tình cảm phức tạp đan xen, lúc này đề bộc phát ra. Nếu hắn không vì thay quần áo bị nàng nhìn thấy thì có lẽ nàng còn che giấu khát vọng của nàng thêm một thời gian nữa, nhưng hắn đã dẫn dụ ham muốn của nàng, mặc kệ loại ham muốn này phần nhiều là vì thân thể hay là vì tinh thần thì đều có nghĩa rằng trừ phi nàng được như ý nguyện, nếu không sợ là nàng không thể tiêu trừ đam mê của nàng đối với hắn.

Điều này làm cho Thanh Liên không khỏi có chút kinh hãi, nhưng nếu lúc này đáp ứng yêu cầu của nàng thì đến sáng mai, cho dù muốn văn hồi cũng không còn kịp nữa, nàng thích hắn là điều không cần phải nghi ngờ, bản thân hắn cũng đã có chuẩn bị tiếp nhận nàng, hắn cũng đã quyết định nhưng tất cả phải vào lúc hắn đối với nàng cũng là yêu không thể quay đầu chứ không phải là bây giờ, khi hắn còn chưa rõ ràng tình cảm của mình mà có sự ràng buộc về thân thể, nếu sau này hiểu rõ thì sẽ khó khăn.

Vội đè mạnh không cho nàng động, lại không ngăn cản được sự giãy dụa của nàng, hai thân thể kề sát nhau bởi vì không ngừng cọ xát mà tạo nên nhiệt độ và xúc cảm, dục vọng chưa được dập tắt lại bùng cháy như lửa lan trên đồng cỏ khô.

" Thanh Liên, người rốt cuộc do dự chuyện gì? Ta không tin trong lòng người không có ta, người đối với tương lai của ta không có tin tưởng sao? Người cảm thấy người vì ta mà mất đi cơ hội thành tiên thì sau này ta sẽ không thích người sao? Nếu là như vậy, ta không ngại nói cho người biết trừ khi ta chết, nếu không sẽ vĩnh viễn không có một ngày như thế. Từ khi ta nhìn thấy người đến nay, ta luôn quyết định cả đời này phải ở bên cạnh người, không để cho người hối tiếc và lùi bước, đạo hạnh của người cao hơn ta, tuổi của người lớn hơn ta, phương diện nào người cũng vĩ đại hơn ta nhưng ta là yêu người xuất phát từ tâm, nhiều hơn rất nhiều so với tưởng tượng của người. Thanh Liên, cầu người, muốn ta đi, cũng đem chính mình cho ta đi. Chúng ta là trời sinh một đôi, người không cảm thấy sao?"

Bắc Dao Bảo Bảo đầu tiên là vội vàng phản bác, tiếp theo là kiên định thề nguyện, nói cho Thanh Liên biết hắn không thể trốn khỏi nàng cũng đừng nghĩ sẽ rời khỏi nàng, cuối cùng lại uyển chuyển cầu xin, ngữ khí liên tục thay đổi làm cho Thanh Liên vốn có chút suy tư cũng trở nên hồ đồ, mâu thuẫn.

"Bảo Bảo, người không thấy là quá nhanh sao? Ta cần thời gian để suy nghĩ". Thanh Liên trong lòng muốn giãy dụa nhưng lại không phát hiện tay hắn đã bắt tri bất giác mà giảm lực đạo, hắn thừa nhận Bảo Bảo nói đúng tâm sự của hắn, hắn chính xác là lo lắng hiện tại yêu chưa chắc sau này vẫn vậy, mê luyến lúc này có thể trôi qua theo năm tháng hay không?

Mà hần không thích bản thân bị lưu lại một mình, từ khi hần được sinh ra, mọi người đều nói cho hần biết hần là trời sinh đứng đầu, trời sinh ra để làm thân tiên, toàn bộ địa vị và vận mệnh của toàn tộc đều tùy thuộc vào bản thân hần, không ai để ý tới ý nguyện của hần, không ai hỏi hần xem hần thích gì, mà hần cũng vì không tìm được thứ mình thích, không biết mình nên làm gì nên cũng để bèo trôi theo nước, thuận theo ý của mọi người, mãi cho tới hôm nay, Bảo Bảo xuất hiện ngoài dự đoán của hần, lại còn yêu thương hần sâu sắc, làm cho hần nghĩ tới chuyện trước nay chưa từng nghĩ tới, làm cho hần chán ghét bản thân vì không nắm được mọi việc trong tay...

Mà hiện tại tình yêu nhân loại lại là mục đích để hần hướng tới, cho hần cảm giác mới mẻ nhưng cũng không tránh khỏi sự sợ hãi và nghi ngờ. Nhân loại vì sinh mệnh ngăn ngừa cho nên họ mới cảm thấy cùng sinh cùng tử là tượng trưng cao nhất của tình yêu, nhưng đối với yêu tinh như hần thì mấy chục năm thậm chí là một trăm năm cũng có là gì đâu, chẳng qua chỉ là khoảng thời gian trôi qua trong nháy mắt mà thôi, cái gọi là cùng sinh cùng tử thực sự còn rất xa, mà hiện tại nữ tử đang nhìn hần thâm tình, nói cho hần nghe, hứa hẹn với hần, muốn cùng hần ký kết thế ước tình yêu cả đời không xa rời. Hần làm sao biết được có chắc hay không, biết bọn họ có đến được ngày đó hay không?

" Thanh Liên, người cả đời này chưa từng có chuyện gì mà người muốn làm sao? Có phải chuyện tu tiên cũng là do ý định của mọi người không? sao người không thử một lần để bản thân tự chọn lựa đi, thân thể của người cũng cần giống như ta, nhưng người lại đau khổ kiềm nén bản thân, vì cái gì? Nếu người không thể tin, ta nguyện dùng máu và nguyên thần để thề, nếu Bắc Dao Bảo Bảo ta một ngày kia phụ bạc người, khiến cho ta..."

" Ngồ! Thanh Liên, vì cái gì không cho ta nói? Người đau lòng ta?hay là người không tín nhiệm ta? Người buông ra". Không ngờ Thanh Liên lại chủ động hôn nàng để ngăn cản nàng thốt ra lời thề nguyện, Bảo Bảo tuy rằng rất tham luyến nụ hôn chủ động đầu tiên của hần nhưng nàng vẫn muốn giãy ra để nói cho xong điều muốn nói, mặc kệ là Thanh Liên vì đau lòng hay không tin tưởng nàng, nàng cũng không thích, Bắc Dao Bảo Bảo nàng nếu dám thốt ra lời thề thì sẽ là quyết tâm cả đời, nàng không cần Thanh Liên lo lắng cho nàng.

" Ta tin người!" Thanh Liên khẽ cắn môi của nàng, không cho nàng thốt ra lời thề độc, nó quá mức tàn khốc, hơn nữa hần cũng không hi vọng đến một ngày nào đó, nàng không thực hiện được lời thề thì nguyên thần sẽ mất đi, vĩnh viễn biến mất trong vũ trụ, không thể siêu thoát, hần không thể để cho nàng làm vậy, bởi vì nàng chỉ mới thương hần có một trăm năm mà thôi ,quá ngắn, không đáng để nàng dùng cả đời để đánh đổi.

Chương 26

LỬA GIẬN BÙNG NỔ

Khi Ảnh Nhiên tỉnh lại thì thấy mình đang nằm trên một giường lớn trắng tinh, mềm mại nhưng xa lạ, nàng lập tức ngồi dậy, ánh mắt kinh hoàng nhìn không gian rộng lớn toàn một màu trắng, sợ hãi cực điểm liền nhảy xuống giường, la to " Tuyết Ưng, Tuyết Ưng..."

"Ảnh Nhiên, ta ở đây" nghe nàng kinh hoảng la gọi, Tuyết Ưng đang ở bên ngoài nói chuyện với Truy Mộng vội vàng chạy vào với nàng, thân ảnh nhỏ xinh đã cấp tốc vọt thẳng vào ngực hần " Tuyết Ưng, người đi đâu vậy?"

"Ta cùng Truy Mộng nói chuyện, không nghĩ người sẽ nhanh tỉnh lại như vậy, đừng sợ, ta ở trong này, sẽ không rời người quá xa" Tuyết Ưng ôm lấy nàng, nhìn khuôn mặt trắng bệch không chút huyết sắc của nàng thì đau lòng lại tự trách không thôi.

"Truy Mộng là ai?" Ảnh Nhiên gắt gao ôm chặt thắt lưng của hần.

"Chính là người đến đón chúng ta, cũng là cậu người" Tuyết Ưng nhẹ nhàng vuốt tay nàng, thấp giọng giải thích.

"Hần không phải cậu của ta, Tuyết Ưng, người vẫn không tin ta là người của Tuyết Ưng tộc sao? Ta biết người chưa bao giờ tin tưởng ta, bởi vì màu lông đen tuyền của ta sao?" Ảnh Nhiên vừa nghe hần nói thì sắc mặt càng trắng hơn, buông tay khỏi thắt lưng hần, muốn rời khỏi vòng ôm của hần.

Tuyết Ưng dùng sức ôm lấy nàng " Ảnh Nhiên, người lại suy nghĩ lung tung gì vậy, ta khi nào thì nói không tin người là người của Tuyết Ưng tộc? ta chưa từng hoài nghi, điều đó ta đã nói rồi nhưng ta chỉ nói cha mẹ nuôi dưỡng người có thể không phải là cha mẹ ruột của người, bởi vì từ khi ta chăm sóc Tuyết Ưng tộc tới giờ không có cặp vợ chồng nào có hơn bốn ngàn năm đạo hạnh, hơn nữa sự tồn tại của người ta cũng không biết đến, chuyện này rất không bình thường, nếu không phải thân phận người có bí mật thì chỉ có một cách giải thích đó là có người không muốn ta biết đến sự tồn tại của người, nhưng vì sao? Ảnh Nhiên, cho tới bây giờ người cũng không nghĩ tới sao? Người không phát hiện đạo hạnh của người thực sự cao hơn tộc nhân khác của Tuyết Ưng tộc nhiều lắm sao?"

Tuyết Ưng không định nói hết mọi chuyện nhưng thấy Ảnh Nhiên không tin hẳn thì nhịn không được mà nói hết những hoài nghi trong lòng.

Ảnh Nhiên nghe hẳn nói xong thì sắc mặt đại biến, dùng sức đẩy Tuyết Ưng ra " người nói vậy, cho dù người không tin ta thì cũng không thể hoài nghi cha mẹ ta. Ta biết là màu lông của ta sẽ làm cho cha mẹ ta bị tộc nhân sỉ nhục cho nên cứ trút hết mọi tội lỗi lên mình ta là được, đạo hạnh ta cao là vì tự ta tu luyện được, người sao lại dùng những chuyện này để gạt bỏ sự tồn tại của cha mẹ ta? Tuyết Ưng, ta không thích nghe, ta có chấp nhận chuyện người không tin ta nhưng người không thể hoài nghi cha mẹ ta, người nam nhân kia người mới quen không lâu đã cho rằng hẳn là cậu ta, mà cứ như vậy thì quá khư của ta đều bị xóa sạch sao? Người đi đi"

"Ảnh Nhiên, người rốt cuộc có suy nghĩ những gì ta nói không?ta chỉ nói ra những gì mình nhìn thấy, nghĩ được với người, người suy nghĩ cho kỹ, đừng vì xúc động nhất thời mà phủ nhận hết tất cả có được không?" Tuyết Ưng cũng nổi gân xanh trên trán, vì sao Ảnh Nhiên ôn nhu, hiền thực như thế mà khi nói tới chuyện này thì lại cố chấp, cứng đầu như vậy chứ?

" Sự thật? Chuyện gì thật? Người nói a, cái gì gọi là sự thật, có phải người đang trách ta hại người rơi xuống cái địa phương quỷ quái này hay không?"

Ảnh Nhiên quả thực quá mức khấn trương, buột miệng nói ra những lo lắng, suy nghĩ trong lòng, tức giận đến mức rống lên. Tuyết Ưng vốn nghĩ mấy ngày nay nàng đã hiểu được tâm ý của mình, cho nên vừa nghe những lời này thì sắc mặt xanh mét cũng không nén được lửa giận.

"Ảnh Nhiên, người đủ rồi, ta không muốn cùng người cãi nhau, ngay cả quỷ cũng thấy được người và Truy Mộng giống nhau tới mức nào, ngay cả người cũng nói, người toàn thân mặc vũ trong khi cha mẹ người lại là bạch vũ, ta nói cho người biết hai tuyết ưng bạch vũ chắc chắn không thể sinh ra một tuyết ưng mặc vũ, chuyện này không phải do ta nói mà là quy luật tự nhiên, người vì sao không chịu đối diện sự thật, tìm ra thân thể thực sự của mình? Hiện giờ Truy Mộng đang ở bên ngoài, người không thể nghe hẳn nói một chút được sao? Là đúng hay là sai sẽ biết ngay lập tức, người còn cố tình gây sự cái gì? Nếu hẳn không phải cậu của người thì sẽ nhận thân thích loạn xạ ngẫu vậy sao?"

Tuyết Ưng vốn là không phải là người có tính nhận nại, bây giờ bị Ảnh Nhiên âm ỉ như vậy thì đã quá mức chịu đựng, nên cũng cáu lên.

" Giống nhau? Người nói chúng ta giống nhau? Ai cùng hẳn giống nhau? Người cư nhiên vì một người mới gặp mặt chưa tới một ngày nói ta cố tình gây sự? Ta không muốn nghe hẳn nói thì đã sao? Ta biết người không nói ra nhưng trong lòng vẫn trách ta liên lụy người phải rơi vào hoàn cảnh này, người yên tâm, cho dù ta chết thì cũng sẽ đem người ra ngoài"

Ảnh Nhiên không phải không biết nàng đang kích động, cũng biết trong lòng Tuyết Ưng không nghĩ như vậy nhưng nàng vẫn không nhịn được mà nói ra những lời như thế, lời vừa ra khỏi miệng thì nàng cũng hối hận không thôi, vì sao nàng và Tuyết Ưng lại cãi nhau vì một người xa lạ? chẳng lẽ bởi vì người nọ nói hẳn là cậu của nàng sao?

" Hảo, tốt lắm! Ảnh Nhiên, coi như Tuyết Ưng ta có mắt như mù, mấy ngày nay là ta tự mình đa tình, tới bây giờ người còn dùng từ liên lụy như vậy, không cần người lo lắng, ta nếu muốn đi ra ngoài chẳng lẽ còn cần tới người đưa? Về phần người có muốn nghe Truy Mộng nói hay không, ta không có hứng thú, có biết thân thể thực sự hay không cũng là chuyện của người, tự người bình tĩnh suy nghĩ lại đi". Tuyết Ưng nói xong, sắc mặt cũng đen lại, âm trầm, xoay người bước ra ngoài.

Ảnh Nhiên trên trời nhìn bóng dáng hần rời đi, đưa tay muốn giữ lại nhưng rồi lại vô lực dừng lại trong không khí, hồi lâu mới hạ xuống, thân mình ngồi bệt trên mặt đất, nước mắt lại tuôn rơi như mưa. Vì sao lại nói như vậy? Rõ ràng trong lòng nàng rất quý trọng hần, cũng biết hần không có tính kiên nhẫn, thế nhưng nàng lại cãi nhau với hần. Trong lòng Ảnh Nhiên hối hận không thôi, nàng cuối cùng cũng không bỏ được tự tôn và kiêu ngạo, cho nên đã không giữ hần lại, chỉ có thể trơ mắt nhìn hần nổi giận rời đi.

Truy Mộng vội vàng đuổi theo Tuyết Ưng, ngữ khí có chút lo lắng và trách móc " Tuyết Ưng, người không nên nói như vậy với Ảnh Nhiên, lúc này nhất định nàng đang thương tâm tới cực điểm"

"Truy Mộng, những lời của nàng, người cũng đã nghe rõ, thực sự làm cho người ta chán nản, là lúc nên để cho nàng bình tĩnh suy nghĩ, hôm nay ta có thể nhân nhượng nàng nhưng sau này thì sao? Cũng không thể vĩnh viễn trốn tránh sự thật đúng không? Nàng như vậy thực sự không giống nàng chút nào, nàng thương tâm, ta cũng không sống vui vẻ gì, người không cần lo lắng, chờ nàng nghĩ thông suốt thì mọi chuyện sẽ tốt thôi"

Thực ra trong lòng Tuyết Ưng cũng không an tâm, Ảnh Nhiên có thể thông hiểu hay không là cả một vấn đề, nếu nàng thực sự nghĩ không thông, mà hần lại nói như thế thì sẽ tạo áp lực cho nàng, có lẽ lúc đó hần lại phải đi trấn an cho nàng nhưng trước mắt vẫn nên để nàng có thời gian bình tĩnh lại, cũng là để cho hần có thời gian suy nghĩ kế tiếp nên làm gì.

" Điều do ta không tốt, ngay từ đầu không nên nói ra thân phận của ta, ta không biết nàng ở bên ngoài đã chịu khổ sở gì, nhưng có lẽ cũng không dễ dàng vượt qua, nếu ta không nói ra liền mà để từ từ thì có lẽ sự tình không đến nỗi như bây giờ" Truy Mộng có chút tự trách.

"Truy Mộng, chuyện này sao có thể trách người được. Ảnh Nhiên tính cách là như vậy, mặc dù ta ở bên cạnh nàng không lâu, nhưng cũng rất đau đầu với tính cách tự tin, miễn cảm quá mức của nàng, người nói ra thân phận sớm hay muộn thì kết quả cũng giống nhau. Nếu nàng đã không chấp nhận thì cho dù người có uyển chuyển cỡ nào cũng đừng mong nàng thay đổi, điều này ta rất rõ. Cứ vậy đi, hai ngày này, người an bài cho ta một phòng ở gần phòng của Ảnh Nhiên, sau đó người nói hết chuyện tình năm đó cho ta biết, nếu có cơ hội, ta sẽ nói chuyện với nàng, có lẽ sẽ có chút kết quả, Truy Mộng người thấy được không?"

Tuyết Ưng cau mày, nói hết những suy nghĩ trong lòng, hần rất muốn biết thân thể của Ảnh Nhiên rốt cuộc là thế nào, mẹ của nàng là tỷ tỷ của Truy Mộng nhưng cha nàng là ai? Nhìn biến hóa của Ảnh Nhiên thì chắc chắn cha nàng nhất định là tổ tiên Tuyết Ưng tộc, linh lực cũng không thấp nhưng vì sao Ảnh Nhiên lại toàn thân mặc vũ? Trong ấn tượng của hần trước giờ Tuyết Ưng tộc chưa từng có mặc vũ a.

Tất cả những nghi vấn này chỉ có thể hỏi Truy Mộng mà thôi, tuy rằng cả đời hần chưa từng rời khỏi Huyền Cực Giới nhưng dựa vào cảm ứng của hần đối với tỷ tỷ cho đến phút cuối cùng thì những gì hần biết chắc cũng không ít.

" Cũng tốt! Dù sao những chuyện này cũng định nói cho các người nghe, nếu bây giờ Ảnh Nhiên không muốn nghe thì ta nói với người cũng được, như vậy đi, bây giờ ta về Huyền Cực điện thăm Ảnh Nhiên trước, sau đó sẽ đến điện nghị sự rồi sẽ trở về nói rõ với người" Truy Mộng vẫn lo lắng cho tình hình của Ảnh Nhiên nên muốn đi thăm nàng.

Mà Tuyết Ưng sau khi rời khỏi đại điện thì trong lòng cũng rất hối hận, cũng muốn quay lại xem thử nhưng ngại ngừng không dám lên tiếng, bây giờ nghe Truy Mộng nói thế thì gật đầu " ta cùng đi với người, thuận tiện nói cho ta biết phòng ngủ của ta ở đâu luôn"

Truy Mộng liếc hần một cái, ra vẻ hiểu ý làm Tuyết Ưng bối rối " ta chẳng qua chỉ cảm thấy mình là nam nhân, nên nhường nàng một chút nhưng những lời của nàng làm ta vẫn còn tức giận, trừ phi nàng bình tĩnh lại, nếu không ta cũng không chủ động xuất hiện trước mặt nàng"

"Người không cần giải thích với ta, ta cũng biết trong lòng người quan tâm tới nàng, tuy rằng ta không rõ sự quan tâm của người và ta có gì khác nhau nhưng ta biết tỷ tỷ ta năm đó vì người nọ mà không tiếc cả sinh mệnh làm ta rất cảm động, tình yêu đúng là có tính điên cuồng và hủy diệt, khó trách Huyền Cực Giới đến giờ vẫn bài xích chuyện này"

"Truy Mộng, thực ra cũng không hoàn toàn như vậy, nếu nói là hủy diệt thì tạo thành lại nhiều hơn, cũng không chỉ đơn giản là tình yêu, trước khi gặp Ảnh Nhiên, ta không hiểu tình yêu là gì, nhưng để ý chính là để ý, không cần biết nguyên nhân, lý do, chỉ biết từ nay về sau không thể bỏ xuống được, tuy rằng trong lòng cần phải cố gắng để thích ứng, rồi lại phải nhân nhượng nàng, nhưng chỉ cần thấy nàng cười thì ta lại cảm thấy vui vẻ. Đây chính là cảm giác tình yêu của ta"

Tuyết Ưng cũng không phải người mẫn cảm nên những gì hần diễn tả về tình yêu không có ngôn từ hoa lệ, mà hoàn toàn xuất phát từ cảm giác thực sự trong lòng, ngôn ngữ giản dị, tự nhiên lại làm cho Truy Mộng mê hoặc

"Xem ra tỷ tỷ ta đã sớm cảm nhận được cảm giác này, mà ta thì không có cơ hội, cho dù sau này có phát hiện được thông đạo để ra ngoài thì ta cũng không thể rời khỏi nơi này"

" Vì cái gì không thể rời đi?bởi vì ngươi là người cai trị ở đây? Nếu ngươi từ bỏ quyền lực, tiêu sái đi ra ngoài sẽ thấy bên ngoài có rất nhiều nơi đáng để cho ngươi thưởng ngoạn, không nên nhàm chán ở mãi một nơi lạnh như băng như vậy". Tuy rằng chỉ mới tới đây nửa ngày nhưng suốt đường đi chỉ thấy một màu trắng xóa cùng với cảm giác trống trải, làm cho hần cảm thấy nơi này thiếu đi nhân khí, quanh năm suốt tháng ở đây thì chẳng khác gì một pho tượng đá, Tuyết Ưng rất bội phục Truy Mộng, vậy mà hần còn cười được.

"Quyền lực? không, nói đúng hơn đó chính là trách nhiệm, ngươi nghĩ rằng ta và ngươi quyền uy vị trí này sao? Ngươi mới tới đây, chờ thêm một thời gian nữa thì ngươi sẽ biết không phải ta không muốn đi mà là đi không được. Bây giờ khoan hãy nói tới chuyện đó, ta muốn đi vào, ngươi có đi không?" Truy Mộng mỉm cười, cũng không giải thích sự hiểu lầm của Tuyết Ưng, dừng lại trước cửa Huyền Cực điện, hỏi ý Tuyết Ưng.

" Không được, ngươi vào đi , ta ở đây nhìn một cái là được rồi". Tuyết Ưng lắc đầu, tuy rằng rất lo lắng, rất muốn vào thăm nàng nhưng nghĩ tới chuyện nàng kích động lúc này thì lại không muốn đi, chỉ yên lặng đứng ngoài cửa.

" Cũng tốt! Ta đây đi vào một chút, bên cạnh là Thiên điện, là nơi ta nghỉ ngơi khi phải xử lý những sự vụ đặc biệt, trước tiên ngươi tạm ở đó đi, ngày mai ta đưa ngươi đến Nghị Sự điện, các ngươi là người mới tới, dù sao cũng phải gặp mặt các trưởng lão nhưng đừng lo lắng, các ngươi là do ta đưa tới, chỉ cần không để lộ quan hệ thân mật của ngươi với Ảnh Nhiên trước mặt bọn họ thì không có vấn đề gì" Truy Mộng nói xong thì chậm rãi đi vào.

Tuyết Ưng đứng bên ngoài cười khở, hiện tại mới cãi nhau ầm ĩ thì ngày mai sao có thể có biểu hiện thân mật gì được chứ.

Chương 27

NGOẠI TỘC TUYẾT ƯNG

Lúc này mặc ưng cũng đã được Bảo Bảo gọi tỉnh dậy, sờ dưới cánh nó thấy nhiệt độ vẫn còn cao, có điều so với đêm qua thì đã giảm không ít.

Vừa mới tỉnh lại, mặc ưng nhìn thấy Thanh Liên trước mắt thì có chút kinh ngạc, lại có chút mê hoặc, hôm qua nó không có gặp người ngày nhưng có người được hương vị, xem ra người ở trên xe ngựa chính là hần.

" Thanh Liên, nó sốt cao vẫn chưa hết, mau cởi bỏ phong ấn cho nó đi". Bảo Bảo đứng lên, đem thân hình nho nhỏ của Ảnh Nhiên đặt trong tay áo.

Thanh Liên gật gật đầu," Ta đã đáp ứng ngươi thì sẽ không đổi ý, nhưng nếu phong ấn được cởi bỏ thì thân hình nó sẽ lớn hơn gấp trăm lần bây giờ, khách điểm nho nhỏ này sợ sẽ không chứa được, ngươi trước tiên để nó vào tay áo, chúng ta cùng đi xuống lầu để ngươi ăn chút gì đó, sau đó đến vùng ngoại ô, ta sẽ giải phong ấn cho nó thì tốt hơn"

" Điều nghe lời ngươi! Ảnh Nhiên, ngươi kiên nhẫn một lát", Bảo Bảo nói với mặc ưng trong tay áo.

" Chủ nhân, Ảnh Nhiên không có việc gì, lần này nếu không có chủ nhân cứu giúp, Ảnh Nhiên đã sớm mất

mạng rồi, chỉ là một cơn sốt thì vẫn chịu đựng được". Ảnh Nhiên vội ngẩng đầu, muốn đứng lên nhưng đã bị Bảo Bảo ngăn cản " người đừng động, vị này là Thanh Liên vương của Hỏa Hồ tộc, là người có năng lực giúp người cởi bỏ phong ấn, ta thì có lòng mà không có sức"

" Hồ vương đại nhân? Ảnh Nhiên của Tuyết Ưng tộc bái kiến Hồ vương đại nhân, xin thứ cho Ảnh Nhiên ánh mắt vụng về, không nhận ra ngài, thực sự xin lỗi". Ảnh Nhiên vừa nghe Bảo Bảo nói xong, liền dùng hết khí lực cố đứng lên, ở trong lòng bàn tay của Bảo Bảo mà hành lễ với Thanh Liên.

Mà hai người bọn họ cũng bị lời giới thiệu của nàng làm cho ngây ngốc, nhất là Bảo Bảo, cứ nhìn chăm chăm màu lông đen như mực của nó ngạc nhiên hỏi " Ảnh Nhiên người là người của Tuyết Ưng tộc hả?"

Thật sự là ngoài dự đoán của bọn họ, ai cũng biết đặc thù của Tuyết Ưng tộc chính là màu lông trắng bạc, Tuyết Ưng vương thì màu lông toàn thân đều trắng như tuyết, không pha một màu nào khác, khi bay lượn trên bầu trời thì như hợp thành một thể, người trong tộc, cho dù không phải là thuần chủng thì màu lông ít nhất cũng là sắc xám hoặc có pha lẫn màu khác, nhưng cho tới giờ chưa từng thấy Tuyết Ưng tộc có tộc nhân toàn thân đen như mực, biểu làm sao người khác không kinh ngạc chứ?

Huống hồ toàn thân Ảnh Nhiên không có một cọng lông nào màu trắng, hôm qua, khi đưa nó lên xe, Bảo Bảo vì vô ý mà nhìn thoáng qua bụng của nàng, ngay cả nơi đó lông cũng đen như mực, nếu không thì nàng đã không gọi nó là mặc ưng, nhưng hiện tại nó lại đang nói cho nàng biết nó là người của Tuyết Ưng tộc, khó trách Bảo Bảo và Thanh Liên đều kinh ngạc không thôi.

Mà Ảnh Nhiên nhìn thấy biểu tình của họ, im lặng cúi đầu, nhỏ giọng nói " chủ nhân và Hồ vương đại nhân không tin phải không? cha và nương ta cũng vậy, bọn họ là Tuyết Ưng tộc thuần chủng nhưng không biết vì sao lại sinh ra ta lại như thế này"

Thanh Liên cùng Bắc Dao Bảo Bảo liếc nhau, hiển nhiên hai người đều kinh ngạc, có chút hiểu sự tự ti của Ảnh Nhiên, bọn họ là người ngoài còn nhìn nó kinh ngạc như vậy thì nói gì người trong tộc sẽ đối đãi nó thế nào, nó không phải chỉ có một chút không giống mà là hoàn toàn không giống người Tuyết Ưng tộc.

" Ảnh Nhiên, kinh ngạc là chuyện không thể tránh khỏi, bất quá cũng không có nghĩa là chúng ta coi thường người, người nếu không tin tưởng vào sự tồn tại của mình thì những lời an ủi của người khác cũng không có ý nghĩa gì, nếu người tin tưởng vào lập trường bản thân thì cần gì phải để ý tới ánh mắt của người khác?"

Bắc Dao Bảo Bảo không phải là người mù quáng dễ nghe lời người khác, Ảnh Nhiên là Tuyết Ưng tộc nhưng có màu lông đen như mực thì sao? Điều đó cũng không chứng minh cho giá trị và năng lực của nó. Mọi người bài xích nó, không thích nó chẳng qua là bọn họ nông cạn mà thôi, sao phải vì cái nhìn của người khác mà ủy khuất chính mình?

Lúc này, Bảo Bảo thật biết ơn cha mẹ mình, từ nhỏ bọn họ đã dạy nàng không được cảm thấy bản thân bất đồng với người khác mà tự ti, bởi vì trên đời này rất khó có người thứ hai giống mình, cho nên bây giờ nàng cũng muốn đem tâm tình của mình truyền lại cho Ảnh Nhiên luôn cảm thấy tự ti và cô đơn kia.

Thanh Liên dùng ánh mắt ngạc nhiên nhìn thoáng qua Bảo Bảo, hẳn tưởng nàng sẽ nói những lời an ủi Ảnh Nhiên.

"Chủ nhân, người nói rất đúng. Đúng vậy, chẳng qua bộ dáng của ta không giống bọn họ mà thôi, nhưng những gì cần có thì ta cũng không thiếu, thậm chí còn vĩ đại hơn một số người trong tộc, uổng công ta đau khổ nhiều năm như vậy nhưng điều cơ bản nhất lại không có nghĩ tới, hôm nay nhờ chủ nhân chỉ điểm, Ảnh Nhiên đã hiểu, sau này sẽ không tự ti, mặc cảm nữa"

" Tốt lắm! đây mới đúng là người của Bắc Dao Bảo Bảo ta". Bảo Bảo cao hứng đem Ảnh Nhiên bỏ vào tay áo " thấy người đã nhận ra sai lầm, ta sẽ không ăn sáng nữa, Thanh Liên chúng ta đi ra ngoại ô giúp nàng giải bỏ phong ấn đi, ta hiểu kì muốn biết bộ dáng Ảnh Nhiên khi biết hình sẽ như thế nào?"

" Chủ nhân, Ảnh Nhiên không có việc gì, chờ thêm một lát cũng không sao, người và Hồ vương đại nhân dùng cơm quan trọng hơn"

"Chờ một lát nữa người cùng ăn luôn cũng được, dù sao cũng không tốn quá nhiều thời gian, Thanh Liên".

Bảo Bảo cũng không nghe, nàng muốn nhanh chóng giúp Ảnh Nhiên hồi phục pháp lực, để nàng tự chữa trị vết thương sau đó có thể mang mình ngao du trên trời. Bảo Bảo vốn nghịch ngợm, hiếu động nên chưa từng từ bỏ ý niệm này.

Thanh Liên thấy hai mắt nàng sáng lên là đã biết ý nàng muốn gì nhưng cũng không vạch trần, chỉ gạt đầu " không tốn thời gian lắm, chỉ cần khoảng nửa khắc là xong, chúng ta đi, đi sớm về sớm"

Đây là lần đầu tiên Bảo Bảo tận mắt chứng kiến quá trình biến hình của một con chim ưng, đôi cánh thật lớn, khi vươn ra thì gần như che hết nửa bầu trời, móng vuốt cũng thật to lại sắc bén, mỗi cái móng cũng dài cả trượng, càng không cần nói tới cái đầu cao ngất ngưởng, đôi mắt đen như mực, sâu như hồ nước...

Tuy rằng là một con chim ưng cái nhưng hình thể không thua kém so với một chim ưng đực nhỏ, thậm chí lông chim cũng dày dặn, hoa lệ hơn.

Bảo Bảo cùng Thanh Liên đứng ở trước mặt nàng, so với bộ dáng nhân loại của hai người lúc này thì giống như là so con gián với con voi vậy, khó trách Tuyệt Ưng được xem là vua của bầu trời, quả thật là rung động lòng người a.

Thân hình giãn nở hoàn toàn cũng làm cho tầng mây biến hóa theo, nơi này tuy là vùng ngoại ô xa vắng nhưng cũng khó đảm bảo được nó không bị con người từ xa nhìn thấy, cho nên sau khi được khôi phục pháp lực, Ảnh Nhiên lập tức biến hình thành một nữ tử nhân loại .

Có lẽ vì để phù hợp thân phận là người hầu của Bảo Bảo nên khi biến hình, Ảnh Nhiên cũng tạo hình khá đơn giản, quần áo giản dị, mái tóc đen như mực giống như màu lông lúc trước, mềm mại xõa trên vai, khuôn mặt trắng nuột, không quá diễm lệ, tuyệt mỹ mà lại dịu dàng, ôn nhu như nước, làm cho Bảo Bảo nhìn thấy cũng choáng váng, không thể tin được một chim ưng to lớn khi biến hình lại giống như một con cừu nhỏ ôn nhu như vậy, hoàn toàn không có chút tính cách của một chim ưng. Thực sự không thể tưởng tượng được.

Thanh Liên cũng thực ngoài ý muốn, nhưng so với lúc trước nàng nói mình là người của Tuyệt Ưng tộc thì bộ dáng của nàng làm cho hấn ngạc nhiên ít hơn, dù bề ngoài dịu dàng như nước nhưng ánh mắt vẫn quật cường đúng tính cách của loài ưng.

"Ảnh Nhiên chính thức khấu kiến chủ nhân, khấu kiến Hồ vương đại nhân, cảm tạ ơn cứu mạng của hai người". Nàng không biết quy củ của nhân loại là như thế nào nhưng cũng dập đầu là tỏ vẻ cảm tạ, ngay cả quần áo trên người cũng là trên đường bị Liễu Vân Song đuổi bắt đã gặp qua một nữ nhân, nàng vốn định biến thành quần áo như của Bảo Bảo nhưng lại nhớ sau này nàng ta là chủ nhân của nàng, còn mình là người hầu, làm sao có chuyện người hầu mặc xiêm y giống như chủ tử được, cho nên mới biến thành như bây giờ.

"Ảnh Nhiên, người trước tìm chỗ nào đó ở tạm, đừng để lộ hành tung, ta cùng Thanh Liên về khách điểm chờ người, người chắc sẽ tìm được chỗ, khi nào trị thương xong thì hãy đến tìm chúng ta, sau đó chúng ta cùng nhau lên đường". Bảo Bảo có chút tiếc rẻ, lẽ ra phải yêu cầu nàng cho mình bay trên lưng một vòng trước nhưng dù muốn thế nào thì cũng phải để cho nàng ta chữa thương trước đã.

" Chủ nhân yên tâm! Ảnh Nhiên một lát nữa sẽ trở về tìm người". Ảnh Nhiên vẫn quỳ mà chưa đứng lên, Bảo Bảo cũng không có đỡ nàng, mà ôm lấy khuỷu tay của Thanh Liên, bắt đầu làm nũng " Thanh Liên, ta đói bụng"

" Trở về ăn cái gì!" Thanh Liên có chút bất đắc dĩ cùng sùng nịch nhìn nàng, nắm lấy tay nàng, cùng nhau biến mất trong phiến cỏ xanh ngất.

Khi bọn họ đi rồi, Ảnh Nhiên mới đứng lên, nhìn thoáng qua hướng bọn họ rời đi mới xoay người biến mất, trả lại sự tĩnh lặng cho nơi này.

Hai người vừa xuống thang lầu đã phát hiện cả đại sảnh rộng lớn đã không còn chỗ ngồi, Bảo Bảo nhìn bốn phía có chút mất hứng, còn những người ngồi trong đại sảnh thì nhìn nàng không chớp mắt, vẻ mặt tràn đầy si mê, không ai thèm liếc nhìn Thanh Liên bên cạnh nàng lấy một cái, cho dù có thì cũng là ánh mắt tức tối và ghen tỵ, một nam nhân bình thường thế mà lại được làm bạn bên cạnh mỹ nhân, mà bọn họ tự nhân phong lưu tiêu sái hơn hấn nhiều lại không nhận được dù chỉ là một cái liếc mắt của mỹ nhân.

"Chường quây, đem thức ăn ngon lên phòng của ta đi". Bảo Bảo ngày hôm qua đều tập trung vào nụ cười của Thanh Liên nên không để ý đến những người chung quanh, bây giờ nhìn thấy biểu tình của bọn họ thì có chút không vui.

Đám người này si mê nhìn nàng thì cũng thôi đi, thế nhưng còn dám dùng ánh mắt khinh bỉ để nhìn Thanh Liên của nàng, không biết rằng bọn họ còn không bằng nửa cọng tóc của Thanh Liên, nàng hận không thể móc hết mắt của bọn họ ra.

Thanh Liên tất nhiên là nhìn ra nàng bất bình thay cho hắn, nên vội nắm lấy tay nàng "trở về phòng đi, lát nữa thức ăn sẽ được đưa ra"

Bắc Dao Bảo Bảo tâm không cam lòng không nguyện bị Thanh Liên kéo về phòng, dùng sức đánh lên bàn một cái "bọn họ là cái thá gì chứ, dám dùng ánh mắt như thế nhìn người?"

Tuy rằng nàng không muốn mỹ mạo của Thanh Liên bị người khác mơ ước nên mới muốn hắn biến hình thành tầm thường nhưng nàng cũng không muốn vì vậy mà hắn phải chịu nhục, mà mấy tên chết tiệt kia dám nhìn Thanh Liên của nàng như vậy, nghĩ đi nghĩ lại vẫn thấy bức mình, muốn đi ra ngoài giáo huấn bọn họ một chút.

Thanh Liên buồn cười nhìn nàng đang phá hỏa, vội giữ chặt nàng "Bảo Bảo, mắt là của người ta, lúc trước người khuyên Ảnh Nhiên không nên để ý tới cái nhìn của người khác, sao chỉ mới chớp mắt đã không làm được như lời người nói chứ? Huống chi, thích cái đẹp là khuynh hướng tự nhiên của con người, người lại xinh đẹp như thế, đứng bên cạnh một người bình thường như ta thì không đúng chút nào, cho nên người ta ghen tỵ cũng phải thôi"

"Ai nói người bình thường đến không thể bình thường hơn, người chính là không bình thường cho nên ta mới lo lắng, ta.." Bảo Bảo lập tức phản bác.

"Ta biết, người biết, nhưng những người dưới lầu kia không biết đúng không? được rồi, một lát ăn điểm tâm xong, chờ Ảnh Nhiên trở về, người cũng nên biến thành bình thường một chút để tránh bị chú ý, thì sẽ không phải để ý người ta nhìn thế nào"

"Được, nhưng ta vẫn nuốt không trôi cơn giận này, như thế nào cũng nghĩ phải giáo huấn bọn họ một chút mới tốt". Người nàng cẩn thận thủ hộ, quý trọng không hết thì dựa vào cái gì mà đám người kia lại dám xem thường, Bảo Bảo cảm thấy do mình suy nghĩ không chu đáo nên mới làm Thanh Liên bị ủy khuất, vẫn không cam lòng.

"Người nếu muốn vì ta trút giận cũng có thể nhưng phải đúng mực, đừng làm lớn chuyện, chuyện của Liễu Song Vân còn chưa có giải quyết xong a". Thanh Liên đã hiểu chút ít tính cách của nàng, nếu không để nàng phát tiết thì chắc chắn nàng sẽ vụng trộm chửi ác đám người kia, chỉ bằng hào phóng cho nàng trút giận, nhưng không quên nhắc nàng phải chú ý đúng mực đừng gây lớn chuyện.

"Ân! Ta đã biết! Thanh Liên, thực xin lỗi!" Bảo Bảo cầm hai tay của hắn, nói lời xin lỗi

"Ngốc Bảo Bảo!" Thanh Liên mỉm cười, lại một lần nữa thành công làm cho Bắc Dao Bảo Bảo bị lạc vào nụ cười của hắn.

Chương 28

PHIÊN TOÁI ĐẾN ĐÂY

Không ai nghĩ phiên toái lại tới nhanh như vậy, Bảo Bảo và Thanh Liên còn chưa ăn sáng xong, nói chính xác thì là Bảo Bảo ăn còn Thanh Liên ở bên bồi tiếp, nhìn nàng ăn thì tiếng bước chân ồn ào đã hướng về phía trên lầu mà tới.

Hai bên gian phòng cũng đã có khách ở trọ nhưng Bảo Bảo và Thanh Liên cảm thấy nhóm người này là đi về phía phòng của bọn họ, quả nhiên còn chưa nghĩ xong thì đã có người gõ cửa, âm thanh hỗn hển "công, công

tử gia, người, người mở cửa, có, có vài vị đại nhân muốn gặp các người"

Người lên tiếng là chuông quây, lúc này dường như vẫn còn kinh hồn bạt vía, cổ áo còn bị một nam nhân cao lớn nắm lấy cho nên hắn nói chuyện cũng lắp bắp.

Hai người trong phòng đã sớm nhìn xuyên qua ván cửa, nhìn thấy toàn bộ tình cảnh bên ngoài, bọn người vừa tới đều mặc áo lam, có lẽ là đồng bọn với nhóm người mà bọn họ đã thoáng gặp trên đường vào hôm qua, quần áo cùng màu sắc lại cũng kiểu dáng, không hỏi cũng biết bọn chúng chính là người của Liễu gia.

Lại không hỏi cũng biết bọn chúng lúc này tìm tới cửa là đã nghi ngờ bọn họ có liên quan tới chuyện Liễu Vân Song bị thương hôm qua.

Liễu Vân Song chỉ cần nói có mỹ nhân ép hắn phải tự móc mắt, mà bọn họ đem qua rồi đi đến chỗ gặp nạn thì nơi này là gần nhất, dung mạo của Bảo Bảo tuy rằng đã che bớt linh khí nhưng vẫn đủ làm cho bọn người phạm phu tục tử si mê, chỉ cần tìm hiểu tin tức một chút thì sẽ biết tìm tới đây, thực sự là chuyện không quá khó để suy đoán ra.

Bắc Dao Bảo Bảo vừa định đứng lên, liền bị Thanh Liên đè lại, ý bảo nàng tiếp tục ăn cơm, còn mình thì đứng dậy mở cửa. Cửa vừa mở, Thanh Liên đã làm ra vẻ ngạc nhiên nhìn đám người bên ngoài, thanh nhã hỏi "xin hỏi các vị có chuyện gì?". Thanh âm của Thanh Liên quá mức dễ nghe làm bọn họ có chút ngoài ý muốn, thấy hắn tuy ngoại hình bình thường nhưng phong thái lại tràn đầy ý vị động lòng người, làm cho nam tử đang nắm cổ áo của chuông quây bất giác thả lỏng tay, làm cho chuông quây nhất thời té lăn trên mặt đất.

Thanh Liên vừa định diu chuông quây lên thì hắn đã tự mình đứng dậy, vội vàng bỏ chạy xuống lầu như đi tị nạn.

Nhìn chằm chằm Thanh Liên một hồi, nam tử kia mới lấy lại tinh thần hỏi "xin hỏi công tử họ gì, người ở nơi nào, từ đâu mà đến, định đi đâu?"

"Tại hạ là Thanh Liên, là nhân sĩ ở Trạch Châu, đang đi du ngoạn, ngắm cảnh non sông đất nước, nên chưa định ra nơi đến, không biết các vị đến đây có gì chỉ giáo?"

"Trạch Châu? Trạch Châu là một nơi rất đẹp" nam tử lạnh lùng không trả lời Thanh Liên, tầm mắt muốn vượt qua người hắn mà nhìn vào trong phòng.

Mà Thanh Liên mặc dù thân hình không cường tráng, cũng không cao hơn người bên ngoài nhưng vì cánh cửa chỉ mở có một nửa nên lúc này hắn đứng ở cửa cũng vừa vặn chặn được tầm mắt của mọi người, muốn nhìn thấy Bảo Bảo trong phòng thì không nhìn được rồi.

"Chỉ là một địa phương nhỏ mà thôi, sao sánh được với Giang Nam phồn hoa đô hội". Thanh Liên cũng giả bộ như không biết ý đồ của người nọ, chỉ ngược mắt nhìn hắn, khiêm tốn đáp.

Không có lộ ra nửa phần mỉa mai, lại làm cho người ta cảm giác cực kỳ câu tâm, người nọ vốn còn muốn thăm dò tình hình trong phòng nhưng nhìn thấy đôi mắt như sóng nước lưu chuyển của Thanh Liên thì không khỏi bồi hồi, ngữ khí đã không còn sắc bén, ngược lại còn có ý lúng ta lúng túng "trong phòng không biết còn có ai đi cùng công tử không?"

"Là tiểu muội, từ nhỏ đã rất nghịch ngợm, lần này tại hạ rời nha, sống chết cũng đòi đi theo, đến nơi này thấy Giang Nam phong cảnh xinh đẹp tuyệt trần nên lưu luyến không rời, liền quyết định ở lại vài ngày, mong các vị không chê cười. Trong phòng có nữ quyến nên không tiện chứ không thì cũng muốn mời các vị vào nhà đàm đạo một phen"

Thanh Liên ngữ khí trầm tĩnh mà cao nhã, chỉ vài câu đơn giản nhưng thoát ra từ miệng hắn lại giống như nhả ngọc phun châu, làm cho tâm tình người nghe nhộn nhạo nhưng lại không có nửa phần làm cho người ta hiểu sai ý.

Những người ngày chưa từng gặp qua một nam tử nào có khí chất ôn tồn như vậy, có thể làm cho người ta cảm thấy thoải mái, vui vẻ, vốn tính mạnh mẽ vào phòng tra xét nhưng nghe những lời này cũng không khỏi

phân vân, đáy lòng còn tiếc hận cho hấn, khí chất như thế sao lại có dung mạo quá tầm thường, nếu bộ dạng hấn mà như chủ tử của mình thì thiên hạ này, có nữ tử nào mà khuynh đảo tâm hồn vì hấn?

" Thanh công tử thật sự là khách khí, ta là hộ vệ của Liễu gia, ngày hôm qua bà con xa của Liễu gia bị người ta đã thương, móc đi cặp mắt, còn tuyên bố không để Liễu gia vào trong mắt, người kia chết cũng không tính nhưng Liễu gia tuyệt đối không để người khách vũ nhục, cho nên sáng nay phụng mệnh chủ tử, đối với khách nhân vừa đến thành trong hai ngày qua đều phải tra hỏi tìm cho ra kẻ đã không xem Liễu gia ra gì, không có ý mạo phạm tới Thanh công tử, xin thứ lỗi"

Nam tử lạnh lùng hiếm khi lại nhiều lời với người khác, nhưng đứng trước mặt Thanh Liên thì hấn không tự giác mà khai hết mục đích của lần này, tựa hồ như nếu giấu diếm với người này thì là đại nghịch bất kính, hơn nữa hấn cũng đã không vừa mắt Liễu Song Vân kia từ lâu, ý vào thanh danh của chủ tử, ở bên ngoài là cáo mượn oai hùm, chủ tử vì niệm tình hấn cũng là họ Liễu nên nếu hấn không gây chuyện quá mức thì cũng không để ý tới.

Lần này bị người ta móc mắt thì cũng do hấn gieo gió gặt bão, vết thương trên người các hộ vệ rõ ràng là do Liễu Song Vân gây nên, nghe hấn nói là có một nữ ma đầu tâm như rắn rết móc mắt hấn, nghĩ cũng biết là do hấn mơ ước sắc đẹp của người ta, muốn lấy lòng người ta nên mới giết chết thủ hạ của mình, cuối cùng cũng bị người khác gây thương tích, lẽ ra là thấy sáng khoái, người như hấn có chết mười tám lần cũng chưa hết tội.

Nhưng mà hấn không chết, còn nói nữ nhân kia khinh thường Liễu gia, nghe hấn nói ra thanh danh của Liễu gia còn lớn tiếng nhục mạ, chủ tử tuy biết rằng lời của hấn phần nhiều là bịa đặt, chẳng qua muốn bọn họ báo thù giùm hấn mà thôi nhưng nói sao thì nếu sự tình có liên quan tới thanh danh của Liễu gia, bọn họ ít ra cũng phải tìm được nữ tử kia để hỏi cho ra lẽ.

"Sao có thể chứ, các vị là làm theo chức trách, đừng nói là quấy rầy, xuất môn ra ngoài cũng chỉ mong được bình an,vốn tưởng Giang Nam phồn hoa, cường đạo ít nhưng hiện tại nghe các hạ nói thì tựa hồ không phải thế, xem ra tại hạ phải tìm người có võ công theo hộ vệ bên mình mới được"

Thanh Liên ngữ khí không nhanh không chậm, thần sắc lại có vẻ lo lắng và sợ hãi, như là vì nghĩ đến sự an toàn của mình và muội muội mà lo lắng, làm cho bọn người vốn đang dò xét hấn cũng có chút bội phục hấn vẫn còn giữ được bình tĩnh cũng đem hoài nghi với hấn xoa bỏ hoàn toàn.

Thanh Liên này vừa nhìn thấy đã biết là một người đọc sách, ngón tay dài thon thả, vừa nhìn là biết chưa từng làm qua việc nặng nhọc cũng không có tập võ, nếu không thì dù bảo dưỡng tốt thế nào cũng có thể nhìn ra manh mối, mà tay của Thanh Liên hoàn hảo hơn tay hấn gấp trăm lần a.

Một cái nam tử còn như thế, muội muội hấn chắc cũng là một tiểu thư khuê các, cả ngày làm bạn với kim chỉ thêu thùa,càng không phải là người có võ công cao thâm, có thể móc đi cặp mắt của Liễu Vân Song, xem ra chỉ vì dung mạo của muội muội Thanh Liên xinh đẹp cho nên mới làm bọn họ nghĩ tới hai người là kẻ đã đã thương Liễu Vân Song hôm qua.

Thực ra, trước khi lên lầu, bọn họ đã cẩn thận điều tra, biết hôm qua bọn Thanh Liên cũng la ngồi xe ngựa đến nhưng kiểu xe, màu sắc và người đánh xe đều không giống với chiếc xe bọn họ muốn tìm, chỉ vì bọn họ thận trọng nên mới tự tới tìm hiểu lần nữa.

Hiện tại xem ra người đã thương Liễu Vân Song tuyệt đối không phải là huynh muội Thanh Liên này, cả đám đều cùng nghĩ như thế nên lúc này cũng không muốn gặp muội muội của Thanh Liên nữa, ngược lại còn cười khế nói " Thanh công tử yên tâm, ở địa phận Giang Nam không có kẻ trộm đạo nào dám can rở, cứ yên tâm du ngoạn, người ta tìm cũng không phải cường đạo, sẽ không ra tay đối với dân thường"

"A, các hạ đã nói vậy thì Thanh Liên yên tâm hơn", Thanh Liên cố ý làm ra vẻ thờ phào nhẹ nhõm, sau đó lại ôn nhã thi lễ " tạ tạ các vị"

Nam tử lạnh lùng đem hết các động tác của hấn thu vào mắt, quay đầu nhìn đồng bọn, thấy ánh mắt bọn họ cũng không nghi ngờ gì, vì thế hướng Thanh Liên gật đầu một cái " quấy rầy Thanh công tử dùng điểm tâm, đã không có chuyện gì, ta xin cáo lui"

" Không quấy rầy, không quấy rầy, các vị tạm biệt!" Thanh Liên vẫn ôn hòa đáp lễ, thanh âm như gió mùa xuân, mỉm cười nhìn bọn họ rời đi rồi mới đóng cửa, đi vào bên trong.

Bảo Bảo lúc này đã ăn no, ánh mắt sùng bái nhìn hấn " Thanh Liên, ta thật sự là rất bội phục ngươi, ta còn đang tính dùng vong ưu làm cho bọn họ mơ hồ rời đi, không ngờ ngươi chỉ nói mấy câu đã đuổi được bọn họ đi. Nhưng ta bây giờ là muội muội của ngươi? Thanh Liên ca ca". Bảo Bảo nháy mắt tinh nghịch, làm nũng tiến gần bên Thanh Liên, muốn ôm lấy tay hấn, nghe nàng mềm nhẹ gọi hấn là Thanh Liên ca ca, trong lòng cũng thấy ấm áp vài phần.

"Sau này, nếu không phải là chuyện bất đắc dĩ thì không được dùng đến võ công, đương nhiên là càng không được dùng đến pháp lực. Mới đến Giang Nam hai ngày, ngươi đã rước lấy chuyện phiền toái lớn như vậy, trước mắt có thể làm cho đám người này cho qua nhưng qua được lần này chưa chắc qua được lần sau, cho nên ngươi tốt nhất nên an phận một chút, bằng không ta sẽ không mang ngươi cùng đi"

" Được rồi! Ta nhất định ngoan là được chứ gì? bất quá nói thế nào thì ngươi không được bỏ lại ta, mặc kệ là thời điểm gì" Bảo Bảo bĩu môi, nàng nào biết Liễu Vân Song kia lại có chỗ dựa lớn như vậy? Bất quá nghe khẩu khí của đám người đó thì hấn chẳng qua cũng chỉ là cáo mượn oai hùm, nhưng hấn dám ở sau lưng nói xấu và vu oan cho nàng, Bắc Dao Bảo Bảo nàng sẽ không dễ dàng bỏ qua cho hấn, nàng nhất định tìm cơ hội cất lưới của hấn mới được, đến lúc đó, nàng muốn xem hấn còn dựa vào cái gì để gây chuyện thị phi.

Thanh Liên làm sao không biết trong lòng nàng nghĩ gì, nghĩ một hồi hấn cũng bật cười, bọn họ là yêu tinh, muốn biến hóa thế nào là chuyện rất dễ dàng, muốn Liễu gia bỏ qua thì chỉ cần chỉnh sửa dung nhan một chút là được, nhưng với tính tình của Bảo Bảo thì dù biến thành bộ dáng gì cũng sẽ rước lấy một đống phiền toái.

Để xem nàng sẽ thu dọn cục diện rối rắm này thế nào? có một chút việc thú vị để làm, coi như là giải trí đi.

Còn chưa tới kịp trả lời nàng đã nghe tiếng bước chân đi lên lầu, hai người nhìn xuyên tường thì thấy đám người của Liễu gia lại quay trở lại, chuyện này là sao?

Chương 29

TÌNH DỊCH VÔ SONG

Thanh Liên nhìn thoáng qua Bảo Bảo, ánh mắt dường như muốn nói, nhìn xem phiền toái do ngươi gây ra đã tìm tới nơi rồi.

Bảo Bảo cũng chu miệng định nói gì đó thì trong phòng đột nhiên xuất hiện thêm một người, đó chính là Ảnh Nhiên đã chữa thương xong, trở về, nàng biết ở bên ngoài có người, không phải là lúc nói chuyện nên chỉ nhu thuận thi lễ với Thanh Liên và Bảo Bảo, sau đó im lặng đứng bên cạnh Bảo Bảo.

Thanh Liên thấy nàng đã trở lại, hơi hơi gật gật đầu.

Bắc Dao Bảo Bảo thì khó có lúc quan tâm tới người khác nên đưa mắt đánh giá toàn thân Ảnh Nhiên một cái, dường như thấy nàng không còn chỗ nào không thoải mái.

Ảnh Nhiên cảm kích, lắc đầu với Bảo Bảo, tỏ ý là nàng tốt lắm.

Ba người bọn họ vốn là linh vật nên chỉ dùng ánh mắt trao đổi cũng có thể hiểu được ý của đối phương, cho nên dù không nói một câu thì vẫn ăn ý với nhau.

Lúc này tiếng bước chân cũng đã tiến sát tới cửa, tiếng đập cửa cũng đã vang lên, Thanh Liên quay đầu lại, thoáng nhìn Bảo Bảo và Ảnh Nhiên một cái, hai người kia hiểu ý liền lui vào bên trong.

Thanh Liên lúc này mới bình tĩnh mở cửa, lại thấy bọn người áo lam lúc trước liền mỉm cười nói " các vị sao lại quay lại? có điều gì còn nghi ngờ muốn hỏi tại hạ sao?"

" Thực thật có lỗi, Thanh Liên công tử, lại quấy rầy ngươi, chẳng qua là chủ tử của ta muốn gặp ngươi và tiểu

thư", nam tử lạnh lùng có vẻ như hơi ngượng ngùng.

"A?" Thanh Liên vẻ mặt nghi hoặc khó hiểu, làm cho nam tử kia không thể không giải thích thêm " là như thế này, thật ra chủ tử ta mấy ngày trước cũng có việc đến Dương Thành, sau khi xảy ra chuyện của Liễu Vân Song hôm qua, chủ tử liền ra lệnh cho chúng ta điều tra rõ chân tướng, chẳng phải lúc trước Thanh công tử lo sợ địa phận Giang Nam không an toàn sao? Hơn nữa Thanh công tử và tiểu thư đơn độc ra ngoài, không có hộ vệ bên cạnh thực sự là không thỏa đáng, tại hạ tuy là hạng vũ phu nhưng đối với Thanh công tử rất có hảo cảm, có nói qua với chủ tử về tình huống của các người, chủ tử nghe vậy cũng muốn kết giao với Thanh công tử nên bảo ta đến đây mời người cùng đồng hành. Chủ tử của ta đang ở dưới lầu"

Lạnh lùng nam tử nói một hơi, Thanh Liên nghe xong lại âm thầm kêu khổ, chỉ là kiếm cớ cho qua chuyện nhưng tên mặt lạnh này lại nhiều chuyện đi nói với chủ tử hần, tuy rằng hần có ý tốt, muốn chiếu cố mình và Bảo Bảo, lại không biết mình muốn tránh bọn họ còn không kịp.

Cái này có phải là tự mua dây buộc mình không?

Thanh Liên vừa nghĩ, còn giả bộ thụ sủng nhược kinh " làm vậy sao được? thật sự là, thật sự là tại hạ rất kính hỉ. Các vị có thể chờ một lát để tại hạ cùng xá muội thay quần áo rồi cùng bái kiến chủ tử của các người có được không?"

"Đương nhiên là được, Thanh công tử cứ tự nhiên, ta chờ ở bên ngoài, nếu có hành lý thì cứ gọi một tiếng, ta sẽ hỗ trợ". Nam tử lạnh lùng mỉm cười, nhưng thật ra thần sắc có vài phần lạnh.

Thanh Liên dùng vẻ mặt hơi ngượng ngùng nói " vậy Thanh Liên xin thất lễ", nói xong thì đóng cửa lại, hướng mắt vào bên trong liền thấy Bảo Bảo và Ảnh Nhiên trong mắt đều có ý cười, những gì bọn họ nói, hai nàng đều nghe rất rõ.

Lúc này Bảo Bảo lại hưng phấn cười " ca ca, xem ra mị lực của người không gì sánh bằng, chỉ nói mấy câu đã làm cho bọn họ nói tốt về chúng ta trước mặt chủ nhân bọn họ, lúc này người rước lấy phiền toái không phải ta a"

" Bảo Bảo, người cái quỷ linh tinh, còn vui sướng khi người gặp họa? Nếu không phải người chọc Liễu Vân Song kia thì làm sao có chuyện như bây giờ?", Thanh Liên ngoài miệng tuy oán giận, nhưng ngữ khí không có ý trách cứ.

Ảnh Nhiên thì có chút hổ thẹn " nếu không phải vì ta..."

"Ảnh Nhiên, chuyện này không liên qua tới người, ai biểu tên kia sớm không tới muộn không tới, lại nhằm lúc ta vất vả lắm mới có cơ hội thân cận với Thanh Liên thì xuất hiện, đáng đời hần". Lẽ ra nữ tử thích nam tử thì phải giấu trong lòng nhưng Bảo Bảo không chút e ngại mà nói thẳng ra, tựa hồ như sợ người ta không biết nàng thích Thanh Liên. Ảnh Nhiên được thì thấy ngượng ngùng mà Bảo Bảo lại thản nhiên " Ảnh Nhiên, một lát ra ngoài thì nhớ đừng gọi sai, đừng bao giờ gọi Hồ vương đại nhân, sau này người gọi ta là tiểu thư, còn hần là Thanh Liên công tử"

"Dạ, tiểu thư" Ảnh Nhiên lập tức gật đầu đáp.

Thanh Liên vốn định sau khi rời khỏi nơi này sẽ thay đổi bộ dáng để hành tẩu nhân gian, nhưng lúc này phải gặp Liễu Vô Song, xem ra không thể thay đổi bộ mặt được nữa, dù sao hôm qua cũng đã có nhiều người nhìn thấy Bảo Bảo, nếu lúc này thay bằng một khuôn mặt bình thường thì sẽ làm người ta nghi ngờ.

"Được rồi, mau thay đổi xiêm y lần nữa rồi đi ra ngoài". Dù sao vẫn có người đang đợi ngoài cửa, không thể không đi ra, bọn họ có thể rời đi nhưng như vậy sẽ gây ra phiền toái lớn, đột nhiên trong phòng lại biến mất hai người, không phải sẽ làm kinh hãi thế tục sao?

Liễu Vô Song tốt xấu gì cũng là nhân vật có tiếng tăm, lần này gặp gỡ hần một chút cũng không sao.

Bao người vẫn không nhúc nhích nhưng quần áo trên người đã đổi khác, hơn nữa để phòng người khác nghi ngờ nên trên giường cũng xuất hiện hai bọc hành lý, Ảnh Nhiên lập tức tuân thủ bổn phận, cầm lấy hai bọc hành lý đó.

Thanh Liên dẫn đầu đi ra bên ngoài, mở cửa, ngượng ngùng nói với đám người bên ngoài " để cho các vị đợi lâu, đây là xá muội, còn kia là nha hoàn của nàng"

Đám người này nhìn thấy Bảo Bảo sau lưng Thanh Liên thì biểu tình chẳng khác gì kẻ đang chờ đợi, ngây ngốc, mắt sáng lên, mỹ nữ đã gặp qua không ít, chủ tử nhà mình cũng là mỹ nam tử, mà Liễu nương nương cũng là một mỹ nhân tuyệt sắc nhưng so với nữ tử trước mắt thì vẫn khác nhau một trời một vực, khó trách dưới lầu cùng khu vực chung quanh đều đầy nam tử, đây là vì muốn ngắm dung nhan của mỹ nhân a.

"Tiểu nữ gặp qua các vị đại hiệp", Bảo Bảo bày ra tư thế e thẹn của thiếu nữ, lên tiếng chào rồi nhanh chóng núp sau lưng Thanh Liên.

Đám người kia mới phát hiện mình có chút đường đột, sợ làm tiểu thư người ta sợ, nam tử lạnh lùng lại mở miệng lên tiếng trước " Thanh công tử, Thanh tiểu thư, mời. Người dưới lầu đã được thu xếp, tiểu thư không cần lo lắng và sợ hãi"

" Đa tạ quý chủ tử suy nghĩ chu đáo!" Bắc Dao Bảo Bảo cúi đầu, giống như thẹn thùng, cho nên việc ứng đối vẫn sẽ giao cho Thanh Liên.

Lúc này Thanh Liên mặc áo bào xanh nhạt, bên hông đeo ngọc bội màu xanh cánh trả, mái tóc dài dùng cái trâm xanh ngọc búi thành búi tóc công tử, dưới chân mang đôi giày màu xanh, bước đi tạo thành âm thanh êm tai.

Một thân quý khí lại mang theo vài phần ưu nhã, nên dù mặt mày bình thường thì vẫn toát ra phong thái bất phàm, so với Bảo Bảo phía sau cũng không thua kém.

Thong thả đi xuống, liếc mắt thấy giữa sảnh đường đã có một nam tử tuyệt trác ngồi chờ, đoán người đó chính là đương gia trẻ tuổi của Liễu gia, năm nay hai mươi tám tuổi nhưng quyền thế khuynh thiên hạ lại có dung mạo tuyệt mỹ, Liễu Vô Song.

Lúc này, Liễu Vô Song cũng đang kinh ngạc đánh giá Thanh Liên và Bảo Bảo.

Lúc đầu nghe hộ vệ nhắc tới huynh muội Thanh Liên, hắn cũng không trông mong gì nhiều, dù sao hắn vốn tự cho mình rất cao, thiếu niên đắc ý, thuận buồm xuôi gió ngồi lên vị trí cao, nhiều năm qua cũng chưa thấy ai hoàn mỹ, xuất sắc như hắn. Chẳng qua lúc này hắn đang rảnh đến nhàm chán, vừa lúc không có chuyện gì để làm lại thấy tên hộ vệ mặt lạnh có vẻ bội phục đối phương, còn nhắc tới trước mặt mình nên tò mò đi xem thử.

Không ngờ lần này hắn đúng là không có nhìn lầm, hai huynh muội đang thong dong từ trên lầu đi xuống nhìn chẳng khác gì một đôi tiên đồng ngọc nữ, ngay cả nha hoàn bên cạnh cũng rất trầm ổn, không biết bọn họ đến từ phương nào, nếu biết thiên hạ còn có những người như vậy thì hắn đã sớm tìm đến, còn hơn là mấy năm qua toàn nhìn những kẻ tục nhân.

Đợi đến khi nhóm người Thanh Liên đi xuống tới bậc thang cuối cùng thì Liễu Vô Song cũng đứng lên, mỉm cười, nhóm hộ vệ thì cung kính lùi ra sau, âm thầm kinh ngạc cũng âm thầm cao hứng. Liễu Vô Song là mình chủ võ lâm, hiếm có người nào làm cho hắn phải đích thân nghênh đón, ngay cả gặp hoàng đế cũng không phải quỳ, nhưng lúc này hắn lại tự mình đón chào hai huynh muội chưa rõ lai lịch, làm sao người ta không ngạc nhiên cho được?

Đồng thời hộ vệ đã báo cho Liễu Vô Song chuyện của huynh muội Thanh Liên cũng cao hứng, xem ra chủ tử nhà mình cũng thích hai người này nha. Từ khi nhìn thấy Thanh Liên, bọn họ liền có cảm giác chủ tử nhà mình cũng sẽ thích người này, hiện tại xem ra là đoán đúng rồi.

"Thanh Liên và xá muội báỉ kiến Liễu đại nhân", Thanh Liên ôn nhã thi lễ nói.

Bắc Dao Bảo Bảo cũng theo sau thiếu hạ thấp người, âm thầm đánh giá Liễu Vô Song, mày kiếm mắt sáng, mũi cao, hơi thở trầm ổn, là một nhân vật xuất sắc hiếm có, không thua kém cha nuôi Trần Ngọc Bạch của nàng, chỉ đáng tiếc người này lại có quan hệ với tên rác rưởi Liễu Vô Song kia.

Bất quá hần cũng biết tên rac rười kia không ra gì nên cũng không thực sự muốn trị tội người đã đã thương Liễu Vân Song, nghĩ thế, Bảo Bảo quyết định tạm thời tha cho hần.

"Nghe Mã Vân nói trong Dương thành nho nhỏ này lại gặp được người thanh trần xuất thế, ta lúc trước còn cho rằng hần nói khoác nhưng lúc này xem ra lời hần nói còn cách Thanh Liên công tử và tiểu thư rất xa, tại hạ Liễu Vô Song, thành tâm muốn kết giao với huynh muội hai người, không biết hai vị có cho tại hạ vinh dự này hay không?"

So với thái độ của Thanh Liên thì Liễu Vô Song hiển nhiên nhiệt tình hơn, đôi mắt tỏa sáng nhìn bọn họ, trong mắt lộ vẻ chờ mong như một thiếu niên mười bảy, mười tám tuổi, thậm chí còn dùng những từ hoa mỹ để lấy lòng, chuyện này chưa từng xảy ra a. Làm cho đám người đi theo ngây ngốc.

Mà Thanh Liên cùng Bảo Bảo thấy hần cốt cách thanh kỳ, thiên đình no đủ, trên đầu còn có phúc tinh chiếu rọi thì biết là người phú quý trường thọ, hiển nhiên là do đời trước tích đức không ít, cả đời sẽ luôn phú quý, cùng người như vậy kết giao thì cũng là phúc khí của yêu tinh bọn họ, hơn nữa Liên Vô Song cũng là nhân vật phong lưu tuấn nhã, võ công cao cường, hiện giờ hần lại nhiệt tình như thế thì Thanh Liên và Bảo Bảo sao có thể từ chối được.

"Thật không dám nhận, Liễu công tử quá mức khách khí làm Thanh Liên thụ sủng nhược kinh, Liễu công tử nguyện ý kết giao với huynh muội tại hạ, chúng ta cao hứng còn không kịp, làm sao còn dám chiết tét nhất giao, đây không phải đang đùa ta sao?" Thanh Liên cũng khéo đưa đẩy, biểu tình chân thành, Liễu Vô Song lập tức lộ vẻ vui mừng.

Lập tức tiến lên cầm tay Thanh Liên, cao hứng nói " thật tốt quá, nếu chúng ta đã là bằng hữu thì còn xưng hô công tử làm gì, tại hạ năm nay hai mươi tám không biết Thanh Liên bao nhiêu tuổi?"

Chuyện này thực sự làm khó Thanh Liên và Bảo Bảo, bọn họ đều là yêu tinh, không thể khai tuổi thật được, nghĩ ngợi một chút, Thanh Liên liền tao nhã nói " cũng hai mươi tám"

"Ai nha, thật đúng là trùng hợp, nếu tuổi tác không cách biệt, chúng ta có thể xưng tên với nhau, Thanh Liên thấy thế nào?"

"Như vậy Thanh Liên cung kính không bằng tuân mệnh" Thanh Liên cũng không từ chối, hào phóng nhận lời.

Kể từ đó, không bao lâu, mấy người như bằng hữu lâu năm, cũng đáp ứng lời mời cùng ngao du Giang Nam của Liễu Vô Song, dù sao Thanh Liên và Bảo Bảo cũng là muốn du lịch nhân gian, lúc này có người bao ăn bao ở, kiêm luôn dẫn đường, là chuyện tốt cỡ nào nên có lý đâu mà từ chối.

Cho nên việc Liễu Vân Song bị mất hai mắt cũng không ai để ý tới, dù sao hần cũng không phải là bà con quá thân thích, Liễu Vô Song bỏ qua cho hần chuyện dựa hơi Liễu gia mà sinh sự bên ngoài đã là quá rộng lượng, làm sao còn để ý tới chuyện của hần.

Mà khi mọi người đi ra thì không ai dám công khai nhìn Bảo Bảo nữa, dù sao lúc này nàng cũng đang ở cùng với Liễu Vô Song, trước sau đều có người đi theo, uy nghiêm và quyền thế của Liễu gia thì ai mà chẳng biết, mỹ nữ thì không thể so với tính mạng rồi nên vẫn phải kiêng dè.

Xe ngựa của Liễu gia so với xe ngựa bọn họ sử dụng lúc trước xa hoa hơn nhiều, do tám con ngựa kéo, xe ngựa này là vì Bảo Bảo mà chuẩn bị, nói nàng là nữ, không thể cỡi ngựa nên vội vàng tìm, dù vậy trong xe vẫn được trang bị xa hoa và cực thoải mái, không một chút tục khí, có thể thấy được Liễu Vô Song thực sự làm người ta yêu thích.

Nhưng mà Bắc Dao Bảo Bảo giờ phút này trong lòng lại không vui, bởi vì trong xe ngựa chỉ có nàng và Ảnh Nhiên, Thanh Liên và Liễu Vô Song đang cỡi hai con ngựa đi phía trước, không biết là đang nói chuyện gì, thỉnh thoảng nghe được tiếng cười động lòng người của Thanh Liên, Bảo Bảo lại như ăn dấm chua. Tuy rằng Liễu Vô Song là nam tử nhưng cũng là mỹ nam tử tuấn tú vô song a, hơn nữa đã có tiền lệ của đệ đệ Mặc Mặc, nên nàng mới không khờ dại mà nghĩ rằng không có chuyện nam tử thích nam tử.

Mà điều làm cho Bảo Bảo lo lắng không chỉ có chuyện Liễu Vô Song và Thanh Liên nói chuyện vui vẻ với nhau, mà còn vì Liễu Vô Song ngoại trừ ngày đầu có chút kinh ngạc vì dung nhan của nàng thì sau đó lại như

không có gì, ngược lại hẳn chú ý ngày càng nhiều tới Thanh Liên. Chuyện này trong mắt Bảo Bảo hiển nhiên là rất không bình thường, cho nên bọn họ chỉ mới quen biết được ba ngày thì nàng đã xếp Liễu Vô Song vào hàng tình địch.

Chương 30

KỶ MÃ PHONG BA

Vì nhận định như thế nên Bảo Bảo đương nhiên là không chịu ngồi trong xe ngựa chờ chết, nhìn hình ảnh hai người kia cỡi ngựa mà mắt, nàng quyết định mình cũng phải ra ngoài cỡi ngựa như bọn họ hoặc là Thanh Liên phải ngồi xe ngựa với nàng.

Liễu Vô Song nghĩ rằng nàng và Thanh Liên là thân huynh muội nhưng thực ra không phải vậy, hơn nữa nàng cũng không muốn làm muội muội của Thanh Liên, nàng phải làm thê tử của hắn. Hiện tại bị Liễu Vô Song đột nhiên chen ngang, mà nàng vốn thấy có quá ít thời gian ở bên cạnh Thanh Liên rồi, bây giờ nàng là muội muội thì không thể lúc nào nào cũng bám lấy ca ca, phải ra dáng một tiểu thư khuê các. Thiệt là phiền chết người a. Đối với một người hiếu động như Bảo Bảo thì đây còn khổ hơn là lấy mạng của nàng nha.

Nhịn thêm được một ngày, cho đến lúc xe ngựa đi đến bên đại tửu lâu kế bên một con sông thì dừng lại dùng bữa, sau đó mới bắt đầu dạo chơi, Thanh Liên vẫn ăn ít như trước, chỉ uống rượu, chỉ có Bảo Bảo biết rượu vào người hẳn đã nhờ pháp lực mà biến thành nước.

Bảo Bảo thì không phải ăn kiêng, từ nhỏ nàng đã quen thuộc với lối sống của cha mẹ, tuy rằng mẹ nàng đã trở thành người bất tử nhưng vẫn không từ bỏ thói quen của con người, mỗi ngày đều ăn cơm ba bữa, đối với thân thể nửa người nửa rắn của nàng thì càng không có vấn đề gì, ăn hay không cũng không sao nhưng nhiều năm qua cũng đã nhiễm thói quen của mẹ, hơn nữa nhân gian nhiều món ăn ngon như vậy, nàng làm sao có thể chối từ được.

Ảnh Nhiễm cũng không có hứng thú với thức ăn lắm, mới ngày đầu ăn cơm, nhìn thấy món thịt bò câu kho tàu, nàng thiếu chút nữa đã ói ra, tuy nhiên mấy ngày qua cũng đã quen dần, nếu ăn thì cũng là thức ăn chay, làm cho Bảo Bảo hoài nghi nàng có thực là thuộc Tuyệt Ưng tộc hay không, bởi vì nàng chưa từng thấy người của Tuyệt Ưng tộc nào chê thịt nha.

Nhưng Bảo Bảo cái gì cũng không nói.

Mà Liễu Vô Song đối với việc Thanh Liên ăn ít, chỉ uống rượu cũng đã quen, nhưng vẫn không khỏi lo lắng " Thanh Liên, đang buổi trưa, ngươi lại không ăn gì mà chỉ uống rượu rất hại thân, tốt nhất là nên ăn chút gì đi"

" Không cần lo lắng, đã là thói quen nhiều năm rồi, sợ trong nhất thời không sửa được. Các ngươi cứ ăn đi, không cần để ý đến ta, cơ thể ta đã sớm quen với việc ăn uống như vậy, nếu bắt ta ăn nhiều, ngược lại có chút không quen". Thanh Liên điềm tĩnh đáp lại.

Ngồi bên cửa sổ, khuôn mặt bình thường nhưng lại làm cho người ta không thể xem nhẹ, phong thái thần bí, vừa lạnh lùng lại vừa hấp dẫn, hơi thở lại ôn hòa, làm cho người ta có cảm giác thần bí, đôi mắt thỉnh thoảng lóe sáng khiến người sau mê. Liễu Vô Song tuy ăn cơm nhưng ánh mắt không rời khỏi người Thanh Liên chút nào, tựa hồ như muốn phân tích xem bên dưới khuôn mặt bình thường kia ẩn giấu điều gì khiến hắn hấp dẫn như thế.

Một màn này lọt vào trong mắt Bảo Bảo lại làm nàng ghen tỵ không thôi, chết tiệt, nàng biết cho dù Thanh Liên biến thành cái dạng gì, thậm chí là một người quái dị thì chỉ cần người có tâm cũng sẽ thấy được mị lực không tầm thường ẩn chứa trong người hắn.

Thanh Liên là của nàng, nàng không cho phép bất kỳ kẻ nào tranh giành, Liễu Vô Song cũng không thể.

Nàng mặc kệ Liễu Vô Song là đơn thuần thưởng thức Thanh Liên hay là có lòng, có ý gì đó, nàng đều quyết định bọn họ nhất định phải rời khỏi hắn, không thể đi cùng hắn được nữa.

Sau khi ăn xong, tiếp tục hành trình thì Bảo Bảo kiên quyết không chịu lên xe ngựa, mà lại nhìn Thanh Liên,

dùng biểu tình vô tội đáng yêu nói " ca ca, ta cũng muốn cỡi ngựa"

" Bảo Bảo, người là cô nương gia, sao có thể tùy ý cỡi ngựa như nam nhân, vẫn nên quay về trong xe đi". Thanh Liên đương nhiên biết mấy ngày ngồi yên trong xe đã là cực hạn chịu đựng của Bảo Bảo rồi, còn đang xem thử nàng sẽ chịu được tới lúc nào thì nàng đã lên tiếng.

" Không cần, ca ca, ta chỉ thích cỡi ngựa". Bảo Bảo trong lòng oán giận Thanh Liên nhưng ngoài mặt vẫn làm nũng, quay đầu nói với Liễu Vô Song " Liễu đại ca, người mau nói với ca ca ta một tiếng đi, ta muốn cỡi ngựa, cho ta cỡi một lát đi"

" Ách, Thanh Liên, hay là để cho nàng cỡi một lát? Để ta nói Mã Vân đi chọn cho nàng một con ngựa tính tình ôn hòa, chắc sẽ không đến mức làm nàng bị ngã đâu, người xem thế nào?"

Liễu Vô Song đã lên tiếng, hơn nữa trong mắt Bảo Bảo đã viết rất rõ ràng câu " người không cho ta cỡi ngựa, ta sẽ không bỏ qua", Thanh Liên cũng đành bất đắc dĩ gật đầu " Bảo Bảo, người thật là"

" A, ta cũng có thể cỡi ngựa rồi, cảm ơn Liễu đại ca", Bảo Bảo làm như không nhìn thấy vẻ mặt bất đắc dĩ của Thanh Liên, bày ra vẻ tươi cười với Liễu Vô Song.

Dung nhan nàng vốn rất xinh đẹp, bây giờ lại tươi cười với hần làm cho Liễu Vô Song nhất thời nhìn đến ngây ngốc, Bảo Bảo cảm thấy đã chiếm được chút ưu thế, coi như là huê với hần thì đổi lại lúc này Thanh Liên lại là người không thấy cao hứng.

Mới đầu hần tưởng nàng vì mình xa cách mà mới quẩn quýt đòi cỡi ngựa cho bằng được, nhưng lúc này nhìn nàng cười với Liễu Vô Song như thế, nhất thời có chút không vui, Liễu Vô Song cũng là một nam tử tao nhã xuất trần, yêu tinh xinh đẹp là chuyện bình thường nhưng là nhân loại lại có diện mạo như hần thì thật là hiếm có, Bảo Bảo có hảo cảm với hần cũng là bình thường. Hơn nữa nàng vốn còn quá trẻ, chỉ mới một trăm tuổi, không phải mình vì sợ nàng không thích mình dài lâu mà lo lắng sao? Lúc này xem ra lo lắng đó không phải là không có cơ sở.

Đáng thương Bắc Dao Bảo Bảo chỉ chú tâm quan sát ánh mắt của tình địch nhìn Thanh Liên mà không biết hành động của mình cũng bị Thanh Liên để ý, làm cho hần càng thêm băn khoăn.

" Không cần cảm tạ! Mã Vân, nhanh đi chọn một con ngựa tính tình ôn thuần nhất đến đây", Liễu Vô Song tựa hồ cũng phát giác mình thất thố, cũng may hần không phải là kẻ yếu bóng vía cho nên rất nhanh chóng đã khôi phục sắc mặt, vội vàng ra lệnh cho Mã Vân, chính là nam tử mặt lạnh đã từng gặp Thanh Liên trước kia.

"Dạ, chủ tử" Mã Vân lập tức đi ra phía sau đoàn xe, không bao lâu đã mang đến một con ngựa màu nâu, bốn vó vững vàng tuy rằng không quá cao lớn nhưng màu lông sáng đẹp, nhìn cũng biết không phải là giống ngựa tầm thường.

" Nhị muội, con ngựa này cho người cỡi, người hài lòng không?" Liễu Vô Song cảm thấy con ngựa này rất thích hợp cho Bảo Bảo cỡi nhưng vẫn ôn hòa hỏi ý nàng.

Bảo Bảo muốn cỡi ngựa là vì muốn quang minh chính đại ở bên cạnh Thanh Liên, cho nên không để ý tới ngựa lắm, bây giờ thấy con ngựa này cũng là hàng tuyển thì càng hài lòng, vội vàng nhu thuận, mỉm cười lấy lòng " cảm ơn Liễu đại ca, thực thích"

" Vậy là tốt rồi! Nhị muội biết cỡi ngựa không?" Liễu Vô Song lúc này mới nhớ tới vấn đề chính, quan trọng là nàng có biết cỡi ngựa hay không? một tiểu thư khuê các từ nhỏ chỉ học thêu thùa may vá, e là không có cơ hội tiếp xúc với ngựa chứ đừng nói là biết cỡi.

Bắc Dao Bảo Bảo vốn định nói là biết nhưng nhìn thấy Thanh Liên đang cỡi con ngựa trắng liền thay đổi chủ ý, suy sụp nói "ách, thực xin lỗi Liễu đại ca, ta không biết cỡi ngựa, chỉ là ta rất muốn cỡi ngựa mà thôi, không bằng ca ca, người cho ta cùng cỡi đi, được không?"

Bảo Bảo tận dụng thời cơ nói ra chủ ý của mình nhưng lúc này Thanh Liên lại đang trầm mặc vì hành động của nàng và Liễu Vô Song, thấy Bảo Bảo hai mắt sáng rỡ nhìn mình thì trong lòng càng thêm khó chịu nhưng

vẫn không biểu hiện ta ngoài, chỉ dùng âm thanh lạnh lùng, trong trẻo đáp " nam nữ cùng cỡi thì ra cái dạng gì, để người ta nhìn thấy thì toàn bộ khuê danh của người đều bị phá hỏng"

Bảo Bảo không nghĩ Thanh Liên nhanh chóng cự tuyệt nàng như vậy nên cũng nổi nóng, nàng cần gì khuê dự chứ, chẳng qua chỉ là huynh muội giả thôi mà, Thanh Liên thực sự nghĩ hấn là thư sinh còn nàng là thiên kim tiểu thư sao? Hấn không muốn thân cận với nàng sao? Chỉ mới quen biết Liễu Vô Song vài ngày đã bác bỏ hoàn toàn cảm tình của hấn dành cho nàng sao?

Còn nói cái gì sau này sẽ cho nàng cơ hội tiếp cận hấn, yêu hấn chứ, chuyện lúc này là đang cho nàng cơ hội sao? Hấn rõ ràng là muốn nàng tránh càng xa càng tốt mà, càng nghĩ, trong lòng càng ủy khuất, vẻ mặt cũng ủ dột.

Liễu Vô Song vừa thấy, biết là Bảo Bảo không vui, vội lên tiếng an ủi " Thanh Liên, nếu nhị muội muốn cỡi ngựa, người cho nàng đi một đoạn đi, dù sao xuất môn ra ngoài cũng không như ở nhà, có nhiều lễ tiết nếu bỏ được thì nên bỏ đi. Người là ca ca của nàng, sao lại có chuyện là tổn hại khuê hự? ta nghĩ là nhị muội tò mò, muốn thử cảm giác mới lạ một chút thôi, đợi khi nàng ngồi trên lưng ngựa rồi thì chưa chắc đã thích ứng được"

Thanh Liên vốn không thoải mái trong lòng, giờ lại nghe Liễu Vô Song nói giùm Bảo Bảo lại càng khó chịu hơn, trong lòng không khỏi âm thầm kêu khổ, sự buồn bực này rõ ràng là vì mình quá mức để ý đến Bảo Bảo nên mới như thế, vẫn muốn tính toán làm sao để Bảo Bảo yêu mình nhiều hơn thì không ngờ bản thân mình cũng bị lún sâu vào, Thanh Liên quả thực là dở khóc dở cười.

" Nếu Vô Song người đã lên tiếng, Bảo Bảo, ta để người cùng ta cỡi ngựa một đoạn, thỏa mãn sự hiếu kỳ rồi thì quay trở lại trong xe". Thanh Liên nói ra những lời này là cấp cho Bảo Bảo một bậc thang để hạ xuống, nếu nàng thực sự có cảm tình với Liễu Vô Song thì mình nhân lúc tâm còn chưa giao hết cho nàng thì thu hồi cũng còn kịp. Dù sao hấn cùng Bảo Bảo cũng không thích hợp là một đôi, xét về tuổi tác hay thân phận cũng đều không thích hợp để bọn họ ở cùng một chỗ, hiện giờ có người làm cho Bảo Bảo yêu thích, hấn hấn là nên cao hứng mới phải?

Thanh Liên nghĩ như thế nhưng vẫn thấy khó chịu trong lòng.

Nhưng lời của Thanh Liên lại làm cho Bảo Bảo có ý nghĩ giống như hấn, nàng cầu hấn như vậy nhưng hấn không đồng ý cho nàng cùng cỡi ngựa mà Liễu Vô Song chỉ nói một câu đã làm hấn đổi ý. Quả nhiên là quen biết lâu ngày cũng không bằng người mới gặp mặt a, nàng tốt xấu gì cũng đã biết hấn một trăm năm rồi, cũng ái mộ hấn suốt một trăm năm, hấn cũng biết điều đó, nhưng bây giờ vì một nam tử nhân loại quen biết mới năm ngày mà hấn bỏ mặc nàng. Bảo Bảo nổi lòng ghen ghét, không thể dùng ngôn từ nào để diễn tả tâm tình của nàng lúc này, chỉ biết là nàng hận không thể giết chết Liễu Vô Song ngay lập tức.

Đáng thương cho Liễu Vô Song không ngờ được hấn lúc này lại trở thành tình địch trong mắt Bảo Bảo và Thanh Liên.

Rốt cuộc, Bảo Bảo vẫn đi đến bên cạnh Thanh Liên, cùng hấn cỡi ngựa, nhưng cả hai đều không vui vẻ chút nào.

Ảnh Nhiên ngồi trong xe ngựa, nhìn biểu tình của hai người thì âm thầm cười trộm, đem hết thảy mọi việc lưu vào mắt. Chủ nhân thật là, thông minh một đời mà hồ đồ nhất thời. Xem ra tối nay về đến phòng trọ, mình phải chỉ điểm cho nàng một chút mới được. Đúng là người ngoài cuộc thì sáng, người trong cuộc lại u mê a.

Chương 31

CÚI ĐẦU TRƯỚC MỘT BƯỚC

Nhưng mà không đợi đến lúc về phòng trọ thì Bảo Bảo và Thanh Liên đã hòa hải như trước.

Nguyên nhân là do Bảo Bảo chịu nhường bước trước, nàng vốn vì mục tiêu muốn bắt được tâm của Thanh Liên mà đến nên không thể làm hấn tức giận, nếu hấn thực sự để ý đến Liễu Vô Song thì cứ để cho hấn để ý đi.

Nếu Liễu Vô Song nổi lên tà tâm với Thanh Liên thì nàng sẽ có biện pháp thu thập hần, lúc này không thể vì chút chuyện mà làm Thanh Liên mất hứng được.

Nghĩ là nghĩ như vậy nhưng trong lòng Bảo Bảo vẫn thấy buồn bực a, không thể dùng từ ngữ nào để hình dung được, rầu rĩ tiến sát ngực Thanh Liên, cúi đầu nói " thực xin lỗi, Thanh Liên, người đừng tức giận. Ta biết ta ăn dấm chua bấy như vậy là không tốt nhưng ai biết mấy ngày nay người chỉ để ý tới hần mà không ngó ngang gì đến ta, còn nói là cho ta cơ hội, ta ngay cả gặp mặt người cũng khó, nói gì có cơ hội gần gũi?"

Thanh Liên nghe vậy, tâm vừa động, thân thể tuy rằng không nhúc nhích, nhưng ánh mắt đã không tự chủ mà rũ xuống, nhìn đỉnh đầu người trong lòng ngực mình.

Bảo Bảo thấy hần không hé răng, nghĩ hần vẫn còn tức giận nên càng sốt ruột hơn " Thanh Liên, người thực sự tính không để ý đến ta sao? Ta bắt quá chỉ muốn ở gần người hơn nữa mà thôi, Liễu Vô Song thì có gì tốt chứ, bộ dáng hần đẹp hơn ta sao? Hần cũng không thể làm bạn bên cạnh người suốt đời, ba ngàn năm mới ra một Mặc quả duy nhất thì đã bị phụ thân ta cho mẫu thân ta ăn, huống chi người chỉ có thể là của ta, ta không muốn người quan tâm đến những người khác"

Thanh Liên lúc này đã hiểu hoàn toàn ý của Bảo Bảo, nháo loạn một hồi là do vật nhỏ này nghĩ hần có ý với Liễu Vô Song sao? Cho nên mới tìm mọi cách để được cõng ngựa?

Còn hần lại nghĩ nàng có ý với Liễu Vô Song nên mới tươi cười như hoa.

Thì ra cả hai người đều vì ghen tuông đối phương mà nảy sinh hiểu lầm. Chuyện này là cho Thanh Liên có chút dở khóc dở cười, hổ thẹn vì sự nghi kỵ của bản thân, Bảo Bảo từ khi còn trong bụng mẹ đã có chủ ý với hần thì làm sao chỉ mới vài ngày đã động tâm với nam nhân khác chứ? Uổng công mình tài trí hơn người nhưng đối với sự tình này lại u mê, nếu Bảo Bảo không thiếu kiên nhẫn mà nhún nhường trước một bước thì không biết hần còn hiểu lầm nàng tới bao lâu nữa.

Nghĩ đến đây, Thanh Liên không khỏi âm thầm hổ thẹn, sự khó chịu và không vui lúc trước đều tan biến hết, bàn tay đang ôm thắt lưng Bảo Bảo dùng sức một chút, làm cho thân thể nàng dán sát vào người hần hơn " vật nhỏ này, dấm chua của người thật ra không ít nha. Liễu Vô Song là nam nhân"

Hần cũng không giải thích việc hần hiểu lầm Bảo Bảo, ngược lại còn chọc ghẹo nàng, đây cũng là chút tư tâm của hần, hần không muốn sớm cho Bảo Bảo biết tâm của hần đã thuộc về nàng.

" Nam nhân lại như thế nào? Tước vương cũng là nam nhân nhưng cũng làm Mặc Mặc yêu đến chết đi sống lại sao?", Bảo Bảo buột miệng nói ra chuyện không nên nói, hối cũng không kịp, vội ngẩng đầu nhìn xem biểu tình của Thanh Liên thế nào.

Thanh Liên kinh hãi, Bắc Dao Mặc Mặc cùng Vân Thư?

Khó trách hần tính thế nào cũng không tìm ra được nguyên nhân Như Mặc và Bắc Dao Quang không ở Xà tộc, hần đoán được hướng đi của Như Mặc như lại không biết được lý do. Trong các yêu tinh đang tu tiên thì năng lực của Tước vương Vân Thư không thua kém hần bao nhiêu, hơn nữa hần vẫn hoài nghi đạo hạnh của Vân Thư không như mọi người nhìn thấy, nếu không thì dù thế nào hần cũng có thể dò ra một chút tin tức của Vân Thư nhưng bây giờ chỉ cần bấm đốt ngón tay để tìm hiểu chuyện liên quan đến Vân Thư thì linh lực liền mất hết.

Lúc này nghe Bảo Bảo đột nhiên nói ra, thực sự là có chút chấn kinh.

Bắc Dao Mặc Mặc là đệ đệ song sinh của Bảo Bảo, hần sao lại có quan hệ với Vân Thư chứ?

Vân Thư không giống mọi người, Hoàng Tước tộc vốn là một chi của Chu Tước - một trong Tứ Thần Thú trấn giữ bốn phương, cho nên từ khi sinh ra trên người bọn họ đều có sẵn tiên lực, mà tiên lực cũng nhiều hơn yêu tinh khác rất nhiều. Nhưng Hoàng Tước tộc từ xưa đến nay rất ít người, việc sinh người nói dối rất khó khăn, mà Tước vương thì một vạn năm mới xuất hiện một người mới. Vân Thư là hậu duệ đời thứ mười ba, cho nên hần mới được gọi Thập tam Tước vương.

Bắc Dao Mặc Mặc vốn là nửa người nửa rắn thì bất luận thế nào cũng không thể ở cùng một chỗ với Vân Thư, xà tử vốn không được thiên đình chấp nhận mà Tước vương lại tượng trưng cho sự cao quý, một kẻ yêu nghiệt, một người có huyết thống tiên gia, chuyện này so với việc phụ thân của họ là Như Mặc yêu một nữ tử nhân loại còn nghiêm trọng hơn gấp trăm ngàn lần, càng đừng nói tới Mặc Mặc là nam tử, chuyện này ở nhân giới gọi là đoạn áo tay phích, cũng đã bị người ta coi thường, nói chi là tiên giới, quả thực không tưởng tượng nổi chuyện sẽ như thế nào, khó trách Như Mặc và Bắc Dao Quang phải đi tới Tước Hoàng sơn.

Nguyên nhân mà hắn không hiểu được giờ phút này đã được lý giải.

"Lúc nào thì xảy ra chuyện này?" Thanh Liên cố gắng đè nén sự khiếp sợ trong ánh mắt, cố dùng ngữ khí bình tĩnh để hỏi.

"Tám mươi năm trước, chính xác hơn là tám mươi lăm năm trước, Mặc Mặc vì cơ duyên mà giải bỏ được phong ấn Thất Sắc Khổng Tước Thạch của phụ thân ta, theo nguồn linh lực phát ra mà xông vào Tước Hoàng sơn, dạo chơi một chuyến thì mất năm năm, khi đó cha và nương ta đang dạo chơi nhân gian, mà ta thì lo quản lý Xà tộc, đến khi chúng ta phát hiện sự tình có điểm không đúng thì đã không thể văn hồi được nữa"

Bắc Dao Bảo Bảo cũng không giấu diếm nữa, đem toàn bộ câu chuyện kể lại, cụ thể thế nào thì nàng cũng không rõ vì mấy năm đó nàng lo tập trung quản lý Xà tộc, vội vàng xưng vương nên làm gì có thời gian để quản chuyện của đệ đệ.

Hơn nữa tên kia vẫn giữ bí mật, nếu chuyện không đến tai thiên đình thì e rằng không ai hay biết gì, đây cũng là nguyên nhân để nàng hiểu rằng con đường tình duyên của mình cũng sẽ không thuận lợi. Đệ đệ nàng với Tước vương thành một đôi mà đối tượng nàng thích lại là Hồ vương, quả thực là muốn hủy hết những nhân tài có thể thành tiên, thử nghĩ thiên đình làm sao để cho nàng được toại nguyện chứ?

Càng làm cho nàng lo lắng hơn là thái độ của phụ thân và mẫu thân, nếu biết người nàng thích là Hồ vương Thanh Liên thì không biết họ sẽ như thế nào. Nhưng mặc kệ là thế nào nàng cũng đã thích Thanh Liên từ khi chưa sinh ra đời cho nên làm sao có thể dễ dàng buông tay.

Mà Thanh Liên trong lòng cũng có suy nghĩ tương tự, xem ra nếu bọn họ muốn tiếp tục thì sẽ gặp nhiều khó khăn hơn hẳn tưởng, hắn không ngờ nhân vật cao quý như Vân Thư lại gắn bó với con trai của Như Mặc, hiện giờ Như Mặc phải đến Tước Hoàng sơn thì không đến đó cũng biết sự tình tất nhiên không nhỏ.

Nhân gian đã đổi sang triều đại mới, không giống như quá khứ nữa "Bảo Bảo, vì vậy nên người lo lắng ta sẽ thích Liễu Vô Song sao?"

Bảo Bảo nào dám phủ nhận, rầu rĩ gật gật đầu," Người đối với hắn thân thiết hơn với ta, từ nhỏ ta đã ái mộ người mà hắn mới quen biết người chỉ có năm ngàn, Thanh Liên như vậy là không công bằng"

"Ngốc Bảo Bảo, ta chỉ kết giao bằng hữu với hắn thôi. Hắn với người sao giống nhau được, chúng ta không giống bất kỳ kẻ nào, chúng ta là yêu, hắn là người a"

"Là người thì sao? Yêu thì sao? Chỉ cần yêu nhau thì kết quả cũng như nhau, ta không thích người nhìn người khác thì chính là không thích, thấy người đối xử tốt với hắn trong lòng ta như bị cái gì đốt, rất khó chịu"

Bảo Bảo từ nhỏ đã được giáo dục đối với tình yêu thì thân phận, địa vị, tuổi tác, thậm chí là giới tính...đều không có ý nghĩa gì, lúc này nhìn thấy Liễu Vô Song, trong lòng nàng càng thêm khó chịu, mà loại tư tưởng này đương nhiên là do Bắc Dao Quang đem từ thời hiện đại về để giáo dục con cái.

Nếu không thì làm gì có chuyện một nữ tử lại ăn dấm chua với một nam nhân chứ.

Nhìn nàng chỉ tay vào ngực, ánh mắt Thanh Liên hơi nóng lên, có chút cảm động, có chút thấu hiểu, nhẹ nhàng nắm lấy tay nàng, thờ dãi nói "ngốc Bảo Bảo"

Quả nhiên là một lòng một dạ, vật nhỏ luôn nhớ tới hắn lại không biết hắn lúc trước cũng khó chịu như nàng, thì ra đã sớm thua ở trong tay nàng. Hắn biết.

" Thanh Liên, Thanh Liên!" Cảm giác được bàn tay non mịn của hấn nắm lấy làm trong lòng Bảo Bảo cảm động muốn khóc, đây cũng là lần đầu tiên Thanh Liên dùng ngữ khí sùng nịch dành cho tình nhân để gọi nàng. Thì ra lại dễ nghe như vậy, thực hận giờ phút này không dùng lại vĩnh viễn được, nàng rút cuộc biết vì sao mỗi khi mẫu thân gọi phụ thân là đứa ngốc thì phụ thân lại cười vui vẻ như vậy, thì ra được người yêu gọi là đứa ngốc cũng là chuyện hạnh phúc vô cùng.

Quay đầu, dụi mặt vào ngực hấn, theo bước chân của con ngựa mà cọt xát trong ngực hấn.

Liễu Vô Song không nghe được bọn họ nói chuyện nhưng đột nhiên thấy Bảo Bảo quay đầu dụi vào ngực Thanh Liên thì ngực chợt cứng lại một chút, khẽ kéo dây cương nhích lại gần " nhị muội không khỏe sao? có nên đưa nàng vào xe ngựa nghỉ ngơi không?"

Thanh Liên cảm thấy bàn tay nhỏ bé trong tay hấn đang phản kháng lại nên lắc đầu nói " không cần, cứ để nàng cỡi ngựa đi, dù sao tốc độ đi cũng không nhanh lắm"

Liễu Vô Song không có nhìn ra bọn họ có cái gì không đúng, gật đầu nói," Cũng tốt! Lần đầu tiên cỡi ngựa luôn vậy, hôm sau thất lưng xương sống sẽ đau tới mức không bao giờ nhị muội muốn cỡi ngựa nữa"

"Chính xác, người không có thói quen cỡi ngựa sẽ cảm thấy rất mệt", Thanh Liên vẫn thanh nhã mỉm cười, làm cho người ta cảm thấy như gió xuân ấm áp.

Liễu Vô Song lại có chút đăm chiêu nhìn hấn nói," Thiếu chút nữa quên Thanh Liên cũng là thư sinh, cũng không nên cỡi ngựa nhiều ngày như vậy, ngày mai cũng nên ngồi xe ngựa đi, bên trong rộng lớn lại có sẵn trà bánh, có thể nhàn nhã thưởng thức phong cảnh, thấy thế nào?"

" Vô Song chuẩn bị chu đáo, nhưng mấy ngày qua vì huynh muội chúng ta mà làm chậm trễ hành trình của người, thực sự làm ta xấu hổ không thôi, nếu Vô Song có việc gấp thì cứ việc đi trước, ta với Bảo Bảo sẽ đi sau, đợi khi người hoàn thành công việc thì hẹn gặp một chỗ, chứ để người vì chúng ta mà chậm trễ công việc thì ta rất áy náy"

Thanh Liên vẻ mặt thành khẩn nói, ngôn từ trung tràn đầy hổ thẹn về.

" đâu có hành trình gì, lần này ra ngoài cũng chính là du sơn ngoạn thủy, thuận tiện thì sát các cửa hàng một chút thôi, người và ta mới quen biết nhau không lâu, nào có chuyện làm chậm trễ. Thanh Liên, người đừng quá lo lắng, ngày mai ta sẽ ngồi xe ngựa với các người, gần mười năm rồi ta cũng không ngồi xe ngựa a"

Liễu Vô Song có chút tính trẻ con cười, một sợi tóc khẽ vương trên gương mặt tuấn mỹ, làm cho thuộc hạ của hấn nhìn thấy cũng phải há hốc mồm vì kinh ngạc, đã lâu rồi bọn họ không thấy chủ tử nhà mình cười đến thoải mái như vậy.

"Vậy thật tốt"Thanh Liên mỉm cười đáp ứng, lập tức cảm giác được lòng bàn tay bị người nào đó dùng lực nhéo một cái,biết Bảo Bảo lại ăn dấm chua, nhưng xe ngựa hay ngựa cũng là của người ta, dục đường lại hết lòng chiều chuộng bọn họ, bây giờ hấn muốn cùng bọn họ cỡi ngựa thì sao có thể cự tuyệt được.

Chương 32

ĐÁP ỨNG CÙNG NHAU NGŨ

Cho nên hôm sau, xe ngựa vốn chỉ dành cho Bảo Bảo và Ảnh Nhiên giờ lại có tới bốn người, hai người mới đương nhiên là Thanh Liên và Liễu Vô Song.

Cũng may xe ngựa này rất lớn, nên có thêm hai người cũng không ảnh hưởng gì nhiều.

Thùng xe cũng bởi vậy bị ngăn làm ba, gian bên trong được ngăn bởi một màn trúc màu tím là dành cho Bảo Bảo và Ảnh Nhiên nghỉ ngơi, gian giữa là không gian để bốn người cùng nói chuyện tán gẫu, mà gian ngoài cùng là để tiểu đồng nấu nước pha trà cho bọn họ.

Lúc này cả bốn người đều ngồi trong gian giữa uống trà, dù Thanh Liên vốn chỉ cần uống vài giọt nước suối

lần này cũng nân chén trà lên uống làm cho Bảo Bảo vui mừng đến mức xém chút nữa là vỗ tay hoan hô.

Hành động nhỏ này của Thanh Liên đối với người chung quanh rất bình thường nhưng với Bảo Bảo lại có ý nghĩa khác, Thanh Liên đã không ăn uống cũng mấy ngàn năm rồi, lúc này uống trà thì chứng tỏ tâm của hắn đã có chút dao động, có nghĩa là hắn đã có chút bị nàng ảnh hưởng, nguyện ý cùng nàng, chuyện tốt như vậy sao nàng không cao hứng cho được?

Ảnh Nhiên thấy Bảo Bảo cao hứng, tuy không hiểu chân thân thực sự của chủ nhân thuộc loài gì nhưng thấy nàng thích Hồ vương đại nhân như vậy thì chắc nàng không phải là người của Hồ tộc, nhưng cũng thuộc loại yêu tinh cao cấp nhưng nàng không thể ngờ được Bảo Bảo lại là Xà tộc, thuộc hệ thủy.

Tuy nhiên danh tiếng của Hồ vương đại nhân thì nàng biết, ai cũng đều nói hắn nhất định sẽ thành tiên trong nay mai, nhưng đã nhiều ngày qua, nhất là từ chiều hôm qua tới giờ, Hồ vương đại nhân nhất cử nhất động đều không giống một người đang mong muốn thành tiên, ngược lại còn tiêu sái hơn cả phàm nhân, làm cho nàng có chút nghi ngờ lời đồn có gì sai sót hay là do Hồ vương đại nhân thay đổi.

Hay là lời đồn đúng nhưng khi Hồ vương đại nhân đối mặt với chủ nhân của mình thì lời đồn chỉ là lời đồn?

" Hương vị như thế nào?" Liễu Vô Song nhấp một ngụm trà rồi nhìn Thanh Liên và Bảo Bảo chờ nghe nhận xét.

Hai người đồng thời gật đầu, Thanh Liên nói, " màu sắc xanh trong, vị cam sau đó lại thuần, là trà ngon "

" Thanh Liên quả thật rất tao nhã", Liễu Vô Song có cảm giác như gặp được người tri âm, mấy năm qua toàn gặp những kẻ phàm phu tục tử, còn Thanh Liên tuy bề ngoài có vẻ tầm thường nhưng nội tâm, khí chất lại rất phong lưu, tiêu sái, hòa nhã không kẻ nào sánh bằng.

" Vô Song quá khen, trà của người rất ngon, dù là ai cũng biết phân biệt tốt xấu". Thanh Liên biết Bảo Bảo không có ý gì với Vô Song mà chỉ lo mình thích hắn cho nên cũng không còn địch ý với hắn nữa, thành ra nói chuyện cũng vui vẻ hơn, nhưng tâm tình tức giận của Bảo Bảo mới giảm được chút ít thì lại nổi lên như sấm rền gió giạt, rõ ràng là Thanh Liên cố ý làm cho nàng ghen nhưng lại không thể phát tác, chỉ đành âm thầm hờn dỗi.

Sớm biết như vậy thì đêm đó dù thế nào cũng để gạo nấu thành cơm cho rồi, dù sao có câu miếng ăn đến miệng còn mất hay sao? Huống chi Thanh Liên còn chưa có tới miệng của nàng nha. Bảo Bảo không khỏi tiếc rẻ vì đã bỏ qua cơ hội tốt, lúc này nàng dù có ý muốn thực hiện kế hoạch gạo nấu thành cơm lần nữa thì cũng không biết nên làm thế nào.

Kê đơn, không được! Thanh Liên chính là yêu mị nhất thì có mị được nào có tác dụng với hắn.

Dùng sức mạnh chế trụ hắn? nàng còn chưa đủ đạo hạnh và năng lực, huống chi Hỏa Hồ Thánh Châu trong cơ thể nàng vốn là vật của Thanh Liên, nếu đến thời điểm máu chốt không chịu nghe lệnh của nàng, ngược lại còn làm cho Thanh Liên phòng bị thì sau muốn xuống tay càng khó khăn hơn.

Sắc dụ? Bảo Bảo nghĩ tới đây thì nhin không được lại thờ dài, nàng mới nhìn thấy Thanh Liên khóa thân một nửa đã chảy máu mũi rùng rùng, mà Thanh Liên thì trước giờ không có phản ứng gì với nàng, chưa làm cũng biết kế hoạch này thất bại là cái chắc.

Trái lo phải nghĩ, Bảo Bảo cũng không nghĩ ra được phương pháp nào khả thi thì lúc này Thanh Liên đã hươ tay trước mặt nàng mấy cái " Bảo Bảo, người nghĩ gì vậy?"

Thấy nàng không có phản ứng, trên mặt lại phảng phất nét buồn rầu, trong lòng Thanh Liên lại nổi lên ý niệm muốn tìm hiểu xem nàng đang nghĩ gì, nhưng sau đó lại từ bỏ, đạo hạnh cao thâm tới mấy cũng không thể hiểu được tâm tư của người khác, hơn nữa, nếu biết rõ thì cũng không còn gì vui, huống chi trực giác nói cho hắn biết lúc này hắn đừng tìm hiểu tâm tư của nàng thì tốt hơn.

Lúc này Bảo Bảo rốt cục có phản ứng, " A! Các người nói cái gì?"

" Nhị muội suy nghĩ cái gì, nghĩ đến mức xuất thần như vậy, chúng ta hỏi người mấy lần người cũng không

nghe?" Liễu Vô Song đối với dung mạo tuyệt thế vô song của Bảo Bảo thì nổi lên ý trêu chọc, nếu để hoàng thượng nhìn thấy nàng thì e rằng tỷ t của mình sẽ không được sủng ái nữa a.

Mấy ngày qua ở chung với nhau, phát hiện nàng tính tình rất trầm ổn, không nói nhiều cũng không tùy hứng, tuy rằng diện mạo không giống Thanh Liên lắm nhưng hơi thở và khí chất thì y như nhau, sau này ai có được nàng thì cũng chính là mơ ước của tất cả nam nhân khác a.

Bảo Bảo cùng Thanh Liên nếu biết Liễu Vô Song đánh giá nàng như vậy thì chắc cười đến chảy nước mắt, đáng tiếc lúc này bọn họ không thể sử dụng thuật đọc tâm.

" Không nghĩ muốn cái gì, trong lúc nhất thời không cẩn thận mà thất thần thôi! Liễu đại ca cùng ca ca đang nói cái gì?" Bị người ta phát hiện ra mình thất thần, Bảo Bảo cũng không hết hoảng, chỉ mỉm cười hỏi lại.

" Ngày mai có thể tới Thái Hồ, ta có chút việc phải làm, nơi đó phong cảnh xinh đẹp vô cùng, hải sản lại phong phú, người cùng Thanh Liên ở đây du ngoạn vài ngày đi, sau khi giải quyết xong mọi việc thì cùng ta quay về Liễu gia ở, có được không?"

Liễu Vô Song nhân cơ hội này nói rõ tính toán của mình, hẳn có chút luyến tiếc nếu rời xa bọn họ, nếu bọn họ đi du lịch thì khi mình rảnh có thể đi cùng họ vài ngày, mỗi ngày bọn họ đều ăn ở Liễu gia thì cũng có thể làm bạn với mình, mà mình cũng có thể chiếu cố bọn họ thật chu toàn.

Nhưng không ngờ Bảo Bảo lập tức lắc đầu " không được, cảm ơn Liễu đại ca, đã quấy rầy người nhiều ngày, ta cùng ca ca cảm thấy có lỗi vô cùng, tới Thái Hồ thì chúng ta chia tay nhau đi, ta cùng ca ca và Ảnh Nhiên tiếp tục du ngoạn nơi khác, còn Liễu đại ca giải quyết xong công việc thì có thể quay về Liễu gia, không thể quấy rầy Liễu đại ca mãi được"

Đương nhiên là Bảo Bảo không muốn Liễu Vô Song lại tiếp tục làm kỳ đà cả mũi giữa nàng và Thanh Liên, có hẳn ở đây thì nàng và Thanh Liên chỉ có thể là huynh muội, nàng mới không muốn gọi Thanh Liên là ca ca nha. Tuy rằng mỗi khi kêu hắn như vậy, trong lòng cũng thấy ngọt ngào nhưng nàng vẫn thích gọi hắn là Thanh Liên hơn, có thể quang minh chính đại ở trong ngực hắn, nếu đến Liễu gia thì nàng khi nào mới có cơ hội để đạt được tâm của Thanh Liên chứ?

Thời gian với nàng mà nói chính là rất trọng yếu!

Liễu Vô Song cũng không nghĩ tới nàng sẽ từ chối, theo phản xạ nói " chuyện đó có gì đâu, Liễu gia cơ nghiệp to lớn, đừng nói là chỉ thêm hai người các người, cho dù có nuôi thêm trăm miệng ăn cũng không vấn đề gì, hơn nữa có hộ vệ và người hầu của ta hầu hạ và bảo vệ cho các người không phải tốt hơn sao?"

" Không cần, cả một đám người theo đuôi thì còn gì hứng thú nữa chứ?" Bắc Dao Bảo Bảo phản ứng nhanh hơn.

Liễu Vô Song tựa hồ không nghĩ tới người trầm ổn, ôn nhu như Bảo Bảo lại có phản ứng lớn như vậy, nhất thời có chút thất thần.

Thanh Liên thấy thế, vội vàng âm thầm lắc đầu, nói," Vô Song, hảo ý của người, chúng ta tâm lĩnh, lần này đi ra ngoài thứ nhất là vì ngao du sớm thủy, tăng thêm kiến thức, thứ hai cũng là để bản thân trưởng thành hơn, trước khi xuất môn, chúng ta đã từng cam đoan với người nhà là không cần người ngoài trợ giúp, mấy ngày qua đã làm phiền người nhiều cho nên đến Thái Hồ thì chúng ta chia tay nhau đi. Cũng may chúng ta là bằng hữu, sau này không phải không còn cơ hội gặp mặt, sau này gặp lại cũng vui vẻ, thoải mái thôi, người nói phải không?"

" Thanh Liên, ta cũng không biết nói gì hơn, người thực sự là rất khéo nói, không để người ta có cơ hội phản biện, thanh âm lại uyển chuyển như thế " Liễu Vô Song thở dài, lời nói vẫn tràn đầy luyến tiếc.

" Vô Song, thiên hạ có bữa tiệc nào mà không tàn, chúng ta là bè nước gặp nhau, có thể được người ái mộ cả chiều dài như vậy, Thanh Liên và Bảo Bảo cảm kích vô cùng, hơn nữa thiên hạ bao la, khi nào người rảnh rồi, muốn du sơn ngoạn thủy, muốn tìm chúng ta thì bằng vào thế lực của Liễu gia cũng không phải là việc khó, cho nên đừng làm như vĩnh viễn không gặp lại, người nói phải không?"

Thanh Liên chậm rãi nhắc ấm trà, thay hần châm một ly, ngữ điệu nhà nhà, nhẹ nhàng nói.

" Thanh Liên, người nói đúng, ta rất quý trọng các người mà giờ tâm tình đã như nữ nhân rồi, chờ ta thu xếp ổn thỏa công việc thì sẽ đi tìm các người cũng không muộn. Vậy ngày mai chúng ta chia tay nhau ở Thái Hồ đi, cần ta cho vài hộ vệ đi theo người không? dọc đường nếu gặp nguy hiểm gì thì cũng có người hỗ trợ các người"

Liễu Vô Song nhìn chén trà, ngẩng đầu nhìn Thanh Liên, sau đó cười sáng khoái.

" Hộ vệ thì không cần, Giang Nam phong cảnh xinh đẹp lại thái bình, chúng ta đã từng chứng kiến qua, ban đêm không cần khóa cửa, người không tham của rơi trên đường, trị an rất tốt nên sẽ không có ai gây nguy hiểm cho chúng ta, có người đi theo ngược lại còn gây cản trở, người cứ lo việc của người, đừng bận tâm tới chúng ta"

" Tốt lắm, vậy người cầm khối ngọc bội này đi, nếu gặp khó khăn gì thì cứ mang đến các cửa hàng, khách điểm, từ quán của Liễu gia, sẽ có người giúp đỡ, nếu có ai dám làm khó các người, cứ đưa ra ngọc bội này thì cũng sẽ có người thay các người giải quyết phiền toái. Đừng từ chối cái này, người không cần người theo hộ vệ thì ta cũng nghe theo, nhưng người là thư sinh yếu đuối, còn nhịn muối là thiên kiêu tiểu thư, dung mạo lại xinh đẹp như hoa, thật làm cho ta không yên lòng, người cứ cầm cho ta yên tâm"

Liễu Vô Song lấy ở bên hông xuống một khối ngọc phỉ thúy hình tròn, dúi vào tay Thanh Liên, Thanh Liên muốn cự tuyệt nhưng bị hần ngăn lại.

Bảo Bảo nhìn chăm chăm chỗ bọn họ nắm tay, hai tròng mắt như sắp rớt ra ngoài, Thanh Liên lập tức cảm giác được Bảo Bảo không vui nên cũng không từ chối nữa mà rút tay lại " nếu Vô Song đã kiên trì như vậy thì ta xin nhận khối ngọc này"

"Như vậy mới đúng" Liễu Vô Song không để ý tới sắc mặt của Bảo Bảo, chỉ cao hứng khi thấy Thanh Liên đã chịu nhận ngọc bội của hần.

Thanh Liên lại liếc nhìn Bảo Bảo, cho nàng sự trấn an, Bảo Bảo lúc này mới thả lỏng tâm tư mà cúi đầu, nhưng tà áo đã bị nàng nắm đến nhăn nhúm.

Rốt cục cũng đã trút bỏ gánh nặng là Liễu Vô Song kia, tâm tình của Bảo Bảo tốt hơn, tuy rằng mọi chuyện không dễ dàng gì nhưng chỉ cần cắt được cái đuôi này thì nàng và Thanh Liên ở Thái Hồ dù ăn cháo trắng cũng sẽ cảm giác như đang ăn ngự yến trong hoàng cung a. Cuối cùng thì sau bữa cơm trưa mới có thể rời khỏi Liễu Vô Song.

Lúc này nàng đã có thể quang minh chính đại nắm lấy khuỷu tay của Thanh Liên, vẻ mặt cao hứng không tả xiết " Thanh Liên, cuối cùng thì cũng cắt được cái đuôi kia rồi, mấy ngày qua thực sự là khó chịu nha"

" Bảo Bảo, đừng nói Vô Song như vậy, hần là người tốt, đối với người hay với ta đều như vậy". Thanh Liên bật cười, hần đã sớm đoán được nàng không còn kiên nhẫn nữa nhưng không ngờ nàng lại chán ghét Liễu Vô Song, dấm chua vẫn còn chưa tan hết a.

" Thanh Liên, nếu vài ngày nữa hần lại quay lại tìm chúng ta thì tính sao? Ta không muốn đi chung với hần, ta chỉ muốn ở cùng một chỗ với người". Bảo Bảo lúc này rất hối hận, nếu biết phiền toái vậy thì cần gì phải ra ngoài, cứ ở trong Hồ cung có khi nàng còn có nhiều cơ hội hơn a, hay là đem hần đến Xà tộc cũng được. Nhưng nàng nên làm thế nào để đưa hần vào khuôn khổ đây?

"Vậy ý của Bảo Bảo thế nào?" Thanh Liên dù bận vẫn ung dung hỏi ngược lại.

"Chúng ta tìm chỗ nào đó thay đổi dung mạo lần nữa, sau đó thoải mái ngao du, nhưn vậy hần sẽ không tìm ra chúng ta, Thanh Liên, người nói đúng không?"

"Ân, có thể xem là một biện pháp tốt, nhưng người bỏ được gương mặt xinh đẹp này sao?" Thanh Liên cố ý trêu chọc nàng.

" Chẳng qua là biến ảo một chút, cũng không phải từ nay về sau sẽ mãi mãi như thế, hơn nữa, lúc trước

không chịu biến thành bình thường là vì hi vọng người có thể ngắm ta mỗi ngày, rồi từ đó dần dần yêu thích ta, nhưng lúc này lại rước lấy phiền toái cho nên biến thành bình thường một chút, nhưng dù sao cũng không cho người được xinh đẹp hơn ta"

Bắc Dao Bảo Bảo tuy rằng không cam lòng, nhưng cũng biết chính khuôn mặt của nàng đã đem lại không ít phiền toái, cũng chính vì thế mà làm cho cơ hội bồi dưỡng tình cảm giữa nàng và Thanh Liên cũng ít hơn.

Thấy nàng có vẻ không tình nguyện, Thanh Liên chưa cười thì khóe môi của Ảnh Nhiên đã nhếch lên " tiểu thư không cần phiền não, cùng lắm thì ở trước mặt người khác biến hình bình thường một chút, khi nào một mình ở cùng công tử thì lại biến về bộ dáng ban đầu"

"Ảnh Nhiên, nếu ta biến thành bình thường thì e rằng mấy tên đang đồ từ sẽ quấy rầy Ảnh Nhiên nha, Ảnh Nhiên nhà ta bộ dáng cũng rất khá a, còn rất ôn nhu, đúng rồi, người có người trong lòng chưa?"

Ảnh Nhiên nghe Bảo Bảo nói như vậy thì trong đầu đột nhiên xuất hiện một hình ảnh đã gặp mấy năm trước, khi đó nàng còn rất nhỏ nhưng chỉ một cái liếc nhìn lại không thể nào quên, tiếc rằng nàng và hắn có khoảng cách quá xa, bọn họ vĩnh viễn không thể ở chung một chỗ, nghĩ đến đây, nàng không khỏi rầu rĩ " tiểu thư đừng trêu chọc Ảnh Nhiên"

Bảo Bảo một lòng đều nghĩ tới Thanh Liên nên không phát hiện tâm tư của Ảnh Nhiên, mỉm cười nói " cũng không sao, chờ lúc nào Ảnh Nhiên thực sự có người trong lòng, nhất định phải mang đến cho ta xem, tốt nhất sau khi các người thành thân thì sinh nhiều tiểu Tuyết ưng cho ta, ta muốn chọc tức chết tên Mặc Mặc kia"

" Tiểu thư, Mặc Mặc là ai?" Nghe nàng ao ước như vậy, Ảnh Nhiên chỉ biết cười khở.

" Hắn là đệ đệ của ta!sau này sẽ giới thiệu cho các người quen nhau. Chuyện đó nói sau, Ảnh Nhiên chi bằng bây giờ người đưa chúng ta đi ngắm sao đi?" nhìn thấy trời đã sụp tối, Bảo Bảo đã muốn Ảnh Nhiên biến thành Tuyết ưng đưa bọn họ dạo trên trời.

" A? Tốt!" Ảnh Nhiên phản ứng mau lẹ, lập tức lên tiếng.

Ngược lại, Thanh Liên cản lại sự hưng phấn của Bảo Bảo " ta mệt mỏi, hôm nay nghỉ sớm chút đi. Dù sao ngày tháng còn dài, cần gì phải gấp gáp, hơn nữa đây là Giang Nam, dân cư đông đúc cho dù là vùng ngoại ô cũng sợ bị người khác nhìn thấy, chờ khi trở về núi, để Ảnh Nhiên đưa người bay một chuyến cũng không muộn. Hôm nay đi ngủ sớm thôi"

Thanh Liên lên tiếng, Bảo Bảo dùng không cam lòng cũng đành gạt đầu nói " vậy được rồi, Thanh Liên, hôm nay ta cùng người ngủ có được không?"

Thanh Liên nhất thời bị lời của nàng làm cho giật mình, cảm giác đêm hôm đó hắn còn chưa quên thì nay sao dám cùng nàng ngủ chung.

" Bảo Bảo, người là nữ tử, sao không ý tứ chút nào vậy? người không sợ Ảnh Nhiên chê cười sao?"

"Ta làm gì phải sợ, ta thích người, người nếu không tin thì ta sẽ làm nhiều hơn vậy, nói lớn tiếng hơn, Ảnh Nhiên sẽ không chê cười ta, cho dù có thì so với việc không thể thổ lộ tâm tình với người còn không khó chịu bằng"

Bảo Bảo tròn to mắt, thật tình nói với Thanh Liên, còn Thanh Liên thì thấy tâm xao động, nếu hắn thực sự không tin lời nàng thì nàng sẽ cứ tiếp tục bộc lộ tình cảm như thế, thực sự là kinh hãi thế tục nha, trong lòng tuy có chút cao hứng nhưng vẫn không thể thuận theo nàng.

"Ta làm sao không tin Bảo Bảo chứ"

"Biết là người nói cho có lệ thôi". Bảo Bảo lầm bầm, cũng biết là Thanh Liên lo sợ chuyện gì, mặc dù hắn giao hoạt nhưng trong lòng cũng rất bất an, nhất là ở trước mặt người khác thì còn thẹn thùng nhiều hơn. Hắn sợ nàng nói thích hắn trước mặt người khác, nắm được bí mật này thì Bảo Bảo làm sao dễ dàng buông tha " Thanh Liên, người còn chưa đáp ứng ta, hôm nay sẽ ngủ cùng ta nha"

Thanh Liên xoa xoa cái trán, nhìn chung quanh một cái rồi cúi đầu đáp " ta đáp ứng, chúng ta đi thôi, được chưa?"

" Ân, ta cũng mệt mỏi, cũng muốn đi ngủ sớm một chút, Ảnh Nhiên, chúng ta đi thôi". Nghe được đáp án muốn nghe, Bảo Bảo lập tức hớn hờ mặt mày, nàng quyết định tối nay dù thế nào cũng ăn Thanh Liên cho bằng được.

Mà Ảnh Nhiên nhìn hai mắt Bảo Bảo sáng lên thì trong lòng không khỏi lo lắng cho Hồ vương đại nhân, nhưng nói đi cũng phải nói lại, Hồ vương đại nhân thông minh như vậy, chủ nhân muốn chiếm được tiện nghi của hần sợ là cũng không dễ dàng gì.

Còn Thanh Liên thấy nàng ôm lấy tay mình, khuôn mặt xinh đẹp lộ ra vẻ tươi cười thì biết trong đầu Bảo Bảo đang nghĩ chuyện không đơn giản, e rằng tối nay không dễ gì vượt qua.

Tuy nhiên cứ đi một bước thì tính một bước thôi, rốt cuộc là ai ăn ai, ai chiếm được thượng phong còn chưa biết đâu. Ít nhất cho đến lúc này thì hần vẫn chiếm ưu thế hơn.

Chương 33

AI ĂN AI

Mọi cách bữa ăn trưa có một canh giờ nên chẳng ai còn bụng dạ nào để ăn cơm chiều, qua loa một chút là xong.

Bảo Bảo tuyệt đối là không đói bụng, mà Thanh Liên thì vốn không cần ăn uống cho nên càng không có khái niệm bị đói.

Ảnh Nhiên nhìn thấy hai người trên thang lầu đang trừng mắt như tỉ thí với nhau thì tự giác kiếm một gian phòng khác mà ở, tiểu thư chủ động yêu cầu hai gian phòng, không nghĩ cũng biết là không muốn chia phòng với Hồ vương đại nhân, cho nên phòng còn lại chắc chắn là của mình. Nếu xét về tuổi tác thì nàng lớn hơn tiểu thư nhiều, nên dù không có kinh nghiệm về mặt tình cảm thì nhìn thấy vẫn hiểu được.

Thấy Ảnh Nhiên đi vào phòng bên cạnh, Bảo Bảo cười đến sắp tép miệng, vội lôi kéo Thanh Liên vào phòng.

" Bảo Bảo, ngươi vẫn không có một chú ngượng ngùng của nữ hài tử", Thanh Liên thấy nàng nhìn hần như muốt ăn tươi nuốt sống thì đã biết trong đầu nàng đang tính cái gì, ngoài mặt hần làm ra vẻ trấn định như sự cộ xát qua làn vải lụa cũng tạo nên cảm giác nóng.

" Ngượng ngùng? Nếu ngượng ngùng mà để cho người chủ động ra tay thì ta đây sẵn sàng ngượng ngùng, nhưng ta vừa nhìn đã biết ngươi tuyệt đối không phải là người chủ động, cho nên chuyện ngượng ngùng đợi sau này chúng ta là của nhau rồi hãy nói đi.. Bắc Dao Bảo Bảo không vòng vo, trực tiếp nói thẳng, bởi vì tình thế hôm nay nàng đã nhìn thấy dù sao Thanh Liên cũng đã có chút đồng ý, nếu không dù nôn nóng thế nào nàng cũng không thể được như ý.

" Người phải biết rằng, chúng ta đều là yêu tinh, cho dù chỉ là giao hợp, chưa nói tới trinh tiết mà nếu qua tối nay xong, ta vẫn không thích ngươi thì ngươi sẽ thế nào?" Thanh Liên không dấu vết mà tạo khoảng cách giữa hai người, cố ý tạo ra vấn đề cho nàng.

Đúng là yêu tinh bọn họ thường xuyên có chuyện tình một đêm, chỉ để giải tỏa nhu cầu thể xác cũng có người là làm bạn cùng nhau đến già, nhưng đó là trường hợp hi hữu, không ai dám nói yêu tinh sẽ chung thủy một người một đời.

Bảo Bảo không phải không nghĩ tới nếu sau khi ở cùng một chỗ mà Thanh Liên vẫn không thích nàng thì sẽ thế nào, nhưng khi nghe hần trực tiếp thốt ra lời thì lòng nàng vẫn lo lắng, bèn chôn nhưng chỉ một lát đã lộ vẻ tươi cười chua xót.

Sâu kín nhìn vào mắt Thanh Liên, ánh mắt làm cho người ta vừa đau lòng lại vừa yêu thương " Thanh Liên, ta đã sớm nghĩ tới điều này, nhiều năm qua, nhìn cha và mẹ ta vẫn sớm chiều bên nhau, ta rất hâm mộ hạnh

phúc của họ. Thực ra, đối với tình yêu, người có tình sẽ thiệt thòi hơn người vô tình, tình càng sâu thì đau lòng càng nhiều hơn, nếu người thực sự không thích ta, ta sẽ tự biết mà rút lui, không cản trở người thành tiên, sau này ta sẽ một mình nhớ tới người, dù sao đời này ta cũng không thể quên được người, cũng không thể nảy sinh tình cảm với ai khác"

Thanh Liên rung động mà đứng yên, đôi mắt trong suốt nhìn chăm chăm Bảo Bảo, không nghĩ nàng còn nhỏ tuổi như vậy nhưng đã tính toán mọi việc rất cặn kẽ " có tình sẽ thiệt thòi hơn vô tình, tình càng sâu thì đau lòng càng nhiều, là thực vậy sao?"

Thanh Liên yên lặng lặp lại hai câu này, rốt cuộc nhin không được mà ôm nàng vào lòng " nha đầu ngốc, nếu biết là thế thì tội gì phải như vậy?"

"Thích chính là thích, ta cũng không có cách. Ai bảo người là người nhẫn tâm, ta làm đủ mọi việc như vậy, người cũng không có một chút động tâm, đối với người nếu ta còn chần chừ, không tranh thủ thì người nhất định sẽ không bao giờ nghĩ tới ta". Bảo Bảo cũng thở dài, vòng tay ôm lấy thắt lưng của hắn, dụi đầu vào ngực hắn.

Nàng đương nhiên đã quá hiểu tính tình của Thanh Liên, đúng là Thanh Liên cũng có chút yêu thích nàng nhưng nếu để hắn chủ động theo đuổi nàng thì không thể nào. Hắn là hồ ly giả hoạt, cũng vì là hồ ly nên tính đa nghi rất cao, hắn luôn yên lặng nhìn xem tình thế diễn biến, tùy theo đó mà nắm giữ thời cơ tốt nhất, nàng tuy rằng cũng là một thợ săn kiên nhẫn nhưng nàng nhất định phải bắt được tâm của hồ ly, nên nếu nàng không bỏ ra, không chủ động theo đuổi thì còn có biện pháp nào khác đâu?

Chỉ cần lúc này Thanh Liên có thể thích nàng, dù chỉ một chút, có thể tin tưởng nàng một chút thì con đường nàng đi sẽ bớt gian nan hơn nhưng Thanh Liên có thể sao?

" Bảo Bảo!" Thanh Liên ngoại trừ ôm nàng thật chặt thì không biết phải làm gì nữa, trong lòng có nhiều điều muốn nói, nhưng lời vừa để yết hầu thì như có gì đó chặn lại. Nhiều năm như vậy, hắn mới lần đầu tiên thở dài cũng lần đầu tiên biết thế giới này có người hiểu hắn, quan tâm hắn, tuy rằng vẫn chưa hẳn là hiểu hết nhưng vào lúc này đã là một bất ngờ lớn.

Bắc Dao Bảo Bảo, người thật đúng là làm cho ta không biết bắt người làm thế nào mới tốt a!

" Thanh Liên, người không cần nhiều lời, từ nhỏ nghe mẫu thân kể chuyện của nàng và phụ thân, thực ra không cần nàng nói thì chúng ta cũng biết, trí tuệ của xà tử sao có thể so sánh với bào thai bình thường của con người được chứ? Từ lúc viên đan dược thứ nhất đi vào bụng mẫu thân thì chúng ta đã có ý thức, cảm nhận được sự thay đổi của mẫu thân, cũng cảm nhận được tâm tình của phụ thân nhưng những đau khổ, vất vả cùng lo lắng lúc đó, chúng ta làm sao có thể hiểu được. Cho đến khi ta yêu thương người mới phát hiện tình cảm trân quý vô cùng, mẫu thân là một nhân loại bình thường còn dũng cảm đương đầu như vậy, ta là nữ nhi của bọn họ thì sao có thể thua kém được chứ? Người có thể cự tuyệt nhưng ta tuyệt đối sẽ không buông tay"

Bắc Dao Bảo Bảo dũng cảm ngẩng đầu, nhìn Thanh Liên trong ánh mắt tràn ngập kiên định, lại nói tiếp," Người có thể đem chuyện này trở thành tình cảm yêu thương nhưng nhớ cũng có thể coi như là ngẫu nhiên gặp gỡ giống như người nói, không cần người chịu trách nhiệm, mà ta cũng khinh thường vì quan hệ thân thể mà người phải chịu trách nhiệm với ta. Nếu có một ngày người quyết định làm bạn với ta cả đời thì phải do người đã yêu thương ta thật lòng, ta cũng yêu người thật sâu đậm, sự kiêu ngạo và tôn nghiêm, Bắc Dao Bảo Bảo ta..."

Thanh Liên nhìn đôi môi tươi hồng của nàng hoạt động liên tục, lời nói lại làm cho tâm của hắn nhói đau, rốt cuộc nhin không được liền cúi đầu khóa trụ cặp môi mê người kia.

Lửa tình một khi đã khơi dậy thì khó mà vãn hồi, cảm xúc ầm áp của Thanh Liên làm cho Bảo Bảo si mê, hắn lại chủ động càng làm cho nàng mừng rỡ như điên, lớn mật đón ý.

Không có băn khoăn, lo lắng gì mà chỉ có thân hình của đối phương, chỉ sợ chần chờ một chút sẽ làm cho lửa tình nguội đi, cho nên trong lúc lý trí bị lấn át, Thanh Liên ra sức hôn Bảo Bảo mà nàng cũng dùng lực lớn hơn hôn trả lại hắn.

Không bao lâu trong phòng liền truyền ra hơi thở hỗn hển, hương khí nồng đậm đã lơ đãng tràn ngập khắp không gian, Thanh Liên dùng chút lý trí cuối cùng còn sót lại mà bày ra kết giới, để phòng ngừa hương thơm trên người hắn có thể lọt ra bên ngoài.

Quần áo cũng nhanh chóng bị cởi bỏ, lưng trần tiếp xúc với chăn bông mềm mại, Bảo Bảo thở dài một tiếng, dùng sức ôm chặt thân hình trần trụi của nam tử bên trên.

Hai thân hình trắng nõn như nhau, gắt gao quấn quýt, giao triền với nhau, ra sức hôn rồi lại hôn.

Hai tròng mắt của Bảo Bảo lại trở nên xanh biếc, hương khí trên người Thanh Liên cũng đã bao bọc quanh thân thể nàng, làm cho nàng say mê, muốn vĩnh viễn chìm đắm trong sự ôn nhu của hắn. Có trời mới biết lúc này nàng phải dùng bao nhiêu sức lực để cố gắng không bị ngất xỉu, chỉ vì ham muốn ngày càng trào dâng, hai mắt cũng mờ đi vì tình dục dâng tràn.

.....

Những sợi tóc quấn quýt lấy nhau, hai thân hình kề sát không có khe hở, vẻ thỏa mãn hiện rõ trên từng cơ mặt.

Dư vị chưa tan hết, sự run rẩy của cơ thể vẫn chưa ngừng, hai người đều không lên tiếng chỉ lẳng lặng ôm nhau, cùng biết rằng sẽ không có người nào khác có thể làm cho mình liêu lĩnh như thế.

Thật lâu sau.

Cơ hồ đồng thời phát ra tiếng thở dài, cả hai cùng kinh ngạc nhìn đối phương sau đó thì cùng bật cười.

"Người cười cái gì?" Bảo Bảo bất mãn chu miệng, có chút không phục nhìn Thanh Liên.

"Vậy người vừa cười cái gì?" Thanh Liên vẫn ung dung đem vấn đề trả lại cho nàng.

Vừa mới trải qua kích tình, hơi thở yêu mị của Thanh Liên vẫn còn nồng đậm nhưng hắn vẫn bình tĩnh nhìn nàng, Bảo Bảo cảm giác đôi mắt hắn đang câu dẫn nàng cho nên trong lòng lại nhộn nhạo, cố gắng áp chế, dời tầm mắt xuống ngực hắn, không dám nhìn hắn nữa.

Hai má đỏ bừng vì xấu hổ, không khỏi bất mãn thấp giọng oán giận "không lẽ kiếp trước người là chó sao? Chưa từng thấy hồ ly lại cắn người"

Thanh Liên cúi đầu nhìn thoáng qua thân thể Bảo Bảo, thấy toàn thân nàng đều in dấu của hắn, nhẹ nhàng hôn lên đỉnh đầu nàng "ta chính là thương người, làm sao lại cắn người?"

"Người còn có để ý, cũng không biết nhẹ một chút" Bảo Bảo đương nhiên biết hắn không có cắn nàng, chỉ là do hắn hôn, mút vào da thịt nàng mà thôi.

"Lúc trước không có nghe người phản đối nha, thấy bộ dáng người hưởng thụ như vậy, còn tưởng người rất thích, xem ra là tai sai rồi?" Thanh Liên cầm lấy bàn tay nàng, khẽ cắn từng ngón tay, cảm giác tên ngựa làm cho Bảo Bảo suýt chút nữa là bật ra tiếng rên rỉ.

Dùng sức kéo tay lại "Thanh Liên, ta sao lại cảm thấy người trở nên xấu xa a?"

"Bảo Bảo, là người trêu chọc ta trước, danh dự cả đời này của ta đều bị hủy trên tay người, sau này người phải bồi thường nhiều hơn cho ta mới được". Thanh Liên tiếp tục cắn ngón tay của nàng, hắn vốn có tính đùa dai lại có chút lười biếng, chỉ vì trước kia phải sống vì hi vọng của các trưởng lão và tộc nhân nên không có ai biết một mặt này của hắn thôi.

Khi hắn quyết định chủ động hôn Bảo Bảo thì quá khứ và tương lai đều có sự thay đổi đến kinh thiên động địa, hắn cũng không muốn duy trì bộ dáng như trước kia nữa, cho nên Bảo Bảo mới cảm thấy hắn khác lạ.

Chương 34

ĐÙA THÚY XÀ

"Ta sẽ không quên!" Như Mặc còn thật sự gật đầu, lời do chính hắn nói ra, hắn làm sao quên được, bàn tay còn nắm lấy tay mình, nhíu mày "về sau không cần làm chuyện tổn thương chính mình"

"Ân!" Bắc Dao Quang nhìn nhìn sắc mặt của Như Mặc, vội vàng nhu thuận gật đầu, nhìn chỗ tay được hắn vuốt ve, nàng cảm thấy một dòng điện mang theo cảm giác tê dại, đau đớn đã không còn, hồi lâu Như Mặc mới buông tay nàng ra "tốt lắm, chúng ta đi thôi. Nếu không tìm được sơn động thì đêm nay phải qua đêm ở bên ngoài"

Bắc Dao Quang hệt hững nhìn bàn tay hắn đã rời khỏi tay nàng, cố che giấu nỗi lòng, nói với chính mình rằng làm người đừng quá tham lam, có tiến triển như bây giờ là tốt lắm rồi, nghĩ như thế nên nàng vội vàng đặt tay lên khuỷu tay hắn, cười hỏi "Như Mặc, người rất quen thuộc với vùng rừng núi này sao?"

"Đúng, ta đã ở nơi này một thời gian"

Trên thực tế Như Mặc ở dưới lòng đất nơi này không dưới năm trăm năm, tuy rằng "không để ý chuyện bên ngoài", chỉ một lòng tu luyện, nhưng phạm vi vài trăm dặm trên mặt đất thế nào, hắn vẫn rõ như lòng bàn tay.

"Buổi tối nơi này sẽ có dã thú sao?", vùng rừng núi hoang vu luôn có dã thú hay ác điều, hơn nữa lúc này Bắc Dao Quang mới phát hiện ra bọn họ gần như là hai tay không rời khỏi trang viện, cái gì cũng không mang theo, không có lương khô, không có hành trang, thậm chí quần áo cũng chỉ có duy nhất một bộ mặc trên người. Tuy rằng không phải nàng chưa từng trải qua tình cảnh như vậy, nhưng dù sao lúc này cũng không phải là tham gia tiết mục "dã ngoại sinh tồn" gì đó, mà ngay lúc mình kiệt sức hay muốn bỏ cuộc thì sẽ có người đến đưa cho đồ ăn thức uống. Đây chính là một cuộc dã ngoại sinh tồn thực sự.

"Người ngay cả Tóc Đen cũng dám nuôi thành sủng vật thì còn có thể sợ những dã thú khác sao?", Như Mặc nhẹ giọng hỏi, Bắc Dao Quang đầu tiên là ngẩn người, sau mới phát hiện là Như Mặc đang trêu chọc nàng. Hắn thế nhưng cũng nói giỡn với nàng, phát hiện này làm Bắc Dao Quang càng cảm thấy Như Mặc rất giống một con người.

"Ta thích vật nhỏ là vì nó thực đáng yêu a, hơn nữa nó lại rất thông linh, căn bản sẽ không cắn ta, hơn nữa vóc dáng nó nhỏ như vậy, ta dù biết nói có độc vẫn cảm thấy nó không có ý tấn công ta, không giống như sư tử, hổ báo gì đó a, hình thể đó đủ để nhắc nhở t, người và thú cách xa". Thấy hắn có thể nói giỡn với nàng, Bắc Dao Quang tự nhiên cũng thả lỏng hơn, liền khôi phục tính cách nói nhiều của nàng, còn đùa giỡn với lục thúy xà.

Đây tuyệt đối là vũ nhục nó a. Lục thúy xà nghe vậy lập tức không phục, ngẩng cao đầu hướng về phía mặt Bắc Dao Quang phun ra cái lưỡi hồng có điểm màu đen ở đầu lưỡi, cũng đồng thời để lộ hai cái răng nọc ở hai bên, ra vẻ nó hoàn toàn có đủ khả năng tấn công mà không phải là vật nhỏ vô hại.

"Ha ha! Như Mặc, người xem vật nhỏ nó kháng nghị, chơi rất vui! Người nói dựa theo trình độ thông linh hiện tại của nó, nếu đưa nó đến rừng già để tu luyện thì mấy trăm năm hay một ngàn năm sau nó có biến thành người không?". Bắc Dao Quang cười to, không khỏi tò mò, tuy rằng nàng không tin trên đời này có yêu tinh tồn tại, tuy nhiên đã từng xem qua Thanh xà Bạc xà, lại nhìn thấy bộ dáng của lục thúy xà liền có chút liên tưởng như vậy.

Như Mặc nhìn nhìn tiểu thúy xà, ánh mắt mang thâm ý nhìn về phía Bắc Dao Quang," Có lẽ không cần lâu như vậy, nó có thể tu thành hình người, bất quá nó nếu thật sự tu luyện thành người, người sẽ không thể cùng nó chơi đùa, người đồng ý không?"

"Nào có quan hệ gì, nó có tu thành người thì nó cũng có thể biến trở lại hình dáng cũng, lúc ta muốn chơi đùa với nó thì nó trở về bộ dáng đáng yêu để cho ta chơi đùa là được. Bất quá nói trở lại, Như Mặc người xem nó tuy hiểu tiếng người nhưng vẫn còn có chút ngây thơ, có lẽ còn lâu nó mới có thể lớn lên, đừng nói là tu luyện thành người". Bắc Dao Quang rõ ràng là chơi đùa lục thúy xà đến nghiện, còn nháy mắt với Như Mặc, bộ dáng ra vẻ tiếc hận không thôi.

Lục thúy xà tức giận càng ngẩng cao đầu, nhưng nó chỉ là một con rắn nhỏ lại không biết nói tiếng người nên chỉ có thể phát ra âm thanh "tê tê" xem như là kháng nghị và không phục, Bắc Dao Quang nhìn thấy lại càng cười nhiều hơn. Như Mặc nhìn nàng tươi cười sáng lạn bất giác cũng làm cho hắn nổi tính trẻ con, gật đầu hòa theo Bắc Dao Quang "ân, đúng là có chút ngây thơ, chắc còn lâu nó mới lớn lên được"

Tiểu thúy xà ẩm ỨC quay đầu nhìn Như Mặc, thấy hắn cũng cười nó, dù kinh ngạc nhưng cũng bắt đầu cúi đầu xuống, rầu rĩ không vui, ngay cả Xà quân đại nhân cũng không giúp nó, dù sao bọn họ cũng là đồng loại mà, Xà quân đại nhân sao có thể giúp chủ nhân nhân loại xem thường năng lực của nó chứ?

"Như Mặc, người xem vật nhỏ mắt hứng! Ta nói nó còn không có trưởng thành đi, người xem, ngay cả tính tình đều cùng tiểu hài tử giống nhau!" Bắc Dao Quang tróc khởi nó thân mình, làm cho nó giắt ở giữa không trung, không chịu buông tha nó tiếp tục cười nói.

"Đừng phá nó, Tóc Đen tính rất bướng bỉnh, nếu đùa quá mức, nó thực sự sẽ cắn người", Như Mặc có lòng tốt giải vây giúp lục thúy xà, hắn đương nhiên so với ai khác đều dám khẳng định lục thúy xà nhất định không cắn Bắc Dao Quang, trừ phi nó không muốn sống nữa, hướng chi trong sơn động Bắc Dao Quang đã cắn hắn một cái, trong thân thể đã có máu tu luyện vạn năm của hắn, hắn còn cho nàng ăn kim đan, đừng nói là lục thúy xà cắn nàng không chết mà cho dù có trăm ngàn độc xà cùng cắn nàng thì ngoại trừ da thịt bị đau ra thì không có nguy hiểm gì đến tính mạng. Đây cũng là nguyên nhân khi Như Mặc nghe nói có một đàn rắn đông đúc trong phòng nàng nhưng hắn cũng không lo lắng cho tính mạng của nàng.

Hơn nữa trong cơ thể của Bắc Dao Quang còn lưu lại tinh hồng của hắn, nàng tuy là thân thể phạm nhân nhưng đã lây nhiễm hơi thở và tinh hồng của hắn thì chính là đám rắn không dám tới gần nàng, nói cách khác, nếu Bắc Dao Quang không tự hù chết mình thì nàng không có nguy hiểm gì cả.

Nha đầu Trân Châu này không biết điều ảo diệu này nên mưu toan dùng "Bách ưu thảo" dụ Tóc Đen tới, nghĩ muốn làm cho Bắc Dao Quang bất lợi, đương nhiên là không có khả năng thành công. Hướng chi nàng không nên cho rằng Tóc Đen kịch độc mà lại không nghĩ tới bọn chúng lá gan rất nhỏ, chỉ gió thổi cỏ lay cũng làm bọn chúng hoảng sợ nói chi là tiếng thét chói tai của Bắc Dao Quang, phỏng chừng còn chưa kịp cắn nàng thì đã bị nàng dọa cho sợ hãi?

Như Mặc Mặc dù không có nghe được tiếng thét chói tai của Bắc Dao Quang nhưng chỉ tưởng tượng cũng biết được sức tàn phá của nó, nếu không cửa chính và cửa sổ của nàng đã không bị phá ra nông nổi như vậy. Nhưng mặc kệ Bắc Dao Quang không bị nguy hiểm gì, hành vi bằng mặt không bằng lòng của Trân Châu, hắn sẽ không bỏ qua cho nàng.

Chương 35

MỘT VIÊN MỸ NHÂN CHÍ

Nháy mắt, Thanh Liên và Bảo Bảo đã có mặt ở ôn tuyền trong địa cung của Hồ cung, ôn nàng tiến vào ôn tuyền tràn ngập mùi lưu hoàng, Bảo Bảo vẫn còn lâm vào mê man, theo bản năng giãn mày ra, Thanh Liên nhìn bộ dáng vô thức của nàng không khỏi mỉm cười, nụ cười tuyệt mỹ mê người, đáng tiếc Bảo Bảo lúc này vẫn còn nhắm nghiền hai mắt.

Tắm rửa sạch sẽ xong, lại nháy mắt một cái quay trở lại khách điểm, toàn bộ quá trình Bảo Bảo vẫn nhắm mắt, ngay cả lông mi cũng không động đậy, xem ra là mệt muốn chết rồi.

Trên giường chăn mền hỗn độn, trong nháy mắt đã được thay bằng băng ti mềm mại, nhẹ nhàng đặt Bảo Bảo xuống, lấy chăn đắp cho nàng, sau đó mới giải khai kết giới, mở cửa phòng.

Ảnh Nhiên đang đứng ngoài cửa, không biết nên đợi hắn đi ra hay là gõ cửa đi vào nên vẫn đứng chờ ở đây. Thanh Liên tuy không xác định nàng đã đợi bọn họ bao lâu nhưng có lẽ cũng hơn ba ngày.

Đêm đó, ánh mắt Bảo Bảo nhìn hắn tràn đầy dục vọng, sợ là con nít còn nhận ra được, hướng chi là Ảnh Nhiên.

Thanh Liên không có gì là không được tự nhiên, người đã bị hắn ăn sạch sẽ, không thể quay đầu lại nữa, còn

có gì để ngượng ngùng, lúc này điều cần làm là bồi dưỡng tình cảm với Bảo Bảo nhiều hơn, làm cho nàng không thể rời khỏi hắn, nhưng còn có Như Mặc, e là chuyện sẽ khó khăn hơn, dù sao hắn và Như Mặc cũng là tri kỷ, Vân Thư với con trai hắn là một đôi, còn mình thì dính líu tới nữ nhi của hắn. Ai!

Nghĩ đến chuyện này, Thanh Liên có chút đau đầu. Tuy rằng Bảo Bảo tự mình tìm tới nhưng nếu hắn không chủ động trêu chọc nàng thì đã không có chuyện gì, bây giờ hắn với Như Mặc trở thành cha vợ – con rể, thật khéo a.

"Vài ngày?" Thanh Liên nhìn sắc trời bên ngoài, thấy lúc này đang là hoàng hôn, nói các khác là lại sắp tới lúc đi ngủ?

"Bốn ngày, công tử! Cần Ảnh Nhiên sai chường quầy chuẩn bị chút đồ ăn mang vào phòng không?"

Một người đứng bên trong, một người đứng ngoài cánh cửa, kẻ ở bên trong thì tiêu sái, có chút lười biếng, người ở ngoài thì cung kính thủ lễ.

"Không cần, phòng chừng nàng còn muốn thêm hai ngày nữa, vô phương" Thanh Liên hơi phát tay, thản nhiên đi vào trong phòng "Ảnh Nhiên, người vào đi"

"Dạ, công tử". Ảnh Nhiên cúi đầu đi vào, đứng cách Thanh Liên một khoảng không xa.

Ở ngoài không cảm giác được gì nhưng vừa đi vào đã thấy trong phòng tràn ngập hơi thở tình dục, làm cho người ta tâm động, mặt đỏ tim đập, Ảnh Nhiên không khỏi nín thở, ánh mắt có chút hoang mang, bởi vì trong một thoáng ngẩn ngui kia nàng nghĩ được hơi thở của Xà tộc rồi lại tựa hồ như không có, nhưng Hồ vương đại nhân và chủ nhân đều là ân nhân của nàng, cho dù thế nào cũng phải nhắc nhở cho bọn họ "công tử, có hơi thở của Xà tộc"

Thanh Liên nghe vậy, âm thầm bội phục, nữ tử Tuyết Ưng có thân hình đen như mực này không đơn giản, Bảo Bảo là xà tử, trong người mang dòng máu nửa người nửa rắn, trong người nàng lại có Hỏa Hồ Thánh Châu của hắn, có thể che giấu hơi thở của nàng rất kỹ. Tuy rằng lúc này năng lực phòng bị của Bảo Bảo rất thấp nhưng hắn đã cùng nàng hoan ái một hồi, tuy rằng lần đầu phá thân nên có vương lại chút lạc hồng nhưng phần lớn vẫn là hơi thở của hắn nhưng Ảnh Nhiên vừa bước vào phòng đã phát hiện ra hơi thở của Xà tộc. Thật sự là không đơn giản.

"Đừng lo lắng, là chủ nhân của ngươi". Mấy trăm năm trước, Tuyết Ưng tộc cùng Xà tộc đã giải trừ được ân oán, không còn coi nhau là cừu địch nữa, tuy rằng Bảo Bảo không nói rõ thân thế của mình cho Ảnh Nhiên biết nhưng Thanh Liên thấy cần phải cho Ảnh Nhiên biết chủ nhân của nàng thực sự là ai.

"Đại nhân, chủ nhân nàng là người của Xà tộc?" Ảnh Nhiên không giấu được sự ngạc nhiên, trợn to mắt nhìn Bảo Bảo đang nằm trên giường rồi lại nhìn Thanh Liên, tựa hồ như bị đá kích rất lớn "nhưng, các người...các người..."

"Ngươi muốn nói chúng ta không xem như bằng hữu đúng hay không?" Thanh Liên ung dung nói.

Ảnh Nhiên hơi gật đầu, Hỏa Hồ tộc tuy tự tạo thành một tộc riêng nhưng thật ra vẫn thuộc Thú tộc, cũng có nghĩa là vẫn thuộc hệ thổ, còn Xà tộc hơn phần nửa đều mang kịch độc, là thiên địch của tinh linh hệ thổ, nàng như thế nào cũng không ngờ được Thanh Liên vương của Hỏa Hồ tộc lại cùng người của Xà tộc có phát sinh quan hệ, chuyện này làm Ảnh Nhiên kinh ngạc tới mức không thể tin được.

"Đạo hạnh của ngươi đã bị giam cầm hơn ba trăm năm, cho nên có nhiều chuyện ngươi không biết cũng là bình thường, ngươi chỉ cần biết Bắc Dao Bảo Bảo là chủ nhân của ngươi là đủ" Thanh Liên mỉm cười nói.

Ảnh Nhiên thấy nụ cười như gió xuân của hắn có ẩn chứa sự lo lắng, trong lòng cũng bất an, vội vàng cúi đầu nói "dạ, Ảnh Nhiên hiểu được"

Thanh Liên cũng lập tức dừng lại tươi cười, tựa hồ cũng ý thức được giờ phút này hắn không nên lộ ra vẻ tươi cười với người khác, dục vọng trong cơ thể vẫn chưa đè nén hết nên dù hắn muốn duy trì tiếp tục vẻ trong trẻo, lạnh lùng thì vẫn lộ ra vài phần hấp dẫn không tự chủ được, mà lúc này hắn lại tươi cười như thế thì thực là phiền toái tới cực điểm, còn có Bảo Bảo khắp người đầy dấu vết của hắn, chỉ sợ không thích hợp

ở lại nhân gian được nữa.

" Ta cũng không biết người vì sao bị người ta phong ấn pháp lực, nhưng ta nghĩ người cũng có chuyện mình muốn làm, cho nên dù Bảo Bảo cứu người, thu lưu người nhưng không tính giam cầm người cả đời, nên ta làm chủ để người đi làm chuyện mình muốn làm, đợi khi nào nàng cần tới người thì người hãy xuất hiện trước mặt nàng. Ảnh Nhiên, người thấy ta an bài như vậy có hài lòng không?"

Ảnh Nhiên những lúc không ai chú ý tới thì luôn cau mày, Bảo Bảo muốn nàng chẳng qua là muốn có một tọa kỵ mà thôi, lúc này bọn họ đang ở nhân gian du ngoạn, không cần tới tọa kỵ, chi bằng để nàng làm chuyện nàng muốn làm, sau này Bảo Bảo cần tới nàng thì nàng cũng sẽ cam tâm tình nguyện mà phục vụ.

Thanh Liên tính toán như vậy nên mới để Ảnh Nhiên rời đi.

" Hồ vương đại nhân, ngài nói thật không?" Ảnh Nhiên kinh hãi, ngẩng cao đầu nhìn hắn.

Thanh Liên gật đầu," Bảo Bảo vốn bướng bỉnh, muốn người mang nàng lên trời bay lượn thoải mái, đâu có thật sự xem người là người hầu để sai bảo.Sau này người hoàn thành xong việc cần làm thì quay trở về đưa nàng bay vài vòng là được"

" Đa tạ Hồ vương đại nhân! Ơn cứu mạng của ngài và chủ nhân, Ảnh Nhiên suốt đời không quên"

Vừa nói, vừa đưa tay lên trán dùng sức kéo, một lọn tóc màu đen đã bị nàng bứt ra, chậm rãi đi tới bên giường, đem lư phát hóa thành một sợi dây màu đen, cột vào cổ tay của Bảo Bảo vẫn đang ngủ say, sau đó cung kính quỳ xuống, vái đầu một cái rồi xoay người đứng lên, thi lễ với Thanh Liên " đại nhân, Ảnh Nhiên đi rồi, chủ nhân trước giao cho đại nhân ngài chiếu cố, sau khi Ảnh Nhiên giải quyết sự tình xong, nhất định sẽ quay trở về hầu hạ bên người chủ nhân"

Thanh Liên có chút động dung nhìn gương mặt dịu dàng mà kiên định của nàng, người ta nói Tuyệt Ưng tộc là tộc loại biết ơn nhất, quả đúng như vậy, nên càng thêm nể trọng nàng "Ảnh Nhiên đi đi, khi Bảo Bảo tỉnh lại ta sẽ nói với nàng, người cứ từ từ, không cần nôn nóng, có cần ta giúp người tính toán gì không?"

Trong giới yêu tinh, ai không biết Hồ vương của Hỏa Hồ tộc cùng Thập Tam Tước vương có khả năng đoán việc như thần chú, nếu có thể nhờ hắn tính toán gì thì có thể biết được kết quả, Ảnh Nhiên nghĩ điều đó không phải là giả nhưng nàng là người có nguyên tắc, cảm thấy được bọn họ cứu mạng đã là đại ân đại đức, còn chưa báo đáp được thì sao dám làm cho Thanh Liên vương lại vì nàng mà lãng phí sức lực.

Suy nghĩ như thế nên nàng lắc đầu cự tuyệt " đa tạ Hồ vương đại nhân, đây là chuyện riêng của Ảnh Nhiên, không dám làm phiền đại nhân, cứ để Ảnh Nhiên tự giải quyết đi"

"Người đã kiên trì như thế thì ta cũng không ép", Thanh Liên biết Ưng tộc xưa nay nổi tiếng cao ngạo, cho nên cũng không miễn cưỡng nàng.

"Vậy Ảnh Nhiên xin từ biệt", Ảnh Nhiên nhìn thoáng qua Bảo Bảo lần nữa rồi xoay người rời đi.

Thanh Liên hơi lắc đầu, đứng dậy đóng lại cửa phòng.

Ngồi lại bên giường, nhìn khuôn mặt đang ngủ say của Bảo Bảo không khỏi lâm vào trầm tư, đưa tay vuốt ve khuôn mặt, nơi duy nhất không có dấu hôn ngân , trong mắt hiện lên vẻ ưu tư khó phân biệt " Bảo Bảo, hi vọng con đường chúng ta đi có thể thuận lợi"

Dường như là hưởng ứng lần đa sầu đa cảm đầu tiên của hắn, thân thể nhỏ của Bảo Bảo run rẩy một chút, trên trán dần dần hiện lên một ấn ký màu đỏ hình giọt máu.

Thanh Liên nhìn thấy ấn ký kia thì vẻ ưu tư thản nhiên lúc đầu trở nên sâu nặng hơn, ấn ký lúc đầu rất lớn, có màu hồng nhưng càng lúc càng nhỏ,cho đến khi nhỏ bằng ngón tay út, trở thành một ấn ký xinh đẹp đôi tươi, khảm ngay giữa hai chân mày của Bảo Bảo.

Chứng kiến quá trình này, Thanh Liên lại khiếp sợ không thôi, rốt cuộc cũng đã xuất hiện mỹ nhân chí được hình thành từ máu.

Đáng chết!

Thanh Liên đột ngột đứng lên, phiền muộn đi tới đi lui trong phòng, may mắn là lúc này Bảo Bảo vẫn còn mê man nếu không nhìn thấy Thanh Liên như vậy, chắc sẽ kinh hãi không thôi.

Huyết thệ đã hình thành?

Thanh Liên giờ phút này đã khôi phục gương mặt xinh đẹp tuyệt mỹ, nhưng nét mặt lại tràn đầy lo lắng, sao hần lại quên hơn một trăm năm trước hần đã lưu lại một giọt máu trên người nàng chứ?

Ảo não đưa tay xoa trán, cái này không phải là sai một lần, hối hận cả đời không?

Vốn đang chiếm được thể thượng phong, nhưng bây giờ huyết chí đã hình thành, Thanh Liên lại không cao hứng chút nào.

Chỉ vì vô ý mà hần để lại một giọt máu trên người Bảo Bảo, nếu bọn họ không dây dưa với nhau thì huyết khế ước sẽ vĩnh viễn không có tác dụng, cho đến khi hần thành tiên cũng không thay đổi nhưng hần lại quên, trước khi hần lưu lại một giọt máu kia thì hần đã giao Hỏa Hồ Thánh Châu cho Như Mặc để bảo vệ xà tử, điều này cũng có nghĩa giọt máu kia nhờ có linh lực của Hỏa Hồ Thánh Châu mà càng dễ dàng dung nhập vào cơ thể nàng.

Đây cũng là nguyên nhân khi Bảo Bảo ngưng trang thành Hỏa Hồ thì trên người nàng hoàn toàn không có hơi thở của Xà tộc, lúc đầu hần cho rằng là do Hỏa Hồ Thanh Châu nhưng lúc này nghĩ lại mới thấy nếu chỉ dựa vào Hỏa Hồ Thánh Châu thì không thể che giấu được toàn bộ hơi thở của Xà tộc đến mức ngay cả hần cũng không nhận ra. Máu của hần mới là nguyên nhân chính.

Mà bản thân mình lại không nhớ tới chuyện này, khi chưa giải bỏ huyết khế thì đã có da thịt chi thân với Bảo Bảo, Thanh Liên quả thật muốn đem cái đầu mình xuống làm banh đá cho rồi, uống công hần thông minh một đời lại hồ đồ nhất thời.

Hần phá thân Bảo Bảo thì cũng chính là bị nàng phá thân, hiện giờ huyết cùng tinh của hai người đã sớm hợp thành một thể, nói cách khác, huyết thệ này dù hần không cam lòng thể nào, ảo não ra sao thì cũng đã hình thành, cho nên ở giữa trán của Bảo Bảo mới xuất hiện mỹ nhân chí được ngưng tụ từ sự kết hợp máu của bọn họ.

Cũng đồng thời đại biểu rằng bắt đầu từ giờ phút này, hần, Thanh Liên vương của Hỏa Hồ tộc đã trở thành nô lệ của Bắc Dao Bảo Bảo.

Như vậy những gì làm cho Bảo Bảo hứa hẹn trước kia hoàn toàn không có hiệu lực, Thanh Liên làm sao mà không ảo não cho được.

Đi đi lại lại trong phòng một hồi, thiếu chút nữa dậm nát cả ván sàn, Thanh Liên rốt cuộc cũng dừng bước nhìn mỹ nhân chí rồi lại nhìn Bảo Bảo đang ngủ say, thầm nghĩ, huyết thệ này ngoại trừ người của Hỏa Hồ tộc thì không có ai biết, chỉ cần hần không nói thì Bảo Bảo cũng sẽ không biết.

Thanh Liên cảm thấy may mắn vì lúc này Bảo Bảo đang ngủ say, nếu không đã sớm nhìn thấy sự sợ hãi trong lòng hần.

Tính toán như vậy nên Thanh Liên đã bình tĩnh ngồi lại bên giường, ngẫm nghĩ, xem ra trong thời gian ngắn không thể quay về Hỏa Hồ tộc, nhân gian cũng không thể ở lâu như vậy bọn họ nên đi đâu đây?

Chương 36

TRAO ĐỔI NGỌT NGÀO

Bảo Bảo ngủ một giấc ước chừng ba ngày, khi nàng tỉnh lại thì thấy bọn họ đã không còn ở trong khách điểm trước kia mà là trong một nhả lâu lịch sự, tao nhã.

Rèm cửa sổ bằng lụa màu xanh biếc, gió thổi bay bay, mang theo hương thơm của núi rừng hoang dã vào trong phòng, hương vị phóng khoáng, tự do này nàng rất quen thuộc bởi vì nàng sống ở Xà sơn nhiều năm nên nhận biết rất rõ.

Nhưng dường như có sự bất đồng, nơi này không phải hoàn toàn không có hơi thở của con người, nàng cảm nhận có nhiều phạm nhân đang di chuyển ở chung quanh khu vực này.

Bảo Bảo ngồi dậy, phát hiện ngoài trừ cái eo hơi đau thì toàn thân không có chỗ nào không ổn, năng lực khôi phục thân thể quả là rất mạnh, nếu đổi là mẫu thân bị phụ thân yêu như vậy thì ít nhất phải nghỉ ngơi mất năm, sáu ngày, còn phải ăn kim đan của phụ thân để bồi bổ.

Nghĩ tới đây, Bảo Bảo không khỏi nhớ lại sự nhiệt tình của Thanh Liên, đôi mi thanh tú hơi nhăn lại, lẽ ra Thanh Liên so với nàng càng là không hiểu việc nam nữ hơn, nhưng sao hần lại biết nhiều cách thứ đa dạng như vậy? chính nàng thiếu chút nữa bị hần gây sức ép đến chết.

Nghĩ tới đây, nàng cảm thấy không yên lòng, đặt chân xuống đất, lập tức phát hiện ở cổ tay và cổ chân đều có thêm một vật. Trên cổ tay là vòng tay màu đen, khi nhìn thấy nó thì hai mắt Bảo Bảo chợt lóe sáng, cao hứng không thôi, nàng đã từng thấy qua thứ tương tự như vậy ở trên người Mặc Mặc nên nàng biết đây là do ngạch phát của Tuyết Ưng tộc biến thành.

Còn cái vòng đỏ như máu ở cổ chân thì nàng không biết là cái gì, của ai, nhưng kiểu dáng và màu sắc đều rất tinh xảo, ngồi xuống nhìn kỹ thì thấy nó rất xứng với cổ chân trắng nõn, non mịn của nàng, càng làm tăng thêm vẻ kiều diễm.

Dấu hôn trên người nàng đã phai nhạt đi rất nhiều, nhưng nhìn vẫn có chút khủng bố, Bảo Bảo luôn thích chưng diện, tuy rằng những dấu hôn này là đại biểu cho việc Thanh Liên yêu nàng nhưng để người ta nhìn thấy thì có chút không hay nên liền xoay người thay đổi xiêm y, đồng thời cũng chữa trị những dấu hôn kia.

Đi ra khỏi phòng mới phát hiện bên ngoài có một hồ nước, đưa mắt ngắm nhìn thấy nơi đây rất giống Xà sơn của nàng nhưng khác biệt là sự bài trí rất tinh xảo, đẹp đẽ và quý giá, thiếu đi sự mộc mạc như nhà của nàng.

"Tiểu thư, người đã tỉnh?" hai tiểu nha đầu từ xa đi tới, lần lượt thi lễ với Bảo Bảo

Bảo Bảo trong lòng ngạc nhiên nhưng ngoài mặt không lộ ra, chỉ dùng ánh mắt nhìn các nàng "các người là ai? Đây là nơi nào?"

"Nô tỳ Tiểu Thúy, Tiểu Hoàn, theo lệnh của thiếu gia đến hầu hạ tiểu thư:", hai nha đầu tuổi chừng mười lăm, bộ dáng cũng khá nhu thuận.

"Thiếu gia của các người là ai?", Bảo Bảo vừa hỏi vừa đi tới chỗ có hơi thở của Thanh Liên, nếu nàng không biết Thanh Liên cũng ở gần đây thì e rằng nàng sẽ tra hỏi hai nha đầu kia nhiều hơn nữa.

Cũng không chờ hai nha đầu kia trả lời, cước bộ đã nhanh chóng đi đến bên nhà thủy tạ gần đó, hai nha đầu vẻ mặt lo lắng đi theo nàng nhưng lại phát hiện dù các nàng có đi nhanh thế nào cũng không đuổi kịp Bảo Bảo.

Không bao lâu sau, Bảo Bảo đã dẫn đầu đi xuyên qua nhà thủy tạ một hồi nữa mới tới một căn phòng bằng trúc, lúc này nàng đã nhìn thấy người muốn tìm, trường bào màu xanh, mái tóc bay bay, đang tiêu sái thả câu.

Bên cạnh hần còn có một mỹ nam tử, chính là người vừa chia tay bọn họ không được mấy ngày, Liễu Vô Song.

Thấy nàng đến, một người lộ ra vẻ kinh diễm, một người thì mỉm cười đứng dậy.

"Thế nào rồi? thân thể đã khỏe hơn chưa?" Thanh Liên thanh âm réo rắt, mang theo từ tính như trước, làm cho Bảo Bảo một bụng đầy lửa giận vừa nghe đến thì đã tiêu tan không còn chút nào.

Nhưng nàng vẫn có chút mất hứng, sao Liễu Vô Song lại ở nơi này, nàng chỉ ngủ có mấy ngày mà khi tỉnh lại đã thành ra như vậy.

Cúi đầu, cố gắng che giấu tâm tình phiền muộn " đã tốt hơn nhiều rồi, có chuyện gì đã xảy ra, sao chúng ta ở đây? Còn có Liễu công tử?"

Liễu Vô Song lúc này cũng hồi phục sự thất thần nhưng ánh mắt vẫn dừng trên người Bảo Bảo không chịu dời đi, cũng không để ý nàng đã đổi xưng hô với hắn từ Liễu đại ca thành Liễu công tử, trong mắt hắn lúc này chỉ có bộ dáng thanh tục xuất trần của nàng.

Lúc trước hắn đã từng gặp Bảo Bảo, bọn họ cũng đã từ đồng hành vài ngày nhưng hắn lại không cảm nhận được vẻ đẹp của nàng như lúc này.

Ánh mắt của Liễu Vô Song làm cho Thanh Liên lập tức không dám vết tiến lên che chắn trước người Bảo Bảo, tiểu yêu tinh này cứ thế mà đi ra, không chịu che lại linh khí hơn nữa sau khi nàng cùng hắn có hợp thể chi duyên thì sự đa tình của Xà loại cùng hơi thở yêu mị của Hỏa Hồ tộc hợp lại, làm cho nam nhân dù chỉ mới nhìn thấy cũng đã động tâm, cho nên Liễu Vô Song lúc trước không để ý gì đến nàng thì bây giờ đã lâm vào trạng thái si mê.

"Nơi này là Linh Sơn, cách Thái Hồ không xa, là tài sản của gia đình Vô Song, hắn dùng nơi này để nghỉ dưỡng, ngày đó người bị bệnh, không lâu sau thì Vô Song cũng giải quyết xong việc thì tìm được khách điểm nơi chúng ta nghỉ, nghe nói người bị bệnh nên đưa chúng ta đến đây, người ngủ tới ba ngày, rồi cuộc cũng đã tỉnh. Nơi này gió lớn, bây giờ vẫn là mùa xuân, khí trời hơi lạnh nên người trở về phòng trước đi"

Thanh Liên vừa nói, cũng không để nàng trả lời đã ôm nàng rời đi.

Bảo Bảo trừng mắt, vừa đi theo Thanh Liên, vừa bất mãn hỏi hắn " Thanh Liên, ai bị bệnh?"

Thanh Liên cũng thấp giọng cười khế, " Ai bảo người không thể nhúc nhích, ta không nói người bị bệnh, chẳng lẽ lại nói hết mọi việc cho hắn biết"

"Nói hết cho hắn biết thì có gì không tốt, ta vốn không phải là muối muối người, cũng không muốn làm muối của người, nói cho hắn biết để hắn khỏi để mắt tới người", Bảo Bảo còn quay đầu lại, ra vẻ muốn nói cho Liễu Vô Song biết

Thanh Liên lập tức lắc đầu cười khổ, " Bảo Bảo, tiểu yêu tinh này, đừng gây thêm phiền hà nữa. Trước về phòng, che giấu bớt linh khí đi, chẳng lẽ người không thấy hắn vừa gặp người thì trở nên thất thần sao?"

Bảo Bảo hoàn toàn không biết bộ dáng của nàng có thể làm cho toàn bộ nam nhân trong thiên hạ si mê, còn nói là Liễu Vô Song có ý với mình, đúng là gấp lửa bỏ tay người.

" Thanh Liên, người là đang ghen sao?" Bảo Bảo đắc ý nở nụ cười, tiếng cười như chuông bạc dù không lớn nhưng cũng đủ làm cho đám người Liễu Vô Song đi phía sau không xa nghe thấy, lại một phen tâm động.

" Tiểu tai họa, ta thừa nhận, ta ghe, vậy được chưa? Bộ dáng này của người chỉ có thể cho một mình ta xem, người đã quên ngày đó ở trên giường người đã cầu xin ta tha thứ sao? Nếu đã quên thì cũng không sao, tối nay ta lại cho người phải cầu xin lần nữa"

Thanh Liên vươn tay, không nhẹ không nặng nhéo mũi nàng một cái nhưng bước đi cũng không chậm lại, ngữ khí có ý trêu chọc.

Bảo Bảo nghe hắn nói vậy thì nhớ tới lúc trước ở trên giường nàng đã cầu xin Thanh Liên tha thứ.

Nàng luôn cho mình là người lớn mật hào phóng, bình thường dám nói những lời làm người ta đỏ mặt nhưng lúc ở trên giường lại khát cầu Thanh Liên giữ lấy, quả thực rất đăm mĩ, bây giờ đã thanh tỉnh, nghe hắn nói tới, Bảo Bảo cũng nhin không được xấu hổ, hận không thể chui đầu xuống đất.

" Thanh Liên, người giậu đồ bìm leo! Không phải quân tử!" trừ bỏ làm bầm như vậy, Bảo Bảo không thể nói

được gì nữa.

"Nếu trước cảnh tượng mê người, phong tình như vậy mà có người còn quân tử được thì hẳn đã sớm thành thần tiên còn có thể đứng đây cùng người thức cảnh đẹp gió mát sao?" Thanh Liên vẫn tiếp tục trêu chọc.

Bảo Bảo thấy ngực hần phập phồng là biết hần đang muốn cười to, vừa thẹn vừa giận nên cả mặt đỏ bừng tuy vậy lại lo lắng chuyện hần có đề cập tới việc thành tiên, nên cố dẹp bỏ sự e lệ mà hỏi " Thanh Liên, người còn muốn thành tiên sao?"

"Cùng với người như vậy, người nghĩ ta còn có thể thành tiên được sao?"

Lúc này, hai người cũng đã đến trước cửa phòng Bảo Bảo, Thanh Liên không có trả lời nàng mà còn hỏi ngược lại.

Bảo Bảo không nhận ra được ý tứ của hần nhưng vẫn không muốn cho Thanh Liên thành tiên, tuy vậy nếu chuyện thành tiên có thể làm cho Thanh Liên vui vẻ thì nàng có lỗi với hần nhiều, sau này nàng chỉ biết phải bù đắp nhiều hơn, làm cho hần vui vẻ nhiều hơn, chỉ cần hần không rời khỏi nàng.

" Thanh Liên, thực xin lỗi, bất quá ta không hối hận, ta đời này, kiếp sau, vĩnh viễn chỉ muốn một mình người, nếu cho ta chọn lựa lần nữa, ta vẫn không từ bỏ người, cuộc sống tiên nhân có gì hay, người phải tin ta, ta vĩnh viễn sẽ đối xử tốt với người, những lời này dù không phải trên giường, ta vẫn muốn nói với người lần nữa, ta nguyện ý. Chỉ cần người không rời khỏi ta"

Bảo Bảo dừng lại cước bộ, xoay người, dùng sức ôm chặt thắt lưng của Thanh Liên, dụi đầu vào ngực hần, kiên định nói.

Thanh Liên động dung vuốt nhẹ mái tóc của nàng, nhẹ nhàng bế nàng lên, dịu dàng nói " được rồi, thân thể còn chưa tốt lắm, nên nghỉ ngơi nhiều một chút, đừng làm nũng, lát nữa ta cùng ăn cơm chiều với người, được không?"

Không nghĩ Thanh Liên lại có thể nói ra những lời như thế nên Bảo Bảo không biết phải phản ứng thế nào, đảo mắt lại thấy nhóm người của Liễu Vô Song ở cách hần không xa, thân thiết nhìn nàng thì hiểu rằng những lời này là nói cho Liễu Vô Song nghe.

Bảo Bảo không khỏi ảo não, lại hận sự xuất hiện của Liễu Vô Song, nàng vất vả lắm mới thuyết phục được Thanh Liên, hần đã sắp trả lời thì nửa đường lại nhảy ra một Trình Giáo Kim.

Thanh Liên nhẹ nhàng đặt nàng lên giường, đắp chăn cho nàng, Bảo Bảo nắm chặt áo hần không chịu buông, mắt vẫn nhìn chăm chăm gương mặt bình thường của hần.

Thanh Liên sững nịch mỉm cười nhìn nàng, nhẹ giọng nói nhỏ bên tai nàng " chỉ cần người đáp ứng ta, vĩnh viễn đừng làm ta thương tâm, đừng làm ta khổ sở, không ép ta làm chuyện ta không thích, không ra lệnh cho ta, hết lòng tuân thủ những hứa hẹn của người đối với ta thì ta từ nay về sau sẽ từ bỏ ý định thành tiên, ở cùng một chỗ với người"

" Thật sự? Hào, ta đều đáp ứng! Ta đều đáp ứng!" Bảo Bảo mừng rỡ như điên, ra sức gật đầu, muốn ngồi dậy hôn Thanh Liên nhưng bị hần đè lại " bây giờ ngủ thêm một chút đi, ta đi câu cá với Vô Song, tối nay sai hạ nhân làm canh cá cho người uống, được không?"

"Được", lần này Bảo Bảo rất ngoan, lập tức nhu thuận đồng ý, trong tai, trong lòng đều là những lời hứa hẹn của Thanh Liên, hần đã đáp ứng nàng, hần nói từ nay về sau hần sẽ ở bên cạnh nàng, nàng đã có được hần.

Bảo Bảo hận không thể lập tức nhảy dựng lên, nói thật to cho người trong thiên hạ biết nàng vui sướng, hạnh phúc thế nào.

Yêu người là một hạnh phúc nhưng được người đáp lại thì càng hạnh phúc gấp trăm ngàn lần.

Bảo Bảo nhắm mắt lại, khoe miệng lộ ra nụ cười thỏa mãn mà tuyệt mỹ, tuy rằng ngủ không được nhưng vẫn nghe lời Thanh Liên nằm im trên giường.

Nhìn thấy Bảo Bảo như vậy, Thanh Liên dường như thiếu chút nữa là quên luôn Liễu Vô Song mà hung hăng hôn nàng, nhưng cuối cùng vẫn đứng lên, buông màn lụa xuống, che đi nụ cười tuyệt mỹ của nàng.

Quay lại nói với Liễu Vô Song vẫn đang thất thần " Vô Song, chúng ta đi ra ngoài đi, kiếm một hai con cá để nấu canh tắm bổ cho nàng"

" Ách! Hào!" Liễu Vô Song lúc này mới thu hồi tầm mắt, bối rối xoay người rời đi.

Chương 37

NGOÀI Ý MUỐN ĐƯỢC LINH CẦU

Tuyết Ưng ngưng thần đứng yên tại chỗ, lại biến thành hình người với bộ xiêm y màu trắng quen thuộc, mái tóc bạc tung bay trong gió nhìn như là tùy ý đứng đó nhưng thật ra là đang trong tư thế phòng ngự tốt nhất, dù sao thì hắn cũng không biết linh thú trong núi này thuộc loại nào, chuẩn bị tốt một chút cũng không dư thừa.

Chưa thấy thân hình đầu mà đã thấy bụi tung mù mịt, tiếng chấn động dưới mặt đất ngày càng gần, Tuyết Ưng nheo mắt để không bị bụi đất làm ảnh hưởng, dùng tai lắng nghe âm thanh.

Khi âm thanh như sấm kia đến cách khoảng mười trường thì Tuyết Ưng cảm giác được địch ý và linh lực mạnh mẽ từ đối phương.

Ánh mắt bùng sáng nhìn bốn phía, Tuyết Ưng cũng không chút sợ hãi nhìn về phía linh thú, vừa thấy thì giật mình kinh ngạc không nghĩ linh lực mạnh mẽ như vậy lại tồn tại trên một linh thú có vóc dáng nhỏ bé.

Nói nó nhỏ là có lý do vì hình thể của nó giống như vật nuôi trong nhà của nhân loại, có lẽ đối với nhân loại thì loại chó giữ nhà có hình thể như nó cũng đủ uy hiếp người xa lạ nhưng đối với Tuyết Ưng thì hình thể của nó chẳng khác nào một con kiến.

Trước khi nhìn thấy nó thì Tuyết Ưng nghĩ nó là loại thú có sừng gì đó hoặc là kỳ lân, không ngờ chẳng những hình thể của nó khác xa mà bộ dáng cũng không khác gì gia súc của nhân loại, làm cho hắn có chút buồn cười vì sự phòng bị như sắp đối đầu với đại địch của mình, vật nhỏ này cùng lắm chỉ có thể gọi là linh khuyển.

Hơn nữa, dường như nó còn khản trương hơn cả hắn, Tuyết Ưng bật cười, đưa hai tay về phía trước, thử cùng nói giao tiếp " người tên gì? Người thủ hộ ngọn núi này bao nhiêu năm qua sao?"

Nó không hé răng, chỉ lui lại phía sau, dùng ánh mắt đề phòng nhìn Tuyết Ưng. Tuyết Ưng biết nó lui lại cũng không phải vì sợ hãi mà là đang chuẩn bị tư thế tấn công nên nhịu mày, có chút tiếc nuối cho linh khuyển này, trên người nó có linh lực lớn như vậy nhưng lại không biết đến thuật biến ảo và thuật thông linh, xem ra nó không hiểu những gì hắn nói.

Tuyết Ưng tiến lên một bước, linh khuyển toàn thân vàng rực kia liền hé miệng kêu vài tiếng, để lộ ra những cái răng nanh sắc bén, mà nó không há miệng ra thì thôi, há miệng ra lại làm cho Tuyết Ưng giống như Columbus khám phá ra châu Mỹ, vội tiến lên phía trước để chứng minh điều hắn nhìn thấy là thật chứ không phải hoa mắt, tuy rằng khả năng bị hoa mắt là rất thấp.

Càng đến gần càng thấy rõ hai khỏa kim quang chói sáng trên răng của linh cầu kia, khó trách sao nó chỉ như con chó bình thường của nhân loại mà lại có linh lực cường đại như vậy, thì ra nguyên nhân đều do hai khỏa kim quang chói sáng kia, đáng tiếc là ánh sáng chói quá mức nên chỉ có cách lấy nó ra khỏi răng linh cầu mới có thể xác định được đó là cái gì.

Nghĩ đến linh cầu này chỉ là súc sinh bình thường vì có được hai vật kia mà có được linh lực cường đại rồi mới có thể chiếm giữ ngọn núi này nhiều năm, làm cho Tuyết Ưng rất tò mò, muốn biết ai đã đem khai khỏa kia khảm lên người linh cầu, còn để nó bảo vệ nơi này nhiều năm như vậy, không đi ra ngoài cũng không cho người ngoài tiến vào.

Nhưng mặc kệ mục đích ban đầu của người này là gì, ngọn núi này có rất nhiều kỳ hoa dị thảo mà không cho người khác đến hái thì thật là bất công, uống phía vưu vật của thiên địa, hơn nữa linh cầu này lệ khí trên người khá nặng, e là mấy năm qua đã hại không ít người, nếu không nhờ hai khóa linh vật kia tập trung linh khí trong thiên địa thì dựa vào việc nó đã hại quá nhiều mạng người như thế thì nguyên linh đã sớm bị phá hủy, cũng chính vì thế mà lệ khí và linh lực cùng tồn tại trên người linh cầu, có khí thì linh vật lấn áp lệ khí, có lúc lại ngược lại thành ra mới làm cho linh lực trên người nó cổ quái như vậy.

Thay vì tìm cho Đồng Thanh một ít kỳ trân dị bảo, chi bằng hấn thu phục linh cầu này, để cho Đồng Thanh sau này có thể thoải mái vào đây hái thuốc mà không lo mất mạng, hơn nữa nếu không thu phục linh cầu này thì e là nó sẽ còn làm hại nhiều người hơn nữa, đến lúc linh vật không áp chế được lệ khí trên người nó, lúc đó linh cầu này sẽ hóa thành ma hoặc yêu thì hậu quả sẽ càng nghiêm trọng hơn nhiều.

Nghĩ như thế nên Tuyết Ưng lúc đầu muốn tìm hiểu linh cầu thì đã chuyển sang ý thu phục nó.

Âm thanh của linh cầu phát ra mỗi lúc một sâu, gương mặt cũng dữ tợn hơn, hai con mắt hung ác nhìn chăm chăm Tuyết Ưng, cho dù không thể thông linh nhưng nhiều năm qua đã hại không ít nhân loại cho nên nó vẫn cảm giác được Tuyết Ưng đang đứng trước mặt nó không giống những người từng bị nó hại chết, toàn thân tỏa ra hơi thở làm nó sợ hãi nên không tự chủ mà lui về sau.

Mà nó lui thì Tuyết Ưng lại tiến lên phía trước.

Một người một khuyến cứ giằng co như vậy một hồi, rốt cuộc linh cầu không kiên nhẫn được nữa, phóng lên, tấn công Tuyết Ưng.

Tuyết Ưng đưa tay phải ngưng kết năng lượng thành một quả cầu nhỏ, đánh xuống đầu linh cầu, linh cầu cũng ngưng tụ linh lực đối kháng lại. Cứ vậy, linh cầu tấn công, Tuyết Ưng dùng tiểu cầu ngăn cản và né tránh sự công kích của nó, đánh qua đánh lại một hồi cũng đã được mười mấy hiệp.

Tuyết Ưng đùa giỡn mà linh cầu kia thì càng đánh càng hăng, cái miệng mở to để lộ hàm răng nanh sắc bén, điên cuồng hét lên một tiếng tấn công về phía Tuyết Ưng, mà hai khóa linh vật trên răng nó lại chói sáng vô cùng, làm cho Tuyết Ưng cảm thấy màu lông vàng bình thường của linh cầu trong phút chốc đã hóa thành vàng ròng, hơn nữa linh lực cũng đã phát huy đến cực điểm.

Tuyết Ưng không dám kinh thường, đùa giỡn như trước, hơn nữa nhìn sắc trời thì cũng đã đến lúc phải quay về nên hai tay đồng thời ngưng tụ pháp lực, hợp thành một cỗ lực lượng cuồng đại đánh về phía linh cầu.

Hai cỗ linh lực va chạm làm cho Tuyết Ưng thối lui vài bước, còn linh cầu kia thì hậu quả nghiêm trọng hơn nhiều, bị hất tung lên cao rồi rơi thật mạnh xuống một khối đá ở ngoài xa, phát ra tiếng nứt vỡ, cầu xin tha thứ, xem ra bị thương không nhẹ.

Tuyết Ưng trụ vững thân hình xong liền đi đến chỗ linh cầu, mà theo mỗi bước chân của hấn tới gần thì linh cầu kia lại phát ra tiếng nứt vỡ rên rỉ.

Cho đến khi Tuyết Ưng ngồi xuống trước mặt nó " mau mở miệng của ngươi ra, để ta lấy hai khóa trên răng của ngươi xuống thì ta sẽ lưu lại một mạng của ngươi"

Linh cầu kia dường như hiểu được Tuyết Ưng nói gì nên ngoan ngoãn mở miệng, Tuyết Ưng có chút phòng bị nhìn nó, nhắm chừng lúc này nó không có chút sức lực nào để cắn hấn thì mới thận trọng đưa tay vào miệng nó, cảm giác đầu tiên khi chạm lên hai khóa trên răng nó thì thấy rất ấm áp, làm hấn biết là hai khóa này là thượng đẳng linh lực. Lúc trước hấn vẫn luôn lo lắng cho hắc linh lực trên người Ảnh Nhiên nhưng nếu có được hai khóa này thì hấn sẽ không phải lo ngại nữa, bởi vì linh cầu hại nhiều mạng người như vậy mà hai khóa này còn giúp nó bảo trì được tính mạng bao nhiêu lâu nay, trong khi Ảnh Nhiên chưa từng tạo sát nghiệp, đương nhiên sẽ càng có tác dụng nhiều hơn.

Tuyết Ưng vừa nghĩ vừa đưa tay rút răng nanh bên trái của linh cầu ra, chiếc răng vừa rời khỏi thì máu cũng chảy ra không ngừng, Tuyết Ưng lập tức dùng pháp thuật ngăn máu, đang lúc này thì mắt của linh cầu đột nhiên lóe sáng rồi cái miệng đang há to của nó dùng sức cắn xuống một cái, Tuyết Ưng trăm phòng ngàn phòng cũng không nghĩ tới nó sẽ có chiêu này, trong thiên địa thì chó luôn là động vật trung thành nhất, chưa

từng giảo hoạt như vậy cho nên dù phản ứng mau lẹ thì Tuyết Ưng cũng không kịp rút tay về.

Một cái răng nanh bén nhọn đã cắm sâu vào bàn tay hấn làm cho Tuyết Ưng đau đến nỗi nổi lên sát tâm, vốn muốn thu phục xong thì tha cho nó một mạng nhưng xem tình hình này thì linh cầu này đã có chút ma hóa, đã biết cách dùng thủ đoạn để lừa gạt, nếu bây giờ buông tha nó thì sau này nó cũng sẽ thành chó điên, lỡ đâu nó chạy ra ngoài thôn trấn cắn bậy bạ thì càng thêm phiền.

Sát tâm nổi lên, Tuyết Ưng lập tức vung tay trái lên, ngưng tụ sức mạnh cả mười vạn năm hung hăng đánh xuống đầu linh cầu một cái, xương sọ vỡ tan, óc văng tứ phía, nhưng không ngờ cái răng trên tay phải hấn vẫn còn cắn chặt không chịu buông.

Tuyết Ưng phải dùng khí lực thật lớn mới nhổ được cái răng kia ra, máu tuôn chảy ồ ạt mà điều đáng kinh ngạc là khỏa linh vật còn lại trên cái răng nanh khác lại không thấy đau.

Tuyết Ưng chấn động, vừa dùng lực cảm máu trị thương, vừa tìm kiếm khỏa linh vật còn lại nhưng cũng không tìm được, liếc nhìn cái đầu linh cầu đã không còn hình dạng nguyên vẹn, nhũn mỳ một cái rồi đem thi thể nó chôn cất.

Linh cầu này tuyệt đối không vô cớ mà có mặt tại đây, nhất định ngọn núi này còn che giấu bí mật nào đó mà hấn lại tò mò, rất muốn biết, tự phụ rằng pháp lực của mình cũng không thấp, có thể ứng phó mọi tình huống cho nên Tuyết Ưng liền đi theo con đường mà linh cầu đã xuất hiện, xuyên qua vài cái thung lũng thì đến trước một rừng trúc. Tuyết Ưng dừng bước vì trước rừng trúc có một tấm bia, văn tự dù cổ xưa nhưng vẫn nhận ra được đó là chữ viết thưở ban đầu của nhân loại, trên đó viết đúng một câu " người tới dừng lại"

Nhìn thấy câu này, Tuyết Ưng càng thấy suy đoán của hấn là đúng, quả nhiên linh cầu kia là do người nuôi dưỡng, mà nhìn rừng trúc sinh trưởng mạnh mẽ cùng thảm lá dày dưới chân thì có lẽ đã gần một vạn năm không có ai đến đây, tấm bia kia cũng bị phong hóa nghiêm trọng, gần như không nhìn được gì, Tuyết Ưng do dự không biết có nên đi vào không, nhưng nếu đã đến đây mà không tìm hiểu rõ nguyên nhân thì không đúng tính cách của hấn, cho nên do dự một lát thì Tuyết Ưng cũng bước đến bên tấm bia đá.

Rừng trúc tươi tốt gần như che khuất cả bầu trời, đi vào nơi này giống như là từ nhân gian bước vào địa ngục, mùi hôi thối xông lên mũi làm Tuyết Ưng muốn ngừng thở, cẩn thận bước từng bước một, trong rừng trúc tràn ngập mùi tử vong, hiển nhiên là những nhân loại bị linh cầu sát hại trong nhiều năm qua đều chôn ở đây, cho nên rừng trúc nơi này mới tốt như vậy.

Tuyết Ưng chau mày, linh cầu vì bảo hộ bí mật sau rừng trúc mà hại không biết bao nhiêu người, tuy là trung thành với chủ tử nhưng nhìn từ góc độ khác thì lại làm tổn hại âm đức của chủ tử nó.

Giống như trải qua cả trăm năm, cuối cùng cũng đi hết rừng trúc, bầu trời mở ra trước mắt, Tuyết Ưng mới phát hiện đôi giày của hấn đã nhuộm màu xanh của lá cây thổi rửa, lập tức tháo bỏ rồi biến ra một đôi mới, sau đó mới tiếp tục đi tiếp.

Nhưng phía sau rừng trúc lại là một bãi cỏ trống rỗng, cái gì cũng không có, Tuyết Ưng há hốc mồm nhìn tình cảnh trước mắt, nghĩ sẽ tìm ra được chút manh mối nào đó, ai ngờ không có gì cả, làm cho hấn cảm thấy có gì đó không đúng liền lập tức xoay người, hướng rừng trúc chạy ra ngoài nhưng lại phát hiện rừng trúc kia đang từ từ biến mất. Tuyết Ưng đổ mồ hôi lạnh, không chút chần chừ mà hóa thành hình ưng, ngưng tụ toàn bộ pháp lực, lấy tốc độ sánh bằng vận tốc ánh sáng đuổi theo rừng trúc sắp biến mất kia, vào phút cuối cùng thì bắt kịp, toàn bộ thân hình tiến vào trong đó rồi lập tức bay vút ra ngoài.

Trở lại bên tấm bia đá ngoài rừng, Tuyết Ưng tức giận đến mức đen mặt " chết tiệt, thuật giam cầm thật là lợi hại, thiếu chút nữa là không ra được"

Đầu tiên là Nhân Ngư, sau đó là Hư Vô Giới rồi Huyền Cực Giới, vất vả lắm mới thoát ra ngoài được thì gặp phải một con chó dữ làm mình bị thương. Tốt xấu gì thì Tuyết Ưng hấn cũng là vua của một tộc, đạo hạnh hơn sáu ngàn năm, chưa từng uất ức như vậy, cho nên lửa giận lúc này tăng cao, nhin không được mà phát tay ngưng tụ ra một quả cầu tam vị chân hỏa thật lớn phón vào rừng trúc, một ngọn lửa xanh biếc bùng lên, lập tức lan tràn khắp rừng trúc, từ trong ngọn lửa phát ra những tiếng kêu rên làm cho Tuyết Ưng biết những oan hồn bị giam cầm trong khu rừng kia đã bị luyện hóa dưới tam vị chân hỏa của hấn.

Nhưng nhìn ngọn lửa ngày càng lan rộng, Tuyết Ưng lại có chút không đành lòng, dù thế nào thì những oan hồn bị giam cầm trong khu rừng này cũng có thể có được cơ hội gặp cao nhân đắc đạo phổ độ cho được siêu sinh, còn tam vị chân hỏa của hắn thì sẽ làm cho những oan hồn này hoàn toàn bị tiêu tán, biến mất trong thiên địa, tuy không phải do hắn giết bọn họ, cũng có thể nói là giải thoát cho họ nhưng dù sao trong một lúc lại luyện hóa nhiều linh hồn như thế, tâm tình của Tuyết Ưng cũng thấy không vui.

Nghiêm mặt, xoay người đánh nát tấm bia đá, coi như là phát tiết.

Nhưng tấm bia này vừa đổ xuống thì lại thấy một tấm bia đá khác xuất hiện, trên mặt khắc đầy những chữ màu vàng phát sáng lờ lờ làm Tuyết Ưng sửng sốt, sau khi đọc xong nội dung trên đó thì vẻ sửng sốt thay bằng sự ác liệt, cảm giác như là sắp tới ngày tận thế, mà sau khi hắn xem qua thì những chữ màu vàng kia cũng hoàn toàn biến mất, thay vào đó là một tấm bia đá trống trơn.

Tuyết Ưng nhìn khỏa răng nanh trong tay, trên răng nanh là một khỏa châu ngọc hình tròn, đây chính là một trong hai viên linh châu mà chủ nhân nơi này đã dùng thân thể của mình luyện thành.

Lại nhìn về chỗ vết thương bị linh cầu cắn phải, vốn đã không còn vết tích bị thương nhưng hắn biết, một viên linh châu còn lại đã theo cái cắn của linh cầu kia mà chui vào cơ thể hắn, từ nay về sau hắn sẽ có thêm một nguồn linh lực cường đại. Lúc này hắn mới biết người tạo ra linh châu đang chờ người có duyên, còn linh cầu lia vì muốn đem linh châu vào cơ thể hắn nên mới cắn hắn thế mà hắn còn nghĩ nó bị ma hóa liền hủy nó, nghĩ tới chuyện này, Tuyết Ưng hối hận vô cùng, tiếc là đã quá muộn.

Người này anh minh thần võ một đời nhưng lại trốn không qua một chữ tình, vì một chữ tình mà rơi vào tình trạng này, Tuyết Ưng không biết nên nói thế nào, những lời trên tấm bia dường như là những lời xuất phát từ đáy lòng, làm cho hắn nhớ lại tình cảnh trên Tước Hoàng sơn, Vân Thư vì cứu mọi người mà hủy diệt chính mình, có lẽ hắn yêu còn chưa mãnh liệt bằng bọn họ?

Hắn nói, điều áy náy duy nhất của hắn là trong khoảng thời gian này hắn đã hại chết rất nhiều người vô tội, nhưng đó cũng là hắn đã giảm thương tổn đến mức thấp nhất. Tuyết Ưng tin tưởng hắn, ngay bản thân Tuyết Ưng nếu ở vào vị trí của hắn cũng sẽ làm như vậy, cũng vì chờ đợi người có duyên mà an bài hết thảy. Bây giờ những oan hồn kia đều bị tam vị chân hỏa của hắn luyện hóa cũng coi như là giải thoát cho bọn họ, tuy rằng không thể làm cho bọn họ tái sinh nhưng nhân thế làm gì có chuyện trọn vẹn chứ.

Cung kính vái đầu với tấm bia đá " người yên tâm đi, nếu đã có được linh châu của người, có được sự giúp đỡ của người thì tâm nguyện của người, ta sẽ làm được. Bắt đầu từ hôm nay, phong ấn của ngọn núi này sẽ được giải trừ, người an tâm đi"

Nói xong thì tấm bia đá cũng ngã xuống, Tuyết Ưng xoay người rời đi, không hề quay đầu nhìn lại mà trời lúc này cũng đã tờ mờ sáng.

Đôi cánh chim to lớn sải rộng, phúc chốc đã bay thẳng lên trời cao, hi vọng hắn quay về đúng lúc, Đồng Thanh chưa tỉnh, nếu không thì phải mất công tìm cách giải thích.

Còn đang suy nghĩ nếu bị Đồng Thanh bắt gặp thì nên giải thích thế nào, không ngờ khi Tuyết Ưng hóa thành hình người thì đã thấy Đồng Thanh đang đứng đợi hắn " Tuyết Ưng, người không nghe lời ta mà qua ngọn núi bên kia phải không?"

Tuyết Ưng nhìn dáng vẻ của Đồng Thanh dường như đã phát hiện ra hắn biến mất từ lâu nên tình dậy đợi hắn, trong lòng có chút lo lắng, cũng không kịp nghĩ ra lý do gì cho tốt mà thành thật đáp " đúng vậy Đồng tiên sinh, không dối người, ta cùng Ảnh Nhiên làm phiền đã nhiều ngày, bây giờ thương tích đã lành, đang muốn nói lời từ biệt nhưng ơn cứu mạng không thể không trả, biết người không thích vật thể tục, cả đời chỉ yêu thích được vật cho nên mới muốn cùng người lên núi, tìm cho người một ít dược thảo quý, coi như là báo đáp"

" Tuyết Ưng, tâm ý của người ta lĩnh, ta đã nói rồi, ta là thầy thuốc, trị bệnh cứu người là thiên chức của ta, không phải trông mong sự báo đáp của các người, người không gặp nguy hiểm gì chứ?" Đồng Thanh có chút trách cứ rồi lại lo lắng nhìn Tuyết Ưng, sợ hắn có việc gì dù sao ngọn núi kia vẫn là cấm kỵ bao nhiêu năm nay.

"Ta không sao, Đồng tiên sinh, cả đêm người không ngủ sao?" Tuyết Ưng vội vàng lắc đầu, nói hắn không có việc gì là nó dối nhưng bây giờ có nói mọi chuyện với Đồng Thanh cũng không có ích gì, lúc này hắn chỉ muốn mau chóng quay về gặp Ảnh Nhiên, kể cho nàng nghe mọi việc đồng thời cũng đem rằng nanh có khóa linh châu làm vòng cổ cho nàng đem, có nó, hắc linh lực kia sẽ bị tiêu trừ.

"Tốt, hôm nay chúng ta không cần hái thuốc nữa, mau xuống núi rồi nói sau, để có hai nữ nhân ở nhà, ta cũng không yên tâm lắm" Đồng Thanh vẫn còn giận, Tuyết Ưng cũng biết hắn không hài lòng mình xem nhẹ sinh mệnh cho nên mới tức giận nhưng lại không thể giải thích, đành để Đồng Thanh tức giận, đợi lát nữa về bàn với Ảnh Nhiên nên nó thế nào để cho Đồng Thanh biết sau này có thể yên tâm lên núi hái thuốc.

Cho nên Tuyết Ưng cũng lập tức gật đầu đáp ứng " Dạ, chúng ta trở về"

Chương 38

ẨM THỰC NHÂN GIAN

Bữa ăn chiều hôm nay cũng phong phú như trước kia, cả một bàn lớn bằng gỗ tử đàn đều tràn đầy đủ loại thức ăn tinh xảo, khiến người ta nhìn thấy cũng phát thèm, không cần ăn cũng biết nhất định rất ngon.

Nếu ở nơi đô thị phồn hoa thì việc có được một bàn tiệc thịnh soạn như vậy cũng đã là khó khăn, còn chưa nói tới nơi này là một biệt viện dùng để nghỉ mát ven hồ, như vậy chứng tỏ năng lực của Liễu gia mạnh đến mức nào.

Lúc này Bảo Bảo cũng đã che giấu bớt một phần linh khí, khi nàng cùng Thanh Liên tiến vào phòng thì đã thấy Liễu Vô Song mỉm cười đứng bên bàn, thấy bọn họ vào thì lập tức tiến lên đón tiếp " Thanh Liên, nhị muội, các người đã tới. Nhị muội thấy thân thể khá hơn chưa? Tiết xuân khí trời se lạnh, rất dễ bị cảm phong hàn, ta muốn mời đại phu đến nhưng Thanh Liên lại nói không cần, bây giờ nhìn thấy khí sắc của nhị muội thì đúng là không thể không tin lời của Thanh Liên"

Liễu Vô Song có tài ăn nói, lại nhiệt tình, thoải mái làm cho người ta cũng khoan khoái trong lòng, Bảo Bảo vốn đang muốn nói lời cáo từ mà giờ phút này cũng không thể thốt nên lời, chỉ nói "đa tạ Liễu đại ca quan tâm, ta không sao"

Thanh Liên đỡ Bảo Bảo ngồi xuống rồi mới nói " Vô Song, chỉ có mấy người chúng ta, sao lại làm nhiều đồ ăn như vậy, thật là lãng phí, làm cho huynh muội chúng ta thêm áy náy a"

"Thanh Liên, người lại như vậy rồi, mấy ngày qua người liên tục cảm ơn ta, xem ra không thật sự xem ta là bằng hữu, nếu không đã không khách khí với ta như vậy. Ngồi xuống, ngồi xuống, từ lúc gặp người tới giờ đều là bữa trưa không chịu ăn gì, bây giờ đã là bữa cơm chiều, sợ người ăn uống không ngon miệng nên mới bảo phòng bếp chuẩn bị nhiều món một chút để người có thêm sự chọn lựa. Nhị muội, người cũng vậy, bệnh nặng mới khỏi, cần phải bồi dưỡng thêm, chiều nay ta cùng Thanh Liên cá đã bảo phòng bếp thêm chút thuốc bổ vào nấu thành canh cá bổ dưỡng, uống nhiều một chút nha. Nếu còn thích ăn gì thì cứ phân phó một tiếng là được, cứ coi như đây là nhà của mình, đừng e ngại gì"

Liễu Vô Song ân cần đón tiếp, Thanh Liên và Bảo Bảo thì cùng liếc nhìn nhau một cái, có chút khó xử.

" Đa tạ liễu đại ca!" Bảo Bảo mỉm cười với Liễu Vô Song.

Lúc này Bảo Bảo không còn linh khí bức người như buổi chiều nhưng Liễu Vô Song cũng không có một chút thất vọng, cảm thấy Bảo Bảo giống như một khối trân bảo, chẳng qua là do bị bệnh nên mới giảm bớt sự sáng chói, chỉ cần có chút thời gian, nàng nhất định sẽ khôi phục lại vẻ đẹp kinh tâm động phách.

Nghe nàng ôn nhu cảm tạ, Liễu Vô Song cảm thấy mỹ mãn vô cùng, đừng nói là chỉ chuẩn bị một bàn tiệc này, nếu bắt hắn đi lấy mặt trăng trên trời hắn cũng nguyện ý " nhị muội, nếu muốn cảm tạ ta thì ăn nhiều một chút là được"

" Ân!" Bảo Bảo khẽ gật đầu.

Hai nha hoàn cũng từ phía sau tiến lên, chia ra hầu hạ nàng và Thanh Liên, nhưng Bảo Bảo đưa tay ngăn cản " không cần, các người lui ra, chúng ta tự ăn"

"Dạ, tiểu thư", hai nha hoàn vội lui sang một bên.

"Ca ca, ta muốn uống canh cá do người câu", Bảo Bảo nhìn về phía Thanh Liên, làm nũng.

Tâm tình vốn có chút buồn bực của Thanh Liên lập tức tốt lên " được"

Nói xong liền đưa tay múc một bát canh cá đưa tới trước mặt nàng " uống đi"

" Ân!" Bảo Bảo cúi đầu dùng muỗng nhỏ uống canh cá, cảm thấy thật là ngon.

Lúc này, Thanh Liên cũng gỡ một ít thịt cá, tỉ mỉ gỡ bỏ xương cá, lại gấp thêm chút thịt bò, rồi đem cả hai thứ bỏ vào chén nàng " ăn đi".

Bảo Bảo không nói tiếng nào, chỉ ôn nhu, ngọt ngào nhìn Thanh Liên cười, nhận lấy cái chén, cúi đầu ăn ngấu nghiến, Thanh Liên đón nhận nụ cười của nàng, tâm cũng ấm lên, nàng đúng là dễ thỏa mãn, chỉ có vài con cá thôi cũng đã làm nàng cười đến vui vẻ như thế.

Trong mắt người khác thì chỉ là huynh muội tình thâm nhưng với Liễu Vô Song thì lại có cảm giác khác, thấy hai người bọn họ quá mức thân mật, loại cảm giác này không giống như lúc hần vừa gặp mặt bọn họ.

Lúc mới quen biết Thanh Liên thì tình cảm huynh muội bọn họ cũng tốt, nhưng không thân thiết như lúc này, làm cho hần không thể không nghĩ ngợi quá nhiều, có lẽ do Bảo Bảo bị bệnh nên Thanh Liên mới lo lắng, quan tâm nàng nhiều hơn cho nên mới làm hần nảy sinh cảm giác như thế.

Càng nghĩ càng cảm thấy chỉ có thể là như thế, Liễu Vô Song dùng sức lắc đầu, muốn xóa bỏ ý nghĩ không tốt trong lòng, đưa tay gấp vài món thức ăn bỏ vào chén Bảo Bảo " nhị muội, ăn thử đi, đây là tôm bóc vỏ và thủy tinh sừng, đều là món sở trường của đầu bếp Giang Nam, mùi vị cũng nhẹ, chắc là sẽ hợp với khẩu vị của người"

" Cám ơn Liễu đại ca, người không cần chiếu cố ta, có ca ca quan tâm ta là được, Liễu đại ca cũng ăn đi" Bảo Bảo nhìn mấy thức ăn trước mặt, mỉm cười đáp lại Liễu Vô Song.

" Ách, hảo!" Liễu Vô Song vội vàng gặt đầu.

Bảo Bảo không muốn làm cho hần mất thể diện nên gấp một miếng tôm bóc vỏ bỏ vào miệng, nhai hai cái, đôi mắt sáng bừng lên " thực sự là ăn rất ngon, cảm ơn Liễu đại ca, Thanh, ách, ca ca, người cũng ăn thử đi, ăn rất ngon"

Sém chút nữa là đã gọi tên Thanh Liên, cũng may là nàng kịp thời ngưng lại, đem tôm bóc vỏ đưa đến bên miệng Thanh Liên mới nhớ ra hần đã không ăn uống đã rất nhiều năm, Bảo Bảo muốn rút tay về thì Thanh Liên đã mở miệng ngậm lấy con tôm bóc vỏ trên đĩa của Bảo Bảo, nhai vài cái rồi ôn hòa cười " ân, thực sự là ăn rất ngon"

Hành động nho nhỏ của hần lại làm Bảo Bảo choáng váng, có chút không thể tin, tiếp sau đó là kinh ngạc rồi lại vui mừng như điên, sau cùng là cảm động như muốn khóc, đôi môi đỏ mọng run rẩy hỏi Thanh Liên " người, người, người ăn? Người thực sự ăn?"

" Nha đầu ngốc, ta ăn người mất hứng sao? Sao lại có bộ dáng như vậy? không được khóc nha". Thanh Liên cầm lấy đôi đũa trong bàn tay đang run rẩy của nàng, hần chỉ là vì nàng mà ăn một chút thức ăn của nhân gian, nàng đã cao hứng đến vậy, làm cho tâm của hần cũng doạ động theo. Có người để ý đến nhất cử nhất động như thế là Thanh Liên hần may mắn mới có được.

Hần không nói thì thôi, lời vừa dứt thì nước mắt của Bảo Bảo cũng rơi ra, ném đôi đũa trong tay, hung hăng ôm chặt Thanh Liên khóc rống lên, làm cho hần cũng kích động, vội vàng vỗ về lưng của nàng, an ủi " Bảo Bảo ngoan, không khóc, không khóc, là ta không tốt, sau này Bảo Bảo thích ăn gì, Thanh Liên ta cũng ăn như vậy được không? không khóc"

Hắn chưa bao giờ thấy Bảo Bảo khóc, bây giờ thấy rồi mới biết mình vĩnh viễn đừng nhìn thấy là tốt nhất. Lúc này hắn mới hiểu, nước mắt của nữ nhân là vũ khí chí mạng đối với nam nhân, nhìn Bảo Bảo lúc này, hắn tình nguyện nàng lúc trước cuồng ngạo, đối với hắn luôn là ép buộc hơn là bây giờ, hắn chỉ ăn một con tôm bóc vỏ thôi mà nàng đã khóc đến trời nhà, nếu sau này hắn làm cho nàng đau khổ, không biết sẽ như thế nào nữa.

"Thật vậy chăng?" Bảo Bảo vẫn khôn chịu buông Thanh Liên, ngược hai mắt đắm lệ nhìn hắn hỏi.

"Thật sự! Thật sự!" Thanh Liên lập tức gạt đầu, không dám có nửa phần chần chờ, chỉ sợ nước mắt của nàng lại rơi ra.

"Hào!" Lập tức buông Thanh Liên ra, đoạt lấy chiếc đĩa của hắn, đứng lên huy động một hồi đã thấy trong chén của Thanh Liên chất đầy thức ăn, đôi đĩa cũng được đưa trở lại trong tay hắn "đây đều là những món ta thích ăn: thịt hương tồ, gà phù dung, còn có cá hấp ngũ sắc, người đều ăn hết đi"

Thanh Liên gạt đầu, "Hào, ta đều ăn, đều ăn, người nhanh lau nước mắt đi, đã lớn rồi mà còn thích khóc như vậy, người xem Vô Song đang chê cười người kìa"

Liễu Vô Song vốn đang suy nghĩ đến sự thân thiết của hai người bọn họ nên hoàn toàn không có phản ứng, cho đến khi thấy Bảo Bảo khóc như hoa lê đài vũ, tiếng khóc của nàng làm tâm hắn thấy đau, rốt cuộc hắn hiểu được nguyên nhân sự rung động trong lòng mình: hắn thích Bảo Bảo.

Nhưng mà nhìn thấy Thanh Liên tay chân luống cuống, ra sức an ủi Bảo Bảo, trong mắt tràn đầy sự đau lòng và ôn nhu, làm cho hắn cảm thấy xấu hổ, bởi vì hắn cũng có cảm giác muốn giữ lấy Thanh Liên không thua gì cảm giác đối với Bảo Bảo, hắn thực sự thấy hai huynh muội bọn họ ôm nhau ở cùng một chỗ như vậy thật đẹp, làm cho hắn cảm động, muốn đồng thời yêu quý cả hai, không cho bất kỳ kẻ nào chiếm lấy.

Hắn cho tới bây giờ không phát hiện ra mình có thể thích cả nam nhân lẫn nữ nhân.

Liễu Vô Song trong lòng đầy phức tạp, bối rối và mâu thuẫn, hắn có chút khinh bỉ bản thân, nếu Thanh Liên biết được thì có khinh thường hắn không? Liễu Vô Song không dám nghĩ tiếp nhưng tâm mắt vẫn không rời khỏi hai người bọn họ.

Im lặng một hồi mới chậm chạp đáp "không, không có việc gì, đều là người một nhà, không cần để ý"

Sau đó quay sang nói với nha hoàn "không thấy trong tay tiểu thư không có đĩa sao?"

"Dạ, thiếu gia". Nha hoàn vội chạy ra ngoài, rất nhanh đã mang vào một đôi đĩa mới đưa cho Bảo Bảo. Bảo Bảo dùng tay áo lau nước mắt, ngược nhìn Thanh Liên, phát hiện hắn cũng gấp thức ăn y như vậy để vào chén nàng, mỉm cười nói "chúng ta cùng nhau ăn"

"Hào, cùng nhau!" Thanh Liên bao dung nhìn nàng, cúi đầu cùng nàng thưởng thức ẩm thực nhân gian.

Còn Liễu Vô Song thì tay gấp đồ ăn mà mắt vẫn xuất thần nhìn Thanh Liên và Bảo Bảo.

Đang đắm chìm trong hạnh phúc nên Thanh Liên và Bảo Bảo đều không nhận thấy sự thất thường của Liễu Vô Song, tập trung hưởng thụ mỹ vị.

Cơm chiều xong thì trời cũng đã tối, không có khách lui tới, nơi này càng thêm tĩnh lặng.

Thanh Liên ăn nhiều thức ăn nhân gian nên bụng có chút vấn đề, dường như vì đã lâu không ăn uống nên bao tử có chút bài xích những món ăn nhân gian.

Bảo Bảo thấy hắn nhăn mi thì ân cần hỏi thăm "không quen sao?"

"Ân, đã lâu chưa ăn nhiều như vậy", Thanh Liên thành thật trả lời

"Chút nữa chúng ta ra ngoài xem sao, ta xoa cho người?", Bảo Bảo thấp giọng nói, trước kia nàng thấy mẫu

thân và phụ thân thường ở trên mái nhà ngắm trăng xem sao, lúc này nàng cũng muốn trải qua cùng người trong lòng

"Tốt!" Thanh Liên khẽ gật đầu.

"Vô Song, ta đưa Bảo Bảo về phòng, lúc này cũng không còn sớm, ngươi cũng nghỉ ngơi đi", Thanh Liên quay sang nói với Liễu Vô Song vẫn đang còn thất thất, lúc hấn cũng không có tâm trạng đi tìm hiểu tâm tình của Liễu Vô Song, tóm lại hấn sẽ không để Liễu Vô Song tiếp cận Bảo Bảo.

Lần đầu tiên không đợi hấn trả lời, liền khinh ôm lấy Bảo Bảo đi ra ngoài, Liễu Vô Song nhìn theo bóng dáng bọn họ, nói với nha hoàn "phóng bồ câu đưa tin, bảo Kiều tiên sinh chờ ta ở Thái Hồ"

"Dạ, thiếu gia!" Nha hoàn vô thanh vô tức lui xuống, bước chân nhẹ nhàng, hiển nhiên là đã được huấn luyện.

Chương 39

KIỀU TIÊN SINH THẦN BÍ

Ban đêm, Thanh Liên nằm trên ghế đặt bên cửa sổ, Bảo Bảo nằm bên cạnh hấn, đưa tay xoa bụng hấn, mắt ngược nhìn lên trời

"Hôm nay ngay cả một vì sao cũng không thấy, thực sự là không nể mặt a"

Thấp giọng oán giận, Thanh Liên bật cười, "Hiện tại là đêm xuân, trời có mây, sao có thể nhìn thấy sao? Chờ khi trời tốt thì có thể thấy được thôi"

"Nhưng hôm nay là lần đầu tiên Thanh Liên cùng ta ngắm sao a", Bảo Bảo vẫn không vui, khó có được cơ hội này, cho nên nói sao cũng không quên oán giận ông trời.

"Sau này còn nhiều cơ hội, Bảo Bảo nếu thích xem, mỗi ngày ta sẽ ngắm cùng ngươi là được".

Trước kia chưa từng có yêu chiều qua người nào, giờ phút này Thanh Liên không biết nên dùng từ ngữ nào để thể hiện sự cưng chiều của mình đến mức tốt nhất.

"Thanh Liên, ngươi thật tốt quá!" Một cái hôn thật to cũng hạ xuống mắt hấn, Bảo Bảo cười đến tít mắt, giống như là con mèo nhỏ ăn vụng được.

Thanh Liên lại là nhin không được cười, "Như vậy liền thỏa mãn!"

"Ân, lòng ta thực ra rất nhỏ, chỉ cần có ngươi bên cạnh, cho dù là cùng ta làm một việc nhỏ nhất, ta cũng cảm thấy rất mỹ mãn", Bảo Bảo tiếp tục cười.

Thanh Liên ôm lấy nàng, đứng dậy đi đến bên giường, Bảo Bảo kinh hô lại mang theo vui mừng hỏi "Thanh Liên, ngươi muốn làm gì?"

"Ngủ!" Thanh Liên phát phát tay, toàn bộ bàn ghế bày biện phía trước đều biến mất, còn Bảo Bảo cố nén sự e lệ, ánh mắt chờ mong nhìn Thanh Liên, hấn chỉ trả lời "chỉ đơn thuần là ngủ?"

Bảo Bảo nhất thời suy sụp "Thanh Liên, ngươi nói thật sự"

"Bảo Bảo chẳng lẽ không muốn ngủ cùng ta sao? Vậy ta sẽ quay về phòng mình", Thanh Liên nói xong thì đặt nàng xuống giường, xoay người như muốn rời đi.

Lập tức bị Bảo Bảo dùng sức tóm lại bên giường, hai tay ôm chầm lấy hấn "chỉ đơn thuần ngủ cũng chả sao, bắt quá người đừng bỏ chạy"

"Không phải Bảo Bảo còn muốn ta làm chuyện gì khác sao?", Thanh Liên cười đến sáng khoái, làm cho Bảo

Bảo tình thần nhộn nhạo, cuối cùng không nặng không nhẹ cắn lên vai hấn một cái " người cố ý, người khi dễ ta, người ác liệt"

" Ta ác liệt, Bảo Bảo không phải là thích ta làm như vậy sao", Thanh Liên nhìn nàng thờ phỉ phò, cảm thấy cười đã đủ liền nghiêng người ôm nàng vào lòng, nhẹ nhàng hôn lên trán nàng " ngủ đi, người đừng làm ồn, ta có chút mệt mỏi, coi như là giúp ta ngủ đi. Được không? ngày mai chúng ta từ biệt Liễu Vô Song, e là còn phải tốn nhiều lời a"

"Ai bảo bộ dáng Thanh Liên người gây tai họa như vậy làm chi", Bảo Bảo vẫn cho rằng Liễu Vô Song không có ý tốt với Thanh Liên, cho nên mới quay trở lại tìm bọn họ.

Thanh Liên lúc này không giải thích, tuy rằng người Liễu Vô Song thích lúc này là nàng nhưng hấn sẽ không nói cho nàng nghe, làm cho nàng khẩn trương, lo lắng sợ mất hấn cũng là một cảm giác ngọt ngào.

"Được, ngày mai sau khi rời khỏi nơi này, ta sẽ làm mình xấu một chút, khuôn mặt đẹp chỉ dành cho tiểu yêu tinh của ta xem, có được chưa?"

"Vẫn còn chưa ổn lắm, nhưng nể tình người tự giác như vậy thì ngày mai cứ để ta đối phó với Liễu Vô Song kia đi", Bảo Bảo hài lòng dúi đầu vào ngực hấn đáp lại.

" Bảo Bảo, người cũng đừng xằng bậy, dù sao hấn đối chúng ta cũng không ác ý!"

Vừa nghe nàng muốn giải quyết việc này, Thanh Liên liền không tự chủ mà nhắc nhở nàng, dù sao chuyện của Liễu Vô Song cũng do nàng mà ra.

"Ta biết, thực ra ta còn phải cảm ơn Liễu Vô Song anh, nếu không có hấn thì Thanh Liên người đâu có nhanh chóng tiếp nhận ta như vậy, cho nên tính ra hấn cũng coi như là một nửa bà mối của chúng ta, ta sẽ không gây hại cho hấn, nếu người lo lắng thì ta nói rõ thế này, ý của ta là ngày mai cứ để ta nói chuyện với hấn, người không cần lên tiếng, cho dù ta nói cái gì, người chỉ cần thừa nhận là được, sau đó chúng ta cùng nhau rời đi"

" Người chuẩn bị nói với hấn cái gì!"

Không biết vì cái gì Thanh Liên cảm thấy Bảo Bảo sẽ nói ra những lời không hay, nên có chút lo lắng.

" Đây là bí mật, ngày mai nghe cũng được, gấp cái gì, ngủ", Bảo Bảo cũng không tính nói ra ngay lúc này, nếu nói rồi, Thanh Liên còn để cho nàng có cơ hội nói sao?

Nhưng mà sáng sớm hôm sau, bọn họ còn chưa kịp nói lời từ biệt thì Liễu Vô Song đã lên tiếng trước.

" Thanh Liên, Nhị muội, nơi này không khí hảo, phong cảnh cũng tốt, các người nếu không muốn ở lại đây thì có thể ra ngoài du ngoạn vài ngày, ta hôm nay có chút việc, phải quay về trong thành, nhanh thì hai ngày, chậm thì năm ngày sẽ quay lại"

Liễu Vô Song áy náy nhìn bọn họ

" Liễu đại ca, thực sự là trùng hợp. Hôm qua ta cũng cùng ca ca thương lượng, định sáng nay sẽ nói lời từ biệt với người, còn đang lo không biết phải mở miệng thế nào thì người đã là người từ biệt trước, nếu vậy thì chúng ta cùng nhau đi, đến trong thành thì chia tay"

Bảo Bảo lập tức bắt lấy cơ hội này, té nước theo mưa, còn Thanh Liên thì im lặng nhìn thức ăn trong chén, nghĩ hôm qua cũng đã ăn không ít, hôm nay có ăn thêm chút nữa thì chắc cũng không sao.

" A? Thân thể của người vừa mới tốt hơn, sao phải vội ra đi như vậy? nơi này có gì làm các người không hài lòng sao? Hay là chê các nàng hầu hạ không chu đáo?"

Liễu Vô Song kinh ngạc nhìn bọn họ, không nghĩ hai người cũng nói lời từ biệt nên vội vàng, lo lắng.

" Không có, Liễu đại ca, hết thấy đều tốt lắm, thật sự, so với ở nhà chúng ta còn chu đáo hơn thì làm sao mà

không hài lòng chứ. Nhưng ta cùng ca ca đi ra ngoài dạo chơi là muốn tăng thêm kiến thức, luôn đi theo Liễu đại ca, dù người không chê chúng ta liên lụy thì chúng ta cũng sợ tạo thêm phiền toái cho người. Hơn nữa nơi kế tiếp chúng ta muốn đi là Hoàng Giang ở phương bắc, ngắm xem phong cảnh nơi đó, sợ là Liễu đại ca không có thời gian để đi cùng chúng ta, cho nên đành phải từ biệt ở đây"

Những lời này của Bảo Bảo nếu là trước kia thì còn có chút tác dụng với Liễu Vô Song nhưng bây giờ hẳn đã có cảm tình với nàng, một lòng muốn giữ nàng và Thanh Liên bên cạnh nên làm sao có thể vì mấy lời của nàng mà dễ dàng để bọn họ rời đi.

"Vây cũng không cần vội vàng ra đi như vậy, thật sự làm ta buồn lòng a, lúc trước các người cũng đã vội vàng bỏ đi, bây giờ cũng thế, nhị muội, người mới khỏe lại, phong hàn còn chưa trừ hết, liền đã vội vã bỏ đi như vậy ta tự hỏi nếu ta không có lỗi thì cũng là do các người rất chán ghét ta nên mới khẩn cấp bỏ chạy như thế"

Liễu Vô Song lời này mang theo ba phần thương tâm, bảy phần chân tình nhìn Bảo Bảo và Thanh Liên. Liễu Vô Song hẳn từ nhỏ đến giờ muốn gió được gió, muốn mưa có mưa, chưa bao giờ phải lấy lòng một ai, không ngờ lại bị hai người này lạnh nhạt đến hai lần, trong lòng cảm thấy vô cùng ủy khuất và bất đắc dĩ.

Thanh Liên vốn đã đáp ứng Bảo Bảo là không lên tiếng, nhưng giờ nghe Liễu Vô Song cảm thán như vậy, nếu không lên tiếng nữa thì sẽ làm sự hiểu lầm càng lớn, lập tức ngắt đầu, mỉm cười nói " vô Song sao lại nói như vậy? chúng ta chưa từng nghĩ như thế, chỉ là cảm thấy đã làm phiền lâu rồi, trong lòng có chút băn khoăn thôi, người cứ nghĩ như thế thì huynh muội chúng ta làm sao dám, nếu cứ như vậy thì bằng hữu cũng không thể a"

" Ai nha, Thanh Liên, đừng a, ta nói không đúng sao? Người đừng giận, bỏ qua cho ta một lần đi. Ta từ nhỏ đến giờ chưa từng kết giao bằng hữu cho nên suy nghĩ lung tung một chút, thật ra có thể quen biết các người đã rất cao hứng, lại càng không muốn rời xa, dù biết thiên hạ không có bữa tiệc nào là không tàn, nhưng cho dù phải rời đi thì các người cũng nên thư thả mấy ngày, đến nhà ta làm khách rồi hãy rời đi, như vậy lòng ta cũng thấy dễ chịu hơn"

Liễu Vô Song vừa thấy Thanh Liên trầm mặt, ngữ khí cũng kém ôn hòa, nghĩ là mình đã làm hắn giận nên càng sốt ruột, lần đầu tiên lấy lòng một người lại làm sai cách nên khó chịu vô cùng, vội vàng giải thích.

Thanh Liên nghe hắn nói vậy, nhìn thoáng qua Bảo Bảo, thấy trong mắt nàng cũng có chút thỏa hiệp, cảm thấy bọn họ cũng không thể nói đi là đi, muốn đến thì đến, cũng nên có hạn chế, vậy thì đành ở lại thêm vài ngày.

Hai người dùng ánh mắt trao đổi với nhau xong, Thanh Liên làm ra vẻ trầm tư nói " được rồi, chúng ta sẽ ở lại thêm mấy ngày, như vậy là gây thêm phiền toái cho Vô Song người rồi"

" Thật sự? Thật tốt quá! Các người đồng ý ở lại ta đã cao hứng vô cùng, làm gì có chuyện phiền toái. Chúng ta mau ăn điểm tâm đi, ăn xong thì cùng nhau vào thành, nếu đi nhanh thì có thể kịp đến Thái Hồ dùng cơm trưa"

Thành công giữ bọn họ ở lại thêm vài ngày, tâm tình của Liễu Vô Song tốt hơn rất nhiều, chỉ cần chờ Kiều tiên sinh đưa ra biện pháp, giúp hắn buộc Thanh Liên và Bảo Bảo ở bên mình nữa là trọn vẹn, còn chuyện dàn xếp bọn họ thế nào thì nhất thời hắn chưa nghĩ ra.

Hắn cao hứng còn Bảo Bảo thì cảm thấy như mình bị rơi vào bẫy, bị người ta tính kế, nhìn các món điểm tâm tinh xảo trên bàn, nào là gia ti liên dong bao, xiu mại giòn da...đều là những món nàng thích nhưng hoàn toàn không thể nuốt trôi.

Bàn tay Thanh Liên không giấu vết nắm lấy tay Bảo Bảo ở dưới bàn, trên mặt vẫn ôn nhuận mỉm cười " Bảo Bảo, không đói bụng sao? Ăn nhanh đi, một hồi còn lên đường"

Bảo Bảo nhìn hắn, cảm thấy dù khuôn mặt hắn đã trở nên bình thường, cũng mất đi linh khí vốn có nhưng mỗi một biểu tình, mỗi một ánh mắt của hắn đều hấp dẫn nàng thật sâu.

Cúi đầu cắn một miếng liên dong bao thật to, còn chưa nuốt xuống đã nói " ta có ăn, Thanh Liên người cũng

ăn đi"

Tưởng rằng đi rất lâu nhưng thật ra cũng chỉ có một đoạn đường núi ngăn cách mà thôi, xe ngựa vững vàng đi trên con đường riêng của gia đình Liễu Vô Song, thoáng cái đã thấy cách xa biệt viện, trước mắt đã là Thái Hồ.

Khi đến thành thì còn chưa tới giờ cơm trưa, Liễu Vô Song phải đi gặp bạn nên mời Bảo Bảo và Thanh Liên đến tầu lâu lớn nhất Thái Hồ chờ hần, sau đó cỡi ngựa, mang theo người rồi đi.

Thanh Liê và Bảo Bảo không có chọn lựa nào khác, đành phải ở đây chờ Liễu Vô Song, hai bên lan can của tầu lâu có rất nhiều cây liễu cổ thụ, gió thổi qua làm cho tơ liễu rủ xuống, rơi xuống đầu Bảo Bảo, Thanh Liên liền nhẹ nhàng đưa tay gỡ cho nàng, cho dù là tơ liễu cũng không được phép vướng vẩn trên người của hần.

Nhưng bọn họ không phát hiện ở góc đường đối diện có người đang dùng ánh mắt kinh ngạc chăm chú nhìn bọn họ rất lâu, hần xác định mình không nhìn lầm, người nam kia chính là Hồ vương đại nhân của bọn hần nhưng sao người lại ở chỗ này? Còn nữ tử kia là ai?

Nhìn lại lần nữa, rất muốn đi tới hỏi cho rõ nhưng vẫn cố nhịn, dù sao chỉ cần Hồ vương đại nhân còn ở quanh đây thì muốn gặp cũng không phải là khó, bây giờ phải giải quyết tốt chuyện trước mắt, nghĩ vậy nên hần mới xoay người rồi đi.

Bước vội qua hai con phố thì đã đứng trước cửa một tiểu viện, gõ nhẹ hai cái lên cánh cửa thì đã có người mở ra, nhìn thấy hần liền vui vẻ nói " Kiều tiên sinh, người đã tới, thiếu gia đợi người đã lâu"

Chương 40

QUYẾT Ý CHIA RẺ

Người được gọi là Kiều tiên sinh gật đầu rồi lập tức đi vào đã thấy Liễu Vô Song đang đi tới đi lui trong phòng, vừa thấy hần đến là lập tức tiến lên đón " Kiều tiên sinh, người đã tới rồi"

Kiều tiên sinh nhìn thấy người trước giờ vẫn trầm ổn nhưng hôm nay lại bồn chồn, bất an thì không khỏi ngạc nhiên, vội vàng thi lễ " thực xin lỗi, thiếu gia, gặp phải người quen nên đến trễ một chút, thiếu khản cấp triệu lão hủ đến không biết là có việc gấp cần lão hủ đi làm?"

" Thật có lỗi, Kiều tiên sinh, là Vô Song thất thối!" Liễu Vô Song cũng thấy được hần quá mức nóng vội, nên vội vàng kiềm nén lại, thi lễ với Kiều tiên sinh.

" Thiếu gia sao lại nói vậy? như thế không phải là làm khó lão hủ sao? Có chuyện gì cần phân phó, thiếu gia cứ nói xuống dưới cũng được", Kiều tiên sinh vẻ mặt đau khổ, tự tay đỡ Liễu Vô Song

" Kiều tiên sinh, mời vào thư phòng", Liễu Vô Song mím môi, người đáng tin cậy bên cạnh hần không nhiều, Kiều tiên sinh lại là một trong số đó, hơn nữa Kiều tiên sinh tinh thông y thuật, hần muốn xác định xem sinh lý của hần có phải có gì không bình thường, cho nên mới có tâm tư xấu xa như vậy. Vì thế mời Kiều tiên sinh đến hỏi chuyện là thích hợp nhất, liền quay sang ra lệnh cho thủ hạ " các người đều bảo vệ trong sân, không được gọi thì không được vào, ai cũng không được"

"Dạ, thiếu gia" thủ hạ lập tức đáp lời rồi lui ra xa.

Liễu Vô Song làm một cái tư thế mời rồi cùng Kiều tiên sinh đi vào thư phòng, đóng cánh cửa lại, Liễu Vô Song phiền muộn nói " thật không dám giấu diếm, Kiều tiên sinh, ta hoài nghi thân thể của ta có chút không ổn"

Kiều tiên sinh nghe vậy cả kinh, lập tức theo phản xạ dùng tinh nhãn nhìn thoáng qua Liễu Vô Song một cái, thực sự không thấy có gì là không ổn, sau mới nhớ ra thân phận của hần lúc này là đại phu, không thể không bắt mạch xem bệnh nên vội vàng vươn tay, đặt lên bàn " thỉnh thiếu gia đưa ta cho lão hủ xem mạch thủ"

Liễu Vô Song không có chần chờ liền đặt tay trước mặt Kiều tiên sinh, để mặc Kiều tiên sinh đặt tay lên mạch đập của hắn, nếu lúc này Kiều tiên sinh muốn hại hắn thì chỉ cần khống chế mạch đập ở cổ tay là công lực toàn thân của hắn sẽ không sử dụng được, nhưng từ lúc hắn có trí nhớ đến nay thì Kiều tiên sinh vẫn luôn là gia thần trung thành của Liễu gia, nhiều năm rồi chưa từng làm chuyện bất lợi đối với Liễu gia, cho nên Liễu Vô Song rất tin tưởng hắn.

Bắt mạch một hồi, Kiều tiên sinh mới thu tay, có chút nhíu mày nói " thiếu gia, mạch tượng của ngươi vững vàng, khí huyết cũng thuận, chỉ là nội hỏa hơi mạnh một chút, ngoài ra không có chỗ nào không tốt a. Thiếu gia, tại sao ngươi lại cảm thấy thân thể của mình không ổn?"

Rõ ràng là người rất khỏe mạnh sao có thể nói mình không ổn? Kiều tiên sinh có chút mơ hồ, nhưng biểu tình của Liễu Vô Song lại không phải là làm bộ, tuy hắn muốn dò đoán tâm tư của Liễu Vô Song nhưng bởi vì quy định cho nên chỉ có thể nhìn nét mặt của Liễu Vô Song mà suy đoán.

"Ta nổi lên dục vọng với người khác", Liễu Vô Song một hồi lâu mới xấu hổ thốt ra lời.

Kiều tiên sinh lại càng kinh ngạc, một hồi mới lựa lời nói " thiếu gia không phải là một thiếu niên mới lớn mà là một nam tử trưởng thành, có dục vọng cũng là chuyện bản năng, huống chi lần này thiếu gia ra ngoài không phải ít ngày, nhiều đêm chưa có thư giải nên đối với người khác có dục vọng cũng là bình thường, sao thiếu gia lại thấy phiền não vì chuyện này?"

Liễu Vô Song đã sớm không phải là thiếu niên không biết gì về tình dục, mấy năm qua tuy rằng hắn không phải quan hệ bừa bãi nhưng cũng không có thanh tâm quả dục, hồng nhan tri kỷ cũng không ít nhưng sao lúc này lại làm ra bộ dáng như một thiếu niên mới lớn?

Tuy nhiên Kiều tiên sinh cũng không dám nói những lời này ra miệng.

" Đối phương là nam nhân!" Liễu Vô Song cắn chặt răng, khó khăn thốt nên lời

‘ lộp bộp’ một tiếng, Kiều tiên sinh âm thầm nuốt xuống một ngụm nước miếng, thì ra là thế—

Khó trách Liễu Vô Song có bộ dáng quẫn bách như thế, nhưng Kiều tiên sinh lại càng tò mò hơn. Liễu Vô Song từ nhỏ đã mắt cao hơn đầu, người bình thường không thể lọt được vào mắt hắn, mấy năm qua những hồng nhan tri kỷ của hắn đều là khí chất cao quý hoặc diễm lệ tuyệt mỹ, nhưng lúc này hắn lại có tâm tư với một nam tử, có thể thấy được nam tử kia không phải là người bình thường.

Nhưng trong thiên hạ còn có nam nhân nào lọt được vào mắt của Liễu Vô Song?Kiều tiên sinh không khỏi nhớ tới người mình vừa nhìn thấy, nhưng lại ra sức lắc đầu, cố từ bỏ suy nghĩ điên rồ trong đầu, Hồ vương đại nhân đúng là có thể làm cho người ta điên đảo thần hồn nhưng bây giờ hắn nguy trang thành một người bình thường như vậy, nếu không có nữ tử xinh đẹp tuyệt trần ở bên cạnh thì e rằng sẽ không ai chú ý tới hắn thì Liễu Vô Song làm sao có thể coi trọng Hồ vương đại nhân nhà mình chứ?

Thực ra việc có nam sủng trong nhân gian cũng không phải hiếm, gia đình phú quý đều có nuôi dưỡng nhiều nam sủng để tỏ rõ quyền thế và uy phong của mình, ngay cả đương kim hoàng đế cũng có vài nam phi trong cung để hoàng đế thỉnh thoảng đổi cảm giác, mà với dung mạo và gia thế của Liễu Vô Song, nếu hắn muốn như vậy thì e rằng thiên hạ này không biết có bao nhiêu nam si a.

Chỉ tiếc Liễu Vô Song cho tới bây giờ chỉ thích nữ nhân, cũng không ý vụ mỹ thiếu niên, cho nên lúc này đây, hắn lại nổi lên dục vọng với một nam nhân thì không chỉ làm cho hắn cảm thấy khủng hoảng mà người khác nghe thấy cũng kinh sợ.

"Là một mỹ thiếu niên nhìn xinh đẹp như nữ nhân cho nên mới làm thiếu gia sinh ra nghi hoặc?" Kiều tiên sinh cảm thấy sự tình không đơn giản như vậy, chỉ cần thích một người, cho dù là nam nhân thì hắn cũng không đến mức bắt mình phải nhanh chóng đến Thái Hồ thành.

" Không! Dáng người so với ta còn cao hơn, không có nửa phần giống nữ nhân để ta nảy sinh ảo giác, ta biết rõ hắn là nam nhân nhưng ta vẫn thấy thích hắn, nghe hắn nói chuyện liền thấy thoải mái, bộ dáng nhìn rất bình thường nhưng khi hắn cười ta lại thấy ngực căng thẳng, cảm thấy hắn cười quá thật là đẹp đến tận cùng. Kiều tiên sinh, ngươi nói xem, có phải là ta đã yêu hắn rồi không?"

Liều Vô Song vừa diễn tả cảm giác trong lòng mình, vừa quan sát sắc mặt của Kiều tiên sinh, chờ mong hắn giải thích giúp mình.

Mà Kiều tiên sinh lại càng ngày càng cảm giác được tình huống không ổn, sao người mà Liều Vô Song miêu tả lại giống như bộ dáng của Hồ vương đại nhân ở nhân gian mà hắn đã nhìn thấy?

Liều Vô Song thích không phải là Hồ vương đại nhân chứ? Nếu là vậy thì có thể giải thích tâm tình của Liều Vô Song, bởi vì Hồ vương đại nhân là nam tử yêu mị nhất trong trời đất, cho dù hắn che giấu thể nào thì lực hấp dẫn cũng không thể xóa bỏ hết.

Nhưng dù thế nào, Liều Vô Song cũng không thể thích Hồ vương đại nhân được, Kiều tiên sinh cảm thấy tình thế có chút nghiêm trọng, nếu là nam tử khác thì không sao nhưng là Hồ vương đại nhân thì hắn nhất định phải khuyên Liều Vô Song từ bỏ ý định.

"Thiếu gia, có lẽ do người lâu rồi chưa gần nữ sắc nên mới sinh ra ảo giác như thế, không phải bình thường, người không xinh đẹp thì không thể lọt vào mắt thiếu gia sao? Sao bây giờ lại thích một nam nhân bình thường được chứ? Hơn nữa nghe thiếu gia kể chuyện thì dường như người nọ cũng không có gì thần kỳ, thiếu gia chỉ là xúc động nhất thời, nếu bây giờ đem người trở về sợ là sau khi ảo giác qua đi, thiếu gia sẽ hối hận đồng thời cả đời nam nhân kia cũng sẽ bị hủy, cho nên thiếu gia phải cân nhắc cẩn thận chuyện này mới được."

"Kiều tiên sinh, người không rõ cái loại cảm giác này, ta đối với hắn có dục vọng cũng không phải là thân thể hắn mà chính là tâm của hắn, muốn để hắn ở nơi ta luôn nhìn thấy cũng không phải vì ta mê đắm thân thể hắn, còn thân chuyện phiến toái khác là ta phát hiện đối với muội muội hắn, ta cũng nổi lên dục vọng muốn chiếm giữ"

Nói ra những lời này, Liều Vô Song cơ hồ là không dám ngẩng đầu nhìn người, mà Kiều tiên sinh thì lại như ăn trúng hoàng liên, biểu tình cổ quái nhìn Liều Vô Song "thiếu gia, người, người..."

"Ta biết thực đáng xấu hổ, nhưng mà Kiều tiên sinh, người nhất định phải giúp ta, ta chưa từng có yêu quý ai, muốn đối xử tốt với ai như vậy, không đúng không phải là một người mà là hai, ta thậm chí còn muốn cưới cả hai huynh muội vào cửa, vĩnh viễn để bọn họ làm bạn cùng ta"

"Thiếu gia, thứ cho lão hủ không thể thực hiện được yêu cầu này của người, cũng không có tài cán để làm được, người sao thể cùng lúc thích cả hai người chứ? Bọn họ là huynh muội sinh đôi sao?", Kiều tiên sinh cảm thấy Liều Vô Song nói rất linh tinh, nên không nhận được nữa.

"Không phải, hoàn toàn không giống, ta nói là Thanh Liên, tên của nam tử ta thích, hắn với muội muội ngoại hình không giống nhau, nàng ấy tuyệt mỹ động lòng người, hoạt bát đáng yêu, khí chất cao quý cũng cực kỳ có linh khí, ta không biết nên nói thế nào để biểu đạt ý tứ nhưng lúc đầu ta thấy nàng tuy cũng có chút kinh diễm nhưng không có ý niệm giữ lấy, bởi vì nàng là muội muội của Thanh Liên mà ta tôn trọng hắn, không muốn có ý nghĩ gì với nàng. Nhưng hôm qua ta gặp lại nàng sau một cơn bệnh phong hàn thì cảm giác của ta cũng hoàn toàn thay đổi, nhất là khi sáng nay bọn họ nói lời cáo từ, ta nôn nóng tới mức muốn đem thép tạo thành ổ khóa mà khóa họ lại, không cho đi đâu. Ta chưa từng trải qua chuyện không khống chế được như vậy cho nên Kiều tiên sinh người nhất định phải giúp ta nghĩ biện pháp"

Liều Vô Song có chút dùng sức nắm chặt cánh tay Kiều tiên sinh.

Mà Kiều tiên sinh khi nghe được cái tên Thanh Liên thì cảm giác như trời đất đang sụp đổ. Đúng là Hồ vương đại nhân.

Hồ vương đại nhân có mặt ở nhân gian sao các trưởng lão lại không báo cho hắn biết? Bây giờ thì đến nhân gian không bao lâu đã làm cho Liều Vô Song say mê, mà hắn thì không thể nào cãi lời Liều Vô Song bởi vì Liều Vô Song chính là chủ nhân huyết khế của hắn. Hắn vì báo ân mà đã ở bên cạnh Liều Vô Song hai mươi năm rồi, cứ nghĩ mọi chuyện sẽ thuận lợi không ngờ lại xuất hiện Hồ vương đại nhân.

Kiều tiên sinh quả thực là khóc không ra nước mắt a!

Vậy nữ nhân đi cùng Hồ vương đại nhân là ai? Hồ vương là độc nhất, không hề có huynh đệ tỷ muội, ngay cả anh em bà con cũng không có, nàng kia tuyệt đối không thể là muội muội của Hồ vương đại nhân nhưng Hồ vương đại nhân lại đối với nàng vô cùng thân thiết là do nguyên do gì?

Chẳng lẽ Hồ vương đại nhân yêu thương cái kia nữ tử?

Tưởng tượng này làm cho Kiều tiên sinh phần khích lộ ra mặt.

Chuyện này tuyệt đối không thể. Hỏa Hồ tộc chờ đợi nhiều năm mới chờ được một người có thể đứng vào hàng tiên ban xuất hiện, làm sao ở trong thời điểm sắp thành công thì bị phá hỏng chứ, như vậy làm sao bọn họ còn mặt mũi nào để đi gặp tổ tiên.

Không được, hẳn nhất định phải nghĩ biện pháp giải quyết chuyện này mới được.

"Thiếu gia muốn lão hủ hỗ trợ như thế nào?", hẳn lập tức thu liễm tinh thần, còn quan tâm hỏi Liễu Vô Song.

Chương 41

XUÂN TÌNH HƯƠNG

"Kiều tiên sinh người túc trí đa mưu, sau khi phụ thân qua đời cũng nhờ tiên sinh hết lòng giúp đỡ, Vô Song mới có được ngày hôm nay, ân tình của tiên sinh, Vô Song không dám quên nhưng cầu tiên sinh lần này dù thế nào cũng phải giúp Vô Song, thỉnh tiên sinh thay Vô Song nghĩ biện pháp đem huynh muội Thanh Liên ở lại bên cạnh ta, cho dù chỉ được nhìn thôi, ta cũng đã cảm thấy mỹ mãn rồi"

Nói xong liền khom người, tính hành lễ với Kiều tiên sinh.

Kiều tiên sinh vội vàng đỡ lấy hắn, vẻ mặt khó xử nói "thiếu gia, không phải lão hủ không nghĩ cho thiếu gia nhưng một nam một nữ này là thân huynh muội với nhau, nếu thiếu gia nhất thời tâm huyết dâng trào thì không sao nhưng nếu thiếu gia muốn được cả hai người thì lão hủ biết tính làm sao? Hai huynh muội kia có biết tâm tư của thiếu gia không?"

"Bọn họ không biết! Vô Song cũng là hôm qua mới suy nghĩ cẩn thận về tình cảm của mình, sau đó thì lập tức sai người mời tiên sinh đến đây, Thanh Liên còn đang ở Thái Hồ lâu chờ ta, cũng không biết ta tới đây tìm tiên sinh, người nhất định sẽ có biện pháp, có đúng hay không?"

Liễu Vô Song làm sao không biết muốn đồng thời có được hai người thì giống như là nằm mơ nhưng quả thật là hắn thích cả hai người, không muốn từ bỏ người nào, nếu cả hai đều là nữ nhân hoặc là nam nhân thì tốt rồi, nhưng trở trêu thay bọn họ lại là huynh muội, hẳn cho dù không quan tâm cái nhìn của người khác thì không thể không để ý tới cảm nhận của Thanh Liên và Bảo Bảo, Liễu Vô Song nắm chặt tay "Kiều tiên sinh, chẳng lẽ người không có biện pháp nào sao?"

Kiều tiên sinh nhíu nhíu mày, sau một lúc lâu mới nói, "Biện pháp không phải không có, nhưng phải xem thiếu gia có nguyện ý bỏ qua hay không?"

"Tiên sinh mau mời nói? Như thế nào là nguyện ý bỏ qua?"

"Trong hai huynh muội kia, thiếu gia thích ai hơn?", Kiều tiên sinh tựa hồ đã có chủ ý nên không nhanh không chậm mà hỏi.

"Ta không biết!" Liễu Vô Song ăn ngay nói thật lắc đầu, hẳn quả thật không biết rốt cuộc thích ai nhiều hơn.

"Nếu vậy lão hủ cả gan phân tích cho thiếu gia rõ tình cảm với huynh muội bọn họ được không?"

Nếu đã biết người mà Liễu Vô Song thích là Hồ vương đại nhân, mà bên cạnh Hồ vương đại nhân lại có một nữ tử không rõ lai lịch, để phòng ngừa chuyện bất trắc, biện pháp tốt nhất là làm cho nàng và Liễu Vô Song kết thành một đôi còn Hồ vương đại nhân thì quay về Hồ tộc, như vậy hẳn không phụ sự kỳ vọng của Vô Song mà vẫn giữ được niềm hi vọng suốt mấy ngàn năm của Hỏa Hồ tộc, coi như là thiên hạ cùng vui.

Trong lòng đã có chủ ý nhưng vẫn cần có sự phối hợp của Liễu Vô Song mới được, cho nên hắn cố ý làm ra vẻ khó xử, bất đắc dĩ nhìn Liễu Vô Song.

"Tiên sinh mau mau mời nói! Thanh Liên đối với Bảo Bảo cực kỳ nhân nhượng, mà Bảo đối với Thanh Liên cũng cực kỳ tôn kính và ý lại, tình cảm hai người bọn họ rất tốt"

"Như thế thì có cách. Thiếu gia nếu thực sự muốn giữ hai người bọn họ lại thì tất nhiên là không thể cùng lúc có cả hai người, lão hủ đề nghị thiếu gia nên cưới tiểu thư kia làm vợ, mà vị công tử kia thân là anh vợ thì đương nhiên có quyền ở lại Liễu phủ như vậy là nhất cử lưỡng tiện, không ai có thể đàm tiếu mà thiếu gia cũng có thể nhìn thấy vị công tử kia để thỏa lòng mong nhớ, mà vị công tử kia cũng không có suy nghĩ không tốt về thiếu gia, bởi vì anh vợ ở lại nhà em rể cũng là hợp tình hợp lý. Còn hơn là thiếu gia đối với công tử có lời nói hay hành động gì đó không hay, e là sau này khó có thể gặp mặt"

Kiều tiên sinh là ra vẻ bất đắc dĩ bổ sung thêm " hướng chỉ như thiếu gia nói thì vị công tử kia rất nhân nhượng tiểu thư, nếu tiểu thư ở lại Liễu gia, thiếu gia vì không chịu nổi sự cầu xin của nàng nên đưa toàn bộ gia đình nàng đến Giang Nam để sum họp, dù sao Liễu gia có nuôi thêm vài miệng ăn cũng không sợ thiếu tiền, như vậy thiếu gia mỗi ngày đều nhìn thấy vị công tử kia mà lại thành đôi thành cặp hạnh phúc với tiểu thư"

"Nhưng mà, Thanh Liên hẳn...", Liễu Vô Song không phải không biết đây đã là biện pháp tốt nhất nhưng hắn vẫn không muốn từ bỏ duyên phận với Thanh Liên " cho dù hắn sống cùng một nhà nhưng đến lúc nào đó cũng sẽ cưới vợ sinh con, như vậy không phải rồi ta cũng sẽ mất hắn sao?"

"Thiếu gia, trong cuộc sống làm sao có chuyện thập toàn thập mỹ? cho dù là thần tiên trên trời cũng vậy, chẳng lẽ thiếu gia muốn lão hủ cho họ uống loại thuốc làm cho bọn họ thần trí hỗn loạn để mặc thiếu gia người đùa nghịch sao?"

"Không! Ta sẽ không như vậy đối với Thanh Liên bọn họ, ta muốn chính là tình cảm chân thành chứ không phải là con rối", Liễu Vô Song lập tức quát to.

"Vậy thiếu gia nên biết đây là biện pháp tốt nhất rồi, hơn nữa chúng ta ở đây nghĩ tới nghĩ lui, không chừng tiểu thư kia lại không thích thiếu gia thì sao? Thiếu gia lo lắng chuyện công tử kia sau này thành thân thì chi bằng nên suy nghĩ làm cách nào để chiếm được tình cảm của tiểu thư còn hay hơn, bây giờ ngồi lo lắng chuyện tương lai mù mịt, thiếu gia không thấy là quá lo xa sao?"

"Kiều tiên sinh, người nói đúng, là Vô Song hồ đồ, chỉ lo suy nghĩ không đâu lại quên chuyện quan trọng trước mắt còn chưa làm. Ngày mai ta sẽ mời bọn họ đến Liễu gia làm khách, Kiều tiên sinh hãy về phủ trước để an bài mọi chuyện, chờ khi người đến thì người phải giúp ta tìm biện pháp để giữ bọn họ lại. Bọn họ sáng nay đã từ biệt ta, nói là muốn đi phương bắc, nếu để bọn họ rời đi thì hi vọng sẽ lại càng xa vời"

"Thiếu gia yên tâm! Lão hủ nhất định sẽ dốc toàn lực để giúp người. Thiếu gia mấy ngày nay nên quan tâm nhiều hơn đến vị tiểu thư kia, nhưng có một điều thiếu gia phải nhớ kỹ là không được biểu lộ tình cảm trong lòng với vị công tử kia, nếu để bọn họ nhận ra thì đại sự khó thành"

Hồ vương đại nhân tuy có tâm thuật, chỉ cần liếc mắt một cái là nhìn thấu những toan tính trong bụng mọi người nhưng bình thường ít khi dùng tới, chỉ hi vọng Liễu Vô Song đừng quá lộ liễu, nếu để Hồ vương đại nhân nghi ngờ, nhìn thấu ý định của hắn thì phiền toái lớn.

"Kiều tiên sinh yên tâm, Vô Song biết phải làm gì!"

Liễu Vô Song thở dài một hơi, hắn vẫn ngưỡng mộ Thanh Liên nhưng xét về khát vọng thân thể thì hắn vẫn thích ôm một thân hình nữ tử mềm mại hơn, nếu Kiều tiên sinh đã muốn mình che giấu tâm tình thì mấy ngày tiếp theo sẽ phải hạn chế gặp Thanh Liên, mà không được nhìn hắn cười, nghe hắn nói chuyện thì tâm của mình cũng hoảng loạn hơn. Đành phải chịu đựng cho đến khi về tới Liễu gia thôi.

"Thiếu gia này cho người!" Kiều tiên sinh lấy một cái bình nhỏ từ trong tay áo ra đưa cho Liễu Vô Song.

"Đây là cái gì?" Liễu Vô Song cầm lấy bình sứ màu trắng hỏi lại.

"Xuân hương!" Kiều tiên sinh vừa nói xong, sắc mặt của Liễu Vô Song cũng thay đổi.

"Kiều tiên sinh, Vô Song đã nói là không muốn dùng thủ đoạn bỉ ổi, Vô Song muốn chân tình chứ không phải là dùng hành vi bại hoại để chiếm tiện nghi"

Liễu Vô Song mặt tràn đầy tức giận, nếu đối phương không phải là Kiều tiên sinh hẳn luôn khâm phục thì đã sớm bị đuổi ra ngoài chịu phạt.

"Thiếu gia đừng giận, cái này không phải là thứ bỉ ổi gì. Thiếu gia cũng đừng quá khinh thường lão hủ, lão hủ biết thiếu gia là người tao nhã, chẳng lẽ lão hủ còn để thiếu gia làm chuyện bất nghĩa hay sao? Xuân tình hương này không phải là xuân dược mà chỉ là giúp người ta thả lỏng tâm tình, ngủ ngon giấc hơn mà thôi, mỗi ngày chỉ cần nhỏ một giọt vào cơm canh của tiểu thư thì thân thể nàng càng thêm khỏe mạnh, dung nhan tươi sáng hơn, không bị cảm mạo phong hàn linh tinh gì, lão hủ đưa cho thiếu gia là dùng để lấy lòng tiểu thư, thiếu gia lại cho rằng lão hủ có hành vi bất lương"

Nghe Kiều tiên sinh giải thích một hơi, Liễu Vô Song cảm thấy xấu hổ, ngượng ngừng nói "tiên sinh, là Vô Song lỗ mãng, tiên sinh ngàn vạn lần đừng trách Vô Song"

"Thiếu gia, lão gia có ân với lão hủ, lão gia đã qua đời thì thiếu gia là người lão hủ phải bảo vệ cả đời làm sao dám trách móc thiếu gia cho được. Nếu muốn trách thì trách lão hủ đã làm cho thiếu gia hiểu lầm"

"Kiều tiên sinh, người đối với Vô Song như vậy, Vô Song thật cảm kích vô cùng, nếu có thể hoàn thành tâm nguyện này, Vô Song cả đời này cũng không mong gì nữa"

Liễu Vô Song lại khom người hành đại lễ mà Kiều tiên sinh lần này cũng không trốn tránh, chỉ cúi hấn đứng lên, thấp giọng nói "thiếu gia, đã tới bữa trưa rồi, người không đến Thái Hồ lâu dùng bữa với hai vị kia sao? Bọn họ không quen thuộc nơi này, chính là cơ hội tốt của thiếu gia a"

"A! Tiên sinh, người không nói thì Vô Song cũng quên mất. Đa tạ tiên sinh, làm phiền người hôm nay về phủ trước, ngày mai ta sẽ cùng Thanh Liên bọn họ về sau"

Liễu Vô Song thấy trời cũng đã trưa, mãi nói chuyện mà quên cả cơm nước, nếu Thanh Liên bọn họ không ăn trước mà vẫn chờ hấn để cho bị đói thì hấn thật sự có lỗi. Cho nên vội vã đi về hướng Thái Hồ lâu, nhưng vừa ra tới cửa đã bị Kiều tiên sinh gọi lại "thiếu gia, người chờ một chút"

"Tiên sinh còn có gì phân phó?" Liễu Vô Song lập tức dừng lại cước bộ, trở lại.

"Xuân hương không nên sử dụng trước mặt vị công tử kia, tốt nhất đừng để hai người bọn họ phát hiện để tránh bị hiểu lầm, lão hủ tuyệt đối không hại thiếu gia, thiếu gia cứ yên tâm cho vị tiểu thư kia dùng"

Kiều tiên sinh ân cần dặn dò, bởi vì xuân hương này là mê hồn chi hương đặc biệt của Hỏa Hồ tộc, nếu làm trò trước mặt Hồ vương đại nhân thì còn giấu được sao?

Hấn cũng không có lừa Liễu Vô Song, xuân hương này đúng là giúp cho dung nhan người dùng càng thêm đẹp, thân thể khỏe mạnh hơn nhưng công hiệu tốt nhất của xuân hương là nếu người hay yêu khác tộc mà sử dụng nó thì sẽ sinh ra ảo giác, đối xử tốt với cả người trước đó mình không thích, nhưng nó lại không để lại chút dấu vết nào.

Hấn cũng không xác định được quan hệ của nữ tử kia với Hồ vương đại nhân là như thế nào, nhưng tin chắc là bọn họ có phát sinh tình cảm, nếu lúc này Liễu Vô Song nhiệt liệt theo đuổi lại có sự trợ giúp của xuân hương thì cho dù không thích hấn cũng không thể từ chối.

Mà chỉ cần như thế, sau này cho dù Liễu Vô Song và nàng ta có thành đôi hay không thì cũng không sao, chỉ cần Hồ vương đại nhân cho rằng nàng đa tình, không phải là nữ tử đoan trang, chủ động rời đi thì hấn đã đạt được mục đích.

Chỉ cần Hồ vương đại nhân rời đi thì hấn sẽ lo chuyện của Liễu Vô Song, dù sao người và yêu gần bó với nhau sẽ không có kết quả tốt, nàng kia tuy rằng hiện tại không biết là yêu tinh gì tu luyện thành nhưng yêu

lực trên người tỏa ra rất rõ ràng, nàng tuyệt đối không phải là nhân loại, cho nên một mảnh chân tình của Liễu Vô Song chưa gì đã biết là thất bại.

Đến lúc đó, nếu hần không bỏ xuống được thì cho dù mình có hao phí mấy ngàn năm đạo hạnh cũng sẽ giúp hần xóa bỏ trí nhớ, coi như là báo ân, cũng là muốn tốt cho hần, không thể trơ mắt nhìn hần bị hủy diệt.

Kiều tiên sinh cho rằng kế hoạch của mình không chút sơ hở, nào ngờ người tính không bằng trời tính.

Chương 42

BỊ NHỤC MÀ KHÔNG DỨT

Khi Liễu Vô Song quay lại Thái Hồ lâu thì Thanh Liên và Bảo Bảo đã gọi một bàn đầy thức ăn, hoàn toàn không có ý chờ hần. Trong lòng hần tuy có chút thất vọng nhưng cũng không thể hiện ra mặt.

Thực ra không phải Thanh Liên không muốn chờ Liễu Vô Song trở lại rồi cùng ăn, nhưng Bảo Bảo cao hứng vì rốt cuộc Thanh Liên cũng đã nguyện ý nếm thử mĩ vị nhân gian với nàng, cho nên tới giờ cơm trưa liền nôn nóng muốn nhìn xem Thanh Liên thích ăn cái gì, sợ rằng bữa cơm chiều qua và buổi điểm tâm sáng nay chỉ là một giấc mộng.

Cho nên mới gọi một bàn đồ ăn, mà loại nào cũng muốn Thanh Liên nếm thử, nhưng cũng không cho hần ăn nhiều mà chỉ là mỗi thứ một chút, sau đó lại hỏi ý hần để nắm bắt khẩu vị của hần.

Thực ra cũng không phải Thanh Liên chưa từng nếm qua thức ăn của nhân loại, trước kia hần cũng đã dùng qua nhưng cũng đã là chuyện của mấy ngàn năm trước, thức ăn của nhân loại đa dạng, phong phú, mà lúc này cũng không có khác biệt.

Hai người gấp qua gấp lại cho nhau, cũng đã nắm bắt phần nào sở thích của đối phương, Thanh Liên thích cách thức như vậy, nó thực tế hơn nhiều, so với những lời Bảo Bảo nói thì hần thích nhìn nét mặt của Bảo Bảo để phán đoán tâm tình và suy nghĩ của nàng hơn.

Cho nên cả hai đều không phát hiện ra sự thất vọng của Liễu Vô Song.

Thanh Liên vẫn ôn nhu nói " Vô Song, người đến rồi sao? Công việc đã giải quyết xong rồi phải không?"

" Ân, rốt cục xong xuôi, ngày mai chúng ta có thể quay về Liễu gia!" Liễu Vô Song đang thất vọng nhưng nghe một câu của Thanh Liên lại thấy vui mừng hần lên, càng nhìn, hần càng cảm thấy thích Thanh Liên nhiều hơn, chỉ cần nghe được tiếng thì hần đã cảm thấy thoải mái trong lòng rồi.

Có chút kích động, vốn định nhìn thêm nhưng nhớ lại lời của Kiêu tiên sinh, không thể để cho bọn họ nghi ngờ, nhất là không thể để cho Thanh Liên phát hiện ra cảm tình của mình dành cho hần nên Liễu Vô Song lập tức chuyển dời tầm mắt sang phía Bảo Bảo " nhị muội ăn ngon miệng không? đồ ăn ở đây có hợp với khẩu vị của ngươi?"

" Liễu đại ca thật sự là hồ đồ, ngươi quên, mấy ngày hôm trước ngươi cũng đã mời chúng ta ăn cơm ở đây a. Ngày đó cũng là bữa cơm trưa, sao bây giờ lại hỏi vậy?"

Bắc Dao Bảo Bảo cố nhịn cảm giác muốn mắng hần, khẽ cười " hướng chi Thái Hồ lâu là từ lâu nổi tiếng nhất Thái Hồ thành, nếu ta cảm thấy ăn không ngon thì tin rằng không tìm được chỗ nào có thể ngon hơn, có đúng không?"

" Ách, Nhị muội nói đúng, là ta hồ đồ, nhất thời lại quên mất", Liễu Vô Song có chút xấu hổ.

Vốn đang nghĩ tìm cách nào để cho Bảo Bảo dùng xuân hương mà không để bọn họ phát hiện ra, cho nên quên mất chuyện lần trước đã cùng bọn họ ăn cơm ở đây.

" Liễu đại ca, ngươi chắc cũng đã đói, nếu không chê chúng ta đã ăn trước thì cùng ngồi xuống dùng bữa đi, mấy ngày qua đều là ngươi chiêu cố chúng ta, lẽ ra phải chờ ngươi cùng ăn nhưng không biết Liễu đại ca

bàn chuyện đến lúc nào mới xong mà ta lại đói bụng, nhịn không được mới gọi rượu và thức ăn"

" Nhị muội sao lại nói như vậy? nhiều thức ăn như vậy, hai người các người ăn được bao nhiêu đâu, sao lại cho là cơm thừa canh cặn được". Liễu Vô Song bắt đầu dĩ mím cười, ở chung vài ngày, hắn phát hiện dường như cả Thanh Liên và Bảo Bảo đều không muốn thiếu nhân tình của người khác, bọn họ đối với người ngoài luôn có sự khách khí, khách khí đến mức xa lạ.

Luôn thấy bên cạnh Liễu Vô Song có ít nhất là năm thị vệ, nhưng lúc này lại chỉ có một mình hắn xuất hiện, không có thị vệ nào, làm cho Thanh Liên và Bảo Bảo không khỏi ngạc nhiên.

"Để bọn họ đi theo thì các người đối với ta đều rất xa lạ, cho nên ta để bọn chúng về trước, ngày mai chỉ có ba người chúng ta cùng lên đường, không có người khác như vậy các người sẽ thấy thoải mái hơn", Liễu Vô Song phát tay, lơ đãng đáp.

" Vô Song, như vậy rất nguy hiểm, e là có nhiều người gây bất lợi cho người, người lại cứ đi cùng với chúng ta mà hai huynh muội ta lại không có võ công, lỡ có chuyện gì thì không thể bảo hộ cho người, thậm chí còn làm liên lụy tới người, người sao lại không mang hộ vệ theo?"

Thanh Liên vừa gấp cho Bảo Bảo thức ăn nàng yêu thích, vừa nhicu mày nhìn Liễu Vô Song. Liễu Vô Song là một người tốt, nếu hắn không thích Bảo Bảo trước thì hắn đã có thể tác hợp cho Liễu Vô Song và nàng, đáng tiếc...

Thanh Liên đây là quan tâm hắn sao? Liễu Vô Song cố gắng ngăn chặn sự vui mừng trong lòng, có nhiều người lại càng thêm cản trở bọn họ, nhưng ngoài miệng vẫn thản nhiên nói " Thanh Liên yên tâm đi, ở trong địa giới Giang Nam, người biết Liễu Vô Song ta cũng không nhiều, người có can đảm động thủ với ta lại càng ít, nếu thật có ra tay thì Vô Song vẫn tự tin có thể bảo vệ cho mình và các người. Người không cần lo lắng cho ta"

Thanh Liên cũng không thức sự lo lắng cho hắn, tuy rằng hắn chưa từng thấy qua võ công của Liễu Vô Song nhưng nếu hắn đã là minh chủ võ lâm thì tin rằng không phải chỉ có hư danh, mà nếu thực sự rơi vào nguy hiểm thì mình và Bảo Bảo cũng sẽ không trở mặt nhìn hắn chết. Cho nên câu nói kia chỉ là xã giao mà thôi.

Vì vậy hắn cũng không nói nữa, chỉ hơi gật đầu, tiếp tục gấp thức ăn cho Bảo Bảo.

" Liễu đại ca, Liễu gia cách nơi này bao xa?", Bảo Bảo thoải mái hưởng thụ sự chăm sóc của Thanh Liên, lúc này mới lên tiếng hỏi.

"Nếu đi ngựa thì ba ngày là tới nơi, ngồi xe ngựa thì thêm một ngày nữa, dù sao cũng không có việc gì làm, Thanh Liên và nhị muội không ngại vừa đi vừa ngắm cảnh chứ?", Liễu Vô Song ước gì bọn họ quên đi ý định đi phương Bắc.

" Vậy được rồi! lúc này Giang Nam đang là mùa xuân, cảnh đẹp như vậy e là sau khi rời đi khó mà nhìn thấy được", Bảo Bảo gật đầu.

" Phương bắc rất lạnh, trải qua hơn tám mươi năm chiến tranh càng thêm hoang vắng, dân cư đều dời đến phía nam giàu có và đông đúc, nhị muội người là thiên kim tiểu thư, Thanh Liên lại là một thư sinh không có võ công, sao phải đi tới chỗ như vậy để chịu khổ chứ? Nếu muốn ngắm cảnh sắc khác với Giang Namg thì ta có thể đưa người đến nơi khác dạo chơi, như thế nào?"

Liễu Vô Song vừa nghe bọn họ không từ bỏ ý định rời đi thì lại sốt ruột, trong lòng vốn không muốn dùng kế sách của Kiều tiên sinh nhưng để giữ bọn họ lại thì cách nào cũng được.

Nghe những lời này, Thanh Liên không có chút phản ứng mà Bảo Bảo lại ngừng ngay động tác đang nhai, buông đũa, có chút đăm chiêu nhìn mặt bàn như là đang suy nghĩ việc gì.

" Bảo Bảo, làm sao vậy?" Thanh Liên dịu dàng hỏi, tay không tự chủ mà nắm lấy tay Bảo Bảo

" Nhị muội, ta nói sai cái gì sao?" Liễu Vô Song cũng sững sốt, lo lắng nhìn về phía Bảo Bảo, hắn dường như chưa nói gì không đúng a?

" Không có gì, ta nghĩ tới cha nuôi của ta". Bảo Bảo cúi đầu nên không ai thấy được biểu tình của nàng, cho đến khi nàng ngẩng đầu lên thì là đang mỉm cười, nhưng Thanh Liên cảm thấy trong lòng nàng có tâm sự.

Bởi vì hiện tại có Liễu Vô Song ở bên cạnh nên hắn cũng không tiện hỏi, đợi đến tối mới hỏi nàng mới được.

" Thì ra là thế! cha nuôi của nhị muội nhất định cũng là một người cực kỳ phong nhã". Liễu Vô Song vội dùng thái độ ân cần và ngữ khí lấy lòng nói, thì ra Bảo Bảo còn có cha nuôi, vì bản thân biết thêm một chút chuyện của Bảo Bảo mà âm thầm cao hứng.

" Ân, ta có tới vài cha nuôi, trong đó có một người bộ dáng rất giống người". Bảo Bảo nhìn chằm chằm Liễu Vô Song, phát hiện hắn và cha nuôi Ngọc Bạch rất giống nhau cả về thần thái lẫn biểu tình, giống đến chín phần, điều duy nhất bất đồng là cha nuôi Ngọc Bạch thần nhiên, thanh thoát mà Liễu Vô Song thì có chút tục khí.

Những lời này làm cho Liễu Vô Song đang uống rượu, nuốt chút nữa thì phun ra ngoài, cố gắng nuốt xuống làm cho bị mắc nghẹn.

Ho khan vài tiếng làm cho gương mặt hắn cũng trở nên đỏ ửng, lại thêm vài phần quyến rũ làm cho Bảo Bảo vốn có chút kinh ngạc lại nở nụ cười " Liễu đại ca không cần phản ứng như thế, ta chỉ nói người giống cha nuôi ta, người đã phản ứng như vậy rồi. Cha nuôi ta tuy rằng lớn tuổi nhưng phong tư không thua kém người nha, nếu để hai người bên cạnh nhau thì chưa biết ai hơn ai"

Bảo Bảo đương nhiên là nói thật, mấy cha nuôi của nàng từ Phong Vô Ảnh, Trần Ngọc Bạch rồi Đạm Thai Vân Phong đều là những nam tử hiếm thấy, có một không hai, tuy nhiên tuổi tác thì khác xa, nếu Liễu Vô Song sinh ra sớm hơn tám mươi lăm năm thì có lẽ hắn cũng có ưu thế, nhưng dùng những lời này để kích thích hắn cũng không hay.

" Bảo Bảo, người lại đùa giỡn quá mức rồi. Vô Song, người đừng giận, đừng để bụng những lời của nàng" Thanh Liên miệng thì nói lời trách cứ nhưng trong mắt lại tràn đầy ý cười và sự sủng nịch.

Bảo Bảo bị hắn trách cứ cũng không giận mà còn cười vui vẻ, làm cho Liễu Vô Song đang cố gắng ngừng ho khan cũng phải nghĩ, Thanh Liên quả thật rất cưng chiều muội muội, xem ra muốn giữ bọn họ vĩnh viễn bên cạnh thì phải nhanh chóng cưới Bảo Bảo mới được.

"Sao lại giận, nhị muội mồm miệng nhanh nhẹn, tính tình hào sảng làm người ta yêu thích, còn không biết công tử nhà nào có may mắn cưới được nàng a. Nhị muội đã có hôn phối chưa?". Liễu Vô Song cố gắng che giấu tâm tư, nửa đùa nửa thật hỏi lại.

Thanh Liên sững sốt một chút, không nghĩ tới Liễu Vô Song lại nhanh như vậy hỏi tới chuyện này.

Bảo Bảo cảm giác được Thanh Liên nắm tay mình chặt hơn, vội vàng đáp " hôn phối thì chưa nhưng lòng ta đã có ý trung nhân, chỉ đợi sau khi đi du ngoạn về thì cha ta sẽ cho người tới cửa cầu thân"

Lời này làm cho Liễu Vô Song hoảng hốt, lại bắt đầu ho khan, hồi sau mới nói " để cho lệnh tôn tới cửa cầu thân? Nhị muội, người là nữ nhân nha, không biết công tử nhà ai đáng giá để người làm như vậy?"

"Ta thích hắn, cho nên đương nhiên sẽ tìm đến cầu hôn, nữ nhân thì sao? Nữ nhân không phải là người như nam nhân sao? Sao còn phân biệt nam nữ mà bên khinh bên trọng? Nếu hắn đáp ứng cuộc hôn nhân này, đừng nói là cha ta đi mà cả nhà ta đi cũng đáng. Ca ca, người nghĩ hắn có đáp ứng không?"

Bảo Bảo nói xong thì quay đầu nhìn Thanh Liên, trong mắt tràn đầy chờ mong.

Nàng đang đợi hắn trả lời, Thanh Liên sao lại không biết? tinh tế quan sát nét mặt của Bảo Bảo, thấy nàng không nghe được đáp án thì khẩn trương lên, Thanh Liên mới gật đầu " hắn đương nhiên sẽ đáp ứng, Bảo Bảo nhà ta là nữ hài tử tốt như vậy, không để ý đến rụt rè của nữ nhi mà chủ động bày tỏ, nam tử e rằng có người còn không sánh bằng a"

" Thật sự? Ca ca đã nói như vậy thì ta đây cũng yên tâm", Bảo Bảo có được câu trả lời của Thanh Liên vui

mừng không biết, nếu không có Liễu Vô Song ở đây thì nàng đã muốn ôm hân hôn vài cái.

" Nhị, Nhị muội thích người nọ sao?", Liễu Vô Song giống như sét đánh ngang tai, nhất thời cảm như trời đất sụp đổ, như thế nào cũng không nghĩ Bảo Bảo đã có ý trung nhân, còn là phi quân không lấy nữa, vậy thì hân phải thế nào?

Nếu không giữ được Bảo Bảo thì Thanh Liên lại càng không thể, Liễu Vô Song cảm thấy trong lòng ngực như có nước triều dâng.

Đưa tay sờ tới bình xuân hương ở bên thắt lưng, trong lòng đã quyết, mặc kệ là thế nào, hân vẫn còn thời gian, có cái gọi là nước chảy đá mòn, hân tin với sự quan tâm chăm sóc của hân, Bảo Bảo rồi sẽ cảm động, chỉ cần lòng nàng có chút dao động thì hân có cơ hội.

Tuy rằng thủ đoạn không quang minh, nhưng yếu điệu thực nữ, quân tử hảo cầu, vì hạnh phúc cả đời hân có thể tạm thời không làm quân tử, so với để cho bọn họ rời đi rồi hân cả đời đau khổ thì hân tình nguyện dùng thủ đoạn không quang minh để giữ bọn họ ở lại Liễu phủ.

Tâm ý đã định, Liễu Vô Song nhanh chóng nở nụ cười gượng gạo lại thêm chút cô đơn " vậy Liễu đại ca chúc mừng nhị muội"

Biểu tình rõ ràng là cố ý cho Bảo Bảo thấy, khi nghe nàng có ý trung nhân thì thương tâm rồi vì không muốn bọn họ nhìn ra mà miễn cưỡng mỉm cười.

Thanh Liên và Bảo Bảo nhìn thấy biểu tình của hân thì càng tin tưởng Liễu Vô Song đã yêu thích Bảo Bảo, trong lòng âm thầm thở dài nhẹ nhõm, chỉ cần người Liễu Vô Song không thích Thanh Liên là được rồi.

Tuy rằng người hân thích là mình, Bảo Bảo cũng có chút ngoài ý muốn nhưng nàng vẫn thấy yên tâm, tuy rằng việc cô phụ Liễu Vô Song làm cho nàng có chút áy náy nhưng sẽ không vì thế mà nảy sinh sự thương hại hay mềm lòng.

Mẫu thân có nói, cảm tình của người rất phức tạp, vĩnh viễn cũng không thể lý giải được, chỉ cần chuyên tâm đối với một người, cả đời không cô phụ người đã là việc khó khăn vô cùng, nếu chia sẻ tình cảm với nhiều người thì chính là hại người hại mình, tình cảm tối kỵ việc như thế.

Mà Bắc Dao Bảo Bảo nàng từ khi sinh ra đã nhận định Thanh Liên, cho dù Liễu Vô Song thích nàng nhiều đến mức nào, yêu nàng sâu đậm bao nhiêu thì cũng không thể so với tình cảm nàng dành cho Thanh Liên. Yêu phải một người không yêu mình là tự hành hạ bản thân, xứng đáng bị đau khổ, cho dù người khác không thích nghe, nàng cũng sẽ nói như vậy.

Nàng yêu Thanh Liên, cũng biết Thanh Liên sẽ yêu nàng nhưng nàng cũng đã sớm quyết định, cho dù là tự làm khổ bản thân, nàng cũng nhất định không quay đầu lại.

Mà Liễu Vô Song nếu cũng như thế, tuy rằng cả đời này hân sẽ không có kết quả nhưng nàng vẫn sẽ bội phục hân, bởi vì một người vì tình cảm mà phải trả giá xứng đáng được khâm phục.

" Đa tạ Liễu đại ca!" Bảo Bảo tươi cười như hoa làm cho Liễu Vô Song càng thêm ấm áp.

Hân biểu hiện đáng thương như thế mà Bảo Bảo còn nói đa tạ, làm cho trái tim hân thêm lạnh, không biết nàng không nhìn thấy bộ dáng thâm tình của hân hay là nàng máu lạnh? Hân không muốn tin về sau nên tình nguyện nghĩ rằng do nàng còn nhỏ, chưa hiểu chuyện tình yêu hoặc là do hân thể hiện chưa đủ.

"ăn xong, chiều nay sẽ đưa các người đi dạo, mua sắm ở Thái Hồ thành nhé? Lần trước vì bận việc mà chưa đưa các người đi đâu được, mà nhị muội lại gặp phong hàn, cho nên hôm nay nhân dịp thời tiết tốt, nên đi một chuyến"

Cũng may Liễu Vô Song rất có ý chí và nghị lực, bị thương một chút rồi lại tràn đầy tinh thần, sẵn sàng chiến đấu, lại bày ra vẻ ân cần, lo lắng.

Thanh Liên cùng Bảo Bảo cùng liếc nhìn nhau, cùng cảm thấy mình bị dính phải một miếng cao da chó.

Chương 43

VỊ DẤM CHUA HỖN LOẠN

Cơm trưa xong xuôi, ba người bọn họ cùng nhau đi dạo Thái Hồ thành, đây là một thành trấn mới dựng ven hồ, không phải quá lớn nhưng cũng khá sầm uất, mà Liễu Vô Song lại có tài ăn nói, thông hiểu nhiều chuyện nên giới thiệu rất cặn kẽ, làm cho Thanh Liên và Bảo Bảo lần đầu tiên cảm thấy nhân gian quả là một nơi rất đẹp.

Thậm chí ngay cả một gốc cây bụi cỏ nhỏ nhỏ, Liễu Vô Song cũng có thể kể thành một câu chuyện, điều này là cho Thanh Liên đã mấy ngàn năm không đặt chân tới nhân gian cùng với Bảo Bảo trẻ tuổi nghe đến say mê, làm cho cả chủ lẫn khách đều trải qua một buổi chiều dạo chơi đầy thú vị và vui vẻ.

Liễu Vô Song cũng rất thích Thanh Liên và Bảo Bảo dùng ánh mắt tán thưởng và kính nể nhìn hấn, làm cho sự tự tôn của nam nhân được thỏa mãn, lần đầu tiên cảm thấy phục vụ người khác cũng rất vui vẻ, những tích vẩn, những câu chuyện truyền miệng đều làm cho Thanh Liên và Bảo Bảo lắng nghe say sưa.

Càng làm cho hấn cao hứng hơn là sau khi trở về khách điểm, nhân lúc Thanh Liên lên lầu thay quần áo, hấn đã kịp nhỏ một giọt xuân hương vào nước trà cho Bảo Bảo uống. Bảo Bảo không chút nghi ngờ, một hơi uống sạch chén trà, còn mỉm cười nói cảm ơn hấn, làm cho hấn trong lòng như nở hoa, cảm thấy mỗi ngày đều trải qua như vậy thì tin chắc sẽ không bao lâu nữa Bảo Bảo sẽ không còn nhớ tới người kia nữa, mà trong lòng chỉ có hấn.

Buổi tối, Thanh Liên không một tiếng động tiến vào phòng Bảo Bảo, bởi vì có Liễu Vô Song cùng đi, hấn lại là ca ca của Bảo Bảo nên không thể ngủ cùng phòng với nàng. Lần đầu tiên Thanh Liên thấy hối hận vì đã nói bọn họ là huynh muội.

Hiện tại phải trơ mắt nhìn Liễu Vô Song tìm mọi cách lấy lòng Bảo Bảo còn chưa tính, buổi chiều thấy bộ dáng đăm chiêu của Bảo Bảo, hấn nhất định tối nay phải hỏi cho rõ, nếu không thì không thể nào yên giấc được.

Bảo Bảo mềm mại, thuần thực dựa vào ngực Thanh Liên "ta biết người nhất định sẽ đến"

"Tiểu yêu tinh, nói rõ xem lúc ăn cơm đã xảy ra chuyện gì?", Thanh Liên cũng không để ý tới bộ dáng làm nũng của nàng, nâng đầu nàng lên hỏi.

"Sao lại thế này?", Bảo Bảo ngẩn người, chẳng lẽ không phải vì Thanh Liên muốn nàng nên mới tiến vào phòng nàng sao?

"Ờ phương Bắc có người nào đó để người nhớ tới sao?", Thanh Liên thấy nàng không hiểu hấn muốn hỏi gì, nên cũng dịu giọng hỏi lại.

Bảo Bảo lắc đầu, "Không có! Chỉ là nhớ tới nơi ta đã sinh ra, không biết Hiệp Khách thành bây giờ có còn không? ba vị cha nuôi của ta đều chết ở nơi đó, cũng đã hơn tám mươi năm rồi, không biết nơi đó hiện giờ thế nào"

"Lúc chiều là nghĩ tới cha nuôi của người sao?" Thanh Liên cũng chưa gặp qua mấy cha nuôi của Bảo Bảo, như nếu có thể làm cho Như Mặc nguyện ý để bọn họ làm cha nuôi của Bảo Bảo thì cũng không phải là người bình thường, nhẹ nhàng ôm Bảo Bảo vào lòng "sau khi chúng ta rời khỏi Liễu gia sẽ đi Hiệp Khách thành, nhìn xem nơi đó hiện tại như thế nào, được không?"

"Thanh Liên, không sao, ta cũng không có gì, phụ thân và mẫu thân đã nói các cha nuôi là quay về lại vị trí cũ thôi. Bọn họ vốn là Tinh Quân giáng thế, vốn là để bảo hộ mẫu thân ta nhưng mẫu thân đã có phụ thân, không cần bọn họ lo lắng nữa, bọn họ cũng đã hoàn thành trách nhiệm cho nên quay về chỗ cũ. Ta nếu nhớ tới bọn họ, chỉ cần nhìn Bắc Đẩu Thất Tinh trên trời là được. Buổi chẳng qua là đột nhiên nhớ tới mà thôi". Bảo Bảo nép vào ngực Thanh Liên, nhẹ giọng đáp.

Lại nhu hòa nhìn Thanh Liên "người là vì chuyện đó mà mới ngủ không yên, tới đây tìm ta sao?"

Thanh Liên không tiếng động gật gật đầu, ôm chặt nàng," Ta sẽ cùng ngươi đến thăm nơi ngươi đã sinh ra, nếu bây giờ ngươi muốn đi thì chúng ta có thể đi"

" Không, ta muốn dùng đôi chân của mình, chậm rãi, tiêu sái đi tới đó chứ không phải là pháp lực, làm như vậy là coi thường những ký ức của ta". Bảo Bảo lắc đầu, nếu dùng pháp lực thì nàng cũng có thể làm được nhưng nàng không muốn, trong lòng mỗi người đều có một thánh địa, mà Hiệp Khách thành chính là thánh địa trong lòng nàng. Cho dù đã cách nhiều năm, cho dù chỉ là đi qua nơi đó ở trên không, nàng cũng không dám cúi đầu nhìn một cái, sợ rằng khi cúi đầu nhìn thì sẽ thấy những điều không như mình vẫn nghĩ.

"Được, ngươi đã muốn vậy thì ta sẽ cùng ngươi đi", Thanh Liên cầm lấy tay nàng, an ủi " ngủ đi, hừng đông sẽ cùng Liễu Vô Song đến Liễu gia"

" Thanh Liên, hần thích ta, cũng không có nghĩa ta sẽ thích hần, ta đối với hần không có đồng tình, càng sẽ không vì vậy mà nảy sinh tình cảm, toàn bộ tâm ý của ta đều dành cho ngươi, ngươi hiểu được mà phải không?"

Bảo Bảo lại ngẩng đầu lên, dùng sức nghiêng người, áp đảo Thanh Liên, cũng thuận thế nằm úp sấp lên người hần, nhìn hần chăm chú, chân tình nói.

" Ta đương nhiên hiểu được! Ta cũng chưa nghĩ nhiều, cái não nhỏ như hạt dưa của ngươi đã nghĩ nhiều rồi, mau ngủ đi". Thanh Liên tuy nói thế, nhưng khóe miệng lại tràn ra tươi cười thỏa mãn, làm thế nào cũng không che giấu được tâm tình hưng phấn của hần.

Bảo Bảo thấy hần cười, lập tức hôn lên môi hần " là ngươi câu dẫn ta"

Thanh Liên mặc kệ nàng làm càn, nhưng chỉ chốc lát dục hỏa của hần cũng bị nàng đốt cháy, cho nên vội phản công, dùng sức hôn nàng cho đến khi hơi thở của cả hai trở nên hỗn loạn, Thanh Liên mới nắm lấy tay nàng, ôn nhu nói " an phận một chút, ta cho rằng không đủ thời gian để chúng ta tận tình"

" Thanh Liên, ngươi thật sự không muốn sao", Bảo Bảo lại như tiểu yêu tinh câu hồn, cò cố ý dùng ngữ khí khàn khàn để quyến rũ hần.

" Tiểu yêu tinh, về sau còn nhiều cơ hội làm cho ngươi cầu xin ta tha thứ, lúc này nên ngoan ngoãn đi, nếu không để cách vách nghe thấy gì thì người không dám ngẩng đầu cũng không phải là ta". Thanh Liên cố gắng bảo trì chút nghị lực trước sự cám dỗ của Bảo Bảo, nếu nàng tiếp tục nói thì có lẽ hần sẽ bộc phát, mặc kệ tình cảnh bên ngoài thế nào.

" Ta còn muốn để hần nhìn thấy nha, như vậy đỡ phải giả bộ làm huynh muội, không được tự nhiên chút nào, cũng làm cho hần cắt đứt ý định với ta". Bảo Bảo bấu môi, hai tay vẫn ôm lấy Thanh Liên nhưng đã an phận hơn, hần nói đúng, bây giờ không phải là thời điểm thích hợp để thân thiết.

" Bảo Bảo, ngươi không thành thật, trên bàn ăn ngươi cũng đã thấy rõ vẻ mặt của hần, rõ ràng là đã có cảm tình với ngươi, sao giờ lại đổi sang ta?", nhẹ nhàng nhấc hai chân của nàng ra, cũng buông tay khỏi tay nàng, nghiêng người, đổi thành tư thế ôm lấy nàng như trước.

"Sao không thấy ngươi ghen chút nào vậy?", Bảo Bảo than thở " ngươi là nghĩ hần không có khả năng tranh giành với ngươi hay là ngươi tin tưởng ta?"

"Cả hai đều có". Thanh Liên thành thật đáp, nhưng Bảo Bảo nghe xong những lời này thì sắc mặt lập tức không tốt, cho nên mới bổ sung " điều đó cũng không quan trọng, ta đã quyết định về sau ngươi chính là của ta, nếu ai muốn tranh với ta thì ta sẽ làm cho hần sống không tốt, cho nên thay vì tốn sức để ghen chi bằng dành sức để đả kích đối thủ, không biết tiểu yêu tinh ngươi có hài lòng với câu trả lời này không?"

" Hừ! Miệng lưỡi trơn tru! Trước kia sao cũng không thấy ngươi như vậy?" Bảo Bảo nhéo mũi Thanh Liên, cười đến ngọt ngào.

"Trước kia ngươi không theo ta cầu hôn, bây giờ thì lời đã nói ra, tín vật đính ước cũng đã trao, ngươi đã là người của ta, đương nhiên là không giống a", Thanh Liên cũng nhéo trả nàng một cái.

Bảo Bảo bị những lời này của hắn làm cho ngượng ngùng, đánh khẽ vào ngực hắn một cái " người là hồ ly ngàn năm, ta làm sao có thể tính kế người chứ"

" Tiểu yêu tinh tinh ranh hơn! Người xem, không phải hồ ly ngàn năm như ta cũng rơi vào tay người sao?"

Bảo Bảo tuy biết hắn cố ý trêu chọc nhưng vẫn có chút dắc ý gật đầu " Như vậy cũng phải, sau khi chúng ta thành thân thì thiên hạ này còn ai dám tính kế với chúng ta?"

" Ha ha! Tiểu yêu tinh, da mặt của người thực dày nha". Thanh Liên nhin không được cười to, Bảo Bảo lập tức lấy tay che miệng hắn lại " nhỏ giọng một chút, chẳng lẽ người quên Liễu Vô Song ở ngay bên cạnh"

Thanh Liên liền vươn lưỡi liếm lên lòng bàn tay nàng, làm cho Bảo Bảo có chút tê dại vội rút tay lại, trừng mắt nhìn hắn " nói da mặt ta dày thì người tuyệt đối cũng không mỏng nha"

"Chúng ta như vậy là hoàn hảo"

Một đêm cùng nhau ngủ, trời vừa sáng, Thanh Liên đã không tiếng động quay về phòng mình.

Không bao lâu sau đã nghe tiếng gõ cửa và giọng của Liễu Vô Song " Thanh Liên, đã dậy chưa?"

Mở cửa, trên người khoác một bộ quần áo mới, Thanh Liên mỉm cười nói " Vô Song, người thức dậy thật sớm"

Liễu Vô Song có chút kinh diễm nhìn Thanh Liên. Hôm nay Thanh Liên mặc một bộ quần áo màu xanh nhạt, trên có thêu bạch hạc, rất phù hợp với dáng người và làn da trắng nõn của hắn, mặc dù khuôn mặt vẫn rất bình thường nhưng trong mắt của Liễu Vô Song là tuấn mỹ kinh người, hắn cảm thấy trên người Thanh Liên có một mùi hương rất dễ ngửi, làm cho người ta ngửi thấy đều cảm thấy rất chịu, cho nên cứ ngẩn người, không nói được tiếng nào.

Cho đến khi Bảo Bảo ở phòng bên cạnh cũng mở cửa bước ra, Liễu Vô Song mới khó khăn lắm đem tầm mắt chuyển dời sang phía nàng. So với Thanh Liên thì Bảo Bảo tuy không đồ trang phục mới nhưng tinh thần dường như rất tốt, mỹ mạo trong sáng sớm càng làm cho người ta nín thở, Liễu Vô Song lại không ngừng cảm thán, ông trời thật không công bằng, lại cho đôi huynh muội này nhan sắc động lòng người như thế.

Bảo Bảo cũng không có xem nhẹ ánh mắt si mê của Liễu Vô Song nhìn Thanh Liên, chỉ có Thanh Liên mới cho rằng nam nhân không thể có cảm tình với nam nhân thôi. Đã có tiền lệ của Mặc Mặc và Tước vương, cho nên dù thế nào, dù là nam hay nữ tiếp cận Thanh Liên thì nàng đều cảm thấy không tốt.

Lập tức đi tới bên cạnh Thanh Liên, trong mắt có chút không vui nhưng miệng vẫn cười rất tươi " ca ca, Liễu đại ca, các người đều dậy sớm a"

Thanh Liên thấy ánh mắt Bảo Bảo nhìn hắn có vẻ căm tức thì mơ hồ không hiểu vì sao nàng lại giận mình, nên vừa dùng mắt để hỏi, miệng cũng nói " Bảo Bảo ngủ ngon không?"

" Đương nhiên tốt lắm! Liễu đại ca, chúng ta ăn điểm tâm đi! Ăn xong rồi có thể đi, ta vẫn muốn cưỡi ngựa như trước". Bảo Bảo trừng mắt nhìn Thanh Liên, bất động thanh sắc nói cho hắn biết là Liễu Vô Song thích hắn, còn không biết tránh né mà hôm nay lại ăn mặc đẹp như vậy, có phải có ý định câu dẫn hắn? quay đầu lại cười như hoa với Liễu Vô Song.

Liễu Vô Song quả thực có chút cảm giác thụ sủng nhược kinh, liên tục gật đầu," Hào, ta đi phân phó chương quầy chuẩn bị thức ăn. Nhin muội cùng Thanh Liên thu thập hành lý đi, một lát ăn xong thì chúng ta lên đường, nhưng nhị muội người muốn tự cưỡi ngựa hay là cùng Thanh Liên cưỡi?"

"Ân, ta cưỡi chung với ca ca", tuy rằng giận nhưng Bảo Bảo cũng không bỏ qua cơ hội có thể gần gũi với Thanh Liên.

"Ta đi dặn bọn họ chuẩn bị trước, nhị muội cùng Thanh Liên cứ thong thả", Liễu Vô Song cao hứng rồi đi.

"Bảo Bảo sao lại tức giận?", cảm thấy mình bị giận mà không rõ nguyên nhân, nên Thanh Liên quyết tìm hiểu tới cùng.

"Ai cho người mặc đồ đẹp như vậy để gây tai họa chứ?" Bảo Bảo cúi đầu, cũng tức giận bản thân ghen tuông quá nhiều, lại lo lắng Thanh Liên sẽ có ác cảm với nàng nên tâm tình nặng nề hơn.

Thanh Liên nhìn lại xiêm y, rồi nhìn thấy nơi này không có ai khác liền ôm Bảo Bảo vào lòng "tiểu yêu tinh này, đây đã là xiêm y đơn giản nhất của ta, ta làm sao biết mặc như vậy sẽ làm người mất hứng chứ. Vậy để giờ ta biến thành một bộ quần áo bình thường được không?"

"Liễu Vô Song đã nhìn thấy bộ dáng tuấn mỹ của người rồi, nếu thay quần áo bình thường thì sẽ không tốt, quên đi, tóm lại là người không được liếc nhìn hần, dù chỉ một cái". Bảo Bảo chưa từng nghĩ nàng sẽ ghen tuông với một nhân loại, mà lại còn là nam nhân, hận không ngay lập tức cùng Thanh Liên rời khỏi nơi này.

Thanh Liên quả thực là dở khóc dở cười, nếu Liễu Vô Song là tuyệt thế mỹ nhân, Bảo Bảo ăn dấm chua thì còn có đạo lý nhưng hần lại là một nam tử đã hai mươi tám tuổi a, nhưng nàng vẫn luôn cho rằng Liễu Vô Song có ý với mình "Bảo Bảo, nếu người thật sự lo lắng vậy lát nữa người dò xét tâm tư của hần một chút thì sẽ biết hần không có ý gì với ta, còn hơn là để ta bị oan uổng nha"

"Ta mới không cần đâu! Phụ thân đã nói không được tùy tiện dò xét tâm tư người khác, càng tìm hiểu thì bản thân sẽ phiền não nhiều hơn, bởi vì có rất nhiều người tâm tư không đơn thuần". Bảo Bảo lắc đầu, ánh mắt của Liễu Vô Song đã rõ ràng như vậy, nàng cần gì phải dò xét nữa, chỉ có Thanh Liên, hồ ly ngu ngốc này, đối phó với nàng thì tinh ranh đủ điều mà với người khác thì lại mơ hồ như thế.

"Đúng, Như Mặc nói rất đúng, cho nên ta cũng ít khi nào dò xét tâm tư người khác"

Thanh Liên gật gật đầu, Như Mặc giáo dục Bảo Bảo thật tốt, nhưng hần không ngờ rằng để giáo dục được hai tiểu quỷ chuyên gây sự như Bảo Bảo và Mặc Mặc, Như Mặc đã tốn không ít tâm tư.

"Từ giờ trở đi người không được chủ động nói chuyện với hần, trừ phi được ánh mắt của ta cho phép". Bảo Bảo lại không tự chủ mà lộ ra sự mạnh mẽ, ngay lập tức Thanh Liên cảm thấy huyết mạch trong thân thể cũng chuyển động, biết nàng vô tình đã khởi động huyết thể, âm thầm cười khỏ, gật đầu đáp ứng "được, ta đáp ứng người"

Được hần đáp ứng, Bảo Bảo lúc này mới vui vẻ trở lại, thân thiết hôn lên mặt Thanh Liên một cái "chúng ta cùng đi đi"

Sự ôn nhu của Bảo Bảo làm cho huyết mạch của Thanh Liên ổn định trở lại, thực sự không biết nên cảm động vì Bảo Bảo đối với hần là độc chiếm hay ảo não vì chuyện này vô ý thức không biết được sự tình, không biết sau khi nói rõ chuyện huyết thể cho nàng biết thì sẽ thế nào, không chừng nàng sẽ làm ra nhiều chuyện bốc đồng a. Không được, Thanh Liên quyết định, cho dù là hần một lòng yêu thương nàng nhưng nếu nàng biết chuyện huyết thể thì cho dù hần thật lòng, nàng cũng sẽ tin sao?

Cho nên việc huyết thể tốt nhất là không nên nói ra.

Thanh Liên nào biết quyết định của hần là xuất phát từ ý tốt nhưng khi bị Bảo Bảo phát hiện rồi hiểu lầm, gây ra chuyện tới long trời lở đất.

Khi hai người đến phòng ăn thì Liễu Vô Song đã thu xếp mọi thứ ổn thỏa, vẫn đứng bên cạnh bàn, mỉm cười đợi bọn họ như trước, nhưng nụ cười lúc này lại khác.

Thâm tình nhìn Bảo Bảo làm cho người ta có hảo cảm với hần nhưng cũng đúng mực để không có cảm giác hần cưỡng cầu, mà đối với người vừa rồi còn ghen tuông như Bảo Bảo thì nhìn thấy ánh mắt hần nhìn mình lúc này, chẳng khác gì nuốt phải một con gián, làm cho nàng muốn nhổ ra nhưng lại không thể nhổ được.

Ma Thanh Liên thì khóe miệng hơi cong, nhìn thoáng qua Bảo Bảo một cái, Bảo Bảo cảm thấy tâm như bị treo lên, Thanh Liên dường như đang tức giận.

Bảo Bảo không khỏi chửi thầm trong bụng, Liễu Vô Song rốt cuộc muốn thế nào, nàng rõ ràng thấy hắn nhìn Thanh Liên trong mắt tràn ngập kinh diễm, mà bây giờ lại là xum xoe với nàng, Thanh Liên thì lại trì độ không phát hiện tâm tư hắn bất minh mà chỉ nhìn thấy hắn nhìn mình thâm tình, còn mình thì vì Liễu Vô Song mà trách cứ Thanh Liên.

Kết quả là Thanh Liên tức giận, Bảo Bảo quả là khóc không ra nước mắt a.

" Nhị muội, đây là ngân nhĩ tổ yến, nữ tử ăn vào có thể dưỡng nhan, vài ngày sắp tới sợ là sẽ vất vả một chút, cũng không có khách điểm tốt để ăn ở, cho nên đây là làm riêng cho ngươi. Thanh Liên, đây là cá phiến hương thược chúc, buổi sáng ăn vào có thể giúp ngon miệng hơn, là làm cho ngươi"

Liễu Vô Song nhiệt tình đem từng món ăn đặt trước mặt bọn họ, mà trong bát ngân nhĩ của Bảo Bảo đương nhiên là có thêm xuân hương.

Có câu không ai có thể đánh vào khuôn mặt đang cười, hắn nhiệt tình như vậy nên Bảo Bảo dù tức giận cũng không có bác bỏ hành động của hắn. Thanh Liên thì ngồi xuống, lập tức chuyên tâm ăn cá của mình, Bảo Bảo lo sợ nhìn thoáng qua hắn rồi cũng nhanh chóng uống sạch chén tổ yến, không biết nói vị gì. Trong bàn chỉ có duy nhất một mình Liễu Vô Song là cao hứng.

Chương 44

XOA DỊU LỬA GIẬN VÔ HÌNH

Ăn sáng xong ba người cùng cỡi ngựa lên đường, ra khỏi thành, Bảo Bảo nhẹ nhàng vuốt bàn tay Thanh Liên đang ôm eo nàng, thấp giọng nói " Thanh Liên, Thanh Liên, ngươi giận ta?"

Thanh Liên không hé răng, làm như là tập trung cỡi ngựa, còn Liễu Vô Song thì nhiệt tình hướng dẫn cảnh vật hai bên đường cùng những điểm đặc biệt của các địa phương bọn họ sắp đi qua. Nhưng lúc này hai người kia làm gì còn tâm trạng nghe hắn nói, mà cũng không còn cảm giác mới lạ, hiểu kỳ như hôm qua.

" Nhị muội làm sao vậy? thấy mệt mỏi sao?"

Nói một hồi, Liễu Vô Song mới phát hiện không có ai thèm nghe, tưởng rằng do Bảo Bảo cỡi ngựa mệt, nên không có tinh thần lắng nghe, liền quan tâm hỏi.

Bảo Bảo đang dự định xoa dịu Thanh Liên, nghe Liễu Vô Song hỏi, đang tính không trả lời lại cảm giác bàn tay Thanh Liên đặt ở eo nàng hơi dùng sức một chút, như là muốn nhắc nhở nàng không được vô lễ.

Lập tức quay đầu, miễn cưỡng mỉm cười " không có, chỉ là Liễu đại ca kể chuyện rất hay, ta nhất thời nghe đến say mê nên không có trò chuyện với Liễu đại ca"

" Nguyên lai là như vậy! chờ khi ngươi đến nhà ta thì ta càng cam đoan ngươi sẽ luyến tiếc rời đi, Liễu gia có tổng cộng mười bảy hoa viên lớn nhỏ, mà mỗi cái đều có nét đặc sắc riêng biệt, nếu ngươi thích, sau này có thể tùy tiện chọn một cái mà ở"

Liễu Vô Song hoàn toàn không nhận ra Bảo Bảo chỉ nói cho có lệ, còn tưởng nàng thực sự thích cảnh sắc Giang Nam, nên càng hưng phấn, phải biết rằng toàn bộ Giang Nam không phủ đệ nào có hoa viên đẹp bằng Liễu gia của hắn.

Hắn vừa nói xong, Bảo Bảo đã nhin không được mà trợn mắt, ngoài nghi Liễu Vô Song vì sao lại có thành tựu, danh tiếng như hôm nay, trong khi cả một câu nói lấy lệ hắn cũng không hiểu. Còn cố tình để cho nàng thấy bộ dáng một lòng lấy lòng nàng của hắn, giống như cách nàng muốn lấy lòng Thanh Liên, nhưng không thể trách hắn, đành phải âm thầm nhủ mày, khách khí nói " vậy thực sự cảm ơn Liễu đại ca"

" Cảm tạ cái gì, tới nhà ta rồi thì cứ coi như nhà của các ngươi là được, muốn cái gì cứ sai bảo hạ nhân một tiếng" Liễu Vô Song ôn nhuận mỉm cười, ý tứ rõ ràng là muốn ghép bọn họ trở thành người một nhà.

Bảo Bảo chỉ có thể hơi xấu hổ cười, mà Thanh Liên chính là lẳng lặng nghe, quả thực liền như hắn đáp ứng

Bảo Bảo, một câu không nói. Nhưng đôi mày nhăn lại, thân thể cũng cứng ngắc hơn.

Bảo Bảo dán sát thân mình vào hán đương nhiên là cảm nhận được Thanh Liên lại tức giận, trong lòng càng thêm sốt ruột, không để ý tới Liễu Vô Song, Thanh Liên mất hứng, nếu nói chuyện với hán nữa thì càng làm cho Thanh Liên khó chịu, làm cho nàng tiến thoái lưỡng nan, không biết nên làm thế nào cho phải

Lớn tới chừng này, nàng chưa bao giờ phải nhân nhượng ai đến mức này.

Khi Thanh Liên chưa thừa nhận nàng thì nàng lo lắng, khẩn cầu hán có thể nhìn nàng nhiều thêm một cái để có thể phát hiện tình ý của nàng. Vất vả lắm mới làm cho hán đáp ứng ở bên cạnh nàng thì nàng lại lo được lo mất, không thể tin hết thấy đều là sự thật, sợ có người tranh với nàng, mà lại vừa lúc xuất hiện một tên Liễu Vô Song.

Nàng rõ ràng thấy hán nhìn Thanh Liên với ánh mắt không trong sáng nhưng Thanh Liên lại không nhìn ra, chỉ thấy hán xum xoe lấy lòng nàng, chẳng lẽ phải thực sự dùng cách dò xét để xem nội tâm của Liễu Vô Song thế nào sao?

Nàng cũng biết Thanh Liên không phải là không tin tưởng tình cảm nàng dành cho hán, hán chỉ là đang ghen tỵ.

Họ Liễu này đúng là hại người mà. Hán là phạm nhân nhưng lại làm cho hai người bọn họ trở nên rối loạn, mất bình tĩnh mà vẫn phải chấp nhận như ăn phải hoàng liên lại không thể nhổ ra, khổ cũng không thể kêu, chuyện này mà truyền ra ngoài thì nàng và Thanh Liên thật đúng là mất mặt.

Nhưng điều làm Bảo Bảo ám ức là người khác ghen thì bộc phát ra, la hét hay thậm chí là đánh người, hoặc là giống như phụ thân vậy, tức giận thì phát tiết trên giường, làm cho mẫu thân nhận thức nàng là ai.

Nhưng Thanh Liên thì cứ im lìm như hũ nút, một câu cũng không nói, cũng không thể hiện ra mặt, chỉ là không để ý tới nàng, cho dù nàng tìm cách lấy lòng, nói năng nhỏ nhẹ thì hán vẫn cứ như tăng nhân nhập niết bàn, rồi lại làm cho nàng thấy là hán mất hứng.

So với như vậy, nàng tình nguyện để hán đánh nàng, mắng nàng, còn tốt hơn là như bây giờ vậy.

Bảo Bảo bình thường có cả ngàn loại thủ đoạn, có đầy đủ năng lực để sửa trị người khác nhưng đối với Thanh Liên, dù nàng có sử dụng thủ đoạn gì cũng là uống công.

Vì sợ Liễu Vô Song kế tiếp còn muốn mượn cớ cùng nàng nói chuyện, làm cho Thanh Liên càng không vui, Bảo Bảo liền giả bộ buồn ngủ mà dựa vào ngực Thanh Liên, tỏ vẻ mệt mỏi, muốn ngủ, toàn bộ đều làm cho Liễu Vô Song thấy.

Quả nhiên Liễu Vô Song vừa thấy động tác của Bảo Bảo, vốn định nói thêm nhưng cũng đành nuốt trở vào, chỉ thong dong cỡi ngựa đi cạnh Thanh Liên.

Mà bàn tay Bảo Bảo để bên hông Thanh Liên đang nhẹ vuốt ve, cũng không dám mở miệng sợ Liễu Vô Song nghe thấy nên chỉ có thể dùng phúc ngữ để nói chuyện với Thanh Liên " Thanh Liên, Thanh Liên, người đừng không để ý tới ta. Nói chuyện với ta được không? Ta biết sai rồi, ta không nên ăn dấm chua bậy bạ, nhưng Thanh Liên người phải tin ta, Liễu Vô Song này là người không đơn giản, ta rõ ràng thấy ánh mắt hán nhìn người rất không bình thường, nhưng quay đầu lại thì hán lại nhìn ta ái mộ"

Thanh Liên trong lòng vốn đang không vui, nghe nàng nói càng thêm ảo não.

Nàng cũng biết Liễu Vô Song dùng ánh mắt ái mộ nhìn nàng, nàng còn nói là Liễu Vô Song thích hán?

Hán cũng không hoài nghi tình cảm Bảo Bảo đối với hán, cũng biết Liễu Vô Song trong lòng Bảo Bảo không có quan trọng gì, nhưng hán vẫn không thể không chế sự khó chịu trong lòng.

Bảo Bảo trước giờ ý thức chiếm hữu rất lớn, không cho hán liếc nhìn Liễu Vô Song một cái, đây là do nàng để ý tới biểu hiện của hán nên không có gì đáng trách, trong lòng hán cũng thấy vui nhưng khi thấy Liễu Vô Song nhìn Bảo Bảo bằng ánh mắt ái mộ, hán đột nhiên nổi giận ngất trời.

Giận Liễu Vô Song thế nhưng liền như vậy trắng trợn thể hiện ánh mắt ái mộ với Bảo Bảo, cũng giận Liễu Vô Song rõ ràng là có ý với Bảo Bảo nhưng nàng lại không cho mình nói chuyện cùng hắn, nhưng không ngăn nàng nói chuyện với Liễu Vô Song, mà hắn cũng không thấy hài lòng với chuyện này, lại không thể ngăn cản.

Nếu tất cả những chuyện này làm cho Thanh Liên tức giận đã đành, mà hắn còn giận bản thân mình hơn, tự trách mình không dưới một trăm lần, chính hắn lúc trước giới thiệu là huynh trưởng của Bảo Bảo cho nên lúc này mới khổ, không thể quang minh chính đại ôm Bảo Bảo vào lòng, đúng là tự mua dây buộc mình.

Nếu Liễu Vô Song chỉ là một a miều, a cẩu nào đó thì hắn sẽ không ghen tỵ nhiều như vậy, trực tiếp mang Bảo Bảo đi hoặc là nói thẳng thân phận của bọn họ là người yêu của nhau là được nhưng Liễu Vô Song lại là một người hắn cảm thấy xứng đáng để kết làm bằng hữu, hơn nữa Liễu Vô Song cũng không làm gì sai, hắn chẳng qua chỉ là yêu thích Bảo Bảo mà thôi, thích "muội muội" của mình.

Cho nên lúc này Thanh Liên là tức giận bản thân mình nhiều hơn, vừa không thể bày tỏ tình cảm, lại không thể nói lời từ biệt, càng không thể nói thẳng với Liễu Vô Song. Hơn nữa cũng không thích nhìn Liễu Vô Song ở trước mặt hắn tìm mọi cách lấy lòng Bảo Bảo.

Cho nên lúc này Thanh Liên sao có thể vui vẻ được, sao không tức giận được.

Hắn không ngừng trầm mặc, chỉ có trầm mặc mới làm cho hắn không thể bùng nổ sự tức giận.

" Thanh Liên, người đừng im lặng, rốt cuộc là người tức giận chuyện gì? Người nói ra đi, phát tiết ra đi, người cứ im lặng như vậy thì sẽ mệt mỏi thêm. Ta chưa bao giờ thừa nhận mình là nữ nhân ngu ngốc, ta từ nhỏ đã rất thông minh, không có ý cũng đã dễ dàng hiểu được tâm tư người khác, cho nên ta không cần thuật đọc tâm, ta cũng biết là cách nào để mọi người thương ta, sủng ta, gặp rắc rối thì cũng biết giả bộ đáng thương để phụ thân không trách phạt. Nhưng Thanh Liên à, sự thông minh của ta khi gặp người liền bay biến hết, hay nói đúng hơn là ta không còn tự tin nữa, ta không biết làm cách nào để người vui vẻ, cho người khoái hoạt. Thậm chí hiện tại ta không biết làm thế nào để người không tức giận"

Bảo Bảo vừa nói, vừa vuốt chệch chân Thanh Liên " có câu thiên tài hay là ngốc nghếch chỉ cách nhau rất mỏng manh, ta cho tới hôm nay mới hoàn toàn hiểu được. Thanh Liên, bởi vì người, ta cam nguyện từ thiên tài biến thành ngu ngốc. Nhưng người cũng không phải đang tự biến mình từ thiên tài thành ngu ngốc sao? Chúng ta hà cớ gì phải vì một nhân loại bé nhỏ mà tổn thương tình cảm lẫn nhau? Ta thừa nhận là ta ăn dấm chua quá nhiều, làm cho người thấy áp lực nhưng Thanh Liên, tất cả cũng vì ta quá mức để ý, người muốn ta như trước là không đủ mạnh, bởi vì ta vẫn sợ hãi, rõ ràng khi người ôm lấy ta, ta vẫn cảm thấy mọi chuyện quá mức tốt đẹp, sợ rằng mình không xứng đôi với người. Trước giờ ta chưa từng có ý nghĩ này, là người đã làm thay đổi tất cả, người không thể cứ như vậy lại không thèm nói lời nào với ta"

Thanh Liên hơi mấp máy môi, tuy rằng vẫn không nói gì nhưng thân thể cứng nhắc đã thả lỏng không ít.

Bảo Bảo thấy khổ nhục kế đã có hiệu quả, thấy rằng rèn sắt phải rèn khi còn nóng nên lập tức bổ sung " người cho dù có giận ta thì cũng đừng nín nhịn, làm bản thân khó chịu. Người đối với ta oán thán cũng được, cảm thấy ta không hiểu chuyện cũng được nhưng hãy nói ra đi, thậm chí có thể đánh ta, chỉ cần người chịu nói chuyện với ta. Người như vậy làm cho ta có cảm giác vừa đau lại vừa sợ, người không giống như Thanh Liên trong ấn tượng của ta. Thanh Liên của ta sẽ không thực sự nhẫn tâm không để ý đến ta, nhớ rõ khi ở ôn tuyền ta nhìn lên người tắm rửa không? khi đó người còn chưa biết rõ ta là Bảo Bảo, người nắm lấy ta, rõ ràng là có thể bóp chết ta nhưng người không có, người thiện lương như vậy, tâm địa mềm mại như vậy, đối với một tiểu xà nhìn lên người tắm rửa, người cũng đối xử như thế sao giờ ta van xin người mà người cũng không chịu nói chuyện với ta?"

Lời của Bảo Bảo làm cho Thanh Liên nhớ lại lần đầu gặp gỡ của bọn họ. Bảo Bảo khi đó nghịch ngợm, hoát bát, luôn tươi cười, luôn nhìn hắn với ánh mắt si mê, thậm chí còn chảy máu mũi, cưỡng hôn hắn...Nàng là một nữ tử không biết rụt rè mà giờ đây lại cẩn thận từng câu, từng chữ.

Thực ra chuyện xảy ra cũng chỉ mới mấy ngày nhưng không biết từ khi nào, trong lòng hắn lại như chuyện đã xảy ra rất lâu, tựa như hắn và Bảo Bảo đã sinh sống với nhau nhiều năm. Trong khi hắn và nàng chỉ gặp nhau có mấy ngày nhưng sự rung động đích thực lại như hình với bóng, rốt cuộc không dứt bỏ được.

"Mẫu thân ta nói, ở thời đại của nàng có câu danh ngôn tên là "không chết vì bụng nổi mà chết vì trầm mặc", Thanh Liên, người có giận ta thì hãy thể hiện ra đi. Ta tin người không phải chỉ để ý chuyện của Liễu Vô Song mà phiên giận ta, cũng mặc kệ người vì lý do gì thì tất cả cũng từ ta mà ra. Bởi vì ta mới làm cho Thanh Liên người tự ngược đãi bản thân, làm cho người động lòng phàm, có tình cảm thế tục. Thanh Liên, vẫn câu nói đó, người là người mà ta nhận định đời đời kiếp kiếp, cho nên đừng không nói chuyện với ta, trên thế giới này, thanh âm ta muốn nghe nhất là giọng nói của người"

Tâm tình tức giận và tự trách bản thân của Thanh Liên vốn sâu rộng như biển, nhưng từng lời từng câu của Bảo Bảo lại tinh tế thấm vào lòng hần, làm cho hần bình an trở lại.

Cúi đầu nhìn thoáng qua đỉnh đầu nàng, Bảo Bảo không phát hiện hần đang nhìn mình chăm chú, còn nàng thì đang đắm chìm trong suy nghĩ làm sao để hần hết giận.

Mà Thanh Liên sau khi tức giận thì là đau lòng khôn cùng, nha đầu Bảo Bảo này e rằng trước giờ chưa từng kiên nhẫn với ai như vậy, theo cách nói chuyện và thói quen hàng ngày thì cũng biết nàng là người hiểu động, tình nghịch, lời không hợp tai là có thể động thủ đánh người, nếu ai đắc tội nàng thì nhất định sẽ bị lãnh hậu quả gấp đôi, đương nhiên nàng cũng sẽ không có tính kiên nhẫn. Nhưng nàng vì muốn hần nguôi giận mà một khoảng thời gian dài như vậy không ngừng nói, không ngừng năn nỉ, Thanh Liên lại lần nữa chán ghét bản thân mình đã làm cho nàng chịu ủy khuất.

Rõ ràng đã sớm quyết định mình phải chiều cổ và sủng nịch nàng, sao bây giờ lại ngược lại là bản thân hần gây chuyện với nàng?

Nhẹ nhàng nắm lấy một tay của Bảo Bảo, thân thể của Bảo Bảo lập tức run lên một cái, cũng không nhớ mình đang giở bộ ngủ, gần như ngẩn đầu lên nhìn Thanh Liên, trong mắt là châu quang lấp lánh.

"Bảo Bảo, là ta không tốt! làm cho người lo lắng. Ta không có giận người, là ta tự trách bản thân, giận mình vì sao lúc trước không nói cho Liễu Vô Song biết người là người ta yêu chứ không phải muội muội. Ta giận vì ta không muốn làm tổn thương hần nhưng lại ghen tỵ ánh mắt hần nhìn người, mà lúc này ta lại xấu hổ thân phận cũng không có lý do để nói gì. Ta lại càng giận vì ta muốn đối xử tốt với người nhưng ngược lại còn làm người lo lắng cho ta. Bảo Bảo, người có hối hận vì đã lựa chọn ta không?"

"Thanh Liên, Thanh Liên, Thanh Liên, trong đầu ta, trong tâm ta đều tràn ngập tên của người, khắc đầy hình ảnh của người, người nói xem ta sẽ hối hận sao? Thích người cho tới bây giờ ta chưa từng nghĩ sẽ rút lui hay từ bỏ, nếu ngày nào đó người không cần ta nữa, không thương ta nữa, ta nghĩ ta sẽ chết tâm nhưng vĩnh viễn không hối hận"

Bảo Bảo dùng sức nắm lại tay của Thanh Liên, kích động run rẩy, thân hình Thanh Liên cũng có chút run rẩy theo. Bảo Bảo không để ý đến Liễu Vô Song, xoay người gắt gao ôm chặt lấy Thanh Liên, cơ hồ muốn đem toàn bộ mặt của mình dán chặt vào ngực Thanh Liên.

Thanh Liên cũng kích động ôm chặt eo Bảo Bảo hơn, cảm giác ngực hít thở không thông cuối cùng cũng biến mất, tim hần lại đập nhanh hơn, mạnh hơn.

Hai người bất ngờ bày ra động tác thân thiết như vậy, toàn bộ đều bị Liễu Vô Song nhìn thấy, trên mặt cũng không thể hiện sự kinh ngạc. Hần vốn không phải là người hời hợt, chẳng qua trước kia hần bị cảm tình che mờ lý trí, đánh mất khả năng quan sát và phân tích, còn bây giờ, trước tình cảnh này thì người ngu ngốc thế nào cũng nhận ra Thanh Liên và Bảo Bảo quá mức thân thiết, hoàn toàn vượt quá tình cảm của huynh muội.

Chương 45

KHÔNG CHẤP NHẬN CAN THIỆP

Giữa trưa, ba người ngồi xuống vệ cỏ ven đường nghỉ ngơi, thuận tiện dùng bữa trưa, Bảo Bảo cùng Liễu Vô Song ăn thịt bò và bánh mì trắng mang theo từ Thái Hồ lâu còn Thanh Liên chỉ uống mấy ngụm nước, một miếng đồ ăn cũng không dùng tới, Bảo Bảo cũng không nói hần ăn.

Liễu Vô Song vẫn không ngừng dùng ánh mắt cẩn thận đánh giá bọn họ, muốn hỏi rồi lại không biết có nên

nói hay không, cứ bản khoăn suy nghĩ

" Nhị muội, người nhỏ hơn Thanh Liên mấy tuổi?"

Thật sự là không có gì để nói, nếu cứ tiếp tục như vậy thì tất cả sẽ không được tự nhiên cho nên đành phải tìm đề tài nào đó.

Mà Bảo Bảo sợ Thanh Liên lại tức giận, do dự không muốn trả lời đồng thời dùng mắt nhìn sang Thanh Liên.

Thanh Liên quay đầu đến, trên mặt mang theo rất nhỏ ý cười nói, " Bảo Bảo, người nha đầu kia, Liễu đại ca hỏi người, sao còn không trả lời?"

Bảo Bảo biết chắc hẳn không có mắt hứng mới yên lòng quay lại trả lời Liễu Vô Song " ca ca lớn hơn ta mười hai tuổi"

" Khó trách cảm tình của huynh muội các người lại tốt như vậy, Thanh Liên từ nhỏ nhất định đã rất cưng chiều người". Liễu Vô Song vô cùng kinh ngạc, nhìn bộ dáng của Bảo Bảo thì biết là nàng còn nhỏ, Thanh Liên thì đã ra dáng trưởng thành, huynh muội từ nhỏ bên nhau, tình cảm tốt cũng là lẽ thường, vậy lúc trước có phải là hắn đã nghĩ quá nhiều không?

" Ách, ca ca không nói với người, chúng ta không phải là thân huynh muội sao? Ta là được mang về nuôi". Bảo Bảo ung dung dựng chuyện, không để ý tới biểu tình kinh ngạc và sợ hãi của Liễu Vô Song, cuối cùng cũng trả được thù nên trong lòng dâng lên một tia khoái cảm, ai bảo hắn làm Thanh Liên hờn đối với nàng a.

Nói dối không dối sắc mặt vốn là sở trường từ nhỏ của Bắc Dao Bảo Bảo nàng, huống chi Liễu Vô Song lại là một phạm nhân, dù sao ngay từ đầu Thanh Liên cũng đã nói dối hắn, bây giờ nàng nói dối thêm một lần nữa thì cũng đâu có sao, nàng cũng không thấy có lỗi gì.

" Thanh Liên, này, đây là thật vậy chăng?" Liễu Vô Song hơn nửa ngày mới tìm được giọng để nói chuyện.

Thanh Liên nhìn thoáng qua Bảo Bảo, hàm ý "người lại tinh nghịch" nhưng miệng vẫn nói dối theo nàng " ân, Bảo Bảo là đứa trẻ được nhặt từ bên đường về"

Nếu để Như Mặc và Bắc Dao Quang biết nữ nhi bảo bối của bọn họ là trẻ bị nhặt bên vệ đường về thì không biết bọn họ có tức giận đến mức khua tay múa chân không?

"Vậy các người..." Liễu Vô Song run run tay chỉ vào bọn họ.

"Chúng ta không có quan hệ huyết thống, nhưng điều đó cũng không ảnh hưởng tình cảm của chúng ta so với thân huynh muội còn tốt hơn", Bảo Bảo còn dùng vẻ mặt không cho là đúng nhìn Liễu Vô Song " Liễu đại ca, chẳng cho tới giờ người không thấy bộ dáng ta và ca ca không giống nhau chút nào sao?"

"Các người dù dung mạo không giống nhưng hơi thở trên người lại giống, cho nên ta vẫn không cho rằng các người không phải là thân huynh muội. Rất, rất ngoài ý muốn"

Liễu Vô Song đích thật là rất ngoài ý muốn , bọn họ thế nhưng không phải thân huynh muội, vậy hắn còn giữ Bảo Bảo ở lại được sao?

Thanh Liên đối với Bảo Bảo cưng chiều như vậy, thực sự chỉ là tình cảm huynh muội thôi sao? Bảo Bảo xinh đẹp như vậy, Thanh Liên thì khí chất tuấn nhã, hai người quanh năm suốt tháng lại ở cạnh nhau, chẳng lẽ không nảy sinh tình cảm với nhau sao?

" Chúng ta hơi thở giống nhau?" Bảo Bảo ngược lại rất kinh ngạc " Liễu đại ca nói ta cùng ca ca đứng chung một chỗ làm cho người ta cảm thấy giống nhau sao?"

" Ân, lúc trước còn không cảm nhận được nhưng từ sau khi người bị phong hàn khỏe lại thì ta cơ hồ không thể nào phân tích khí chất hai người có gì bất đồng". Liễu Vô Song gật gật đầu, đây có lẽ cũng là nguyên nhân lúc trước hắn không có cảm giác nhiều với Bảo Bảo, nhưng chỉ qua một đêm thì đã thành tình yêu nồng cháy.

Hắn thích Thanh Liên chính vì thích hơi thở trên người hắn, nhưng hắn là một nam nhân, dù thích thế nào cũng không thể cùng Thanh Liên ở cạnh nhau cả đời. Mà Bảo Bảo vốn chỉ có dung nhan làm người ta kinh diễm nhưng nàng lại nhiễm hơi thở giống Thanh Liên làm cho hắn trầm mê, cho nên nàng trở nên hoàn mỹ. Hơn nữa nàng còn là nữ tử, là người có thể cùng hắn bầu bạn cả đời, cho nên hắn mới đồng ý với kế hoạch của Kiều tiên sinh, tích cực theo đuổi Bảo Bảo, hi vọng có được lòng của nàng thì cũng sẽ lưu được người của Thanh Liên ở lại.

Bảo Bảo nghe được những lời này đương nhiên là cao hứng, điều này đại biểu cho việc nàng và Thanh Liên là người một nhà, còn Thanh Liên thì âm thầm thở dài. Sau khi huyết thệ xác lập, sinh mệnh bọn họ đã ràng buộc một chỗ với nhau, hưởng chi hiện giờ hắn và Bảo Bảo còn gần hơn thế, bọn họ đã có nội đan của nhau thì làm sao còn phân biệt được hơi thở? Cho nên chuyện hơi thở giống nhau cũng không có gì kỳ quái.

"Nhị muội đã có ý trung nhân, vậy Thanh Liên thì sao?". Liễu Vô Song đột nhiên thấy phiền não vô cùng, hắn càng ngày càng không khống chế được sự tình, lúc trước bọn họ đột nhiên ôm nhau trên lưng ngựa đã làm cho hắn có cảm giác bọn họ nhất định sẽ rời khỏi hắn, trong lòng hắn rất bất an, hận không thể ngay lập tức dùng vũ lực mạnh mẽ đem bọn họ về, cũng không quản bọn họ có nguyện ý hay không, chỉ cần sau này bọn họ vẫn ở bên cạnh hắn. Nhưng nếu hắn làm như vậy thì sau này hắn sẽ không còn nhìn thấy nụ cười ấm áp như gió xuân của Thanh Liên nữa, cũng không còn được nghe Bảo Bảo thân thiết gọi hắn là Liễu đại ca. Cho nên hắn chịu đựng, hắn không muốn đánh mất sự vui vẻ lúc này, chỉ biết chấp nhận hiện tại, đi một bước lại tính một bước.

Liễu Vô Song không ngừng nói cho chính mình phải kiên nhẫn, chỉ có kiên nhẫn mới có kết quả tốt.

Thành danh trên giang hồ đã nhiều năm không đổ, không phải tất cả hắn đều dựa vào hoàng quyền, nếu bản thân hắn không có khả năng thì đừng nói hắn chẳng qua là ngoại thích quốc cữu, cho dù hắn có là hoàng đế thì cũng không thể nắm giữ toàn bộ giang hồ trong tay, phải có tâm tư và mưu lược.

Mà lúc này hắn đang đối mặt với việc khó nhất đời, là cảm tình chung thân cho nên hắn càng phải thận trọng hơn so với trước kia, không thể để cho mình vì nhất thời nóng nảy mà hủy đi hết thảy.

Cố gắng hít một hơi, gương mặt nhìn Thanh Liên và Bảo Bảo, vẫn ôn hòa có lễ như trước kia, giống như là bọn họ vẫn hay nói chuyện phiếm với nhau.

Thanh Liên không có trả lời, Bảo Bảo đã nói trước "ca ca đã có vị hôn thê, là Bắc Dao tiểu thư, lần này trở về sẽ thành thân"

Lại là sấm chớp giữa trời quang.

"Thanh Liên, người thế nhưng đã có vị hôn thê?"

Kỳ thật ngẫm lại cũng phải, Thanh Liên bằng tuổi với hắn, đã hai mươi tám, tuổi này người khác đã có thể tử đầy đàn mà hắn vì ngày đêm phải lo chuyện giang hồ lại thêm thân phận địa vị cho nên vẫn còn tự do tiêu sái, chưa tìm được một nữ tử hợp ý, nhưng Thanh Liên thì sao? Hắn mặc dù nhìn qua cũng là xuất thân phú quý nhưng không thể so sánh như mình, hắn sao không nghĩ nam tử như Thanh Liên sao lại không có nữ tử nào yêu thích chứ?

Nhìn vẻ mặt đau thương lại như bưng tỉnh của hắn, Thanh Liên nhíu mày "Vô Song, sao người lại kinh ngạc? thực ra cũng không có gì, vốn đã nên cưới nàng sớm nhưng ta ngại công danh không có, sự nghiệp chưa thành nên cứ lần lữa nhưng lần này trở về sẽ không từ bỏ nữa. Bắc Dao cũng đã sắp thành gái lỡ thì, ta nếu không cưới nàng thì đối với nàng thực sự không tốt. Còn Vô Song người tướng mạo cũng tuấn tú, cũng nên sớm cưới một thê tử hiền thực để giúp người cai quản công việc gia đình"

Thanh Liên nói y như thật làm Bảo Bảo cũng âm thầm cười, quả thật là hồ ly ngàn năm, nếu nàng không biết rõ hắn thì cũng sẽ tin hắn thực sự có vị hôn thê ở quê, còn dám nói nàng là gái lỡ thì. Đáng giận, xem lát nữa nàng thu thập hắn thế nào.

"Các người thật hạnh phúc nha, một người có hôn thê, một người có ý trung nhân, còn ta e là sẽ cô độc cả đời". Liễu Vô Song cúi đầu, âm đạm không thôi.

Thanh Liên cùng Bảo Bảo thấy hần như thế, cùng liếc nhìn nhau, trong mắt tràn đầy bất đắc dĩ, áy náy vì đã lừa hần, ngay từ đầu là vô ý nhưng bây giờ thì lại là chủ động, nếu để đến lúc Liễu Vô Song yêu họ sâu sắc thì tính làm sao?

Cũng chỉ có cách như thế mới chặt đứt ý niệm của hần, dù sao chính hai người cũng không thể dung được người thứ ba chen chân vào.

Huống chi Liễu Vô Song là phạm nhân, không thể yêu thương bọn họ, nếu vậy thì với hần sẽ không tốt, Thanh Liên vẫn rất coi trọng hần cho nên không nghĩ làm cho hần đau buồn.

Nếu biết sớm thì ngay từ đầu không nên gặp hần, mang theo Bảo Bảo ẩn thân rồi đi thì giờ này cũng không phiền não như thế, dường như dù làm cách nào cũng không thể tránh khỏi thương tổn. D(ều do bản thân mình nghĩ sai, làm sai. Thanh Liên âm thầm tự trách.

" Liễu đại ca cũng không nên nói vậy a, người bộ dáng tuấn mỹ, phong lưu hơn nữa gia cảnh lại tốt, có rất nhiều thiên kim tiểu thư huệ chất lan tâm muốn làm vợ người, e là đếm không hết nha, làm sao phải cô độc cả đời chứ?"

Bảo Bảo mỉm cười nhìn Liễu Vô Song, thần thái thoải mái như có ý trêu chọc, tựa hồ như không để ý tới sự chua xót của hần.

" Nhị muội, người thật sự nghĩ như vậy sao? Vậy người có nguyện ý làm bạn cả đời với ta không? không có ba vợ bốn nàng hầu, không có hồng nhan tri kỷ, không có nữ tử nào khác, chỉ cần một mình người, chỉ cần người ở bên cạnh ta, người nguyện ý không?". Liễu Vô Song nhìn chăm chăm Bảo Bảo, hần đã dự đoán được nàng sẽ không chấp nhận hần nhưng lại không ngờ nàng phản ứng nhanh đến vậy, ngay cả giả đồ khó xử một chút cũng không có.

" Liễu đại ca, ta đã có ý trung nhân! Tâm ý của người, lòng ta lĩnh, bắt quá thực xin lỗi, ta không thể nhận!" Bảo Bảo thấy bộ dáng hần bị đá kích lớn, cũng không mềm lòng, nghĩ đến nếu mình thổ lộ với Thanh Liên như thế nhưng bị hần từ chối thẳng thừng giống mình thì có lẽ nàng sẽ thương tâm muốn chết, cảm thấy đối xử với Liễu Vô Song như thế có chút tàn nhẫn nhưng nếu nàng không làm thế thì sẽ hại hần, đừng nói là nàng không thương hần, ngay cả có thích hần thì cũng không được, mềm lòng, thương hại sẽ chỉ làm hần càng lún càng sâu, còn không bằng một đao cắt đứt, dây dưa chi bằng dứt khoát.

" Bảo Bảo, người ngay cả một chút cơ hội cũng không cho ta sao?" Không hề kêu nàng ' Nhị muội', đây là lần đầu tiên Liễu Vô Song gọi tên nàng.

Bảo Bảo sắc mặt không thay đổi, thản nhiên nói:" Thực xin lỗi!"

Mà Thanh Liên khi nghe Liễu Vô Song gọi tên Bảo Bảo thì sắc mặt hơi thay đổi một chút, sau đó lại tiếp tục làm như không có gì, tiếp tục im lặng nhưng sự tức giận trong lòng lần nữa lại bùng nổ, không phải giận Bảo Bảo và Liễu Vô Song mà chính là Kiều tiên sinh dám tính kế hần và Bảo Bảo.

Liễu Vô Song quá mức kích động làm cho Thanh Liên trong lúc vô tình đã đọc được tâm tư của hần, mà một phút vô tình này lại làm cho Thanh Liên phát hiện thì ra Bảo Bảo nói không sai, Liễu Vô Song quả thực có ý với hần, hơn nữa còn được Kiều tiên sinh giúp hần bày mưu tính kế, dạy hần nên làm thế nào để có được cả mình và Bảo Bảo.

Biết được sự tình làm cho Thanh Liên giận không thể kìm chế được, cư nhiên còn dám hạ xuân hương trong cơm canh của Bảo Bảo, không cần nói cũng biết Kiều tiên sinh kia chính là người của Hòa Hồ tộc, chỉ là không biết chính xác là ai thôi.

Nếu Bảo Bảo không kết hợp thân thể với hần, hiện tại có nội đan của hần trong cơ thể thì có lẽ hần đã trúng bẫy của Kiều tiên sinh kia, hiểu lầm Bảo Bảo, lúc trước còn vì ghen tỵ với Liễu Vô Song mà làm cho Bảo Bảo lo lắng.

Hần thật muốn nhìn, là ai ở sau lưng tính kế hần cùng Bảo Bảo!

Vốn tính tìm cách uyển chuyển nói lời chia tay với Liễu Vô Song nhưng lúc này Thanh Liên lại đổi ý.

Tuy rằng lúc này để cho tộc nhân biết quyết định của hần thì còn quá sớm nhưng nếu đã nhận định Bảo Bảo cả đời thì nói sớm hay muộn cũng thế thôi, nhân chuyện của Kiều tiên sinh này mà để cho tộc nhân biết hần không muốn thành tiên, vương của Hỏa Hồ tộc là Thanh Liên hần không chấp nhận người khác ở sau lưng hoạch định tương lai của mình.

Chương 46

KHIÊU KHÍCH TRÊN LƯNG NGỰA

Không rõ vì cái gì trong phút chốc trên người Thanh Liên lại toát ra lãnh ý, làm cho Liễu Vô Song và Bảo Bảo lập tức ngưng cuộc nói chuyện.

Bảo Bảo nắm tay Thanh Liên hỏi " có chuyện gì?"

Thanh Liên hơi hơi thả lỏng biểu tình, lắc lắc đầu," Không có gì, nghĩ đến vài chuyện không vui thôi"

" Chuyện gì?" Bảo Bảo cảm thấy mọi chuyện không đơn giản như vậy, Liễu Vô Song là nhân loại cũng cảm nhận được lãnh ý của Thanh Liên vài phần, nhưng nàng thì cảm nhận hần đang rất giận, còn có một loại xúc động mà nàng rất tinh tường, nếu nàng đoán không sai thì loại xúc động này thường xuất hiện khi nàng muốn chinh ác một người nào đó.

Thanh Liên sẽ ra tay đối với ai sao? Nhìn hần có vẻ như không phải giận nàng và Liễu Vô Song, như vậy là ai? Ai trong khoảng thời gian ngắn lại làm Thanh Liên mất hứng như thế?

" Vô Song, buổi chiều chúng ta đi nhanh một chút đi, ta rất mong muốn nhìn thấy hoa viên nhà người đẹp hơn phong cảnh ven đường thế nào, hơn nữa chúng ta mang theo Bảo Bảo đi đường nhiều ngày cũng không tiện, chi bằng đi nhanh để nàng có thể sớm nghỉ ngơi một chút, người cảm thấy thế nào?"

Thanh Liên làm như hỏi ý Liễu Vô Song nhưng thừa biết là hần cầu còn không kịp, tuyệt đối sẽ không cự tuyệt, dù sao hần vẫn hi vọng bọn họ sẽ đến Liễu gia.

Quả nhiên—

"Vậy được, chiều nay phải ủy khuất Bảo Bảo chịu vất vả một chút, nhưng đợi đến Liễu gia ta sẽ sai người chuẩn bị được trị gân cốt vào nước tắm của người, cam đoan không quá hai ngày là mọi mệt nhọc sẽ tan biến ngay, không còn lưu lại dấu vết sau khi cỡi ngựa"

" Tốt lắm, thời gian cũng không còn sớm, chúng ta liền lên đường đi. Bảo Bảo đã ăn no rồi sao?". Thanh Liên vừa nói, vừa đứng lên, tay cũng nắm lấy tay Bảo Bảo.

" Ân!" Bảo Bảo tuy rằng không rõ vì cái gì Thanh Liên đột nhiên thay đổi chủ ý muốn đi Liễu gia, nhưng việc hần tức giận buổi sáng vẫn còn ám ảnh nàng cho nên lúc này nàng không muốn lại làm hần mất hứng, nên cũng không hỏi thêm.

Đỡ Bảo Bảo lên ngựa xong, Thanh Liên cũng tiêu sái, lưu loát nhảy lên lưng ngựa, dáng người cùng động tác không kém với người tập võ như Liễu Vô Song nửa phần, thậm chí nếu để ý kỹ thì thấy động tác của Thanh Liên còn nhẹ nhàng hơn.

Nhưng Liễu Vô Song còn đắm chìm trong việc bọn họ muốn đến Liễu gia sớm hơn nên hoàn toàn không để ý chuyện Thanh Liên là một thư sinh mà lại có động tác lên ngựa nhanh nhẹn như vậy.

Gió thổi vi vu bên tai, thân hình của Bảo Bảo cùng Thanh Liên cũng nhấp nhô theo lưng ngựa, cao thấp đồng bộ làm cho bọn họ không có cảm giác xóc nảy khi cỡi ngựa mà con ngựa cũng không có cảm giác có người đang cỡi trên lưng, không chịu sức nặng nên bốn vó sải càng nhanh.

Liễu Vô Song thì kinh ngạc, nghĩ mình đã cấp sai ngựa cho Thanh Liên, trước kia là bị hần chê bỏ nhưng bây

giờ chờ hai người lại chạy nhanh hơn ngựa của mình.

Bảo Bảo cũng không thấy khó chịu khi cỡi ngựa, nàng vốn là bán yêu, đã trở thành tinh linh cho nên làm sao không thao túng được một con ngựa nhỏ. Sở dĩ muốn nói không cỡi là vì muốn ở cùng Thanh Liên mà thôi, hiện tại hai người lại giả đồ thành tiểu thư, thư sinh yếu đuối vui sướng vì được cỡi ngựa nên tâm tình của nàng cũng vui sướng lên.

Khi ngựa của bọn họ vượt qua ngựa của Liễu Vô Song, bàn tay của Bảo Bảo cũng lớn mật đùa giỡn nắm lấy tay Thanh Liên ôm vào bên hông nàng, biết tay kia của hắn đang phải nắm dây cương, không quản được nàng nên càng được thế làm tới.

Thanh Liên đương nhiên cảm giác được động tác nhỏ này của nàng, nhưng không lên tiếng, nghĩ rằng cũng chỉ có thế nhưng không lâu sau hắn đã biết mình sai lầm rồi, tiểu yêu tinh này rất có lực hấp dẫn với hắn, cảm giác thoải mái theo từ mu bàn tay hướng lên tới cổ tay hắn rồi dọc lên trên.

Rốt cục làm cho hắn nhịn không được thấp giọng cảnh cáo, "Tiểu yêu tinh, chớ chọc hỏa, chúng ta đang ở trên lưng ngựa a!"

"Có thể, nói cho ta biết, ngươi đang suy nghĩ cái gì? Cư nhiên lại tức giận lớn như vậy, nếu không phải đã quen biết ngươi lâu, ta còn nghĩ ta đang nhìn thấy bộ dáng tức giận của phụ thân ta a"

Bảo Bảo lập tức không nhu thuận đưa ra điều kiện.

"Tới Liễu gia chẳng phải sẽ biết sao?". Thanh Liên cảm thấy nói ra lúc này có vẻ hơi sớm, hắn thật muốn nhìn xem ai ở sau lưng Liễu Vô Song ra chủ ý, âm thầm ly gián hắn cùng Bảo Bảo.

Hiện tại đối với Bảo Bảo, dựa theo tính tình của nàng thì khẳng định là sẽ vọt một mạch tới Liễu gia ngay lập tức.

Đây là chuyện của Hỏa Hồ tộc, đương nhiên phải do vương như hắn giải quyết.

"Thanh Liên, ta từ nay về sau đối với ngươi không có gì bí mật, cũng không có chuyện không thể nói, ngươi có thể cũng đối với ta như vậy hay không, chia sẻ những chuyện vui buồn của ngươi với ta?". Bảo Bảo thanh âm mềm mại, ngọt ngào, đón tiếng gió biết rằng Liễu Vô Song không thể đuổi kịp bọn họ, không thể nghe nàng nói chuyện nhưng Thanh Liên thì lại khác.

Thanh Liên chần chờ một chút, không có bí mật? Nếu nói như vậy, hắn phải đem chuyện huyết thệ cùng chuyện của Kiều tiên sinh nói cho nàng nghe.

Nhưng là Thanh Liên cảm thấy được nếu hắn muốn yêu Bảo Bảo thì phải giải bỏ những trở ngại của bọn họ, đồng thời thân là một nam nhân thì cũng không nên để cho nữ nhân của mình lo lắng, sợ hãi. Bảo Bảo nói hắn không tin tưởng nàng như vậy lần này để hắn chứng tỏ cho nàng thấy một chút, hắn đối với nàng cũng kiên định đến mức cho dù cả hai có chết cũng không xa không rời.

Cho nên dù là Kiều tiên sinh hay toàn bộ Hỏa Hồ tộc ngăn cản cũng thế, hắn đều phải giải quyết cho tốt, sau đó quang minh chính đại đến Tước Hoàng sớm gặp Như Mặc và Bắc Dao Quang, cầu hôn nữ nhi của họ.

Đây là tính toán của Thanh Liên, hắn cũng không định nói cho nàng nghe lúc này, bởi vì hắn muốn làm cho nàng ngạc nhiên, bất ngờ và cảm động.

Cho nên nghe Bảo Bảo nói sau này giữa hai người không có chuyện bí mật hay giấu diếm nhau thì hắn chỉ chần chờ một chút, rồi lại thần nhiên im lặng, cũng không phải lừa gạt hay giấu diếm mà chỉ muốn làm cho nàng ngạc nhiên thôi, chờ khi mọi việc đã giải quyết xong, hắn cam đoan sẽ thành thật với Bảo Bảo một trăm phần trăm.

Hắn vốn là người không có bí mật, mấy ngàn năm tu luyện, gần như là không quan hệ với bất cứ ai thì làm gì có bí mật nào đáng nói chứ?

"Hào, ta đáp ứng ngươi! Về sau đều không có bí mật, bất quá hôm nay xem như là một ngoại lệ được

không, để cho ta tự xử lý, người không nên hỏi, tóm lại chỉ cần người tin tưởng ta, ta là cố gắng cho tương lai của chúng ta tốt hơn, vậy là được"

Bảo Bảo nghe hắn nói những lời ngọt ngào như vậy, lập tức vui sướng, dùng nắm chặt tay hắn, ra sức gật đầu " Ờ, Thanh Liên, ta vĩnh viễn tin tưởng người"

Nói xong còn cầm tay của Thanh Liên đưa lên môi hôn, vốn chỉ muốn thể hiện thân thiết một chút nhưng tiếp xúc da thịt mềm mại làm mấy ngày nay chưa ăn được đậu hũ của Thanh Liên nên sắc tâm của Bảo Bảo liền nổi lên.

Cầm tay Thanh Liên mãi không chịu buông, chậm rãi dùng đầu lưỡi mềm mại liếm, lại cắn nhẹ, Thanh Liên muốn rút tay về nhưng bị Bảo Bảo nắm chặt.

Bàn tay nắm dây cương ngựa cũng siết chặt hơn, dường như là muốn siết nát, thanh âm trầm thấp " tiểu yêu tinh, buông ra, không được cắn người, chúng ta đang trên lưng ngựa, người đừng quên Vô Song ở cách chúng ta không xa, chỉ tích tắc là đuổi kịp"

"Không được cắn phải không? tốt lắm". Bảo Bảo mặc kệ hắn, dù sao nàng ngồi phía trước Thanh Liên nên tầm mắt của Liễu Vô Song đã bị thân hình hắn che khuất, căn bản không nhìn thấy động tác của nàng, khó có dịp được tùy ý ăn đậu hũ của Thanh Liên nên làm sao nàng dễ dàng buông tha. Huống chi lúc sáng hắn còn không thèm để ý tới nàng, cho nên dù thế nào nàng vẫn bù đắp cho những ủy khuất mình phải chịu.

Không được cắn, vậy thì liếm đi.

Thanh Liên vừa thả lỏng dây cương để ngựa tùy ý chạy, thân thể cũng căng cứng lên.

Trên cơ thể con người, nơi nhạy cảm nhất có thể là ngực, đùi trong hay hạ thể...nhưng đối với Thanh Liên, nơi nhạy cảm nhất lại là tay.

Từ đầu ngón tay, bàn tay rồi tới cổ tay trắng nõn đều là vùng cấm của Thanh Liên, chỉ một khiêu khích nhỏ cũng đã làm hắn nổi lên phản ứng, Bảo Bảo tuy chưa biết bí mật này nhưng căn cứ vào phản ứng của Thanh Liên thì nàng cũng đã nắm được điểm yếu của hắn. Chơi trò tâm lý đùa dai vốn là sở trường của Bảo Bảo nên nàng làm sao có thể dễ dàng buông tha cơ hội khổng lồ của Thanh Liên.

Đầu lưỡi mềm mại lại lướt át liếm qua lòng bàn tay của Thanh Liên rất nhanh và chuẩn xác, làm dấy lên một cổ tê dại toàn thân, thiếu chút nữa thì hắn đã té xuống ngựa.

Thanh Liên muốn rút tay lại nhưng vẫn không thành công như trước, dù sao cũng đang trên lưng ngựa, động tác cũng không thể quá mạnh để Liễu Vô Song ở phía sau phát hiện thì không hay lắm mà tiểu yêu tinh Bảo Bảo nắm được điểm này nên mới làm càn như thế.

" Bảo Bảo, người tốt nhất nên ngừng lại nếu không buổi tối đừng trách ta làm cho người khóc tới kêu cha gọi mẹ", Thanh Liên cố gắng áp chế dục hỏa trong người, tận lực bình tĩnh nói nhỏ vào tai Bảo Bảo.

Nói hết lời, lưỡi cũng quét nhẹ lên vành tai nhạy cảm của Bảo Bảo một vòng, làm cho Bảo Bảo thoát ra tiếng rên rỉ như mèo kêu, dù nhỏ nhưng rất chân thật, bàn tay nàng nắm tay Thanh Liên cũng run run, giảm đi khí lực, Thanh Liên liền tận dụng cơ hội này mà thoát ra.

Thấy mình cũng bị Thanh Liên khiêu khích, Bảo Bảo lập tức quay đầu lại nhìn hắn " Thanh Liên, người đùa giỡn ta"

"Bảo Bảo thân ái, người cũng không có ngoan, chúng ta coi như huề". Thanh Liên mỉm cười đắc thắng, còn Bảo Bảo thì tức giận tới mức muốn khua tay múa chân, hồ ly tinh này đúng là không để mình chịu thiệt một chút nào, chỉ là liếm tay hắn thôi mà, làm chi nhỏ mọn vậy.

"Vậy để ta nắm là được rồi", cần phải lấy lui làm tới thôi, không thể cắn, không thể liếm thì nắm cũng được

Thanh Liên cười khế một tiếng, đặt tay lên hông Bảo Bảo, đem thân thể nàng tiến sát vào ngực hắn.

Bảo Bảo thỏa mãn mà tự hào dựa vào sâu hơn, mỗi một động tác của Thanh Liên đều làm cho nàng thấy cao hứng.

Nhưng mà tiếp theo giây, nàng liền mặt đỏ lên, cười không nổi, bởi vì cái mông đụng phải một vật cứng ngắc, không cần nghĩ cũng biết đó là gì " Thanh Liên, người cư nhiên..."

"Ai bảo người khơi lửa". Bị nàng phát hiện biến hóa của thân thể, Thanh Liên chẳng những không thẹn thùng còn làm ra vẻ đương nhiên, trong khi nói chuyện thì ngựa vẫn chạy không ngừng, vật cứng rắn kia cũng cách tơ lụa cao cấp mà không ngừng cọ xát vào mông của Bảo Bảo.

Bảo Bảo da mặt cũng không phải mỏng nhưng dù sao cũng đang là ban ngày, Liễu Vô Song còn cách đó không xa, nàng và Thanh Liên như thế làm cho nàng nhin không được mà mặt đỏ như mặt trời mọc.

Càng xấu hổ xấu hổ hơn là nàng bị hấn cọ xát như vậy cũng nổi lên phản ứng, hơi thở tình dục không tự chủ mà có dấu hiệu nổi lên, cúi đầu thốt ra vài tiếng rên rỉ không thể kìm nén được, dùng sức cắn chặt môi.

" Tiểu yêu tinh, mau thu hồi hơi thở của người, người không phải để cho Vô Song càng không thể kiềm chế mà đeo bám chúng ta chứ?". Yết hầu của Thanh Liên cũng khô ran, chết tiệt, nếu cứ như vậy thì không thể khống chế được, Thanh Liên thoáng buông thân hình Bảo Bảo, làm cho mông của nàng cách xa lửa nóng của mình một chút, sau đó dùng toàn lực mà kiềm chế hương thơm trên người, không cho nó tản ra.

Bảo Bảo cũng mặt đỏ tai hồng kiệt lực hít sâu, cố gắng đè nén hơi thở, dù sao cũng không phải lúc.

Quả thật là tự làm bậy, không thể sống! Sớm biết thân thể bọn họ đều không chịu nổi sự khiêu khích của đối phương thì lúc trước nàng đã không chọc ghẹo Thanh Liên, kết quả bây giờ làm cho mình mang họa, đêm nay xem ra không được ngủ rồi.

Mà Liễu Vô Song đang ở phía sau họ thì tức giận không thôi, hấn làm thế nào cũng không đuổi kịp được Thanh Liên cũng không thể kêu bọn họ chậm một chút, dù sao bản thân cũng là mình chủ võ lâm nhưng lại cỡi ngựa không đuổi kịp một thư sinh, như thế nào cũng là chuyện mất mặt, huống chi con ngựa kia còn chở tới hai người. Hấn đành đem mọi chuyện quy kết về cho con ngựa Thanh Liên đang cỡi, đúng là thiên lý mã nhưng ngày thường bị hấn mai một.

Buổi tối dừng chân nghỉ trọ mới phát hiện buổi chiều cỡi ngựa một mạch đã đưa bọn họ chạy hơn hai trăm dặm, tới Nhất Hải thành, từ đây đến Lâm Giang thành nơi Liễu gia cư ngụ chỉ mất khoảng nửa ngày đường nữa thôi.

Liễu Vô Song vừa cao hứng lại vừa lo lắng, cao hứng là vì hấn sẽ rất nhanh đưa được Thanh Liên và Bảo Bảo về nhà nhưng lo lắng không biết Kiều tiên sinh đã về tới Liễu gia và lo liệu mọi việc xong chưa.

Kế hoạch lúc đầu là bốn ngày sau bọn họ mới về tới Liễu gia nhưng đi đường gấp rút như vậy, thời gian chỉ có một ngày rưỡi, không biết Kiều tiên sinh có đủ thời gian để lo liệu. Không được, xem ra phải tìm cách để Thanh Liên và Bảo Bảo chậm thêm một ngày nữa mới được.

Dừng ngựa, Liễu Vô Song tỏ vẻ quan tâm, tiến đến nhìn thấy Thanh Liên và Bảo Bảo thần sắc đều như đang cố đè nén gì đó liền lên tiến hỏi " Thanh Liên, Bảo Bảo, các người sao vậy? mệt mỏi do cỡi ngựa sao?"

Hai người xấu hổ gật gật đầu, không thể nói là bọn họ đang bị dục hỏa thiêu đốt.

" Cảm thấy xương cốt rã rời, e là hôm nay ngủ tới ngày mai cũng còn chưa dậy nổi". Bảo Bảo giả bộ mệt mỏi nói " Liễu đại ca, cơm chiều hôm nay chúng ta không ăn, ta muốn đi ngủ, trước bữa trưa mai, các người đừng ai đánh thức ta, được không?"

"Đương nhiên được, nhưng người không ăn cơm chiều cũng không ăn điểm tâm, không sợ bị đói sao?" Liễu Vô Song còn đang tìm cách nào để giữ bọn họ lại một ngày, giờ nghe Bảo Bảo nói vậy giống như là chết đuối với phải cọc, vội vàng gật đầu.

"Đừng lo, ta ở nhà cũng hay như thế, ca ca người cũng mệt mỏi lắm rồi phải không? vừa ôm ta cho khỏi ngã, vừa phải cỡi ngựa nha", Bảo Bảo tìm lý do cho mình xong cũng không quên Thanh Liên.

"Có hơi mệt một chút. Vô Song, ngựa chạy nhanh quá, ta không thể khống chế cho nó chạy chậm hơn, chúng ta ở lại đây một ngày đi, từ đây về nhà người, chúng tay ngựa khác được không?" Thanh Liên cũng tìm một lý do rất hoàn hảo.

Liễu Vô Song lập tức lộ ra vài phần đau lòng, vội vàng nói, "Các người cứ việc về phòng nghỉ ngơi đi, đến bữa cơm trưa mai, ta gọi các người dậy, có cần ta phân phó chương quây chuẩn bị hai thùng nước tắm để các người ngâm mình cho thoải mái không?"

"Không cần, thật là cảm thấy được thân mình vô lực! Ngày mai mới tắm rửa đi, Vô Song, người cũng nghỉ ngơi sớm đi"

"Ta không sao, chương quây, cho ba gian phòng thượng hạng, mau" Liễu Vô Song không chút mệt mỏi.

"Dạ, thỉnh ba vị theo tiểu nhân", tiểu nhị vừa lên tiếng, vừa cầm đèn dẫn đường, thực ra thì trời vẫn chưa tối nhưng đối với những khách phú quý như vậy thì khách điểm tự nhiên sẽ chiêu đãi tận tình, trời chưa tối cũng đã thấp đèn.

Liễu Vô Song ngủ phòng bên ngoài, kế tiếp là phòng của Thanh Liên và Bảo Bảo, làm như vậy là muốn bảo hộ bọn họ, nếu có ai tới gần cầu thang thì Liễu Vô Song là người đầu tiên nghe thấy.

Thanh Liên cùng Bảo Bảo cơ hồ đầu cũng không quay về liền tự bước vào phòng, Liễu Vô Song tập trung lắng nghe, phát hiện không có động tĩnh gì, nghĩ là bọn họ đã ngủ nên cũng lắc đầu cười, lại đưa tay sờ xuân hương trong ngực, tính ngày mai lại cho Bảo Bảo ăn.

Lương không tuy rằng ngon nhưng cũng không bằng đồ ăn nóng hôi hổi, cho nên sau khi nghe ngóng chung quanh xong, Liễu Vô Song cũng yên tâm nên xuống lầu dùng cơm.

Ngay khi hán vừa ra khỏi phòng, Thanh Liên đã trèo lên giường Bảo Bảo, bày ra kết giới, dập tắt lửa cho nhau.

Chương 47

VÔ SONG PHỦ

Trước buổi trưa hôm sau, không đợi Liễu Vô Song đến gọi, Thanh Liên đã thần thanh khí sảng mở cửa đi ra trước, so với bộ dáng mệt mỏi ngày hôm qua thì lúc này mặt hán tỏa sáng, tâm tình vô cùng tốt, làm cho Liễu Vô Song sững sốt một hồi.

Tuy rằng vẫn là khuôn mặt bình thường như trước kia, nhưng Liễu Vô Song cảm thấy gương mặt hán mỗi ngày một đẹp hơn trước, càng nhìn càng hấp dẫn, xem ra hán thực sự yêu thích Thanh Liên, tuy rằng dùng từ xinh đẹp để hình dung về gương mặt của Thanh Liên vẫn còn cách xa vạn dặm nhưng quả thực mỗi một động tác, mỗi một cái giơ tay nhắc chân của Thanh Liên trong mắt hán đều tràn ngập phong tình.

"Thanh Liên, người tỉnh? Vốn đang tính một lát nữa mới đi đánh thức người, ngủ ngon không?"

Thực ra nhìn biểu tình của Thanh Liên là biết hán ngủ ngon rồi nhưng Liễu Vô Song muốn kiếm cớ để nói chuyện, hán muốn nghe tiếng nói réo rắt động lòng người của Thanh Liên.

Thanh Liên đương nhiên là ngủ vô cùng ngon, hán làm cho Bảo Bảo rất cuộc nhận thức được hậu quả khi khơi lửa là thế nào, nếu không do thời gian không cho phép, lúc này hán còn chưa muốn rời giường a.

Đối với tâm tư của Liễu Vô Song, lúc này Thanh Liên cũng rộng lượng mà không so đo, làm bộ như không biết "ngủ rất ngon, cảm giác đau mỏi đã rồi kia đã không còn, đêm qua Vô Song nghỉ ngơi thế nào?"

Liễu Vô Song gật gật đầu, không dám nói hán nghĩ tới bọn họ cả đêm nên không ngủ được chút nào, nhưng dù sao hán cũng là người luyện võ, cả đêm không ngủ cũng không tính là gì, hiện tại có thể nhìn thấy Thanh Liên thì tinh thần càng tốt hơn "ta ngủ cũng khá ngon, Thanh Liên có thấy đói bụng không?"

"Ta không đói, trước kia cũng không ăn cơm trưa, cho nên cũng không cảm thấy đói, Vô Song nếu đói bụng thì xuống lầu ăn trước đi"

"Cũng đã tới lúc gọi Bảo Bảo dậy rồi"

Hai người đứng bên hành lang nói chuyện, không ai tiến thêm bước nào, làm như khoảng cách giữa hai người như vậy là vừa phải, Liễu Vô Song thì sợ càng tới gần, người được mùi hương trên người Thanh Liên thì sẽ không không chế được mà làm chuyện thất lễ, còn Thanh Liên vì đã biết tâm tư của hắn nên cố ý tạo khoảng cách.

Đối với việc bị nam tử yêu thích, hắn không sợ hãi hay chê bai, hắn từng nghĩ nếu Bảo Bảo là nam tử thì việc hắn chấp nhận nàng cũng có khả năng rất cao, cho nên trong tình yêu không có phân biệt giới tính, chỉ cần có cảm giác. Hắn và Bảo Bảo là cùng một loại người, khi gặp nhau sẽ hấp dẫn nhau, mà Liễu Vô Song thì...thực xin lỗi, chỉ có thể xem hắn là bằng hữu mà không có tình cảm nào khác.

Còn Kiều tiên sinh cả gan dám tính kế hắn kia, hắn sẽ làm cho hắn cảm nhận được việc chõ mồm vào chuyện người khác thì sẽ có kết quả thế nào.

"Để cho nàng ngủ thêm một lát đi, sợ là chưa chịu dậy đâu, ở nhà được chịu riel nên quen rồi". Khóe miệng Thanh Liên hơi cong lên, làm cho Liễu Vô Song càng nhìn hắn si mê hơn, Thanh Liên chưa bao giờ xuất hiện biểu tình này, âm thầm thở dài một cái, quả thật Thanh Liên càng nhìn càng đáng yêu.

"Ca ca không phải quân tử, lại nói xấu sau lưng Bảo Bảo, ai nói ta không dậy nổi? ta rất tốt nha". Lời vừa dứt đã thấy cánh cửa phòng bị mở ra, Bảo Bảo mặc xiêm y màu xanh nhạt, bên ngoài là áo khoác màu vàng kia đi ra, ý vị liếc nhìn Thanh Liên một cái.

Liễu Vô Song lại thêm một lần ngừng thở, chỉ mới không gặp một đêm, không chỉ Thanh Liên trong mắt trở nên xinh đẹp, phong tình vô hạn mà ngay cả Bảo Bảo, hơi thở dường như cũng thay đổi, vẫn linh động, thanh xuân nhưng lại tăng thêm cảm giác không thể diễn tả bằng lời, làm cho người ta nhìn thấy nàng thì muốn tiếp cận nàng càng gần, càng nhiều.

Túm lại, trong mắt hắn, tuyệt sắc thiên hạ cũng kém đôi huynh muội này ba phần.

" Phải không? Ta lại tưởng nàng lên giường ngủ thêm một ngày nữa nha", Thanh Liên đáp lại, tầm mắt như có như không nhìn lướt qua thất lưng tinh tế của nàng.

Bảo Bảo bị hắn nhìn thấy có cảm giác nơi hắn nhìn qua nổi lên một cổ tê dại, dùng sức nắm chặt tay hắn, còn làm bộ không cần thận để cho bộ ngực đụng phải khủy tay hắn, đặc ý khi cảm nhận được Thanh Liên trở nên cứng ngắc " ca ca quá coi thường Bảo Bảo, chỉ là cỡi ngựa một ngày mà thôi, cũng không đến nỗi không đi được. Ca ca nếu không tin thì hôm nào chúng ta mỗi người một con ngựa thì tài với nhau?"

" Người không chịu thua? Vậy được, chờ sau khi trở về, chúng ta sẽ lại thử một lần, bất quá đừng trách ca ca không nhắc nhở người, là người khiêu chiến trước, đến lúc đó dù cho có cầu xin tha thứ, ta cũng sẽ không buông tha người"

Thanh Liên lập tức mỉm cười tiếp nhận khiêu chiến của nàng, Bảo Bảo đỏ mặt " chưa biết ai cầu xin tha thứ đâu, ca ca nếu có cầu xin thì ta tuyệt đối cũng không bỏ qua cho người"

" Cầu còn không được đâu!"

Hai người đối đáp qua lại làm cho Liễu Vô Song cảm thấy chuyện bọn họ nói không phải là một cuộc thi cỡi ngựa mà nghe ra lời bọn họ nói rất ám muội " các người đang nói tới chuyện thi cỡi ngựa sao?"

Hai người ngẩn người, đồng thời gật đầu, biểu tình vô tội nhìn Liễu Vô Song," Đúng vậy!"

Đúng là đang nói thi cỡi ngựa, có điều không thực sự cỡi ngựa mà là ở trên giường cỡi nhau, đáng thương cho Liễu Vô Song bị bọn họ trả lời đồng thanh như vậy thì nổi lên xấu hổ, đôi huynh muội này thực sự không phải là thân huynh muội sao? Sao biểu tình vô tội lại giống nhau như thế, ăn ý vô cùng.

" Nếu thật sự muốn thi đấu thì Liễu gia có rất nhiều ngựa, cũng có trường đua, Thanh Liên và Bảo Bảo muốn lúc nào thi đấu cũng được, nhưng bảo Bảo bây giờ còn chưa biết cỡi ngựa, đợi khi học xong, muốn thi đấu với Thanh Liên thì sợ là cũng không thắng nổi"

Liễu Vô Song vừa nói xong, Thanh Liên bật cười lớn còn Bảo Bảo thì hung hăng liếc hắt một cái, tức giận đến đỏ cả hai má, còn Liễu Vô Song bị biểu tình bất đồng của hai người làm cho ngáy ngốc, hắt nói sai cái gì sao?

" Thanh Liên, Bảo Bảo, ta nói sai cái gì sao?"

" Không, không có, người nói rất đúng, Bảo Bảo, Vô Song nói gì người cũng nghe rồi phải không? người nhất định không thắng được trận đấu này đâu". Thanh Liên thẳng lưng, tiếng cười tuy rằng đã ngưng nhưng ý cười thì cũng không giảm.

Bảo Bảo hung hăng nhéo tay Thanh Liên một cái, nghiêng răng nghiêng lợi " ca ca, ta không có hiểu học giống như ca ca vậy, cái gì cũng học trộm, ngay cả cỡi ngựa cũng vậy, bắt quá ca ca, chắc người cũng biết có câu " hư chiêu thắng chính chiêu", cho nên...chúng ta đi thôi"

Bảo Bảo tức giận đến phát run, Thanh Liên rõ ràng chỉ là một người mới vào nghề nhưng lại biết nhiều phương pháp để gây sức ép người khác ở trên giường như vậy, thì ra hắt có một bức đông cung đồ với một trăm lẻ tám chiêu thức khác nhau, hôm qua nếu hắt không cẩn thận bị nàng phát hiện thì e rằng nàng còn bị hắt ép ở trên giường tới mức nào.

Nhưng không sao, hảo nữ không cùng nam tranh, chờ khi nàng trở lại Xà tộc, lấy ra bảo bối của mẫu thân, trước đây nghĩ rằng nàng không cần tới nhưng hiện giờ xem ra...mẫu thân quả là nữ trung hào kiệt.

Đến lúc đó, nàng không tin không hàng phục được hồ ly tinh Thanh Liên này.

Thanh Liên đột nhiên cảm thấy rung mình, mỉm cười nói " Bảo Bảo, không ai nói cho người biết dùng võ mồm không giải quyết được vấn đề gì sao?"

"Đúng, nhưng mà ca ca, ta chưa từng nói với người sao? Bắc Dao phu nhân đã dùng cách nào để chế phục Bắc Dao lão gia sao? Trong đó có cả phương thức cỡi ngựa, cho nên nếu người muốn kết hôn với Bắc Dao tiểu thư thì trình độ của ca ca e là vẫn còn kém một chút"

Không thể quang minh chính đại đề cập đến phụ thân và mẫu thân, cho nên Bảo Bảo chỉ có thể dùng họ Bắc Dao để nói, chuyện này Liễu Vô Song không biết nhưng Thanh Liên thì sắc mặt thay đổi, âm tình bất động, do dự nhìn Bảo Bảo " người tin tưởng?"

" Ta tin tưởng vô cùng, ca ca, đến lúc đó người tự mình trải nghiệm chẳng phải sẽ biết sao?". Bảo Bảo ung dung nhìn lại Thanh Liên, khó có lúc làm cho hắt thay đổi biểu tình, trong lòng sáng khoái vô cùng.

Thanh Liên hiểu biết rất ít về Bắc Dao Quang, bấm đốt ngón tay cũng không đoán được nửa điểm về tương lai của nàng, nhưng xem nàng sinh ra một đứa con tinh linh cổ quái như Bảo Bảo, còn có Như Mặc luôn ngoan ngoãn phục tùng nàng thì chắc nàng cũng có vài phần năng lực. Mà Bảo Bảo vốn không sợ trời, không sợ đất nhưng khi nói tới mẫu thân thì lại có vài phần kiêng kị, làm cho Thanh Liên không khỏi lo lắng, có phải Bắc Dao Quang thực sự có vũ khí bí mật, bản thân là huyết nô của Bảo Bảo đã đủ thâm rồi, nếu ở trên giường còn bị nàng ăn gấu gao thì...Thanh Liên vừa nghĩ tới đã thấy tương lai ảm đạm.

"Thanh Liên, hôn thê của người xuất thân từ võ lâm thế gia sao? Tài cỡi ngựa rất cao phải không?", Liễu Vô Song luôn vào lúc không thích hợp, nói những điều không thích hợp làm người ta dở khóc dở cười.

Lúc này, người cười là Bảo Bảo, còn Thanh Liên thì âm thầm bực mình.

Sau lần đầu tiên triền miên, thắng bại trên giường còn chưa phân định nhưng nàng đã tạm thắng trận chiến võ mồm, cho nên Bảo Bảo cảm thấy nên thỏa mãn với chiến thắng.

Sau bữa trưa, ba người nhàn tản lên đường, Bảo Bảo dung mạo tuyệt sắc nên thu hút rất nhiều người nhìn

ngắm, hơn nữa bên cạnh nang lại là hai nam nhân xuất sắc, một người tuấn mỹ siêu phàm, một người dung mạo bình thường nhưng khí chất cao quý, càng khiến cho ba người nổi bật giữa một đám phàm phu tục tử, như phụng giữa bầy gà.

Đi hết hai con phố thì Thanh Liên và Bảo Bảo nhận ra Vân Hải thành có thể coi là đại bản doanh của Liễu gia, nơi này các nơi Liễu gia cư ngụ không quá nửa ngày đường, cho nên dân cư ở đây đương nhiên biết Liễu Vô Song, người đi bên cạnh hắn thì có ai dám trêu chọc. Nói không chừng phân nửa sản nghiệp trong thành là thuộc về Liễu gia.

Hai người đoán không sai, Vân Hải thành đúng là thuộc về Liễu gia, khách điểm nơi họ nghỉ trọ là loại cao cấp, người nơi này đương nhiên không dám vô lễ với khách của Liễu công tử. Lẽ ra Liễu Vô Song cũng không cho phép mọi người nhìn bọn họ quá chần chú nhưng dù sao Bảo Bảo xinh đẹp tuyệt trần, cho dù có sợ hãi thế lực của Liễu gia nhưng yêu cái đẹp là bản tính của con người, cho nên Liễu Vô Song cũng không thể ngăn cản ánh mắt của người khác.

Bảo Bảo vẫn khoát tay Thanh Liên như trước, làm nũng với hắn. Thanh Liên cũng hưởng thụ bộ dáng làm nũng của nàng mà Liễu Vô Song cũng không ghen, với hắn thì Thanh Liên và Bảo Bảo trước sau gì cũng là người của hắn, cho nên bọn họ thân mật một chút với nhau cũng không sao.

Bảo Bảo không quen dò xét tâm tư người khác cho nên vẫn vô tư kéo tay Thanh Liên, vui vẻ nói đông nói tây, còn Thanh Liên thì trong lòng cười lạnh, giới cho Liễu Vô Song, giới cho Kiều tiên sinh, nghĩ rằng thế giới này đều là của bọn họ sao?

Hắn thật chờ mong xem bọn họ còn có mưu kế cùng bẫy rập gì để dành cho hắn.

° ° °

Liễu gia - Vô Song phủ

" Công tử hồi phủ—"

Nhà ngang dãy dọc, mái ngói sừng sững kéo dài, đình đài lầu các uốn lượn cùng với hoa viên tươi đẹp, suối chảy núi giả...hết sức lịch sự, tao nhã mà không kém phần xa hoa, làm cho người ta phải suýt xoa khen ngợi không thôi.

Rường cột chạm trổ công phu, muôn hoa khoe sắc, vật dụng sang quý...quả không hổ với danh hiệu thiên hạ đệ nhất gia

Liễu Vô Song có thể nói là thiên hạ đệ nhất nhân, cho dù là hoàng đế trong cung thì hưởng thụ cũng chỉ như thế là cùng.

" Liễu đại ca, nhà ngươi quả nhiên không giống bình thường!", Bảo Bảo cũng âm thầm ngưỡng mộ, nhìn thoáng qua Thanh Liên như muốn nói Vô Song phủ của Liễu Vô Song còn lớn và xa hoa hơn Hỏa Hổ cung của hắn, nhưng Vô Song phủ thực ra cũng đẹp hơn Xà cung của nàng.

Bảo Bảo nghĩ sau khi trở về thì cho kiến tạo sư trong tộc đến Vô Song phủ nhìn qua một chút để có thể cải tạo Xà cung của nàng cho đẹp hơn, nếu không thì thực sự có chút mất mặt, dù sao bọn họ cũng là yêu tinh nhưng vẫn không biết cách hưởng thụ bằng nhân loại.

" Bảo Bảo thích không? Ta đưa ngươi đi thăm hoa viên", Liễu Vô Song thấy Bảo Bảo tán thưởng thì như tiểu hài tử được khen ngợi nên cao hứng vô cùng, bộ dáng ân cần như chuẩn bị hiến vật quý.

"Có hồ sen không?" Bảo Bảo thuận miệng hỏi, lúc trước nghe hắn nói Liễu gia có mười bảy cái hoa viên, nếu xem từng cái một thì e rằng mất vài ngày cũng chưa xong, nàng mới không có nhã hứng nhiều như vậy, lúc ở Hỏa Hổ cung, nàng ở tại Liên cư nên nghĩ chắc Liễu gia cũng sẽ có Liên hoa viên.

"Có, nhưng thời gian này không phải mùa sen nở hoa, Liên viên cảnh sắc kém xa Liễu viên, Bảo Bảo ngươi vẫn muốn ở tại Liên viên sao?" Liễu Vô Song không có ý kiến chuyện Bảo Bảo thích ở đâu, chỉ là hắn muốn đưa cho nàng những gì tốt nhất mà thôi.

"Ta chỉ thích hoa sen, nên ở Liên viên đi", Bảo Bảo kiên quyết.

Thanh Liên khước miệng hơi nhếch lên " Vô Song, cứ ở Liên viên đi, Bảo Bảo đúng là từ nhỏ đã thích Liên viên, ở nhà cũng ở trong Liên các"

Nếu ngay cả Thanh Liên đều nói như vậy, Liễu Vô Song làm sao còn có ý kiến gì nữa, vội vàng gật đầu " được, để ta sai hạ nhân chuẩn bị chu đáo, bây giờ đã tới giờ cơm trưa, hôm nay sẽ để cho Bảo Bảo và Thanh Liên thưởng thức thức ăn Giang Nam chân chính, thấy thế nào?"

"Vậy thực tốt quá", Bảo Bảo nghe nói sắp được ăn liền cao hứng vô cùng, từ lúc mẫu thân và phụ thân không ở nhà, Thanh nhi và Ngọc Linh Lung thì quay về Thú tộc, trong tộc lại không có mấy người biết cách chế biến thức ăn của con người, vài lần tìm tới hoàng cung đại nội của dân tộc Hồ kiếm thức ăn nhưng chỉ ăn được một chút đã thấy ngán, bây giờ nghe nói tới đồ ăn Giang Nam chính tông, Bảo Bảo đương nhiên là thích rồi.

Nhìn thanh thể của Liễu gia thì cũng biết thức ăn của họ tuyệt đối sẽ không kém, nếu ăn ngon thì sau này trở về tộc, thức ăn của nàng cũng sẽ làm y như Liễu gia là được.

Bảo Bảo để ý tới kiến trúc và đồ ăn của Liễu phủ, còn Thanh Liên thì tập trung tìm người hấn muốn tìm, quả nhiên là người của Hỏa Hồ tộc hấn, tuy rằng che giấu hơi thở rất tốt nhưng làm sao có thể qua mắt hấn được.

Chỉ cần nhìn thấy mặt thì hấn sẽ biết Kiều tiên sinh rốt cuộc là ai, bất quá theo đánh giá trước mắt thì đạo hạnh của người này còn cao hơn trưởng lão trong tộc, nhưng chuyện của hấn và Bảo Bảo vốn là bí mật, các trưởng lão còn chưa biết, cũng không ở trong tộc, vậy là ai đã thông báo bọn họ.

Thanh Liên nào biết chuyện Kiều tiên sinh gặp gỡ bọn họ đều là tình cờ, ngẫu nhiên, hấn vốn ở nhân gian báo ân, chưa từng nghĩ sẽ có ngày nhìn thấy Hồ vương đại nhân của mình cũng nữ yêu tinh khác đi lại thân mật, hơn nữa chủ nhận huyết khế của hấn chính là Liễu Vô Song. Vì muốn một công đôi việc mà mới nảy sinh cơ sự.

Cho nên mọi chuyện đều không tránh khỏi số mệnh và một chữ duyên.

Liễu Vô Song nhìn thoáng qua thân ảnh chợt lóe lên rồi biến mất ở cửa thạch động ở phía xa, âm thầm cao hứng, xem ra Kiều tiên sinh đã có chuẩn bị tốt, tuy rằng không biết Kiều tiên sinh vì sao lại tự tin như thế nhưng đã nhiều năm qua, mưu trí của Kiều tiên sinh chưa từng làm hấn thất vọng, thân ảnh lúc này là gã sai vặt bên cạnh Kiều tiên sinh, chắc là Kiều tiên sinh muốn hấn xuất hiện để làm cho mình thấy yên tâm.

" Thanh Liên, Bảo Bảo mời đi bên này", Liễu Vô Song lập tức dẫn bọn họ đi đến Liên viên.

Dọc đường đi gặp rất nhiều nha hoàn và gia đình, thấy bọn họ đi qua đều cung kính hành lễ, Bảo Bảo và Thanh Liên dù sao cũng là khách nên không có ý kiến, còn Liễu Vô Song đã quen có người hầu hạ nên cũng không thấy có gì là bất tiện.

Kiều tiên sinh cũng không phải là một lão già bầy, tám chục tuổi mà chỉ là một nam tử trung niên khoảng chừng bốn mươi đến năm mươi tuổi, đang khom lưng nghênh đón bọn họ ở tiền sảnh.

" Thiếu gia đã trở lại! Một đường vất vả!"

" Kiều tiên sinh, tới vừa lúc, đây là hai vị bằng hữu ta kết giao trên đường, Thanh Liên công tử, cùng muội muội hấn, Thanh tiểu thư. Sau này huynh muội Thanh Liên sẽ cư ngụ ở Liên viên, Bảo Bảo, đây là Kiều Vị, lão sư của ta, ta vẫn hay gọi hấn là Kiều tiên sinh, các người cũng có thể gọi hấn như vậy"

Liễu Vô Song hồn nhiên giới thiệu.

Bảo Bảo có chút hồ nghi nhìn thoáng qua Kiều tiên sinh đang đứng đối diện, trong lòng có nhiều thắc mắc nhưng cũng không biểu hiện ra ngoài, biểu tình như là chưa từng nhìn thấy hấn. Tuy nhiên nàng nhớ lại chuyện Thanh Liên giấu diếm nàng mấy ngày trước cũng là vì người này, cũng đoán ra Thanh Liên đã nhận ra sự tồn tại của người này nhưng muốn tự tay giải quyết, không cho nàng can thiệp nên mới không nói cho

nàng biết.

Một khi đã như vậy, nàng sẽ phối hợp diễn với Thanh Liên, người này đạo hạnh không thấp, chắc là có địa vị không nhỏ trong Hỏa Hồ tộc, hơn nữa nhìn hần thân thiết với Liễu Vô Song như vậy thì chắc đã ở Liễu phủ không phải một hai ngày, lại nhân lúc giữa đường xuất hiện một Trình Giáo Kim là Liễu Vô Song nên người này mới lợi dụng để tách nàng và Thanh Liên ra, ngày đó Thanh Liên đột nhiên nổi giận cũng vì người này. Vậy thì cứ giao cho Thanh Liên xử lý là được.

Mà Thanh Liên trong mắt ảm áp ý cười, vẻ mặt khách khí, không có chú ngoài ý muốn, phối hợp với Bảo Bảo quả là không có chút sơ hở nào, làm cho Kiều tiên sinh lại âm thầm hốt hoảng, suy nghĩ xem mình có để lộ tung tích hay không, Hồ vương đại nhân nhìn thấy mình cũng không có chút bất ngờ thì hần còn miễn cưỡng chấp nhận nhưng còn làm một bộ dáng khí định thần nhàn thì thật là bất thường.

Nhưng lúc này thì ngoài trừ tiếp tục thực hiện kế hoạch, cũng không còn đường lui nào khác.

Tâm tư xoay chuyển, lập tức tiến lên hành lễ " Tại hạ Kiều Vị, gặp qua Thanh công tử, Thanh tiểu thư"

"Kiều tiên sinh đa lễ, phải nói là Thanh Liên gặp qua Kiều tiên sinh mới đúng", Thanh Liên hòa nhã đáp lại.

" Không dám nhận, không dám nhận, Thanh công tử là khách quý của thiếu gia, tất nhiên là Kiều Vị phải chào hỏi", Kiều Vị nào dám nhận lễ của Hồ vương đại nhân, hần vội vàng xoay người hành lễ.

Bảo Bảo trong lòng cười thầm, yên lặng nhìn Thanh Liên cố ý làm khó người nọ, nhưng Liễu Vô Song thì không thấy thế " được rồi, được rồi, đều là người trong nhà, cần gì khách khí a, các người cứ hành lễ qua lại thì đồ ăn nguội hết rồi"

Thanh Liên mỉm cười gật đầu, trên trán Kiều tiên sinh đã lấm tấm mồ hôi.

Chương 48

GIAO PHONG TRONG BỮA TIỆC

Sau khi an vị, vì có kinh nghiệm việc hành lễ lúc trước cho nên Kiều tiên sinh dù nói thế nào cũng không dám ngồi ghế chủ tọa, chỉ dám ngồi một bên, còn cẩn thận quan sát Thanh Liên và Bảo Bảo.

Nhưng cho dù hần có hỏa nhãn kim tinh cũng không nhìn ra Bảo Bảo là yêu tinh gì, hơi thở không khác gì người Hỏa Hồ tộc, nhưng hần rõ ràng biết trong tộc không có người nào như Bảo Bảo.

Tư cách của hần ở trong tộc không phải là cao nhất nhưng bối phận cũng không thấp, hần từ khi tiếp nhận sứ mệnh thủ hộ cho Hồ vương đại nhân thành tiên thì cũng đã trải qua hơn bốn ngàn năm, đạo hạnh ở trong tộc cũng có thể xếp vào hàng tiên bối, tiểu yêu bình thường, hần chỉ liếc mắt một cái đã nhận ra được chân thân, nhưng muội muội của Hồ vương đại nhân này thì nhìn hoài cũng không đoán ra được.

Kiều tiên sinh ảo não cùng bất an đương nhiên là có thể hiểu.

Bàn ăn không nhỏ, Liễu Vô Song ngồi vị trí chủ tọa, bên cạnh hần là Thanh Liên, tiếp theo là Bảo Bảo, còn Kiều tiên sinh vì giữ bối phận nên ngồi ở vị trí xa Liễu Vô Song nhất, thành ra trên bàn có bốn người mà một mình hần cô độc một bên, nhìn thế nào cũng thấy sự tồn tại của hần thực xấu hổ và quái dị.

Nhưng Liễu Vô Song đang cao hứng nên không có rảnh để giải vây cho hần, thậm chí cũng không phát hiện ra tình cảnh xấu hổ của Kiều tiên sinh.

Mà Thanh Liên cùng Bảo Bảo tự nhiên lại càng không chủ động mở miệng.

Trên bàn đều là mỹ vị điển hình của Giang Nam: đậu hủ La Hán, liên hương thoát cốt kê, hắc tương xương cốt, tổ màu kim khâu, rượu nương cá...khai vị còn có tổ yến hầm sen, bát bầu, mà chén đĩa bọn họ dùng đều có màu xanh lá, thể hiện sự phú quý của Liễu gia mà không mang theo tục khí.

Liễu Vô Song khách khí vươn tay, làm ra tư thế mời nói vớ " Thanh Liên, Bảo Bảo, đừng khách khí, mau ăn đi, nếm thử thức ăn nhà ta có phải ngon hơn bên ngoài hay không?"

Thanh Liên không vội nhưng Bảo Bảo đã không khách khí cầm lẩu đôi đũa, bắt đầu gấp rau trước mặt mình.

Dù sao Kiều tiên sinh kia cũng đã có Thanh Liên đối phó, nàng chỉ cần tập trung ăn là được.

Hạt sen bùi mà mềm, dường như có cho thêm mật nên vừa giữ được hương vị lại mang thêm vị ngọt, ăn rất ngon, còn tổ yến thì trắng mịn, trong suốt nổi lên trên hạt sen, vừa cho vào miệng đã tan, uống rất ngon, mấy món khác cũng làm cho Bảo Bảo nhìn với ánh mắt thèm thuồng.

Nhất thời, không hề nghĩ ngợi, cầm lấy muỗng múc một cái " Thanh Liên, nếm thử, uống ngon lắm nha"

Cố ý không gọi hấn là ca ca, quả nhiên không ngoại dự đoán đã thấy ánh mắt của Kiều tiên sinh khẩn trương và có chút căm thù, tuy rằng trên mặt hấn không có biểu hiện gì.

Bảo Bảo lập tức quay sang, ném cho hấn một ánh mắt khiêu khích và trêu chọc, đồng thời tự tay đưa bát tới trước mặt Thanh Liên.

Kiều tiên sinh thấy động tác của nàng thì trong mắt lại hiện lên sự châm biếm, Hồ vương đại nhân đã không cần ăn uống mấy ngàn năm rồi, ngay cả Vân Liên hoa ở trong tộc mà người thích ăn nhất cũng không ăn miếng nào, thì sao có thể ăn thức ăn của con người chứ.

Nhưng mà ngay sau đó hấn liền mở to mắt, không dám tin những gì mình nhìn thấy, còn bối rối đến mức hất đổ thố canh trước mặt, tiếng đồ sứ vụn vỡ vang lên thanh thúy, nguyên nhân là do hấn nhìn thấy Hồ vương đại nhân ung dung ăn thức ăn trong chén mà Bảo Bảo đưa cho.

Bảo Bảo đắc chí nhìn hấn.

Liễu Vô Song mặc dù không biết vì sao Kiều tiên sinh lại thất thố như thế, tuy không lên tiếng trách cứ nhưng vẻ mặt đã có chút bất mãn, ngữ khí trầm thấp mang theo mấy phần cảnh cáo " Kiều tiên sinh, người làm sao vậy? mệt mỏi lắm sao?"

Đến phiên Liễu Vô Song không vui, tâm của Kiều tiên sinh càng căng thẳng hơn, vội vàng không chế tinh thần, đứng dậy thi lễ " Kiều vị thất lễ, làm kinh động đến thiếu gia và hai vị khách quý, thực sự là xấu hổ, xin thiếu gia trách phạt"

" Kiều tiên sinh là lão sư của Vô Song, là bậc trưởng bối, chỉ vì vô ý đánh vỡ một cái thố mà thôi, Vô Song sẽ vì việc nhỏ này mà trách cứ Kiều tiên sinh sao? Tiên sinh nên ngồi xuống đi, về phần chúng ta có bị kinh hách hay không, không cần nói tới"

Thanh Liên cử chỉ tao nhã, buông cái chén xuống, dùng khăn lụa trắng như tuyết lau miệng, ôn nhuận lên tiếng.

Liễu Vô Song vừa nghe hấn nói vậy, cảm giác khó chịu cũng tan biến, liên tục nói " đúng vậy, Thanh Liên nói rất đúng, tiên sinh đừng quá câu nệ, mau ngồi xuống"

Nha hoàn lúc này đã mang đĩa mới lên, đồng thời một gã sai vặt linh hoạt cũng đã đem các mảnh vỡ quét dọn sạch sẽ.

" Tạ ơn thanh công tử, cảm ơn thiếu gia!" Kiều tiên sinh miễn cưỡng trấn định tâm thần ngồi xuống, tầm mắt cùng vẻ mặt rốt cuộc cũng không còn thông dong như trước.

Hồ vương đại nhân thế nhưng lại ăn uống một lần nữa, chẳng lẽ đạo hạnh của Hồ vương đại nhân thực sự không cao như nhìn thấy, bị yêu nữ không rõ chân thân kia làm cho động tâm?

Tin tức truyền về cho biết bọn họ gần như là cùng ăn, cùng đồng hành, khi chưa gặp Liễu Vô Song thì thậm chí còn ở cùng phòng, tuy rằng đó là phòng đôi nhưng cũng khó tin được yêu nữ kia không dùng sắc đẹp để dụ dỗ Hồ vương đại nhân, nếu bọn họ đã xảy ra chuyện không nên xảy ra thì việc tách bọn họ ra lại càng khó

khăn hơn.

Suy nghĩ một hồi lại thấy, yêu nữ này tuy rằng xinh đẹp nhưng phong tình vẫn còn kém cõi nhiều, còn chưa bằng mị hoặc của Hồ vương đại nhân. Mà Hồ vương đại nhân mấy ngàn năm qua đều dốc lòng tu luyện, thanh tâm quả dục, lẽ ra bất luận thế nào cũng không thể bị yêu nữ không rõ kia câu dẫn mới phải, nhưng tình huống trước mắt cho thấy Hồ vương đại nhân đã bị nàng mê hoặc rồi.

Bởi vì Thanh Liên ăn thức ăn do Bảo Bảo gấp cho, làm cho Kiều tiên sinh nuốt không vô, trong đầu luôn nghĩ phải tìm cách nào để giải quyết chuyện này, bất an và lo lắng.

Bảo Bảo không rảnh nhìn bộ dáng của hắn, tiếp tục tập trung vào cao lương mỹ vị trước mặt, đồng thời cũng gấp bỏ một ít thức ăn vào chén Thanh Liên, mà Thanh Liên cũng khó có dịp được Bảo Bảo phục vụ cho nên ngồi im hưởng thụ sự chăm sóc của nàng, đồng thời cũng cố ý làm cho Kiều Vị xem, cho hắn biết sự tồn tại của Bảo Bảo tuyệt đối không giống người thường.

Chiếc đĩa của Liễu Vô Song lúc này cũng chạm đến bát của Thanh Liên, trên đó là một miếng thịt bò, Thanh Liên ngẩn ra, mắt Bảo Bảo cũng tối lại, mà Kiều tiên sinh thì hiểu là vấn đề ở chỗ nào. Liễu Vô Song ngu ngốc, đã nói với hắn là chỉ cần xum xoe lấy lòng yêu nữ kia thôi, sao hắn lại làm cái chuyện khinh nhờn này với Hồ vương đại nhân?

Hắn hành động quái dị như vậy, e là Hồ vương đại nhân đã sớm nghi ngờ, chỉ cần dùng thuật đọc tâm một chút là biết, có lẽ cả thân phận của mình cũng đã bị bại lộ. Kiều tiên sinh hận không thể dùng đôi đũa kia đánh lên đầu Liễu Vô Song một cái, cho hắn tỉnh ra, phạm nhân như hắn cũng muốn dính tới Hồ vương đại nhân sao?

Đang định lên tiến thì đôi đũa của Liễu Vô Song đã đưa thẳng tới chén của Bảo Bảo, cũng là thịt bò mà nàng thích nhất, Kiều tiên sinh nuốt chút nữa ngất xỉu vì xúc động, mà Thanh Liên và Bảo Bảo khóe miệng đều có vẻ cứng nhắc.

Thanh Liên âm thầm thở dài, Liễu Vô Song này thực hết thuốc chữa rồi, hắn xem bọn họ là ai chứ? Còn gấp cho mỗi người một miếng, thoạt nhìn thì rất công bằng, không thiên vị ai nhưng cho dù bằng hữu cũng không đối xử như vậy, mà hành động thân thiết này giống tình nhân dành cho nhau nhiều hơn.

Hắn còn tưởng là biểu hiện của hắn rất tự nhiên, người khác không nhìn ra được tâm tư của hắn, có phải là hắn quá ngây thơ không?

"Vô Song, ta không phải là nữ nhân, ta sẽ tự mình gấp"

Quen biết nhiều ngày như vậy, có thể nói đây là lần đầu tiên Thanh Liên nặng lời với Liễu Vô Song, cũng không để ý mà nói thẳng ra, nếu không làm như vậy thì sợ là sau này Liễu Vô Song còn làm những chuyện khiến hắn không chịu nổi, cứ tự làm theo ý mình, hơn nữa hắn cũng phải thị uy trước mặt Kiều tiên sinh, cho hắn biết là hắn đã gây ra cho mình phiền toái đến mức nào, dung túng người ngoài khinh nhờn Hồ vương đại nhân là tội không nhẹ, huống chi đây lại là một nam nhân.

Tuy rằng Thanh Liên thập phần tin Kiều tiên sinh sẽ không để Liễu Vô Song đụng đến mình, nhưng đó là do hắn xem nhẹ lòng tham của con người, ham muốn chiếm hữu một người đâu dễ dàng gì từ bỏ được.

Huống chi người Liễu Vô Song muốn lại là mình và Bảo Bảo, cho dù tâm tư hắn thâm trầm đến mức nào thì cũng không che giấu được, lúc trước không dùng thuật đọc tâm với hắn chẳng qua là vì ước định với Bảo Bảo thôi.

Nhưng dục niệm của Liễu Vô Song quá mạnh mẽ, hắn không cần dùng thuật đọc tâm thì cũng có thể cảm nhận được, cho nên trong chuyện này, Kiều tiên sinh muốn chối bỏ liên quan là không có khả năng.

Mặc kệ mình có từ bỏ chuyện tu tiên hay không, có ở cùng một chỗ với người khác hay không thì Kiều Vị cũng nên xem lại hắn có đủ tư cách, có đủ quyền lợi để can thiệp vào chuyện của Hồ vương đại nhân hay không?

Liễu Vô Song đang tươi cười trở nên đờ như cây cơ, ngây ngốc nhìn Thanh Liên nói " Thanh Liên, người mất

hứng?"

"Bị người xem như là nữ nhân, ta còn có thể cao hứng sao? Vô Song, ta xem người là bằng hữu cho nên mới cùng người đồng hành, cũng đáp ứng đến nhà người làm khách, nhưng hiện giờ người không thấy hành vi của mình quá mức sao?"

Thanh Liên vẫn có chút hạ thủ lưu tình, không nói thẳng tâm tư của hấn, nhưng ngữ khí so với thái độ và vẻ mặt ôn hòa mấy ngày qua thì khác xa, đối với Liễu Vô Song là sự đả kích không nhỏ, hấn cũng ý thức được mình đã thất thố mà để lộ tâm tư, thậm chí còn làm trò cười cho Bảo Bảo và Kiều tiên sinh, còn có mấy tên sai vặt và nha hoàn, khó trách Thanh Liên lại tức giận.

" Thanh Liên, người hiểu lầm, ta không ý gì khác, chỉ cảm thấy thịt bò rất ngon, muốn để Bảo Bảo và người nếm thử mỹ thực mà thôi, lại quên hành động của ta quá sức thất lễ, người đừng phiền lòng"

Liễu Vô Song vụng chèo khéo chống, lập tức tìm cách chống chế, hi vọng có thể xoa dịu Thanh Liên, tuy rằng trong lòng rất ái mộ Thanh Liên nhưng ngoài miệng cũng đành phải nói dối rằng chỉ xem hấn là bằng hữu, bởi vì chỉ có nói như thế mới làm cho Thanh Liên hết giận.

Đồng thời cũng đưa mắt cầu cứu Kiều tiên sinh, hi vọng hấn giúp mình giải vây.

Kiều tiên sinh không phải không nhận thấy ánh mắt cầu cứu của Liễu Vô Song nhưng vẫn nể hà vì thấy Hồ vương đại nhân rõ ràng đã muốn nổi nóng, hướng hồ trong chuyện này hấn cũng không thoát khỏi bị liên can thì làm sao dám ra mặt nói chuyện giùm Liễu Vô Song.

Cho nên có thấy cũng coi như không, cúi đầu uống trà, cho đến khi chỉ còn cái chén không cũng không có ngẩng đầu lên.

" Vô Song, chỉ mong những lời người nói là thật, từ giờ trở về sau, nếu người lại có hành động như vậy đừng trách ta bỏ cửa chạy lấy người". Đối tượng cần phải giải quyết của Thanh Liên là Kiều tiên sinh chứ không phải là Liễu Vô Song, cùng lắm thì sau khi xong việc sẽ rời đi, hấn là một phạm nhân thì không có cơ hội lại nhìn thấy mình và Bảo Bảo.

Nhưng nếu không xử lý tốt chuyện của Kiều tiên sinh thì rất nhanh, các trưởng lão trong tộc cũng sẽ biết, thực ra, trước khi hấn chưa kịp công bố quyết định của mình thì đã có khả năng các trưởng lão cũng sẽ dùng thủ đoạn như Kiều tiên sinh để phá hư, hấn cho dù không ngại nhưng cũng không thích bị quấy rầy, cho nên trước tiên phải giải quyết chuyện của Kiều tiên sinh, sau đó thì trở về tộc, công bố quyết định của hấn. Đây là hai chuyện quan trọng hấn cần làm trước nhất.

Liễu Vô Song thấy có bậc thang để đi xuống nên gạt đầu như đảo tỏi, trước mặt Thanh Liên, hấn không còn là một minh chủ đứng đầu võ lâm nữa, mà tất cả võ công và khí thế đều biến thành hư vô khi hấn ở trước mặt huynh muội Thanh Liên.

Mặc dù bị Thanh Liên nói như vậy, Liễu Vô Song lại cảm thấy hưng phấn vì được tha thứ chứ không phải vì bị uy hiếp mà phải cam lòng.

Nhìn bộ dáng hấn giống như con chó nhỏ, Thanh Liên dù muốn trách cũng không thể nói nên lời, còn Bảo Bảo thì âm thầm lắc đầu, trong lòng thầm mắng xứng đáng, ai bảo hấn dám khinh nhờn Thanh Liên.

Những lời Thanh Liên nói thật hay, trong lòng Bảo Bảo sáng khoái vô cùng.

" Còn có, Bảo nhà đầu là hoa đã có chủ, nàng lại là người thân nhất của ta, vì vậy không cho ai đụng tới nàng, Vô Song người tuy là bằng hữu của ta nhưng hành động lúc trước cũng là đường đột và thất lễ, sau này..."

Thanh Liên còn chưa nói xong, Liễu Vô Song đã tự giác gạt đầu trước " Thanh Liên, ta đã biết sai rồi, sau này sẽ không dám nữa, còn chưa người giận sao? Người đừng mẫn, làm ta sợ"

" Xi—" Bảo Bảo phát ra một tiếng tiếng cười," Quên đi, ca ca, người đừng nói nữa, bộ dáng của hấn đúng là bị người dọa tới sợ rồi, nhưng mà Liễu đại cao, người cũng có chút vô dụng nha, ca ca không thể ăn người thì

người còn sợ gì hần?"

"Bảo Bảo—" Liễu Vô Song cười khỏ nhìn Bảo Bảo, lại nhìn thấy ánh mắt không vui của Thanh Liên, lập tức sửa lời "nhị muội, người đừng nói móc ta"

Liễu Vô Song cơ hồ là cầu xin Bảo Bảo, hi vọng nàng đừng nhân cơ hội bỏ đá xuống giếng, hần thực sự sợ nhìn thấy Thanh Liên mặt không đổi sắc, chỉ dùng đôi mắt sâu thăm thăm, bộ dáng bình tĩnh nhìn hần, làm cho hần có cảm giác hoảng tới mức nín thở.

Càng không nói đến là Thanh Liên chỉ cần hơi nhăn mày, tâm của hần đã thấy đau, cảm giác hít thở không thông.

Vốn muốn làm cho bọn họ ăn uống vui vẻ một chút, kết quả lại lộng xảo thành chuyên, làm cho không khí căng thẳng như bây giờ.

Thấy hần thay đổi xưng hô, gọi Bảo Bảo là nhị muội, sắc mặt Thanh Liên cũng dịu lại, không ăn thức ăn mà dùng dưa, uống trà.

Mà Bảo Bảo thì đảo đôi tròng mắt đen láy, đem miếng thịt bò kia bỏ vào miệng, còn buông một câu "ăn ngon, ăn rất ngon, đáng tiếc là hơi nguội"

Liễu Vô Song khấn trương nhìn Thanh Liên, sợ hần lại nổi giận nhưng cũng may Thanh Liên chỉ thản nhiên liếc Bảo Bảo một cái, mà không có trách cứ hần.

"Kiều tiên sinh, trà hôm nay uống ngon lắm sao? Người lại cả ngày vui mặt vào chén trà". Vất vả giải quyết tình huống xong, Liễu Vô Song nhìn sang Kiều tiên sinh vẫn còn chăm chú vào chén trà, nổi giận, không phải nói đã chuẩn tốt mọi thứ sao? Kết quả là làm cho mình bị Thanh Liên trách cứ, mà hần thì không hề giúp đỡ, một câu nói giúp cũng không có, thực sự là tức chết mà. Hần không giám làm gì Thanh Liên nhưng mà Kiều tiên sinh thì có thể oán giận a.

Kiều tiên sinh từ lúc nhìn thấy Thanh Liên uống tổ yến hầm hạt sen thì đã mơ hồ cảm thấy mọi việc không như hần dự đoán, sau đó lại nhìn thấy Liễu Vô Song không biết sống chết mà làm ra hành động khinh nhờn Hồ vương đại nhân, biết rằng kế hoạch của mình đã bị Hồ vương đại nhân vạch trần, cho nên không dám có chủ ý. Hiện tại còn đang nghĩ nên làm cách nào để tìm thấy đường sống, bị Liễu Vô Song hỏi tới, hần vốn đang muốn bỏ đi lại càng muốn nhiều hơn, nhưng cuối cùng vẫn dùng hết sức kiềm chế, tiếp tục ngồi lại.

Ngẩng đầu, làm như là đang suy nghĩ, không để ý tới "trà Bích Loa Xuân hương vị thực không giống trà bình thường, thiếu gia, Thanh công tử, Thanh tiểu thư, xin mời nếm thử một chút"

Thanh Liên không để ý, còn Bảo Bảo thì khoe miệng hơi nhếch lên, mới nhìn còn tưởng Kiều tiên sinh này lợi hại, không ngờ Thanh Liên chỉ mới dùng một chiêu "xao sơn chấn hổ" đã làm cho hần phải bó tay. Không hổ là nam nhân nàng xem trọng, lợi hại.

Còn cao da chó Liễu Vô Song thì sau mấy lời của Thanh Liên cũng trở nên ngoan ngoãn, e là sau này không dám dùng ánh mắt thâm tình để nhìn nàng và Thanh Liên. Đúng là nhất tiễn song điêu, nhất cử lưỡng tiện a.

Thực ra thì cũng không phải mấy câu của Thanh Liên là có tác dụng, mà còn có vẻ mặt của hần khi nói những lời đó phát ra sự uy nghiêm, làm ảnh hưởng tới tâm lý của Liễu Vô Song và Kiều tiên sinh, bọn họ, một người thì e ngại, một người thì chột dạ cho nên bất tri bất giác bị Thanh Liên nắm giữ, thấy hần không vui thì hai người giống như bị đòn cảnh cáo nặng nề, sợ tới mức không dám có hành động gì.

Chuyện nói thì đơn giản nhưng sự thật cũng không dễ dàng gì, Thanh Liên đã nhiều năm là người đứng đầu một tộc, địa vị tôn quý, mà Kiều tiên sinh hành động tự tung tự tác đã là phạm vào quy định của tộc, Thanh Liên có quyền định tội hần nhưng không có vạch trần lúc này, đối với Kiều Vị đã là áp lực không nhỏ, cho nên tự nhiên rơi vào thế hạ phong.

Bảo Bảo thì ánh mắt cố ý khiêu khích, Liễu Vô Song cử chỉ không thỏa đáng, mỗi một chuyện đều làm cho Kiều Vị bị đả kích không nhỏ, mà Thanh Liên còn thốt lời nặng nề với Liễu Vô Song, tuy là chỉ trích hần nhưng cũng ngầm cảnh cáo Kiều tiên sinh..

Thanh Liên lại một lần nữa nhấn mạnh thân phận là bằng hữu của Liễu Vô Song, khẳng định sẽ không dễ dàng tha thứ nếu hấn tái phạm cũng có nghĩa là:Kiều Vị, người chẳng qua là thuộc hạ của ta, so với Liễu Vô Song còn không bằng, nên biết chừng mực, nếu không Thanh Liên tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho hấn.

Lời cảnh cáo như vậy thì sao Kiều tiên sinh dám không để ý.

Cho nên trận giao trong trong bữa tiệc ở Liễu gia đã vì mấy câu nói của Thanh Liên mà tan rã hoàn toàn, còn làm cho kế hoạch của đối phương không thể thực hiện, nói cách khác thì trong lần ra quân đầu tiên, Thanh Liên toàn thắng.

Chương 49

BẠI LỘ THÂN PHẬN

Mấy ngày kế tiếp, cuộc sống của Thanh Liên và Bảo Bảo rất bình yên, tự tại, ba bữa cơm đều là cao lương mỹ vị, mỗi ngày hai người không đọc sách ngắm hoa thì là cùng nhau ở trong phòng.

Liễu Vô Song không biết là có chuyện gì phải làm hay là do bị Thanh Liên giáo huấn trên bàn cơm hôm đó mà nhiều ngày qua rất an phận, chưa một lần tìm tới chỗ bọn họ.

Bất quá nhìn thái độ cung kính của người hầu thì cũng biết là Liễu Vô Song vẫn âm thầm chiếu cố bọn họ.

Đối với Bảo Bảo, chỉ cần ngày nào Liễu Vô Song không xuất hiện thì đó là ngày hạnh phúc, nàng mặc kệ bây giờ đang ở trên địa bàn của ai.

Thanh Liên thì lại như lão tăng đang định thần, không biết đang suy nghĩ cái gì, còn Kiều tiên sinh kia cũng liên tiếp mấy ngày không xuất hiện trước mặt bọn họ, không biết có phải bị dọa sợ hay là đang suy tính kế sách gì.

Một buổi sáng sớm, Liễu Vô Song tiêu sái đi vào Liên viên " Thanh Liên, hôm nay ta có hẹn vài nhân vật nổi tiếng trong vùng cùng nhau đi du thuyền trên hồ, làm thơ bình văn, người cùng đi đi. Đã nhiều ngày ta bận công việc trong phủ nên không có hảo hảo chiêu đãi các người"

Thanh Liên nhú mày, còn chưa kịp cự tuyệt, hấn lại nhiệt tình dào dạt nói," Vừa đúng dịp hội thơ tổ chức mỗi năm một lần, rất náo nhiệt. Nhị muội, người cũng đi xem đi, có rất nhiều trò vui, còn có nhiều hoạt động khác, ở trong phủ lâu cũng sinh buồn chán a, hôm nay ta có thời gian rảnh, người có đi hay không?"

Bảo Bảo vốn không có hứng thú nhưng nghe nói có náo nhiệt thì hai mắt sáng lên, nhìn về phía Thanh Liên, miệng không nói gì nhưng biểu tình đã cho thấy là nàng muốn đi lắm rồi.

Thanh Liên thấy vậy cũng gật đầu " cũng được"

" Thanh Liên, người đáp ứng rồi? Thật tốt quá! Ta đi bảo quản gia chuẩn bị thuyền, các người cứ ở Liên viên chờ là được, lát nữa gặp lại". Liễu Vô Song vừa nghe Thanh Liên đồng ý thì đã cao hứng vô cùng, vui vẻ rời đi. Nhìn bộ dáng của hấn, Bảo Bảo lấy tay xoa trán, than thở" Liễu Vô Song này ngoại trừ ngu ngốc một chút thì cũng không đến nỗi xấu, khó trách Thanh Liên người nguyện ý nhận hấn làm bằng hữu"

Thanh Liên bất đắc dĩ gật đầu " nếu không biết bản tính hấn không xấu, ngay từ ngày đầu ta đã mang người rời đi, làm sao còn theo hấn tới tận bây giờ, chỉ là..."

" Thanh Liên, ta sẽ không ăn giấm chua bấy bạ, chúng ta coi như hấn không tồn tại là được. Đừng vì chuyện này mà phiền não, huống chi cũng chỉ ở lại đây thời gian ngắn thôi, vài ngày nữa chúng ta sẽ rời đi, hấn không tìm thấy chúng ta, lâu dần cũng sẽ nhạt phai"

Bảo Bảo biết hấn muốn nói gì, vội vàng cắt lời của hấn, bởi vì không thể vì sự ái mộ mù quáng của Liễu Vô Song mà làm ảnh hưởng tới quan hệ của nàng và Thanh Liên, cho nên mấy ngày qua nàng đã suy nghĩ thông suốt, không thể từ bỏ thì tốt nhất không quan tâm tới là được.

"Cũng đã đến lúc chúng ta nên rời khỏi đây, ngày mai chúng ta liền lên đường đi phương Bắc đ, người không phải muốn nhìn xem Hiệp Khách thành sao?". Thanh Liên gật đầu, hỏi ý Bảo Bảo.

" Có thể đi rồi sao? Không xử lý chuyện của Kiều tiên sinh sao?" Bảo Bảo ngăn người, nàng đã sớm muốn bỏ đi nhưng nghĩ Thanh Liên muốn xử lý chuyện Kiều tiên sinh cho nên mấy ngày qua nàng nhẫn nại chờ đợi, bây giờ nghe giọng điệu của Thanh Liên thì dường như là hắn cũng muốn rời đi sớm nhưng vì bản khoản nàng nên mới lưu lại, nên rất ngạc nhiên.

"Ta nghĩ những lời lúc trước hắn là đã đủ để hắn nhận thức được bổn phận và vị trí của mình, sau khi đưa người đi Hiệp Khách thành thì chúng ta quay về Hồ cung đi". Thanh Liên hoàn toàn không lo lắng chuyện Kiều tiên sinh lại có thể ở sau lưng hắn dở thủ đoạn, hắn hẳn rõ ràng hơn ai hết là mình cho thể xử lý hắn, hiện tại không xử trí là vì nể tình hắn đã nhiều năm trung thành, nếu hắn còn không ý thức được mà làm những chuyện không nên làm thì mình sẽ không buông tha hắn.

"Vậy mấy ngày nay chúng ta còn ở lại đây làm gì?"

" Còn không phải bởi vì người thích ăn đồ ăn Giang Nam của Liễu phủ sao?" Thanh Liên thần nhiên lại mang theo sự cứng chiều đáp.

"Đồ ăn Giang Nam? Thanh Liên vì ta thích ăn đồ ăn Giang Nam, cho nên người miễn cưỡng mình ở lại đây mấy ngày sao?". Bảo Bảo hai mắt sáng lên, khóe mắt lông mày đều tràn đầy ý cười.

"Nếu không thì người nghĩ vì sao?"

"Thanh Liên ngu ngốc, muốn ăn đồ ăn Giang Nam của Liễu phủ thì quá đơn giản nha, chỉ cần cách không mang về là được mà, cần gì phải ủy khuất mình ở lại đây, uống cho người thông minh một đời mà hồ đồ nhất thời, chỉ vì một việc nhỏ mà biến mình thành ngu ngốc nha"

Bảo Bảo cười tươi như hoa, tuy ngoài miệng nói Thanh Liên ngu ngốc nhưng đã cầm tay hắn áp lên mặt, làm cho hắn vuốt ve khuôn mặt và mái tóc của nàng.

"Vậy cũng đúng, từ khi bắt đầu thích tiểu yêu tinh người thì ta trở nên ngu ngốc a". Thanh Liên bật cười thành tiếng, làm cho khuôn mặt vốn bình thường vì nụ cười của hắn mà trở nên phong tình, Bảo Bảo chợt thấy tâm thần nhộn nhào, thanh âm trở nên khàn khàn " Thanh Liên, ban ngày đừng cười như vậy"

Thanh Liên ngẩn ra, sau đó lại cười nhiều hơn, nhẹ nhàng nắm lấy tay nàng đi tới bên hồ " đi thôi, Vô Song cũng đã tới"

Bảo Bảo nhìn hắn ở bên cạnh, mặc hắn nắm nàng đi, miệng bất mãn than thở nói," Thật muốn chạy nhanh rời khỏi nơi này, ta nghĩ tới là thấy chán"

"Nơi nhàm chán? Ta nhớ rõ hôm qua người còn nói sau này sẽ xây dựng Xà cung giống như Liễu phủ, sao hôm nay lại nói như thế?". Thanh Liên trêu chọc, Bảo Bảo cũng không thẹn thùng mà còn bĩu môi nói " chỉ là nhất thời nông nổi thôi"

"Lý sự quá"

" Thanh Liên, thuyền thật đẹp, bây giờ thì ta biết nhân loại quả là biết cách hưởng thụ hơn yêu tinh chúng ta". Bảo Bảo đưa tay chỉ một chiếc thuyền thật lớn đang đậu trên mặt hồ cách đó không xa. Chiếc thuyền có ba tầng, mỗi tầng đều chạm trổ công phu, trang trí xa hoa, toàn bộ thân thuyền sơn màu vàng, Liễu Vô Song một áo bào màu xanh đang đứng trên bong tàu thật lớn, ngẩng đầu đón gió, phong thái vốn tiêu sái của hắn giờ lại tăng thêm vài phần.

Hắn đang hướng về bọn họ mỉm cười. Bảo Bảo khi nhìn thấy quần áo của hắn thì cười không nổi " Thanh Liên, Liễu Vô Song này thật là hết biết nói hắn nha, người nhìn quần áo hôm nay của hắn đi, y như là quần áo của người, người không biết vì sao sao?"

Thanh Liên làm như không để ý " Bảo Bảo, tiểu yêu tinh này, người chỉ sợ thiên hạ không loạn"

Đối với sự chấp nhất của Liễu Vô Song như vậy cũng hết chỗ nói rồi.

Hắn hôm nay mặc một bộ y phục màu xanh nhạt, tay áo thêu chỉ vàng, bên ngoài là áo khoác màu xanh tú, y phục hoa lệ nhưng lịch sự, tao nhã, càng tôn lên khí chất của hắn. Bảo Bảo thì vẫn mặc y phục màu xanh lục nhạt nàng yêu thích. Hai người, một xanh, một lục đứng chung một chỗ rất cân xứng, hài hòa.

Hiện tại có thêm một kẻ vốn luôn mặt đỏ trắng giờ chuyển sang màu xanh là Liễu Vô Song. Ba người đứng chung một chỗ làm cho người ta cảm thấy có một sự quái dị nói không nên lời.

Nhìn tướng mạo, người khác chắc chắn sẽ nghĩ Thanh Liên là bắt chước cách ăn mặc của Liễu Vô Song, chứ không ai cho rằng Liễu Vô Song vì muốn người khác yêu thích mà thay đổi phong cách, cho nên làm cho tình cảnh của ba người đứng chung một chỗ có chút không hay, mà Liễu Vô Song vẫn còn cao hứng nên hoàn toàn không có cảm giác, Thanh Liên thì thản nhiên coi như không thấy.

Nhưng trong lòng Bảo Bảo thì thấy khó chịu, hung hăng liếc Liễu Vô Song một cái, cái tên cao da chó này thật ngu ngốc, một chút tự giác cũng không có. Hắn muốn đo xem hắn và Thanh Liên, ai mặt màu xanh đẹp hơn sao?

Đi vào khoang thuyền mới thấy đã có một đám người cả nam lẫn nữ, nhưng ai cũng nói năng nhỏ nhẹ, không có một chút huyên náo cũng không một tiếng động, khi nhìn thấy ba người bọn họ đi vào thì dường như ánh mắt mọi người đều tập trung vào Bảo Bảo, không ai để ý tới sự tồn tại của Thanh Liên, điều này càng làm cho Bảo Bảo không thoải mái, Liễu Vô Song là muốn nàng tới làm triển lãm cho người khác nhìn sao?

"Ta muốn giới thiệu một chút, vị này là Thanh Liên, là bằng hữu cũng là huynh đệ tốt nhất của Vô Song, còn đây là muội muội của Thanh Liên, cũng là nhị muội của ta". Liễu Vô Song vẻ mặt đắc ý, thỏa mãn nhìn mọi người trước mặt, long trọng giới thiệu Thanh Liên và Bảo Bảo.

Nhất thời, trong mắt mỗi người hiện lên đủ loại thần sắc, có ngạc nhiên, có nghi hoặc, có ghen tỵ, còn có tò mò, cũng có tự cho là hiểu hết.

Đối với những cái nhìn đó, Thanh Liên và Bảo Bảo chỉ thản nhiên gật đầu, coi như không thấy gì.

Ngay lập tức đã nghe tiếng chào hỏi ồn ào "thì ra đây chính là khách quý mấy hôm nay vẫn nghe Vô Song công tử nhắc tới, quả thật là tam sinh hữu hạnh..."

"Thanh công tử thật sự là khí độ bất phàm, nho nhã siêu thoát a! Thanh tiểu thư lại đẹp tuyệt nhân gian, khuynh đảo thiên hạ....."

"Đúng vậy, đúng vậy, bằng hữu tốt nhất của Vô Song công tử thì sao lại là phàm phu tục tử được chứ, quả thật là nghe danh không bằng gặp mặt"

"Cũng không phải vậy, Thanh công tử tài văn chương bất phàm, ta sớm đã chờ mong"

"Hôm nay là hội thi thơ, chắc chắn Thanh công tử sẽ chiếm đầu bảng a"

"Đúng vậy, đúng vậy"

"....."

Người một lời, ta một lời, chỉ kém chút nữa là nâng Thanh Liên và Bảo Bảo lên tận mây xanh. Bảo Bảo trán đỏ mồ hôi, nếu nàng không chắc chắn lần đầu tiên mới gặp bọn họ thì còn tưởng nàng và Thanh Liên là bằng hữu lâu năm của bọn họ.

Cái gì mà tài văn chương bất phàm, ngưỡng mộ từ lâu, bọn họ ngưỡng mộ cái gì chứ? Trước buổi hôm nay, bọn họ sợ là không thèm liếc nhìn Thanh Liên một cái, lúc này lại tăng bốc là khí độ siêu phàm, nghe qua thật chói tai.

Liễu Vô Song cũng rất vừa lòng khi thấy mọi người tăng bốc Thanh Liên và Bảo Bảo, mỉm cười cao hứng,

thình thoảng còn nhìn về phía Thanh Liên và Bảo Bảo, hi vọng có thể nhìn thấy biểu tình vui mừng của bọn họ, nào ngờ đâu điều này càng làm cho Thanh Liên và Bảo Bảo càng thêm khó chịu.

"Đa tạ mọi người khen ngợi, Thanh Liên chẳng qua chỉ là một thư sinh bình thường, được Vô Song công tử để mắt, xem là bằng hữu đã là rất vinh hạnh, hôm nay đến đây chỉ là muốn xem náo nhiệt mà thôi, tham gia đại hội thi thơ gì đó chỉ làm thêm xấu mặt"

Thanh Liên mặc dù trong lòng không kiên nhẫn, nhưng vì tu dưỡng cao nên vẫn ôn nhu đáp lời.

Mọi người nghe tiếng hần ôn nhu, êm tai, giống như xuyên từ lỗ tai đi vào lòng người, làm cho người ta thư thái tâm hồn, cảm giác lâng lâng, một lúc sau mới khôi phục tinh thần, ánh mắt khinh thị cũng bớt đi vài phần. Thanh Liên này tuy rằng gương mặt không xứng với tên nhưng giọng nói thì thanh thoát, ý vị, rất phù hợp với cái tên Thanh Liên. Mà cũng phải, người Vô Song công tử coi trọng thì làm sao là người bình thường được.

Chỉ tiếc hần lại có bộ mặt bình thường như vậy, nếu hần có tướng mạo bằng một nửa Vô Song công tử thời thì e rằng đã là một nhân vật nổi tiếng.

Mọi người tiếc cho Thanh Liên nhưng cũng nhiệt tình chào đón hần hơn, muốn tạo quan hệ thân thiết với hần mà Liễu Vô Song một lòng muốn Thanh Liên được nhiều người tôn kính cho nên càng giới thiệu hần với nhiều người hơn, đồng thời cũng có mấy cô nương được gọi là hồng nhan tri kỷ của các công tử cũng lôi kéo làm quen với Bảo Bảo. Bảo Bảo vừa nhìn thấy đã thông minh trốn ra ngoài khoang thuyền.

Bên ngoài im lặng không một tiếng người, Bảo Bảo liền an ổn ngồi lên nhụyển thác, bắt đầu ăn hoa quả, chờ Thanh Liên thoát khỏi sự đeo bám của đám người kia mà tới tìm nàng.

" Thanh tiểu thư! Kiều Vị muốn nói chuyện với tiểu thư, không biết tiểu thư có chào đón?" một âm thanh đột nhiên vang lên bên cửa khoang thuyền.

Bắc Dao Bảo Bảo ngược mắt, ngạc nhiên vì Kiều tiên sinh lại dám lên tìm nàng? Hần chắc chắn là biết Thanh Liên có mặt trên thuyền, chẳng lẽ Liễu Vô Song rủ bọn họ du hồ là muốn dùng bọn người văn nhân kia đeo bám Thanh Liên, là để Kiều tiên sinh có cơ hội gặp riêng nàng sao?

Nàng thật muốn nghe thử hần sẽ nói gì với mình.

Chỉ vào nhụyển thác ở đối diện, thân hình vẫn không nhúc nhích " Kiều tiên sinh nếu đã mất công sắp xếp, Bảo Bảo nếu không lắng nghe thì chẳng phải đã cô phụ tâm huyết của tiên sinh sao, mời ngồi"

Kiều tiên sinh cẩn thận ngồi xuống ghế trước mặt Bảo Bảo " Thanh tiểu thư, không đúng, lão hủ hần nên gọi người là Xà vương bệ hạ"

Bảo Bảo vừa nghe đến xưng hô này, trong mắt thoáng vẻ kinh ngạc " xem ra Kiều tiên sinh đã mất nhiều công phu, ngay cả gốc gác của ta cũng tìm ra"

"Không dám nhận khen ngợi của Xà vương bệ hạ, thực ra lão hủ vẫn chưa có thời gian để đi hỏi thăm, chẳng qua bệ hạ dung mạo xuất chúng, uy danh vang xa, cho nên lão hủ lớn mật đoán thôi. Nhưng hiện tại bệ hạ đã chứng thật, cho thấy lão hủ đoán đúng"

Kiều Vị vốn cũng không dám khẳng định thân phận của Bảo Bảo, nhưng trong yêu tinh giới, có dung mạo tuyệt sắc như nàng không nhiều, lại để hần không thể nhìn thấu chân thân lại càng ít hơn, hơn nữa cái tên Bảo Bảo như sấm bên tai, làm cho hần không muốn liên tưởng cũng không được. Bởi vì trong yêu tinh giới, cái tên Bảo Bảo chỉ duy nhất là thuộc về nữ nhi của Xà quân đại nhân Như Mặc và nữ tử phạm nhân mà thôi.

Năm đó, Xà quân Như Mặc đã sắp vào thiên đạo lại kết thành vợ chồng với nữ tử phạm nhân, còn nghịch thiên mà sinh hạ xà tử, việc này trong yêu tinh giới không ai không biết. Cho đến khi Xà nữ kêu Bắc Dao Bảo Bảo chỉ trong mười năm ngắn ngủi đã chinh lý Xà tộc ngay ngắn, nàng còn tự phong là nữ vương của Xà tộc đời thứ nhất, từ nay về sau Xà tộc thống nhất một mối. Đó cũng là chuyện của chín mươi năm trước.

Nhiều yêu tinh cũng không coi trọng tương lai của nàng, nghĩ nàng sẽ không ngồi lâu ở cái ghế trưởng tộc,

nên biết Xà tộc máu lạnh vô tình, luôn vì tư lợi cá nhân, nếu muốn cả tộc đều đồng lòng, nghe lệnh của nàng thì là chuyện không thể. Nhưng Bảo Bảo thông minh, tài trí lại quyết đoán, nhiều thủ đoạn chinh người khác nên đem toàn bộ Xà tộc từ trên xuống dưới đều nghe theo lời mình, làm cho người ta nghe tới Xà vương bệ hạ là dựng tóc gáy.

Đừng nói là không phục mà ngay cả nghe tới tên nàng cũng hận tới mức không thể chui sâu dưới ba tấc đất.

Người bị nàng chinh qua thì sợ tới mức mặt vô sắc, thề vĩnh viễn không dám đối địch với Xà tộc, yêu tinh chưa nếm phải thủ đoạn của nàng, nghe tiếng đồn cũng e dè không thôi. Cho nên nói tới Bắc Dao Bảo Bảo, toàn bộ yêu giới không ai không biết.

Mà đệ đệ song sinh Bắc Dao Mặc Mặc của nàng cũng đồng dạng làm cho người ta nghe tới tên là tè ra quần, hai người tuổi chưa quá hai trăm năm nha, nhưng lại có ngàn năm đạo hạnh, hơn nữa còn có thần vật hộ thân, cho nên ai cũng kiêng kị bọn họ vài phần.

Càng chưa nói tới phụ thân bọn họ có đạo hạnh cao nhất yêu giới - Xà quân Như Mặc.

Đừng thấy Xà quân ngày thường đối xử với mọi người đều lạnh lùng, thờ ơ, thực ra là cực kỳ bao che khuyết điểm, nếu người nào không sợ chết mà khi dễ hai đứa con bảo bối của hắn, e là người nọ không có kết cục tốt.

Nhỏ không thể đắc tội, lớn lại càng không thể, cho nên hễ nghe tới họ Bắc Dao là toàn bộ yêu giới đều tránh xa.

Toàn bộ công tích vĩ đại cùng truyền thuyết của Bắc Dao Bảo Bảo, ngoại trừ Hồ vương đại nhân vẫn luôn bề môn tu hành là không biết thì có yêu tinh nào là không rõ đâu.

Hiện giờ Kiều Vị thấy ác ma truyền kỳ đang nhàn nhã ngồi trước mặt hắn, ung dung nhìn hắn, nói không sợ hãi là giả nhưng vì sự nghiệp tu tiên của Hồ vương đại nhân cho nên hắn nhất định phải tách bọn họ ra.

Cho dù Hồ vương đại nhân thực sự động lòng, muốn thành gia lập nghiệp, không muốn tiếp tục tu tiên thì hậu nhân của Hỏa Hồ tộc bọn họ cũng tuyệt đối không thể có dính líu tới ác ma như Bắc Dao Bảo Bảo được.

Cho nên không ngừng cố vũ bản thân, nói với chính mình đừng khản trương, Kiều Vị mới cố gắng trấn định nhìn lại Bảo Bảo.

" Nếu biết ta là Bắc Dao Bảo Bảo, tiên sinh còn có thể khí định thần nhàn ngồi trước mặt ta, Bảo Bảo cũng bội phục dũng khí của tiên sinh, chẳng lẽ tiên sinh chưa từng nghe qua " chiến tích " của ta?"

Bảo Bảo nheo mắt, hơi thở ảm chứa mấy phần nguy hiểm, không hề che giấu hứng thú muốn chinh người khác.

Kiều tiên sinh bị những lời của nàng làm cho chột dạ, tiếp tục cố gắng trấn định " lão hủ có nghe qua, vì đã nghe qua cho nên lão hủ mới vì tương lai của Hỏa Hồ tộc mà suy nghĩ, đem chân tướng sự thật nói cho bệ hạ nghe, tin tưởng sau khi bệ hạ nghe xong, nhất định sẽ hiểu vì sao lão hủ dù có thể bị Hồ vương đại nhân giết chết cũng mạo hiểm tìm gặp bệ hạ"

" Nga? Có ý tứ, như vậy người giấu Thanh Liên tìm gặp ta là vì mối quan hệ giữa hai tộc sao?", ngữ điệu của Bảo Bảo nồng đậm ý tứ trêu chọc.

" Đúng vậy, Xà vương bệ hạ, bệ hạ thật sự yêu Hồ vương đại nhân sao?" Kiều Vị quyết định hi sinh vì nghiệp lớn

"Đương nhiên, người hoài nghi sao?" Bảo Bảo vẫn không để ý tới hắn, vẫn chuyên chú ăn trái cây.

"Vậy Hồ vương đại nhân thì sao? Chẳng lẽ bệ hạ chưa từng hỏi, chưa từng nghĩ xem đại nhân có yêu bệ hạ hay không sao?"

"Chuyện này cần phải hỏi sao, hành động ngày đó của Thanh Liên chưa làm người tỉnh ngộ?"

" Sai lầm rồi, bệ hạ, sợ là người chưa tỉnh ngộ không phải là lão hủ mà là bệ hạ ngài, người có lẽ là yêu Hồ vương đại nhân nhà ta nhưng đại nhân có thực lòng yêu ngài hay không, hay có lẽ là hấn không thể không yêu"

Kiều tiên sinh ý tại ngôn ngoại, làm cho Bảo Bảo không khỏi căng thẳng lại ngạc nhiên, lập tức ngồi thẳng dậy, ánh mắt tối lại " có ý gì, Kiều tiên sinh, mau nói rõ ràng"

Chương 50

HUYẾT THỆ GẶP HỌA

Kiều tiên sinh vừa thấy biểu tình của Bảo Bảo, tâm cũng rét lạnh, bởi vì trong mắt nàng không còn là hàn quang nữa mà tràn đầy sát khí.

Liên biết nếu hôm nay hấn không thành công trong việc ly gián nàng và Hồ vương đại nhân thì e là không còn sống để bước ra khỏi khoang thuyền này.

" Xà vương bệ hạ mấy ngày nay không phát hiện ra bản thân mình có gì khác trước sao?" Kiều tiên sinh tiếp tục.

Thay đổi? trừ bỏ giữa mi tâm đột nhiên xuất hiện một viên mỹ nhân chí màu đỏ thì không có gì là không ổn, hấn muốn ám chỉ chuyện gì?

"Đừng vòng vo nữa, ta là người thế nào chắc người đã biết rõ, nói thẳng ra đi, nếu nói có lý thì ta sẽ giữ lại một mạng của người, nếu để ta phát hiện ra người nói hươu nói vượn thì người đừng trông cậy Thanh Liên sẽ đến cầu tình cho người"

"Hồ vương đại nhân cùng Xà vương bệ hạ ở cùng một chỗ cũng không phải do bản thân hấn tình nguyện mà vì chịu sự quản thúc của huyết khế"

" Huyết khế? Là cái gì?!"

"Là truyền thuyết của Hỏa Hồ tộc ta, không biết Xà vương bệ hạ đã nghe nói qua chưa?Huyết khế của Hỏa Hồ tộc là truyền từ thời thượng cổ tới giờ, người hữu duyên có được một giọt máu của chúng ta, sẽ có ràng buộc về linh hồn với chúng ta, hay nói cho dễ hiểu hơn là từ đó về sau, chúng ta sẽ trở thành nô lệ của người đó, không thể cãi lại mệnh lệnh hay nguyện vọng của người đó."

Kiều tiên sinh cũng không biết Bảo Bảo đã có được giọt máu của Thanh Liên, hấn nói như vậy là muốn lợi dụng chuyện huyết khế, lấy giả làm thật, nhưng không ngờ hấn nói bậy bạ mà lại trúng, cũng tạo một hiểu lầm rất lớn giữa Thanh Liên và Bảo Bảo.

Giọt máu? Bảo Bảo nhớ lại lúc nàng còn nằm trong trứng đã từng cắn Thanh Liên một cái, uống qua một giọt máu của hấn. lúc ấy dường như phụ thân có nói qua nhưng nàng không nhớ rõ, chẳng lẽ giọt máu kia sẽ tạo thành huyết khế sao?

Trong lòng chấn động " đem chuyện huyết khế nói rõ ràng đi"

Kiều tiên sinh thấy nàng như đã bị hấn lừa được, liền cẩn thận bổ sung " lão hủ cho rằng có lẽ trong lúc lo lắng, Hồ vương đại nhân đã đánh rơi một giọt máu lên người Xà vương bệ hạ, cho nên người mới làm cho người một lòng ái mộ Hồ vương đại nhân nhà ta, mà Hồ vương cũng vì không ngăn cản được năng lực của huyết khế mà không thể không tiếp nhận bệ hạ"

"Vậy chiếu theo lời người nói, Thanh Liên nếu có bị ràng buộc bởi huyết khế thì hấn nhất định là biết chuyện này phải không?". Bảo Bảo lập tức nêu ra vấn đề.

"Dạ", Kiều tiên sinh kiên trì, hấn lại quên nếu Bảo Bảo hỏi Hồ vương đại nhân thì sẽ rõ mọi chuyện, trong lòng không khỏi sốt ruột, nghĩ nên dùng cách nào để làm cho Bảo Bảo rời xa Hồ vương đại nhân.

"Ta hỏi lại ngươi, nếu đúng là vì huyết khế thì có phải có nghĩa là Thanh Liên yêu ta, gần gũi với ta, tất cả đều không phát xuất phát từ ý nguyện thực tâm của hần, cho dù ta muốn hần làm chuyện không thích, hần vẫn làm, có phải vậy không?"

Bảo Bảo cảm thấy như có một cơn gió lạnh thổi qua trong lòng, nhưng trên mặt vẫn không biểu hiện gì, Kiều tiên sinh thấy nàng bình tĩnh như vậy cũng lo lắng nhưng đàm lao thì phải theo lao " đúng vậy, đây là do huyết khế ràng buộc. Cho dù đạo hạnh cao thâm tới đâu cũng phải bó tay trước năng lực và sự ràng buộc của huyết khế. Nếu không vì lý do này thì Xà vương bệ hạ nghĩ xem vì sao Hồ vương đại nhân dốc lòng tu luyện mấy ngàn năm, chỉ còn một trăm năm nữa là đắc đạo thành tiên, hần lại cùng người đi dạo chơi ở nhân gian, còn vì người mà ăn thức ăn nhân gian, người có dám khẳng định, trong lòng người không kì vọng Hồ vương đại nhân vì người mà bỏ qua việc tu hành không?"

Bảo Bảo nhìn hần, " Còn có gì nữa?"

" Hồ vương đại nhân là hi vọng của toàn bộ Hỏa Hồ tộc chúng ta, theo lời tiên đoán từ thời thượng cổ đến nay, khi trong tộc xuất hiện một hậu nhân toàn thân đỏ như lửa thì chắc chắn đó là thời kì cực thịnh của Hỏa Hồ tộc ta, thậm chí cái tên Thanh Liên cũng đã được quyết định từ trước. Từ thiên đình cho tới yêu giới, kể cả trong tộc của ta, không ai không biết Hồ vương đại nhân trời sinh đã định sẵn là sẽ thành tiên, thử hỏi Xà vương bệ hạ, ngươi cho rằng với tình huống như vậy, chỉ trong một thời gian ngắn ngủi thì lý do gì sẽ làm Hồ vương đại nhân lại dễ dàng yêu thương ngươi? Tuy rằng lão hủ thừa nhận ngươi phong hoa tuyệt đại, nhân gian hay yêu giới đều ít có nhưng người cũng hiểu rõ hơn ta, nếu đem so sánh với khí chất của Hồ vương đại nhân thì tính là gì. Người cho rằng như thế nào?"

Kiều tiên sinh một câu một từ trực tiếp mà sắc bén đâm vào lòng tự tin của Bảo Bảo, Thanh Liên tốt thế nào, nàng hiểu rõ hơn ai hết. Tuy rằng từ đầu cho tới giờ đều là nàng chủ động đi hấp dẫn hần, hiện giờ đã được như ý nàng, Thanh Liên ở cùng một chỗ với nàng nhưng tất cả cũng vì nàng chủ động, cho nên nàng không thực sự tin tưởng cảm giác của Thanh Liên cũng giống như nàng, hay là xuất phát từ sự bị động nên mới đón nhận nàng. Lúc này Kiều tiên sinh lại nói với nàng chuyện huyết thệ, cái này giống như lời nàng ra khỏi giấc mộng đẹp.

Làm cho nàng không thể không nghĩ những thay đổi của Thanh Liên là vì thân bất do kỷ, vì sự ràng buộc của huyết khế mà không phải xuất phát từ sự tự nguyện, mà tất cả những việc kia đều là sự thật, nàng còn nghĩ gì nữa? Nàng tình nguyện Thanh Liên lạnh lùng, lãnh đạm với nàng như trước, không thương nàng cũng được, ít ra như vậy nàng còn có mục tiêu để cố gắng mà không phải vì vô ý mà nàng lại trở thành chủ nhân của Thanh Liên, nàng cần một người bạn đời cùng sinh cùng tử chứ không phải là một nô lệ.

Bảo Bảo trong lòng trăm chuyển ngàn quay, mà Kiều tiên sinh vẫn không ngừng thuyết phục nàng " bệ hạ, lão hủ thay mặt cho toàn bộ Hỏa Hồ tộc cầu xin ngươi, ngươi phong hoa tuyệt đại, năng lực lại cao, còn có nhiều người tuổi trẻ tuổi kiệt thích ngươi mà toàn bộ Hỏa Hồ tộc của chúng ta chỉ một hi vọng duy nhất là Hồ vương đại nhân. Hồ vương đại nhân vì thân bất do kỷ nên không thể chủ động rời xa người nhưng nếu người có thể từ bỏ hần, hôm nay lão hủ dù có chết trước mặt người cũng sẽ không oán, toàn bộ Hỏa Hồ tộc đều cảm kích đại ân của người. Cầu xin người"

Nói xong, Kiều Vị liền quỳ xuống, cung kính cúi đầu với Bảo Bảo, mà Bảo Bảo lúc này không còn duy trì vẻ mặt bình tĩnh được nữa, trở nên xanh mét, khó coi tới cực điểm.

Vừa khó thở lại rất muốn cười, thực sự là châm chọc. Vốn nghĩ rằng là lưỡng tình tương duyệt nhưng bây giờ đổi lại là một mình nàng bức bách Thanh Liên, còn để cho Kiều Vị cầu xin nàng buông tha cho Hồ vương đại nhân nhà hần.

Đối với một người luôn cao ngạo lại đầy lòng tự trọng như Bảo Bảo mà nói thì là một đả kích rất lớn.

"Ngươi có quỳ lạy ta cũng vô dụng, ngươi nghĩ rằng ta tin vào câu chuyện bịa đặt của ngươi sao? Nếu chỉ vài câu ba xạo của ngươi đã có thể ly gián ta và Thanh Liên thì ta sẽ không phải là Bắc Dao Bảo Bảo. Kiều lão nhân, ta khuyên ngươi tốt nhất nên chết tâm, còn về mạng của ngươi, ta nghĩ Thanh Liên sẽ tự tay thu thập ngươi, bây giờ lập tức biến mất cho ta, ta nghĩ Thanh Liên sắp tới đây, ngươi chắc không muốn để hần nhìn thấy đâu"

Bảo Bảo lại lần nữa nằm nghiêng trở về, ngoài miệng thì nói nàng tin tưởng Thanh Liên nhưng thực ra trong lòng đã bị những lời của Kiều Vị làm cho lung lay, chẳng qua phải cố giữ bình tĩnh thôi, nàng cũng hận không thể hiện tại bầm thây Kiều Vị thành ngàn mảnh.

"Bệ hạ, nếu người thực sự không tin thì lão hủ cũng không còn cách nào khác, hay là người thử hỏi Hồ vương đại nhân, xem hẳn rốt cuộc có biết chuyện huyết thệ này không". Kiều tiên sinh trước khi rời đi còn cố vót vát, dùng không thành kế, phòng tuyến tâm lý của Bảo Bảo vốn đang bị tan rã, bị một câu này của hẳn thì sụp đổ hoàn toàn, cuối cùng không khắc chế được mà trần giọng quát "còn chưa cút?"

Kiều tiên sinh lập tức khom người lui ra, chốc lát sau đã thấy Thanh Liên lo lắng xuất hiện trước mặt nàng "Bảo Bảo, Kiều Vị tới đây?"

"Ân!" Bảo Bảo nhắm mắt lại, âm thanh có chút run rẩy, nàng không dám mở mắt, sợ rằng sẽ khắc chế không được mà phát ra lửa giận. Nàng phải cố giữ bình tĩnh, mặc kệ chân tướng sự thật ra sao thì nàng cũng phải đích thân hỏi Thanh Liên mới được, mẫu thân đã nói, trong tình yêu tối kỵ nhất là nghi ngờ, cho dù đối phương thực sự làm chuyện khiến nàng thương tâm thì cũng nên cho hẳn một cơ hội giải thích, không thể ngay lập tức định tội chết cho hẳn. Cho nên nàng chờ cho mình bình tĩnh lại, thảnh thơi nói chuyện cùng Thanh Liên.

Mặc dù nàng đã bị những lời của Kiều Vị làm cho băn khoăn nhưng chỉ cần Thanh Liên phủ nhận, chỉ cần hẳn nói cho nàng biết không có chuyện huyết thệ, hẳn là vì bị nàng hấp dẫn, cho nên bọn họ thực lòng yêu nhau mà không phải do ràng buộc của bất kỳ cái gì, nàng chỉ cần một câu của hẳn thì lòng nàng sẽ vui trở lại.

"Bảo Bảo người làm sao vậy?" Thanh Liên cảm thấy Bảo Bảo có gì đó không ổn, đoán rằng Kiều Vị đã nói gì đó với nàng nhưng không biết là chuyện gì lại làm cho Bảo Bảo lâm vào tình trạng như lúc này.

Bảo Bảo nghe âm thanh của hẳn réo rất bên tai, trong lòng dâng lên một cảm giác chua xót, giọng nói của hẳn nàng nghe luôn cảm thấy vui, luôn cảm thấy không đủ thì nàng làm sao có thể chấp nhận chuyện hẳn không thực sự thương nàng?

Nhưng mà sự thật thì không thể né tránh mãi được, hít một hơi thật sâu, Bảo Bảo mở to mắt nhìn lại ánh mắt thâm thúy của Thanh Liên "Thanh Liên, người còn nhớ rõ người đã đáp ứng với ta là chúng ta từ nay về sau không còn chuyện gì bí mật?"

Thanh Liên gật gật đầu, "Bảo Bảo, người rốt cuộc làm sao vậy? Có phải Kiều Vị đã nói gì hay không?"

Bảo Bảo hơi hơi lắc đầu, "Hắn nói gì đó không trọng yếu, ta hiện tại chỉ muốn biết, Thanh Liên người còn có chuyện gì muốn nói cho ta biết không? Ta thực sự muốn cùng người sống vui vẻ cả đời nên thử tin tưởng ta, được không? không cần giấu ta, như vậy sẽ là ta rất khó chịu, Thanh Liên"

Bảo Bảo gần như mang theo sự hi vọng nhìn Thanh Liên, nói đi, mau nói chuyện huyết thệ đi, nói cho ta biết đi. Chỉ cần người nói ra, chẳng sở bây giờ người yêu ta là vì không thể kháng cự lại ràng buộc của huyết thệ, ta cũng nguyện ý tiếp tục cố gắng, đợi đến ngày người thực sự yêu thương ta, nhưng ta không thể thừa nhận chuyện giữa chúng ta lại có một bí mật lớn như vậy, cho nên Thanh Liên, cầu người, đừng làm ta thất vọng.

Bảo Bảo âm thầm nói với bản thân, còn Thanh Liên thì ôm lấy hai vai nàng, cảm xúc của nàng thực sự không ổn, bộ dáng bệ vệ, tự tin cùng kiều ngạo trước kia dường như biến mất, làm cho hẳn rất đau lòng, thực hận ngay lúc này không bắt được Kiều Vị, hỏi xem hẳn đã nói gì với Bảo Bảo để cho một kẻ kiều ngạo không ai bì nổi như nàng lúc này lại khốn khổ như vậy.

"Bảo Bảo, người suy nghĩ chuyện gì? Ta đã nói rồi, chuyện của Kiều Vị ta sẽ xử lý, người không cần vì thế mà lo lắng, mặc kệ là thế nào ta cũng muốn ở bên cạnh người cả đời"

"Thanh Liên, còn có chuyện gì sao? Trừ lần đó ra, người không còn chuyện gì để nói với ta sao?". Bảo Bảo nghe Thanh Liên nói những điều không phải nàng muốn nghe, tâm càng lạnh hơn, nước mắt cũng sắp rơi ra, dùng ánh mắt thỉnh cầu nhìn Thanh Liên.

Thanh Liên lắc đầu, vẫn nghĩ do nàng quá xúc động, muốn ôm nàng vào lòng, an ủi một chút nhưng lại bị Bảo Bảo dùng sức đẩy ra, Thanh Liên không kịp đề phòng nên ngã ngối trên mặt đất, ngẩng đầu lên thì thấy

về mặt tràn đầy tuyệt vọng của Bảo Bảo, trực giác cho thấy có gì không ổn " Bảo Bảo, người rốt cuộc bị sao vậy?"

" Người đã không nói, vậy để ta hỏi. Thanh Liên, giữa mi tâm ta đột nhiên có một viên khỏa huyết chí là sao? Người đừng nói cho ta biết là người không biết gì?"

Nàng không phải không cho hấn cơ hội, là hấn lựa chọn không nói, vậy hấn thực sự yêu nàng sao? Bảo Bảo không khỏi hoài nghi, nếu yêu nàng sao hấn cái gì cũng không chịu nói? Chẳng lẽ nàng không đáng để hấn tin tưởng sao? Phải để cho người ngoài nói cho nàng biết, thật đáng buồn. Nàng muốn là một tình yêu tự nguyện chứ không phải là vì ràng buộc mà phục tùng và thỏa hiệp.

Thanh Liên ngẩn ra, nàng đã biết? Ai cùng nàng nói? Chẳng lẽ là Kiều Vị?

Thanh Liên cũng không cho rằng Kiều Vị biết hấn cùng Bảo Bảo có bí mật này, hơn nữa biểu tình của nàng cũng không thích hợp, có phải nàng đã hiểu lầm cái gì?

" Bảo Bảo, người hãy nghe ta nói, người là đang hiểu lầm chuyện gì?"

" Thanh Liên, giữa ta và người có tồn tại huyết khế sao?" Bảo Bảo cũng không để ý tới biểu tình của Thanh Liên, tiếp tục hỏi, nàng đã cho hấn cơ hội để nói, nếu hấn không nói thì tới phiên nàng hỏi, chỉ cần hấn cho nàng đáp án là khẳng định hay phủ định là được.

Thanh Liên tuy thấy biểu tình của nàng không ổn nhưng khi nàng hỏi hấn thì hấn vẫn quyết định giữ nguyên ý định ban đầu nên vẫn gật đầu " đúng vậy, người nhớ rõ khi người còn ở trong trứng, ta cùng Tước vương đã đến thăm các người, từng sờ qua người một chút, khi đó người đã cắn ta một cái không? lúc đó giọt máu của ta đã vô ý bị người ăn phải"

Bảo Bảo cảm thấy không chỉ có tâm lạnh mà toàn thân cũng đông cứng, thì ra là thế.

"Khỏa huyết chí giữa mi tâm ta cũng vì chuyện đó mà có sao?"

Thanh Liên gật gật đầu, " Đúng vậy! Bất quá Bảo Bảo, cái đó và ta—"

Bảo Bảo cũng không chờ hấn nói xong lại hỏi tiếp, " Có phải chỉ cần có huyết khế tồn tại thì cho dù ta muốn người làm cái gì, cho dù là chuyện người không thích, người cũng không thể từ chối phải không?"

Thanh Liên nếu không để ý những gì nàng đang nói thì hấn cũng không phải là Thanh Liên vương " Bảo Bảo, người cho rằng là như vậy?"

" Thanh Liên, ta đã cho người cơ hội nói, nếu người đã không nói thì giờ chỉ có thể trả lời ta, có phải hay không?". Bảo Bảo vẫn một gương mặt lạnh lùng như trước, vẻ xinh đẹp ngây thơ cùng làm nũng đã biến mất hoàn toàn, cả người tỏa ra khí thế uy nghiêm làm cho người ta khó có thể kháng cự được.

Thanh Liên nhất thời cảm thấy khí huyết trào dâng, biết là do Bảo Bảo cường thế nên huyết thế phát huy tác dụng, đành gật đầu " đúng vậy"

" Tốt lắm! Ta hiểu được!" Bảo Bảo nghe được câu trả lời của hấn thì hai bả vai sụp xuống, xoay người đi ra ngoài, Thanh Liên theo phản xạ kéo nàng lại " Bảo Bảo, người hãy nghe ta nói, người định đi đâu"

Bảo Bảo lại hất tay hấn ra, cúi đầu nói " ta nghĩ ta hiểu được, ta thực sự hiểu được. Ta sẽ không đến tìm người nữa. Ta muốn là sự tự nguyện toàn tâm toàn ý của người, nếu nhớ cái huyết khế chó má gì đó mà ta có được người của người nhưng không chiếm được lòng của người thì ta không thèm, ta thực sự không cần. Ta không cần đồng tình, cũng không cần dựa vào mệnh lệnh mới có được tình yêu, Thanh Liên, người có thể tự do lựa chọn cuộc sống mà người muốn rồi, ta đi đây"

Thanh Liên vừa tức lại vừa giận, tiểu yêu tinh này, chủ động trêu chọc hấn cũng là nàng mà lúc này chỉ vì chút việc nhỏ lại rút lui trước tiên cũng là nàng, vậy mà tiểu yêu tinh này có dám nói là thương hấn sao?

Nếu không thấy bộ dáng của nàng lúc này như chịu rất nhiều đả kích thì hấn đã hung hăng đánh lên mông

của nàng mấy cái, còn nói gì mà hấn không tín nhiệm nàng, rõ ràng là nàng không tin tưởng hấn thì có, ngoài miệng nói thương hấn mà khi xảy ra vấn đề lại không chịu nghe hấn giải thích, thực sự không biết phải đối với nàng thế nào mới tốt.

Nhưng nếu lúc này để nàng đi thì không chừng tiểu yêu tinh này sẽ biến mất tăm tích, chuyện Kiều Vị, hấn đương nhiên sẽ xử lý, nhưng trước tiên phải ổn định tâm tình của nàng " Bảo Bảo, người đối với bản thân, đối với ta không có tin tưởng vậy sao?"

Bảo Bảo nghe trong lời nói của hấn còn có ý cười, không khỏi vừa tức vừa thấy ủy khuất, biểu tình trên mặt cũng khó coi hơn, dùng sức hất tay hấn ra " Thanh Liên, người không cần an ủi ta, Bắc Dao Bảo Bảo ta không phải là nữ nhân không chịu được đả kích. Trừ phi người đến tìm ta, nếu không ta sẽ không đến tìm người nữa"

Nói xong thì nước mắt cũng tuôn ra, nhưng không muốn để Thanh Liên nhìn thấy sự yếu đuối của mình, Bảo Bảo liền đẩy thân mình Thanh Liên ra, bước ra ngoài khoang thuyền rồi dùng tốc độ nhanh hơn sét đánh nhảy vào trong nước, chỉ nghe đầu thuyền mọi người kinh hô, Thanh Liên bất đắc dĩ nhìn vòng tay trống rỗng của mình, trong lòng tràn đầy cảm giác mất mát.

Xem ra lần này là thật làm cho tiểu yêu tinh quật cường bị đau lòng, hấn cũng không lo lắng Bảo Bảo nhảy vào nước sẽ gặp nguy hiểm, dù sao hấn cũng sinh vật hệ thủy, hấn chỉ cảm thấy áy náy, cứ cho là vì nguyên nhân cứng chiều nàng nhưng hấn cũng đã bất tri bất giác làm tổn thương nàng. Hấn nên biết tiểu yêu tinh yêu hấn nhưng lòng tự tôn cùng sự quật cường làm cho nàng không thể chấp nhận chuyện mình vì huyết khế mà ở bên cạnh nàng, thay đổi bản thân mình. Nếu tiểu tinh vì huyết khế mà yêu hấn thì chính hấn cũng không chấp nhận được, nhưng có điều tiểu tinh này xem nhẹ sự ảnh hưởng của nàng đối với hấn, trước khi huyết khế hình thành thì tâm của hấn đã giao cho nàng rồi.

Chỉ tiếc vật nhỏ lại không chịu nghe hấn giải thích mà bỏ chạy.

Như thế cũng tốt, nhân cơ hội này mà nghiêm túc giải quyết chuyện của Hỏa Hồ tộc, Kiều Vị kia tuyệt đối không thể để lại, cần phải giáo huấn cho hấn biết cái gì nên làm, cái gì không nên quản, không nghĩ tới hấn còn dám lên tìm Bảo Bảo để châm ngòi ly gián, nếu không xử trí hấn thì chuyện như hôm nay có thể xảy ra lần nữa, đừng nói Bảo Bảo mà ngay cả hấn cũng không có tu dưỡng tốt để mà bao dung.

Còn có Liễu Vô Song, mặc kệ hấn cùng Kiều Vị có quan hệ gì, làm cho Kiều Vị liên tiếp giúp hấn nhưng cũng đã đến thời điểm làm cho hấn chết tâm, dù sao tiểu yêu tinh cũng đã bỏ đi, hấn cũng không cần phải ở lại đây.

Là một nam nhân, hấn phải cho người mình yêu một sự đảm bảo chắc chắn, chính là đem những chương ngại giữa bọn họ dẹp bỏ hết, tiểu yêu tinh tức giận rồi đi lúc này cũng tốt, để hấn có thời gian giải quyết người và chuyện trong tộc thật tốt, sau đó sẽ đến Xà tộc tìm nàng.

Có lẽ cũng đã tới lúc đi Tước Hoàng sơn để gặp mặt lão bằng hữu Như Mặc, thuận tiện cũng nhìn xem Vân Thư cùng đệ đệ của tiểu yêu tinh kia phát triển tới đâu.

Sau khi có quyết định, Thanh Liên trong mắt cũng tràn đầy quyết tuyệt.

Chương 51

KIÊN QUYẾT RỜI XA

Khi Liễu Vô Song tiến đến khoang thuyền thì chỉ nhìn thấy một mình Thanh Liên đứng trước cửa sổ, hấn bình tĩnh nhìn mặt nước, cảnh xuân xuyên qua ô cửa kính mỏng manh, phản chiếu thân ảnh xuất trần mà thêm vài phần lạnh lùng của hấn.

Chưa từng thấy Thanh Liên như vậy, nhiều qua, Thanh Liên luôn tạo cho hấn ấn tượng ôn nhuận, tính tình cởi mở, hòa thuận, có khí chất và lực hấp dẫn kì lạ, chưa có lần nào hấn cảm thấy Thanh Liên xa cách giống như bây giờ, y như là mặt trăng trên trời dù ngược nhìn là sẽ thấy nhưng lại chẳng bao giờ với tới được.

Hắn nhất thời không biết nên tiếp tục đi vào hay không cho nên cứ chần chừ đứng yên trước cửa.

Thanh Liên nghe tiếng bước chân nên xoay người lại.

Liễu Vô Song như nghe được tiếng tim mình vỡ ra từng mảnh, bởi vì khuôn mặt của Thanh Liên lúc này so với băng tuyết trên đỉnh Tuyết sơn còn lạnh hơn, ánh mắt chứa đầy hàn quang nhìn hắn.

"Thanh, Thanh Liên!" Hắn chần chờ hô một tiếng, có chút hoài nghi người trước mặt có phải là Thanh Liên hắn đã quen biết nhiều ngày hay không, bởi vì nhìn không ra nét tương đồng nào.

"Liễu Vô Song, người thích ta?"

Thanh Liên khoe miệng mang theo ý cười tàn nhẫn, lạnh lùng nhìn về phía Liễu Vô Song, ngữ khí cũng không chút độ ấm, vừa nói vừa đi về phía Liễu Vô Song.

Liễu Vô Song không khỏi thối lui "ngươi, ngươi"

"Ngươi không phải thích ta sao? Sao không trả lời?" Thanh Liên đối với sự thoái lui của hắn xem như không thấy, vẫn duy trì cước bộ thong thả tới gần hắn.

Liễu Vô Song chỉ có thể trơ mắt nhìn Thanh Liên một thân lãnh khí dần dần tiến tới bên cạnh hắn, ép hắn phải dựa vào boong thuyền phía sau.

"Thanh, Thanh Liên, ngươi làm sao vậy? Có chuyện gì sao?" Không muốn thừa nhận lần đầu tiên trong đời hắn cảm thấy sợ hãi một người, một khắc trước hắn còn cảm thấy phải có được Thanh Liên thì hắn mới cảm thấy sinh mệnh đầy đủ nhưng chỉ trong chốc lát, tình yêu say đắm như thủy triều dâng rồi cuộc không tìm thấy tăm tích, làm cho hắn trong lòng không khỏi lo lắng. Nhìn Thanh Liên trước mắt vẫn là gương mặt cũ nhưng trên người hắn không còn cảm giác làm cho tâm hắn cảm thấy an tâm và thỏa mãn, nếu không có boong thuyền ở phía xoay thì thậm chí hắn đã muốn xoay người bỏ chạy khỏi đây.

"Ta hỏi ngươi có thích ta hay không? muốn cùng ta cả đời sao? Muốn ôm ta, hôn ta sao?" hơn nửa người của Thanh Liên gần như áp lên thân thể của Liễu Vô Song, ngữ khí lạnh lùng, ngón tay lại đảo qua gò má của hắn.

Liễu Vô Song co người lại "Thanh, Thanh Liên, ngươi đừng đùa giỡn như vậy, ta, chúng ta là bằng hữu, huống chi chúng ta lại là hai nam tử, ngươi, sao ngươi lại cho rằng như thế?"

"Ý của ngươi là ngươi không thích ta? Không nghĩ có được ta, đối với ta không có cảm giác nào khác ngoài tình bằng hữu" ánh mắt của Thanh Liên càng tối hơn, đôi môi gần như kề sát mũi của Liễu Vô Song.

Thanh Liên trở nên xa lạ, quỷ dị như vậy làm cho Liễu Vô Song sợ hãi tới đỉnh, cố dùng sức đẩy Thanh Liên ra, ngoài miệng lớn tiếng "Thanh Liên, ngươi nên tự trọng, ta chỉ xem ngươi là bằng hữu thôi, nếu ngươi còn đùa giỡn với ta như vậy, đừng trách ta đoạn tuyệt quan hệ"

"Phải không?" Thanh Liên bị hắn đẩy ra, cũng không ngạc nhiên, vội vàng phủ nhận, quả nhiên là phạm phu tục tử, cái gì gọi là tình sâu như biển, không phải người không gả...Hắn chẳng qua chỉ thay đổi thái độ một chút thì tình thâm của hắn liền thay đổi, lúc trước thì xem mình như ánh trăng trên trời, giây sau đã coi như là rắn rết. Như vậy mà Liễu Vô Song trong lòng còn cho là thương hắn sao?

Thật sự là châm chọc! Thanh Liên khoe miệng gợi lên nụ cười lạnh lùng, chẳng qua chỉ thử hắn một chút thôi, hắn đã lộ rõ bản chất yêu nông cạn của hắn

"Đương nhiên!" Liễu Vô Song trầm đình tiếc thiết nói, sợ tiếp theo Thanh Liên sẽ có biểu hiện gì đó không nên đối với hắn. Nếu lúc trước hắn từng thích nam tử này thì bây giờ hắn xem như đã tỉnh mộng, hắn nghĩ chắc hắn bị trúng tà nên mới có thể thích một nam tử diện mạo bình thường lại mang theo hơi thở tà ác như Thanh Liên. Liễu Vô Song cảm thấy phải dùng hết nghị lực mới có thể chống lại ánh mắt của Thanh Liên, sau này càng không thể để cho người này dễ dàng tiếp cận hắn.

"Trước đây ngươi làm rất nhiều chuyện làm cho ta cảm thấy ngươi thích ta và Bảo Bảo, chẳng lẽ trong lòng

người chưa từng muốn chúng ta cùng hầu hạ người sao" Thanh Liên cũng không buông tha y, tiếp tục nói.

Liễu Vô Song lập tức lớn tiếng ghét bỏ "đùa giỡn cái gì, Liễu Vô Song ta muốn dạng nam nhân, nữ nhân nào mà không có, sao lại phải thích người? Người thực là tự tin. Thanh Liên nếu người cứ tiếp tục như vậy thì đừng trách ta thực sự tuyệt giao với người, mời người và mọi người đến Liễu gia là chẳng qua thưởng thức tài hoa của người, lại lo lắng huynh muội các người xuất môn ra ngoài không có võ công phòng thân mà thôi, người cũng đừng quá hoang tưởng. Thê tử của Liễu Vô Song ta sao có thể là loại người bình thường như các người, ta dù không kỳ thị xuất thân của các người nhưng tương lai người bầu bạn bên cạnh ta là phải xuất thân từ hoàng hoặc ít ra cũng là môn đẳng hộ đối với nhà ta. Cho nên Thanh Liên, hôm nay coi như ta chưa từng nghe những lời này, hơn nữa chẳng phải người và Thanh tiểu thư đều có người trong lòng sao?"

Thật vất vả mới tìm lại được một chút dũng khí, Liễu Vô Song lập tức phản công "người cùng Thanh tiểu thư chẳng phải tính đi lên phương Bắc sao? Lát nữa, sau khi trở về ta sẽ sai quân gia chuẩn bị xe ngựa để sáng sớm ngày mai các người lên đường"

Thanh Liên thấy hấn chối bỏ tất cả, trong lòng cười lạnh, lui về sau vài bước "là Liễu công tử muốn đuổi chúng ta đi?"

"Thanh Liên, thái độ của người vậy là sao?" Liễu Vô Song thấy hấn cười lạnh thì trong lòng có chút sợ hãi, cố gắng phô trương thanh thế.

Liễu Vô Song lắc lắc đầu, "Xe ngựa sẽ không dùng, Thanh Liên có tay có chân, sẽ tự mình đi, chỉ là từ nay về sau không thể làm bằng hữu được nữa, Liễu công tử chắc cũng không có ý kiến gì"

Liễu Vô Song thấy Thanh Liên dường như đã khôi phục lại bộ dáng ôn nhu như trước nhưng hấn không dám tin tưởng như trước, ai biết đây không phải là do hấn nguy trắng, nếu mình buông lỏng phòng bị thì e là hấn lại chứng nào tật đó, áp lực lúc này đã làm cho hấn có chút hít thở không thông cho nên hấn không muốn lập lại lần nữa/

"Thanh Liên không muốn làm bằng hữu với ta, ta cũng không có gì để nói". Hấn cũng không giữ lại, đồng nghĩa với việc cắt đứt quan hệ bằng hữu/

"Tốt lắm, Vô Song công tử thật đúng là làm cho Thanh Liên thất vọng rồi" Thanh Liên không khỏi lắc đầu tiếc hận, người này tâm tuy không xấu nhưng chung quy vẫn là một kẻ phạm phu tục tử, không có phẩm chất của một quân tử.

Thanh Liên biết mình cố ý lạnh lùng đã dọa hấn nhưng không ngờ hấn lại phản ứng làm mình thất vọng như thế, uổng phí đã xem hấn là bằng hữu, nói đi thì cũng nói lại, cũng do mình đã quá đề cao hấn, mà cũng không thể trách được hấn, người có thể không thấy áp lực trước yêu cầu cũng không nhiều, mà biểu hiện của Liễu Vô Song thì lại vô cùng kém.

"Thanh Liên, người lời này là có ý gì?". Liễu Vô Song sắc mặt cực kỳ khó coi nhìn chằm chằm Thanh Liên, lớn tới chừng này, chưa có ai dám dùng khẩu khí như vậy để nói chuyện với hấn, hôm nay bị một nam tử bình thường như Thanh Liên cười nhạo lại không thể làm được gì, bởi vì hấn chột dạ, tuy rằng lúc này hấn không có chút cảm giác nào với Thanh Liên nhưng hấn không thể không thừa nhận hấn từng có mộng tưởng với Thanh Liên.

Thanh Liên không nói gì, chỉ xoay người đi lướt qua người hấn, bước ra ngoài, thân ảnh phiêu diêu làm cho Liễu Vô Song có cảm giác như sắp mất đi thứ gì đó rất quý giá, nhưng lại hạ quyết tâm không gọi, sợ rằng nếu Thanh Liên quay đầu thì lại là bộ dáng làm cho hấn sợ hãi.

Vì thế ngay từ giây phút này, hấn đã vĩnh viễn mất đi cơ hội là bằng hữu với Thanh Liên.

Bên ngoài khoang thuyền, mọi người kinh hô một tiếng sau đó thì quay về bình tĩnh, mà khi Liễu Vô Song suy nghĩ rằng Thanh Liên làm mọi thứ là để thử hấn, khi đuổi theo ra ngoài thì chỉ thấy một bóng dáng trên mặt hồ, còn đám người trên boong thuyền thì như đã hóa đá, biểu tình như là nhìn thấy một cảnh tượng rất ghê gớm.

" Thanh Liên—" Liễu Vô Song vận nội lực kêu to, thấy bóng dáng kia ngày càng rời xa hẳn, tâm hắn lại thấy kích động, bất an, một cảm giác trước giờ chưa từng có.

Tiếng kêu xuất phát từ nội tâm phát ra kia làm cho thân ảnh của Thanh Liên trên mặt hồ ngừng lại một cái, ở phía xa ngoái đầu nhìn lại Liễu Vô Song, cái liếc mắt đã khiến cho tâm thần của Liễu Vô Song đi lạc.

Đó là một gương mặt không thể dùng từ ngữ nào để diễn tả được, hắn rút cuộc đã tự tay hủy diệt một mối quan hệ như thế nào, đã buông tay một dạng người gì?

Nếu như có thể, Liễu Vô Song muốn được chết ngay lúc này, chết đi còn sướng hơn là suốt quãng đời còn lại phải sống trong hối hận, nuối tiếc và nhớ mong.

Dáng người màu xanh xa dần, xa dần rồi rút cuộc biến mất trong mắt hắn, Liễu Vô Song biết hắn không bao giờ có thể trở lại là Vô Song không ai bì nổi như trước kia.

° ° °

" Người nói ta nên gọi người là Kiều tiên sinh hay là Ngự trưởng lão?" Thanh Liên đã khôi phục hình dáng cũ, lười biếng ngồi bên bàn, biết Kiều tiên sinh nhất định sẽ chờ mình trở về gặp hắn để tính toán. Quả nhiên khi Thanh Liên đáp nước quay về Liễu gia thì Kiều tiên sinh đã sớm quỳ trong phòng hắn.

Kiều Vị nhìn thấy chỉ có một mình Thanh Liên trở về thì biết kế ly gián của mình đã thực sự thành công, trong lòng vừa vui lại vừa buồn, lúc trước thấy Xà vương bệ hạ còn bình tĩnh, tưởng rằng đã thất bại không ngờ đã thực sự ly gián được hai người.

Nhưng nhìn vẻ mặt bi thương của Hồ vương đại nhân thì tâm hắn càng trầm xuống, hắn có thể châm ngòi ly gián bọn họ nhưng không thể cắt đứt ý niệm đã động lòng phàm của Hồ vương đại nhân, thì ra là Hồ vương thực yêu Xà vương, vậy tương lai của Hỏa Hồ tộc thì tính sao đây?

Hắn vĩnh viễn không hối hận chuyện mình đã làm, đây là sứ mệnh của trưởng lão, thủ hộ cho Hồ vương đại nhân tu thành chính quả là tâm nguyện được truyền từ đời này sang đời khác. Khi hắn nói chuyện với Bảo Bảo xong thì cũng đã đem tin tức truyền lại cho các trưởng lão khác ở trong tộc biết, hắn sợ mình không thể ngăn cản sự cố chấp của Hồ vương nên chỉ có thể đem mọi hi vọng giao cho các trưởng lão còn lại, cho dù lúc này hắn chết đi thì hắn cũng không hối hận.

" Hồ vương đại nhân, lão hủ tự biết từ kỳ đã đến, thỉnh đại nhân động thủ đi!" Kiều tiên sinh vẻ mặt kiên nghị ngẩng đầu, nhìn Thanh Liên, bộ dáng không chút nào lùi bước.

" Người còn cho là mình hợp lý hợp tình, cảm thấy chuyện mình làm là đúng phải không?". Thanh Liên đối với chuyện các trưởng lão nhiều năm qua vẫn can thiệp vào cuộc sống của hắn đã sớm bắt mắt, thị nữ thì cứ một trăm năm lại thay nhóm mới, đi khắp nơi tung tin hắn sắp thành tiên, trong vòng năm trăm năm không cho tộc nhân rời khỏi tộc địa để tránh gặp rắc rối, lại càng không để bọn họ được ăn mặn, sợ sát sinh sẽ ảnh hưởng tới công đức... Tất cả chuyện to chuyện nhỏ đều liên quan tới hắn, các trưởng lão sắp đặt tất cả đều vì một lý do rất tốt đẹp là vì tương lai của Hỏa Hồ tộc, vì để hắn thuận lợi thành tiên

Trước đây mặc dù hắn không tán thành việc làm của bọn họ như vẫn cam chịu là vì không có mục tiêu nào khác để hắn theo đuổi, phấn đấu, nhưng hiện nay hắn muốn ở cùng một chỗ với Bảo Bảo cả đời, mỗi một lời nói, một cử chỉ của hắn đều vì coi trọng Bảo Bảo. Là một trưởng lão lâu năm như Kiều Vị mà nói, hắn phải rõ ràng hết thảy.

Thậm chí trong bữa cơm ngày đầu tiên tại Liễu phủ, hắn cũng đã bày tỏ lập trường của mình, sẽ không dễ dàng tha thứ cho người nào dám động đến Bảo Bảo, hắn cũng nghĩ Kiều Vị sẽ biết suy nghĩ đúng mực, không ngờ hắn đã làm cho mình thất vọng, hắn nghĩ mình không dám động đến một trưởng lão như hắn sao?

Hỏa Hồ tộc cũng đến thời điểm có trưởng lão mới rồi. Hắn muốn cho bọn họ biết trưởng lão sở dĩ tồn tại là vì chia sẻ với Hồ vương hắn chứ không phải để bọn họ được quyền can thiệp vào cuộc sống của hắn, trước đây hắn không lên tiếng cũng không có nghĩa bọn họ được nước làm tới.

Kiều Vị không nói gì, thân hình cứng ngắc, vẻ mặt vẫn tự cho là đúng, không hiểu mình đã làm sai chuyện gì.

"Tốt lắm, xem ra các người hiển nhiên đã quên vì sao có sự tồn tại của trường lão, ta sẽ xử trí các người thế nào, các người cũng không được phản kháng hay thấy oan uổng". Thanh Liên vốn phong lưu liễm diễm mà giờ tràn đầy vẻ vô tình và lạnh lùng.

Kiều Vị rung mình, biết rằng Hồ vương đại nhân đã nổi giận, khó có thể sống nên không khỏi nghĩ hình như hần đã làm hơi quá, nhìn bộ dáng của Hồ vương đại nhân lúc này thì e là các trường lão khác cũng không thể thoát khỏi liên can.

"Hồ vương đại nhân, lão hủ tuy rằng hành vi có chút không thỏa đáng nhưng cũng là vì Hồ vương đại nhân ngài, người chỉ còn một trăm năm nữa là công đức viên mãn, đắc đạo thành tiên, trở thành người đầu tiên của Hỏa Hò tộc đứng vào tiên bang, thế nhưng người lại dây dưa với nữ nhân xà tộc, chẳng những hủy đi cơ nghiệp ngàn năm mà tương lai sau này cũng không thể thành tiên được nữa. Xin Hồ vương đại nhân suy nghĩ lại"

"Ngụy Kiều, đó cũng là chuyện của vương, khi nào thì đến phiên người làm chủ". Thanh Liên lạnh lùng cười, tao nhã nhưng cũng tràn đầy xa cách "nếu người tìm tới Bảo Bảo để ly gián chúng ta thì cũng thôi đi, người chính là ngàn vạn lần không nên nói với nàng chuyện huyết khế, cho nên dù ta có lòng để cho người sống thì lúc này cũng không thể không xử trí người. Người tự hủy nội đan đi, ta giữ lại cho người một cái mạng, từ nay về sau cứ vậy mà sống hết quãng đời còn lại"

"Hồ vương đại nhân, cầu xin người, người làm như vậy còn chi bằng trực tiếp giết chết lão hủ". Kiều tiên sinh vừa nghe những lời này thì toàn thân kích động, tự hủy nội đan cũng có nghĩa là hủy đi mấy ngàn năm đạo hạnh, lẽ ra là sẽ hội phi yên diệt nhưng Hỏa Hò tộc bọn họ có huyết phù của thượng cổ thần phù hộ, tự hủy nội đan thì xem như là thời kì hấp hối, có thể kéo dài mạng sống thêm một khoảng thời gian nữa, ước chừng hai, ba mươi năm gì đó, thời kì này chấm dứt thì bọn họ chính thức hồn phi phách tán.

Mà sau khi hủy nội đan thì Hỏa Hò tộc không có năng lực gì khác người thường, thân thể gầy yếu giống như nhân loại mắc bệnh nan y, thậm chí còn không bằng cho nên trong Hỏa Hò tộc mà bị phán kết quả như vậy thì so với chết còn thống khổ hơn trăm ngàn lần, hơn nữa Hồ vương đại nhân còn muốn hần làm ở Liễu gia, cũng có nghĩa là trước khi bị hồn phi phách tán, hần không thể trở về Hỏa Hò tộc.

"Ta muốn trực tiếp giết người nhưng đáng tiếc người lại có can đảm nói chuyện huyết khế với Bảo Bảo, vậy chắc người không quên giọt máu của người là lưu lại trên người ai. Hỏa Hò tộc chúng ta luôn giữ chữ tín, trừ phi Liễu Vô Song muốn người chết, nếu không, người vẫn phải sống, thống khổ cũng được, đau khổ cũng được, đều do người gieo gió gặt bão. Cho dù là người hay là yêu thì người cũng phải chịu trách nhiệm với việc mình đã làm. Người tự động thủ đi, để bản vương ra tay thì người lại thêm một tội nữa, đến lúc đó chắc chắn sẽ liên lụy đến những người được người báo tin"

Thanh Liên thừa nhận hần chưa bao giờ là người nhân từ, đối với người hần yêu, hần cũng tính kế không chút đắn đo, vì muốn Bảo Bảo yêu mình nhiều hơn mà dù hần đã động tâm với nàng cũng chưa bao giờ thổ lộ, huống chi là người bên ngoài?

Cho nên đối với Kiều Vị, hần càng không có mềm lòng, hần giống như người ngoài cuộc đang nhìn người khác không cam lòng dây chết trước mặt mình, thậm chí hần cũng không tiếc mà bỏ đá xuống giếng, nói thêm vài lời đe dọa.

Kiều tiên sinh đến hôm nay mới biết được bọn họ chưa từng hiểu rõ Hồ vương đại nhân của mình, ngoài trừ khuôn mặt yêu mị độc nhất vô nhị thì hần còn là kẻ vô tình nhất, hần là người tu hành nhưng không có chút lòng thương hại, từ trước tới giờ luôn nghĩ Hồ vương đã sớm siêu nhiên thế ngoại nhưng bây giờ mới biết là không phải. Một người vốn không để ý đến ai, không để ý tới chuyện gì, sao đột nhiên lại động lòng phàm?

Có lẽ sau khi nữ vương Xà tộc, Bắc Dao Bảo Bảo xuất hiện, hần vẫn nghĩ nàng không xứng với Hồ vương đại nhân nhưng bây giờ mới hiểu so với Bảo Bảo ác danh nổi tiếng gần xa thì Hồ vương đại nhân càng làm cho người ta sợ hãi hơn.

Hần đúng là sai lầm rồi, làm sai nên giờ hần phải trả giá lớn.

Thanh Liên vẫn mỉm cười lạnh lùng, Kiều tiên sinh thì chậm rãi nhắm mắt lại...

Từ khoang bụng tuôn ra một dòng máu tươi, chốc lát đã nhuộm đỏ sàn nhà, Kiều tiên sinh chớp mắt, dung nhan chợt trở nên già nua, mái tóc biến thành bạc phơ.

Thanh Liên thờ ơ nhìn chuyện đang diễn ra, giây lát mới chậm rãi đứng lên, để lại một câu "tự giải quyết cho tốt"

Nói xong, người đã biến mất.

Chương 52

ĐỐI ĐÀM HẠ TƯƠNG THÔNG

"Bảo Bảo tiểu chủ, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Thanh nhi đưa tới một ly trà đồng thời lấy đi cuốn sách nàng cầm trong tay đã nửa ngày mà chưa đọc được một chữ" có tâm sự gì thì có thể nói ra, hiện tại chủ nhân và Xà quân đại nhân không có ở nhà, Thanh nhi dù vô dụng nhưng lắng nghe người tâm sự thì vẫn có thể"

"Không có gì, Thanh nhi thúc, người không cần lo lắng! Ta tốt lắm, ta chỉ cần thời gian để suy nghĩ và bình tĩnh một chút mà thôi". Bảo Bảo thản nhiên, đây là chuyện của nàng, không ai có thể giúp được nàng mà chỉ có nàng.

"Tiểu chủ cứ gọi ta là Thanh nhi đi, người kêu thúc, ta không dám nhận, như vậy là trái quy củ". Thanh nhi nét mặt vẫn còn lộ nét trẻ con, hoàn toàn không xứng với bề ngoài đứng đắn cùng khí độ trầm ổn, lúc này hẳn có chút bối rối nhìn Bảo Bảo.

Tiểu chủ sau khi đi ra ngoài trở về, thực sự có thay đổi, một thời gian ngắn ngủi nhưng hơi trở ổn trọng hơn rất nhiều, không còn cảm giác mãnh mẽ như trước kia, tâm tư cũng nặng nề hơn. Trước kia Bảo Bảo tiểu chủ hiếu động, cho dù là mất hứng thì nàng cũng sẽ kiếm vài người để trêu chọc giải sầu chứ không phải ngồi yên một chỗ như bây giờ.

Đương nhiên càng sẽ không chủ động gọi hẳn là Thanh nhi thúc như vậy, tuy rằng xưng hô này là chủ nhân và đại nhân đã yêu cầu hai vị tiểu chủ từ nhỏ gọi hẳn như vậy, nhưng hai vị tiểu chủ vì bề ngoài của hẳn mà cho tới bây giờ cũng không chịu gọi, chỉ khi nào có chủ nhân và Xà quân đại nhân ở bên cạnh thì mới gọi mà thôi, chứ đâu phải như hôm nay tâm bình khí hòa mà gọi hẳn là thúc. Làm cho hẳn có chút không quen.

"Quy định gì? Xưng hô này là phụ thân và mẫu thân vẫn muốn chúng ta gọi người như vậy, nhưng lúc trước chúng ta còn nhỏ, không hiểu chuyện, bướng bỉnh, bây giờ chúng ta đã lớn, hơn nữa Thanh nhi thúc cũng đã là vương phu của Thú tộc, Bảo Bảo nếu không gọi người là thúc thì mới là không hợp lễ nghi quy củ"

Bảo Bảo buông chén trà trong tay, đưa mắt nhìn Thanh nhi, ánh mắt mê mang làm cho Thanh nhi không khỏi đau lòng vì nàng. Bảo Bảo luôn làm người ta đau đầu nhức óc chưa từng có ánh mắt như đứa nhỏ bị lạc đường như bây giờ. Thanh nhi không khỏi thắc mắc rốt cuộc mấy ngày qua tiểu chủ Bảo Bảo đã gặp phải chuyện gì, đã trải qua như thế nào để một đứa nhỏ trong khoảng thời gian ngắn lại trở thành một người lớn với vẻ mặt đau thương như vậy.

"Tiểu chủ, có người khi dễ người sao?" Thanh nhi không khỏi suy đoán như vậy, tuy rằng là khả năng không lớn, có ai dám động tới bảo bối của toàn bộ Xà tộc chứ? Chưa nói đến chủ nhân và Xà quân đại nhân, mà ngay cả mình và Thú tộc cũng sẽ vì tiểu chủ mà ra tay, còn chưa nói tới bản thân tiểu chủ đã có năng lực khủng bố và phá hoại cực kỳ lớn.

"Thanh nhi thúc, biểu tình của người rất ngưng trọng, ta không sao, ai dám khi dễ ta nha. Ta không khi dễ người ta cũng đã mừng đến đốt pháo rồi". Bảo Bảo vốn đang buồn, nhìn thấy vẻ mặt quan tâm của Thanh nhi thì cũng buông lỏng một chút, mỉm cười.

Nàng cảm thấy mình may mắn khi được sinh ra trong một gia đình như vậy, có phụ thân và mẫu thân tốt, còn có Thanh nhi bọn họ thực sự quan tâm mình như người nhà, tổn thương trong lòng nàng được xoa dịu một

chút.

Thấy nàng cuối cùng cũng có thể cười, Thanh nhi cũng thả lỏng tâm tình, vẻ mặt cũng thực sự chăm chú " vậy cũng phải, tiểu chủ trước giờ là người không chịu thiệt, cho tới bây giờ chỉ có nhà người khác mang con tìm đến đây mất vốn, làm cho chủ nhân và đại nhân phải đứng ra phân xử, nhưng cũng chưa bao giờ làm cho chủ nhân và đại nhân phải mất mặt vì người"

" Thanh nhi thúc đây là đang chê cười Bảo Bảo bất hảo sao?" Bảo Bảo nheo lại ánh mắt, biết Thanh nhi nói nàng trước đây, luôn thích trêu chọc các đứa nhỏ khác trong tộc, tuy rằng đã là chuyện xảy ra rất lâu nhưng nghe hần nhắc tới cũng có chút ngượng ngùng.

" Nào dám chê cười tiểu chủ, chỉ là Thanh nhi thích tiểu chủ có bộ dáng tràn đầy sức sống như vậy, cho dù là chinh người thì cũng là xử đúng người đúng tội, không giống như tiểu chủ hiện tại, người nhìn gương xem, mặt mày đều nhăn thành nếp, trong ấn tượng của Thanh nhi, tiểu chủ cho tới giờ chưa từng do dự, đắn đo như vậy"

Thanh nhi khẩu khí ôn hòa, lại một lần nữa đưa chén trà cho Bảo Bảo "Thanh nhi tuy rằng đạo hạnh không bằng tiểu chủ nhưng dù sao cũng sống nhiều hơn tiểu chủ tới hai ngàn năm, cho nên có rất nhiều chuyện Thanh nhi đã nhìn thấy, mặc kệ bây giờ tiểu chủ có phải là vương của một tộc hay không, cũng không quản việc Thanh nhi đã rời khỏi Xà tộc thì trong lòng Thanh nhi, tiểu chủ vẫn rất đáng yêu, bướng bỉnh, hoạt bát lại rất có lý tưởng và quyết đoán. Cho nên mặc kệ tiểu chủ lúc này vì chuyện gì mà u sầu, Thanh nhi đều hi vọng ngày mai, tiểu chủ lại khôi phục bộ dáng như thường ngày"

" Thanh nhi thúc, người thật tốt! thần thái và khẩu khí nói chuyện của người thật sự có vài phần giống như là phụ thân của ta". Bảo Bảo nghe những lời của hần thì hốc mắt phấp phồng, đột nhiên dùng sức nhào tới, ôm lấy Thanh nhi, ở trên vai hần nhẹ giọng hỏi " Báo vương đại nhân đối với người có tốt không?"

Thanh nhi sững sốt, lập tức có chút ngượng ngùng gật gật đầu, sau đó lại nghĩ Bảo Bảo đang dựa vào vai hần thì sẽ không thấy hần gật đầu cho nên mới lên tiếng " Linh Lung đối với ta tốt vô cùng"

"Vậy Thanh nhi thúc có thấy hạnh phúc không? người yêu Báo vương đại nhân sao?" Bảo Bảo buông Thanh nhi ra, mặt đối mặt, chăm chú nhìn hần.

Thanh nhi thấy nàng lại rơi vào suy tư, thực sự là thời điểm nàng cần hần hỗ trợ, cho nên không nghĩ ngợi gì mà gật đầu nói " ta cảm thấy ta rất hạnh phúc, ta cũng yêu linh Lung, nàng là một nữ nhân rất tốt cũng là một bạn đời tốt"

"Như mà không phải lúc trước Thanh nhi thúc yêu Trân châu sao? Người yêu nàng gần một ngàn năm, nhưng chỉ mới sống với Báo vương đại nhân không đến một trăm năm, người như thế nào lại có thể khẳng định là yêu nàng mà không phải là đồng tình vì những gì nàng đã trả giá vì người?" Bảo Bảo thắc mắc rất hợp tình hợp lý mà Thanh nhi lại nhìn nàng có chút ngoài ý muốn, liền vội vàng bổ sung " thực xin lỗi Thanh nhi thúc, ta không cố ý, coi như ta chưa từng hỏi chuyện này đi"

"Không sao, ta không phải vì chuyện này mà do dự, ta chỉ đang nghĩ tiểu chủ là phiền não vì chuyện tình cảm sao?"

Bảo Bảo chần chờ nửa khắc gật gật đầu, " Đúng vậy, hiện tại lòng ta đang rất bối rối, không biết nên kiên trì với tâm ý của mình hay là từ bỏ cùng thỏa hiệp, nhưng cho dù ta chọn cách nào thì ta đều có chút không cam lòng"

"Tiểu chủ thực sự đã trưởng thành, trước kia tiểu chủ dù thế nào cũng sẽ không nói như vậy" Thanh nhi nghe nàng nói những lời này thì biết đã bị lún sâu vào tình yêu, nhưng trong yêu giới ai có bản lĩnh và mị lực lớn tới mức chỉ trong thời gian ngắn đã làm tiểu chủ Bảo Bảo mê muội đến nỗi thành bộ dáng như hiện tại?

"Thanh nhi thúc, người cũng nhìn ra ta không thể quay đầu lại?". Bảo Bảo không khỏi có chút bi ai, ngay cả người khác đều cảm thấy nàng không thể thu hồi phần tình cảm này, mà Thanh Liên, người sao lại nhấn tâm vì thỏa hiệp và đồng tình mà mới yêu ta?

" Tiểu chủ, người nghe Thanh nhi nói, tuy rằng Thanh nhi không biết người thích ai, nhưng nếu là cho tiểu

chủ thích thì người đó hẳn là người rất tốt, Thanh nhi cũng không muốn khuyên tiểu chủ lựa chọn, trong chuyện tình cảm, không thể nghe người khác mà phải tự mình nhận định mới được, nếu không chưa nói là đã thương người mà ngay cả đau khổ của bản thân mình cũng không trừ bỏ tận gốc được"

Thanh nhi vừa vỗ nhẹ vào cánh tay của Bảo Bảo, tiếp tục ôn hòa nói " người hỏi vì sao ta biết là ta yêu Linh Lung mà không phải đồng tình nàng? Ta đương nhiên biết, ta là một nam nhân trưởng thành cho nên có thể nhận biết được trong lòng mình thích hay không thích một người, có muốn ở bên cạnh nàng hay không, không ai rõ hơn chính bản thân mình. Ta thừa nhận lúc đầu ở cùng một chỗ với Linh Lung thì trong lòng ta vẫn còn bóng dáng của Trân Châu nhưng đó là quá khứ không thể chối bỏ, mặc kệ Trân Châu là người xấu như thế nào thì ta cũng đã từng thích nàng, muốn lập tức quên đi sự tồn tại của nàng là giả dối, là không thể, nhưng ta cũng không phải là người không có suy nghĩ, ai tốt với ta, ai thực lòng đối đãi với ta, ta đều biết và ta làm sao có thể thờ ơ?"

Thanh nhi biểu tình tựa hồ có chút nhớ lại tình cảnh ban đầu, khoe miệng cũng mỉm cười " năm đó, ở ngay tại Xà sơn này, nàng nguyện ý yêu ta, nhân nhượng ta tất cả, ta cảm nhận rõ ràng sự mềm lòng của mình, rồi lại gặp nhau, một lần, rồi lại một lần, lòng ta cũng bắt đầu có ý với nàng. Nhưng là do ta trước đó xem nhẹ thôi, nhưng tình yêu đậm chồi rồi âm thầm sinh sôi, nảy nở, làm cho ta biết được lòng ta vẫn tràn đầy khát vọng. Ta nghĩ bắt đầu từ lúc đó, trong lòng ta rồi cuộc đã nguyện ý thừa nhận, ta thực ra đã sớm yêu nàng, chỉ là khi đó chưa đủ sâu đậm mà thôi. Hiện tại tình yêu lớn dần theo từng ngày, đây là cảm giác chân thật của ta, mà ta cũng chưa từng nói với Linh Lung"

" Thanh nhi thúc, cảm ơn người! Ta rốt cuộc hiểu được!" Bảo Bảo nhìn nam tử trước mặt diện mạo vẫn còn chút trẻ con nhưng khí độ lại trưởng thành, trầm ổn, rồi cuộc hiểu được vì sao phụ thân và mẫu thân yêu quý hẳn, rồi cuộc cũng hiểu vì sao một nữ nhân mạnh mẽ như Ngọc Linh Lung ở trước mặt hẳn lại mềm mại như một con mèo nhỏ. Thanh nhi không giống như một nam tử bình thường, Trân Châu trước kia không đáp lại tình cảm của hẳn là tổn thất lớn nhất đời nàng. "Thanh nhi thúc, yêu một người và được người yêu, thực sự là một hạnh phúc"

" Tiểu chủ, không cần nói như vậy, mỗi người một hoàn cảnh, yêu cũng vậy, khi có người thích hợp xuất hiện thì đoạn chắc người sẽ nhìn thấy hẳn. Tiểu chủ nhất định phải hiểu rõ mình muốn gì, người đối với người kia mặc kệ là trả giá ít hay nhiều, mặc kệ trải qua bao nhiêu gian khổ, đều nguyện ý ở cùng nhau, chỉ cần ở chung với hẳn dù chỉ một khắc, người cũng cảm thấy những cảm xúc đơn giản trong lòng cũng biến thành phức tạp, ấm áp. Nếu người cứ kiên trì như thế thì ta không tin có nam nhân nào lại có thể tổn thương người. Năm đó, ta tận mắt chứng kiến chủ nhân dùng cách nào để thu phục Xà quân đại nhân trong lòng bàn tay, đừng nghĩ chủ nhân chỉ là một nhân loại yếu ớt, bản chất của nàng rất mạnh mẽ, kiên cường, Thanh nhi từ lúc chào đời tới giờ chưa gặp qua người nào cứng cỏi như nàng"

Thanh nhi vừa nói một bên nở nụ cười," Nàng năm đó lần đầu tiên gặp Xà quân đại nhân đã quyết định thực hiện kế hoạch câu dẫn, đem đại nhân trở thành trợ thủ của mình, chẳng sợ gặp phải khó khăn, khổ sở, tình yêu của nàng chưa từng có hối tiếc và giữ lại. Thậm chí còn vì yêu đại nhân mà nàng đã tính thành toàn cho người, để hẳn thành tiên. Ta chưa từng gặp qua một nữ nhân nào như nàng, cũng chính vì thế mà ta chọn nàng làm chủ nhân và Xà quân đại nhân cuối cùng cũng bị nàng hấp dẫn, rơi vào bẫy tình. Một trăm năm qua ân ái có tăng mà không giảm, tiểu chủ, người thân là nữ nhi của chủ nhân và đại nhân, gặp chuyện khó khăn phải đối diện mới đúng, mềm nắn rắn buông, bằng bản lĩnh của người chẳng lẽ không thu phục được một nam nhi?"

" Thanh nhi thúc, người nói rất đúng, ta thực sự là ngu ngốc. Ta hiện tại đã hiểu rõ, ta đường đường là nữ vương của Xà tộc lại không thu phục được một nam nhân, thật đúng là làm mất mặt phụ thân và mẫu thân ta, còn có thể diện của ta nữa. Không cần biết hẳn vì lý do gì mà không thể đón nhận tình yêu của ta, ta cũng có tự tin trong sinh mệnh thiên trường địa cửu, ta nhất định sẽ làm cho hẳn yêu ta, vấn đề đơn giản chỉ là thời gian mà thôi, mà với chúng ta thì thời gian không tính là gì. Cảm ơn người, Thanh nhi thúc, nếu không có lời khuyên của người có lẽ ta vẫn còn không biết nên làm thế nào, sẽ mất không ít thời gian mới có thể để bản thân chấp nhận, ngày mai ta sẽ đi tìm hẳn"

Bảo Bảo không còn bộ dáng ủ rũ như trước nữa mà đôi mắt sáng quắc như dạ minh châu, Thanh nhi nói rất đúng, mềm nắn rắn buông, nàng sẽ làm cho toàn bộ Hỏa Hồ tộc biết vương của bọn họ là người của Bảo Bảo nàng, ai cũng đừng mong ngăn cản được bọn họ. Cho dù bây giờ Thanh Liên vì ràn buộc của huyết khế mà miễn cưỡng yêu nàng, nàng cũng bằng lòng, dù sao nàng cũng chỉ mới một trăm tuổi, thời gian còn quá ngắn, chưa đủ để Thanh Liên tin nàng yêu hẳn sâu đậm, nhưng không sao, nếu huyết khế tồn tại thì cũng có

nghĩa cả đời này nàng và Thanh Liên sẽ luôn dây dưa với nhau.

Một trăm năm không được thì một ngàn năm; một ngàn năm không đủ liền một vạn năm, nàng tin sẽ có ngày Thanh Liên sẽ yêu nàng, nếu nàng không chiếm được tình yêu của hắn thì ít ra cả đời này bọn họ vẫn phải ở bên cạnh nhau.

Nghĩ đến đây, Bảo Bảo hận không thể ngay lập tức đến Hỏa Hồ tộc tìm Thanh Liên. Thanh nhi thấy nàng khôi phục bộ dáng như ngày xưa thì không khỏi cao hứng " chúc mừng tiểu chủ đã nghĩ thông suốt, nhưng tiểu chủ có thể nói cho Thanh nhi biết người tiểu chủ thích là ai hay không? cũng để cho Thanh nhi có thể cho tiểu chủ lời khuyên"

" Thanh nhi thúc, người nọ kỳ thật có lẽ người cũng gặp qua! Nói cho người là có thể, bất quá người phải giữ bí mật, không được cho phụ thân và mẫu thân ta biết, hiện tại bọn họ còn đang đau đầu chuyện của Mặc Mặc và Tước vương đại nhân, ta không muốn bọn họ phải lo lắng thêm chuyện của ta, ta chờ ta giải quyết xong mọi chuyện sẽ tự mình mang hắn đến gặp bọn họ"

"Tiểu chủ có thể suy nghĩ cho đại nhân như vậy, Thanh nhi đương nhiên sẽ giữ bí mật cho người, cam đoan ai cũng không nói, ngay cả Linh Lung cũng vậy, chuyện này người có thể cho ta biết được chưa?". Thanh nhi vừa nghe những lời của Bảo Bảo thì vui mừng đến nở nụ cười, từ lúc Mặc Mặc và Tước vương đại nhân làm ra chuyện tình kinh hãi thế tục, chủ nhân và đại nhân phải đi Tước Hoàng sơn giải quyết, nhiều năm rồi không có mặt ở Xà tộc, bây giờ Bảo Bảo đã biết thông cảm và lo lắng cho cha mẹ, vì bọn họ mà suy nghĩ, không muốn để bọn họ lo lắng, chứng tỏ Bảo Bảo đã trưởng thành, hắn làm sao không hỗ trợ tiểu chủ được.

Nhưng một giây sau, Thanh nhi liền hận vì những lời mình đã nói, bởi vì đáp án của Bảo Bảo làm hắn kinh hãi vô cùng.

" Không dối gạt Thanh nhi thúc, đối tượng của Bảo Bảo chính là Hồ vương Thanh Liên" , Bảo Bảo vẻ mặt còn rất tự hào.

Mà Thanh nhi thì đơ như cây cọc, tưởng như mình nghe nhầm " Bảo Bảo tiểu chủ, người nói người thích ai?"

" Hỏa Hồ tộc Thanh Liên vương!" Bảo Bảo tuy rằng biết khi nói ra tên này sẽ làm người khác kinh ngạc nhưng biểu tình của Thanh nhi cũng quá khoa trương đi, một chút cao hứng cũng không có, ngược lại như là bị đá kích nặng. Nàng thích Thanh Liên là chuyện khó tưởng tượng vậy sao?

" Ai u, tiểu tổ tông của ta, người sao có thể thích Hồ vương đại nhân được chứ? Không được, không được, tuyệt đối là không được", Thanh nhi đã lấy lại tinh thần liền lên tiếng phản bác.

" Thanh nhi thúc, vì cái gì không được?" Bảo Bảo dùng sức trừng mắt, có chút mất hứng

" Hồ vương đại nhân chỉ một trăm năm nữa là trở thành tiên, Hỏa Hồ tộc từ lúc Hồ vương đại nhân sinh ra đã chờ mong ngày hắn thành tiên, chưa nói Hồ vương đại nhân không yêu thích người, cho dù có thì toàn bộ Hỏa Hồ tộc cũng sẽ không chấp nhận, hơn nữa trở ngại giữa người và Hồ vương đại nhân không nhỏ, pháp lực và đạo hạnh của hắn gần bằng với Xà quân đại nhân, người sao có thể thích hắn chứ?"

Thực ra, điều Thanh nhi muốn nói là Bảo Bảo nếu yêu thích Hồ vương, cương quyết ở cùng một chỗ với hắn thì sẽ là đá kích lớn đối với yêu giới và tiên giới, tuyệt đối không thua chuyện thiên giới nghe tin Mặc Mặc tiểu chủ và Tước vương đại nhân ở cùng một chỗ.

Này, này—

Thanh nhi không biết nên nói thế nào cho phải, hắn lúc này hối hận vì đã hứa hẹn sẽ không nói ra, thay nàng giữ bí mật...bây giờ thì hay rồi, nếu chủ nhân và đại nhân biết được Bảo Bảo đi trêu chọc Hồ vương đại nhân thì không biết sẽ phiền não đến thế nào nữa.

Nếu hắn biết nàng thích Hồ vương đại nhân thì có đánh chết hắn cũng sẽ không khuyên nàng nên kiên trì, cuối cùng cũng biết cái gì gọi là họa từ miệng mà ra, một lời nói ra bốn ngựa khó thu hồi.

"Vậy thì sao, ta thích hắn, không chán ghét ta là được, thiên đình thiếu một thần tiên như hắn cũng không

sao mà thêm một thì cũng chẳng nhiều hơn, ta lại muốn hấn là vương phu, chỉ cần hấn không cự tuyệt thì những trở ngại giữa chúng ta, ta nhất định sẽ dọn sách, tộc nhân hi vọng thì sao, vậy còn hi vọng của ta thì tính thế nào? nguyện vọng của Thanh Liên thì sao? Không ai hỏi hấn xem hấn có muốn thành tiên hay không, chỉ vì mọi người muốn hấn thành tiên thì hấn phải làm hay sao? Vậy đối với Thanh Liên là không công bằng. Thanh nhi thúc, mẫu thân đã nói, trong tình yêu không phân biệt giới tính, địa vị hay tuổi tác, đối với yêu giới chúng ta lại thêm một cái là không phân biệt tộc loại, người không phải cũng trở thành vương phu của Báo vương đại nhân sao? Thanh Liên trở thành vương phu của ta thì có gì sai? Người đã nói ta nên kiên trì, cho nên người nhất định sẽ ủng hộ ta phải không?"

Bảo Bảo kích động nói thao thao bất tuyệt, Thanh nhi thấy nàng như vậy thì ý thức được Bảo Bảo không phải nói đùa, nàng đúng là đã yêu Hồ vương Thanh Liên thật rồi, mặc dù hấn không ủng hộ thì nàng cũng sẽ tiến tới, nếu hấn phản đối thì sẽ làm cho nàng thất vọng và thương tâm.

Ai! Quên đi, hấn chấp nhận, ai bảo hấn tốt xấu gì cũng là tể tướng trên danh nghĩa của Xà tộc chứ. Nếu Bảo Bảo thực sự đưa Hồ vương đại nhân về Xà tộc thì tác động cũng không nhỏ hơn chuyện của tiểu chủ Mặc Mặc a. Mặc kệ là thế nào, Bảo Bảo cũng là một nữ nhân, thiên giới chắc sẽ không phản đối như chuyện của Mặc Mặc tiểu chủ và Tước vương đại nhân.

Nhưng người của Bắc Dao gia trời sinh là để diệt tiên sao? Từ chủ nhân Bắc Dao Quang, bây giờ là hai tiểu chủ, Bắc Dao gia trước sau đã hủy đi ba tài năng tương lai của tiên giới, thiên địa có năm tộc vương thì đã mất ba, khó trách thiên đình không vui.

Chương 53

VUA CƯƠNG VUA NHU

Trong lúc Bảo Bảo ở trong tộc nói chuyện của Thanh Liên thì lúc này Thanh Liên cũng ở trong tộc dứt khoát giải quyết dứt điểm chuyện các trưởng lão.

Được mật báo của Kiều Vị, các trưởng lão vốn phân tán khắp nơi để tu hành đã không hẹn mà cùng kéo về trong tộc, chuẩn bị ra tay ngăn cản chuyện tình của Thanh Liên và Bảo Bảo, không ngờ Hồ vương đại nhân lại ban hành một đạo mệnh lệnh, bãi miễn chức vị trưởng lão, làm cho mọi người đều kinh hãi.

Hồ vương đại nhân vẫn thanh cao như hoa sen, nhẹ nhàng mỉm cười nhưng cảm giác lưu chuyển quanh thân đã không giống như trước, lý do để bãi miễn bọn họ cũng thực rõ ràng. Các trưởng lão tồn tại là để thay Hồ vương đại nhân xử lý công việc trong tộc khi hấn bận rộn hoặc do bận tu hành, hiện tại Hồ vương quyết định sau này sẽ tự mình xử lý tất cả nên không cần các trưởng lão phải lo lắng.

Cũng nói bọn họ nếu cũng có ý nguyện thành tiên, vậy thì hấn sẽ không để sự vụ phạm trần làm chậm trễ việc tu hành của họ, từ nay cất chức trưởng lão là để cho bọn họ yên tâm tu hành. Càng hứa hẹn là sẽ không có một thế hệ trưởng lão mới để thay thế bọn họ, coi như là hành động cảm ơn bọn họ đã nhiều năm vất vả vì Hỏa Hồ tộc.

Các trưởng lão còn chưa kịp hoàn hồn và có phản ứng thì Thanh Liên lại ban hành một mệnh lệnh mới, phong cho mười mấy thanh niên nổi bật nhất trong tộc làm Phụ cùng.

Chức danh Phụ cùng này cũng giống như Tể tướng ở nhân gian, chuyên phụ tá hoàng đế xử lý công việc, mà ở Hỏa Hồ tộc, điều này có nghĩa mười mấy thanh niên này từ nay về sau sẽ là những phụ tá mới của Hồ vương đại nhân để quản lý và xử lý việc trong tộc, chức vị thấp hơn các trưởng lão.

Một loạt mệnh lệnh của Thanh Liên đã như một cuộc cách mạng thay đổi trong Hỏa Hồ tộc, chức vị trưởng lão đã tồn tại mấy ngàn năm qua đến giờ là hoàn toàn sụp đổ, cất chức bọn họ, tuy không bỏ nhiệm tân trưởng lão sẽ làm cho các trưởng lão không thể oán trách hấn nhưng người sáng suốt đều biết Hồ vương đại nhân vì sự can thiệp quá đáng của các trưởng lão trong mấy ngàn năm qua đã rất bất mãn.

Nhìn từ góc độ khác thì phụ cùng cũng không khác các trưởng lão nhiều, chỉ có điều bọn họ sẽ luôn tuân thủ ba nguyên tắc. Thứ nhất là nguyện trung thành tuyệt đối với Thanh Liên. Thứ hai bọn họ sẽ thay Thanh Liên quản lý chuyện trong tộc chứ không phải ngay cả chuyện riêng tư của hấn cũng muốn quản. Thứ ba là chỉ

thay đổi tên và chức vị mà thôi.

Đương nhiên cuộc cách mạng này sẽ vấp phải sự chống đối, cho nên các trưởng lão sau khi hoàn hồn thì bắt đầu bày tỏ thái độ.

" Hồ vương đại nhân, người làm như vậy, lão hủ không phục". Trưởng lão lớn tuổi nhất lên tiếng đầu tiên.

" Tần trưởng lão có gì không phục?" Thanh Liên vẫn thản nhiên, biểu tình còn ra vẻ chăm chú lắng nghe, nhìn thế nào cũng thấy hấn rất khiêm tốn.

Nhìn thấy Thanh Liên như vậy, Tần trưởng lão có chút không kiềm được " Hồ vương đại nhân, chúng thần nhiều năm qua lo lắng mọi việc trong tộc đều là vì tương lai của Hỏa Hồ tộc cũng là của Hồ vương đại nhân người, lão hủ biết, người đối với việc Ngụy trưởng lão can thiệp vào chuyện của người và nữ vương Xà tộc mà thấy bất mãn nhưng như nhân loại thường nói, lời thật mất lòng, lão hủ thân là trưởng lão, đương nhiên có nhiệm vụ giám sát Hồ vương đại nhân đi đúng đường, tránh để sai lầm, Hồ vương đại nhân người vì vậy mà bãi miễn chức vụ của lão hủ thì lão hủ làm sao có thể phục cho được"

"Tần trưởng lão nói những lời này là sao? Người cho rằng Thanh Liên là công báo tư thù? Đây là Thanh Liên trong ấn tượng của các trưởng lão sao? Vậy các người đặt vương như ta ở chỗ nào?". Thanh Liên vẻ mặt như mang vài phần ủy khuất nhìn Tần trưởng lão.

Nhất thời mọi người đều tập trung nhìn Tần trưởng lão, đúng là những lời của hấn làm cho người ta nghĩ Hồ vương đại nhân y như một hôn quân, ngay cả Tần trưởng lão lúc này cũng ý thức được là mình đã lỡ lời làm cho Thanh Liên nắm được cơ hội.

Lập tức lắc đầu nói," Hồ vương đại nhân, lão hủ nhất thời nói sai lầm cho ngài hiểu lầm, lão hủ ý tứ là nói, nếu hội trưởng lão có làm gì khiến cho Hồ vương đại nhân không hài lòng thì người có thể nói ra, sao phải bãi bỏ hội trưởng lão, còn muốn để Hồ vương đại nhân tự mình xử lý tộc vụ? người vẫn nên tập trung vào việc tu tiên chứ không nên giải quyết công việc trong tộc"

" Tần trưởng lão, người là đang dạy ta nên làm Hồ vương như thế nào sao? Ta thấy người rất mong muốn được thành tiên, hơn nữa đạo hạnh của người cũng không thấp hơn Thanh Liên hay Thanh Liên đem chức vị Hồ vương này nhường cho Tần trưởng lão, người cảm thấy thế nào?"

Thanh Liên lại bày ra bộ dáng khiêm tốn, thậm chí hấn còn đứng lên khỏi ngai vị.

Tần trưởng lão vừa thấy hành động này của Thanh Liên thì biết lời nói của hấn lại bị Thanh Liên bắt bẻ, lập tức quỳ xuống " Hồ vương đại nhân bớt giận, lão hủ không dám, lão hủ tuyệt đối không có ý này, đại nhân trời sinh là vương của Hỏa Hồ tộc, cho dù thế nào thì cũng không thay đổi, ai dám làm ra chuyện đại nghịch bất đạo thì toàn bộ Hỏa Hồ tộc sẽ không buông tha, thỉnh Hồ vương đại nhân người quay về lại ngai vị"

" Nga? Ta là trời sinh vương sao? Chỉ sợ một trăm năm sau mà ta chưa thành tiên thì ta vẫn là vương của Hỏa Hồ tộc như trước được sao?". Thanh Liên không có ngồi xuống mà đứng yên, nhìn chung quanh Hồ cung, lớn tiếng hỏi.

Cơ hồ mọi người lập tức tất cả đều quỳ xuống," Hồ vương đại nhân vĩnh viễn chỉ có thể là Thanh Liên vương!"

" Tốt lắm, đều đứng lên đi!" Thanh Liên nâng hai tay lên, mọi người có chút lo sợ đứng lên, Tần trưởng lão vẫn còn quỳ.

Thanh Liên đi đến bên người hấn " Tần trưởng lão, ta hỏi người thêm lần nữa, nếu Thanh Liên không thành tiên, không lên trời thì ta có còn là vương của Hỏa Hồ tộc không?"

"Dạ, vương vĩnh viễn là người, đây là quỹ củ tổ tiên truyền lại", Tần trưởng lão thẳng lưng, cẩn thận đáp.

" Tốt lắm, ta đây hỏi lại người, nếu ta là vương thì toàn bộ con dân Hỏa Hồ tộc đều là con dân của ta, ta chẳng lẽ không nên xử lý chuyện trong tộc sao?"

Thanh Liên nói xong những lời này thì Tần trưởng lão biết đã mất thể thượng phong, biết mình đã rơi vào bẫy của Thanh Liên, nhưng để giữ thể diện và uy tín trước mặt các tộc nhân chỉ có thể gật đầu " đương nhiên"

"Như vậy ta thân là vương của Hỏa Hồ tộc, ta làm hết trách nhiệm, còn ước muốn và quyền lợi của ta, ta có quyền tự mình xử lý hay không? hay là phải thông qua toàn tộc mới có thể thực hiện?"

Thanh Liên lại hỏi, Tần trưởng lão giống như là ngậm hoàng liên, không cam tâm nhưng cũng không thể phản bác " Hồ vương đại nhân thân phận cao quý nhất trong tộc, tôn quý vô cùng, đương nhiên không có bất luận kẻ nào được can thiệp vào chuyện của người, người có toàn quyền xử lý chuyện của mình"

"Vậy lựa chọn người bầu bạn, thị nữ hay cách sống...có phải là chuyện riêng của Thanh Liên không?"

Lúc này mọi người đều đã hiểu ý của Hồ vương đại nhân, nhưng không ai dám lên tiếng giải vây cho Tần trưởng lão, ai biểu hấn không chịu để ý, Hồ vương đại nhân đã cho hấn bậc thang để leo xuống, hấn không biết chừng mực còn chống lại, bây giờ bị Hồ vương đại nhân hỏi vặn như thế thì cũng xúng đáng. Nhiều năm qua các trưởng lão ý sống lâu lên lão làng nên đã làm nhiều chuyện vượt quá bổn phận, Hồ vương đại nhân nên chỉnh bọn họ sớm.

Tần trưởng lão thật sự là hối hận đến nói không nên lời, chỉ có thể oán hận cao giọng " đương nhiên đều là chuyện riêng của Hồ vương đại nhân, bất luận kẻ nào hay lý do gì, cũng không được quyền can thiệp"

"Tần trưởng lão nói rất rõ, nhưng Thanh Liên vẫn còn hai nghi vấn muốn nhờ Tần trưởng lão chỉ rõ, không biết có được hay không?" Thanh Liên vẫn ôn hòa như trước.

"Không dám nhận hai chữ thỉnh giáo của Hồ vương đại nhân, người có việc gì xin cứ hỏi, lão hủ biết sẽ nói". Dù sao cũng đã thất bại thảm hại, hôm nay Thanh Liên có nói chuyện gì thì hấn cũng thua rồi.

"Chuyện của Ngụy trưởng lão, ta biết các người đều không phục, nhưng hôm nay trước mặt các tộc nhân, ta xin hỏi Tần trưởng lão, việc ta và nữ vương Xà tộc có quan hệ, chưa nói tới là có phải tư tình hay không, mà cho dù có thì Tần trưởng lão lúc này cũng đã nói, tình cảm là chuyện riêng của Thanh Liên, vậy Thanh Liên muốn hỏi Tần trưởng lão, chuyện Ngụy trưởng lão làm có tính là can thiệp vào chuyện riêng của bổn vương không?"

Thanh Liên thanh âm réo rất vững vàng, lại làm cho người nghe trong lòng kinh sợ, thực ra hội trưởng lão đều biết Ngụy Kiều làm cho nữ vương Xà tộc Bắc Dao Bảo Bảo tức giận rồi đi, cho nên Hồ vương đại nhân sao không trách phạt được, nhưng truy dò sâu xa thì chẳng phải hành vi của Ngụy Kiều cũng chính là các trưởng lão vẫn quen thói can thiệp vào việc riêng của Hồ vương đại nhân, cho nên mới có kết cục như ngày hôm nay.

Cho nên nói Hồ vương đại nhân giờ phút này đề cập vấn đề này, mặc dù bọn Tần trưởng lão có lòng cũng không thể biện giải cho hành vi của Kiều Vị " Ngụy trưởng lão một mình can thiệp chuyện riêng của Hồ vương đại nhân, dựa theo quy định trong tộc, Hồ vương đại nhân xử phạt là công chính"

"Dựa vào một câu này của Tần trưởng lão, ta lại hỏi nếu như xử phạt Ngụy trưởng lão là công chính liên minh như vậy lúc trước Tần trưởng lão nói Thanh Liên vì bất mãn hành vi của Ngụy trưởng lão mà giận chó đánh mèo các vị, có được xem là bôi nhọ, nói xấu Thanh Liên không?"

Đảo một vòng lớn cuối cùng Thanh Liên cũng nói ra mục đích chính, mà Tần trưởng lão thì mồ hôi ướt đầm lưng áo, run rẩy không thôi, mọi người cũng im miệng, cúi đầu, không ai lên tiếng nói giúp Tần trưởng lão, kể các trưởng lão đã có nhiều năm giao tình với hấn.

Nhiều năm vênh mặt hást hàm sai khiến, làm cho Tần trưởng lão sớm đã thành thói quen tự cao tự đại, xử sự ngang ngược, Thanh Liên lại nhiều năm chỉ lo tu luyện nên hấn dần dần quên đi bổn phận và quyền hạn của mình, cho nên mới tưởng Thanh Liên vẫn là Hồ vương đại nhân ôn hòa, không hỏi chuyện thể sự như trước kia cho nên mới nói ra những lời đại nghịch bất đạo như vậy.

Hiện giờ bị Thanh Liên từng câu từng chữ chất vấn làm hấn kinh hãi không thôi, suy nghĩ hồi lâu cũng biết mình đã sai ở đâu nhưng lúc này không còn cơ hội để biện minh nữa, chỉ có thể gục đầu xuống đất " Hồ vương đại nhân, lão hủ sai lầm rồi, thỉnh Hồ vương đại nhân trách phạt"

Thanh Liên cúi đầu nhìn thân hình già nua đang run rẩy dưới chân, tầm mắt chuyển sang các vị trưởng lão khác " các vị trưởng lão đối với việc bổn vương bãi miễn chức vụ có ý kiến gì không? nếu có thì nói ra lúc này luôn đi, bổn vương nhất định sẽ giải đáp"

" Hồ vương đại nhân anh minh! Chúng thần tuổi tác đã cao, đã sớm muốn nói lời từ biệt, chẳng qua là đại nhân trước giờ vẫn tập trung tu luyện, không rảnh để quản lý chuyện trong tộc nên các lão hủ mới dám cả gan thay người xử lý, hiện giờ đại nhân đã thông cảm cho chúng ta, muốn chúng ta có được những ngày thanh nhàn, các lão hủ cảm động và ghi nhớ ơn đức của Hồ vương đại nhân còn không kịp, làm gì có bất mãn"

Các trưởng lão trăm người như một, đồng thanh đáp.

"Vậy các vị trưởng lão có cho rằng bổn vương làm vậy là công báo tư thù không?" Thanh Liên vẫn không từ bỏ.

" Lão hủ chờ không dám! Hồ vương đại nhân công chính vô tư, anh minh quyết đoán, là may mắn của toàn bộ Hỏa Hồ tộc ta"

Trăm miệng một lời, thanh âm vang dội trong đại sảnh hoa lệ của Hồ cung, trên mặt đất Tàn trưởng lão đã xụi lơ thành một đồng, đã có tiền lệ là Ngụy Kiều, bây giờ Tàn trưởng lão thân là người đứng đầu hội trưởng lão lại nói ra những lời khiêu khích tới uy nghiêm của Hồ vương, dựa theo quy định của tộc, chắc chắn cũng sẽ bị xử phạt.

" Tàn trưởng lão!"

" Có Lão hủ"

" Phạt người đi Tư Quá Nhai tĩnh tọa năm trăm năm, người có chấp nhận hình phạt không?", quyết định xử phạt này làm cả đại sảnh ồ lên kinh ngạc.

Vốn nghĩ theo quy định của tộc thì Tàn trưởng lão cũng sẽ bị xử phạt như Ngụy trưởng lão, bị đánh tan đạo hạnh, suốt đời bị giam cầm trong Hồ động, không ngờ Thanh Liên chỉ phán hấn đến Tư Quá Nhai tĩnh tọa năm trăm năm. Đây là hình phạt nhẹ nhất Hỏa Hồ tộc, đặc biệt đối với các trưởng lão đã có mấy ngàn năm đạo hạnh mà nói thì mấy trăm năm tĩnh tọa cũng coi như là tu luyện, hình phạt không đáng kể, khó trách mọi người và cả Tàn trưởng lão đều không dám tin.

" Hồ vương đại, đại nhân, lão hủ, lão hủ ta—" Tàn trưởng lão âm thanh nghẹn ngào, không biết là cảm động hay là áy náy, trong mắt là thần sắc phức tạp.

"Tàn trưởng lão không hài lòng với xử phạt của ta? Cảm thấy là ta phạt quá nặng?", Thanh Liên làm như không nhìn thấy bộ dáng cảm động của hắn

"Lão hủ không dám, lão hủ thực sự là...đại nhân phạt ta rất nhẹ, lão hủ tự nguyện chịu phạt thêm năm trăm năm nữa". Tàn trưởng lão lúc này mới thực sự tâm phục khẩu phục, cung kính vái lạy Thanh Liên, ngữ khí nghẹn ngào lại có chút đau thương.

"Được, chuẩn, người đi Tư Quá Nhai đi"

Thực ra Thanh Liên rất giận Tàn trưởng lão, nếu luận tội thì tội của hắn nặng hơn Ngụy Kiều nhiều nhưng lúc này đang là thời điểm thu phục nhân tâm, cho nên không thể sử dụng biện pháp mạnh, thành ra mới xử phạt như vậy, coi như là vừa đầm vừa xoa. Tuy rằng hắn là Hồ vương nhưng hội trưởng lão dù sao cũng đã quản lý sự vụ trong tộc mấy ngàn năm, người trong tộc tín nhiệm bọn họ rất cao, nếu xử lý Tàn trưởng lão quá nặng thì e là sẽ dẫn đến nhiều chuyện không hay sau này.

Nhưng những lời hắn nói lúc này cũng đã làm cho bọn họ hiểu tội của bọn họ lớn thế nào, nếu hắn xử phạt nặng thì cũng không trách được hắn nhưng hắn đã khoan hồng độ lượng mà phóng cho bọn họ một con ngựa, dù là Tàn trưởng lão đứng đầu các trưởng lão thì cũng chỉ phải tĩnh tọa năm trăm năm mà thôi, càng miễn bàn đến các trưởng lão khác, hắn dù không lên tiếng nhưng những người đó trong lòng không thể

không cảm kích hẳn đã khai ân.

Mặt khác các tộc nhân khác cũng thấy hẳn xử sự hợp lý hợp tình, sau này sẽ không ai dám bằng mặt mà không bằng lòng với hẳn, chuyện riêng của hẳn sẽ càng không ai dám can thiệp, kết quả như vậy thực đúng là nhất cử lưỡng tiện.

Kế tiếp sẽ đến Xà tộc tìm Bảo Bảo trở về cũng sẽ không còn trở ngại nào nữa, đối với Thanh Liên mà nói đây là sự chuẩn bị để sau này có thể ở cùng một chỗ với Bảo Bảo.

"Dạ, Hồ vương đại nhân, lão hủ cáo lui!" Tần trưởng lão lại vái lạy một cái, rồi cứ vậy mà lui ba thước, sau đó mới đứng dậy rời khỏi cửa lớn.

"Các phụ cùng hãy tiếp nhận công việc của các trưởng lão rồi tham dự nghị sự"

"Hiểu được khởi các phụ cùng tiếp nhận ban đầu các các trưởng lão chức trách, tham dự nghị sự!"

Lúc này đây, không còn có âm thanh nào khác, mọi người đều đồng thanh hô to "Dạ, Hồ vương đại nhân"

Chương 54

MẠNH MỀ TUYÊN BỐ

Tuy rằng Bảo Bảo đã quyết định sẽ áp dụng biện pháp mạnh với Thanh Liên nhưng những lời quyết tuyệt nàng nói lúc trước vẫn còn vang vọng bên tai, bây giờ trở về tìm hẳn thì có chút mất mặt, tưởng rằng Thanh Liên nếu có một chút thích nàng thì biết nàng trở về Xà tộc, hẳn muốn văn hồi thì tới đây tìm nàng là được.

Nhưng hẳn không đến, chờ đợi vài ngày cũng không có kết quả, Bảo Bảo đã không còn kiên nhẫn nữa, nàng không phải đã biết Thanh Liên vì ràng buộc của huyết khế nên mới yêu nàng sao?

Ngày đó chính nàng đã nói sẽ không chủ động đến tìm hẳn nữa, có lẽ hẳn cao hứng còn không kịp, sao lại đi tìm nàng. Cũng có thể lúc này hẳn đang ở trong sơn động tu luyện.

Nếu nói như vậy thì cơ hội nàng có hẳn sẽ ít đi vài phần.

Không được! Nghĩ đến đây, Bảo Bảo rớt cuộc ngồi không yên!

"bá" một cái, người liền đứng lên làm cho các thuộc hạ trong tộc vốn đang nơm nớp lo sợ lại giật mình kinh hãi. Từ khi Xà vương bệ hạ bế quan nửa tháng rồi ra ngoài, thần sắc trở nên âm trầm bất định, trên người lại toát ra mấy phần lãnh khí, bây giờ nữ vương cao thâm khó lường sắc mặt ngưng trọng, rớt cuộc là ai đã gây họa?

Đám người phái dưới âm thầm kêu khổ lại cảm thấy bất an, sợ nữ vương giận chó đánh mèo làm bọn họ bị vạ lây phải chịu trừng phạt, trước khi nữ vương tâm tình khó chịu thì chuyện như thế cũng đã từng xảy ra.

Bảo Bảo không chú ý tới nét mặt sợ hãi của mọi người, nàng muốn ngay lập tức đến Hỏa Hồ tộc, nhìn thấy Thanh Liên ngay bây giờ, cho dù là dùng biện pháp mạnh cũng muốn đem hẳn về Xà tộc.

Không phải bọn họ có huyết khế ràng buộc sao? Không phải hẳn không thể cãi lời nàng sao?

Tốt lắm, nàng liền bắt buộc hẳn trước cùng nàng bá đường thành thân, dù sao bọn họ cũng đã có da thịt chi thân chỉ thiếu một danh phận danh chính ngôn thuận mà thôi.

Tuy rằng phụ thân cùng mẫu thân hiện tại không có ở đây, bất quá đợi khi bọn họ trở về, nàng chịu tội là được, trước tiên đem Thanh Liên về rồi nói sau, mặc kệ hẳn hận nàng cũng được, khinh thường cũng thế, nàng cũng không thể từ bỏ hẳn.

Chỉ nghĩ tới chuyện từ nay về sau không nhìn thấy hẳn nữa, trong lòng Bảo Bảo cảm thấy như lửa đốt, dao

cắt.

Thanh nhi đứng ở phía trước nhìn thấy rất rõ sắc mặt của Bảo Bảo, mấy ngày nay nàng bần thần đến mắt hồ mắt vía, hần đều nhìn thấy. Thực sự là oan nghiệt a. Vì sao Bắc Dao gia luôn yêu phải người không nên yêu?

Chuyện tình này so với việc yêu tình cùng nhân loại yêu nhau vất vả, khó khăn hơn nhiều.

Hắn không hiểu Thanh Liên vương nhiều nhưng căn cứ đủ loại tin đồn đại thì Thanh Liên vương xem ra cũng không phải là một nhân vật đơn giản, huống chi hồ ly trời sinh đã ranh ma, ranh nhất là sử dụng tâm kế. Tiểu chủ Bảo Bảo tuy rằng không ít mưu kế nhưng so với Thanh Liên vương e rằng còn kém xa, nếu hai người này kết thành một đôi thì sợ là Bảo Bảo tiểu chủ sẽ bị Thanh Liên vương quản gắt gao. Xà tộc sau này sẽ được yên ổn, hơn nữa có Thanh Liên vương giáo hoạt hơn quản thúc Bảo Bảo tiểu chủ, đại nhân và chủ nhân sẽ yên tâm hơn nhiều, không phải lo lắng vì tiểu chủ nữa.

Nhưng đây cũng chỉ là suy nghĩ của hắn, còn hiện giờ nhìn sắc mặt của tiểu chủ cùng những gì nàng nói ngày đó thì xem ra Thanh Liên vương vẫn chưa để tiểu chủ ở trong lòng, mà tiểu chủ đối với hắn đã không thể lui, hơn nữa trăm năm sau Thanh Liên vương đã công đức viên mãn, cơ hội để hắn yêu tiểu chủ lại càng thấp hơn.

Bây giờ tiến không được mà lui cũng không xong, nên làm cái gì mới tốt đây? Thanh nhi trong lòng cũng tràn đầy lo lắng.

"Thanh nhi thúc, ta đi ra ngoài một chuyến, chậm thì ba ngày, nhanh thì ngày mai sẽ trở về, chuyện trong tộc giao cho người". Bảo Bảo rốt cuộc cũng nhận ra mình đang nghị sự ở đại sảnh, không thể bộc lộ quá nhiều tâm tư nên mới cố thu hồi tinh thần nhìn mọi người bên dưới rồi nói với Thanh nhi.

Thanh nhi cúi người hành lễ, "Dạ, bệ hạ xin yên tâm! Thần chờ bệ hạ trở về!"

Bảo Bảo gật đầu có lệ rồi lập tức xoay người đi vào sau tấm rèm ngọc, nhanh chóng quay về phòng của nàng.

Mỗi bước đi làm cho cái vòng đỏ như máu trên cổ chân nàng va đập, đi một hồi Bảo Bảo cũng phải ngừng lại, kéo váy để lộ ra cái vòng xinh đẹp, nhìn thấy nó nước mắt liền tuôn rơi như mưa.

Dùng sức lau nước mắt, Bảo Bảo hít một hơi thật sâu nhìn về phía trước, ngữ khí kiên quyết "sớm hay muộn thì cũng có một ngày ta sẽ làm cho người phải khóc vì ta, cho dù ta chết, ta cũng muốn người khóc vì ta, Thanh Liên, người nói ta có thể đợi đến ngày đó không?"

Mấy ngàn năm không quản tới việc trong tộc, nay đột nhiên nhận lấy, tuy rằng không có bị luống cuống tay chân nhưng Thanh Liên cũng không phải thông thả, các trưởng lão để lại rất nhiều vấn đề, hiện giờ hắn phải ra tay xử lý.

Các phụ cùng mới được tấn phong ngày đó cũng bắt đầu chia sẻ công việc với hắn nhưng vẫn chưa thích ứng hoàn toàn, mà hắn vốn định sau khi giải quyết chuyện các trưởng lão xong sẽ đi Xà tộc tìm Bảo Bảo, cũng vì những chuyện linh tinh mà kéo dài mấy ngày cũng chưa đi được.

Mà tiểu yêu tinh Bảo Bảo kia xem ra đã nổi giận thực sự, rõ ràng là luyện tiếu mình như thế nhưng cũng không đến tìm, ngay cả vùng trộm đến liếc nhìn hắn một cái cũng không có, làm cho hắn tuy biết chắc nàng yêu hắn nhưng tâm không khỏi kích động.

Biết rằng yêu càng sâu thì khi bị tổn thương sẽ càng nặng hơn, hắn lo lắng Bảo Bảo vì chuyện huyết khế mà bị đã kích nặng, từ nay về sau sẽ thất vọng với hắn, tình cảm cũng sẽ bị phai nhạt, nếu là vậy thì hắn thực sự không thể tha thứ cho bản thân, cũng không thể tha thứ cho các trưởng lão đã tạo nên kết quả như hôm nay.

Nhưng chuyện trước mắt cần làm là hắn phải giải quyết xong mọi chuyện, hắn càng muốn vì cuộc sống của bọn họ về sau mà chuẩn bị một chút, tiểu yêu tinh người ngàn vạn lần phải bình tĩnh, đừng tức giận, chờ ta.

Trong lòng Thanh Liên không ngừng tự nói với mình, về mặt cũng thất thần.

" Hồ vương đại nhân! Hồ vương đại nhân?" Thuộc hạ thấy hần nửa ngày ánh mắt đều dừng ở một chỗ liền nhẹ giọng kêu.

Thanh Liên lập tức lấy lại tinh thần, âm đạm cười," Ngượng ngùng, ta thất thần, lúc nãy nói đến đâu rồi?"

Các phụ cùng trẻ tuổi nhìn nhau, xem ra lời đồn Hồ vương đại nhân nhất kiến chung tình với nữ vương Xà tộc Bắc Dao Bảo Bảo là thật, cho nên đại nhân mới trong hội nghị quan trọng mà thất thần, rõ ràng là bộ dáng đã rơi vào lưới tình, làm cho bọn họ không bội phục sự thưởng thức đặc biệt của đại nhân.

Phải biết rằng đối tượng đại nhân yêu tha thiết kia là người không có thanh danh tốt trong thiên địa nha, dù là chuyện gì đều dùng hai từ" ngoạn, độc để miêu tả, cho thấy yêu tình giới không đánh giá cao nàng.

Mà bọn họ Hồ vương đại nhân thế nhưng cố tình lại thích nàng, lại càng vì nàng mà tước đi quyền lực của các trưởng lão, từ bỏ cơ hội thành tiên, có lẽ không bao lâu nữa Hỏa Hồ tộc bọn họ sẽ có một vương phi, nhưng Bảo Bảo đại nhân tới Hồ tộc thì bọn họ sẽ có ngày an bình sao?

Tất cả mọi người đều lo lắng cho tương lai của Hỏa Hồ tộc nhưng không ai dám nói thẳng ra mà Thanh Liên bị ý niệm trong lòng bọn họ cuốn hút nên dù không muốn cũng biết nỗi lòng của bọn họ, không khỏi trong lòng cười khổ. Tiểu yêu tinh của hần lại nổi tiếng như vậy, người còn chưa tới đã làm cho nhóm tuấn kiệt của Hỏa Hồ tộc có ít nhất là hai ngàn năm đạo hạnh phải đau đầu.

Tiểu yêu tinh nếu tới đây thì là chuyện may mắn, nếu trong tộc biết chủ ý của nàng ngay từ đầu là muốn hần đến Xà tộc thì không biết biểu tình sẽ như thế nào.

" Hồ vương đại nhân, đại nhân, ngài thật sự quyết định không tiếp tục tu tiên sao?" Rốt cuộc là người trẻ tuổi, không thể che giấu suy nghĩ, chần chờ hồi lâu cũng hỏi ra nghi vấn trong lòng nhưng sau khi lên tiếng lại sợ tới sắc mặt trắng bệch, bởi vì câu hỏi này giống như là can thiệp vào chuyện riêng của Hồ vương.

Thanh Liên không định trách hần, biết hần hỏi cũng không phải có ác ý mà chỉ là tò mò mà thôi, thấy mình đã dọa hần thành như vậy nhưng còn chưa kịp trả lời thì một thanh âm mang đầy lửa giận từ trên cao hạ xuống " Thanh Liên, người dám, nếu người muốn tiếp tục tu luyện còn phải hỏi cô nãi nãi ta có nguyện ý hay không a"

Vừa nghe thanh âm này cùng hơi thở quen thuộc, Thanh Liên nhìn không được mà tươi cười thảo mãn, lập tức đứng lên thì tiếng nói vừa dứt, Bảo Bảo cũng đã hạ xuống, một thân xiêm y xanh biếc, thất lưỡng thướt tha, ánh mắt xinh đẹp lúc này phảng phất ý giận, khí thế uy nghi đang nhìn hần.

" Bảo Bảo, người đã đến rồi?" So với Bảo Bảo đang tức giận lại không cam lòng thì Thanh Liên một thân tố bào xanh nhạt văn nhã, cao quý lại càng thông dong hơn.

Đôi mắt phượng hẹp dài mang theo nét phong tình, lại có vài phần thanh cao, tóc đen như mực xõa tung trên vai, nhìn thấy Bảo Bảo, đôi mắt phượng đó chợt nổi lên sự mê ly và kinh hãi, đôi mắt lưu chuyển, không nói nên lời nhưng lại tình ý vô cùng, làm cho người ta nhìn thấy ánh mắt như vậy thì không thể tức giận hần được nữa.

Âm thanh réo rắt mang theo sự vui mừng, kinh ngạc, nếu nói hần hoàn toàn vô tình với nàng thì Bảo Bảo không thể tin nhưng nếu hần yêu nàng thì sao ngày đó ở trên thuyền, nàng hỏi thì hần không trả lời mà lại giấu diếm.

No1in chung, hiện tại không thể tìm hiểu rõ, cũng may nàng tìm tới không phải để dò xét nguyên nhân hay xem hần có yêu nàng hay không mà tới là để cho hần biết thái độ của nàng

" Ta đương nhiên phải đến, hừ. Người đã là huyết nô của ta thì nhất định cả đời phải dây dưa một chỗ với ta, ta mặc kệ người có hận ta hay không, hiện tại có yêu ta hay không. Tóm lại, Thanh Liên, người nghe cho rõ, bắt đầu từ giây phút này ta là chủ nhân của người, nhất cử nhất động của ta, người đều phải phục tùng, sau này nếu người thực lòng yêu thương ta thì tốt, nếu không, ta cũng sẽ không cho người cơ hội để yêu người khác, người dám liếc nhìn nữ nhân khác một cái, ta sẽ bịt kín mắt người, người dám cười lung tung với người bên ngoài một cái, ta liền nhốt người trong phòng. Còn có, người từ hôm nay tốt nhất nên dẹp bỏ ý định tiếp tục tu hành trong đầu, trừ phi ta chết, nếu không người đừng mơ tưởng lên trời làm tiên. Ta dù chết

cũng sẽ chết bên cạnh người, không thể để người đi, người nghe rõ chưa?"

Bảo Bảo tiến lên một bước, người đã đứng trước mặt Thanh Liên, hung hăng nói, ngón tay còn chỉ lên ngực hấn để uy hiếp.

Các phụ cùng như bị hóa đá, mà Thanh Liên ý cười càng đậm, đôi con mắt càng thêm ma mị, mê hoặc lòng người, ẩn chứa bên trong là nhu tình mật ý, rốt cuộc nhìn không được mà nhẹ giọng nói " ngu ngốc"

Bảo Bảo bị hấn mắt " ngu ngốc" thì có chút ngây ngốc, nghi hoặc nhìn Thanh Liên, lại thấy hấn đột nhiên cúi đầu hôn lên miệng nàng " tiểu yêu tinh, còn giận sao?"

Bảo Bảo bị hấn hôn mà không có chút phản ứng, hành động của Thanh Liên hoàn toàn không giống trong suy đoán và tưởng tượng của nàng, đây là sao? Sao lại như thế?

Hấn thế nhưng hôn nàng?khẩu khí còn có chút sủng nịch mà mắt nàng ngu ngốc, làm cho những lời nàng vốn định lại không biết nên mở miệng thế nào.

Lập tức lui ra phía sau hai bước, cố tạo khoảng cách với Thanh Liên để không người phải hương thơm mê hoặc của hấn, mấy ngày qua không có lúc nào nàng không nghĩ tới Thanh Liên, bây giờ người thấy mùi hương của hấn lại có cảm giác như đã trải qua mấy đời mấy kiếp, quả là nàng không thể nào rời khỏi hấn.

'Hôm nay tất cả tộc nhân của người đều ở đây, đỡ cho ta phải triệu tập bọn họ để thông báo, từ hôm nay, những người có mặt tại đây sẽ làm chứng sau đó thông báo cho toàn bộ Hỏa Hồ tộc biết, Thanh Liên vương của các người từ khắc này sẽ trở thành vương phu của Bắc Dao Bảo Bảo ta, từ nay về sau sẽ đến ở Xà tộc ta, Hỏa Hồ tộc các người có thể lựa chọn tân vương nếu không thì khi cần có thể đến Xà tộc xin chỉ thị nhưng nếu ai dám ở trước mặt ta khuyên Thanh Liên tu luyện thành tiên thì cũng đừng trách cô nãi nãi ta đem hấn ném vào Xà động cho các tiểu bảo bối của thường thức, có nghe hay không?"

Bảo Bảo lớn tiếng tuyên bố làm cho các phụ cùng đang muốn hóa đá càng thêm kinh hãi, chỉ có thể dùng ánh mắt vụng trộm nhìn Hồ vương đại nhân nhà mình, lại phát hiện đại nhân cười đến ngọt ngào, vui vẻ, còn hướng bọn họ gật đầu, tựa hồ như nghe những lời của nàng lại cảm thấy hạnh phúc, làm cho bọn họ rung mình. Quả nhiên là một cặp trời sinh, người thường không thể lý giải nổi.

Nếu Hồ vương đại nhân là nhân vật chính là không phản đối thì bọn họ chỉ là phụ cùng nhỏ nhỏ nào dám có ý kiến gì. Huống chi người trước mặt chính là Bắc Dao Bảo Bảo ác danh nổi tiếng, thực sự không thể phản đối, bọn họ phải vì chừa cho mình một con đường sống mà không thể phản đối, nếu không thì người bị nàng sửa trị tuyệt đối sẽ hối hận vô cùng, đã có nhiều tấm gương trước đó, căn bản không cần phải thử nữa.

Cho nên vội vàng đồng thanh đáp " Dạ, Xà vương bệ hạ, các tiểu thần nghe được"

Như vậy cũng tốt, vốn bọn họ còn lo lắng ác ma tinh này sẽ làm cho Hỏa Hồ tộc bọn họ thành long trời lở đất, không có ngay an bình nhưng bây giờ nàng chỉ muốn đưa Hồ vương đại nhân về, như vậy không thể tốt hơn. Tuy rằng đại nhân đường đường là vương của Hỏa Hồ tộc lại bị một nữ tử cưới thì có chút mất mặt nhưng hi sinh một mình hấn để bảo toàn cho cả tộc thì đành để hấn chịu thiệt một chút.

Dù sao Hồ vương đại nhân chính mình cũng không phản đối, một người muốn đánh, một người chịu đòn, bọn họ chỉ là thuộc hạ thì chỉ cần gật đầu phụ họa là đủ.

" Bảo Bảo, còn tức giận sao? Nói tiếp đi", Thanh Liên ngữ khí mềm nhẹ đột nhiên vang lên bên tai Bảo Bảo, làm cho nàng giật mình thiếu chút nữa là nhảy dựng lên.

Xoay người, dùng sức đẩy hấn ra, sau đó dùng ngón tay chỉ vào mũi hấn " không được dùng ngữ khí như vậy để nói chuyện với ta"

Chết tiệt Thanh Liên, hấn vẫn biết nên dùng cách nào để làm nàng mềm lòng, biết rõ nàng khi nghe được thanh âm quyền rũ lại mang theo vài phần hồn nhiên của hấn thì đều cảm thấy thân mình mềm yếu hơn, lúc này hấn lại dùng thanh âm như vậy để nói chuyện với nàng.

" Không cần như vậy? vậy thế nào mới được". Thanh âm Thanh Liên lại trầm thấp hơn, đầu lưỡi xoay tròn,

mang theo một chút run rẩy làm cho người ta nghe thấy thanh âm này sẽ muốn hung hăng chà đạp hấn, mà Bảo Bảo đã thực sự làm như thế.

Dùng sức xông lên đi, hung hăng kéo đầu Thanh Liên xuống, ra sức cắn mút lên đôi môi hấn cho đến khi chảy máu mới không cam lòng yếu thế mà buông ra, mà Thanh Liên từ đầu đến cuối không có một chút phản kháng, mặc kệ nàng tàn phá đôi môi hấn, ánh mắt vẫn nhu tình như trước, hấn bị hôn mà vẫn duy trì hô hấp còn kẻ cưỡng hôn là Bảo Bảo thì hơi thở đã bất bình thường.

"Tiểu yêu tinh, nguôi giận sao? Nếu chưa hết giận, người có thể tiếp tục cắn". Thanh Liên nhẹ nhàng ôm nàng vào lòng, lửa giận và nhung nhớ đều đã được phát tiết nên Bảo Bảo không còn lực để kháng cự nữa, nhiều ngày qua, nàng tưởng niệm đến sắp phát cuồng, lúc này lại được chìm đắm trong vòng tay ấm áp của hấn làm nàng có xúc động muốn khóc.

"Bảo Bảo, thật cao hứng người tìm đến ta! Thật sự! Ta nhớ người!" Thanh Liên hít một hơi dài mùi thơm cơ thể của Bảo Bảo, hấn cũng nhớ nàng đến đau lòng, bây giờ lại được gặp nàng, tâm của hấn cũng không bình tĩnh như biểu hiện bên ngoài.

Ngàn câu oán, vạn câu hận, đều vì một từ nhớ của hấn mà tiêu tan, hóa thành vui sướng, dùng sức nép sát vào ngực hấn, rầu rĩ nói "ta cũng rất nhớ người, vĩnh viễn yêu ta được không?"

Thanh Liên sững nịch hôn lên đỉnh đầu nàng một cái "tiểu yêu tinh, tiểu đũa ngọc, ta cho tới giờ chỉ thích một mình người mà thôi. Là người không cho ta giải thích, bỏ đi, cuối cùng cũng biết quay lại tìm ta, ta vốn đã định nếu tiểu ngu ngọc người không đến tìm thì ta sẽ đến Xà tộc tìm người, khi đó sẽ hung hăng đánh vào cái mõng nhỏ của người mấy cái"

"Thật vậy chẳng? Thanh Liên không phải bởi vì ràng buộc của huyết khế mà người thực sự yêu ta, giống như ta yêu người sao?". Bảo Bảo vui sướng ngẩng đầu, hai mắt chăm chú nhìn Thanh Liên, nóng lòng nghe hấn trả lời

"Còn cần phải hỏi sao? Huyết khế hình thành sau khi chúng ta có da thịt chi thân, mà nếu ta không thích người thì sẽ phát sinh quan hệ với người sao? bình thường người thông minh đỉnh ngọc sao đến lúc quan trọng lại hồ đồ như vậy? nếu còn có lần sau, ta sẽ không tha cho người"

Thanh Liên nheo nheo cái mũi của nàng, nhẹ giọng khiển trách, nhưng tình yêu càng nồng đậm hơn, tiếp theo lại không hài lòng nhìn Bảo Bảo "sao mới về Xà tộc có mấy ngày mà đã ốm như vậy?"

"Người ta nhớ người, ăn không ngon ngủ không yên, đương nhiên là ốm rồi". Nghe được đáp án của Thanh Liên, Bảo Bảo như được hồi sinh, cũng bắt đầu có tâm tình làm nũng.

"Xứng đáng!" Thanh Liên dường như là trách nàng nhưng sau đó lại nhin không được mà sững nịch nàng "bây giờ có đói bụng không? ta đưa người đi ăn chút gì đó?"

"Ân, đói, đói sắp chết rồi, ta có thể ăn hết một bàn thức ăn nha, Thanh Liên, người cùng ta ăn có được không?" Bảo Bảo ôm lấy cánh tay của Thanh Liên, ra sức làm nũng.

"Được, được, còn không đi?" Thanh Liên không có biện pháp, nắm tay nàng đi ra ngoài.

Hơn mười vị phụ cùng bị một màn này của bọn họ lại hóa đá lần thứ hai, quả thực không thể tin được, về ngày thơ lại có thể xuất hiện trên mặt Hồ vương đại nhân và ác ma Bảo Bảo, thực sự làm cho người ta phải rung mình.

Chương 55

ĐẾN TƯỚC HOÀNG SƠN

Trong phòng cảnh xuân mơ hồ, quần áo rơi đầy đất, cơm đương nhiên là chưa ăn, hai người vì hiểu lầm, vì sợ bóng gió cho nên để an ủi bất an lẫn nhau thì ăn cơm chuyển thành ăn đối phương.

Một hồi triển miên cũng hết mấy ngày, biết cả hai đều đã tận hưởng tận tình nên mới thu binh bãi chiến.

Một hồi chiến đấu làm cho hai người đều hao tâm tổn sức, không ai còn đủ khí lực để động đậy một ngón tay, cơ hồ như toàn bộ tinh lực đều trút vào hoan ái. Thực sự quá mức điên cuồng.

Nhưng mà cũng nhờ thế trong lòng hai người càng ngập tràn hạnh phúc.

Dù sao không có phương thức nào làm cho người ta bình tâm và hiểu được lòng nhau bằng cách thân thể dán vào thân thể, tâm liền tâm, cho nên rốt cuộc Bảo Bảo tin rằng Thanh Liên thực sự yêu nàng mà không phải vì ràng buộc của huyết kế.

"Tiểu yêu tinh, ta không thể đi!" Thanh Liên cùng Bảo Bảo vẫn nằm ngửa, nhìn lên đỉnh giường được bao phủ lụa mỏng mà đáp lại.

"Thanh Liên, chẳng lẽ ngươi còn muốn tu tiên phải không? Ta sẽ không để ngươi ở một nơi mà lúc nào cũng có người đột nhiên xuất hiện để chia rẽ chúng ta. Mọi chuyện ta đều nghe ngươi nhưng riêng chuyện này thì ngươi phải theo ta, cùng trở về Xà tộc đi, ở đó không ai dám đến phá rối chúng ta. Nếu ngươi giận vì ta đã nói linh tinh thì ta sẽ gả cho ngươi, làm vương hậu của ngươi nhưng ngươi phải đi Xà tộc với ta, Thanh Liên, ngươi nói được không?"

Bảo Bảo thực sự vì Thanh Liên mà nguyện trả giá tất cả, trước mặt hân nàng thực sự không còn sự xấu hổ, thẹn thùng, nàng chỉ hi vọng cùng hân nắm tay cả đời.

Thanh Liên vươn tay, nhẹ nhàng nắm lấy tay của Bảo Bảo, thờ dài một tiếng "tiểu yêu tinh, ngươi đối xử tốt với ta như vậy, thành tâm như vậy là làm cho ta cảm thấy mình đối với ngươi không tốt sao? Cùng ngươi quay về Xà tộc, không phải là ta không muốn, chỉ là ta muốn làm một chuyện quan trọng hơn trước đã"

"Còn có chuyện gì so với ngươi cùng ta cùng nhau quay về xà tộc thành thân là trọng yếu hơn?" Bảo Bảo có chút nhăn mặt, Thanh Liên tuy không nhìn thấy mặt nàng nhưng cũng có thể đoán ra biểu tình của nàng vài phần.

"Đương nhiên là có!" Thanh Liên khẽ cười nói.

"Là cái gì?" Bảo Bảo lập tức truy vấn nói.

"Ta muốn trước tiên đi tới một chỗ". Thanh Liên thấy nàng gấp thì lại càng thông thả, thói xấu trêu chọc người lại nổi lên, thực đúng là không phải người một nhà thì không cùng vào một cánh cửa, trước kia Bảo Bảo luôn trêu chọc người khác, không ngờ có ngày nàng cũng bị dính chường.

"Thanh Liên, ta lệnh cho ngươi nói, ngươi rốt cuộc muốn đi đâu?" Bảo Bảo dùng hết khí lực toàn thân mới miễn cưỡng làm cho thân mình nhúc nhích được, nghiêng mặt nhìn Thanh Liên

"Tức Hoàng sơn!" Thanh Liên thấy nàng nôn nóng như vậy cũng nghiêng người, hai đôi mắt tuyệt đẹp cùng nhìn nhau "ta muốn cưới ngươi làm thê tử thì trước tiên phải có sự đồng ý của nhạc phụ nhạc mẫu mới được, nếu không có sự đồng ý của họ, chúng ta làm sao báỉ đường được đây?"

"Thanh Liên, ngươi, ngươi là đi gặp cha ta cha cùng mẫu thân sao?" Bảo Bảo trong mắt trào ra một cổ cảm động, ngữ thanh đều có chút run rẩy.

"Bằng không, ngươi nghĩ rằng ta và ngươi muốn đi đâu? Tiểu yêu tinh này, ngươi vừa xuất hiện liền làm cho cuộc sống của ta náo loạn đến gà bay chó sủa, hoàn toàn thay đổi nếp sống mấy ngàn năm qua của ta, uy nghiêm của ta cũng bị những lời nói trước kia của ngươi sụp đổ, lại càng không để ý tới chuyện ta đồng trang lứa với Như Mạ mà vô duyên vô cớ bởi vì ngươi bối phận lại thấp hơn hân, ta không nên hung hăng đánh vào mông ngươi mấy cái sao? Nếu không phải là ta cam tâm tình nguyện thì ngươi nói xem nguyên nhân là gì?"

"Thanh Liên! Ngươi là đồ tồi, trước kia đối ta lãnh đạm như vậy bây giờ lại lời ngon tiếng ngọt làm cho ta cảm động muốn chết". Bảo Bảo tiến vào ngực hân, nhẹ nhàng dùng tay đánh hân, quả nhiên là nữ nhân luôn thích nghe lời ngon tiếng ngọt, trước kia nghe phụ thân mỗi ngày đều nói với mẫu thân như vậy, nàng còn

cảm thấy buồn nôn nhưng giờ tự mình cảm nhận mới biết ngọt ngào làm sao, cứ muốn nghe mãi nghe hoài.

" Trước kia người gọi ta là vương thúc, mà người là cháu gái của ta, còn hiện tại người là người ta yêu, đương nhiên là bất đồng. Cho nên người yên tâm quay về Xà tộc, chờ tin tốt của ta đi"

Thanh Liên hôn lên trán Bảo Bảo một cái, nghiêm túc nói.

"Ta muốn đi cùng với người". Bảo Bảo có chút lo lắng ngẩng đầu nhìn hấn, phụ thân và mẫu thân còn đang lo lắng chuyện của Mặc Mặc, nếu Thanh Liên tùy tiện chạy tới nói chuyện với bọn họ, không biết phụ thân sẽ phản ứng như thế nào? vạn nhất phụ thân không đồng ý hay là làm khó Thanh Liên thì nên làm thế nào?

Bảo Bảo trong lòng tràn đầy sầu lo, nàng đương nhiên có thể bốc đồng yêu cầu Thanh Liên thành thân với nàng trước rồi sau đó mới nói cho phụ thân và mẫu thân biết, nhưng dù sao bọn họ cũng là người thân nhất của nàng, nàng không muốn làm bọn họ thất vọng vì chuyện chung thân đại sự của mình, hơn nữa chuyện thành thân cũng không phải là vấn đề được xem trọng nhất trong yêu giới, chẳng qua nàng muốn cho phụ thân và mẫu thân biết rằng, từ nay về sau, nàng đã trưởng thành, bọn họ không cần lo lắng cho nàng nữa. Cho nên trước khi thành thân, phải qua được cửa của phụ thân mới là quan trọng nhất.

" Tiểu yêu tinh, ta đi gặp Như Mặc để cầu thân, người đi làm gì? Không sợ xấu hổ sao? Để cho người ta thấy còn tưởng người một khắc cũng không thể rời khỏi ta a, sẽ bị người chê cười, người cứ an tâm trở về Xà tộc chờ ta đi, ta nghĩ sẽ không bao lâu nữa ta sẽ tới tìm người"

Thanh Liên làm sao không biết nàng đang lo lắng cho hấn, thực ra hấn cũng lo lắng không biết Như Mặc sẽ phản ứng thế nào. Dù sao hấn và Như Mặc cũng là bằng hữu, mà nay hấn lại muốn thành thân với nữ nhi duy nhất của Như Mặc, lại thêm chuyện của Mặc Mặc và Vân Thư đang làm cho Như Mặc sút đầu mẻ trán, lúc này hấn lại đến Tước Hoàng sơn để cầu thân thì ngay cả bản thân hấn cũng không biết kết quả thế nào, làm sao Bảo Bảo không lo lắng.

Nhưng cho dù trong lòng không chắc chắn, hấn cũng không biểu hiện ra ngoài để Bảo Bảo thấy, còn cố ý dùng ngữ khí trên ghẹo để nói với nàng.

"Ta chính là một khắc không thể rời khỏi người thì sao?" Bảo Bảo tròn mắt hỏi lại, không hề sợ hấn biết tâm tư của mình dành cho hấn sâu đến mức nào, sau đó lại lo lắng hỏi " Thanh Liên, nếu cha và mẫu thân ta không đồng ý thì sao?"

Khẽ vuốt nhẹ lên da thịt non mềm của nàng " Bảo Bảo, mặt của người chỉ thích hợp để cười, để bướng bỉnh chứ không phải là sầu lo, người chẳng lẽ không tin tưởng phu quân của người sao? Ta chính là Thanh Liên vương thông minh nhất, tôn quý nhất từ trước tới nay của Hỏa Hổ tộc. Hơn nữa chuyện này liên quan đến hạnh phúc cả đời của ta, người nghĩ ta sẽ không cân nhắc sao? Ta cũng không cho phép mình thất bại. Cho nên Bảo Bảo, tin tưởng ta được không? An tâm quay về Xà tộc chờ ta đi. Tin rằng ta sẽ tới đón người về làm vợ ta"

" Ân!" Bảo Bảo dùng sức gật đầu, lại ghé vào lỗ tai hấn dặn dò nói," trở về sớm một chút, nếu phụ thân và mẫu thân sắc mặt không tốt thì người cũng đừng cứng rắn làm tới, có gì nói sau, chỉ cần có thể ở cùng người, ta chờ bao lâu cũng được."

" Yên tâm đi! Ta có chừng mực. Ta sẽ đi Tước Hoàng sơn xem tình huống thế nào, có lẽ chuyện của Vân Thư và đệ đệ người cũng đã có kết quả, nếu là như thế thì Như Mặc tâm tình sẽ không tệ, mà như thế thì chuyện của chúng ta cũng sẽ thuận lợi, nước chảy thành sông". Thanh Liên vỗ lưng nàng để trấn an.

Hấn cũng không phải là người lỗ mãng, tính kế với Bảo Bảo còn từng bước tiêu sái như vậy, nói chi tới chuyện cầu thân. Thái độ của Như Mặc thế nào tuy rằng hấn không rõ nhưng cũng đoán được phần nào, hấn sẽ không ngốc mà mở miệng kêu Như Mặc gả con gái cho mình...Cho nên Bảo Bảo không cần lo lắng. Ngược lại, hấn còn lo lắng chuyện tình của Vân Thư và Mặc Mặc không biết đã phát triển như thế nào rồi, đã nhiều năm qua, thiên đình cũng không chấp nhận thỏa hiệp và tính toán, nếu không Như Mặc và Bắc Dao Quang không ở lại Tước Hoàng sơn lâu như thế. Nhưng mà cứ giằng co cũng không phải là kế lâu dài, cần phải có phương pháp giải quyết dứt điểm mới được.

Bảo Bảo hiện giờ xem như đã là thê tử của hấn, Như Mặc và những người khác cũng coi như là người nhà,

mà Vân Thư lại là bằng hữu lâu năm của hắn, nhìn từ góc độ nào thì hắn vẫn có lý do để quan tâm và nhúng tay vào.

Xem ra lần này nhất định phải đi Tước Hoàng Sơn một chuyến mới được.

° ° °

Tước Hoàng sơn - Bán Nhật cung

Thanh Liên đến làm cho Như Mặc cùng Bắc Dao Quang đều có chút kinh ngạc, nhưng vẫn rất cao hứng ra ngoài cửa cung chào đón hắn.

Thanh Liên ngồi xếp bằng trên thân mặc ửng to lớn, đôi cánh xinh đẹp mà khỏe mạnh, khi mặc ửng đến gần chỗ Bắc Dao Quang và Như Mặc thì một thân ảnh màu xanh đã nhanh chóng bay xuống " Cảm ơn người, Ảnh Nhiên, vất vả cho người, nơi này người không nên ở lâu, quay về đi"

"Hồ vương đại nhân bảo trọng, Ảnh Nhiên cáo lui". Mặc ửng chờ Thanh Liên đứng là Ảnh Nhiên được Bảo Bảo triệu hồi đến, vì muốn cho Thanh Liên có thể đi nhanh về nhanh mà không tiếc đem tọa kỵ mình chưa được sử dụng ra cho Thanh Liên dùng.

Ảnh Nhiên được triệu hồi khẩn cấp cũng không chút oán giận mà chỉ trong nửa ngày đã đưa Thanh Liên từ Hòa Hồ tộc đến Tước vương cung. Tước vương tuy rằng chưa đứng vào hàng tiên ban nhưng mỗi một Tước vương trời sinh đã có huyết mạch bán tiên, điều này so với việc Hồ vương đại nhân và Xà quân đại nhân phải qua tu hành mới trở thành bán tiên là hoàn toàn khác nhau. Cho nên nơi này không phải là nơi để các yêu tinh chưa đắc đạo có thể tùy ý lui tới, cho dù Ảnh Nhiên có đưa Thanh Liên tới thì cũng không có nghĩa có thể ở lại, hơn nữa Bảo Bảo chủ nhân còn chờ nàng quay về báo tin. Vì vậy khi Thanh Liên bảo nàng lui thì Ảnh Nhiên lập tức vươn cánh bay xa.

Chỉ một cái liếc mắt, nàng cũng đã nhìn rõ bộ dáng cha mẹ của Bảo Bảo chủ nhân. Xà quân đại nhân quả nhiên không hổ là yêu tinh có đạo hạnh cao nhất trong thiên địa, khí độ và thần thái đủ để nàng khẳng định sẽ không tìm thấy người thứ hai như thế, Xà quân đại nhân không thành tiên, đúng là tổn thất lớn của thiên đình.

Nữ tử xinh đẹp đứng bên cạnh hắn, không cần hỏi cũng biết nhất định là mẫu thân của Bảo Bảo tiểu chủ. Bảo Bảo tiểu chủ dung mạo không có nửa điểm giống nàng nhưng không thể phủ nhận các nàng là mẹ con, bởi vì hơi thở rất giống nhau. Tuy rằng tướng mạo của mẫu thân tiểu chủ không quá xuất sắc so với vẻ diễm lệ thanh tuyệt của Xà quân đại nhân nhưng hai người đứng bên cạnh lại rất xứng đôi, giống như trong thiên địa không còn ai hòa hợp giống như bọn họ, làm cho người ta chỉ liếc nhìn một cái đều cảm thấy không thể tách bọn họ ra, cảm tình như vậy ở trong yêu giới là bất khả tư nghị, làm cho nàng cực kỳ hâm mộ.

Ảnh Nhiên thấy chuyện của người thì hâm mộ, nghĩ lại chuyện của mình lại buồn rầy, không biết khi nào nàng mới có được cảm giác hạnh phúc và ấm áp như vậy.

" Như Mặc, phu nhân, trăm năm không thấy, vẫn khỏe chứ?: Thanh Liên từ từ tiến đến, ôn nhã, ân cần hỏi thăm.

" Thanh Liên, ở trong cung, nhìn thấy thân ảnh của người trong ngọc kính còn tưởng rằng hoa mắt, trăm năm nữa là người đã đắc đạo, như thế nào lại rời Hồ cung đến đây, có chuyện gì sao?"

Như Mặc cao hứng nhìn hắn, từ lúc Bảo Bảo và Mặc Mặc sinh ra đến nay, loáng một cái cũng đã một trăm năm bọn họ chưa gặp lại, bây giờ thấy hắn xuất hiện ở đây thì một người luôn lạnh lùng, bình tĩnh như Như Mặc cũng không nhịn được vui mừng, sau đó lại thấy lo lắng không biết có phải hắn gặp phải phiền toái hay không, nếu không thì không có lý do gì để có mặt ở đây

Mà Bắc Dao Quang khi nhìn thấy Thanh Liên xuất hiện thì có chút ngờ ngác nhìn hắn, ánh mắt tuy không có mang theo ái mộ và si mê nhưng vẫn không giấu được sự sùng bái, Như Mặc nhìn thấy thì không khỏi đỏ ửng, lại có chút buồn cười " Dao Quang, nước miếng của người đều chảy ra hết rồi kìa"

" A?" Bắc Dao Quang theo phản xạ đưa tay lên sờ miệng, phát hiện là bị mắc mưu, có chút xấu hổ, đỏ mặt

nhìn Như Mặc, lại có chút ngượng ngùng nói với Thanh Liên " ngượng ngùng, Thanh Liên đại nhân, Bắc Dao đã thất lễ"

Thanh Liên trước kia gặp Bắc Dao Quang cũng không thấy nữ tử này có gì thần kỳ, bây giờ gặp lại, nghe nàng thẳng thắn nói chuyện như vậy, không khỏi cảm thấy thú vị mà nở nụ cười. Không hổ danh là mẫu thân của Bảo Bảo, tính cách rất giống nhau, hai người tính tình đều hào sảng, thẳng thắn, thích hay không thích đều bày tỏ ra, cho dù có bị thất thố cũng không né tránh mà còn tự nhiên thừa nhận, khó trách Như Mặc lại thích nàng như thế, cũng như hẳn thích Bảo Bảo. Nhưng so với tiểu yêu tinh thì Bắc Dao Quang có lẽ kém hơn Bảo Bảo về mặt tiểu xảo, Thanh Liên đâu ngờ thực ra ở phương diện này, Bắc Dao Quang tuyệt đối không thua kém gì Bảo Bảo. Nếu không hai kẻ thích quậy phá từ nhỏ như Bảo Bảo và Mặc Mặc sẽ không sợ bị Bắc Dao Quang trừng phạt, đương nhiên lúc này Thanh Liên không biết mà có biết thì cũng cho qua, bởi lẽ yêu ai yêu cả đường về, vì thích Bảo Bảo nên cũng có hảo cảm với mẹ nàng, cảm thấy nếu vì cười nàng mà từ bỏ thành tiên là đáng giá.

Khi nói chuyện cũng lại khách khí ôn nhu," Phu nhân không cần để ở trong lòng, sau này còn thỉnh chỉ giáo nhiều hơn, ta với Như Mặc là bằng hữu tri kỷ, phu nhân lại là ái thiếp của Như Mặc, sau này cũng gọi ta là Thanh Liên đi, đừng gọi đại nhân như vậy, nghe rất xa lạ"

" Ai nha, thật sự? thật sự là cầu còn không được, vậy Dao Quang cung kính không bằng tuân mệnh, sau này sẽ gọi ngài là Thanh Liên, người cũng đừng gọi ta là phu nhân nữa, kêu Bắc Dao được rồi"

Bắc Dao Quang sau một trăm năm gặp lại Thanh Liên, cảm thấy hẳn nếu không phát ra mùi hươn mê hoặc thì rất bình dị, dễ gần, hiện tại hẳn còn chủ động yêu cầu nàng chỉ cần gọi hắn bằng tên, nàng làm sao có thể từ chối.

Nàng cũng không có thói quen thêm hai chữ đại nhân sau tên họ của ai đó, nghe rất xa cách.

" Tốt, Bắc Dao một trăm năm qua vẫn không thay đổi tính cách, vẫn thẳng thắn làm người ta thích"

Người này tương lai là nhạc mẫu, cho dù sẽ thương lượng cùng Như Mặc nhưng tạo mối quan hệ tốt vẫn là chuyện nên làm, cho nên thái độ của Thanh Liên càng ôn hòa hơn.

Nhìn một hồi lâu Như Mặc rốt cục rốt cuộc nhìn không được, mang theo vài phần hồ nghi nhìn về phía Thanh Liên nói," Thanh Liên, người khi nào thì hiểu rõ tính cách của Dao Quang như thế?"

Thanh Liên sững sốt, Bắc Dao Quang có chút xấu hổ, nhẹ nhàng néo tay Như Mặc, oán trách nói " Như Mặc ngu ngốc, người nói bậy bạ cái gì?"

Như Mặc có chút ai oán nhìn thoáng qua Bắc Dao Quang, Thanh Liên vốn là người thông minh, đương nhiên là biết vấn đề nằm ở đâu, không khỏi vừa thấy buồn cười, vừa tức giận, Xà quân Như Mặc lạnh lẽo vô tình nhất lại nổi cơn ghen vì một câu nói của hắn, nếu lúc trước ai bình chọn học hắn danh hiệu này, bây giờ không giặt mình té ngã mới là lạ.

Xem ra lần này võ mông ngựa lại võ nhằm đùi, hắn làm sao biết được tính tình của Bắc Dao Quang, hắn chỉ là lấy con đề suy ra mẹ thôi, đâu biết Như Mặc sẽ mất hứng, vội vàng nhìn hắn nói " Như Mặc, nếu không phải vì quen biết người từ lâu, ta còn nghĩ là ta nhìn lầm người, người không thấy mùi dấm chua quá nồng sao?"

Như Mặc vẫn như không để ý tới lời của hắn " nếu là Vân Thư hay Dịch Tu Tư nói những lời này thì ta sẽ không chút lo lắng nhưng đổi lại là người, ta không thể không đề phòng"

Thanh Liên không khỏi bật cười," Như Mặc, người nói lời này là không công bằng, ta sao phải chịu như vậy? Bằng hữu bao nhiêu lâu nay, người làm vậy không thấy có lỗi sao?

"Ai bảo người bộ dáng mị hoặc như thế, ta tất nhiên tin tưởng ái thiếp của ta chỉ yêu một mình ta, nhưng ta không thích nàng nhìn nam nhân khác, nhất là người"

Như Mặc này phiên bản nhiên lại thẳng thắn, làm cho Thanh Liên cùng Bắc Dao Quang đều có chút giật mình, Bắc Dao Quang lại kéo tay Như Mặc, trong mắt tràn đầy ý cười và vui sướng, mắng hắn một tiếng "

Như Mặc ngu ngốc"

" Như Mặc, người thật là thay đổi, trước kia cho dù đánh chết người, người cũng sẽ không nói như vậy, hiện giờ người lại chân thành và thẳng thắn mà nói ra, tuy rằng chuyện người thừa nhận mị lực của người không bằng ta, làm ra rất vui nhưng lại bị người xem làm tình địch mà phòng bị thì ta lại thấy buồn a, nhân loại cũng từng nói mà, bằng hữu không bằng thù. Người yên tâm, ta đối với Bắc Dao chỉ có tình bằng hữu, còn nếu thích, nếu cùng người tranh, ta nghĩ cũng nên thích một nữ nhân giống như thế là được, người nói phải không?"

Thanh Liên nửa đùa nửa thật đáp lại.

Như Mặc nghe những lời này của hắn thì thấy thoải mái hơn, biết Thanh Liên sẽ không cùng hắn tranh Dao Quang nhưng bản năng ghen tỵ khiến hắn không muốn Dao Quang nhìn nam nhân nào khác ngoài hắn mà thôi, giờ nghe được những lời của Thanh Liên cũng hòa theo hắn " nhà ta còn có một tiểu ma nữ, ta còn đang lo sau này không ai thèm lấy, nếu người dám, ta chẳng những không cần sính lễ còn tặng cả Xà sơn để làm của hồi môn, nhưng người có thể buông tha cho việc thành tiên chỉ trong nay mai không? toàn bộ Hỏa Hồ tộc đều trông mong người thành tiên phải không?"

Thanh Liên phượng mâu hơi tối lại nhưng vẫn nửa đùa nửa thực cười nói " cũng chưa chắc, biết đâu ngày nào đó ta đổi ý, không muốn thành tiên mà muốn có gia đình, có vợ con, khi đó Như Mặc người cũng đừng quên chuyện đã đáp ứng với ta nha"

Như Mặc không tin những gì Thanh Liên nói là thật nên còn vỗ vai hắn " được, chờ đến ngày nào đó người thực sự quyết định không thành tiên, người tới Xà tộc cầu thân, ta nhất định sẽ không nói hai lời, tự tay đóng gói đưa tiểu ma nữ nhà ta đến chỗ người"

Chỉ có Bắc Dao Quang đứng bên cạnh, yên lặng lắng nghe, không lên tiếng nhưng trong mắt là suy nghĩ sâu xa.

Ba người thông thả sóng vai đi vào trong Tước cung.

Chương 56

HƯỚNG NHƯ MẶC CẦU THÂN

" Thanh Liên, người không có chuyện sẽ không đột nhiên rời khỏi tộc địa, ngàn dặm xa xôi tìm tới này rốt cuộc là vì chuyện gì?" đùa giỡn một hồi thì Như Mặc cũng quay lại nghi vấn ban đầu.

" Như Mặc, nếu ta nói ta thật sự không có lý do gì, người tất nhiên là không tin, ta là do tâm thần bất an nên vội đến đây để xem có thể giúp đỡ gì không , dù sao người và Vân Thư cũng là bằng hữu của ta"

Thanh Liên cũng không định lúc này nói ra chuyện của hắn và Bảo Bảo, đã đến đây thì trước tiên là phải đi thăm Vân Thư, xem hắn như thế nào, ai đã làm cho ngay cả hắn tìm hiểu khắp thiên địa cũng không có một chút tin tức của Vân Thư?

Như Mặc cũng không biết Thanh Liên và Vân Thư không có liên hệ được với nhau, còn tưởng rằng hắn tính ra được chuyện của Mặc Mặc và Vân Thư nên mới ngàn dặm xa xôi từ Hỏa Hồ tộc tìm tới Tước Hoàng sơn, trong lòng không khỏi cảm kích " Thanh Liên, ngay cả người cũng biết? thực ra thì người không cần tới đây, nơi này mình ta cũng đủ ứng phó rồi"

Thanh Liên đi tới một bước, nhìn chăm chú vào mặt Như Mặc thấy hắn quàng mắt hơi thâm một chút nhưng cũng không nhiều lắm, còn lại thì tựa hồ như rất ổn, không vì chuyện của Vân Thư và Mặc Mặc mà sốt ruột, làm cho Thanh Liên không khỏi thấy khó hiểu " Như Mặc, ta chỉ biết là xảy ra chuyện nhưng không biết hiện giờ tình hình thế nào? Vân Thư hắn?"

" Vân Thư tốt lắm, chỉ có thân thể suy yếu một chút, đều do nghiệt tử của ta gây họa". Nhắc tới Mặc Mặc, Như Mặc không tự chủ mà nhăn mặt.

" Như Mặc, người đừng như vậy, Mặc Mặc hẳn cũng không vui về gì" Bắc Dao Quang nhẹ nhàng xoa tay Như Mặc, thấp giọng nói.

Như Mặc thở dài," Dao Quang, ta biết, nếu không nhìn thấy bộ dáng hẳn như vậy, ta thực sự rất muốn hung hăng đánh hẳn một trận, thôi, đều là kiếp số, tình cảm thì không ai tránh khỏi cũng không thể dự phòng trước, so với việc ta gặp gỡ người rồi có được hạnh phúc thì Mặc Mặc gặp Vân Thư lại khó khăn hơn nhiều. Mỗi người một số phận, không biết tương lai, tình cảm của Bảo Nha đầu sẽ thế nào, chỉ mong đừng gây ra chuyện kinh hãi thế tục nữa, nếu không ta nghĩ ta sẽ nhanh già trước tuổi"

" Như Mặc, cũng không đến nỗi như lời người nói, Vân Thư rút cuộc ra sao rồi, không tiện gặp khách sao? Ta muốn đi thăm hẳn". Thanh Liên thấy trên mặt Như Mặc hiện vẻ đăm chiêu, là vẻ mặt của một người cha quan tâm con cái thì lên tiếng an ủi hẳn.

Nếu Như Mặc biết, mình sẽ làm ra chuyện kinh hãi thế tục như hẳn nói thì không biết Như Mặc sẽ có biểu tình gì, có phải sẽ cắt đứt quan hệ với hẳn hay không? Dù sao chuyện Vân Thư và Mặc Mặc đã làm Như Mặc lo lắng, chuyện của mình và Bảo Bảo nếu nói ra thì sẽ gây chấn động không nhỏ.

Tuy rằng đã sớm chuẩn bị tâm lý nhưng khi nghe Như Mặc nói vậy, lại thấy hẳn lộ vẻ mệt mỏi, Thanh Liên quyết định tạm thời không nói tới chuyện của mình và Bảo Bảo.

" Vân Thư đã biết người đến rồi, chúng ta đều thông qua ngọc kính mà nhìn thấy người đến, hẳn để ta đi đón tiếp người, còn hẳn chắc lúc này đã ở trong điện chờ người, làm gì có chuyện tiền hay không? Một trăm năm không gặp, tuy không nói ra nhưng trong lòng vẫn luôn tưởng niệm bằng hữu"

"Vân Thư thân hình hẳn suy yếu đến mức không đứng dậy được sao?"

Thanh Liên không khỏi ngẩn ra, những lời của Như Mặc cho thấy Vân Thư ngay cả rời khỏi giường cũng không thể. Đạo hạnh của Vân Thư tuyệt đối không thấp, nhưng hẳn lại ra nông nỗi như vậy thì cho thấy đã xảy ra chuyện cực kỳ nghiêm trọng, ngay cả bản thân hẳn cũng không thể tính được, chỉ có thể hỏi rõ Như Mặc, còn không thì hẳn không có biện pháp nào khác.

"Hôm qua Tử Vi đại đế có đưa tới Vô Cực đan do hẳn luyện nhưng Vân Thư cự tuyệt, kiên trì không chịu nhận chứ đừng nói là dùng"

Như Mặc lại thở dài một hơi, có chút khó hiểu, càng nhiều bất đắc dĩ, là người ở giữa nên hẳn không rõ ân oán bên trong, mà hẳn cũng không muốn bị cuốn vào nhưng Vân Thư là bằng hữu hẳn, Mặc Mặc là con hẳn, cho dù hẳn muốn không can thiệp cũng không làm được.

Chỉ hi vọng Vân Thư và Mặc Mặc sẽ hiểu chuyện, không làm ra chuyện không chừng mực nữa.

Thanh Liên nghe xong cũng không kinh ngạc lắm, nếu Vân Thư đạo hạnh không thấp như mọi người nói thì chuyện hẳn quen biết Tử Vi đại đế là rất cao.

Thân thể hẳn bị tổn hại lớn, Tử Vi đại đế tự mình đến thăm cũng không có gì lạ, kỳ quái ở chỗ là thái độ của Vân Thư, hẳn xưa nay cao quý, thanh ngạo nhưng không phải là không có nhân tình, tuy nhiên hẳn lại không chút do dự mà cự tuyệt Vô Cực đan của Tử Vi đại đế, trong chuyện này chắc phải có nguyên nhân, chẳng qua là bọn họ không biết mà thôi.

Tâm tư xoay chuyển cuối cùng đã tới trước một cung điện xa hoa mà nhiều đời Tước vương vẫn ở.

Cửa điện mở rộng ra, nhưng không có một người đứng gác cũng không có ai hoạt động, so với Hỏa Hò tộc khắp nơi đều có thị nữ, lính canh đông đúc thì trong Thiên cung của Vân Thư nhìn giống như một tòa thành chết, một đường đi tới cũng không nhìn thấy bất kỳ thân ảnh nào, không hiểu Vân Thư làm thế nào để duy trì hình tượng cao quý, chỉnh tề mỗi ngày.

Tương giao nhiều năm như vậy, hẳn cũng chỉ tới Tước Hoàng sơn khoảng ba lần, hai lần đầu cũng chỉ tới Bán Nhật cung mà thôi, chưa chân chính tiến vào Trung Thiên cung, không ngờ lần thứ ba này lại là lần đầu đến đây, lại dưới tình huống như vậy.

"Tầm cung cung của Vân Thư luôn như thế này sao?" Càng đi vào trong, mùi thuốc càng nồng, không gian bên trong cũng rộng mở hơn, so với vẻ xa hoa bên ngoài thì trong Trung Thiên cung lịch sự, cao quý và tao nhã, lúc này mới thể hiện phong cách của Vân Thư vài phần, nhưng căn cứ vào tính tình của Vân Thư thì làm sao có thể cho phép vẻ ngoài của Trung Thiên cung thô tục như vậy?

Như Mặc bị Thanh Liên hỏi lại lộ ra vài phần xấu hổ, không lên tiếng, Bắc Dao Quang ở bên cạnh đành tiếp lời "đều do hỗn tiểu tử Mặc Mặc kia, hấn sống chết gì cũng không cho thị nữ cùng người ngoài được tiếp cận Vân Thư điện hạ, làm cho nơi này không một bóng người"

"Nhưng cuộc sống hàng ngày thì sao?" Thanh Liên không hề đoán được kết quả lại như vậy.

"Hấn đuổi người đi thì đương nhiên hấn phải tự tay hầu hạ. Thanh Liên, người đừng lo lắng, tiểu hỗn đản Mặc Mặc kia ước gì được một mình hầu hạ vĩnh viễn cho Vân Thư điện hạ còn không kịp". Bắc Dao Quang lắc tay, bộ dáng có chút cảm khái nhưng ẩn chứa mong muốn con mình được hạnh phúc.

Nói thêm vài câu thì ba người đã đến trước cửa đại điện được che bằng tấm vải lụa mỏng, bên trong vang lên âm thanh ôn nhuận "Thanh Liên, mau đến đây đi"

Vân Thư ngoài trừ sắc mặt có chút nhợt nhạt thì vẫn cao quý, thanh ngạo như trước, một thân áo trắng, lúc này hấn đang ngồi ngay ngắn trên tháp, hiển nhiên là không muốn làm cho bằng hữu thấy mình suy yếu, không mặt vẫn thanh cao, không nhiễm chút bụi trần, lúc này đang mỉm cười.

Sau lưng hấn, Thanh Liên nhìn thấy Bắc Dao Mặc Mặc một thân sa y nhìn chẳng khác gì tiểu yêu tinh, không hổ là bào thai song sinh, chỉ có màu mắt là khác biệt, Bảo Bảo kế thừa ánh mắt xanh biếc như lục bảo của Như Mặc mà màu mắt của Mặc Mặc thì hoàn toàn giống Bắc Dao Quang, hai người khí chất cũng khác nhau, Bảo Bảo linh động còn Mặc Mặc nhìn trầm tĩnh hơn.

Giờ phút này Mặc Mặc đứng sau lưng Vân Thư một khoảng cách nhưng Thanh Liên có cảm giác chỉ cần Vân Thư có động tác gì thì hấn sẽ lập tức tiến đến bên cạnh. Hai người một đen, một trắng, khí chất bất đồng nhưng ở chung một chỗ nhìn lại rất hài hòa.

Thanh Liên không khỏi thán thở quả nhiên là số mệnh của mỗi người, hấn chưa bao giờ nghĩ sẽ có ngày hấn là con rể của Như Mặc, là anh em đồng hao với Vân Thư.

Nhẹ nhàng, chậm rãi đi đến bên cạnh Vân Thư, dừng lại trước mặt hấn "Vân Thư, đã một trăm năm không gặp, người khỏe không?"

"Hoàn hảo! Nhưng thật ra Thanh Liên người, hơi thờ thay đổi rất nhiều, chuyện tu tiên của người không phải có gì biến hóa không tốt chứ?"

Vân Thư không hổ là Vân Thư, ngay cả Như Mặc cũng không phát hiện manh mối, lại bị hấn liếc mắt một cái liền xem thấu. Vân Thư tất nhiên là nhìn ra hơi thờ phong tình mà hấn không thể che giấu được, nhìn ra hấn đã lực căn không thanh tịnh, cho nên mới nói như vậy.

Hiện giờ thân thể của hấn suy yếu còn nhìn ra mình khác với một trăm năm trước, chỉ riêng điều này Thanh Liên càng tin chắc Vân Thư không chỉ có bảy ngàn năm đạo hạnh.

"Vân Thư, người vẫn luôn nghĩ tới người khác như vậy, một trăm năm không gặp, sao người lại biến thành bộ dạng như vậy? Mau đưa tay cho ta". Vân Thư rõ ràng là đạo hạnh đã bị hủy cho nên tinh lực mới hoàn toàn biến mất, bộ dáng suy yếu vô cùng. Tuy biết rằng đã xảy ra chuyện nhưng dù sao cũng không nên để hấn đến mức vô lực như thế, cho hấn một ngàn năm pháp lực cũng không tổn thất gì nhưng đối với Vân Thư lại là sự trợ giúp rất lớn, dù sao hấn cũng không tính thành tiên, đạo hạnh như vậy cũng đã đủ.

"Thanh Liên, người cũng đừng lo lắng, ta không sao! Huống chi chúng ta không cùn hệ, Như Mặc cũng từng muốn độ pháp lực cho ta, ta đã cự tuyệt, người lại..."

"Điều đó không giống, Như Mặc là thuộc hệ thủy, còn ta là thổ, người tuy là tinh linh thuộc phong hệ nhưng dù sao chúng ta cũng gần với nhau hơn, thực ra thì pháp lực của Địch Tu Tử là hợp với người nhất nhưng hấn còn đang trong thời kì thoái hóa, không thể giúp được cho người, chúng ta là bằng hữu bao nhiêu lâu

nay, người còn khách khí với ta làm gì? Ta độ cho người một ngàn năm pháp lực thì với ta không có tổn thất gì nhưng với người là sự trợ giúp rất lớn, Như Mặc đạo hạnh tuy cao nhưng lại không phù hợp với thân thể của người, tính hàn rất cao mà giờ thân thể người đang suy yếu, e là sẽ có tổn thương, không cần nhiều lời, còn không đưa tay cho ta?"

Thanh Liên sớm đoán được Vân Thư sẽ cự tuyệt, lập tức trầm mặt, tựa hồ như có giấu hiệu tức giận mà Mặc Mặc ở phía sau Vân Thư vẫn dùng ánh mắt đánh giá Thanh Liên, lúc này lại lo lắng hỏi " pháp lực thủy hệ sẽ làm tổn thương thân thể của Vân Thư?"

Thanh Liên thấy hần lo lắng như vậy thì cũng hiểu được " không phải là người đã vụng trộm độ pháp lực cho Vân Thư chứ?"

Bắc Dao Mặc Mặc sắc mặt nhất thời khó coi, bộ dáng trầm ổn lúc trước cũng biến mất, chỉ còn lại sự lo lắng và hối hận " Thanh Liên điện hạ, có biện pháp gì không? Vân Thư, sao người không nói pháp lực thủy hệ chúng ta không thể độ cho người? Người rõ ràng là biết làm như vậy là tổn hại thân thể, sao người còn...?"

Biểu tình của Mặc Mặc như là sắp khóc, còn Bắc Dao Quang và Như Mặc thì kinh ngạc nhìn bọn họ. Như Mặc lúc trước cũng muốn độ pháp lực cho Vân Thư thì bị hần từ chối với lý do không cùng hệ, Như Mặc cũng biết pháp lực thủy hệ quá mức âm hàn, đối với phong hệ của Vân Thư là có hại chứ không lợi cho nên cũng không cưỡng cầu, không ngờ Mặc Mặc lại không biết phân nặng nhẹ mà độ pháp lực cho Vân Thư, khó trách đã hơn một năm mà thân thể của hần ngày càng suy yếu.

Vân Thư nhẹ nhàng ngửa đầu, hướng về phía Mặc Mặc vẫy vẫy tay, đưa nhỏ quạt cường mà ấn nhấn liền lập tức ngồi xuống trước mặt hần, Vân Thư khẽ vuốt ve mặt hần, mỉm cười nói " Mặc Mặc, ta không sao, đạo hạnh của người còn chưa cao, làm sao có thể gây tổn thương cho ta. Ta thích người quan tâm ta như vậy, bây giờ ta muốn uống canh tuyết lộ, người đi làm cho ta được không?"

" Thật vậy chăng? Thật vậy chăng? Vân Thư, ta thật sự là ngu ngốc, ta như thế nào, ta như thế nào có thể?" Mặc Mặc trong mắt chứa đầy lệ quang, nhưng cố kìm nén để nói không rơi xuống.

Vân Thư mỉm cười, " Đương nhiên là thật, ta đã khi nào lừa người chưa? Thanh Liên và Như Mặc đều ở đây, ta không có việc gì, người đi làm thức ăn cho ta được không?"

" Hào! Hào! Người chờ ta, ta lập tức đi làm, phụ thân, mẫu thân, Thanh Liên đại nhân, Vân Thư giao cho các người chiếu cố". Mặc Mặc vừa nghe Vân Thư nói muốn ăn gì đó liền ra sức gạt đầu, biểu tình như giao phó chuyện quan trọng trước khi rời nhà.

"Tiểu tử thói, nói vô nghĩa, chỉ đi làm canh tuyết lộ mà thôi lại cứ như là sinh ly tử biệt, còn nói thêm một câu linh tinh vô nghĩa nữa, xem ta có buông tha cho người không, còn không đi?"

Bắc Dao Quang nhất thời tiến lên, dùng tay nhéo lỗ tai của Mặc Mặc, tức giận mắng.

Mặc Mặc lập tức gạt đầu, không cần phải nhiều lời nữa, chạy đi ra ngoài.

Vân Thư cùng Như Mặc thân nhiên mỉm cười, đã quen với cảnh như vậy, mỗi lần Mặc Mặc phải rời xa Vân Thư thì hần đều làm ra bộ dáng thêm thảm như sắp chết, mà Bắc Dao Quang thì luôn nghiêng lợi nghiêng răng, hận không thể nhét Mặc Mặc vào trong bụng lần nữa, nằng sao có thể sinh ra một đứa con không có tiền đồ như vậy.

Thanh Liên lại hiểu rõ nhìn về phía Vân Thư, " Vân Thư, xem ra người là thật sự động tâm!"

Vân Thư bên môi ý cười vẫn còn, gạt gạt đầu, " Rõ ràng đến người cũng đã nhìn ra?"

" Người biết rõ pháp lực thủy hệ đối với thân thể của người có tổn thương, người còn tiếp nhận pháp lực của hần, hần còn nhỏ, không biết sự lợi hại nhưng người là lão yêu tinh, lẽ nào không biết? đơn giản là vì không muốn hần đau lòng, muốn làm cho hần thấy đã giúp ích được cho người, cho nên người không sợ thương tổn mà tiếp nhận, người bình thường thông minh sáng suốt đến mức nào, dính phải chuyện tình cảm cũng sẽ không lý trí đến mức này sao?"

" Thanh Liên, nếu có thể dùng lý trí thì ta sẽ ra bộ dáng như vậy sao? Thôi, nếu đã tránh không thoát thì ta chấp nhận, chỉ là đối với Như Mặc, là ta thua thiệt hần"

Vân Thư cười khổ một chút, nhìn về phía Như Mặc cùng Bắc Dao Quang nói, " Mấy năm nay, cũng làm cho các người phải quan tâm!"

" Vân Thư, người nói những lời này làm cho ta và Dao Quang không còn mặt mũi nào để gặp người, nếu không vì Mặc Mặc thì người đâu ra nông nổi như hiện nay, Mặc Mặc có thể được người ưu ái thì người cảm kích nên là chúng ta mới phải, từ lúc chúng ta đến Trước Hoàng sơn đã xác định thái độ rồi, người bây giờ còn nói những lời này không phải không nhận thành tâm của ta và Dao Quang sao?"

Như Mặc cũng đi tới trước mặt Vân Thư, chau mày nói.

" Thôi, coi như là ta nói sai, Như Mặc xem như chưa nghe qua là được". Vân Thư nghe những lời của Như Mặc thì không tự chủ mà lộ ra nụ cười ảm áp.

Như Mặc lại quay sang nói với Thanh Liên " Thanh Liên, ta vốn không biết tên gây sự Mặc Mặc kia lại đem pháp lực độ cho Vân Thư, bây giờ người đến rồi thì coi như là có biện pháp, người độ pháp lực cho Vân Thư còn ta sẽ trực xuất pháp lực thủy hệ ra khỏi thân thể hần, nhưng vậy dù thân thể Vân Thư không thể lập tức tốt lên nhưng sẽ thoải mái hơn nhiều"

Thanh Liên gật gật đầu, " Ta đang có ý này!"

Vân Thư thấy bọn họ đã quyết định, cũng chỉ có thể cảm kích, mặc cho hai người bọn họ chia nhau nắm giữ hai bàn tay hần, lòng bàn tay đối nhau, một dòng nước ảm áp như cảnh xuân thảng ba từ lòng bàn tay phải chảy vào thân thể hần, cùng lúc đó là một lực hút rất lớn từ tay trái hần không ngừng hút dòng nước lạnh trong cơ thể hần ra. Vân Thư cố hết sức để thả lỏng cơ thể, hai dòng khí lực bất đồng chảy trong cơ thể làm cho hần vốn luôn lạnh lùng, cô độc, lúc này mới biết mình thực ra cũng có rất nhiều bằng hữu.

Từ trước tới giờ chưa từng cảm nhận được có gì đáng quý nhưng lúc này tâm hần cảm thấy rất ảm áp, làm cho sinh mệnh ảm đạm nhiều năm của hần trở nên tươi sáng hơn.

Thanh Liên và Như Mặc phối hợp rất ăn ý lại thêm Vân Thư rất tín nhiệm bọn họ, cho nên không bao lâu sau cả hai cùng thu tay lại.

" Vân Thư, cảm giác như thế nào?" Thanh Liên sắc mặt tái, tuy rằng ngàn năm pháp lực không gây tổn hại lớn cho hần nhưng phát ra một lần vẫn có chút mệt mỏi.

Bắc Dao Quang cũng kịp thời đưa lên cái ghế " Thanh Liên, ngồi xuống đây đi"

" Cảm ơn người, Bắc Dao!" Thanh Liên cũng không chối từ, chậm rãi ngồi xuống.

Như Mặc đem một viên kim đan đưa cho Thanh Liên " ăn cái này đi, có thể giúp bồi bổ một chút"

Thanh Liên gật đầu tiếp nhận, nuốt vào, không bao lâu, quả nhiên sắc mặt đã khôi phục như lúc ban đầu.

Vân Thư thấy hần không ngại, cuối cùng thoáng buông chút tâm, " Thanh Liên, cảm ơn, ta đã tốt hơn nhiều!"

" Cảm tạ cái gì, vốn là tới thăm người, nếu còn có chuyện gì ta có thể giúp thì cứ lên tiếng là được", Thanh Liên lơ đãng xoa tay nói.

" Thanh Liên, người tự nhiên tổn thất một ngàn năm pháp lực, sợ sẽ có ảnh hưởng đối với sự tu hành của người. Ngày mai người nên đến Xà tộc, kêu nha đầu Bảo Bảo đem Hỏa Hồ thánh châu trả lại cho người, có nội đan thì pháp lực của người cũng mau phục hồi hơn"

Vân Thư là vì Mặc Mặc mới ra nông nổi này, hần hỗ trợ Vân Thư là chuyện đương nhiên, còn Thanh Liên tuy rằng cũng là bằng hữu của bọn họ nhưng hần sắp thành tiên, lúc này lại tổn thất một ngàn năm đạo hạnh thì đối với hần rất bất lợi. Không có đạo lý Mặc Mặc gây họa, Vân Thư phải gánh chịu giờ còn liên lụy tới Thanh Liên. Bắc Dao gia thực có lỗi với hai người bọn họ cũng may là Bảo Bảo và Mặc Mặc đều bình an lớn lên,

thiên lôi cũng không đến tìm, nên cũng đến lúc kêu Bảo Bảo trả Hỏa Hồ Thánh Châu lại cho Thanh Liên để hắn có thể mau chóng phục hồi công lực.

Như Mặc vừa nói xong, Thanh Liên đã lập tức cự tuyệt " Như Mặc, không cần, một ngàn năm đạo hạnh với ta cũng không đáng là gì, người thực sự không cần phải vì thế mà trả lại Hỏa Hồ Thánh Châu cho ta. Hơn nữa, ta đã đưa nó cho Bảo Bảo để làm lễ vật thì làm gì có đạo lý lấy lại, cùng lắm lại tu lại là được, huống chi thấy các người có đôi có cặp, hạnh phúc như vậy, ta cũng không muốn tu tiên nữa rồi"

" Thanh Liên, lời này không nên nói ra, nếu có thể đắc đạo thì nên thành tiên đi. Thành tiên thì thất tình lục dục cũng giảm hơn phân nửa, cũng sẽ giảm đi đau khổ, giống như chúng ta thì vẫn biết đến buồn đau, chưa chắc đã được sống vui vẻ, người cần phải cân nhắc kỹ, đừng lấy tương lai cả đời mình ra nói đùa"

Vân Thư vừa nói còn thâm tình tha thiết nhìn Thanh Liên, thấy hắn min gian ẩn chứa hồng quang lưu chuyển, chắc là đã động phàm tâm, tuy rằng không biết nữ tử nào làm cho Thanh Liên động tâm nhưng cũng không muốn hắn dính phải chuyện tình oan nghiệt, cảm tình đối với yêu tinh có lực sát thương rất lớn, lớn hơn nhiều so với nhân loại. Nhân loại bị phụ bạc thì còn có cơ hội khác nhưng Thanh Liên đã là yêu tinh bán tiên, một khi đã nhuộm hồng trần thì cơ nghiệp trăm ngàn năm sẽ bị tiêu hủy, chuyện thành tiên cũng chắc chắn trở thành giấc mộng mà thôi.

Mà nàng kia, nếu thực sự yêu thương Thanh Liên thì tốt, nếu không thì sinh mệnh dài lâu như vậy, hắn thực sự không hi vọng Thanh Liên phải sống trong đau khổ triền miên.

" Vân Thư, ta làm sao không hiểu những gì người nói, cũng như người đã nói, trốn không được thì phải nhận lấy. Ta sẽ không tu tiên nữa."

Thanh Liên cũng cười khổ một chút, hiện tại nói những điều đó đã quá muộn rồi, tâm của hắn đã bị tiểu yêu tinh Bảo Bảo bắt lấy, ngay cả cho hắn một đường sống cũng không có, làm sao có thể quay đầu?

Như Mặc và Bắc Dao Quang nghe bọn họ nói chuyện cũng kinh hãi vô cùng, Như Mặc còn chưa mở miệng, Bắc Dao Quang đã nhin không được mà lên tiếng " Thanh Liên, người thực sự quyết định không tu tiên?"

Thanh Liên hơi hơi gật gật đầu," Ân, trước khi đến Tước Hòa sơn đã quyết định, hiện giờ nhìn thấy hai người đều có đôi có cặp, hạnh phúc, ta càng thêm kiên trì với quyết định của mình. Sau này chúng ta vĩnh viễn cùng nhau ở lại thế gian. Thực ra như vậy cũng không có gì là không tốt, hồng trần ba nghìn, phong cảnh vô số, có thể cùng người mình yêu ở bên nhau thì nơi nào cũng là cuộc sống hạnh phúc, cần gì phải quan tâm tới chuyện thành tiên phải không?"

" Thanh Liên, đối phương là dạng người nào, có thể làm cho người luôn đặt hi vọng của tộc nhân lên hàng đầu như người có thể tùy hứng và tiêu sái như vậy?". Như Mặc không quá lạc quang, thiên hạ này nữ tử như Bắc Dao Quang rất ít, mà trong yêu giới lại càng hiếm nữ tử tinh khiết, làm cho hắn không thể không lo lắng cho tương lai của Thanh Liên.

"Là nữ tử đáng giá để ta trả giá hết thảy, về sau các người sẽ được gặp, chỉ mong khi đó Như Mặc và Bắc Dao sẽ chúc phúc cho chúng ta". Thanh Liên biểu tình nghiêm túc, chăm chú nhìn Như Mặc và Bắc Dao Quang.

"Người mà người nhìn trúng thì chúng ta có lý nào lại không chúc phúc chứ, chờ khi Vân Thư khỏe hơn, chúng ta cùng nhau về Hỏa Hồ tộc xem thử". Như Mặc cảm thấy Thanh Liên có vẻ mong đợi rất nhiều vào mình, nhưng dù thế nào cũng không nghĩ tới Bảo Bảo và Thanh Liên lại là một cặp, cho dù có nghĩ cũng không thể nói ra lời.

Thanh Liên gật đầu, không nói thêm gì, lại quay sang nhìn Vân Thư " Vân Thư, nếu muốn thân thể người hoàn toàn hồi phục, trừ phi..."

Lời còn chưa nói xong đã thấy Vân Thư làm động tác bảo hắn im lặng, vì thế cũng lập tức dừng lại.

Không lâu sau đã thấy Mặc Mặc bưng một cái bát ngọc trong suốt đến, hương vị thơm ngon nhất thời tràn ngập toàn bộ tầm cung " Vân Thư, chắc người đã chờ lâu. Canh tuyết lộ đã xong, người mau nếm thử"

Thanh Liên lập tức đứng lên, lui ra phía sau từng bước, đem ghế kia nhường lại cho Mặc Mặc. Vân Thư mỉm cười, chăm chú nhìn Mặc Mặc cũng uống từ muống canh hấn dứt cho mình, thỉnh thoảng Mặc Mặc còn dùng khăn tay chấm chấm lên khóe miệng của Vân Thư, cử chỉ thận trọng giống như Vân Thư là một đứa trẻ, mà Tước vương Vân Thư cao quý, thanh ngọc cũng làm ra bộ dáng nuông chiều hấn, để hấn xem mình như là đứa nhỏ mà đối đãi.

Thì ra khi rơi vào lưới tình thì ai cũng giống như ai, cho dù là lạnh lùng vô tình như Như Mặc, hay cao quý, tao nhã như Vân Thư hoặc là khôn ngoan, giao hoạt như mình thì khi đối mặt với người mình yêu cũng trở nên thay đổi, mà lại vui vẻ chịu đựng, chưa từng thấy hối tiếc.

Thanh Liên không tự chủ được nhìn về phía Như Mặc cùng Bắc Dao Quang, muốn biết khi bọn hấn nhìn thấy con trai mình dùng biểu tình lưu luyến như vậy đối với một nam tử thì có thái độ gì.

Trong mắt Như Mặc là sự lo lắng, còn Bắc Dao Quang thì cảm động suýt rơi nước mắt.

Hiển nhiên là bọn họ đã chấp nhận tình cảm trái với lễ thường này, ánh mắt bao hàm yêu, đau khổ và cảm thán. Thanh Liên không khỏi rung động thật sâu, trước khi tới đây hấn còn cho rằng Như Mặc và Bắc Dao Quang sẽ không đồng ý nhưng giờ nhìn thấy bọn họ thì hấn yên tâm rồi.

Như Mặc cũng tốt, Bắc Dao Quang cũng thế, bọn họ chính là một đôi yêu nhau chân thành, cho nên trong mắt bọn họ chỉ cần là tình cảm thực sự thì bọn họ sẽ không phản đối, cho dù là con trai mình yêu thương một nam tử.

Xem ra chuyện của hấn và Bảo Bảo chỉ là chuyện nhỏ, có lẽ hấn đã xem nhên sự cứng cỏi của Như Mặc và Bắc Dao Quang, đồng thời cũng xem nhẹ tình cảm của bọn họ dành cho con gái bảo bối.

Nghĩ đến đây, Thanh Liên không khỏi thấy hổ thẹn vì việc che giấu chuyện của hấn và Bảo Bảo.

Xúc động dâng tràn, hấn rất muốn cho Bắc Dao Quang và Như Mặc biết, nữ tử hấn yêu chính là con gái bảo bối của bọn họ.

"Như Mặc, Bắc Dao, ta thực hổ thẹn, có chuyện nên nói sớm với các người nhưng vẫn cứ do dự, bây giờ nhìn thấy các người đối xử với Vân Thư và Mặc Mặc như vậy, ta rốt cuộc không nhịn được nữa, nếu không ta cũng không thể tha thứ cho bản thân mình". Thanh Liên cả đời chưa thực sự nghiêm túc nói chuyện nên hiện tại hấn sợ mọi người nghĩ rằng mình không nghiêm túc.

"Thanh Liên, đang êm đẹp, người sao lại nghiêm túc như vậy, đã là ra chuyện xấu gì sao?" Bắc Dao Quang bị những lời nói và cử chỉ của Thanh Liên làm cho cảm thấy lo sợ và bất an, ngay cả tha thứ gì đó cũng tới là sao?

Như Mặc sắc mặt cũng ngưng trọng lên, "Thanh Liên, người quả nhiên là có chuyện giấu chúng ta, trong tộc có chuyện không thể giải quyết được? còn có liên quan tới chúng ta?"

Vân Thư cũng ngừng uống canh, hấn cũng giống như Như Mặc và Bắc Dao Quang, thực sự lo lắng, trực giác cho hấn biết Thanh Liên định nói gì, bởi vì một Thanh Liên giao hoạt thì sao lúc quan trọng lại không nói được nên lời chứ.

Không khỏi nhíu mày, "Thanh Liên, người mau nói trọng điểm, người nói như vậy làm cho Như Mặc và Bắc Dao phu nhân hiểu lầm"

Thanh Liên "A" Một tiếng, mới ý thức được lời của hấn có thể làm cho Như Mặc và Bắc Dao Quang liên tưởng tới chuyện xấu, vội vàng xấu hổ cười rồi nói "nữ tử ta thích chính là nữ nhi của các người, cho nên lần này đến Tước Hoàng sơn, trước là thăm Vân Thư, xem hấn có cần giúp đỡ gì, hai là hướng các người cầu thân"

Lời vừa dứt, nhất thời.....

CHÂN NGÃ THỨC TỈNH

"Choang"

Một âm thanh thanh thúy vang lên, bát ngọc trên tay Mặc Mặc rơi xuống đất vỡ tan, Mặc Mặc tiếc rẻ nhìn tuyệt lộ canh rơi vãi trên đất, Vân Thư thích ăn món này nha. Rồi lập tức đưa mắt nhìn Thanh Liên về trách móc " Thanh Liên điện hạ, không cần đùa giỡn như vậy được không? người làm ta đánh rơi món ăn Vân Thư yêu thích rồi"

Hồ vương Thanh Liên yêu tỷ tỷ Bảo Bảo của hần? đùa giỡn cái gì chứ? Hai người bọn họ đánh đến tám đời cũng không có liên hệ với nhau, sao chỉ trong thời gian ngắn có thể yêu nhau được chứ?

Bắc Dao Quang biểu tình vẫn tự nhiên, còn Như Mặc thì nhăn tít cặp chân mày, vẻ mặt ngưng trọng, còn ánh mắt xanh biếc như hồ nước thì trở nên thâm trầm hơn " Thanh Liên, người biết người đang nói cái gì sao?"

" Như Mặc, là thật! Ta không có ác liệt tới mức lấy chuyện này ra đùa giỡn với người, ta thực sự muốn cưới nữ nhi Bảo Bảo của người" Thanh Liên thấy Như Mặc không tin hần thì cười khổ, hần biết nói ra thì sẽ gặp phản ứng như vậy nhưng vẫn nhịn không được mà nói ra.

" Thanh Liên, người bắt quá chỉ gặp Bảo Bảo một lần khi nàng còn ở trong trứng, chuyện cũng đã một trăm năm trước, đến giờ người chưa từng gặp lại nàng, bây giờ lại muốn lấy nàng làm vợ, còn nói yêu nàng, người thực sự làm cho ta không có cơ sở nào để tin lời người nói"

Như Mặc ăn ngay nói thật, hần không phải không tin thái độ làm người của Thanh Liên nhưng Bảo Bảo với Thanh Liên cùng nhau? Hình ảnh đó dù tưởng tượng thế nào cũng thấy quái dị, nữ nhi mình tính tình ra sao, hần rõ ràng nhất. Thanh Liên lại vương của Hỏa Hồ tộc, một trăm năm nữa là có thể đứng vào hàng tiên bang, hiện giờ phải từ bỏ, kết hôn cùng Bảo Bảo, điều này làm cho hần có cảm giác như đang nằm mộng.

" Không, trên thực tế chúng ta đã gặp lại nhau, cho nên ta biết Bảo Bảo có bộ dáng y như Mặc Mặc chỉ có màu mắt là khác biệt, nàng giống như là Như Mặc người khi mặc nữ trang. Máy ngày nay ta vẫn ở chung một chỗ với nàng, ta cho nên ta muốn cùng nàng cả đời". Thanh Liên vẫn bình tĩnh đáp.

" Là Bảo Bảo đi chủ động tìm cho người phải không?!" Bắc Dao Quang này giờ vẫn một mực im lặng quan sát, lúc này đột nhiên lên tiếng hỏi

Thanh Liên chần chờ một chút rồi gật đầu," Đúng vậy! Chính xác là nàng hóa thân thành một con rắn đen nhỏ, trốn vào chỗ ta tắm rửa, nhìn lên, bị ta phát hiện"

Vừa nghe những lời này, Bắc Dao Quang cảm thấy trán đổ mồ hôi, bọn họ vốn có chút không tin Thanh Liên nhưng những lời này đã xóa tan nghi ngờ đó.

Nha đầu Bảo Bảo kia từ nhỏ đã thích mỹ nam, chỉ cần là nam tử có bộ dáng đẹp là nàng đều tìm cách chiếm tiện nghi của người ta, hành vi sổ sàng, vừa mới chui ra khỏi vỏ vài ngày thì hết hôn Trần Ngọc Bạch lại tới Phong Vô Ảnh, bây giờ trưởng thành, thấy Thanh Liên chẳng những xinh đẹp lại còn phong tình tuyệt mỹ thì làm sao nàng chịu buông tha.

Cho nên nhìn lên Thanh Liên tắm rửa, chuyện như vậy cũng chỉ có nàng mới dám làm.

Bắc Dao Mặc Mặc phút chốc đỏ bừng mặt, không biết nên giận hay cười. Tức giận vì Bảo Bảo ngu ngốc kia lại dám rình xem nam nhân tắm rửa giống như hần, nhìn lên chưa tính, còn để bị người phát hiện, bị phát hiện cũng chưa sao, thế nhưng lại yêu trưởng bối, yêu trưởng bối cũng không tính là gì, nhưng hiện giờ còn bị người ta nói thẳng với cha mẹ, làm cho hần là thân đệ đệ cũng cảm thấy mất mặt. Tuy rằng bọn họ là yêu tinh nhưng mà cũng phải có yêu phẩm chứ, sao lại nhìn lên nam nhân tắm rửa chứ?

Nghĩ đến đây, hần không khỏi nhớ lại dường như hần cũng từng nhìn lên Vân Thư tắm rửa, chỉ là không được thành công thôi, không biết tiểu sắc nữ Bảo Bảo kia nhìn lên có thành công hay không? nhưng nhìn biểu tình trên mặt Hồ vương thì phỏng chừng là nàng đã thành công.

Mặc Mặc không khỏi cảm thấy ảo não vì hần đã thua Bảo Bảo về phương diện này.

Vân Thư nghe được chuyện này thì nhin không được mà cười thành tiếng, nhìn thấy vẻ mặt ảo não của Mặc Mặc thì ý cười càng nồng đậm, quay đầu sang nói với Thanh Liên và Như Mặc "xem ra Bảo Bảo tiểu thư cũng rất thú vị nha, thực muốn có cơ hội được gặp nàng một lần. Nhưng mà Như Mặc, hai đứa con song sinh của người quả thật là có suy nghĩ và hành động thật đặc biệt nha"

Cảm thấy lời này có ý tứ, cho nên Bắc Dao Quang và Như Mặc lập tức phóng tầm mắt sang chỗ Mặc Mặc "Mặc Mặc, đừng nói người cũng đã từng làm qua loại chuyện như thế?"

Mặc Mặc không nghĩ Vân Thư sẽ tố cáo hần trước mặt phụ thân và mẫu thân, đem chuyện cũ của hần ra kể, không biết trả lời sao mà chỉ ước gì có một cái hố dưới sàn nhà để chui vào.

Như Mặc và Bắc Dao Quang vừa nhìn thấy bộ dáng hần liền biết là hần cam chịu, Bắc Dao Quang tức thời chu miệng" Như Mặc, ta không muốn sống nữa, thực sự là mất mặt nha, chúng ta sao lại sinh ra hai đứa con da mặt siêu dày như vậy chứ?"

Như Mặc cũng cười khổ thở dài một hơi," Dao Quang, xem ra là chúng ta giao giáo không nghiêm, dù sao chuyện cũng đã lỡ, thể diện cũng đã bị mất rồi, ai biểu chúng ta là cha mẹ chúng, cũng may Vân Thư và Thanh Liên không phải là người ngoài, chỉ là..."

Như Mặc trong lời nói nói đến một nửa, mới nhớ tới phía trước bọn họ đối Thanh Liên lực chú ý bị Vân Thư trong lời nói hấp dẫn lại đây, thiếu chút nữa quên nói trọng điểm," Chính là Thanh Liên, người cùng Bảo Bảo mới chỗ như vậy đoán thời gian, kia nha đầu tính tình nói vậy không cần ta nói, mấy ngày này các người ở chung, người cũng nên hiểu biết cái tám chín phần mười, người thật sự quyết định muốn kết hôn nhà của ta này nha đầu sao?"

Thanh Liên gật gật đầu," Kỳ thật thích hợp hay không thích hợp để sống cùng nhau thì chỉ cần một chuyện đã hiểu, số dĩ để lâu như vậy mới tới nơi này là muốn có chút thời gian để suy nghĩ về cuộc sống sau này, không đối các người, ta lúc đầu cũng từ u buồn, cũng từng lảng tránh nhưng càng trốn thì càng không bỏ được, ta không thể từ chối một nữ tử đã dùng cả sinh mệnh để yêu mình. Như Mặc, Bắc Dao, có lẽ các người không biết, tiểu yêu tinh Bảo Bảo từ khi thấy ta cùng Vân Thư và Dịch Tu Tư chủ trì hôn lễ cho các người thì nàng đã ghi nhớ hơi thở của ta, khi nằm trong trứng cũng không quên cắn ta một cái, làm cho ta phải nhớ kỹ năng, một trăm năm qua ta không biết nàng làm thế nào để vượt qua nỗi nhớ ta. Cho nên sinh mệnh của ta tuy dài hơn nàng nhưng trong tình yêu, nàng trả giá nhiều hơn ta, cho dù ta vô tình suốt mấy ngàn năm nhưng cũng không phải là người vô tình mà có cảm tình, làm cảm giác yêu mãnh liệt với một người mà ta muốn có được. Đây là lần đầu tiên từ khi sinh ra tới nay ta mới mong muốn có được một chuyện, một người, cho nên Như Mặc, Bắc Dao, hãy hứa gả nữ nhi các người cho ta đi"

Cả nhà Như Mặc đều bị những lời của Thanh Liên làm cho giật mình, Như Mặc và Bắc Dao Quang chưa từng nghĩ nữ nhi nghịch, bướng bỉnh của mình sẽ có lúc dụng tâm như vậy, chấp nhất với Thanh Liên nhiều như vậy, ghi nhớ từ trong bụng mẹ cho tới giờ, một trăm năm đối với phu thê tương thân tương ái như bọn họ chỉ là trôi qua trong nháy mắt, còn cảm thấy không đủ nhưng Bảo Bảo phải sống trong chờ đợi và nhớ thương suốt một trăm năm, ngày sẽ dài đằng đẵng.

Mà nàng lại có thể che giấu tâm tư suốt một trăm năm, không để bọn họ biết, nếu không phải lần này bọn họ đến Tước Hoàng sơn quá lâu, Bảo Bảo có thời gian đi tìm Thanh Liên, trả giá của nàng cũng coi như có hồi báo, Thanh Liên cũng yêu nàng nên mới tìm tới bọn họ cầu thân, nếu không thì bọn họ vĩnh viễn không biết được tâm sự của nữ nhi. Nhưng mà...

Hai người liếc mắt nhìn nhau, đều biết đối phương đang lo lắng chuyện gì.

Vân Thư cùng Bắc Dao Mặc Mặc hiển nhiên là biết nguyên nhân Bắc Dao Quang và Như Mặc trầm mặc, chỉ có Thanh Liên là vẫn đang chờ đáp án.

" Như Mặc, xin người hãy đem nữ nhi gả cho ta. Thanh Liên này có thể thể với người, ngày nào còn sống sẽ không phụ nàng", ngữ khí của Thanh Liên càng thêm thành khẩn.

" Thanh Liên, nói thật ra, có người dám cưới nha đầu Bảo Bảo kia, ta có nằm mơ cũng cười, ta cũng nói ai nguyện ý cưới Bảo Bảo thì sẽ tặng của hồi môn thật lớn nhưng sao người này lại là người chứ? Không phải ta không đồng ý mà là thực sự không thể đồng ý được"

Biểu tình trầm trọng của Như Mặc làm cho mọi người cũng ngưng trọng theo.

"Vì thiên đình sao?" Thanh Liên lúc này tóc đen tung xõa, tự tin nhìn mọi người " tình cảm của chúng ta là tự nguyện, chỉ cần chúng ta muốn là được, ta hướng Như Mặc người cầu thân là vì các người là cha mẹ người ta yêu, cũng là bằng hữu của ta, ta hi vọng được các người chúc phúc, cho dù các người phản đối thì cũng không làm thay đổi quyết tâm ở cùng nhau của ta và Bảo Bảo, ta ngay cả chuyện đó cũng không cần thì cần gì phải để ý tới thiên đình cho phép hay không?"

Mái tóc đen như tơ bay tán loạn, khí chất vẫn tú dật xuất trần nhưng đôi mắt phượng phát ra ánh sáng lạnh cho thấy khí thế bừng bừng, cho thấy hấn sẵn sàng tranh đoạt cùng trời đất.

Làm cho Như Mặc cùng Vân Thư đều có chút kinh diễm, cũng ý thức được đây mới là Thanh Liên chân chính, trước kia ôn nhuận, nhỏ nhẹ chỉ là bề ngoài mà thôi, Thanh Liên nội tâm không như nước mà ngược lại còn là lửa mạnh mẽ, yêu thì yêu bằng cả trái tim, hận cũng sẽ trả cho bằng được, nhìn qua thì tưởng rất dễ dàng nhưng thực ra hấn có giới hạn của mình, không cho phép người khác vượt qua, nếu có thì chính là người mà hấn yêu, mà đó chính là Bắc Dao Bảo Bảo.

Vì nàng, vì mục đích được ở bên nàng, cho dù là thiên đình có can thiệp hấn cũng không nể mặt chứ đừng nói là thỏa hiệp hay nhân nhượng.

Đây mới là Thanh Liên vương chân chính.

Vân Thư nhìn thấy Thanh Liên như vậy trong mắt hiện lên sự hâm mộ và hổ thẹn, nghĩ mình là một trong số những người đã xác định một người một đời nhưng giờ mới phát hiện trong những người đó, hấn là người không có lập trường nhất, cũng không là người không có tranh thủ nhất, từ trước đến nay đều luôn do dự, chần chờ, cho tới bây giờ không chỉ bản thân hấn đau khổ mà còn làm người bên cạnh quan tâm hấn phải ngày đêm lo lắng, có lẽ cũng đã đến lúc hấn nên ra quyết định.

Nhìn Mặc Mặc trên mặt đã hiện ta nét thành thực không hợp tuổi, đôi mắt Vân Thư lại sâu hơn, quay đầu nhìn Thanh Liên nói " Thanh Liên, người nói rất đúng, chỉ cần quan tâm mình muốn gì, cần làm gì là được, để ý thiên đình có đồng ý hay không làm chi, cuộc sống của mình, tương lai của mình sao có thể để cho người khác quyết định được"

" Vân Thư?"

" Vân Thư, người?"

Nhất thời, Như Mặc và Bắc Dao Quang, cùng với Mặc Mặc, ba người đồng thời kinh ngạc nhìn về phía hấn. Vân Thư xinh đẹp nho nhã mi gian trống trải bình tĩnh, không có nửa phần úc mầu, ánh mắt sáng lên, khoe miệng loan loan, không tính là cười nhưng làm cho người ta liếc mắt đều biết tâm tình hấn đang rất tốt, tựa như hấn đột nhiên thoát thai hoán cốt, biến thành một người mới, tràn đầy sức sống.

Tuy không biết Vân Thư lúc này đang nghĩ gì nhưng thấy biểu tình vui sướng của hấn thì cũng thấy yên tâm, nhất là Như Mặc, mấy năm nay hấn vì Mặc Mặc mà vẫn ẩn nhẫn cùng trầm mặc với Vân Thư, hấn và Bắc Dao Quang đã ở đây nhiều năm nhưng bọn họ chưa từng nói chuyện thoải mái với nhau, dường như là cả hai đều có cảm giác khó nói với nhau.

Đến giờ, tình yêu của Vân Thư và Mặc Mặc đã không thể ngăn cản hay cắt bỏ được, như vậy không biết hậu quả sẽ thế nào, thiên đình tuy rằng chưa có biểu hiện gì nhưng chưa chắc đã là chuyện tốt, hơn nữa khi Vân Thư lãnh đạm cự tuyệt sự giúp đỡ của Tử Vi đại đế, Như Mặc cảm thấy sự bất an đã bắt đầu chuyển động.

Cho dù có chuyện gì xảy ra, Như Mặc và Bắc Dao Quang sẽ không sợ hãi, tin rằng Mặc Mặc cũng vậy nhưng chân chính có thể làm cho bọn họ củng cố niềm tin chính là thái độ của Vân Thư, trước khi Thanh Liên chưa nói những lời kia thì thái độ của Vân Thư vẫn không rõ ràng, tuy rằng hấn yêu Mặc Mặc nhưng phần tình cảm đó không đủ để hấn từ bỏ quá khứ. Những điều này Như Mặc và Mặc Mặc đều nhìn thấy nhưng hiện giờ, chỉ

vì những lời của Thanh Liên mà làm cho Vân Thư hiểu được lòng mình, thực sự là một kết quả ngoài ý muốn làm cho Như Mặc và Mặc Mặc đều ngạc nhiên, vui sướng.

Chỉ cần Vân Thư kiên định lập trường thì cho dù có cùng toàn bộ thiên đình đối địch, Như Mặc hẳn cũng không để ý.

Lúc này đôi mắt xanh biếc như hồ nước của Như Mặc lóng lánh lục quang, khuôn mặt tuấn mỹ cũng tươi cười, sung sướng.

Bắc Dao Mặc Mặc lại mừng như điên, không để ý có mọi mặt mọi người, dùng sức ôm chặt Vân Thư, hôn lên môi hẳn một cái, nỉ non gọi tên hẳn "Vân Thư! Vân Thư! Vân Thư....."

Bắc Dao Quang nhìn tình cảnh trước mặt thấy các mỹ nam tử người là trượng phu của nàng, người là con trai của nàng, còn có bằng hữu thì không bao lâu nữa sẽ trở thành con rể của nàng, trong lòng cảm thấy hạnh phúc vô cùng, lệ nóng dâng tràn, rốt cuộc mới cảm thấy hạnh phúc tốt đẹp đến nhường nào, chung quanh mình đều có người mình quan tâm, yêu thương và họ cũng quan tâm, yêu thương mình.

Chương 58

PHÓ THÁC TRƯỚC LÚC SINH TỬ

"Vân Thư, chúc mừng người!"

Nhìn Mặc Mặc ôm Vân Thư trong lòng, hai thân ảnh một đen một trắng lại rất hài hòa với nhau, Thanh Liên chân thành nói lời chúc phúc.

Vân Thư đương nhiên biết Thanh Liên chúc mừng hẳn đã bỏ đi những cố chấp trong lòng, chúc mừng hẳn từ nay về sau có thể sống thực tâm mình, mỉm cười đáp lại "Thanh Liên, người nên nói cảm ơn là ta. Nếu người không đến, nếu người không nói những lời kia, không bày tỏ thái độ và sự kiên quyết của mình thì ta nghĩ ta vẫn còn đắn đo, do dự, là người đã làm ta nhận ra tầm quan trọng trước mắt, cho nên cảm ơn người"

"Cám tạ ta? Nếu không thấy người và Mặc Mặc dũng khí trong tình yêu như vậy, ta cũng không có can đảm để nói với Như Mặc và Bắc Dao chuyện này đâu, muốn nói cảm ơn thì cũng là ta mới phải. Đến được với nhau không hề dễ dàng nên các người phải quý trọng"

Thanh Liên cảm động nhìn tình cảnh trước mắt, hẳn cũng không ngại thơ mà cho rằng từ nay về sau bọn họ có thể ở cùng một chỗ nhưng chỉ cần Vân Thư và Mặc Mặc bên nhau, như vậy cho dù khó khăn, trắc trở tới mức nào cũng thể chia cắt bọn họ được, hơn nữa hẳn và Như Mặc cũng sẽ không trở mặt nhìn bọn họ chịu khổ, không phải Như Mặc đã nói chỉ cần Vân Thư thái độ kiên trì thì muốn bọn họ tranh với trời cũng không sao đó thôi.

"Thanh Liên, sự thật giống như là một giấc mơ, nhoáng một cái chúng ta từ bằng hữu giờ lại kết thành thân thích". Vân Thư thờ dãi nói, Mặc Mặc nhéo nhẹ hẳn một cái, nói với Thanh Liên "Thanh Liên điện hạ, tỷ tỷ bước bình của ta từ nay xin giao cho người"

"Ta nghĩ từ giờ người phải gọi ta là tỷ phụ, như vậy ta sẽ rất cao hứng". Khúc mắc đã được cởi bỏ, tâm tình của mọi người cũng được thả lỏng và thoải mái hơn, cho nên Thanh Liên cũng lên tiếng đùa giỡn.

Mặc Mặc nhíu mày, có chút tâm không cam lòng không nguyện, thân phận lại thấp hơn một người nhưng trong lòng cảm kích Thanh Liên đã làm cho Vân Thư cởi bỏ khúc mắc, cho nên ngoài miệng tuy chưa nói nhưng trong lòng cũng đã thừa nhận hẳn thiếu Thanh Liên một nhân tình, vì vậy đành lúng ta lúng túng gọi "tỷ phụ"

Thanh Liên vốn là vui đùa, không nghĩ hẳn thực sự sẽ gọi, giờ nghe hẳn gọi như thế thì vui mừng đến kinh ngạc, lập tức nói với Vân Thư "Vân Thư, trượng phu của người cũng đã gọi ta là tỷ phụ, người đã là một nửa người của Bắc Dao gia, cũng nên thức thời một chút đi"

Vân Thư nhất thời khuôn mặt ửng hồng, khẽ nhượng mị, oán trách "Thanh Liên, người thật không biết xấu

hồ, dựa vào cái gì mà ta phải gọi người như vậy, người đừng quên Như Mặc còn chưa đồng ý nhận người là con rể nhà, người đã vội nhận mình là tỷ phu như vậy. Mặc Mặc nhà ta thành thật, bị người lừa một tiếng liền gọi người như thế, người không biết đủ còn dám đánh chủ ý lên đầu ta. Thực sự là ta không nói người không được"

"Ồi, Vân Thư, người nói những lời này thật là oan uổng ta, ta khi nào thì ép buộc người? Ai chẳng biết Tước vương cao quý thanh ngạo nhưng thủ đoạn chính người cũng không ít, ta cũng chỉ muốn người gọi một tiếng tỷ phu thôi, người lại nói nhiều như thế. Như Mặc và Bắc Dao chắc chắn sẽ thừa nhận thân phận của ta, không ngại nói cho người biết trước khi vào đây, Như Mặc đã đáp ứng ta, nếu ta muốn lấy Bảo Bảo hẳn sẽ tự mình đem nàng đưa tới Hỏa Hồ tộc, ta làm con rể là chắc rồi, cho nên nhất định là tỷ phu của người, ta hiện tại có thể bỏ qua nhưng sau này người không gọi là không được"

Thanh Liên trêu ghẹo cười nhìn hắn, còn nhìn sang phía Như Mặc và Bắc Dao Quang đang có bộ dáng như chờ xem kịch vui.

Vân Thư bị Thanh Liên nói vậy thì tức giận " Thanh Liên, một trăm năm không gặp, tài ăn nói của người chỉ có hơn chứ không kém a"

"Không phải tài ăn nói của ta tiến bộ mà do người có người trong lòng nên yếu thế hơn". Ánh mắt Thanh Liên không ngừng đảo qua đảo lại chỗ Vân Thư và Mặc Mặc.

Vân Thư khinh xích hắn một tiếng nói," người trong lòng người không ở đây, cho nên người liền vênh mặt phải không? Người nào đó một trăm năm trước đã đánh mất một giọt máu, mà nếu ta nhớ không lầm thì Hỏa Hồ tộc có một truyền thuyết, căn cứ theo đó thì Thanh Liên người giờ này phải là huyết nô của Bảo Bảo mới phải, đến khi các người thành thân thì không cần hỏi cũng biết người nhất định sẽ là thê nô, lúc này để xem khẩu khí của người sẽ thế nào"

Lúc này người đỏ mặt đỏ lại là Thanh Liên, một lúc sau mới lấy lại bình tĩnh mà nhìn Vân Thư " xem ra, một trăm năm nay, người có tài ăn nói tiến bộ là Vân Thư mới đúng, thật là không chịu thua thiệt nửa điểm a"

" Cũng vậy!" Vân Thư mỉm cười nói.

Cứ vậy cuộc đấu võ mồm diễn ra rất hăng say.

" Như Mặc, ta lúc này mới tỉnh chân chính cảm giác bọn họ là người thân của chúng ta" Bắc Dao Quang cảm khái nói.

Ánh mắt mọi người lập tức chuyển về phía Bắc Dao Quang, Như Mặc nói," sao lại nói thế?"

" Không hề là cao cao tại thượng, không hề là thanh hoa xa cách, hiện giờ Thanh Liên cùng Vân Thư lại giống như hai tiểu hài tử đang cãi nhau, làm cho ta có cảm giác bọn họ cũng là người, cũng cùng một loại với ta, cũng có thất tình lục dục. Như Mặc, người không biết như vậy bọn họ mới càng tiếp cận cuộc sống hơn sao? Trong cuộc sống chính là cho nhau náo nhiệt, vui vẻ, thỉnh thoảng đấu võ mồm, đùa giỡn, tâm tình...thậm chí là làm một vài sự kiện náo động thiên địa...đó mới gọi là cuộc sống, Như Mặc, người nói phải không?"

Lời nói của Bắc Dao Quang làm mọi người cùng mỉm cười, nhất là Thanh Liên " Như Mặc, có Bảo Bảo ở bên ta nghĩ cuộc sống của ta có lẽ rất náo nhiệt, dù sao sức sống nàng so với Bắc Dao chỉ có hơn chứ không kém"

"Thanh Liên thực sự muốn cưới tiểu ma nữ nhà ta sao?" Như Mặc tựa hồ như muốn cho Thanh Liên sự chọn lựa cuối cùng.

Thanh Liên kiên định gật đầu " một trăm năm rồi mới gặp lại, ta sẽ không đem chuyện chung thân đại sự của mình ra để đùa với lão bằng hữu"

" Tốt lắm! Có chuyện tình của Vân Thư và Mặc Mặc làm tiền lệ, ta nói không chấp nhận tình cảm của người và Bảo Bảo là không đúng nhưng cũng không thể không kinh ngạc, nói thật, ta cũng không ngờ chuyện tình cảm của hai đứa con lại làm cho ta và Bắc Dao Quang đau đầu như thế này, mặc kệ là người hay là Vân

Thư, các người căn bản là không nên có tình kiếp như thế nhưng nếu đã xảy ra mà các người cũng đã lựa chọn thì thân là bằng hữu của các người, lại cũng là phụ thân của Bảo Bảo và Mặc Mặc, ta ngoài trừ chúc phúc thì cũng không biết làm gì hơn, hi vọng sau này các người có thể hạnh phúc"

" Như Mặc, cảm ơn!" Thanh Liên dùng ánh mắt chân thành cảm tạ.

"Một trăm năm trước, người cùng Vân Thư khẳng khái đưa ra chí bảo mới bảo vệ được Bảo Bảo và Mặc Mặc không bị thiên lôi đả thương, cũng đã qua một trăm năm, cho nên không cần nói lời khách khí, hơn nữa sau này là người một nhà, chờ khi chuyện của Mặc Mặc và Vân Thư ổn định, chúng ta sẽ quay về Xà tộc, chọn ngày lành mà phong phong quang quang gả con gái cho người"

Bắc Dao Quang đi lên phía trước, ánh mắt nhìn Thanh Liên càng thêm hài lòng, Bảo Bảo từ nhỏ đến lớn đã làm nàng lo lắng, đau đầu không ít, không ngờ khi tuyển phu quân lại tuyển được một người làm nàng rất hài lòng. Hôm nay trong ngũ vương, nói về tuần tú, cao quý thì chỉ có Vân Thư, luận phong tình, xinh đẹp thì Thanh Liên đứng nhất, mà đâu có nữ nhân nào miễn dịch được với mỹ nam tử. Nàng còn đang nghĩ sau này phải làm thế nào để thường được gặp Thanh Liên thì hiện giờ hắn đã sắp trở thành con rể của nàng, làm sao Bắc Dao Quang không hài lòng cho được.

Có câu " mẹ vợ nương chàng rể, càng nhìn càng vui", tuy rằng hiện giờ bộ dáng nàng không khác gì một trăm năm trước, không ra dáng một bà mẹ vợ nhưng mặc kệ là giống hay không cũng không thay đổi được chuyện Thanh Liên sẽ trở thành con rể nàng, cho nên thái độ của Bắc Dao Quang lúc này là xem Thanh Liên như người một nhà.

Thanh Liên đương nhiên là thích sự thay đổi này, liên tục gật đầu " cảm tạ Bắc Dao thành toàn"

"Vậy ngày mai Thanh Liên người nên quay về nhân gian, Tước Hoàng sơn của Vân Thư là thuộc trung thiên, một ngày ở đây bằng ba ngày trên nhân gian, người lần này đến đây, Bảo Bảo nhất định đang lo lắng chờ đợi tin tức của người. Đi sớm về sớm cũng làm cho nàng an lòng, nha đầu Bảo Bảo kia tính tình xung động, người cũng nên giúp chúng ta canh chừng nàng, chuyện Vân Thư đã làm chúng ta lo lắng muốn chết"

Như Mặc vốn lo lắng chuyện hắn và Bắc Dao Quang ra ngoài quá lâu, để lại một mình Bảo Bảo ở Xà tộc nhưng Vân Thư cũng tùy thời sẽ xảy ra biến cố, vì vậy bọn họ tuy lo lắng mà không dám rời đi, sợ vừa đi thì lại xảy ra chuyện, mà giờ phút này Thanh Liên lại xuất hiện, còn ngoài ý muốn cầu hôn bọn họ, hắn rốt cuộc cũng yên tâm mà đem nữ nhi giao cho Thanh Liên chiếu cố.

" Không cần ta lưu lại sao?" Thanh Liên nhớ tới vẻ lo lắng của Bảo Bảo khi hắn rời đi thì cũng muốn nhanh trở về nhưng nghĩ tới bộ dáng suy yếu của Vân Thư cùng với sự lo lắng, không phút nào dám lơ là của Như Mặc thì biết Tước Hoàng sơn không bình tĩnh như vẻ bề ngoài, nghĩ tới mấy năm nay thiên đình vẫn có động tác nhỏ, e là sẽ không dễ dàng buông tha, hắn thân là bằng hữu của bọn họ vào thời điểm mấu chốt này sao có thể bỏ mặc bọn họ không lo"

" Thanh Liên, hảo ý của người chúng ta tâm lĩnh, người trở về đi! Có lẽ tình huống cũng không xấu như chúng ta nghĩ, hiện giờ người không chịu thành tiên, e là trong tộc sẽ phản đối mạnh, hơn nữa Bảo Bảo còn cần người chiếu cố, người không trở về, Bảo Bảo sẽ nghĩ là chúng ta làm khó người, nơi này đã có ta và Như Mặc"

Bắc Dao Quang dù sao cũng là nữ tử, nhạy cảm hơn nhiều cho nên phát hiện ra Thanh Liên muốn đi nhưng băn khoăn, khó xử, lập tức lên tiếng trấn an hắn.

" Đúng vậy, Thanh Liên, nhiều năm như vậy chúng ta đều bình an vô sự, yên tâm đi, sáng sớm mai người nên đi đi". Vân Thư lúc này cũng lên tiếng khuyên nhủ, có lẽ do đã ngồi lâu nên cảm thấy cơ thể mệt mỏi, Mặc Mặc phát hiện thấy hắn không khỏe liền đỡ hắn "ngồi cũng lâu rồi, nên quay về giường nằm đi, thân mình người còn chưa khỏe hắn đâu"

Vân Thư có chút áy náy nhìn nhìn Thanh Liên cùng Như Mặc, rồi lại gật đầu với Mặc Mặc, để hắn ôm mình trở về giường.

Thanh Liên cùng Như Mặc đứng yên, lẳng lặng nhìn Mặc Mặc cẩn thận, nhẹ nhàng từng động tác, đến khi bị Bắc Dao Quang kéo tay áo, Như Mặc mới theo nàng đi ra ngoài, Thanh Liên thấy vậy cũng đi theo bọn họ.

Tước Hoàng sơn cảnh vật trống trải, hơi nước mịt mờ, sương khói tràn ngập, là nơi địa linh nhân kiệt, cũng là nơi bộ tộc Khổng Tước sinh sống từ lâu đời. Từ đời Tước vương thứ nhất đưa tộc nhân đến nơi này, đến nay đã trải qua mười ba đời Tước vương, cho nên Tước Hoàng sơn cũng đã thu thập linh khí của thiên địa suốt mười vạn năm, cho nên mới được coi là nơi bán tiên.

Một ngày ở đây bằng nhân gian ba ngày, cũng vì nơi này có linh khí hỗ trợ, nếu không sức khỏe của Vân Thư sẽ càng yếu hơn, cho nên Thanh Liên rất tò mò, không biết trong một trăm năm qua đã xảy ra chuyện gì, sức mạnh nào đã làm Vân Thư suy yếu đến nông nỗi như vậy.

" Thanh Liên, nếu chúng ta có xảy ra chuyện gì, Bảo Bảo giao cho người" Như Mặc sóng vai cùng Thanh Liên đứng ở nơi cao nhất của Tước Hoàng sơn đón gió, thanh âm réo rắt truyền theo gió bay đi.

" Như Mặc, người muốn làm cái gì, vì sao hôm nay lại nói như vậy?" Thanh Liên vừa mới buông tâm, nghe một câu này lại thấy lo lắng, quay đầu nhìn Như Mặc, đôi mắt xanh biếc trầm tĩnh, hoàn toàn không có nửa điểm thoải mái như ở trong Thiên Cung, làm cho Thanh Liên cảm nhận được vấn đề có lẽ phức tạp hơn hẳn nghĩ nhiều, có lẽ ngay cả Mặc Mặc và Vân Thư cũng không biết sự tình nghiêm trọng tới mức nào nhưng Như Mặc thì dự đoán được " Như Mặc, rốt cuộc chuyện là thế nào? nếu người không nói rõ ràng thì ngày mai ta sẽ không quay về tộc, ta không để các người ở đây chờ chết"

" Thanh Liên, chuyện này cùng người không quan hệ! Nếu người không đến thì ta còn lo có nhiều chuyện không biết phải an bài thế nào, hiện giờ người đến rồi, Bảo Bảo sau này đã có người chiếu cố, nỗi lo của ta cũng không còn, Mặc Mặc là con ta, Vân Thư vì Mặc Mặc mới ra nông nỗi như bây giờ, Mặc Mặc đạo hạnh rất thấp, tự bảo vệ mình còn chưa được càng miễn bàn đến chuyện khác, cho nên lần này để bảo trụ bọn họ, ta không thể không đánh cuộc lần cuối". Như Mặc đưa mắt nhìn về phía chân trời, biểu tình rất cương quyết.

Bắc Dao Quang ở một bên gắt gao ôm chặt tay hắn, không sợ hãi cũng không biểu hiện gì khác, chỉ im lặng đứng bên cạnh Như Mặc, nhìn biểu tình của nàng thì cũng hiểu là nàng cũng biết rõ mọi chuyện, nàng chỉ là một phạm nhân như ở trước yêu tinh mấy ngàn năm như hắn và Vân Thư cũng không để lộ một chút tâm tư nào, nếu không phải có thái độ quá mức thâm trầm và chân thật của Như Mặc lúc này, Thanh Liên còn nghĩ hai người vẫn mỉm cười thoải mái trong cung lúc này là hai người khác chứ không phải là Như Mặc và Bắc Dao Quang.

Hiện tại Thanh Liên hiểu được, sự thoải mái và tươi cười kia là muốn để Vân Thư và Mặc Mặc xem, làm cho bọn họ không phải lo lắng, mà lúc này mới là tâm sự thật của họ

" Như Mặc, rốt cuộc xảy ra chuyện gì, thực nghiêm trọng sao? Tuy rằng chuyện của Mặc Mặc cùng Vân Thư sẽ làm thiên đình không vui, nhưng cũng không phải không có cách thỏa hiệp việc này, ta lúc trước đã xem qua thấy Mặc Mặc có mệnh cách tinh quân, tuy là xà tử nhưng cũng coi như là bán tiên, Vân Thư lại tự nguyện hủy đi cơ nghiệp ngàn năm để ở bên cạnh Mặc Mặc, chỉ ngoại trừ việc bọn họ đều là nam tử thì không có điều kiện nào khác quá cách xa nhau, thiên đình chẳng lẽ ép bọn họ đi vào đường chết sao?"

" Thanh Liên, chỉ vì bọn họ đều là nam tử thì thiên đình cũng đủ lý do để xuống tay với bọn họ, huống chi còn có người cố ý châm ngòi. Nguyên nhân chuyện này rất dài, không thể nói rõ với người trong một lúc, ngày mai người nhất định phải đi, ta hôm nay nói những lời này là muốn phớt lờ Bảo Bảo cho người, về phần Mặc Mặc, ta giữ được Vân Thư thì cũng sẽ giữ được hắn, nếu ta không bảo trụ được Vân Thư thì cho dù Bắc Dao gia chỉ còn duy nhất một mình Bảo Bảo cũng không cần nói rõ mọi chuyện với nàng, hãy yêu thương và bảo hộ nàng"

Như Mặc nói những lời này như là phớt lờ hậu sự, điều này Thanh Liên sao có thể nhận.

" Như Mặc, người không phải là người không có trách nhiệm như vậy, ngay cả ta người cũng không nói rõ ràng, người cũng hiểu tính của ta, người cho rằng vì ta sẽ nghe lời mà rời đi sao?"

Thanh Liên cũng không nguyện ý để hắn nói mấy câu rồi cho qua chuyện, nhất định muốn biết được rõ mọi chuyện.

" Như Mặc, người liền nói đi! Nếu lần này chúng ta không tránh được nạn kiếp thì cũng nên để Thanh Liên biết chúng ta vì sao mà chết, nhưng Thanh Liên, người phải đáp ứng chỉ mình người biết là đủ, không nói

cho Bảo Bảo biết mọi chuyện", Bắc Dao Quang nhẹ nhàng lên tiếng.

Như Mặc hơi nhú mồm, tựa hồ nhưng vẫn không muốn nói cho Thanh Liên biết, còn Thanh Liên thì lập tức dựa vào lời của Bắc Dao Quang mà gạt đầu " ta đáp ứng người, ta nhất định sẽ chăm sóc tốt cho tiểu yêu tinh, nhưng Như Mặc, người nhất định phải nói rõ ràng cho ta biết chuyện gì làm cho người lo lắng như vậy"

" Được rồi! Ta đây liền nói cho người đi! Thiên la của thiên đình mấy ngày trước đã từ Tử Tiêu đình mà chiếu khắp bốn phương, không quá năm ngày nữa sẽ bao phủ toàn bộ Tước Hoàng sơn, điều này có nghĩa gì thì người còn rõ hơn ta, dù người chưa thành tiên cũng đã từng lên thiên đình vài lần"

" Cái gì? Thiên la?" Thanh Liên sắc mặt thay đổi, sát khí cũng nổi lên trong mắt " thiên đình là muốn đuổi tận giết tuyệt sao? Chuyện này có là gì, chẳng qua là yêu nhau thôi, có cần phải xử trí tới mức đó không?"

" Thanh Liên, ta biết người tức giận, nhưng đây là chuyện không thể né tránh được, trước mắt Vân Thư còn chưa biết tin này, cho nên mấy ngày qua ta mạo danh Vân Thư giả truyền mệnh lệnh cho các thành viên trong Khổng Tước tộc đến nơi khác tị nạn, đây cũng là nguyên nhân vì sao người thấy Tước Hoàng sơn không một bóng người, cho nên nơi đây bây giờ trở thành trung tâm nguy hiểm, nếu người không phải là người Bảo Bảo yêu thì ta nhất định cũng sẽ ích kỷ mà yêu cầu người ở lại giúp đỡ nhưng người đã hướng chúng ta cầu thân, người chính là con rể của Bắc Dao gia, ta không thể dùng tình bằng hữu để yêu cầu người nữa mà lấy thân phận trưởng bối yêu cầu người phải bảo hộ nữ nhi của chúng ta. Thanh Liên, người nhất định phải làm được, sáng mai, người quay về đi"

Như Mặc dùng ánh mắt nghiêm túc trước giờ chưa từng có chăm chú nhìn Thanh Liên, làm cho Thanh Liên vốn không sợ gì lại cảm thấy do dự trước ánh mắt đó, cho nên không thể thốt lời phản đối, nhưng hấn lại sợ nếu mình rời đi thì sẽ là lần cuối gặp mặt Như Mặc.

Thiên la chụp xuống, chưa từng có sinh mệnh nào sống sót, đây là chuyện mà tất cả tinh linh trên trời dưới đất đều biết, so với chuyện bị thiên lôi đã kích thì nguy hiểm hơn gấp vạn lần. Thiên Lôi nếu đánh ba cái không trúng thì sẽ rút về trời, mà thiên la trừ phi toàn bộ sinh linh chết hết, nếu không thì không thể thu hồi, ngoài trừ có năng lực nào đó còn mạnh hơn nó, có thể phá vỡ nó, mà tinh lực của thiên la là do từ bốn mươi chín vị thượng tiên trên thiên đình rót vào, cho nên nói phá nó là giống như nói si nói mộng, khó trách Như Mặc muốn hấn phải kiên quyết rời khỏi nơi này.

Không thể nghi ngờ gì nữa, Như Mặc là ở đây chịu chết,. Nếu Vân Thư không mất tinh lực, Điện vương Địch Tu Tư không trong thời kì thoái hóa, còn có hấn cùng Như Mặc và Tuyết Ưng vương, năm người cùng hợp lực thì còn có thể miễn cưỡng chống cự với thiên la trong vài chục năm, nhưng điều đó cũng không có nghĩa thiên đình sẽ không tăng thêm tiên lực cho thiên la.

Nhưng trong ngũ vương của yêu giới thì Điện vương đang trong thời kì thoái hóa, pháp lực của hấn còn không đến ba phần, Tước vương Vân Thư thì linh lực đã hoàn toàn mất, miễn cưỡng thì có thể giữ được một mạng, bản thân hấn thì động phạm tâm, cùng Bảo Bảo có da thịt chi thân, thân thể bán tiên đã bị phá, lại độ một ngàn năm công lực cho Vân Thư nên pháp lực và linh lực đều bị suy giảm, Ưng vương tuy rằng chưa bị tổn thương gì nhưng cũng chưa lên tiếng nhờ hấn hỗ trợ mà cho dù có thể mời được hấn tới thì thực lực cũng không đủ. Cho nên không cần suy nghĩ nhiều cũng biết được kết quả, chính là chết.

" Như Mặc, không có biện pháp khác sao?"

Đáp án sớm đã rõ ràng, Thanh Liên lại vẫn không nhìn được mà hỏi lại

Tu luyện đến trình độ như hấn và Như Mặc thì chuyện tử vong rất xa vời, cho nên bọn họ chưa từng nghĩ tới sẽ có lúc như thế này, cái chết đang cận kề bọn họ từng ngày, chúng do bọn họ quá mức xem nhẹ, so với lực lượng to lớn của thiên địa thì hấn và Như Mặc chẳng qua chỉ như muối bỏ biển mà thôi, cho đến bây giờ gặp chuyện mới nhận thấy cho dù là người hay yêu thì khi đối mặt với cường quyền cũng đều vô lực và bất đắc dĩ.

Như Mặc cũng biết kết quả không thể thay đổi nhưng lại không muốn thỏa hiệp.

" Thanh Liên, người cảm thấy có đường khác để đi sao? Cho dù ta và Bắc Dao Quang có thể thỏa hiệp nhưng Vân Thư và Mặc Mặc thì sao? Tính của Vân Thư người cũng rõ, người nói xem hấn có chịu vì lợi ích toàn cục mà né tránh không? nếu hấn nguyện ý, bọn họ cũng không vì yêu mà thống khổ tra tấn nhau mấy

chục năm nay, hưởng chi đây là nhà của Vân Thư, Bắc Dao Quang đã từng nói quê hương là nơi quan trọng nhất, không thể chối bỏ hay chọn lựa khác, ta sao có thể nói hấn vì nhân nhượng mà rời bỏ nơi này. Vân Thư không đi, Mặc Mặc đương nhiên sẽ ở cùng một chỗ với hấn. Ta là bằng hữu của Vân Thư, là phụ thân của Mặc Mặc, cho nên ta cũng không có chọn lựa nào khác.

Như Mặc mỗi câu đều đánh sâu vào tâm của Thanh Liên, không ngờ bọn họ cũng có ngày bất đắc dĩ như vậy. Từ lúc thiếu niên gian khổ tu luyện cho tới nay, giờ phải từ bỏ, hấn dù thế nào cũng không cam tâm, mặc kệ là ai, mặc kệ là thiên đình.

" Như Mặc, ta không đi!" Thanh âm quyết tuyệt, mái tóc đen của Thanh Liên tung bay.

" Thanh Liên, chúng ta ở đây rồi, còn người phải đi". Như Mặc lại càng kiên quyết hơn Thanh Liên, vạt áo bay phấp phất trong gió lạnh.

" Như Mặc, ta tuyệt đối không đi, chúng ta chưa chắc đã bị chết trong thiên la, chỉ cần phá nó, Mặc Mặc và Vân Thư sau này không bị ngăn cách nữa, nếu thiên la bị phá, thiên đình còn dám can thiệp vào chuyện tình cảm của chúng ta thì chúng ta đánh lên tới đó. Như Mặc, phát lệnh cầu cứu ra yêu giới đi, mời Tuyết Ưng vương tới, Dịch Tu Tử e là giúp không được gì nhưng có bảo vật của hấn hợp với ba chúng ta thì chưa chắc không chống lại được thiên la, nhưng nếu ta rời đi, chúng ta thực sự sẽ thua, một chút phần thắng cũng không có. Như Mặc, ta không thể trơ mắt nhìn các người chết, bất luận thế nào ta cũng muốn lưu lại"

" Thanh Liên, người cho có thể đánh cuộc sao? Người còn hồ hơn ta, đừng nói là bán tiên thể của chúng ta đã bị phá mà cho dù pháp lực cùng linh khí chưa mất thì hợp ngũ vương lại cũng chỉ có thể duy trì trong mấy chục năm, sớm hay muộn cũng tới lúc dầu hết đèn tắt, hưởng chi lúc này chúng ta không được như xưa, ở lại thì chỉ có cùng chết với nhau thôi, Thanh Liên phải biết suy xét thời thế hơn ta mới đúng, sao còn tùy hứng. Ngày mai rời đi đi"

" Như Mặc, ta không đi—"

" Người không thể không đi, người nếu không đi, Bảo Bảo làm sao bây giờ? Cũng muốn nàng chết sao? Nàng hoàn toàn vô tội, sinh mệnh đang tốt đẹp như vậy, nếu người chưa từng yêu nàng thì nàng sẽ là một tinh linh cô độc, một mình trong trời đất nhưng hiện tại nàng có người, người là hôn phu của nàng nên phải vì nàng mà giữ lại một mạng, người phải chiếu cố cho nàng, đừng suy nghĩ nhiều cũng đừng trách ích kỷ, ta có thể chết vì Vân Thư là vì Mặc Mặc con ta, ta muốn người sống cũng vì Bảo Bảo là nữ nhi của ta, nếu người thực sự không rời đi, người cũng biết lúc này ta sẽ không lãng phí sức lực mà đánh với người, bởi vì mỗi một phần pháp lực của ta lúc này là dành để đối phó thiên la, nhưng ta sẽ không cảm kích người, nếu không đi, ta cùng Bắc Dao Quang đều hận người, hận người không xứng đáng để chúng ta phó thác nữ nhi của mình"

Mỗi một câu một từ của Như Mặc đều nặng ngàn cân, chặt đứt sự cương quyết của Thanh Liên, yên lặng nhìn Như Mặc, biết cho dù nói thế nào thì hấn ở lại cũng không đúng, nhưng nếu Như Mặc có chuyện gì, ngày nào đó Bảo Bảo biết chuyện thì nàng có sống nổi không? có hận hấn không trong thời điểm quan trọng mà giúp cha mẹ nàng không?

Nhưng nếu để Bảo Bảo một mình cô độc thì quá tàn nhẫn, nàng cho dù gây sự hay bướng bỉnh thì chẳng qua nàng cũng là tiểu cô nương được cha mẹ thương yêu, nếu cả cha mẹ lẫn trượng phu, huynh đệ đều chết đi, một lời trần trời cũng không kịp nói với nàng thì nàng làm sao có thể chấp nhận được?

Lựa chọn thế nào cũng đều khó khăn, Thanh Liên vô cùng oán hận mình không đủ thông minh cũng không đủ cường đại.

Bắc Dao Quang làm sao không có nhìn ra Thanh Liên đang mâu thuẫn, may mắn vì nữ nhi đã có người để phó thác, có gắng kiềm lại nước mắt, xoay người quỳ xuống trước mặt Thanh Liên, Thanh Liên vội vàng đỡ nàng " Bắc Dao, người đang làm gì, ngay cả người cũng muốn bức ta sao?"

" Thanh Liên, ta biết làm khó người, trước giờ ta không miễn cưỡng người khác làm chuyện họ không muốn nhưng từ lúc sinh ra, đây là lần đầu tiên ta quỳ trước người khác, xin người, dù thế nào cũng chiếu cố cho nữ nhi của ta, không cần nói rõ chân tướng với nàng, chỉ cần nói cho nàng biết ta yêu nàng, mu bàn tay là thịt, lòng bàn tay cũng là thịt, nàng và Mặc Mặc, ta không thể từ bỏ ai nhưng hiện tại chúng ta không có nhiều lựa chọn, điều duy nhất có thể làm là nhờ người chiếu cố nàng. Nếu người không đi, ta liền chết trước mặt"

người, tuy rằng ta rất muốn chết cùng Như Mặc nhưng suy cho cùng đều phải chết thì chết trước hay sau cũng có khác biệt gì đâu"

Những lời của nàng làm cho Thanh Liên đau đớn, Như Mặc cũng vậy, Thanh Liên không thể làm gì hơn mà chỉ có thể hạ quyết tâm " được, ta đi, ta bây giờ sẽ rời đi, các người bảo trọng, sau này sợ là không thể gặp lại"

Rốt cuộc không chịu nổi sự thâm trầm của Như Mặc, nước mắt của Bắc Dao Quang, Thanh Liên rời đi, không quay đầu lại.

Chương 59

MIỄN CƯỜNG CƯỜI VUI

Khi đến, nhờ có Ảnh Nhiên mà chỉ mất nửa ngày, khi trở về vì trong lòng nôn nóng nên cũng chỉ mất nửa ngày là có mặt ở Hỏa Hồ tộc, nhưng tâm tình lúc này trầm trọng hơn gấp trăm ngàn lần.

Trong Thanh cư vẫn còn lưu lại hơi thở của Bảo Bảo cùng với lời nhắn nhủ của nàng nhưng Thanh Liên lúc này không có dũng khí để liếc nhìn, dù chỉ là một cái.

Bảo Bảo còn chưa biết hắn đã quay về, mà hắn lại không đủ dũng khí để đến Xà tộc tìm nàng, hắn tuy là Hỏa Hồ tộc nổi tiếng giao hoạt, xảo trá nhất nhưng hắn không dám chắc trong tình trạng hiện nay, hắn có thể giả bộ vui sướng trước mặt Bảo Bảo được không, nói cho nàng biết Như Mặc đã đồng ý lời cầu thân của hắn. Nhưng hắn biết là hắn làm không được.

Bởi vì chỉ nghĩ đến việc phải giấu chuyện Như Mặc và Bắc Dao Quang cùng Mặc Mặc từ nay về sau sẽ rời xa nàng mãi mãi, Thanh Liên liền cảm thấy tâm như bị lửa thiêu đốt, hắn thực sự không thể làm được.

Bảo Bảo rất quan tâm người nhà của mình, những điều này không cần nghe nàng nói ra miệng mà chỉ cần cảm thụ tâm tình của nàng thì có thể hiểu rõ, hắn thực sự để cho nàng bỏ qua cơ hội được gặp mặt người nhà lần cuối sao?

Thanh Liên im lặng ngồi một chỗ tự hỏi với bản thân, tâm tình mâu thuẫn, giằng xé làm cho hắn cảm thấy hoang mang, mất phương hướng mà cũng rất đau khổ.

Làm như thế nào cũng sai nhưng lại không thể không làm gì.

Như Mặc cùng Bắc Dao Quang muốn Bảo Bảo sống mà hắn với Bảo Bảo cũng hi vọng bọn họ cũng có thể sống tốt.

Quả nhiên thế sự không có chuyện gì là trọn vẹn, khóe miệng Thanh Liên lộ ra nụ cười chua xót, nếu lúc này có người nhìn thấy chắc chắn sẽ không cho rằng nam tử này là Thanh Liên vương phong tình mị hoặc làm điên đảo chúng sinh.

Hắn không thể ngồi ở đây lãng phí thời gian, cho dù là thế nào thì cũng phải tranh thủ hành động mới được.

Thanh Liên đứng bật dậy, thẳng tiến về phía Xà tộc.

Bảo Bảo lo lắng bồn chồn chờ hết ba ngày mà có cảm giác như đã ba năm, biết Thanh Liên không thể về sớm nhưng vẫn không nhịn được mà một ngày ba lần lên đỉnh Xà sơn ngước nhìn lên không trung.

Ảnh Nhiên một ngày trước đã trở lại, phụ thân từng nói với nàng ở Tước Hoàng sơn một ngày bằng nhân gian ba ngày, tính thời gian từ lúc Ảnh Nhiên trở về thì Thanh Liên bắt quá chỉ ở Tước Hoàng sơn mới một ngày thôi, sợ là bọn họ còn chưa kịp nói chuyện với nhau chứ đừng nói là quay về Xà tộc tìm nàng.

Nhưng mà nàng chính là nhịn không được vẫn muốn tới nơi này chờ hắn, hi vọng khi hắn trở về thì nàng là người đầu tiên nhìn thấy.

Nàng hồi hận, không nên để một mình Thanh Liên đi đối mặt với phụ thân và mẫu thân, phụ thân thì chắc sẽ không đồng ý vì phụ thân luôn yêu chiều nàng và Mặc Mặc, cho dù từ nhỏ bọn họ đã làm cho phụ thân và mẫu thân tức đến mức giơ tay múa chân nhưng đây là phương thức ở chung của bọn họ, mẫu thân tuy nghĩ ra rất nhiều biện pháp để giáo huấn nàng và đệ đệ, nhưng nhiều năm qua bọn họ đều cùng trải qua những ngày vui vẻ, hiện tại nàng và Thanh Liên là lưỡng tình tương duyệt, coi như đã đạt được tâm nguyện bao nhiêu năm qua, cho nên Bảo Bảo cảm thấy mình là một yêu tinh may mắn nhất.

Nhưng không biết có phải vì hạnh phúc quá hay không mà làm cho nàng có cảm giác lo được lo mất, mấy ngày gần đây cảm xúc này càng rõ ràng hơn, nàng không nghĩ mình lại có cảm xúc giống như nhân loại cũng không dám thể hiện cho Thanh Liên thấy. Nàng thầm nghĩ chỉ cần luôn ở bên cạnh Thanh Liên, lúc nào cũng nhìn thấy hắn thì nàng có thể bình phục những bất an trong lòng, có lẽ là những lời Kiều tiên sinh nói đã để lại một vết hằn trong lòng nàng, tuy rằng mọi hiểu lầm đã được xóa bỏ nhưng dù sao thương tổn vẫn từng xảy ra nên dù thế nào cũng có bóng ma tâm lý.

Cho nên nàng càng nóng lòng muốn cùng Thanh Liên thành thân để củng cố bất an trong lòng, trước kia trong sinh mệnh của nàng chỉ có người nhà, bây giờ lại có thêm người nàng yêu, Thanh Liên chiếm một nửa trái tim nàng, phần còn lại là của người nhà, cho nên nàng tình nguyện ở nơi này chờ hắn mà không phải ở trong cung điện ảm áp.

Không biết có phải do chờ đợi lâu qua mà nảy sinh ảo giác hay không, nhưng Bảo Bảo thấy từ trên mây hạ xuống một nam tử mặc thanh sam, đó là Thanh Liên sao?

Là Thanh Liên đã trở lại sao?

Chẳng sợ đó có thể là ảo giác, Bảo Bảo cũng không muốn đứng yên chờ mà vội chạy như bay tới phía trước, cho đến khi cả người rơi vào một vòng tay ấm áp, nàng mới biết đây là thật chứ không phải vì nhớ quá mà sinh ra ảo giác.

" Thanh Liên! Thật là người, người đã trở lại?" hỏi để khẳng định, để an tâm

"Đúng, ta được Như Mặc đáp ứng liền không dám ngừng nghỉ mà đi thẳng tới đây, người đừng ở đây chờ ta sao? Tay lạnh tới mức này rồi, nếu hôm nay ta còn chưa trở về thì người còn muốn đứng đây đợi bao lâu nữa?"

Thân thể trong lòng rất lạnh, cơ hồ là lạnh thấu xương làm cho Thanh Liên đoán là nàng từ khi quay về Xà tộc liền đứng đây đợi hắn, tiểu yêu tinh đã tới mức không thể rời hắn như thế, hắn làm sao nhẫn tâm đem chuyện của Như Mặc và Bắc Dao Quang để kích thích nàng chứ. Đau lòng, day dứt, thống khổ, băn khoăn...rất nhiều cảm xúc cùng dày vò tâm của Thanh Liên.

Thân thể hắn ấm áp nhưng tâm còn lạnh hơn so với Bảo Bảo mấy ngàn lần.

" Phụ thân đồng ý? Mẫu thân cũng đồng ý sao?" tin tốt này làm cho Bảo Bảo hưng phấn đến muốn bay lên, đôi mắt sáng lên nhìn Thanh Liên.

Thanh Liên lập tức mỉm cười, hắn cũng không biết nụ cười lúc này của hắn có bao nhiêu miễn cưỡng, từ lúc biết Như Mặc quyết định hi sinh, hắn cảm thấy cười không nổi nhưng hắn lại không thể không cười trước mặt Bảo Bảo " đương nhiên, ta là ai chứ? Ta là phu quân của người, nếu ta ra tay, Như Mặc và Bắc Dao Quang sao có thể cự tuyệt được, người có biết cha người đã nói gì không?"

" Phụ thân nói gì? Phụ thân e là không nói gì tốt về ta rồi" Bảo Bảo lại tò mò, có chút oán giận.

Thanh Liên thấy nàng hoàn toàn không phát hiện mình có chút miễn cưỡng, trong lòng âm thầm thở dài nhẹ nhõm, tự nói với bản thân, nếu đã quyết định giấu nàng thì phải giấu cho tới cùng, không để lộ dấu vết " cha người nói nếu có người dám cưới tiểu ma nữ nhà hắn thì hắn chẳng những tặng của hồi môn hậu hĩ, còn đóng gói người rồi tự tay đem tới nhà người đó"

Nhắc tới chuyện này, trong lòng Thanh Liên lại thấy chua xót, e là sau này Như Mặc không thể thực hiện được lời hứa.

"Ai nha, chán ghét phụ thân, sao có thể nói như vậy chứ, làm như Bảo Bảo ta không ai thêm lấy không bằng. Thanh Liên, người đừng nghe lời phụ thân ta"

Bảo Bảo có chút bất mãn, nhẹ giọng oán trách Như Mặc rồi lại nhìn về phía Thanh Liên.

Thanh Liên vội vàng thu lại cảm xúc, giả bộ nghiêm trang nói " ta còn có thể nói gì, ta vừa nghe Như Mặc nói thể liên tự đề cử mình, chủ động nói muốn cưới người"

" A? Cứ như vậy, sau đó thì sao?" Bảo Bảo tiếp tục truy vấn.

"Sau đó Như Mặc nói rất tốt, Bắc Dao cũng nói có người dám cưới tiểu ma nữ nha nàng, nàng vui sướng không kịp, còn nói từ nhỏ người đã thích mỹ nam tử, đúng không?"

" Ai nha, mẫu thân so với phụ thân tệ hơn, những lời như vậy cũng có thể nói ra. Thanh Liên người đừng tin nha, ta khi đó còn nhỏ, còn đang quán ta, mà người ôm ta là cha nuôi ta, hắn rất ôn nhu, cũng là người thích nường ta rất sâu nặng, ta vì đồng tình với hắn mới hôn hắn một cái để an ủi thôi. Có vậy mà mẫu thân cũng tố cáo, chờ khi nàng và phụ thân trở về, ta nhất định sẽ kháng nghị"

Bảo Bảo vừa thanh minh, vừa tự nghĩ chờ Bắc Dao Quang trở về thì nên làm cách nào để đùa cợt nàng.

Mà Thanh Liên nghe lời của nàng, nhìn biểu tình của nàng, lòng càng thêm chua xót, bởi vì Bắc Dao Quang và Như Mặc e là vĩnh viễn không còn cơ hội nghe Bảo Bảo kháng nghị/

"Là ta trêu chọc người, Bắc Dao không có nói với ta những lời này, bắt quá chuyện đó cũng không phải là không có a, thành thật khai báo đi, người đã thân với bao nhiêu mỹ nam tử?" Thanh Liên chỉ có thể đùa giỡn với nàng để trốn tránh những day dứt trong lòng.

" Thanh Liên, không có nhiều, chỉ có hai vị cha nuôi mà thôi, ta cam đoan". Bảo Bảo giơ một tay lên như thế, đúng là ngoài Thanh Liên, nàng chỉ từng thân qua với hai vị cha nuôi mà thôi, nhưng chuyện ăn đậu hũ của mỹ nam thì đếm không xuể, tuy nhiên Thanh Liên không hỏi thì nàng cũng không ngốc mà khai ra.

"Cũng không khác biệt gì mấy. Đi, trở về phòng của người đi, cũng đã hơn hai ngàn năm rồi ta không đến Xà sơn, tiểu yêu tinh, người thống nhất Xà tộc, trở thành nữ vương, thực sự là rất giỏi. Sau này, nơi này cũng là nhà của ta, cho nên phải cẩn thận xem xét một chút, người nói phải không?"

Thanh Liên ôm lấy nàng, vừa bay vừa nói, cố gắng không để sự ghen tuông lan ra.

"Ân, nên đi nhìn xem một chút, ta cảm thấy tên nhóc Liễu Vô Song kia tuy đáng ghét nhưng Liễu phủ của hắn kiến tạo rất tinh xảo, ta đang tính kiến tạo lại Xà tộc cũng giống vậy, người nói có được không?", Bảo Bảo vui mặt vào ngực Thanh Liên nên không nhìn thấy sự yếu ớt và bi thương của hắn.

Thanh Liên tận lực dùng ngữ khí thoải mái đáp" nhân loại đều nói nam chủ ngoại, nữ chủ nội, chuyện lớn do nam nhân làm chủ, việc nhỏ giao cho nữ nhân, chuyện kiến tạo nhà ở là việc nhỏ, cứ để cho tiểu yêu tinh người quyết định đi, ta không có ý kiến"

"Xây nhà là chuyện nhỏ, vậy theo thân ái phu quân Thanh Liên thì chuyện gì là chuyện lớn?" Bảo Bảo vừa ngẩng đầu lên thì bị Thanh Liên kéo xuống " đừng ngẩng đầu, gió rất lạnh, về phòng rồi nói sau"

" Ác!" Bảo Bảo không nghi ngờ hắn, lập tức nhu thuận vui mặt vào ngực hắn, cho nên bỏ lỡ giọt nước mắt lần đầu tiên trong đời của Thanh Liên, hắn cũng không chùi mà tùy ý để cho gió thổi đi, ngữ khí vẫn duy trì như trước " cái gì là chuyện lớn, thì tỷ như là việc tạo đứa nhỏ a"

Bảo Bảo lập tức đỏ mặt, nhẹ nhéo hông hắn một cái, nhẹ giọng mắng " bại hoại Thanh Liên"

" Nam nhân không xấu, nữ nhân không thương! Người không phải thích ta xấu như vậy sao?"

Thanh Liên tiếp tục trêu chọc nàng, biết thốt ra lời này, Bảo Bảo nhất định lại đánh hắn nhưng mà lòng hắn đang có bí mật lớn đang giấu nàng nên để nàng đánh vài cái, hắn sẽ thấy nhẹ nhõm hơn.

Quả nhiên, lời này vừa, Bảo Bảo lại đánh hấn" còn ba hoa, lá gan lớn hơn rất nhiều nha, ta đánh chết ngươi"

Thanh Liên không có đáp lại, nếu có thể hấn hi vọng Bảo Bảo có thể đánh chết hấn còn hơn là hấn tự dầy vào tâm can mình.

Nhưng Bảo Bảo không đánh hấn nữa mà ngược lại còn đưa tay xoa nhẹ chỗ nàng vừa đánh, ngữ khí tràn đầy luyến tiếc và quan tâm " Thanh Liên, ta vừa rồi đánh ngươi không nhẹ, ngươi có đau không?"

"khí lực của ngươi chỉ như gãi ngứa cho ta, làm sao làm đau ta được, không cần xoa"

Bảo Bảo càng quan tâm, hấn càng cảm thấy ray rứt, mới giấu nàng không được bao lâu mà hấn đã thấy khó chịu như thế, nếu phải mang bí mật cả đời, hấn phải làm thế nào đây?

Như Mặc, Bắc Dao, các ngươi thật sự là đánh giá ta quá cao, ta sợ sẽ làm các ngươi thất vọng.

" Thanh Liên, ngay tại phía dưới, chúng ta hôm nay đừng về Xà cung mà ở lại phòng của ta trước đây đi, chỉ cần nhìn thấy hồ nước là tới nơi, ngay phía dưới thôi, từ lúc phụ thân và mẫu thân đi Tước Hoàng sơn thì nơi này không có ai ở nhưng Tóc Đen vẫn thường xuyên quét dọn"

Bảo Bảo lập tức kéo tay áo của Thanh Liên, không cho nàng ngẩng đầu thì nàng cúi đầu đi.

Thanh Liên lập tức ôm nàng bay xuống, vừa vận đấp lên hành lang gỗ kéo dài về phía hồ nước, màu gỗ cho thấy đã trải qua rất nhiều năm nhưng rất sạch sẽ, bóng loáng, cho thấy chủ nhân rất xem trọng nơi này.

Bọn họ vừa đáp xuống thì một thân ảnh màu xanh biếc cũng chạy tới, là một thanh niên thanh tú khoảng chừng mười bảy mười tám tuổi, thấy người đến là Thanh Liên và Bảo Bảo thì đầu tiên là ngẩn người, sau đó cung kính cúi người hành lễ " Bảo Bảo tiểu chủ, người đã trở lại. Tóc Đen khấu kiến Hồ vương đại nhân"

Nói xong liền quỳ xuống, Thanh Liên thì có chút ngạc nhiên, tiểu xà này đạo hạnh không cao nhưng lại nhận biết được hấn " hãy đứng lên, người nhận ra ta?"

" Hồ vương đại nhân có lẽ không nhớ rõ, một trăm năm trước, khi Xà quân cùng phu nhân thành thân, Hồ vương đại nhân ngài cũng đến dự, Tóc Đen khi đó chính là tiểu xà bám trên cổ tay của phu nhân, nhờ Xà quân và phu nhân ưu ái mà mới tu luyện được hình người"

Tóc Đen lập tức nói ra nguyên nhân hấn nhận biết được Thanh Liên, làm cho Thanh Liên càng thêm cảm khái " đúng vậy, nhoáng cái đã một trăm năm trôi qua, người vẫn ở đây quét dọn nhà cửa sao?"

" Đúng vậy, Hồ vương đại nhân, đại nhân và phu nhân nhà ta rất thích nơi này, tuy rằng lúc này bọn họ không có ở đây, nhưng Tóc Đen vẫn phải giữ gìn và quét dọn sạch sẽ để khi đại nhân và phu nhân trở về có thể thấy thoải mái"

Tóc Đen ở đây đã gần một trăm năm, không có ai giám sát nó lại tự trưởng thành, ổn trọng hơn, rất giống Thanh nhi năm đó, làm cho Bảo Bảo không khỏi nở nụ cười " Tóc Đen, hôm nay ta và Thanh Liên ở lại đây, người đi chuẩn bị ít thức ăn, chuyện khác không cần phải lo"

" Dạ, Bảo Bảo tiểu chủ! Phòng của tiểu chủ cũng được quét dọn hàng ngày, tiểu chủ có thể sử dụng bất cứ lúc nào, ta sẽ lập tức đưa đồ ăn tới, tiểu chủ và Hồ vương đại nhân cứ đến đó trước đi"

"Được" Bảo Bảo gật đầu, rồi kéo tay Thanh Liên vội vàng đi về phòng mình, thái độ như là hiến vật quý.

Cả đêm, Thanh Liên miễn cưỡng cùng Bảo Bảo đùa giỡn, cố gắng để không lộ sơ hở, cho đến khi cùng nàng nằm trên giường, Bảo Bảo cố tình đốt lửa nhưng Thanh Liên cũng không một chút hưng trí, làm cho Bảo Bảo nhìn hấn với ánh mắt hoài nghi, Thanh Liên phải lấy có mệt mỏi mới có thể được nàng bỏ qua.

Khi Bảo Bảo đã ngủ say, Thanh Liên vẫn còn trần trọc, rốt cục hạ quyết định.

Chương 60

ĐI GẶP TUYẾT ỨNG VƯƠNG

Sáng sớm ngày thứ hai, sau khi đã hạ quyết tâm, Thanh Liên giống như trút được một phần tâm sự, cũng khôi phục một phần khí thế ngày xưa.

Tóc Đen đã chuẩn bị các món điểm tâm tinh xảo mà phong phú, hai người ngồi bên bàn, tươi cười, sáng khoái.

"Tóc Đen, người cũng ngồi xuống cùng ăn đi" Bảo Bảo nói với Tóc Đen đang đứng sau lưng bọn họ

"Đa tạ tiểu chủ, Tóc Đen không đói bụng, tiểu chủ cùng Hồ vương đại nhân mau dùng đi"

"Người đứng là càng ngày càng giống tư thái của Thanh nhi thúc năm đó, e là người cũng nhu thuận như thế khi ở trước mặt mẫu thân ta", Bảo Bảo không miễn cưỡng hấn mà còn trêu chọc.

Tóc Đen mặt cũng không đỏ, còn nghiêm trang đáp "Tóc Đen là tiểu nô của phu nhân, đương nhiên lấy yêu thích của phu nhân làm yêu thích của mình, phu nhân thích Tóc Đen bộ dáng khờ dại mà hoạt bát thì Tóc Đen có nghĩa vụ làm cho phu nhân vui vẻ"

Thanh Liên nghe hấn nói liền ngược mắt lên nhìn, nghe hấn nói cam tâm tình nguyện như vậy làm lòng Thanh Liên có chút cảm động, ngay một tiểu xà đạo hạnh thấp nhưng vậy còn hiểu đạo lý mà hấn phải mất một buổi tối mới nhận ta, may mắn cuối cùng hấn cũng hạ quyết định, mà những lời của Tóc Đen làm hấn thêm quyết tâm.

"Tiểu yêu tinh, điểm tâm xong, ta phải quay về Hồ tộc một chuyến, chậm thì năm ba ngày, nhanh thì hai ngày sẽ trở lại, người đừng lên đỉnh núi chờ ta nữa, an tâm ở trong tộc chờ ta là được"

Thanh Liên cố thả lỏng tâm tình, mỉm cười nói với Bảo Bảo, cố không để nàng nhận ra manh mối.

"Không phải nói đi đi thăm Xà cung sao? Sao trong một đêm đã thay đổi ý kiến, muốn quay về Hồ tộc? ta lần trước nói còn chưa rõ sao? Có phải đám hồ ly già kia lại muốn người tu tiên?"

Bảo Bảo hai mắt tròn tròn, mang theo sự nghi hoặc và nguy hiểm nhìn Thanh Liên, đêm qua hấn không đón nhận sự khiêu khích của nàng, tuy rằng lời giải thích của hấn không có sơ hở nhưng Bảo Bảo vẫn cảm thấy có gì đó không ổn, có lẽ là chuyện đi Tước Hoàng sơn cầu thân không thuận lợi như Thanh Liên nói, hấn sợ mình lo lắng nên mới không nói ra.

"Tiểu yêu tinh lại, suy nghĩ lung tung, không phải đã nói trước toàn tộc muốn ta làm vương phu của người sao? Nếu ta muốn đến Xà tộc với người thì cũng phải xử lý tốt chuyện trong tộc thì mới đi được, dù sao ta vẫn đang là vương của Hỏa Hồ tộc, cho dù từ bỏ tu tiên cũng không có nghĩa là trốn tránh trách nhiệm và nghĩa vụ với Hỏa Hồ tộc, có đúng không? chẳng lẽ người không cho ta chút thời gian để trở về thu xếp sao?"

Thanh Liên tươi cười làm cho Bảo Bảo ý loạn tình mê, có chút không dám tin mà hỏi lại "Thanh Liên, người nói thật? người nguyện ý đến Xà tộc cùng ta cả đời sao?"

Thanh Liên chỉ mỉm cười gật đầu.

"Nhưng, người không sợ tộc nhân chê cười, không cảm thấy mất mặt sao? Thực ra, chỉ cần cả đời ở bên cạnh người, ta đã thỏa mãn rồi không bắt buộc người phải đến Xà tộc ở rể, nếu người không muốn thì không cần miễn cưỡng mình"

Bảo Bảo tuy rằng đã sớm có ý muốn Thanh Liên về làm vương phu của mình, nhưng từ sau khi xảy ra chuyện huyết khế, nàng cũng đã từ bỏ ý niệm muốn hấn đến Xà tộc, chỉ cần hấn vui vẻ thì cho dù là lưu lạc nơi chân trời góc bể nàng cũng bằng lòng, hiện giờ nghe hấn chủ động nói muốn đến Xà tộc, Bảo Bảo vui mừng không từ nào có thể tả nổi.

"Đưa gốc, chính người đã nói yêu nhau là chuyện quan trọng nhất, cần gì để ý đến thể diện, ta ở rể cũng

có khác biệt gì đâu. Huống chi ta thích nơi này, thanh tịnh, an bình, phong cảnh lại xinh đẹp, khó trách Như Mặc và Bắc Dao có thể lưu lại nhiều năm như vậy, hơn nữa chẳng phải người không muốn nhìn thấy người trong tộc của ta sao, cho nên ta lấy vợ thì phải theo vợ thôi"

Thanh Liên nhu hòa vừa nói vừa nhìn Bảo Bảo, trong mắt tràn ngập tình yêu, sau này e là hẳn không còn cơ hội để nhìn thấy nàng nữa, cho nên bây giờ đem tất cả biểu tình của nàng khắc sâu trong lòng, cho đến khi hồn phi phách tán, hẳn cũng không quên.

Hắn hiện tại còn thấy hối hận vì mình đã từng tính toán xem ai yêu ai nhiều hơn, cho nên chưa từng nói với Bảo Bảo rằng hắn yêu nàng, hiện tại thì hắn nói một vạn lần cũng không thấy đủ.

" Thanh Liên, ta cảm thấy như đang nằm mơ, quả thực rất hạnh phúc, hạnh phúc tới mức ta sợ nếu lỏng tay thì nó sẽ bay đi, người ngày hôm qua không có vậy, ta còn nghĩ người..."

Bảo Bảo vốn tưởng rằng ngày hôm qua Thanh Liên cự tuyệt nàng là vì trong lòng có cố kỵ, muốn xa cách nhưng giờ nhìn thấy ánh mắt yêu thương của hắn, nàng mới thấy hổ thẹn vì lòng dạ tiểu nhân của mình, Thanh Liên không phải là nam tử dễ dàng nói tiếng yêu nhưng ánh mắt cùng tâm ý của hắn còn ngoài sự mong đợi của nàng. Bảo Bảo lúc này mới hoàn toàn yên tâm và tin tưởng, Thanh Liên thực sự yêu nàng.

" Ngốc Bảo Bảo, lại nghĩ đi đâu, ta chỉ muốn nhanh chóng danh chính ngôn thuận với người, nơi này là nhà của người, là gia đình hạnh phúc của Như Mặc và Bắc Dao, ta sao không thể làm cho nữ nhi của họ danh chính ngôn thuận ở cùng ta, cho nên chờ sau khi chúng ta thực sự báỉ đường thành thân, ta mới có thể ở tại đây, mới chân chính là người của Bắc Dao gia, người hiểu chưa?"

Thanh Liên nhìn nàng, nói ra nguyên nhân, có lẽ đối với Bảo Bảo, hắn là quan trọng nhất, là nam nhân mà nàng yêu nhưng gia đình của nàng, Như Mặc và Bắc Dao Quang cùng Mặc Mặc chẳng lẽ không quan trọng.

Nếu nhất định phải có người hy sinh để cho nhiều người khác được hạnh phúc thì hết thảy đều đáng giá, cho nên sau khi ăn điểm tâm xong, Thanh Liên quyết định sẽ đi Tước Hoàng sơn, lần này đổi lại là hắn bắt Như Mặc phải chọn lựa.

Mỗi khi Bảo Bảo nhắc tới Như Mặc và Bắc Dao Quang đều làm cho tâm của hắn như bị kim đâm, cho dù hắn là một người vô tình thì điều mong muốn duy nhất là Bảo Bảo có thể sống vui vẻ, hạnh phúc, hắn càng ích kỷ là muốn nàng nhớ tới hắn chứ không phải hận hắn, cho nên sau khi suy nghĩ suốt đêm, hắn mới quyết định sẽ thay Như Mặc đối phó thiên la của thiên đình.

Đối cho Như Mặc và Bắc Dao Quang rời đi, hắn mặc dù không thể đem ba người thân về cho Bảo Bảo nhưng ít nhất cũng còn bảo trụ được Như Mặc và Bắc Dao Quang, những ngày tháng sau này có cha mẹ chiếu cố cho nàng, hắn chết cũng an tâm.

Nhìn nàng vui vẻ, hạnh phúc, trong lòng Thanh Liên càng chua xót nhưng cũng rất vui mừng, bởi vì cuối cùng hắn cũng làm được một việc gì đó cho nàng.

Chỉ là đây là lần đầu tiên hắn nói dối nàng, sợ lần này chia tay sẽ không có ngày gặp lại, đương nhiên sẽ không thể báỉ đường, mặc dù hắn muốn Bảo Bảo nhớ kỹ hắn nhưng cũng không muốn nàng vì cái chết của hắn mà thương tâm, cho nên hắn mới nói trước khi báỉ đường, hắn không phải là người của Bắc Dao gia.

Chỉ tiếc Bảo Bảo đang chìm đắm trong vui sướng nên không phát hiện ra ý tứ của hắn.

"Ta sẽ chờ người trở về. Hỏa Hồ tộc lúc này cảnh xuân đã tàn mà Xà sơn mới vừa qua mùa đông, là lúc vạn vật bắt đầu sinh sôi, nảy nở, Thanh Liên người mau giải quyết mọi chuyện, trước cửa Xà cung ta có trồng một cây đào, hơn mười ngày nữa sẽ ra hoa, ta chờ người trở về cùng ta ngắm hoa, người nhớ đừng quên"

Thanh Liên cơ hồ nhin không được muốn khóc, nhưng trên mặt vẫn nở nụ cười ôn nhu, hắn cũng không biết hắn làm cách nào mà cười được "ân, ta nhất định trở về cùng người thương thức"

Không thể giữ lời hứa một chuyện thì cũng không để ý sẽ nói dối thêm nữa, cho nên Thanh Liên thản nhiên gạt đầu.

"Điểm tâm xong ta đưa người ra ngoài". Bảo Bảo cao hứng, hi vọng Thanh Liên có thể đi sớm về sớm, nàng hiện tại đã bắt đầu nghĩ nên bố trí phòng của bọn họ như thế nào, Thanh Liên là Hòa Hồ, không quen ở nơi âm u, tối tăm, xem ra nên chuyển tấm cung của nàng sang hướng nam, mặt khác, Thanh Liên thích ăn Vân Liên hoa, có lẽ nàng nên vụng trộm đến Hòa Hồ tộc, thừa lúc Thanh Liên bận xử lý công việc mà nhổ trộm một vài bụi mang về đây trồng, nhưng không biết có thể trồng được không...

Trong đầu Bảo Bảo hoạch định đủ mọi kế hoạch cho tương lai, nào biết đâu Thanh Liên lại đang quyết tâm hi sinh.

"Không cần đưa ta, người cũng nhiều ngày không ở trong tộc, đem mọi việc giao cho thuộc hạ xử lý cũng không phải là thói quen tốt, nhân lúc ta quay về tộc giải quyết công việc, người cũng nên chỉnh đốn Xà tộc đúng không? Thanh Liên sợ nàng lại mỗi ngày lên đỉnh núi, đứng trong gió lạnh mà chờ hán, cho nên tìm việc cho nàng làm.

"Đã biết! Thối Thanh Liên, chưa gì đã giống phụ thân, bắt đầu răn dạy ta" Bảo Bảo bất mãn hô to.

Thanh Liên mỉm cười, cúi đầu, làm bộ uống canh, sợ càng nhìn nàng nhiều thì càng luyến tiếc.

Bảo Bảo thấy hán bắt đầu ăn cơm, cũng không nói nữa, lập tức gấp thức ăn bỏ vào chén hán, Thanh Liên mỉm cười, cũng gấp thức ăn cho nàng, mặc kệ là đối phương gấp thứ gì, cả hai đều không từ chối mà nuốt hết vào bụng.

Chỉ sợ đây là bữa sáng ấm áp cuối cùng của bọn họ.

Tuy Thanh Liên nói không cần nhưng Bảo Bảo vẫn đưa hán ra ngoài Xà sơn, lưu luyến nhìn hán rời đi, Thanh Liên trong lúc biệt ly cũng cảm thấy thống khổ và tuyệt vọng, mấy lần muốn quay lại ôm lấy Bảo Bảo, nói cho nàng biết hán luyến tiếc rời xa nàng, nhưng dù thế nào cũng cố không quay đầu lại, sợ rằng sẽ không giữ được quyết tâm nhưng nếu không đi thì lại sợ sau này Bảo Bảo sẽ oán hận hán đã không cứu phụ thân và mẫu thân của nàng.

Lúc này trời lại đổ mưa rào rích càng làm cho phút biệt ly thêm thê lương, Bảo Bảo đứng yên nhìn bóng dáng của Thanh Liên mờ dần, không biết vì sao trong lòng lại nổi lên sự thương cảm, có cảm giác như lần chia ly này sẽ không bao giờ gặp lại, hận đã không kêu hán ở lại nhưng nhớ tới những lời của Thanh Liên thì nhịn xuống. Thanh Liên đã nói quay về Hòa Hồ tộc xử lý công việc, bất quá chỉ vài ngày là sẽ quay lại, nàng sao có thể bốc đồng như đứa nhỏ để hán chê cười.

Chỉ chia cách mấy ngày thôi mà, sau này nàng và Thanh Liên còn có cả đời bên cạnh nhau.

Cố gắng an ủi mình như vậy, Bảo Bảo mới cố gắng nhịn xuống, không gọi Thanh Liên quay lại.

Khi bóng hình Thanh Liên hoàn toàn biến mất, không nhìn thấy nữa, Bảo Bảo mới có chút mất mát quay trở về Xà tộc.

° ° °

Càng rời xa Xà tộc, quyết tâm của Thanh Liên càng cao, thanh sam bay trong gió, trên gương mặt tuấn mỹ tràn đầy vẻ ưu thương, dù gió lạnh thổi mạnh cũng không làm cho hán chậm tốc độ lại.

Hán đương nhiên là nói dối Bảo Bảo, nơi hán tới không phải là Hòa Hồ tộc mà là Tước Hoàng sơn.

Thanh Liên đã tính qua, lúc này tới Tước Hoàng sơn thuyết phục Như Mặc và Bắc Dao Quang rời đi thì vẫn còn dư thời gian, vì hạnh phúc nửa đời sau của Bảo Bảo, những người có thể mang tới hạnh phúc cho nàng không chỉ có hán, mà còn có cha mẹ nàng, tin tưởng khi Bảo Bảo biết rõ chân tướng sẽ không hận hán.

Suy nghĩ mông lung, những chuyện xưa cũng hiện về rõ ràng trong tâm trí, nhớ lần đầu tiên nàng nhìn thấy hán khỏa thân mà chảy máu mũi, nhớ bộ dáng làm nũng của nàng, nhớ nàng một tiếng Thanh Liên, hai tiếng cũng Thanh Liên, càng nhớ, lòng càng đau.

Từ xa Tuyết Ưng vương đã nhìn thấy một thân ảnh màu xanh đang đặng vân giá vũ, vốn tính bay tránh ra

chỗ khác, dù sao đã từng hiểu lầm suốt mấy ngàn năm, cho tới cuối cùng mới biết là do hấn không hiểu chuyện, mù quáng đối nghịch với Như Mặc khắp nơi là do ghen ghét hấn có giao tình tốt với ba vị yêu vương khác, hiện giờ hấn và Như Mặc đã giải tỏa mọi hiềm khích nhưng cứ như vậy mà đường đột chào hỏi Hồ vương Thanh Liên thì cảm thấy có chút xấu hổ, cho nên Tuyết Ưng vương hơi do dự.

Nhưng nhìn thấy Thanh Liên dường như vận dụng toàn lực để đi cho nhanh nhất, Tuyết Ưng vương lại thấy lo lắng, không biết đã xảy ra chuyện gì mà Thanh Liên gấp gáp như vậy, nếu thực sự là chuyện quan trọng thì hấn cũng đang rảnh, hơn nữa đây là cơ hội tốt nhất để tạo dựng quan hệ a.

Nghĩ xong, Tuyết Ưng vương liền vươn hai cánh to lớn, tao nhã mà nhanh chóng lướt nhẹ xuống, nháy mắt đã ở phía trên của Thanh Liên " Hồ vương đại nhân, sao người lại ở đây, người muốn đi đâu? Có cần Tuyết Ưng tiễn người một đoạn không?"

Thanh Liên ngay lúc đó cũng cảm giác trên đầu có một luồng gió thật lớn, ngay sau đó bị một dòng khí ngăn trở hấn đi tới, tình hình như vậy rõ ràng là do một giống chim to lớn tạo nên mà ở trên không trung, có thân hình to lớn như vậy thì chỉ duy nhất là Tuyết Ưng vương.

Không khỏi kinh hãi, vốn muốn Như Mặc phát cầu cứu lệnh để nhờ hấn tới hỗ trợ nhưng Như Mặc không chịu, bây giờ ngoài ý muốn lại gặp mặt, có phải điều này có nghĩa là còn có một tia hi vọng?

Ngẩn đầu nhìn lên, còn chưa mở miệng thì thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng của Tuyết Ưng vương đã vang lên.

Thanh Liên vẫn tưởng Tuyết Ưng vẫn còn hiềm khích với Như Mặc cho nên cũng sẽ không để ý tới hấn, không ngờ Tuyết Ưng vương lại chủ động chào hỏi trước, Thanh Liên không biết chuyện Tuyết Ưng vương và Như Mặc đã xóa bỏ hiềm khích cho nên mới ngạc nhiên, nhưng lúc này không phải là lúc suy nghĩ nhiều vì vậy hấn cũng lên tiếng chào hỏi " Tuyết Ưng đại nhân, Thanh Liên đang muốn đến Tước Hoàng sơn, Tuyết Ưng đại nhân nguyên ý tiễn đưa, Thanh Liên thực sự cảm kích vô cùng"

Vừa nói xong, thân hình to lớn chỉ chao lượn một cái đã hạ xuống hơn ba mươi thước rồi lại nhanh chóng bay lên lại, toàn bộ động tác chỉ diễn ra trong chớp mắt nhưng lại rất tao nhã, mau lẹ, mà khi Tuyết Ưng hoàn thành xong thì cũng đã ở dưới Thanh Liên, hấn chỉ cần thả người là ngồi trên lưng nó.

" Hồ vương đại nhân khách khí! Thỉnh đi lên đi!" Tuyết Ưng vương vừa nghe nơi hấn muốn đi là Tước Hoàng sơn của Vân Thư thì càng không từ chối, xem ra lần này là các vương tự hội cho nên Hồ vương Thanh Liên mới gấp gáp như thế, cho dù quan hệ của hấn và Như Mặc đã tốt hơn nhưng hấn vẫn chưa từng qua lại với các vị vương khác, cho nên hấn trong ngũ vương của thiên địa đâu có vị thế gì, chỉ có cô đơn một mình hấn.

Lần này gặp mặt coi như là dịp may, có thể cùng bọn họ kết giao.

Từ hơn một trăm năm trước, sau khi bị tiểu tổ tông Mặc Mặc lừa dối, chinh ác, hấn nếu có bay qua khu vực gần Xà sơn thì trốn được liền trốn, lần này nếu không thu được tin tức nói Mặc Mặc đã lâu không có ở Xà tộc thì có đánh chết hấn cũng không bay qua đây.

Mà thực ra biện pháp trốn tránh của hấn cũng thật hữu hiệu, ít nhất là từ tám mươi lăm năm trước, tiểu ác ma Mặc Mặc kia không còn tìm hấn nữa, tựa như đã hoàn toàn quên hấn. Tuyết Ưng vương nào biết, tám mươi lăm năm trước tiểu ác ma Mặc Mặc đã tới Tước Hoàng sơn, cho nên không rảnh mà tìm tới món đồ chơi lớn là hấn.

Thanh Liên cũng không biết ngạch phát của Tuyết Ưng vương đã sớm đưa cho Mặc Mặc từ một trăm năm trước, lúc này thấy hấn khách khí mời thì cũng không từ chối " vậy tạ ơn Tuyết Ưng đại nhân nhiều"

Dứt lời đã hạ nhẹ nhàng hạ người xuống lưng của Tuyết Ưng, sau đó chậm rãi ngồi xếp bằng.

" Hồ vương đại nhân vội vàng đến Tước Hoàng sơn là có chuyện gì gấp sấp?" Tuyết Ưng vừa bay, vừa tìm cơ hội nói chuyện để làm quen với Thanh Liên, dù sao hấn là người thẳng tính mà nói chuyện vòng vo như vậy cũng là lần đầu, nếu lúc này mà lộ nguyên hình thì khẳng định sẽ thấy Tuyết Ưng đang đỏ mặt.

Thanh Liên trên lưng hấn cũng nhin không được mà kinh ngạc, sau đó thì mỉm cười, đây cũng là lần đầu tiên

hắn nói chuyện với Tuyết Ưng vương. Trước kia người này luôn đối đầu với Như Mặc bất kể đúng sai, khiến người ta có chút chán ghét, không ngờ hắn lại là người rất ngay thẳng, đơn thuần, ngay cả nói bóng gió cũng không giốn người ta, nhưng không biết sao hắn lại chống đối với Như Mặc.

Nếu là trước kia, Thanh Liên sẽ quanh co, lòng vòng mà dụ dỗ Tuyết Ưng vương đi giúp bọn hắn, nhưng lúc này thì khác, bởi vì biết cho dù có thêm Tuyết Ưng vương thì cũng chỉ kéo dài thêm một khoảng thời gian ngắn mà thôi, huống chi đây là chuyện mà chắc chín phần là sẽ chết, nên hắn càng không thể lừa gạt người, chỉ bằng nói rõ mọi chuyện, nếu Tuyết Ưng vương khảng khái giúp đỡ thì tốt, nếu không thì hắn cũng cảm ơn vì đã tiễn hắn một đoạn đường.

" Vân Thư cùng Như Mặc gặp nạn, ta đến để cùng chia sẻ khó khăn với bọn họ "

"Như Mặc ở đó?" thân hình Tuyết Ưng run lên, kinh ngạc không thôi.

Thanh Liên vì sự rung động của hắn mà thiếu chút nữa ngồi không vững " Ưng vương đại nhân không phải cùng Như Mặc?"

Tuyết Ưng vương đương nhiên hiểu hắn muốn hỏi gì, có chút xấu hổ nói " chỉ là hiểu lầm, một trăm năm trước cũng đã xóa bỏ rồi"

" A? Vậy là tốt rồi! Vậy là tốt rồi!" Thanh Liên cũng cực kỳ ngoài ý muốn, lúc trước còn lo lắng hắn vì Như Mặc mà không chịu đi Tước Hoàng sơn hỗ trợ, nhưng lúc này xem ra là mình nghĩ nhiều, ân oán giữa hắn và Như Mặc đã cởi bỏ từ một trăm năm trước, không phải là sau khi Như Mặc và Bắc Dao Quang thành thân được một thời gian sao?

" Hồ vương đại nhân, đến Tước Hoàng sơn còn khoảng nửa ngày nữa, người chẳng lẽ không nên nói cho ta biết rốt cuộc đang có chuyện gì xảy ra sao?"

Chương 61

BƯỚC NHƯ MẶC RỜI ĐI

Tuyết Ưng vương vừa hỏi, vừa gia tăng tốc độ, làm cho Thanh Liên không khỏi cảm khái, quả nhiên là đế vương trên không trung, tin tưởng không có yêu tinh nào có thể đem chuyện bay lượn biến thành chuyện tuyệt vời như hắn.

Cổ dùng định lực để giữ vững thân hình để không bị gió thổi bay, Thanh Liên đáp lại " thiên đình đã buông thiên la xuống Tước Hoàng sơn, chỉ trong mấy ngày nữa là sẽ bao trùm toàn bộ nơi đó, mà Như Mặc và Vân Thư lại không chịu rời đi, cho nên ta quyết định đến đó cùng bọn họ chống lại thiên la"

"Thiên đình vì sao lại dùng thiên la để đối phó với Tước Hoàng sơn, đây không phải là chuyện nhỏ, hơn nữa không phải Tước vương đại nhân là thân thể bán tiên huyết thống cao quý sao? Thiên đình có lý do gì lại đối phó với hắn chứ? Như Mặc vì cái gì mà kiên trì ở lại nơi đó, không chịu đi?"

Thiên la là cái gì, Tuyết Ưng vương không cần Thanh Liên giải thích cũng biết, hắn chỉ cảm thấy khó lý giải, Tước vương Vân Thư tuy là vương trong yêu giới như bọn họ nhưng toàn bộ yêu giới chưa từng xem hắn thực sự là yêu tinh, bởi vì Vân Thư thuộc Khổng Tước tộc mà tổ tiên Khổng Tước tộc lại có huyết thống với Thần Quân Chu Tước, một trong tứ thần thú trấn giữ bốn phương, cho nên có thể nói người Khổng Tước tộc khi sinh ra đã mang huyết thống tiên nhân, đừng nói đến là vương của Khổng Tước tộc.

Nếu hắn thực sự là yêu tinh thì làm sao có thể được sống ở Tước Hoàng sơn, nơi ở giữa thiên đình và yêu giới? Tuy rằng Tước Hoàng sơn là nơi bộ tộc Khổng Tước đã sinh sống từ lâu đời nhưng nó cũng thuộc quyền quản lý của thiên đình, nói cách khác, Tước Hoàng sơn vốn là đất tiên mà hiện tại thiên đình lại sử dụng thiên la để tiêu diệt sạch hồn phách nguyên thần, có thể thấy được thiên đình quyết tâm to lớn, nhất định không chừa cho hắn một lối thoát.

Điều này làm cho Tuyết Ưng vương suy nghĩ thế nào cũng không tìm được nguyên nhân.

Càng làm cho hấn lo lắng và bất an hơn là Như Mặc không chịu rời khỏi đây, hấn cùng với Tước vương và Hồ vương chỉ là quen biết, không có giao tình nhưng Như Mặc thì khác, Như Mặc đã từng cứu mạng hấn, mà hấn lại sùng bái Như Mặc, xem Như Mặc như là người thân, cho nên Như Mặc rất quan trọng với hấn, cho nên hấn sao không lo lắng cho được.

"Việc này ta không nên nói ra, nhưng ngộ biến tông quyền, hiện giờ chỉ cần có một cơ hội cứu người, ta cũng sẽ nắm lấy, cho nên ta đem việc này nói cho Ứng vương đại nhân biết, hi vọng khi người nghe xong, cho dù không muốn hỗ trợ thì cũng mong người đến tộc địa của ta truyền lời, nói cho tộc nhân của ta biết rằng ta sẽ đi không trở lại, hơn nữa, nếu không thấy phiền thì còn muốn người..."

Thanh Liên còn chưa nói hết đã bị Tuyệt Ứng vương cắt ngang " Hồ vương đại nhân, người trước tiên hãy nói rõ mọi chuyện, đừng vội công đạo chuyện hậu sự, người không nói làm sao biết ta không hỗ trợ? Ta cũng nói cho người biết, nếu là chuyện của Như Mặc thì đều liên quan tới ta."

Thanh Liên dường như cũng nhận ra mình quá bị quan, vội vàng nói " đúng thật là ta nghĩ quá nhiều, nói đơn giản là con trai của Như Mặc cùng Vân Thư yêu nhau, người cũng biết hấn vốn là xà tử, nếu năm đó không có ta cùng Vân Thư và Điệp vương Dịch Tu Tư tặng nội đang chí bảo thì bọn họ sẽ không thể bình yên vượt qua đả kiếp của thiên lôi, cho nên thiên đình mới mắt nhắm mắt mở mà cho qua. Nhưng vạn vạn cũng không nghĩ tới Mặc Mặc lại có tình cảm với Vân Thư, cho nên hiện giờ thiên đình không buông tha cho bọn họ nữa, mà Vân Thư tính cách lại rất cao ngạo, tất nhiên là không chịu rời đi để tránh họa, Như Mặc thì vì quan hệ với Mặc Mặc mà bất luận thế nào cũng không chịu rời khỏi Tước Hoàng sơn, ta không đi hỗ trợ thì chẳng lẽ trở mặt nhìn bọn họ chết sao?"

" Tiểu ác ma yêu Tước vương đại nhân? Đùa giỡn cái gì chứ. Hồ vương đại nhân, nếu muốn nói yêu thì phải là tiểu ma nữ, tiểu ác ma là nam tử a". Tuyệt Ứng vương thiếu chút nữa vì kinh ngạc mà té ngã, quên luôn là mình đang bay.

Thanh Liên vừa nghe hấn gọi tỷ đệ Bảo Bảo như vậy thì ngạc nhiên sững sờ " nghe khẩu khí của Ứng vương đại nhân thì dường như rất thân thiết với hai bảo bối này?"

Tiểu ác ma? Tiểu ma nữ? cũng chính là biệt danh mà Như Mặc gọi hai đứa con của mình, Tuyệt Ứng vương sao lại biết?

" Không dối gạt Hồ vương, ngạch phát của ta một trăm năm trước đã tặng cho tiểu ác ma Mặc Mặc kia, cho nên trước kia tiểu ác ma luôn tìm ta để chinh ác, người không thể tưởng tượng được đứa nhỏ đó lại thừa tình lực tới mức nào đâu, tóm lại là mỗi lần nghĩ tới lại thấy sợ, cũng may tám mươi năm qua tiểu ác ma kia đột nhiên im hơi lặng tiếng, không có gọi ta từ nơi xa xôi vạn dặm đến Xà tộc để chở hấn bay một vòng nữa, cho nên đối với hai đứa con của Như Mặc ta quen thuộc cũng đã nếm trải nhiều đau khổ. Như Mặc thực sự là thích Vân Thư đại nhân sao?"

Tuyệt Ứng vương không sợ mất mặt mà đem nỗi khổ của mình kể cho Thanh Liên nghe, mà Thanh Liên lúc này mới suy nghĩ ra vì sao khi đi nhân gian du ngoạn, Bảo Bảo vừa nhìn thấy Mặc ưng Ảnh Nhiên liền ra tay cứu giúp, chắc chắn là muốn phân cao thấp với Mặc Mặc rồi. Quả nhiên là đứa nhỏ, ngay cả tọa kỵ cũng so đo.

Suy nghĩ cẩn thận, Thanh Liên cũng không khỏi cảm khái, người với người duyên phận thật sự rất kỳ diệu, không ai nghĩ Tuyệt Ứng vương và Như Mặc một trăm năm trước như nước với lửa mà hiện tại quan hệ lại thân mật như thế, so với hấn và Vân Thư thì còn gần gũi hơn.

Một khi đã như vậy, Tuyệt ứng vương chắc sẽ không cự tuyệt lời nhờ vả của hấn, biết hấn không tin chuyện Vân Thư và Mặc Mặc giống như mình nếu không phải trong lúc vô ý mà đọc được tâm tư của Bảo Bảo thì cho tới giờ cũng không biết, cho nên hấn hoàn toàn hiểu sự ngạc nhiên của Tuyệt Ứng.

Cũng giải thích rõ cho hấn sựa dây dưa tình cảm của bọn họ " tiểu ma nữ trong lời người nói chính là người yêu của ta"

Thanh Liên biết bổ sung của hấn sẽ làm cho thân hình to lớn bên dưới lại rung lên, tính tình của Tuyệt Ứng vương đơn thuần cho nên Thanh Liên cũng chưa dám lên tiếng nhờ hỗ trợ, tuy rằng hấn đem ngạch phát đưa cho Mặc Mặc, Mặc Mặc có quyền yêu cầu hấn giúp đỡ nhưng dù sao đây cũng là đi vào đường chết thì

sao bắt người khác vì báo ân mà phải chết cùng.

Thanh Liên thậm chí có chút hối hận vì lúc trước đã mừng rỡ khi nhìn thấy Thanh Liên, không phải đã quyết định hi sinh một mình hần sao? Bây giờ còn lôi kéo thêm Ưng vương, sợ là Như Mặc và Bắc Dao Quang sẽ không chịu rời đi, còn làm cho Vân Thư biết chuyện thiên la, khiến cho sự tình ngày càng phức tạp hơn. Thanh Liên lại thấy mâu thuẫn trong lòng.

Mà Tuyết Ưng vương sau khi nghe những lời của hần thì chấn động mạnh, rơi xuống mấy chục trượng, tuy rằng rất nhanh đã lại bay lên nhưng vẫn phản ứng rất lớn "Hò vương đại nhân, người cùng tiểu ma nữ? không phải chỉ một trăm năm nữa là người sẽ đắc đạo thành tiên sao?"

Hôm nay rốt cuộc là cái gì ngày a? Tuyết Ưng vương không khỏi âm thầm cười khổ, cứ cảm thấy mọi thứ đã hoàn toàn thay đổi, tiểu ác ma lại yêu Tước vương Vân Thư, còn Hò vương một trăm năm nữa sẽ đắc đạo thì lại thích tiểu ma nữ, như vậy chẳng phải hần sẽ không thể thành tiên được nữa sao?

Chẳng lẽ họ Bắc Dao chính là trời sinh để hủy diệt tài năng của yêu giới sao? Tuyết Ưng vương rầu rĩ.

Thanh Liên cười khổ một chút, cũng không để ý Tuyết Ưng vương có nhìn thấy hay không, mang theo vài phần thương cảm nói "xem ra chuyện ta khi nào đắc đạo đã lan truyền khắp yêu giới, ngay cả Tuyết Ưng vương đại nhân cũng nghe nói, tuy nhiên nếu như ta chưa quen biết Bảo Bảo thì có lẽ ta sẽ tiếp tục tu luyện, chờ ngày lên trời làm tiên nhưng từ khi ở cùng một chỗ với nàng, ta nghĩ ta vĩnh viễn sẽ không tiếp tục con đường tu tiên nữa, bởi vì một nữ tử mà ánh sáng tỏa ra bốn phía khiến ta đui mù như nàng đã làm ta bị nàng hấp dẫn và chinh phục, chỉ cần nàng hạnh phúc, ta không mong gì hơn nữa, từ trước trong lòng cũng không cho rằng chuyện Như Mặc kiên quyết thành thân cùng một nữ tử phạm nhân là đúng nhưng bây giờ tự mình rơi vào lưới tình mới thấy cảm giác này thật mãnh liệt và đáng giá"

Tuyết Ưng vương tuy rằng không hiểu tình yêu, bắt quá nghe Thanh Liên nói vậy cũng biết hần đã càng lún càng sâu, những người tu tiên không chấp nhận tình cảm mãnh liệt như vậy.

Thấy hần vội vã đến Tước Hoàng sơn như vậy, Tuyết Ưng biết hần đã quyết tâm hi sinh, nếu mình không tính cờ gặp hần thì e là sau khi Như Mặc cùng hần và Vân Thư bị hội phi yên diệt rồi mà mình còn chưa biết có chuyện lớn như vậy xảy ra "thiên la tuy uy lực rất lớn nhưng nếu hợp sức mấy người chúng ta lại thì cũng có thể chống đỡ được, cho dù là không lâu dài nhưng có thể ngăn cản bao lâu thì làm bấy lâu, chúng ta nhất định không chịu thua"

"Ưng Vương đại nhân, ta cũng không định nói cho người biết chuyện này, không muốn người bị liên lụy" Thanh Liên bắt đầu thấy hối hận vì đã để Tuyết Ưng vương đi cùng.

"Ta cùng với các người có cái gì bất đồng? Hò vương đại nhân khinh thường Tuyết Ưng chỉ có mấy ngàn năm đạo hạnh sao?" ngữ khí Tuyết Ưng có vài phần không vui.

"Tuyết Ưng, người biết rõ ta không có ý này. Ta đã chuẩn bị tinh thần nhưng người thì khác, là do ta dụ dỗ, nếu Như Mặc biết cũng sẽ trách ta đã nói gạt người, lúc trước ta đã nói Như Mặc phát thiên địa lệnh cầu cứu nhưng hần từ chối, hiện giờ ta đưa người cùng đến, Như Mặc chắc chắn sẽ giận ta. Hơn nữa đạo hạnh của Vân Thư hiện giờ gần như không còn, cho nên chúng ta bốn người nhưng thật ra chỉ còn ba, có thể chống đỡ thiên la trong bao lâu thì người cũng hiểu rõ, ý của ta là không cần hi sinh vô ích, nếu người thực sự đau lòng và quan tâm Như Mặc thì ta nhờ người giúp chuyện khác, được không?"

Nghe Thanh Liên thành khẩn gọi tên của hần, lại phân tích lợi hại thiệt hơn, tức giận của Tuyết Ưng vương cũng giảm xuống, hần làm sao không biết sẽ có bao nhiêu nguy hiểm chứ. Vân Thư đạo hạnh gần như bị hủy, chẳng phải là suy yếu tới cực điểm sao? Khó trách Như Mặc không chịu rời đi, nhưng dường như Thanh Liên có tính toán khác, nói cho cùng hần cũng là muốn bảo hộ Như Mặc và người nhà của hần, chỉ cần có thể giúp được bọn họ thì hần nhất định sẽ xuất toàn lực phối hợp.

"Chuyện gì? Thanh Liên đại nhân liền nói đi!"

Chỉ một lát nữa là đã vào phạm vi của Tước Hoàng sơn, thời gian không còn nhiều.

"Ta đã nghĩ qua, một người cũng chết, bốn người cũng chết, sao phải hi sinh mù quáng, chúng ta tranh đấu

cũng vì không muốn khuất phục thiên đình, không muốn dễ dàng từ bỏ tình cảm của mình,, chúng ta không làm gì sai, như vậy ai ở lại Tước Hoàng sơn cũng đâu có gì khác nhau phải không? Bảo Bảo còn ở Xà tộc chờ Như Mặc và Bắc Dao Quang trở về, nàng còn quá nhỏ, chỉ mới một trăm tuổi, là lúc cần cha mẹ quan tâm, ta không thể để cho nàng từ nay về sau trở thành mồ côi cho nên mới giấu diếm mọi chuyện. Vân Thư và Mặc Mặc có thể không rời khỏi Tước Hoàng sơn nhưng Như Mặc và Bắc Dao Quang phải đi, ta sẽ ép bọn họ rời đi, Tuyết Ưng người hãy đưa bọn họ về Xà tộc, canh chừng bọn họ, đừng cho bọn họ lại tìm tới đây, đợi đến khi mọi chuyện chấm dứt, chuyện này rất quan trọng, ta chỉ có duy nhất chuyện này muốn nhờ người giúp, Tuyết Ưng, người có thể đáp ứng ta sao?"

"Vậy còn người? Người không nghĩ tới tiểu ma nữ sao? Người chết thì nàng phải làm sao?" Tuyết Ưng hiểu rõ hậu quả nhưng còn Thanh Liên thì sao, hắn không vì mình mà suy nghĩ lại sao?

"Đổi một người yêu lấy cha mẹ, Tuyết Ưng, đây là chuyện tốt. Chẳng lẽ người muốn ta trở mặt nhìn Như Mặc cùng Bắc Dao chết mà không làm gì sao? Mỗi ngày phải giả bộ tươi cười trước mặt Bảo Bảo, ta có thể che giấu bí mật được một, hai ngày, một năm, hai năm nhưng có thể giấu suốt đời sao? Sẽ có một ngày nàng biết cha mẹ nàng đã khôn còn, khi đó người nói xem, ta làm thế nào để đổi mặt nàng?"

Những lời của Thanh Liên làm Tuyết Ưng không thể phản bác, một lát sau mới thấp giọng hỏi " chúng ta không còn chọn lựa nào khác sao?"

Thiên đình chết tiệt. Tuyết Ưng vương oán hận mắng thầm, hận không thể đánh tan toàn bộ thiên đình, cái gì mà chính nghĩa công đạo, nhân có nhiều chuyện bất bình sao không thấy thiên đình đi quản, ngược lại chuyện tình cảm của người khác thì bọn họ lại muốn can thiệp, ngay cả thiên la cũng đưa ra sử dụng, rõ ràng là cường quyền bá đạo.

" Đúng vậy, chúng ta không có chọn lựa khác. Người nhìn xem, kim quang lan tràn nhanh hơn trước, ta vốn tính ít nhất hai ngày nữa nó mới bao phủ trên Tước Hoàng Sơn nhưng nhìn tình hình lúc này, e rằng nhiều lắm là một ngày nữa sẽ bao phủ toàn bộ nơi này. Cho nên chúng ta không còn nhiều thời gian, người ở ngoài chờ Bắc Dao Quang và Như Mặc, ta vào trong Trung Thiên cung nói chuyện với bọn họ, vừa thấy người thì người lập tức đưa đi. Cho dù là dùng móng vuốt cũng phải dùng, bắt Bắc Dao đi trước, Như Mặc vốn rất yêu thương nàng, nhất định sẽ đi theo người. Tuyết Ưng, kính nhờ người"

Thanh Liên nói xong thì cũng đã nhìn thấy cửa cung, thân ảnh màu xanh cũng bay lên, không đợi nghe Tuyết Ưng trả lời đã rơi xuống tầng mây rồi nhanh chóng biến mất ở cửa cung. Tuyết Ưng vốn cũng muốn đi theo nhưng rồi vẫn hóa thành hình người rơi xuống vùng đất bằng phẳng ngoài cửa cung.

Không phải hắn sợ chết, hắn chỉ thừa nhận những gì Thanh Liên nói đều đúng, muốn bảo trụ tất cả mọi người là không có khả năng, hắn chỉ có thể lựa chọn cái tốt nhất, mà trong lòng Tuyết Ưng thì Như Mặc và Bắc Dao Quang quan trọng hơn hết, không muốn bọn họ hi sinh vô ích.

Còn kết cục của Mặc Mặc, Vân Thư và Thanh Liên thì hắn không dám nghĩ tới, bởi vì càng nghĩ, càng sợ mình không bình tĩnh mà xông vào trong cùng bọn họ, sợ là khi đó cả Như Mặc và Vân Thư đều hận hắn.

Mấy ngàn năm qua, đây là lần đầu tiên Tuyết Ưng thấy mình không thể nắm bắt được vận mệnh.

° ° °

Trong Trung Thiên cung, tiếng đàn du dương.

Thanh Liên đi rồi lại quay lại làm cho mọi người ngạc nhiên.

Vân Thư là ôn nhu cười yếu ớt," Thanh Liên, người sao lại quay trở lại?"

Mặc Mặc tuy rằng có chút bất ngờ nhưng vẫn nở nụ cười hoan nghênh, đồng thời cũng ngừng đánh đàn " tỷ phu đã quay lại, sao không mang theo tỷ tỷ cùng đến đây?"

Trước đây, Mặc Mặc không chịu gọi Bảo Bảo là tỷ tỷ nhưng sau khi Thanh Liên độ pháp lực cho Vân Thư, hắn liền quyết định đối xử với Thanh Liên như tỷ phu, cho nên hắn cũng phải gọi Bảo Bảo là tỷ tỷ.

Bắc Dao Quang và Như Mặc thì sắc mặt ngưng trọng, nhất là Như Mặc, ánh mắt xanh biếc lạnh lẽo như muốn đông Thanh Liên thành một khối băng, Thanh Liên biết hẳn không muốn để Mặc Mặc và Vân Thư phát hiện ra sự bất thường nhưng hắn đã quyết định quay lại thì không sợ Như Mặc đông chết hắn, chỉ có điều nơi này thực sự không thuận lợi để nói chuyện.

Làm bộ như không thấy ánh mắt của Như Mặc, mỉm cười đùa vui lại thêm chút bất đắc dĩ nói với Vân Thư và Mặc Mặc " ta cũng không muốn nhanh như vậy lại quay lại, đi gấp như vậy cũng làm ta mệt chết nhưng ai biểu tiểu yêu tinh sống chết cũng không tin Như Mặc và Bắc Dao đã nhận lời cầu thân của ta, nhất định muốn đích thân gặp bọn họ để xác thực, hại ta phải ngàn dặm xa xôi quay lại đây"

" A? Ha ha, Bảo Bảo tính tình thật đáng yêu", Vân Thư khó có lúc tươi cười, Mặc Mặc thì bày ra vẻ mặt

chỉ có hắn mới hiểu " tỷ phụ, người hiện tại biết tỷ tỷ ta nói không để ý rồi, sau này người còn phải chịu dài dài, loại chuyện bốc đồng này cũng chỉ có tỷ tỷ mới làm được. Phụ thân, mẫu thân, hay là các người trở về thử đi, đã nhiều năm rồi cũng không xảy ra chuyện lớn gì, chờ người sắp xếp xong chuyện tốt cho tỷ tỷ và tỷ phụ rồi quay lại đây cũng chưa muộn"

"Đúng vậy, Như Mặc, thân thể ta đã tốt hơn nhiều, tinh thần cũng khá hơn, người quay về Xà tộc một chuyến đi. Dù sao Thanh Liên cũng là con rể của người, người vì ta mà ở Tước Hoàng sơn nhiều năm rồi, đối với ta đã quá ưu ái, cùng là con rể, không thể không quan tâm tới hạnh phúc của Thanh Liên, có phải không?"

Khó có lúc Vân Thư nói giỡn, Mặc Mặc càng thêm vui vẻ, Thanh Liên cũng cười, còn quay sang nói với Như Mặc và Bắc Dao Quang " Như Mặc, Bắc Dao, các người xem, ngay cả Vân Thư cũng nói như vậy, các người cũng không thể bên trọng bên khinh phải không? tiểu yêu tinh Bảo Bảo kia khó chơi như thế nào, các người là cha mẹ còn rõ hơn ta, ta quay về còn ngồi chưa nóng ghế thì đã bị nàng đuổi đi, người không quay về, nàng không chịu gả cho ta, các người nếu lo lắng thì ta sẽ ở đây, chờ khi các người về Xà tộc giúp ta thuyết phục tiểu yêu tinh xong thì quay lại đây thay ta"

Như Mặc nhìn chằm chằm Thanh Liên, Thanh Liên cũng không trốn tránh, ánh mắt kiên định như chứng tỏ quyết tâm của hắn, Bắc Dao Quang thì ngẩn lệ long lanh nhưng cố kiềm nén để Mặc Mặc và Vân Thư không phát hiện ra điều gì bất thường.

"Nha đầu Bảo Bảo kia sao lại tùy hứng như vậy? Thanh Liên, người đừng quá cứng chiều nàng, ta đưa ngọc bội tùy thân cho người mang về, nếu nàng vẫn không tin thì để nàng tới tìm ta"

Như Mặc cũng nường theo lời Thanh Liên mà phản bác.

Thanh Liên vốn biết không dễ dàng nên cũng không vội, đang tính lên tiếng thì đã nghe âm thanh ôn nhu của Vân Thư "Như Mặc, Bắc Dao phu nhân, các người trở về Xà tộc một chuyến đi, ta nghĩ Bảo Bảo muốn xác thực là giả mà thực ra là muốn gặp các người. Dù sao các người ở đây cũng đã nhiều năm, chưa một lần quay về thăm nàng, nếu lo lắng thì cứ để Thanh Liên ở lại đây, hẳn đường đường là Thanh Liên vương của Hòa Hồ tộc, luận đạo hạnh cũng không thua kém người, so mưu trí thì người còn thua xa hắn, có hắn ở đây, chúng ta sẽ không sao. Thiên đình nếu muốn chiếm tiện nghi trên miệng với Thanh Liên lại càng không thể, hơn nữa đã nhiều năm rồi bọn họ cũng không tới quấy rối, người cứ yên tâm"

Như Mặc không ngờ Vân Thư lại lên tiếng nói đỡ cho Thanh Liên, làm cho hắn không tìm ra lý do để phản bác, chỉ im lặng nhìn Thanh Liên, ánh mắt phức tạp, rồi lại nhìn sang Vân Thư " nếu đã như vậy, ta cùng Dao Quang quay về một chuyến, nhanh thì một ngày, chậm thì ba ngày sẽ quay lại"

" Như Mặc?" Bắc Dao Quang cúi đầu kêu hắn một tiếng, muốn nói gì, lại bị Như Mặc dùng ánh mắt ngăn cản

" Thanh Liên, người sẽ đưa chúng ta đến Bán Nhật cung đi, cũng có chuyện muốn người lo lắng" Như Mặc không đợi Thanh Liên trả lời đã xoay người mang Bắc Dao Quang đi ra ngoài, Thanh Liên không thể không đi theo, quay đầu mỉm cười với Vân Thư và Mặc Mặc " ta tiễn bọn họ, lập tức sẽ quay lại, Mặc Mặc người đàn tiếp đi, nghe rất êm tai"

" Hào, chúng ta chờ người trở về!" Vân Thư hồi đáp.

Ra khỏi tầm cung của Vân Thư, biểu tình của Như Mặc liền lạnh lùng " Thanh Liên, ta nghĩ người nên cho ta

lời giải thích, vì sao người quay trở lại?"

" Như Mặc, ta vốn không muốn đi, là người cùng Bắc Dao ép ta không thể không đi"

" Vậy người còn trở về làm cái gì?" Như Mặc lại ngữ thanh trầm thấp vài phần.

" Như Mặc, Bắc Dao, coi như là ta ích kỷ, ta không muốn một ngày nào đó bị Bảo Bảo hận, các người có hiểu không? trong lòng Bảo Bảo, ta rất quan trọng nhưng các người còn quan trọng hơn, các người nhẫn tâm làm cho nàng trở thành mồ côi, lại không có đệ đệ nhưng ta thì không, ta mỗi ngày nhìn nàng cười, nghe nàng nói chờ phụ thân cùng mẫu thân và đệ đệ trở về là ta lại muốn điên lên. Cho nên hiện tại tới phiên ta ép các người, hoặc là không ai rời đi, cùng nhau chết chung, để mặc Bảo Bảo cô đơn một mình chờ đợi, tìm kiếm chúng ta hoặc là các người đi, vận mệnh của Xà tộc và Hỏa Hồ tộc đều ở trên tay các người. Như Mặc người đừng làm ta thất vọng"

Thanh Liên dừng bước, chăm chú nhìn Như Mặc.

" Thanh Liên, chết tiết, cái đó và người không quan hệ, người không cần cùng chịu chết, có hiểu hay không?" Như Mặc mất đi bình tĩnh, túm cổ áo Thanh Liên, đây là lần đầu tiên hắn đối xử với bằng hữu như thế.

" Như Mặc, người nói thật đơn giản, chỉ cần người là cha của Bảo Bảo thì chuyện này có liên quan tới ta. Thời gian không còn nhiều, các người lập tức đi đi, thiên la càng lúc càng gần, dùng một mạng ta để đổi lại hai người các người, vụ làm ăn này không lỗ. Nếu ta lưu lại thì trên thế gian chỉ biết có một đôi tình nhân đau khổ là ta và Bảo Bảo, chúng ta vĩnh viễn không thể gặp nhau nhưng Như Mặc, các người phải kiên trì lưu lại thì mất đi cả ba người, người tự lựa chọn đi"

" Thanh Liên, người rốt cuộc có biết người đang làm gì không?" Như Mặc gần như nghiêng răng mà nói, hắn đã nói rất rõ ràng trước đây, vì cái gì mà Thanh Liên lại khẳng khái quay lại chứ.

" Ta đương nhiên biết ta đang làm cái gì, người không biết phân biệt nặng nhẹ không phải ta mà là các người, hiện tại Tuyết Ưng vương đã đợi bên ngoài, trên đường ta tới đây thì tình cờ gặp hắn, hắn vừa nghe nói người ở đây thì kiên quyết không chịu đi, nghe lời ta khuyên mới ở ngoài cửa đợi. Như Mặc, người hiểu rất rõ nếu người không đi thì Tuyết Ưng vương cũng sẽ ở lại, ta, người và Vân Thư vì tình thân mà sát cánh bên nhau nhưng Tuyết Ưng thì sao? Người ta vì cái gì? Chẳng lẽ người muốn hắn mất mạng sao? Nếu cả bốn vương cùng chết ở đây thì là tai ương cho cả bốn tộc, yêu giới chưa từng yên ổn, phản đông đều có ý đồ đen tối, nếu không phải vì kiêng kỵ năng lực của chúng ta thì đã gây sóng gió, một khi chúng ta chết đi thì hậu quả thế nào, người cần ta nói ra không?"

" Thanh Liên, người lấy thiên hạ để áp chế ta? Thanh âm Như Mặc lạnh như băng nhưng Thanh Liên không hề run sợ.

" Ta không phải lấy thiên hạ áp chế người, ta chỉ là nói cho người biết tình thế, người có thể ích kỷ ở lại, cùng con trai và Vân Thư chết ở đây nhưng người đừng mong ta sẽ nghe lời người mà rời đi, đương nhiên càng không thể trông cậy Tuyết Ưng vương sẽ không vì người mà bị liên lụy, bởi vì hắn sẽ không có khả năng rời đi, hoặc là mọi người cùng chết, hoặc là chỉ có ta, Vân Thư và Mặc Mặc, lựa chọn thế nào thì người tự quyết định đi"

Thanh Liên nói xong liền vẫn không nhúc nhích, nhìn Như Mặc cùng Bắc Dao Quang.

Tầm mắt ba người giao nhau, không ai chịu nhường ai, cứ vậy cho đến khi nghĩ đối phương bị mình nhìn mà hóa đá thì Như Mặc đã lùi một bước. Thanh Liên nói đúng, hắn không sợ chết, Dao Quang cũng vậy nhưng hắn không thể vì chuyện riêng mà làm liên lụy đến các yêu tộc khác, càng không thể để Tuyết Ưng vương vì hắn mà chết chung, lúc đầu hắn nghĩ Thanh Liên sẽ nghe theo sắp xếp của hắn vì Thanh Liên yêu Bảo Bảo, đem nữ nhân giao cho hắn thì sẽ yên tâm.

Lại không nghĩ rằng, Thanh Liên vì quá yêu Bảo Bảo mà không muốn nàng đau khổ vì mất đi người thân, chẳng những quay lại còn ép hắn cùng Bắc Dao Quang phải rời đi, Vân Thư nói đúng, thế gian này còn ai trí tuệ và mưu kế bằng Thanh Liên.

Bây giờ hắn và Bắc Dao Quang chỉ có một lựa chọn duy nhất là phải rời đi.

" Thanh Liên, ngươi đây là tội gì? Ngươi một người rất đáng thương!" Bắc Dao Quang đương nhiên hiểu nỗi khổ tâm của Thanh Liên, một mình hấn ở lại đây chịu chết, bọn họ sao nhẫn tâm cho được

Vân Thư cùng Mặc Mặc tốt xấu gì trên đường xuống hoàng tuyền còn có nhau, nàng và Như Mặc có chết thì cũng có đôi mà Thanh Liên thì cô độc một mình. Bắc Dao Quang vừa nghĩ tới thì nước mắt đã tuôn ra.

" Bắc Dao, đây là ta tự nguyện, sau khi ta hạ quyết định thì thấy trong lòng thoải mái hơn nhiều, tha thứ cho sự ích kỷ của ta, Bảo Bảo sẽ vĩnh viễn nhớ tới ta, ta không muốn làm nàng hận, ta chỉ muốn được nàng yêu, trong lòng ta cũng tràn đầy tình cảm của nàng, hình bóng của ta, từ mấy ngàn năm qua, ta chưa từng có cảm giác thỏa mãn như vậy, cho nên chết không đáng sợ, đáng sợ nhất là giấu diếm người mình yêu, tha thứ cho ta vì đem sự thống khổ này giao lại cho các người"

Thanh Liên mỉm cười, gió thổi mái tóc hấn bay, hình ảnh tuấn mỹ của hấn càng thêm xuất trần.

Bắc Dao Quang rót cuộc nhện không được, tiến lên ôm lấy Thanh Liên, Như Mặc cũng ảm đạm nhìn Dao Quang ôm Thanh Liên khóc " Thanh Liên, ngươi..."

" Như Mặc, ta biết ngươi muốn nói cái gì, đừng nói nữa! Đừng tăng thêm gánh nặng cho ta, ta hiện tại tâm tình rất tốt nên các người cũng phải cười. Thời gian không còn nhiều, Tuyết Ưng vương đang chờ bên ngoài, nếu các người không đi thì chắc hấn sẽ xông vào, khi đó sẽ không giấu được Vân Thư, khi đó ngay cả ta cũng không thể ở lại, để hai người bọn họ ở lại đây chịu chết, người có thể làm được sao"

Thanh Liên vừa nói, vừa nhẹ nhàng nâng Bắc Dao Quang " Bắc Dao, ngươi là nhạc mẫu của ta lại ôm con rề khóc như thế sẽ làm Như Mặc ghen tỵ, ta không sao, có lẽ vận khí của ta tốt, thiên đình tới phút cuối sẽ thu thiên la lại, đến lúc đó ngươi nhất định phải gả con gái cho ta"

Ai cũng biết thiên la đã buông thì trừ phi sinh linh chết hết hoặc bị phá, nếu không sẽ không thu về được, Thanh Liên nói như vậy chỉ để an ủi nàng, Bắc Dao Quang nước mắt càng nhiều, Như Mặc ôm lấy nàng "Dao Quang, chúng ta đi, Thanh Liên, bảo trọng"

" Các người bảo trọng!" Thanh Liên hơi hơi gật đầu.

Thanh Liên đứng yên nhìn Như Mặc và Bắc Dao Quang rời đi.

Sau đó không lâu lại nhìn thấy một đôi cánh trắng to lớn ở trên không, trên lưng nó là hai cái thân ảnh nho nhỏ, đúng là Như Mặc và Bắc Dao Quang, nhìn thấy họ đi xa, Thanh Liên thở một hơi nhẹ nhõm, khom lưng, tiễn bước bọn họ.

Thực ra, hấn sợ Như Mặc kiên quyết rời đi, khi đó tất cả sẽ chết cùng nhau, nhưng lúc này Như Mặc đã bị hấn ép rời đi, kế hoạch đã hoàn thành một nửa, tiếp theo là cùng tồn vong với Vân Thư và Mặc Mặc.

Chương 62

Sửa sang lại vật áo đã bị Như Mặc làm nhăn, Thanh Liên cố gắng bình ổn cảm xúc, sau khi cảm thấy không có sơ hở mới chậm rãi đi vào trong.

Đi vào tấm cung của Vân Thư thì thấy chỉ có một mình hấn, không thấy Mặc Mặc đâu, ngạc nhiên hỏi " Mặc Mặc đâu, sao chỉ có một mình ngươi ở đây?"

"Ta nói hấn đi làm tuyết lộ canh" Vân Thư mỉm cười, chỉ vào chiếc ghế cách đó không xa " Thanh Liên ngồi đi, Như Mặc và Bắc Dao phu nhân đã đi rồi?"

Thanh Liên gật gù đầu, " Đúng vậy! Như Mặc dặn dò ta phải chiều cố tốt cho người?"

"Còn bao nhiêu thời gian nữa?" Vân Thư không để ý sự trả lời qua loa của Thanh Liên, tiếp tục truy vấn.

Thanh Liên ngẩn ngơ, có chút mơ hồ, " Cái gì còn có bao lâu thời gian?"

" Thanh Liên, người đừng giả bộ hồ đồ với ta, tuy rằng pháp lực của ta đã hoàn toàn biến mất nhưng người đừng quên nơi này dù sao cũng là Tước Hoàng sơn, người nghĩa có chuyện gì có thể qua mắt được ta sao? Thiên đình sẽ áp dụng thủ đoạn gì để đối phó với ta, trong lòng ta ít nhiều gì cũng đoán được, người nói đi, chúng ta còn bao nhiêu thời gian nữa?"

Vân Thư vẻ mặt nghiêm túc nhưng không có sự sợ hãi hay kích động, chỉ đơn thuần là nói chuyện.

"Người biết khi nào?"

Thanh Liên nhìn bộ dạng đó của hắn, biết sự tình đã không thể giấu được nữa, hắn và Như Mặc một lòng che giấu Vân Thư không ngờ hắn là một người thông minh, đã sớm biết tất cả cho nên lúc trước mới hỗ trợ hắn ép Như Mặc và Bắc Dao Quang rời đi, như vậy tiếp theo hắn sẽ dùng biện pháp gì với mình đây?

"Ngay từ khi người tới đây lần đầu tiên" Vân Thư lại hỏi tiếp " chúng ta còn bao nhiêu thời gian?"

" Không đến một ngày!"

Thanh Liên cứng ngắc hồi đáp, nếu hắn đã biết thì cũng không cần phải giấu nữa, nhưng nếu Vân Thư muốn hắn đi thì tuyệt đối không có khả năng.

" Phải không?"Vân Thư chậm rãi lên tiến, tựa như không phải hỏi Thanh Liên cũng không phải nói với chính mình, mà giống như một câu trần thuật.

" Vân Thư, mặc kệ người có ý định gì, nếu ta đã thay Như Mặc ở lại thì ta sẽ không rời đi, cho nên nếu người có tính toán gì thì không cần lãng phí tinh lực, hãy ngủ một giấc thật ngon còn tốt hơn"

Thanh Liên mặc kệ hắn trong đầu tính thế nào, tóm lại đừng nghĩ muốn đuổi ta đi"

"Ta còn có thể tính toán được gì? Hiện giờ dù ta có muốn người đi, người cũng không thể đi được, thiên la chắc chỉ khoảng nửa ngày nữa là sẽ bao trùm toàn bộ Tước Hoàng sơn, chúng ta căn bản không còn thời gian, bọn họ đã quyết ý muốn ta chết, cho nên trừ bỏ chết thì không còn cách nào khác. Nhưng mà Thanh Liên, người một mình cô độc lại bị liên lụy vào chuyện này, người cam lòng sao?"

Vân Thư lại mỉm cười nhìn Thanh Liên, vẻ mặt mang theo mấy phần tàn nhẫn mà Thanh Liên không nghĩ sẽ nhìn thấy ở Vân Thư cao quý, không biết sự tàn nhẫn kia là dành cho thiên đình hay đối với hắn. Tóm lại về mặt đó làm cho Thanh Liên cảm thấy bất an, tựa hồ như Vân Thư có tính toán kinh thiên động địa gì đó mà không cho hắn biết.

" Không có, ta không có một chút không cam lòng! Đây là ta chính mình lựa chọn, ta chưa bao giờ hối hận vì chọn lựa của mình" Thanh Liên chỉ biết kiên định ý chí để đáp lại Vân Thư

"Tốt lắm, vậy chúng ta cùng nhau chết chung đi". Vân Thư vừa nói, vừa đứng dậy, Thanh Liên vội vàng tiến lên dìu hắn, vừa mới đụng phải Vân Thư thì cảm giác toàn thân tê dại, chưa kịp kháng cự thì đã ngã xuống đất, trong lúc đó Thanh Liên thấy ở phía dưới nhụy tháp của Vân Thư là đôi mắt đầy lo lắng của Mặc Mặc.

Thanh Liên lúc này mới ý thức được cảm giác bất an là từ đâu mà đến, Mặc Mặc quan tâm thân thể Vân Thư vô cùng, ngay khi hắn và Như Mặc, Bắc Dao Quang cùng có mặt ở đây, muốn hắn đi làm một bát tuyệt lộ canh cũng phải mất một phen thuyết phục thì làm sao lúc này hắn có thể để Vân Thư ở một mình mà bỏ đi làm tuyệt lộ canh chứ.

Đều do hắn bất cẩn, không suy nghĩ sâu xa, không cần nghĩ cũng biết Vân Thư không muốn hắn và Mặc Mặc bị tổn thương nên tính toán để tiến bước hắn và Mặc Mặc, còn lại một mình Vân Thư ở lại chờ chết.

Trong lòng lo lắng như lửa đốt, nhưng lại không thể nói được chỉ có thể dùng ánh mắt nhìn chằm chằm Vân Thư, làm cho hắn suy nghĩ lại, không nên làm thế nhưng Vân Thư không để ý, chậm rãi ngồi xuống, kéo Mặc Mặc từ dưới nhụy tháp ra, chỉ một động tác như vậy cũng muốn tiêu hao hết khí lực của hắn.

Đặt hai người bọn họ nằm song song nhau, trong mắt của Vân Thư thanh nhã, quý phái tràn ngập sự quyết tuyệt " đây là phân thân thuật bí mật của bộ tộc Khổng Tước ta, chỉ khi chúng ta đã mất toàn bộ pháp lực thì

mới có thể sử dụng, ta không nắm chắc có thể đối phó được với Như Mặc và Bắc Dao phu nhân hay không, cũng may Thanh Liên người đã thuận lợi ép bọn họ rời đi, ta trước là lừa Mặc Mặc, sau tới phiên người, ta biết các người quan tâm ta, không phục, muốn nói chuyện có phải không? nhưng đây là chuyện của ta và thiên đình, ân oán với người nọ, không thể để người vô tội như các người liên lụy. Cho nên hãy đi thôi, nơi này để một mình ta ở lại là được"

Thanh Liên cùng Mặc Mặc dùng hết khí lực cũng không thể mở miệng, chứ đừng nói là ngăn cản Vân Thư, chỉ có thể dùng mắt nhìn hẩn.

Vân Thư đưa tay vuốt ve gương mặt của Mặc Mặc" vật nhỏ, ta biết người một lòng yêu ta, cũng biết người muốn cùng ta chết chứ không muốn sống một mình nhưng quá khứ của ta rất nặng nề, ta không muốn người phải gánh chịu cùng ta, người còn trẻ, sẽ có một ngày quên hết mọi thứ, tha thứ ta đến phút cuối vẫn không suy nghĩ cho người, người nhất định phải sống thật tốt, đừng làm cho Như Mặc và Bắc Dao lo lắng, người vĩnh viễn ở trong lòng ta, cho tới giờ ta chưa từng nói với người ba từ kia, hôm nay ta sẽ nói cho người nghe"

Nhẹ nhàng cúi xuống, vừa hôn lên tai hẩn vừa nói ra ba từ mà những người yêu nhau từ xưa tới nay đều muốn nói ra, đều muốn được nghe. Nếu là trước kia thì Mặc Mặc sẽ vui sướng đến phát điên nhưng lúc này lại là hai hàng nước mắt tuôn trào.

Thanh Liên ánh mắt cũng chất chứa tâm sự, chết tiệt, là do hẩn sơ suất, trong lòng âm thầm nói " Vân Thư, không cần như vậy".Đáng tiếc hẩn không nghe, mà cho dù có nghe hẩn cũng sẽ không thay đổi ý định.

" Thanh Liên, ta đem bảo bối cả đời ta giao cho người, Thiên Hạ túy này chỉ có tác dụng khoảng nửa ngày, nhưng bao nhiêu đó cũng đủ cho ta đem các người đưa đến nơi an toàn, không cần quay lại đây, ta muốn các người nhớ kỹ Tước Hoàng sơn vĩnh viễn xinh đẹp chứ không phải là cảnh tan hoang."

Vân Thư nói xong, tập trung khí lực hướng lên không trung vỗ nhẹ tay một cái, nháy mắt đã thấy một khổng tước toàn thân màu hồng bay vào, tao nhã hạ xuống trước mặt Vân Thư.

"Đưa bọn họ đến Xà tộc, dọc đường không được dừng lại, bảo hộ bọn họ an toàn" Vân Thư ngắn gọn ra lệnh

Khổng tước xinh đẹp không trả lời, chỉ tao nhã nhấc đôi cánh lên xem như là đáp lễ.

Đây cũng không phải lần đầu tiên Thanh Liên nhìn thấy chân thân của bộ tộc Khổng Tước, hình thể tuy không lớn bằng đế vương chốn không trung là Tuyết Ưng tộc nhưng căn bản cũng không nhỏ, cũng đừng xem thường bộ móng vuốt nhỏ và đôi cánh nhìn hoa lệ kia, nên biết cặp móng vuốt đó khi quắp đồ vật nào rồi thì trừ khi nó chủ động buông ra, nếu không, cho dù nó chết cũng đừng mong gỡ được cặp móng vuốt đó.

Đôi cánh hoa lệ cũng có thể chở được sức nặng ngàn cân, cho nên nói cách khác, khổng tước này đủ khả năng chở hẩn và Mặc Mặc, đưa đến nơi bọn họ muốn tới.

Thanh Liên không thể ngờ Vân Thư lại làm vậy, Như Mặc nói toàn bộ người ở Tước Hoàng sơn đã được sơ tán, hẩn lại quên nếu không được Tước vương ngầm đồng ý thì những người kia sao có thể nghe lời hẩn chứ.

Càng sai hơn là, thân là Tước vương, Vân Thư đương nhiên sẽ có một thuộc hạ trung thành bên cạnh, cho nên trong tình huống như hiện nay, Thanh Liên và Mặc Mặc không thể làm gì hơn mà chỉ có thể tùy cho Vân Thư an bài.

Đôi móng vuốt cứng rắn mà lạnh như băng đâm vào đầu vai Thanh Liên và Mặc Mặc, khóa lại xương bả vai của bọn họ, bởi vì Vân Thư hạ Thiên Hạ túy cho nên bọn họ không có cảm giác đau đớn hay bị đổ máu nhưng vẫn cảm giác được có một lực lượng mạnh mẽ xuyên qua, đây chính là Khóa Tiên thảo của tộc Khổng Tước, cho dù thần tiên bị bắt trúng thì cũng không thể phá giải.

Thân hình đã lơ lửng trên không, trơ mắt nhìn thân ảnh tuyết trắng của Vân Thư, ngay sau đó thì đã bị đưa ra khỏi tầm cung của Vân Thư, hồi lâu đã không còn nhìn thấy bóng dáng của hẩn nữa. Thanh Liên biết Mặc Mặc đang đau đến tâm tê phế liệt, loại cảm giác này hẩn đã trải qua thì sao không hiểu được.

Nhưng hắn không làm được gì, cái gì cũng không giúp được, vận dụng pháp lực thể nào cũng không có tác dụng, thậm chí ngay cả nói chuyện cũng không được, chưa có lúc nào Thanh Liên thấy mình thất bại như bây giờ.

Khi sắp bay ra khỏi Tước Hoàng sơn, Khổng Tước đột nhiên dừng lại làm cho Thanh Liên và Mặc Mặc mừng thầm, nghĩ là nó luyện tiếu chủ nhân, sẽ quay trở lại.

Không ngờ nó chỉ quay đầu nhìn Tước Hoàng sơn lần cuối, sau đó tiếp tục bay thẳng về phía trước.

Một cái quay đầu nhìn lại kia cũng đủ cho Thanh Liên nhìn thấy thiên la đang lan tràn rất nhanh, căn cứ tốc độ này thì không tới nửa ngày sẽ bao trùm toàn bộ Tước Hoàng sơn, Vân Thư hắn sẽ...

Thanh Liên yên lặng nhắm mắt lại, chỉ có làm như thế mới làm cho hắn cảm thấy bớt lo lắng và khó chịu.

° ° °

" Người lập lại lần nữa, Thanh Liên không có trở về?" Bảo Bảo nheo mắt, hơi thở tràn đầy nguy hiểm.

Đáng thương cho vị phụ cùng bị nàng nắm cổ áo, vì không thở được mà mặt mày đỏ bừng, chỉ có thể gật đầu " Hồ vương đại nhân thực sự không có về đây"

" Không có khả năng, ta rõ ràng tự mình tiễn hắn ra khỏi Xà sơn, hắn đi trước ta một ngày, không có khả năng đến giờ còn chưa về, người nói, có phải các trưởng lão lại buộc hắn đi tu luyện không? nếu không nói, ta liền lột da hồ ly của người ra làm giày"

Bảo Bảo vừa tức lại vừa giận, Thanh Liên đi được một ngày thì nàng tâm thần bất an, rốt cuộc quyết định lấy cớ là đến nhổ trộm Vân Liên hoa để đến Hỏa Hồ tộc nhìn trộm Thanh Liên một cái, ai ngờ tìm khắp nơi cũng không thấy bóng dáng hắn, cho nên nhìn không được mà bắt một phụ cùng để tra hỏi.

Không ngờ lại nhận được đáp án ngoài mong đợi, Thanh Liên căn bản không về đây, như vậy hắn đi đâu?

Chẳng lẽ lại đến Tước Hoàng sơn để cầu phụ thân và mẫu thân?

Quả nhiên là phụ thân và mẫu thân không có đáp ứng lời cầu hôn của hắn, hắn sợ nàng thương tâm nên mới giấu nàng sao?

Suy nghĩ lung tung, Bảo Bảo không tự chủ mà gia tăng lực trên tay, nhìn thấy vị phụ cùng kia sắp bị bóp chết những người bên cạnh rốt cuộc nhìn không được nữa mà lên tiếng cầu tình " nữ vương bệ hạ, người đừng nóng vội, chúng ta thực sự không nhìn thấy Hồ vương đại nhân trở về, hội trưởng lão đã sớm bị giải tán, các trưởng lão đã từ chức, nếu người không buông hắn ra thì hắn thực sự sẽ vì hít thở không thông mà chết"

Nghe vậy, Bảo Bảo lập tức buông tay " nếu để ta biết các người dám lừa gạt ta, ta nhất định sẽ lột da các người. Hừ"

Bảo Bảo vội xông cửa chạy ra ngoài, đi tới những nơi Thanh Liên có thể sẽ đi qua, tìm kiếm một lần nữa, ngay cả địa cung, nơi nàng lần đầu gặp hắn cũng không tìm được, lúc này nàng mới tin Thanh Liên không có ở trong Hỏa Hồ tộc, như vậy rất có khả năng hắn đến Tước Hoàng sơn tìm phụ thân và mẫu thân.

Lúc trước nàng không dám đi theo vì nghĩ Thanh Liên đi cầu thân, nếu nàng cũng đi cùng thì không hay lắm, bây giờ Thanh Liên bị từ chối, phụ thân và mẫu thân không đồng ý thì chắc trong lòng Thanh Liên rất khó chịu, nàng là nhân vật chính, sao có thể để một mình hắn chiến đấu được.

Rút rề, xấu hổ gì đó đều quên hết đi, nàng quyết định sẽ đến Tước Hoàng sơn, nàng muốn cho phụ thân và mẫu thân biết cuộc đời này nàng chỉ muốn một người duy nhất là Thanh Liên.

Quyết ý, Bảo Bảo lập tức đến một nơi vắng vẻ, triệu hồi Ảnh Nhiên.

Rất nhanh, Ảnh Nhiên đã xuất hiện.

Vừa thấy vẻ mặt lo lắng của Bảo Bảo liền lên tiếng hỏi " chủ nhân sao lại sốt ruột như vậy, đã xảy ra chuyện lớn gì sao?"

" Ảnh Nhiên, mau đưa ta đến Tước Hoàng sơn, Thanh Liên hướng phụ thân ta cầu thân nhưng phụ thân ta không đồng ý, ta phải đến đó", Bảo Bảo nôn nóng nói, nàng không muốn chậm trễ hơn nữa.

"Dạ" đôi cánh đen to lớn lập tức vươn ra, Bảo Bảo liền nhấc thân mình rơi xuống trên lưng nàng, giây tiếp theo đã thấy một thân ưng thật lớn bay lên trời, nhanh chóng lặn trong tầng mây, hướng về Tước Hoàng sơn thẳng tiến.

Ngay lúc đó, Khổng Tước mang theo Thanh Liên và Mặc Mặc cũng từ trong tầng mây mà bay ra, thẳng về phía Xà tộc, hai bên chỉ vì sai lệch một chút mà bỏ lỡ nhau.

Cũng vì vậy khi Bắc Dao Quang và Như Mặc trở lại Xà tộc không nhìn thấy Bảo Bảo, Thanh nhi và Tóc Đen thì vui mừng vì mấy chục năm rồi mới gặp lại chủ nhân, đồng thanh trả lời chuyện của Bảo Bảo " tiểu chủ đến Hỏa Hồ tộc"

" Cái gì, đi Hỏa Hồ tộc?" Bắc Dao Quang la lên thất thanh.

" Đúng vậy, Hồ vương đại nhân vừa đi được một ngày thì tiểu chủ không đợi được nữa, vì nhung nhớ và cũng vì chuẩn bị sắp xếp chỗ ở cho hần mà đến Hỏa Hồ tộc hái trộm Vân Liên hoa, chúng ta cũng biết đó chỉ là cái cớ mà chủ yếu là tiểu chủ muốn gặp Thanh Liên vương, toàn tộc bây giờ đều biết tiểu chủ thích Thanh Liên vương, cho nên chúng ta cũng không ngăn cản hần, phu nhân, có chuyện gì sao?"

Thanh nhi thấy sắc mặt của Bắc Dao Quang và Như Mặc thì vội lo lắng hỏi.

" Đáng chết!" Như Mặc luôn luôn nho nhã lần này cũng phải buộc miệng chửi thề, liếc mắt nhìn Bắc Dao Quang và Tuyết Ưng vương " Tuyết Ưng, người cũng nghe rồi đó, Bảo nha đầu đến Hỏa Hồ tộc mà Thanh Liên hiện đang ở Tước Hoàng sơn, Bảo Bảo không tìm thấy người chắc chắn sẽ đến Tước Hoàng sơn tìm hần, lúc này nàng đến đó thì không cần ta nói ra các người cũng biết tình huống nguy hiểm thế nào, chưa nói tới sinh tử của Mặc Mặc, nếu Bảo Bảo xảy ra chuyện ngoài ý muốn, sau này người..."

Trên mặt Tuyết Ưng vương cũng hiện sự lo lắng " Như Mặc, người đừng vội, bình tĩnh một chút, Bảo Bảo pháp lực thấp, đạo hạnh cũng mỏng, cho dù dốc toàn lực thì muốn đến Tước Hoàng sơn cũng phải mất một ngày, Thanh nhi, Bảo Bảo đi Hỏa Hồ tộc bao lâu rồi?"

" Ưng Vương đại nhân, đi mới một ngày, tính thời gian thì lúc này đến Hỏa Hồ tộc chỉ mới được nửa ngày"

"Ta đi ngăn cản nàng chắc vẫn kịp " Tuyết Ưng vương quyết định thật nhanh.

"Chúng ta đi với người"

Bắc Dao Quang thân là mẹ, nàng làm sao có thể yên tâm ở nơi này chờ tin tức, trên đường trở về, vì chuyện của Thanh Liên, Mặc Mặc và Vân Thư mà nàng đã khóc từ Tước Hoàng sơn cho tới đây, vất vả lắm mới về tới nhà thì lại nghe tin Bảo Bảo có thể sẽ đi Tước Hoàng sơn, nàng làm sao có thể bình tĩnh được nữa. Nếu cả hai đứa con đều gặp chuyện không may thì nàng cũng không thể nào sống nổi.

Tuyết ưng vương có chút chần chờ nhìn nàng, Như Mặc quả quyết nói " Tuyết Ưng, đừng chần chờ, người để chúng ta ở lại, chúng ta cũng không yên lòng, chi bằng cùng đi đi. Thanh nhi, người lập tức đến Hỏa Hồ tộc nhìn xem Bảo Bảo còn ở đó không, nếu có thì thật tốt, lập tức mang nàng trở về, còn chúng ta sẽ đuổi theo nàng"

" Được rồi, hiện giờ cũng chỉ có thể làm như thế" thực sự không còn cách nào khác, Tuyết Ưng vương cũng đồng ý.

Kết quả hai người Như Mặc và Bắc Dao Quang vừa quay về nhà chưa được bao lâu đã phải rời đi.

Bọn họ làm sao dự đoán được Bảo Bảo hiện giờ cũng không phải dựa vào pháp lực của mình để bay mà nhờ vào Ảnh Nhiên có tốc độ cũng không chậm hơn Tuyết Ưng vương bao nhiêu, cho nên bọn họ dù dùng hết

toàn lực cũng không đuổi kịp.

Mà bọn họ cũng không gặp được Khổng Tước mang theo Thanh Liên và Mặc Mặc đến Xà tộc, cho nên lại bỏ lỡ lẫn nhau.

Đưa Thanh Liên và Mặc Mặc an toàn đến Xà tộc xong, Khổng Tước đã hoàn thành nhiệm vụ liền bay đi.

Mà Thanh Liên và Mặc Mặc vừa bị ném xuống thì nghe tiếng kinh hô của Thanh Nhi và Tóc Đen.

" Mặc Mặc tiểu chủ, Hồ vương đại nhân các người sao lại ở cùng một chỗ, có gặp Bảo Bảo tiểu chủ hay không? nàng đến Tước Hoàng sơn tìm Hồ vương đại nhân, một khắc trước chủ nhân và phu nhân cũng cùng Tuyết Ưng vương đại nhân đuổi theo nàng". Thanh Nhi nói một hơi rồi mới phát hiện sự tình có điều không đúng, bởi vì Mặc Mặc tiểu chủ và Hồ vương đại nhân không có nhúc nhích, cũng không lên tiếng, càng làm cho hấn sốt ruột hơn, không biết ai âm toán bọn họ, không biết nên làm cách nào để giải cứu. Chủ nhân cùng phu nhân vừa mới rời đi, bản thân hấn pháp lực lại kém, có muốn đuổi theo cũng không kịp

Thanh Nhi nói xong làm cho Mặc Mặc và Thanh Liên lo lắng, hoảng hốt, nhất là Thanh Liên, cảm giác như đất trời quay cuồng, vũ trụ sụp đổ.

Bảo Bảo lại đi Tước Hoàng sơn.

Chương 63

THẦN ĐIỆN NHẬN THỨC TỶ TỶ

Bảo Bảo ngồi trên lưng Ảnh Nhiên là lòng lo lắng, đứng ngồi không yên, chỉ sợ mình đến chậm thì không biết Thanh Liên sẽ như thế nào? Nàng đương nhiên tin tưởng phụ thân và mẫu thân sẽ không có hành động quá đáng gì đối với Thanh Liên nhưng nếu bọn họ phản đối chuyện hôn sự thì chắc chắn sắc mặt cũng không tốt đẹp gì.

Thanh Liên hi vọng phụ thân và mẫu thân sẽ hồi tâm chuyển ý sao?

Bảo Bảo càng nghĩ càng cảm thấy đau lòng, nàng nên cùng hấn đi Tước Hoàng sơn, sao lại để một mình Thanh Liên đến đó chứ? Biết rõ phụ thân và mẫu thân vì chuyện của Mặc Mặc và Tước vương mà bất an đến cực điểm, giờ lại thêm chuyện của nàng và Thanh Liên, nguyên nhân chủ yếu để bọn họ phản đối chính là sợ nàng và Thanh Liên cũng bị thiên đình trừng phạt.

Bảo Bảo miên man suy nghĩ, tâm thần không yên cũng làm ảnh hưởng tới Ảnh Nhiên, cho nên nàng càng dốc hết toàn lực bay nhanh hơn, trước khi bị Bảo Bảo triệu hồi, tinh thần của nàng bị một trận đả kích lớn nhưng nàng không ngờ Bảo Bảo lại biến thành bộ dạng như vậy, nếu đến Tước Hoàng sơn nhanh hơn một chút, có thể làm Bảo Bảo thấy an tâm hơn thì nàng cũng sẽ cố hết sức.

Các nàng nào đâu biết Tuyết Ưng vương cùng Như Mặc một đường đuổi theo vẫn không thấy bóng dáng các nàng đâu thì lo lắng, nóng lòng như lửa đốt.

Một lúc sau đã nhìn thấy Tước Hoàng sơn, nhưng có cảm giác có gì đó không thích hợp, dù sao đạo hạnh của Ảnh Nhiên cũng cao hơn Bảo Bảo nên lập tức dừng lại ở bên ngoài.

" Ảnh Nhiên, làm sao vậy? Có cái gì không đúng sao?" Bảo Bảo thấy nàng dừng lại còn mang theo sự đề phòng và sợ hãi thì không khỏi ngạc nhiên.

" Tiểu chủ, người có nhìn thấy vàng hào quang màu vàng bên ngoài Tước Hoàng sơn hay không?" Ảnh Nhiên không biết là Bảo Bảo có thể nhìn thấy hay không

Bảo Bảo ngưng thần nhìn lại, trong cơ thể có Hỏa Hồ Thánh Châu của Hỏa Hồ Thanh Liên, hơn nữa lại tập trung tinh thần nên nhìn ra " ta nhìn thấy, hai phiến hình tròn ánh sáng vàng chói kia là v6a5t gì vậy?"

" Tiểu chủ, ta cũng không rõ, nhưng trên kim quang còn có bạch khí lượn lờ, vừa nhìn thì biết là bảo khí tiên

gia, dường như giống như thiên la nổi danh là thần binh của thiên giới"

Ảnh Nhiên bởi vì màu lông đen mà bao nhiêu năm qua vẫn bị đồng loại bài xích và xem thường, hơn nữa nàng cũng ít khi ra ngoài cho nên đối với người và việc bên ngoài đều biết rất ít, chuyện của thiên đình lại càng ít hơn, lúc này trả lời cho Bảo Bảo, nàng cũng không dám khẳng định.

Bảo Bảo vừa nghe tới thiên la thì ánh mắt càng thêm âm đạm, tuy rằng nàng chưa từng nhìn thấy nhưng cũng đã nghe phụ thân nói qua đương nhiên là biết nó lợi hại đến mức nào, thiên la buông xuống, chưa từng có sinh mạng nào có cơ hội sống sót, giờ phút này nó lại đang bao trùm lên toàn bộ Tước Hoàng sơn, như vậy phụ thân, mẫu thân, còn có Thanh Liên và Mặc Mặc, bọn họ thế nào?

Bọn họ còn ở trong cung của Tước vương đại nhân, như vậy chẳng phải sẽ gặp nguy hiểm sao?

" Ảnh Nhiên, cha ta cha cùng mẫu thân, còn có Thanh Liên đều ở bên trong, ta muốn đi vào!" Bảo Bảo lập tức hét lớn.

" Không được, tiểu chủ, người nhìn xem, thiên la còn cách mặt đất chưa tới một trượng, lúc này đi vào thì không thể ra. Rất nguy hiểm, Ảnh Nhiên không thể để người vào đó" Ảnh Nhiên chẳng những không đồng ý mà còn bay ngược trở về.

Bảo Bảo lập tức lớn tiếng nói," Ảnh Nhiên, ta là chủ nhân của người, ta lệnh cho người dừng lại, chết tiệt, người có biết hay không, tất cả thân nhân của ta cùng người ta yêu đều ở bên trong, ta làm sao có thể không vào đó tìm bọn họ? Có lẽ bọn họ còn chưa biết có thứ đồ ác độc đang phủ xuống, ta phải nhanh vào đó nói cho bọn họ biết để bọn họ chạy trốn, cho dù chạy không được thì ta cũng muốn cùng bọn họ chết chung một chỗ"

Ảnh Nhiên dừng lại " tiểu chủ, có lẽ Xà quân đại nhân cùng Hồ vương đại nhân đã sớm rời đi. Người nghĩ xem, ngay cả đạo hạnh thấp như ta còn nhìn ra được, huống chi là Xà quân đại nhân có công lực gần vạn năm, trong Tước Hoàng sơn nhất định không còn tinh linh nào"

Ảnh Nhiên nói đúng, chính xác là Tước Hoàng sơn không còn tinh linh nào, ngoài trừ Tước vương Vân Thư.

Nhưng có câu gặp chuyện ắt sẽ bị loạn, Bảo Bảo cho dù thừa nhận Ảnh Nhiên nói có phần đúng nhưng không có chân chính nhìn thấy Như Mặc cùng Bắc Dao Quang, chỉ vài câu của Ảnh Nhiên cũng không đủ để nàng thay đổi ý định.

" Ảnh Nhiên, người ở bên ngoài chờ ta, ta vào xem, nếu phụ thân bọn họ ở bên trong, ta nhất định phải cùng bọn họ đi ra hoặc là cùng chết ở bên trong. Nếu là bọn họ không ở bên trong, người yên tâm, ta sẽ lập tức đi ra, cùng người rời đi nơi này . Tóm lại, ta không vào xem, là sẽ không yên lòng!"

Bảo Bảo hạ quyết định, người cũng rời khỏi lưng của Ảnh Nhiên, ánh mắt kiên định nhìn Ảnh Nhiên làm cho nàng biết hôm nay dù làm thế nào cũng không thể ngăn cản được Bảo Bảo.

" Quên đi, tiểu chủ, đi lên, ta đi vào với người" Ảnh Nhiên bất đắc dĩ nói.

" Không, rất nguy hiểm, nếu ta không kịp đi ra, chẳng phải liên lụy người cũng gặp nguy hiểm sao, ta từ trước không để cho người ta sống yên ổn nhưng từ khi quen biết Thanh Liên, ta đã thay đổi rất nhiều, hiện tại cũng biết vì người khác mà suy nghĩ, người ở bên ngoài chờ ta, nếu sau nửa canh giờ nữa mà ta chưa quay lại, lúc đó người giúp ta quay về Xà tộc báo tin"

Bảo Bảo nói xong người đã bay về phía trước nhưng lại bị Ảnh Nhiên dùng móng vuốt ngăn lại " tiểu chủ, người là chủ nhân của ta, làm người hầu có thể nào để chủ nhân của mình ở lại mà bỏ chạy? hơn nữa tốc độ của ta rất mau, nếu bên trong không còn ai, tiểu chủ và ta sẽ nhanh chóng đi ra, nếu Xà quân đại nhân thực sự có ở trong đó, có thêm ta thì sẽ có thêm một người để giúp sức, tiểu chủ, người đừng lãng phí thời gian, chúng ta đi nhanh về nhanh là được, còn chưa lên?"

Nói xong thì buông móng vuốt ra, Bảo Bảo liền lập tức bay lên lưng nàng" được, Ảnh Nhiên người nói đúng, chúng ta cùng vào đi"

" Dạ, tiểu chủ!"

Hai cánh tăng tốc bay về phía trước, lượn quanh hai vòng trước kim quang trên Tước Hoàng sơn, sau đó liền thu lại hai cánh, cúi người nhanh chóng lách qua khe hở giữa thiên la và mặt đất mà đi vào bên trong.

Khi hai người đi vào bên trong thì cảm giác linh lực trên người đã bị tiêu hao phân nửa, Ảnh Nhiên còn cảm giác được đôi cánh trở nên nặng nề, còn Bảo Bảo vì có Hỏa Hồ Thánh Châu hộ thể nên không ảnh hưởng nhiều nhưng vẫn rất e ngại thiên la.

Bây giờ còn chưa khép lại đã lợi hại như thế, nếu khi đã khép lại thì uy lực không biết kinh hồn đến mức nào, khó trách thiên la buông xuống, tinh linh khó sống.

Nhưng lúc này cũng không phải là thời điểm để nghỉ ngơi, đây là lần đầu tiên nàng đến Tước Hoàng sơn nên cũng không quen thuộc nơi này, ngược lại Ảnh Nhiên vì đã đưa Thanh Liên đến Bán Nhật cung cho nên biết rõ phương hướng, vội bay về phía đó.

" Ảnh Nhiên, trong cơ thể ta có bảo vật hộ thể nên không khó chịu lắm, nhưng người thì khác, mặc dù đạo hạnh cao hơn ta nhưng cũng khó thích ứng với nên này, người nên quay ra bên ngoài chờ ta đi, ta tự mình tìm"

Bảo Bảo cảm giác Ảnh Nhiên bay chậm hơn, hơi thở dồn dập liền biết nàng không thích ứng với nơi này.

" Tiểu chủ, người đừng nhiều lời nữa, tiểu chủ không đi, Ảnh Nhiên cũng sẽ không đi, tiểu chủ nên tập trung khí lực để tìm Xà quân đại nhân và những người khác đi" Ảnh Nhiên kiên trì quyết định của mình.

Bảo Bảo nghe vậy cũng đành tập trung tinh thần chăm chú nhìn chung quanh, bởi vì thiên la buông xuống nên toàn bộ phong cảnh trên Tước Hoàng sơn lúc này đều có màu vàng, ngay cả mặt đất cũng mang một màu vàng nhợt nhạt, còn tỏa ra khí nóng, Bảo Bảo biết đây là do thiên la hấp thu linh khí tiên địa mà thành.

Ảnh Nhiên chờ Bảo Bảo bay thẳng vào Bán Nhật cung đang mở rộng, tìm kiếm một hồi cũng không thấy ai làm cho Bảo Bảo vừa khẩn trương lại vừa cao hứng.

Nhìn tình hình này thì chắc là phụ thân bọn họ đã rời đi, nhưng vẫn muốn đi vào trong xem kỹ một lần nữa, biết đâu phụ thân bọn họ đang bị nhốt ở một nơi khác thì sao.

Rất nhanh một người một ưng đã vào đến Trung Thiên cung nhưng không hề thấy bóng dáng của một ai.

Ảnh Nhiên thở phào " tiểu chủ, xem ra Xà quân đại nhân và Hồ vương đại nhân đã sớm rời đi, Tước Hoàng sơn lúc này đã là vườn không nhà trống, chúng ta cũng phải nhanh rời đi, nếu chậm e là không kịp, khi đó lại là cho Xà quân đại nhân lo lắng cho an nguy của người"

" Ân, ta biết, ! Ảnh Nhiên, người xem, phía sau còn có một đại điện, chúng ta lại không nhìn thấy, đây là gian cuối cùng, chúng ta vào xem thử, nếu không có ai thì chứng minh phụ thân bọn họ đã bình yên vô sự, chúng ta lập tức rời đi". Bảo Bảo vừa mới đồng ý với Ảnh Nhiên thì nhìn thấy phía sau Trung Thiên cung có một kiến trúc không lớn lắm, nhìn như là thần điện, một mình chờ vợ trên đỉnh.

Nơi này nếu gọi là nguy hiểm thì không quá lời chút nào, một cột đá thẳng tắp kéo dài xuống tới dưới, không thấy đáy, bên dưới là khí đen bao phủ mà phía trên cột đá là tòa thần điện, đối diện với Trung Thiên cung.

Bảo Bảo nhìn thấy khí đen thì hoài nghi có phải chỉ cần dùng chút lực là có thể đánh gãy cột đá kia, đến lúc đó thần điện cũng sẽ rơi xuống vực sâu không thấy đáy.

Trực giác cho Bảo Bảo biết bên trong thần điện có người.

Ảnh Nhiên cũng nhìn kia thần điện, trong lòng có cảm giác không tốt, nàng biết là có người ở đó liền lập tức mang Bảo Bảo bay đến trước cửa thần điện.

Bảo Bảo tiến lên vài bước, dùng sức đẩy cánh cửa điện thì một đạo màu đỏ như lửa từ trong bắn ra làm cho Bảo Bảo và Ảnh Nhiên không thể mở mắt, hồi lâu mới thích ứng mà từ từ đi vào.

Phát hiện nơi phát ra ánh sáng đỏ như lửa kia là một mặt gương, quanh thân gắn đầy ngọc thạch màu đỏ, mặt kính có sắc hoàng kim, mà ánh đỏ kia là do những viên ngọc thạch phát ra, lúc này Bảo Bảo và Ảnh Nhiên đã đứng trước gương mới thấy mặt kính hoàng kim kia không phản chiếu thân ảnh của bọn họ, thực sự là một cái gương kỳ quái.

Ngoài trừ cái gương thì trong thần điện không còn đồ vật nào khác, làm cho Ảnh Nhiên và Bảo Bảo ngạc nhiên, chẳng lẽ là các nàng đã sai?

" Có người sao? Phụ thân? Mẫu thân? Thanh Liên? Mặc Mặc? Các người ở trong này sao?" Bảo Bảo vẫn không từ bỏ ý định, cảm giác quen thuộc cho thấy có người thân của nàng ở trong, thần điện này nhất định có gì đó cổ quái.

Ảnh Nhiên ngạc nhiên nhìn Bảo Bảo, thần điện trống rỗng, vừa nhìn là biết ngay nơi này không thể giấu người cũng không nhìn thấy ai, thấy thời gian không còn nhiều, cần phải rời khỏi đây " tiểu chủ, nơi này không có ai, chúng ta không còn nhiều thời gian nữa, đi nhanh thôi"

" Ảnh Nhiên, người không cảm giác được sao, trong điện này rõ ràng có hơi thở, sao lại không có ai?" Bảo Bảo có chút uể oải nhìn Ảnh Nhiên.

" Tiểu chủ, quả thật là không có ai a, nếu không đi thì sẽ không kịp nữa" Mặc kệ là có người hay không, nàng phải mang Bảo Bảo ra ngoài, còn ở lại đây thì chỉ có một con đường chết " đi mau"

Ảnh Nhiên lập tức biến hình thành chim ưng, dùng móng vuốt chụp lấy Bảo Bảo thì đúng lúc này, đột nhiên vang lên một âm thanh yếu ớt " người nào?"

Ảnh Nhiên cùng Bảo Bảo cả kinh, cùng nhìn về chỗ phát ra âm thanh, đó chính là cái gương, hai người lập tức đến bên cạnh, bên trong mặt kính hoàng kim không còn là một chỗ trống rỗng nữa mà là một nam tử áo trắng cao quý, vẻ mặt gầy yếu đang nằm nghiêng trên nhuyễn tháp, sau khi nhìn thấy Bảo Bảo cũng lộ vẻ ngạc nhiên " người là Bắc Dao Bảo Bảo? sao lại ở nơi này? Đi mau"

Bảo Bảo và Ảnh Nhiên khi nhìn thấy nam tử thì đã biết thân phận của hắn, nhất là Bảo Bảo, một trăm năm trước nàng đã nhận thức hơi thở của hắn, khó trách nàng lại có cảm giác quen thuộc " Tước vương đại nhân, thiên la đã sắp bao trùm toàn bộ Tước Hoàng sơn sao người còn ở đây? Cha ta và mẫu thân đâu?"

" Bọn họ đã đi rồi, người cũng đi nhanh đi, một lát nữa sẽ không kịp" Vân Thư không ngờ được Bảo Bảo lại đi vào nơi này, bằng đạo hạnh của nàng sao có thể nhanh đến nơi này như vậy, có lẽ là nhờ Mặc ưng bên cạnh. Đây chính là kiếp số sao?

" Vân Thư điện hạ, ngài không đi sao? Mau rời khỏi gương, có Ảnh Nhiên ở đây, chúng ta nhất định sẽ đi kịp" Bảo Bảo ngây thơ nghĩ rằng Vân Thư đi không kịp nên mới ở nơi này chờ chết, nàng lại không nghĩ hần chính là vương của Khổng Tước tộc, cũng là loài biết bay, cho nên hần ở lại là đã muốn chịu chết.

" Phải đi, ta đã sớm đi rồi, làm sao chờ tới bây giờ, nghe nói người hiện tại là nữ vương của Xà tộc, nữ vương bệ hạ mau đi đi, sau này nhờ người thay ta chiếu cố tốt cho đệ đệ của người". Hần vẫn có chút không bỏ xuống được Mặc Mặc, mà gương mặt trước mắt kia giống y chang vật nhỏ quật cường, trừ bỏ màu mắt, nhưng cho dù màu mắt bọn họ có giống nhau thì hần vẫn phân biệt được.

Bảo Bảo vốn đang định đi, khi nghe hần nhắc tới đệ đệ thì tình ngộ, hiểu rằng Tước vương đại nhân không có đơn giản, hần là người Mặc Mặc yêu, nếu nàng và Thanh Liên phải vĩnh viễn chia cách thì nàng sẽ đau lòng đến tâm tê phế liệt, nên nếu Vân Thư không đi thì người đau lòng, thống khổ sẽ là Mặc Mặc, cho nên nàng quyết định sẽ mang hần đi cùng.

Nếu Vân Thư chết đi thì Mặc Mặc chắc chắn sẽ không thể sống vui vẻ, nói nàng ích kỷ cũng được, nói nàng tùy hứng cũng không sao, từ nhỏ đến lớn tuy rằng nàng luôn tìm cách khi dễ Mặc Mặc nhưng không cho phép người khác làm đệ đệ thân ái của nàng thương tâm, nhất là người Mặc Mặc yêu, nàng càng không cho phép hai người yêu nhau lại là ra chuyện khiến đối phương đau lòng.

Nghĩ xong liền lập tức ôm lấy mặt gương, bay đến cạnh Ảnh Nhiên " Ảnh Nhiên, chúng ta đi"

Vân Thư ở trong kính có chút bất đắc dĩ lại cảm động nói " nữ vương bệ hạ, mau bỏ gương lại, người mang theo nó thì không thể ra khỏi Tước Hoàng sơn này"

" Ai nói? Ta mặc kệ người vì cái gì kiên trì phải ở lại chỗ này chờ chết, nhưng người chết đi thì từ nay về sau Mặc Mặc sẽ không thể sống vui vẻ được, ta không cho phép, cho tới bây giờ chỉ có ta được quyền khi dễ hần, làm cho hần thương tâm, khi nào mới tới lượt người?" Bảo Bảo thật ra cũng lo lắng, nhưng chỉ có thể dùng ngữ khí hung hăng để cả vú lấp miệng em.

Vân Thư đương nhiên hiểu được sự quan tâm của nàng, chính vì như thế hần càng không để nàng bị liên lụy, vì nàng là nữ nhi của Như Mặc, là thê tử của Thanh Liên, lại là tỷ tỷ duy nhất của Mặc Mặc, cho dù nàng vì lý do gì mà đến đây thì hần cũng phải làm cho nàng rời đi.

" Nữ vương bệ hạ, đây là ân oán riêng giữa ta và thiên đình, không muốn làm liên lụy tới người khác, người mau bỏ gương xuống đi. Hiện giờ thân thể ta rất suy yếu, ngay cả biến thân cũng không được, tất cả chỉ dựa vào mặt gương để hấp thụ linh khí của hồng ngọc mới có thể nói chuyện được với người, nếu người nhất quyết mang gương ra khỏi Tước Hoàng sơn thì mặt kính sẽ vỡ vụn thành trăm ngàn miếng, ta cũng sẽ lập tức chết đi, đây là sự thật, nhưng nếu ở lại đây thì ta còn có thể sống thêm một thời gian nữa. Cho nên dù người có cứu ta hay không thì ta cũng không còn chọn lựa nào khác, người nhanh đi đi" Vân Thư cố hết sức để nói, hơi thở cũng hỗn loạn hơn, người của Bắc Dao gia quả nhiên đều rất âm áp, như vậy là đủ.

" Cái gì? Người nói thật?" Bảo Bảo run rẩy hỏi lại.

" Thiên chân vạn xác! Cho nên đừng làm ta trong giây phút cuối này còn phải có lỗi với Mặc Mặc, người mau đi đi, nếu không thực sự sẽ không kịp nữa" Vân Thư dùng sức mờ mắt, ánh mắt tràn đầy nghiêm túc.

Bảo Bảo ôm gương phi thân xuống, rơi xuống trên mặt đất, đúng là ở phía trên của Bán Nhật cung và Trung Thiên cung, Ảnh Nhiên cũng rơi xuống theo bọn họ, toàn thân run run " tiểu chủ, thời gian không còn nhiều, người nhìn xem, thiên la cách mặt đất chỉ là một khe hở nhỏ, nếu chúng ta không đi thì sẽ không kịp nữa"

Bảo Bảo giờ phút này cũng cảm giác được áp lực thật lớn của tiên linh nhưng nhìn Vân Thư giam mình trong ma kính hồng ngọc thì cắn chặt răng " Ảnh Nhiên, người đi đi, ta không đi, ta muốn ở lại đây"

" Không được, tiểu chủ, người đùa giỡn cái gì chứ, đây là chuyện sinh mệnh, không phải là thời điểm để người bốc đồng, đi mau. Người muốn Hồ vương đại nhân phải đau buồn vì người sao?". Ảnh Nhiên rống to làm Bảo Bảo không nhịn được mà cười khổ " Thanh Liên, xem ra lần này người sẽ vì ta mà khóc, đáng tiếc là ta không nhìn thấy. Ảnh Nhiên, ta nói thật, người đi đi, ta không thể để Vân Thư một mình ở lại đây, trong cơ thể ta có Hỏa Hồ Thánh Châu, có thể chống đỡ được một lát, trong lúc đó chúng ta sẽ nghĩ biện pháp để rời khỏi nơi này, người không giống ta, mau đi nhanh đi. Nếu có thấy phụ thân và mẫu thân ta thì nhắn giúp ta một tiếng"

" Tiểu chủ không đi, Ảnh Nhiên cũng không đi!" Ảnh Nhiên nói xong, lại biến thành hình người, vẻ mặt cũng tràn đầy quyết tâm.

" Ảnh Nhiên, người cần gì phải làm vậy, không giấu người, Vân Thư là người mà đệ đệ ta yêu, ta tốt xấu gì cũng là tỷ tỷ của bọn hần, ở lại chỗ này là chuyện nên làm, nhưng người thì khác, người không có liên quan gì, người cần gì phải ở lại đây chịu chết"

" Như thế nào không quan hệ? mệnh của Ảnh Nhiên là do tiểu chủ cứu, tiểu chủ là chủ nhân của ta, mà ta là người hầu của người, chủ nhân phải chờ chết, người hầu sao có thể chạy trốn, ta không đi" Ảnh Nhiên tính tình cũng rất quật cường.

Vân Thư ở trong kính thấy các nàng cãi nhau, cảm thấy mệt mỏi và bất đắc dĩ, cảm động vì sự quan tâm của các nàng nhưng lại thấy áy náy, có lỗi với Mặc Mặc, Như Mặc và Thanh Liên, là hần hại bọn họ mất đi người thân.

" Nữ vương bệ—"

" Gọi ta Bảo Bảo đi! Ta gọi là người là Vân Thư". Bảo Bảo lập tức cắt lời hần, tốt xấu gì cũng là người một

nhà, cần gì phải xưng hô khách sáo như vậy. Huống chi không bao lâu nữa bọn họ đều phải chết, mấy cái xã giao, lễ nghi này càng không cần để ý tới. Nói trong lòng không hối hận là giả nhưng nếu nằng vì sinh mạng của mình mà bỏ lại người yêu của Mặc Mặc ở trong này thì lòng cũng nằng sẽ không yên, nằng tin tưởng, nếu đổi lại là Thanh Liên bị nhốt trong này thì Mặc Mặc cũng sẽ không bỏ hấn ở lại một mình.

"Bảo Bảo, các người hiện tại muốn đi cũng đã không kịp rồi, thiên la chỉ còn nửa canh giờ nữa là sẽ khép lại hoàn toàn, đến lúc đó toàn bộ Tước Hoàng sơn sẽ giống như bị hỏa thiêu, đây vốn là vận mệnh của ta, các người tội gì phải làm thế? Thôi, hiện tại nói gì cũng đã chậm, chúng ta quay về thần điện đi, đó là trung tâm của Tước Hoàng sơn, linh khí rất vượng, có thể ngăn cản được chốc lát"

Vân Thư tuy rằng ở trong kính nhưng tầm nhìn không hề bị trở ngại.

Bảo Bảo lập tức nghe lời, cầm lấy gương rồi cùng Ảnh Nhiên phi thân lên, một lần nữa lại quay lại thần điện, ở nơi vừa mới rời khỏi nhiệt khí bắt đầu tăng cao, từ từ tỏa ra từ mặt đất, làm cho Bảo Bảo cùng Ảnh Nhiên cảm thấy rất không thoải mái.

Một lần nữa tiếng vào thần điện, cảm giác tốt hơn nhiều.

"Vân Thư, người có tính toán đến tới gì mà lừa được cha ta và Mặc Mặc đi?"

Chưa nói tới chuyện Mặc Mặc yêu hấn đến chết đi sống lại, làm sao có thể để hấn ở lại nơi này một mình chờ chết, mà phụ thân và mẫu thân cũng không phải loại người bỏ bạn, lúc này nằng cũng hiểu được vì sao Thanh Liên sau khi từ Tước Hoàng sơn trở về thì không được bình thường, thì ra không phải vì cầu thân không thành mà là vì chuyện của thiên la, hơn nữa cũng không biết nên nói với nằng thế nào về chuyện phụ thân và mẫu thân ở lại nơi này.

Hiện tại có chút khen ngợi Vân Thư, ngay cả hồ ly ngàn năm như Thanh Liên cũng bị hấn đuổi đi, nếu nằng không đến Hỏa Hồ tộc tìm Thanh Liên rồi tới đây thì mãi mãi cũng không biết được chuyện này.

Nghĩ đến đây, trong lòng Bảo Bảo lại thấy bưng bưng lửa giận, mọi người đều muốn hi sinh, bỏ lại một mình nằng sao?

Chết tiệt, hiện tại đổi thành một mình nằng bỏ lại mọi người. Quả nhiên là có báo ứng mà còn tới rất nhanh.

Nhưng mặc kệ có kết quả gì thì cũng không tránh khỏi có người phải thương tâm, Bảo Bảo cảm thấy may mắn vì hiện giờ người chết chỉ có một mình nằng, nếu tất cả bọn họ chết đi, để lại một mình nằng cô độc thì đó mới là chuyện đáng sợ nhất, nếu là vậy thì nằng tình nguyện để người chết là nằng.

"Ta như thế nào cũng không nghĩ tới, người lại muốn tới nơi này!" Vân Thư gật gật đầu, vẻ mặt bất đắc dĩ nhìn Bắc Dao Bảo Bảo, "người cùng Mặc Mặc thực sự rất giống nhau"

"Đó là đương nhiên, cho dù ta khi dễ hấn thế nào, khinh bỉ hấn ra sao thì cũng không thay đổi được chuyện chúng ta là tỷ đệ song sinh. Thực ra ta làm sao nghĩ sẽ có lúc đến đây chứ, có lẽ là do vận mệnh. Nếu tiểu ngu ngốc Mặc Mặc kia không trêu chọc tới người thì người cũng không có kết cục thảm như ngày hôm nay, mà hấn bị người tiễn bước thì sẽ có người hoàn lại ân tình của người, ta tốt xấu gì cũng họ Bắc Dao, người mất Mặc Mặc, ta mất Thanh Liên, chúng ta huề nhau"

Bảo Bảo lúc này lại bình tĩnh ngồi xếp bằng bên cạnh mặt gương, Ảnh Nhiên cũng ngồi bên cạnh nằng.

"Rời xa Thanh Liên, người có đau không?"

"Đau! Như thế nào không đau? Đáng tiếc người không thể ra đây nếu không sẽ phát hiện nơi này cũng bắt đầu nóng lên, có lẽ vì linh khí bốc hơi lên mặt đất nên rất nóng, ta nghĩ ta không cần đợi đến lúc thiên la thực sự phát ra uy lực, lòng ta đều không muốn từ bỏ cha mẹ và Thanh Liên, nhưng con người sống ở đời sẽ có lúc phải làm chuyện mình không muốn, cho nên mới có câu: tình thế cực chẳng đã hay là thân bất do kỷ, người thì sao, có yêu đệ đệ ta không?"

Bảo Bảo vừa cười, vừa lấy tay ấn vào ngực, thoải mái tán dóc với Vân Thư.

Vân Thư lúc này cũng rời khỏi nhuyễn tháp, đi tới trước mặt gương, ngồi xếp bằng như Bảo Bảo, nếu không phải cách mặt kính hoàng kim thì có cảm giác hai người đang ngồi đối diện nhau.

"Cũng giống ngươi, nhưng ta có nhiều chuyện không được hay ho gì, ta không xứng với sự tinh khiết và chân thành của Mặc Mặc, không muốn có ngày nào đó sự u tối của ta sẽ ảnh hưởng tới hần, những chuyện xảy ra hôm nay, ta đã sớm chuẩn bị tâm lý, chỉ có thể chết mới có thể rũ bỏ mọi thứ, mặc kệ là người khác thiếu ta hay ta thiếu họ, ta cũng không quan tâm nữa, chỉ duy nhất một điều là không thể bỏ được Mặc Mặc, hần còn quá trẻ, còn có nhiều thời gian, nhiều chuyện quan trọng để làm, nhưng không ngờ đến phút cuối còn làm liên lụy tới ngươi, thực xin lỗi"

"Không cần nói xin lỗi, ta cũng không phải vì ngươi, ta là vì Mặc Mặc, vì phụ thân, vì Thanh Liên, vì những người ta quan tâm, tuy rằng ở lại cũng không thay đổi được gì nhưng ít nhất là muốn bọn họ biết rằng ngươi không có cô đơn một mình, ngươi còn có ta, ta lúc này chính là người nhà của ngươi, còn có Ảnh Nhiên, ba chúng ta làm bạn với nhau, không ai cô đơn nữa, có đúng không? Ngươi cũng đừng trái lương tâm mà nói rằng ngươi thích đơn độc một mình"

"Ta đúng thật không thích cảm giác cô đơn một mình, cho tới bây giờ cũng không, ta thích có người quan tâm ta, ở bên cạnh ta, có người yêu ta, ta chưa bao giờ muốn thành tiên, thanh hoa, cao quý cũng là do người khác nói về ta, thực ta ngươi có biết ta hận bốn chữ này lắm không? Ta căn bản không phải là một người như thế. Thực sự là châm chọc. Cho tới trước khi chết, ta mới có thể thản nhiên nói ra tất cả, tóm lại là mặc kệ thế nào, Bảo Bảo, ta muốn cảm ơn các ngươi, cảm ơn các ngươi ngay từ đầu đã không xem ta là người ngoài, đáng tiếc không còn cơ hội nữa, nếu không ta sẽ rất vui vẻ nói với Mặc Mặc rằng ta nguyện ý trở thành người của Bắc Dao gia"

"Hiện tại cũng không chậm, ngươi quên ta là tỷ tỷ của Mặc Mặc sao, ngươi muốn thành người nhà ta không phải phải qua cửa của ta trước sao? Tuy rằng tuổi của ta nhỏ hơn ngươi, đạo hạnh cũng không bằng nhưng ai biết ngươi thích đệ đệ ta cho nên bối phận ta lại cao hơn ngươi, ngươi gọi ta một tiếng tỷ tỷ thì có thể thành người nhà của ta, thế nào? thực quá dễ nha"

Bảo Bảo có chút trêu ghẹo nhìn hần, Vân Thư cũng mỉm cười âm áp, chân thành gọi "tỷ tỷ"

Bảo Bảo cảm giác như nước mắt sắp trào ra "ai, Vân Thư ngoan, ngươi là người nhà của ta, ta thừa nhận"

"Tiểu chủ, Ảnh Nhiên cũng muốn gọi ngươi một tiếng tỷ tỷ" Ảnh Nhiên nước mắt cũng đã sớm tràn mi.

Bảo Bảo quay đầu lại nhìn nàng, cầm tay nàng "có vấn đề gì đâu, ngươi nếu không chê mà gọi người nhỏ tuổi hơn mình là tỷ tỷ, ta còn cầu không được a. Từ nay về sau Ảnh Nhiên sẽ là muội muội của ta, mau gọi một tiếng tỷ tỷ đi"

"Tỷ tỷ!" Ảnh Nhiên dùng sức lấy tay lau nước mắt, cao hứng gọi, Bảo Bảo cũng lớn tiếng đáp lại, sau đó hai người ôm nhau, cùng rơi lệ cảm động.

Lúc này thiên địa đột nhiên rung chuyển, Vân Thư lập tức biến sắc "thiên la cuối cùng cũng đã khép lại. Bảo Bảo, Ảnh Nhiên mau tiến vào trong kính"

Nhất thời hồng ngọc lại sáng lên, mặt kính màu vàng lộ ra một lỗ hồng nhỏ, Bảo Bảo cùng Ảnh Nhiên lập tức theo đó đi vào bên trong.

Khi mặt kính khép lại, một đạo ánh sáng màu đỏ cũng xuyên thấu thần điện, thông qua đỉnh chóp mà hướng lên trời.

"Bảo Bảo, Ảnh Nhiên, nguyên thần hợp nhất, cùng vận dụng pháp lực, gương hồng ngọc có thể giúp pháp lực của chúng ta tăng thêm mấy phần, có thể giúp chúng ta chống đỡ một hồi". Thân hình Vân Thư chỉ là một cái bóng màu trắng, Bảo Bảo và Ảnh Nhiên lúc trước vì cách mặt kính mà không nhìn thấy rõ, bây giờ nhìn thấy mới biết đây chính là linh thể của Vân Thư.

"Dạ" Hai người lập tức nghe theo lời, không dám phân tâm.

Lúc này Như Mặc và Tuyết Ưng vương cũng vừa đến Tước Hoàng sơn liền nhìn thấy một đạo ánh sáng màu

hồng trong không trung.

"Đáng chết, thiên la đã khép lại" Như Mặc nhìn không được mà lớn tiếng, không biết đạo hồng quang kia là bảo bối gì của Vân Thư, tuy nhiên nhìn ánh sáng của nó thì biết cũng chỉ chống đỡ được một vài canh giờ, không được, hẳn muốn vào trong.

Lập tức bắt đầu vươn tay bấm đốt ngón tay rồi nói với Tuyết Ưng vương và Bắc Dao Quang "Tuyết Ưng, Dao Quang, phía đông nam còn có một lỗ hồng, ta muốn đi vào trong"

Hai người kia đều biết sẽ không ngăn cản được Như Mặc, Bắc Dao Quang kiên cường đáp "Như Mặc, người đi đi, người yên tâm, nếu người chết, ta nhất định không sống một mình, người sống, mặc kệ là bao lâu ta cũng ở đây chờ người"

Không cần nói nhiều, chỉ một câu như vậy là đủ.

Như Mặc gật đầu, không chút do dự hóa thành một đạo lục quang hướng phía đông nam mà đi.

Tiếp theo là "âm, âm" nghe giống như thiên địa sụp đổ.

Tuyết Ưng cùng Bắc Dao Quang đều biết đây là âm thanh do thiên la đã hoàn toàn khép lại mà tạo thành.

Cùng lúc đó, Thanh Liên và Mặc Mặc đã thoát khỏi tác dụng của Thiên hạ túy, trong lòng cũng có một cảm giác mất mát thật lớn, lớn đến mức không muốn sống nữa, cũng vội vàng hướng về Tước Hoàng sơn mà tới.

Trong lòng chỉ có một suy nghĩ duy nhất: hi vọng là tới kịp.

Chương 64

LÊN THIÊN ĐÌNH TRU TIÊN

Lần theo đạo hồng quang kia để xác định vị trí, thân hình Như Mặc tựa như du long bàn, trước khi thiên la hoàn toàn buông xuống thì đã đi vào Trung Thiên cung, sau đó là đến thần điện.

Khi hẳn đi vào bên trong, Vân Thư và Bảo Bảo ở trong kính cũng ngạc nhiên mở to mắt.

Như Mặc nhìn ma kính hồng ngọc, cuối cùng thở phào nhẹ nhõm "các người vẫn khỏe chứ?"

"Phụ thân, người vào bằng cách nào? Không phải đã khép lại rồi sao?" Bảo Bảo vận dụng pháp lực chỉ trong chốc lát nhưng đã thấy mệt mỏi, cảm giác thân hình như bị nhũn ra, thiên la quả thật rất lợi hại, lúc này nàng muốn nói chuyện cũng tốn không ít khí lực, nhưng nhìn thấy phụ thân thì nàng biết mình đã có chỗ để dựa vào.

"Như Mặc, người vẫn trở lại!" Vân Thư vô lực thở dài, vốn định một mình chịu chết, không ngờ đến cuối cùng cũng không chống lại được vận mệnh, làm cho Bảo Bảo và Như Mặc cùng bị liên lụy.

"Xà quân đại nhân!" Ảnh Nhiên lần đầu tiên nhìn thấy Xà quân đại nhân nổi tiếng cường đại nhất yêu giới.

"Bảo Bảo, người còn dám gọi ta là phụ thân? Ai cho người tới đây? Lá gan thật lớn a, người biết người làm nường người sắp phát điên rồi sao?". Như Mặc ngoài miệng mắng Bảo Bảo, tay cũng không ngừng, trong lúc nói chuyện thì một đạo lục quang cũng từ hai ngón tay hẳn bắn về phía mặt kính hoàng kim.

Có pháp lực cường đại của Như Mặc hỗ trợ, Bảo Bảo và Ảnh Nhiên cảm thấy thoải mái hơn nhiều, ngực không còn khó chịu vì bị áp lực đè nặng nữa.

"Thực xin lỗi, phụ thân!" Nàng đương nhiên biết sẽ làm cha mẹ thương tâm nhưng việc đã đến nước này cũng không có biện pháp nào khác, hiện giờ phụ thân đã vào đây, nhất định mẫu thân ở bên ngoài sẽ sống không bằng chết "Thanh Liên hẳn đâu?"

"Ta không gặp Thanh Liên và Mặc Mặc" Như Mặc nhú mày, lại bổ sung thêm pháp lực.

"Không cần lo lắng, ta đã sai hoàng vệ bên cạnh ta đưa bọn họ đến Xà tộc, lúc này chắc đã tới nơi". Vân Thư nhẹ giọng lên tiếng.

"Vân Thư, còn có người, người dám tính toán một mình chờ chết, nếu tất cả chúng ta cùng chết ở đây thì thôi, nếu có thể ra khỏi đây, ta nhất định sẽ không tha cho người". Như Mặc lạnh lùng chuyển sang nhìn Vân Thư "người thực sự rất hồ nháo, chúng ta quan tâm người mà người không chút nào để ý tới chúng ta sao? Người cao ngạo, không muốn yếu thế trước thiên đình, không chấp nhận chuyện chưa chiến đã bại, chúng ta đều biết cũng nguyện ý cùng sát cánh bên cạnh người, người chẳng những không cần còn tìm cách đem chúng ta rời đi, người thực sự là muốn làm cho Mặc Mặc thương tâm mà chết à"

"Như Mặc, người đừng nói!" Vân Thư làm sao không biết, chỉ cần hần cúi đầu, chỉ cần hần muốn bỏ đi thì bọn họ đã có cơ hội đi tới một nơi xa xôi, hần tin người kia cũng nhất định sẽ không bỏ qua, nhưng nếu hần làm vậy thì có nghĩa là hần chịu khuất phục trước người kia, cũng có nghĩa là sự kiên trì nhiều năm trước của hần đều sai, càng có nghĩa là mình phải thừa nhận lựa chọn hần mới là đúng, mà tất cả những chuyện đó Vân Thư đều không thể chấp nhận được, hần tình nguyện chết cũng không muốn cúi đầu trước người kia, không cúi đầu trước quá khứ của chính mình.

Nhưng hần không ngờ, dù hần không muốn làm liên lụy tới bất kỳ ai thì cuối cùng vẫn ảnh hưởng tới Như Mặc và Bảo Bảo.

"Phụ thân, trong lòng Vân Thư nhất định cũng rất đau khổ, người đừng nói hần nữa", nhìn bộ dáng Vân Thư đã suy yếu đến cực điểm, Bảo Bảo không đành lòng.

Như Mặc bắt đầu thở dài một hơi, "Quên đi, hiện tại nói cái gì cũng đã chậm, chúng ta đã bị nhốt ở bên trong, Vân Thư nếu biết người có bảo bối này thì lúc trước ta đã đồng ý lời đề nghị của Thanh Liên, nhờ Tuyệt Ưng vương hỗ trợ, bằng vào đạo hạnh của ba chúng ta, cộng thêm Huyền Diệu Linh Ngọc của Dịch Tu Tư cùng ma kính hồng ngọc thì có thể đối phó được với thiên la, bây giờ thì không kịp nữa rồi"

"Như Mặc, người cho rằng cần bao nhiêu năm đạo hạnh mới đủ để phá bỏ thiên la?" Vân Thư nghe hần nói xong, chậm rãi hỏi lại.

Như Mặc vẫn không ngừng bổ sung pháp lực vào ma kính, trầm tư nó "ta cùng Tuyệt Ưng vương là thích hợp nhất, Mặc Nhiên nội đan cùng Thiên La Địa Võng của hần đều ở trong cơ thể chúng ta, nếu dốc hết sức thì pháp lực sẽ đạt được mười phần, Thanh Liên mất Hỏa Hồ Thánh Châu nhưng vẫn còn sáu ngàn năm đạo hạnh, hơn nữa Huyền Diệu Linh Ngọc cũng có ba ngàn năm pháp lực, cùng với ma kính hồng ngọc của người, chúng ta nếu có khoảng hai vạn năm nghìn năm đạo hạnh thì đủ sức phá bỏ thiên la"

Bọn họ nếu có hai vạn năm nghìn năm đạo hạnh, một khi xuyên thấu ma kính hồng ngọc thì có thể biến thành năm vạn năm, thậm chí là nhiều hơn, chắc chắn bọn hần có thể ngưng tụ pháp lực về một chỗ.

Lúc trước Như Mặc cho rằng đối phó với thiên la thì cần phải có ít nhất năm ngàn năm đạo hạnh, mà Vân Thư pháp lực chưa mất thì ngũ vương bọn họ vẫn không đủ sức, càng không nói tới chuyện Vân Thư đã mất pháp lực, cho nên Như Mặc mới phủ quyết kế hoạch của Thanh Liên, hần nào đâu biết được Vân Thư có được ma kính hồng ngọc có thể làm gia tăng pháp lực.

Chẳng lẽ là vận mệnh sao? Hiện giờ dù có ma kính thì pháp lực không đủ cũng là phí công vô ích.

"Hai vạn năm nghìn năm sao?" Vân Thư nỉ non lặp lại.

"Hai vạn năm nghìn năm? Nhiều như vậy!" Bảo Bảo chắc lưỡi "phụ thân, không cần nhiều như vậy được sao? Hỏa Hồ Thánh Châu đang ở trong cơ thể ta, mặc dù ta đạo hạnh không bao nhiêu nhưng cơ thể ta đã hợp với Hỏa Hồ Thánh Châu làm thành một thể, tin tưởng là có được hơn ba ngàn năm pháp lực. Người có gần một vạn năm đạo hạnh, còn có Huyền Diệu Linh Ngọc chứa ba ngàn năm pháp lực nữa, tính tổng cộng chúng ta đã có một vạn sáu ngàn năm"

"Xà quân đại nhân, Ảnh Nhiên cũng có gần bốn ngàn năm đạo hạnh, trong quá trình tu luyện chưa từng làm

qua chuyện ác gì, tuy rằng chưa luyện ra được bảo vật gì nhưng pháp lực vẫn rất tinh thuần, nguyện xin cống hiến" Ảnh Nhiên cũng xung phong góp sức.

"Phụ thân, như vậy ba người chúng ta đã có hai vạn năm, vẫn không đủ sao? Nhất định phải là hai vạn năm nghìn năm sao?" Bảo Bảo dùng ánh mắt chờ mong nhìn về phía Như Mặc, chỉ cần có một tia hi vọng để được sống mà gặp lại Thanh Liên, nàng cũng muốn thử

Như Mặc nhìn Bảo Bảo cùng Ảnh Nhiên, có chút khen ngợi, nhưng cũng có chút bất đắc dĩ lắc đầu, "Không đủ! Đây chỉ là phỏng đoán của ta. Ta từng cẩn thận tính qua, gần một vạn năm qua bốn mươi chín vị thượng tiên không ngừng dùng tiên lực để luyện ra thiên la, một phần là vì siêu độ tinh lực, đối với chúng ta lực sát thương sẽ không quá lớn là vì chúng ta không phải là ác yêu, chúng ta là thiện yêu muốn tu thành tiên, một nửa là dùng để sát tiên, bọn họ gia tăng tiên lực cho thiên la là dùng để tru linh diệt tuyệt, mà chúng ta cần có hai vạn năm nghìn năm đạo hạnh, thông qua ma kính hồng ngọc hi vọng sẽ tăng thành năm vạn năm pháp lực, trong lúc các thượng tiên vẫn đang gia tăng tiên lực cho thiên la thì hi vọng có thể phá vỡ được một lỗ hổng nhỏ trên thiên la, Tuyết Ưng vương đang ở bên ngoài chờ chúng ta, chỉ cần có lỗ hổng thì có hi vọng đi ra ngoài. Nếu không đến khi thiên la thực sự trở thành sát tiên thì đừng nói là hai vạn năm nghìn năm, cho dù chúng ta có năm vạn năm đạo hạnh, lại thêm sự hỗ trợ của ma kính hồng ngọc cũng không có hi vọng đi ra ngoài"

Như Mặc vừa dứt lời, Bảo Bảo uể oải cúi đầu, Ảnh Nhiên cũng có vài phần ảm đạm, Như Mặc thấy thế thì lên tiếng an ủi "Trong quá trình tu luyện nếu chỉ có nửa điểm sơ sẩy thì cũng sẽ gặp nguy hiểm, chỉ cần biết thực lực chân chính của đối phương, không ngại thực lực của đối phương lớn hơn mà trong quyết đấu, người cũng chỉ phân thắng bại, đừng nói là bây giờ thực lực của chúng ta thua xa thiên la, tuy nhiên các người đừng quá bi quan, có ta ở đây, trong vòng năm, ba ngày, thiên la cũng đừng mong làm tổn thương chúng ta"

Những lời của Như Mặc cũng không làm bọn họ thất vọng hơn, sau ba, năm ngày đó thì tình hình sẽ thế nào?

Vẫn không thể thoát chết.

Chỉ khác biệt là sớm hay muộn mà thôi.

"Bảo Bảo, Ảnh Nhiên, các người thu tay lại nghỉ ngơi đi, chờ khi ta mệt thì các người sẽ thay thế, như vậy chúng ta sẽ kéo dài thời gian nhiều hơn, có lẽ Tuyết Ưng và Thanh Liên ở bên ngoài sẽ nghĩ được biện pháp nào đó"

Như Mặc thấy bọn họ không vui liền nhẹ giọng an ủi, Vân Thư lúc này đã quay lại nằm trên nhuyễn tháp, giống như là đang ngủ, Như Mặc biết hẳn bây giờ là linh thể, so với bọn họ còn khó chịu nhiều hơn, bây giờ thấy hẳn nằm, tuy rằng có lo lắng nhưng vẫn không nói gì, theo tính tình của Vân Thư thì hẳn không cần người khác thương hại.

Bảo Bảo cũng biết phụ thân nói vậy là muốn an ủi các nàng.

Thiên la một khi buông xuống, trừ phi sinh linh bị giết hết thì không thể nào thu lại, người bên ngoài không vào được, người bên trong cũng không thể ra, Thanh Liên và Tuyết Ưng vương cho dù có ở bên ngoài thì có thể làm được gì chứ.

Nhưng nàng và Ảnh Nhiên cũng nghe lời mà thu hồi pháp lực, im lặng ngồi điều tức, chờ khi phụ thân mệt thì tiếp sức cho hắn.

Lúc này Bắc Dao Quang và Tuyết Ưng ở bên ngoài cũng chỉ có thể thúc thủ vô sách, không có biện pháp gì ngoài trừ thất thủ, lo âu, chăm chú nhìn đạo hồng quang bên trong, so với trước lúc Như Mặc đi vào thì sáng hơn rất nhiều, không cần nghĩ cũng biết người đang dùng lực để chống đỡ là ai.

"Tuyết Ưng, người nói nếu Như Mặc và Mặc Mặc đều ở bên trong thì có thể chống đỡ được bao lâu?". Từ lúc Như Mặc đi vào bên trong thì Bắc Dao Quang đã hỏi đi hỏi lại chuyện này không biết bao nhiêu lần, Tuyết Ưng vương cũng biết nàng lo lắng cho nên vẫn kiên nhẫn trả lời "phu nhân đừng lo lắng, nhìn đạo hồng quang kia thì trong vòng mười ngày, Như Mặc bọn họ sẽ không có vấn đề gì, có lẽ Thanh Liên và Mặc Mặc cũng rất an toàn"

Tuyết Ưng vương bọn họ căn bản không biết ở bên trong chính là Ảnh Nhiên cùng Bảo Bảo, còn tưởng rằng là Thanh Liên cùng Mặc Mặc, bởi vì trên đường đi hần đã nghe Như Mặc kể chuyện Thanh Liên độ cho Vân Thư một ngàn năm pháp lực, hơn nữa Hỏa Hồ Thánh Châu cũng không ở trong cơ thể hần, cho nên đạo hồng quang lúc đầu không sáng lắm, điều đó cũng phù hợp với tình trạng pháp lực hiện tại của Thanh Liên, Mặc Mặc thì đạo hạnh không bao nhiêu, chẳng qua chỉ có Thất Sắc Khổng Tước Thạch của Tước vương Vân Thư mà thôi, cho nên hần mới dự đoán như thế.

"Mười ngày, mười ngày sau thì sẽ thế nào? không biết Thanh nhi có tìm được Bảo Bảo ở Hỏa Hồ tộc, trên đường đi cũng không nhìn thấy nàng, hần là nàng đã đến trước chúng ta phải không?"

Bắc Dao Quang tâm hoảng ý loạn nhìn thiên la, hơn một trăm năm qua chưa từng lìa xa Như Mặc bây giờ chia cách như vậy, tựa hồ như là vĩnh quyết, Như Mặc vốn là trời của nàng, là tất cả của nàng, trong cảm nhận của nàng, Như Mặc rất mạnh, không có gì có thể làm khó được hần, lại không ngờ chỉ mới trải qua một trăm năm hạnh phúc đã gặp phải đại họa như vậy, nàng còn tưởng bọn họ sẽ có rất nhiều thời gian bên nhau, sớm biết như vậy, sớm biết như vậy...

Bắc Dao Quang không thể tiếp tục nghĩ được nữa, tâm đã muốn rơi xuống nhưng phải mạnh mẽ kéo lên, không thể nhanh chóng buông xuôi như vậy, dù sao cũng chỉ mới ngày đầu tiên, nàng đã buông xuôi thì Như Mặc ở bên trong thiên la sẽ thế nào. Nàng nhất định phải kiên cường.

Khi Thanh Liên cùng Mặc Mặc đuổi tới, nhìn thấy Tuyết Ưng vương cùng Bắc Dao Quang vẻ mặt ngưng trọng, không ngừng đi tới đi lui ngoài thiên la mà không nhìn thấy Như Mặc và Bảo Bảo đâu thì liền biết là nguy rồi

" Mẩu thân--"

" Tuyết Ưng, Như Mặc hần đi vào đã bao lâu?"

Tuyết Ưng vương nhìn thấy bọn họ đến thì ngây ngẩn cả người, Bắc Dao Quang không khống chế được mà chỉ tay vào Thanh Liên cùng Mặc Mặc, có chút run rẩy nói " Mặc Mặc, Thanh Liên, các người ở đây, vậy thì ở bên trong là ai?"

" Thanh Liên, sao lại thế này, người như thế nào lại ở bên ngoài, người có pháp lực tương đương người là ai? Như Mặc nhìn thấy đạo hồng quang kia liền ngay trước khi thiên la bao trùm toàn bộ mà đi vào bên trong" Tuyết Ưng vương cũng ghen hòng trần trối.

" Chết tiệt, nhất định là Ảnh Nhiên cùng Bảo Bảo! Tiểu yêu tinh chết tiệt, nếu còn có thể gặp lại nàng, ta nhất định sẽ hảo hảo đánh vào mông nàng mấy cái". Ánh mắt Thanh Liên lộ ra sự ảm đạm, ai cũng biết khi thiên la buông xuống thì người hay yêu đều không có cơ hội đi ra.

"Ảnh Nhiên là ai" Bắc Dao Quang nghe nói Bảo Bảo ở bên trong thì như muốn ngất đi " Bảo Bảo sao có thể đến trước chúng ta mà đi vào trong đó?"

"Đây nhất định là do vận mệnh an bài, khi cùng ta du lịch nhân gian, Bảo Bảo đã tình cờ cứu được một người của Tuyết Ưng tộc, một mặc uring đã có gần bốn ngàn năm đạo hạnh, vì muốn tranh cao thấp với Mặc Mặc nên mới thu nàng làm người hầu, cho nên mới có thể đến trước Tuyết Ưng vương mà đi vào trong thiên la, nàng nhất định cho rằng ta cùng Như Mặc và Bắc Dao người đều ở trong đó nên mới đi vào"

Một chữ duyên kia lại làm ra tình trạng như hiện giờ, Thanh Liên thực sự không biết là do thiên định hay là mệnh định.

Tuyết Ưng vương nghe thấy cũng rất ngạc nhiên, trong tộc của hần từ khi nào lại xuất hiện một kẻ có đạo hạnh cao thâm như thế mà hần thân là Ưng vương lại không hay biết gì?

" Tỷ phu, Tuyết Ưng thúc thúc, mặc kệ là tỷ tỷ vì sao lại đi vào trong, vấn đề quan trọng hiện tại là chúng ta có cách nào để đưa bọn họ ra không? hiện tại chỉ có pháp lực của một mình phụ thân là có thể chống lại thiên la mà thôi"

Mặc Mặc hiện tại làm sao còn có tâm tình quản Bảo Bảo là như thế nào đi vào, hần chỉ muốn biết có cách

nào phá vỡ thiên la để đem Như Mặc, Bảo Bảo cùng Vân Thư đi ra.

Lời này vừa ra, ba người lớn cùng rơi vào trầm mặc, nhất là Thanh Liên, nhìn thấy thiên la ngày càng sáng lên thì âu lo trong mắt càng tăng.

Chỉ có hấn và Tuyết Ưng thì làm sao có thể phá vỡ thiên la. Như Mặc pháp lực tuy cao hơn hai người bọn họ cộng lại nhưng cũng chỉ có thể nỗ lực để không bị thiên la gây tổn thương, nhưng cũng không thể chống cự lâu dài. Chẳng lẽ bọn họ ngoại trừ ngồi chờ chết thì không còn biện pháp nào khác?

"Không— tỷ phu, van cầu người, người là Hồ vương Thanh Liên trí tuệ nhất thiên hạ, người nhất định sẽ có biện pháp, đúng không? Mau tìm cách đi, ta không thể không có bọn họ, phụ thân, Vân Thư, tỷ tỷ, người nào ta cũng không thể thiếu, nếu bọn họ chết thì ta và mẫu thân làm sao sống được"

Mặc Mặc vẫn chưa từng rơi lệ mà lúc này cũng không kiềm nén được nữa, nước mắt rơi xuống như mưa, ánh mắt tràn đầy tuyệt vọng cầu xin hấn, hấn cũng biết nếu Thanh Liên có cách thì sẽ không chờ hấn phải cầu xin, trong mắt hấn sẽ không tràn đầy đau xót như vậy nhưng hấn chỉ còn niềm hi vọng duy nhất, cầu xin Thanh Liên, dối gạt mình rằng hấn vẫn có cách.

Hấn là Hồ vương trí tuệ nhất thiên hạ? Thanh Liên cười khổ

Nhìn thấy thiên la ngày càng chói sáng rực rỡ, biết là thiên đình đang không ngừng gia tăng pháp lực, nếu cứ tiếp tục bổ sung lực lượng như thế thì Như Mặc rất nhanh sẽ không chống cự được.

Gia tăng pháp lực?

Trong đầu tinh quang chợt lóe, Thanh Liên nheo mắt nhìn Tuyết Ưng vương, Mặc Mặc và Bắc Dao Quang. Nhìn thấy mắt hấn tỏa sáng thì mọi người cũng biết hấn đã có biện pháp.

Lập tức đồng thanh hỏi "tỷ phu, Thanh Liên, người đã có biện pháp gì?"

Thanh Liên cũng không tính giấu diếm "ta có một chủ ý, tuy rằng tỷ lệ thành công rất thấp nhưng cũng còn hơn là chúng ta không làm gì, cứ ngồi yên đây mà đau khổ, dằn vò, đó cũng không phải là tác phong của Thanh Liên ta. Nhưng lần này cần phải nhờ bộ tộc Tuyết Ưng hỗ trợ"

"Thanh Liên, nói đi! Mặc kệ là chủ ý gì nhưng lúc này có cách thì đã là tốt rồi, cho dù muốn ta đánh cược cả sinh mệnh của mình thì cũng không tiếc" Tuyết Ưng vương ngữ khí kiên định, tràn đầy tình nghĩa.

"Tỷ phu, người nói mau!" Mặc Mặc nghe nói có biện pháp, lập tức ngưng khóc, vội vã lên tiếng.

Bắc Dao Quang cũng đồng dạng sốt ruột, nhưng không có nói chuyện, chỉ dùng đôi mắt ngập nước nhìn Thanh Liên.

"Tập trung lực lượng đánh lên thiên đình, tiến hành tru tiên" Thanh Liên trầm giọng.

"Tru tiên?" Ba người trăm miệng một lời hỏi ngược lại.

"Đúng, tru tiên. Thiên la là do bốn mươi chín vị thượng tiên tạo nên, một khi thiên la đã buông xuống thì không thể dừng lại nhưng nếu giết chết những người tạo ra thiên la thì thiên la không cần đánh cũng sẽ tự hủy. Chúng ta là yêu tinh, nếu lần này nháo lên tận thiên đình thì mặc kệ hành động lần này có kết quả hay không thì từ nay về sau đều rơi vào ma đạo, trở thành ác yêu trong miệng thiên đình. Tuyết Ưng người có bằng lòng cùng ta hành động không?"

Thanh Liên chăm chú nhìn Tuyết Ưng, ánh mắt tràn đầy mong đợi và tín nhiệm, ánh sáng trong mắt hấn có thể làm cho thiên địa phút chốc trở nên thất sắc, mà ba người kia nghe những lời của hấn thì khí huyết dâng trào.

"Ta đi!" Mặc Mặc lập tức lớn tiếng nói: "Cái gì ma đạo hay không ma đạo, ta cũng không hiểm lạ thiên giới có thừa nhận hay không, dù sao ta vốn là xà tử, lại kế thừa mệnh cách Phá Quân tinh của mẫu thân nên đã sớm cùng thiên giới bất lưỡng lập, mấy năm nay chuyện ta đã làm, nhất là chuyện lần này thì thiên đình làm sao

có thể thừa nhận?"

" Thanh Liên, chỉ bằng hai người chúng ta e là không đủ, ta lập tức phát động lệnh triệu hồi khẩn cấp tộc nhân trong tộc, tám đại tướng dưới quyền đều là thuộc hạ trung thành, tình như huynh đệ, bọn họ sẽ không để ý chuyện có thành tiên hay không mà sẽ theo ta đánh lên thiên đình, cho dù không phá được cái thiên la chó má này thì cũng quây cho thiên đình long trời lở đất đi"

Tuyệt Ưng vương vốn là người yêu ghét rõ ràng, mấy ngàn năm trước, chỉ vì một sự hiểu lầm mà hấn đối nghịch với Như Mặc suốt mấy ngàn năm, sau khi đã cởi bỏ khúc mắc thì vẫn thấy áy náy với Như Mặc, bây giờ đã có cơ hội để hấn làm gì đó cho Như Mặc, chẳng sợ phải trả giá bằng cả tính mạng, hấn cũng không ngại, hấn cũng đã sớm không vừa mất sự chuyên chế, cường quyền của thiên đình rồi, những lời của Thanh Liên càng hợp ý hấn hơn.

" Như thế rất tốt! tộc nhân Hỏa Hồ tộc ta đều là giáo hoạt thành tánh, chuyện ta không muốn thành tiên đã làm nhiều người tức giận, lúc này muốn kêu bọn họ cùng lên trời tru tiên thì sợ là không thể, nhưng không sao, có Thanh Liên ta thì cũng bằng toàn bộ Hỏa Hồ tộc rồi". Thanh Liên cuống tứ không kềm chế được, tiêu sái kiêu ngạo giờ phút này lại lần nữa triển lộ đi ra, ngồi chờ chết không phải là tính cách của Thanh Liên hấn, nếu lần này Bảo Bảo bất hạnh chết đi, từ nay về sau hấn cũng sẽ không để cho thiên đình được yên ổn ngày nào, cho đến khi hấn chết đi mới thôi.

" Tỷ phu, người thật không hổ là con rể của Bắc Dao gia ta, ta và người cùng đi, tuy rằng pháp lực của ta không cao nhưng ta có mệnh cách tinh quân, nên việc ra vào thiên đình sẽ không dễ dàng bị phát hiện, phóng lửa, thiêu đốt thiên đình, nếu không lấp cạn cái Dao Trì kia thì ta sẽ không gọi là Bắc Dao Mặc Mặc"

Đôi mắt màu đen của Mặc Mặc tràn đầy oán hận và mong muốn trả thù.

" Không, Mặc Mặc, người không cần lên thiên đình, ta muốn người đến một nơi để tìm một người" Thanh Liên từ chối đề nghị của hấn.

Chương 65

NGỌC ĐẾ XẤU HỔ

" Đi nơi nào?" Bắc Dao Mặc Mặc ngạc nhiên tròn to mắt hỏi.

Thanh Liên vẫy tay, ý bảo hấn tới gần, Mặc Mặc lập tức tiến lên, Thanh Liên ghé vào tai hấn thì thầm một hồi, thần sắc Mặc Mặc cũng biến đổi liên tục, biểu tình hồ nghi.

" Thấy hấn, liền chiếu theo lời ta dặn như vậy mà nói, người nhớ kỹ chưa?" Thanh Liên vẻ mặt thận trọng dặn dò thêm "có được hay không phải nhờ vào chuyện này, dù sao chuyện chúng ta tru tiên cũng chỉ là phân tán lực lượng của thiên đình, làm cho họ bối rối nhất thời, dù sao chúng ta cũng chỉ có mấy người mà xông lên thiên đình thì cũng không phải dễ như chúng ta nghĩ, chỉ riêng các công trình kiến trúc, vật dụng ở đó cũng đều có thánh lực, đối với yêu tinh chúng ta đã là gánh nặng mà cũng là áp lực to lớn, cho nên tất cả vẫn phụ thuộc vào khả năng diễn xuất của người, người nhất định phải nhớ kỹ lời ta đã dạy người nói"

" Tỷ phu, hấn sẽ hỗ trợ sao? Thật sự sẽ có hiệu quả sao? Xà tộc chúng ta xưa nay không có qua lại với hấn, hấn sao lại chịu giúp chúng ta đối phó với thiên đình, dù sao so với Ngọc Đế, hấn cũng chưa chắc có tiếng nói hơn"

Mặc Mặc vạ phần lo lắng, người Thanh Liên biểu hấn đi tìm lần này tuy cũng là thượng thần nhưng lại không có giao tình với bọn họ, mà thiên la lần này buông xuống, cho thấy thiên đình đã quyết tâm đối phó với bọn họ, hấn đi cầu người nọ thì có tác dụng sao?

Hấn không ngại đi cầu người khác, hấn chỉ sợ có cầu cũng vô dụng, ngược lại còn đánh mất cơ hội ở bên Vân Thư.

" Người đi đi! Chỉ cần người không xúc động, tất cả đều theo lời ta dạy mà nói ra thì cho dù miệng hấn thốt ra những lời khó nghe thì hấn cũng sẽ mềm lòng, hướng chỉ hấn và các người là có quan hệ sâu xa,

hiều năm trước vẫn rất xem trọng phụ thân Như Mặc của ngươi, vẫn chờ hấn thành tiên lên trời thì đưa về làm phụ tá nhưng không ngờ thiên đình vì muốn các vị Tinh Quân trở về vị trí cũ mà thiết lập cục diện cho Bắc Dao gặp gỡ Như Mặc, làm cho Như Mặc không thể đắc đạo thành tiên. Hấn tuy ngoài miệng không nói gì nhưng trong lòng đã bất mãn với thiên đình, lúc này ngươi đi cầu xin hấn, tỏ vẻ đáng thương lại chiếu theo lời ta dạy mà nói thì chắc chắn hấn sẽ ra mặt vì chúng ta, chỉ cần hấn lên tiếng hỗ trợ thì ba vị khác cũng sẽ không bàng quan đứng nhìn. Dù sao tổ tiên Vân Thư cũng có huyết thống từ bộ tộc này, ngươi quên rồi sao?"

Thanh Liên mặc dù không có nắm chắc mười phần nhưng cũng được tám, chín phần, chỉ hi vọng Mặc Mặc không quá xúc động, chỉ cần nhẫn nại, không tức giận thì hấn tin tỷ lệ thành công rất lớn, sau đó lại bổ sung "ta hoài nghi ba vị khác cũng sớm tập hợp lại rồi, nhưng chưa có cơ hội để nhúng tay vào thôi, Mặc Mặc lần này ngươi đi cầu xin giống như là cho bọn họ một cái cớ, tám chín phần sẽ có tác động"

Tuyết Ưng cũng nghe được Thanh Liên muốn Mặc Mặc phải đi làm gì, hai mắt lập tức sáng lên "Mặc Mặc, nghe tỷ phụ của ngươi đi, Thanh Liên quả không hổ là Thanh Liên, trong tình huống này mà còn nghĩ ra được chuyện như vậy, chính xác, ta sao lại quên giữa bọn họ còn có quan hệ sâu xa chứ. Ta nghĩ việc này thì chín phần là sẽ thành, chúng ta ra mặt thì sẽ nguy nhưng Mặc Mặc dù sao cũng là con của Như Mặc, là phận tiểu bối, để Mặc Mặc đi cầu tất nhiên là không thể tốt hơn. Mặc Mặc, ngươi đi mau đi"

Mặc Mặc vốn đang có chút lo lắng, nghe Tuyết Ưng vương nói thế thì cũng tin tưởng hơn, lập tức gật đầu "ạ, tỷ phụ, ta lập tức đi Đông Hải"

"Mau đi đi! Nhớ lấy không cần nôn nóng, bọn họ có thể sẽ cố ý thử thách tính nhẫn nại của ngươi, không tới phút cuối nhất định không được ra tay, cho nên ngươi phải kiên nhẫn, hiểu chưa? Thiên đình thì bị ta và Tuyết Ưng phá rồi, trong thiên la đã có cha ngươi, ngươi không cần phải nóng vội, chỉ cần chúng ta không để cho thiên đình có cơ hội gia tăng pháp lực cho thiên la thì trong vòng mười ngày, Như Mặc cùng Vân Thư sẽ không có chuyện gì, thành bại đều phụ thuộc vào ngươi, Mặc Mặc, ngươi đừng làm chúng ta thất vọng"

Thanh Liên chỉ sợ Mặc Mặc tuổi trẻ khí thịnh, không chịu nổi một chút ủy khuất, không nhẫn nại được mà dạn đi dạn lại.

"Tỷ phụ yên tâm, liên quan tới tánh mạng của những người thân nhất của ta, ta sẽ cẩn thận, ta không phải là người không hiểu chuyện, ta đi đây" Mặc Mặc nói xong thì liền hướng về phía đông mà đi.

Nhìn thân hình hấn biến mất trong mây, lúc này Thanh Liên mới quay sang Bắc Dao Quang "Bắc Dao, ta biết muốn ngươi quay về Xà tộc chờ tin tức thì ngươi sẽ không đồng ý nhưng ta và Tuyết Ưng ngay lập tức sẽ đi lên thiên đình, ta còn có việc muốn giao cho ngươi làm, nhưng sợ là sẽ có nguy hiểm tới thân thể của ngươi, ngươi có bằng lòng thử một lần hay không? chúng ta phải tận dụng tất cả khả năng của mọi người để tìm cơ hội cứu bọn họ, bất luận là phương pháp gì thì cũng phải làm, không quan tâm là quang minh chính đại hay không"

"Thanh Liên, ngươi nói đi! Ta đều nghe lời ngươi, ta không có ý kiến, chỉ cần cứu được Như Mặc thì cho dù muốn mạng của ta cũng không sao, huống chi chỉ là có chút nguy hiểm thôi mà, ta không sợ, quang minh hay không, ta càng không để ý tới, người tốt với ta thì ta kính hấn một trượng, người có lỗi với ta thì ta cũng sẽ đáp trả lại"

Bắc Dao Quang trên mặt toát lên vẻ kiên nghị, cho dù nàng không có pháp lực nhưng vì chuyện có quan hệ cùng Như Mặc nên nàng quyết tâm làm tất cả, cho dù có hủy diệt thiên địa cũng không sao.

"Ngươi vốn là mệnh cách Phá Quân tinh hạ phạm, chuyện trước kia của ngươi ta tính không ra, nhưng từ sau khi có quan hệ với Như Mặc, có cái cho dù thiên đình muốn thay đổi cũng không thay đổi được, từ lúc các ngươi bị thiết kế cho đến khi tình yêu nảy sinh, thậm chí là chút đồ vật đó ngay cả ngươi và Như Mặc cũng không biết, nhưng không thể che giấu được khả năng tính toán của ta và Vân Thư, lúc này hãy khoan nói tới mà cái ta muốn là lấy máu của ngươi"

Thanh Liên lập tức trầm giọng nói, "Mạng của ngươi là Phá Quân tinh nhưng đã chuyển sang cho Mặc Mặc, tuy vậy ngươi đã ăn Mặc quả lại ở bên cạnh Như Mặc nhiều năm, cho nên khí huyết của ngươi bất tri bất giác đã pha trộn rất nhiều thành phần, chúng ta vừa đi, ngươi vừa cắt cổ tay, miệng vết thương không nên quá lớn mà chỉ duy trì mỗi một khắc liền nhỏ xuống nhân gian một giọt máu. Nhớ kỹ, nhỏ nhiều máu hơn thì

sợ người không duy trì được đến lúc chúng ta quay về, sớm hơn cũng không được, chỉ cần duy trì tốc độ như vậy là được"

" Ta đã biết! Các người liền đi thôi!" Bắc Dao Quang nhìn đạo hồng quang bên trong thiên la, giống như là nhìn thấy Như Mặc.

Tuyết Ưng vương cùng Thanh Liên lập tức bắt lấy một đám mây, dùng định thuật làm cho đám mây dừng lại phía trên thiên la, Tuyết Ưng vương nhanh chóng đưa Bắc Dao Quang lên trên đó.

Dàn xếp cho nàng xong thì Thanh Liên cũng lập tức trèo lên lưng Tuyết Ưng vương, cả hai cùng hướng về phía thiên đình mà đến.

° ° °

Tình thế phát triển bất ngờ khiến mọi người không khống chế được, Thanh Liên đưa ra kế sách như vậy chẳng qua cũng chỉ muốn tận dụng hết khả năng, hi vọng có thể thay đổi được cục diện nhưng không ngờ kết quả còn tốt hơn hẳn mong đợi rất nhiều.

Mà khi thiên đình ngầm đồng ý, cho thả thiên la bao trùm lên Tước Hoàng sơn cũng không ngờ thế cục lại có kết quả ngược lại.

Mấy người Như Mặc bị nhốt trong thiên la lại càng không biết ở bên ngoài vì tính mạng của bọn họ mà long trời lở đất.

Có thể thấy được, trời làm vậy cũng không thể sống.

Thiên mệnh cùng sinh mệnh con người vì ý chí mà thay đổi thật lớn, không còn là chuyện đơn giản của hai bên.

° ° °

Trên Lăng Tiêu bảo điện, ba ngày sau so với thời gian ở nhân gian.

Các thần tiên đều lâm vào trầm mặc, thậm chí còn có vẻ thê thảm, ngay cả Ngọc Đế cũng cau mày, vẻ mặt phiền não.

" Chúng ái khanh chẳng lẽ không có biện pháp nào sao?"

Không ai chủ động mở miệng, sự tình tình không thể không giải quyết nhưng cũng không biết làm cách nào cho tốt, chỉ mới có ba ngày so với thời gian ở nhân gian mà thôi thì còn cầm cự được, nhưng nếu cứ tiếp diễn thì sẽ thế nào.

Chúng thần tiên người nhìn ta, ta nhìn người, vẫn không ai lên tiếng.

Nam Hải Quan Âm cũng mắt xem mũi, mũi nhìn tâm, yên lặng ngồi một bên, tay không ngừng lần bát ngọc châu, tựa hồ như không nghe được lời nào của Ngọc Đế.

" Bất quá chỉ là một Hồ yêu cùng một đám Ưng yêu thôi mà đã làm cho uy nghiêm của thiên đình mất hết, các khanh lại không có một biện pháp nào sao?" Ngọc Đế cảm thấy uy nghiêm đang nhanh chóng tụt dốc, không khỏi tức giận mà thở hổn hển.

Chúng thần ngoài miệng không nói, nhưng trong lòng không khỏi bất mãn, Ngọc Đế nói nghe thật đơn giản, một Hồ yêu và một đám Ưng yêu thôi sao? Hồ yêu kia chính là nghĩa tử một vạn năm trước được Ngọc Đế sủng ái nhất, vì không muốn Vương Mẫu không vui mới lấy cớ mà đưa xuống thế gian, không ngờ lại lạc vào đạo súc sinh, trở thành Hòa Hồ ly. Ngọc Đế vì sợ hấn ở nhân gian chịu khổ, bị người ta khi dễ nên cố ý gia tăng nhiều pháp lực và năng lực, nếu không thì làm sao một Hồ yêu chưa tới ngàn năm đạo hạnh như hấn lại có thể bắt đốt ngón tay mà biết được chuyện của thiên địa chứ?

Ngọc Đế cho là không ai biết hành động lén lút của hấn, nhưng thực ra chúng thần đều biết hai năm rưỡi, nhưng thực ra chúng thần đều biết hai năm rưỡi,

ngay cả Vương Mẫu cũng sớm biết nhưng nghĩ hồ ly kia dù có tu thành chính quả, lại lên trời làm tiên thì cũng không thể thành thần được, cho nên Vương Mẫu mới mắt nhắm mắt mở, dù sao Ngọc Đế vẫn là Ngọc Đế, ép hần quá thì cũng không nên, Vương Mẫu cũng hiểu được cái nào nặng, cái nào nhẹ.

Mà chúng thần sở dĩ biết được điều này là do lần đầu tiên Ngọc Đế triệu hồi Thanh Liên lên trời cách đây mấy ngàn năm, thấy nguyên thần của hần giống với Liên Hoa Thần Quân của một vạn năm trước cho nên chúng thần mới hiểu được nguyên nhân Ngọc Đế nói hần tuệ căn độc đủ.

Hiện giờ hần xông lên thiên đình gây náo loạn nhưng kiêng kỵ thân phận một vạn năm trước của hần, hơn nữa Ngọc Đế lại sủng ái hần như thế, nên dù bây giờ hần chỉ là Hồ yêu thì Ngọc Đế không ra tử lệnh, ai dám ra tay đã thương hần chứ?

Chúng thần khó xử, còn Thanh Liên thì lại giáo hoạt dị thường, chỉ mới có ba ngày nhưng đã có hơn mười chỗ trên tiên điện cùng mười vị tiên nhân pháp lực vừa phải đã bị hần phá hư và ám toán.

Mà Tuyết Ưng tộc đi cùng hần cũng không phải là một đám ưng yêu như Ngọc Đế nói. Tuyết Ưng vốn là bộ tộc dũng mãnh, thiện chiến, từ thời thượng cổ, lúc thiên đình cùng ma tám phương giao chiến, Tuyết Ưng tộc chính là lực lượng tinh nhuệ và trung thành nhất của thiên đình. Sau khi Ngọc Đế kế nhiệm, sợ không thể khống chế được Tuyết Ưng tộc nên đã từ từ làm suy yếu quyền lực của bọn họ, đem tổ tiên bọn họ sung quân đến Tuyết Sơn đình cách xa thiên đình, cắt đứt các mối liên hệ, rồi dần dần biến bộ tộc chiến thần dũng mãnh, thiện chiến nhất của thiên đình trở thành bộ tộc yêu tinh, cũng từ lúc đó, tộc nhân của Tuyết Ưng tộc càng ngày càng ít, cũng dần dần phai nhạt huyết thống thần tiên.

Nhưng bọn họ vẫn tồn tại bản năng thiện chiến, dũng mãnh và dòng máu chiến thần, cho nên Tuyết Ưng tộc vẫn là bộ tộc bá chủ ở không trung như trước, mà hiện giờ người nháo lên tận thiên đình chính Tuyết Ưng vương, năng lực của hần so với các vị đại tướng của thiên đình thì chưa biết ai mới là đèn cạn dầu.

Thiên đình tuy có không ít thần tiên nhưng phần lớn đều là nhân loại thời kì viễn cổ, bởi vì có công kiến công lập nghiệp mà được đứng vào hàng tiên ban, pháp lực và tiên lực có thể chế trụ một số yêu ma đơn giản nhưng nếu phải đối mặt chiến đấu với bộ tộc Tuyết Ưng dũng mãnh thì đa số những vị tiên văn của thiên đình khó mà ứng phó nổi.

Càng miễn bàn là thiên đình chỉ mới vừa hồi phục nguyên khí chứ được một trăm năm, tâm tình Ngọc Đế gần một vạn năm qua không được tốt lắm, nhiều thần tiên đều bị Ngọc Đế biếm hạ thế gian, cho nên nhân lực thiếu trầm trọng, ngay cả Bắc Cực Tiên Ông là lão thần tiên mà phải gánh vác sự vụ của thiên đình, còn Bắc Đẩu Thất Tinh lo xử lý công văn thì bị biếm hạ trần gian, mới được lần lượt triệu về chỉ mới trăm năm thôi.

Để phòng ngừa lại đi vào vết xe đổ, Ngọc Đế còn hi sinh tài năng tương lai là Xà quân Như Mặc để không cho Phá Tinh Quân quay về vị trí cũ, hiện giờ thiên đình chỉ mới tạm ổn định mà thôi.

Xảy ra sự việc lần này, Ngọc Đế lại đổ hết trách nhiệm lên đầu bọn họ, làm sao bọn họ tâm phục khẩu phục cho được, nhưng lại không thể nói ra, nếu biết như vậy thì tiếp tục ở nhân gian tiêu dao còn sướng hơn. Nhưng đây chỉ là suy nghĩ trong lòng, không một ai dám nói ra.

Đang lúc Ngọc Đế tức giận mắng chúng thần thì một tiếng nổ thật lớn vang lên, làm rung chuyển của thiên cung, ngay cả Linh Tiêu bảo điện cũng có nguy cơ sụp đổ, từng đạo kim quang lóe lên, Thái Thượng Lão Quân mặt như trái khế qua, kêu la thảm thiết " ai nha, hồ lô luyện đan của lão hủ, tiên đan của lão hủ "

" Hoang đường! Quả thực to gan lớn mật! Thác Thập Thiên Vương đâu?" Ngọc Đế dù có ý che chở cho Thanh Liên nhưng trong tình huống lúc này, hần không thể không áp dụng biện pháp mạnh.

" Khởi bẩm Ngọc Đế, Thiên Vương vẫn còn ở hạ giới để thể nghiệm và quan sát dân tình, còn chưa quay về lại thiên đình "

Thác Thập Thiên Vương bị điểm danh nhưng hơn nửa ngày cũng không thấy người xuất hiện, thậm chí một tiếng trả lời cũng không, chúng thần buộc phải lên tiếng nhắc nhở Ngọc Đế, gọi là thể nghiệm và quan sát dân tình, thực ra là bị biếm xuống hạ giới.

Ngọc Đế đang nổi nóng, nghe vậy càng tức giận hơn " chuyện đã xảy ra tới mức này, hần còn có thời gian đi

hạ giới để thể nghiệm và quan sát dân tình sao?"

Ách, chúng thần lại là một trận xấu hổ, người vừa mới lên tiếng đành phải tiếp tục " Ngọc Đế không phải đã quên, ba ngàn năm trước, Thác Thập Thiên Vương và Nhị Lang Thần Quân đã bị Ngọc Đế biếm hạ nhân gian, hiện giờ vẫn trong thời gian chịu phạt"

Đến lượt Ngọc Đế xấu hổ, bọn họ không nói thì hẳn cũng đã quên, đúng là Thác Thập Thiên Vương và Nhị Lang Thần Quân bị biếm hạ nhân gian còn chưa được triệu hồi.

"Vậy hiện tại trong thiên đình còn ai có thể ra mặt để hàng yêu?" Ngọc Đế lại nhíu mày nhăn mặt.

" Còn, còn có Thiên Bồng Nguyên Soái!" Không biết ai đưa ra ý kiến này làm cho chúng thần nhin không được mà cười nhạo thành tiếng.

Ngọc Đế mặt càng đen hơn, đồ con lợn kia chỉ biết hết ăn rồi lại ngủ, hết ngủ rồi lại ăn, không biết bây giờ hẳn còn cầm nổi cây đinh ba nữa không, nói chi là...trông cậy vào hẳn đi đối phó với Hồ vương giáo hoạt và Ứng vương dũng mãnh thì ngay cả hải đồng ba tuổi cũng biết thắng thua thế nào. Chẳng lẽ thiên giới chỉ có mấy kẻ vô dụng như vậy thôi sao?

" Quan Âm đại sĩ, người có ý kiến gì không? nhìn một đám quần thần đều cúi đầu né tránh ánh mắt của hắn, Ngọc Đế cũng không còn hi vọng gì về bọn họ, lập tức quay đầu nhìn Nam Hải Quan Âm, ngữ khí tôn kính hỏi.

" Ngọc Đế, có câu gieo nhân nào thì gặt quả đó, ngay từ đầu thiên đình không chịu can thiệp, bây giờ diễn biến thành tình huống khó khăn thế, Nam Hải mặc dù có lòng nhưng lại không đủ sức, thỉnh Ngọc Đế xem qua". Quan Âm Đại Sĩ vung bàn tay trắng nõn lên, giữa Lăng Tiêu bảo điện hiện ra một tấm gương thật lớn, phản chiếu tình hình nhân gian.

Khắp nơi đều là những người ốm yếu, ôm bụng than đói, hầu hết các cửa hàng đều đóng cửa không kinh doanh, khung cảnh tiêu điều. Chúng thần ngơ ngác, Ngọc Đế thì ngồi không yên " Quan Âm Đại Sĩ, đây là chuyện gì?"

Quan Âm Đại Sĩ, lại lần nữa vung tay lên, hình ảnh lại chuyển đổi, phản chiếu hình ảnh Bắc Dao Quang đang ngồi trên một đám mây trôi nổi, vừa lấy máu nhỏ xuống hạ giới vừa si ngốc nhìn thiên la " Ngọc Đế, người xem, đây chính là Phá Quân Tinh Quân tiền nhiệm, tinh chủ của Dao Quang tinh, mà trượng phu của nàng chính là Xà quân Như Mặc của Xà tộc, lúc trước hôn sự của bọn họ xem như là thiên đình ngầm đồng ý, thậm chí khi xà tử sinh ra cũng không bị Thiên Lôi truy kích. Hiện giờ Như Mặc bị nhốt trong thiên la, Bắc Dao Quang vì muốn cứu trượng phu mà trích máu nhỏ xuống nhân gian, thân thể nàng vốn âm hàn, lại từng có mệnh cách tinh quân, phu quân là xà yêu, con cái là xà tử, cho nên đừng nói là máu mà ngay cả hơi thở của nàng bây giờ cũng đều nguy hại cho nhân loại. Lúc này nhân gian đang lan tràn dịch bệnh cũng là do máu của nàng rơi xuống, Nam Hải ngày ngày đều nghe thấy những lời cầu xin của chúng sinh, sau hôm nay, Nam Hải sẽ dẫn đệ tử hạ phàm để giúp chúng sinh, thực sự là không rảnh để hỗ trợ Ngọc Đế"

Ồn dịch? Âm khí? Huyết?

Chúng thần nghe xong thì đầu đầu không thôi, vốn tưởng chỉ có thiên đình mới gặp phiền toái, không ngờ nhân gian cũng bị đại loạn, Nam Hải Quan Âm xưa nay luôn cứu khổ cứu nạn, bây giờ dân chúng cầu xin thì nàng đương nhiên sẽ phổ độ chúng sinh trước, huống chi nước lấy dân làm gốc, thiên đình sở dĩ tồn tại là do chúng sinh trong tam giới chung sống hòa bình, bây giờ nhân gian thảm cảnh như vậy, nếu mọi thứ không quay về quỹ đạo thì thương vong vô số, hậu quả càng nghiêm trọng hơn, trải qua trận đại chiến hơn tám mươi năm trước, thiên hạ vừa nghỉ ngơi lấy sức không được bao lâu, lúc này sao có thể gặp phải tai họa được.

" Thế gian không phải có tứ phương thần sao? Tứ phương thần ở đâu, chỗ nào?" Ngọc Đế không muốn thừa nhận, đường đường là thiên đình lại bị mấy tên yêu tinh quậy đến loạn thất bát tao.

" Khởi bẩm Ngọc Đế, Đông Hải Thanh Long Thần Quân nửa tháng trước vì bị bệnh mà xin về Đông Hải nghỉ ngơi, đã hơn nửa tháng không lên thiên đình " Thái Thượng Lão Quân vẫn còn đau lòng cho lò luyện đan và tiên đan của hắn nhưng không thể không lên tiếng nhắc nhở.

"Bị bệnh xin nghỉ? Thanh Long Thần Quân hùng mạnh vậy mà cũng bị bệnh sao?"

"Còn ba vị Thần Quân khác đâu?" nhắc nài hỏi tiếp.

"Tây Sơn Bạch Hổ Thần Quân đang lúc điên kiếp, hiện giờ đang bế quan, Ngọc Đế thực sự muốn hạ chiếu triệu hấn lên đây sao?" lại là Thái Thượng Lão Quân lên tiếng, chúng thần trợn to mắt ngạc nhiên, Ngọc Đế thì nhất thờ lở miệng. Tính toán thời gian thì đúng là lúc mỗi một ngàn năm, Bạch Hổ Thần Quân sẽ phát tác điên kiếp một lần.

Mà khi điên kiếp phát tác thì năng lực phá hủy của Bạch Hổ Thần Quân tuyệt đối sẽ lớn hơn mấy hành động nho nhỏ của bộ Thanh Liên nhiều, mấy ngàn năm trước Ngọc Đế và chúng thần đã từng chứng kiến qua, nên lúc này còn ai dám triệu hấn lên trời, không phải muốn đem cung điện đã có mấy ngàn năm xây dựng lại lần nữa chứ?

"Vậy còn hai vị khác đâu, đừng nói với ta là bọn họ cũng bị bệnh nằm nhà". Tứ phương thần không phục sự quản thúc của hấn cũng không phải ngày một ngày hai, nhưng lá gan lớn tới mức cùng nhau không vào triều thì chưa từng xảy ra.

"Chu Tước Thần Quân trong nhà có tang sự, hiện giờ ở nhà chuẩn bị tang lễ, tấu chương xin phép đã để trên án mấy ngày trước, Ngọc Đế chưa thấy qua sao? Còn Huyền Vũ Thần Quân thì hai ngày nữa là tiểu thiếp thứ mười ba lâm bồn, mấy ngày trước Huyền Vũ Thần Quân cũng đã đệ trình tấu chương xin được ở nhà, Ngọc Đế chẳng phải đã phê chuẩn rồi sao? Còn đưa tặng một cặp minh châu Nam Hải làm hạ lễ nữa" Đáng thương cho Thái Thượng Lão Quân đành phải là quản gia mà bầm báo từng sự việc cho Ngọc Đế hay quên.

"Một người sinh bệnh, một người mắc điên kiếp, một kẻ có tang, một người sinh nở, được, hay cho tứ phương thần, thật đúng là nguy biến, ngay lúc nguy cấp này lại kiếm có vắng mặt, Lão Quân, ta nhớ không lầm thì Chu Tước là tộc bất tử, sao trong nhà lại có tang sự? là tang của ai? Hồn tướng, dám lấy nguyên nhân như thế để vắng mặt"

Ngọc Đế lúc này mới ý thức được là bị Chu Tước Thần Quân đùa giỡn, lửa giận càng lớn.

Thái Thượng Lão Quân nhìn sắc mặt Ngọc Đế, chần chừ không biết nếu hấn tiếp tục nói ra những lời sau đây thì tỷ lệ Ngọc Đế đem hấn biếm hạ nhân gian là bao nhiêu, mỗi ngày đều sống trong cảnh phạt phòng, căng thẳng, chi bằng xuống trần còn sướng hơn.

"Ngọc Đế, người còn nhớ khi người đồng ý lời đề nghị của Thượng Sinh Tinh Quân sử dụng thiên la để đối phó với Tước Hoàng sơn, khi đó Chu Tước Thần Quân đã phản đối không?"

"Ta đương nhiên nhớ rõ, tứ phương Thần Quân luôn luôn thích cùng ta đối nghịch, Tước vương Vân Thư hành sự không phân nặng nhẹ, ngay cả Tử Vi đại đế đến thăm hấn, hấn cũng không nể tình, còn làm ra chuyện vi phạm luân thường như vậy, lần này thiên đình không cho hấn một bài học thì làm sao chứng tỏ uy nghiêm, sau này chúng sinh yêu giới đều học theo hấn thì còn gì là kỷ cương trật tự? Tốc độ buông xuống của thiên la cực kỳ chậm, nếu hấn chịu cúi đầu thì đã có cơ hội chạy thoát, thiên đình cũng không thực sự đuổi cùng giết tận hấn, Tử Vi đại đế luôn coi trọng hấn nhưng hấn vẫn kiên trì ở lại Tước Hoàng sơn, chuyện nào có thể trách được ai?"

Ngọc Đế hừ lạnh, hấn đã sớm muốn thu hồi Tước Hoàng sơn về thiên đình, vùng đất tiên này hơn mười vạn năm qua đều bị Khổng Tước tộc chiếm giữ, trước kia có Tử Vi Đại Đế che chở, hiện giờ thiên la cũng đã buông xuống, bên bắc cực không lên tiếng, cho thấy Tử Vi Đại Đế đã ngầm đồng ý, nói như vậy là đã từ bỏ Vân Thư, một khi đã vậy thì thiên đình cũng không khách khí.

"Cái đó và Chu Tước Thần Quân có quan hệ gì?"

"Tước vương Vân Thư chính là huyền tôn chi thứ mười ba của Chu Tước Thần Quân, thiên tính rất cao, chưa từng làm chuyện ác, chỉ vì có quan hệ với xà tử mà bị Ngọc Đế dùng thiên la bao phủ, Chu Tước Thần Quân sau khi cầu tình không có kết quả thì rất đau buồn, nói là niệm tình Vân Thư là hậu duệ của hấn, khi sống không thể bảo vệ thì khi chết cũng nên làm cho hấn một tang lễ, ngày đó đưa tấu chương, Ngọc Đế

cũng không phản đối, nghĩa là người ngầm đồng ý, cho nên bắt đầu từ lúc đó, Chu Tước Thần Quân không vào triều nữa"

Mọi người lại cười thầm trong lòng, ai cũng biết tang sự chỉ là cái cớ, chẳng qua là Chu Tước Thần Quân bất mãn với mệnh lệnh của Ngọc Đế, cho nên cố ý làm ra hành động kháng cự, trong thiên địa ai chẳng biết trong tứ phương thần thì Thanh Long Thần Quân tâm địa hiền lành nhất, Bạch Hổ Thần Quân tàn bạo nhất, Huyền Vũ Thần Quân thì tâm tư khó dò còn Chu Tước Thần Quân thì lại cực kỳ bao che khuyết điểm.

Ngọc Đế động tới thân thích của Chu Tước Thần Quân, cho dù là huyết thống xa lơ xa lắc thì đã sao, Chu Tước Thần Quân là điển hình của " mình khi dễ thì được, người khác khi dễ thì đừng hòng", cho nên đừng nói là không triệu hồi, cho dù Ngọc Đế có lên tiếng muốn Chu Tước Thần Quân đi đối phó với Hồ vương Thanh Liên và Tuyết Ưng vương vì Vân Thư mà nháo lên tận thiên đình là không có khả năng, không làm khó Ngọc Đế là hán đã nể tình lắm rồi.

Nhưng những lời này không ai dám nói thẳng ra.

Kỳ thật trong lòng bọn họ cũng rất bất mãn với việc Ngọc Đế dùng thiên la để đối phó với Tước Hoàng sơn, nếu lúc trước vì chuyện xà tử sinh ra, Tử Vi Đại Đế không tiếc phá vỡ thiên quy mà đem mệnh cách tinh quân độ cho xà tử kia để bảo đảm sự an toàn cho hán, một trăm năm sau xà tử kia lại có quân hệ thân thiết với Vân Thư, Tử Vi Đại Đế cũng không thu hồi mệnh cách tinh quân của hán, lẽ ra thiên đình cũng đã mất nhắm mắt mở như trước, không ngờ bỗng nhiên xuất hiện Thất Sát Tinh sợ rằng thiên hạ chưa đủ loạn mà đưa ra đề nghị dùng thiên la để hù dọa Vân Thư, làm cho hán phải kiêng nể thiên đình.

Mà Ngọc Đế lại đồng ý với đề nghị của hán, cũng không thêm suy nghĩ lại người hán muốn hù dọa là ai, Tước vương Vân Thư kia không nói năng lực, chỉ riêng tính tình cao ngạo, thanh hoa giống như Chu Tước Thần Quân thì dễ để cho hán hù dọa được sao?

Một bên xuất phát với ý đồ không tốt, một bên tính tình cao ngạo, quyết không lùi bước mà tạo thành cục diện không thể văn hồi.

Hiện giờ thiên la không thể thu về, Vân Thư cùng Xà quân Như Mặc bị nhốt trong đó, Hồ Vương Thanh Liên cùng Tuyết Ưng vương thì lên trời gây rối, thế tử của Như Mặc vốn là Phá Quân tinh có lực phá hoại bậc nhất thì lại đi nhân gian tạo ôn dịch, Thác Tháp Thiên Vương cùng các võ tướng của thiên đình thì đều đang ở nhân gian, Tứ phương thần thì đứng díp đều có việc không thể vào triều... Tất cả đều làm cho chúng thần trong lòng thổn thức không thôi, không cần xem sắc mặt của Ngọc Đế cũng biết Ngọc Đế lúc này trong lòng cũng rất hối hận, nhưng việc đã đến mức này, có thể giải quyết như thế nào đây?

Sắc mặt Ngọc Đế hết xanh rồi lại trắng, hồi lâu mới nghiêng răng nghiêng lợi nói " kêu Thượng Sinh Tinh Quân (Thất Sát tinh) tới đây, để cho hán đi hàng yêu"

Thái Bạch Tinh Quân lại lên tiếng " khởi bẩm Ngọc Đế, tiểu tiên trước khi vào triều có nhìn vào kính chiếu thiên thì thấy Thượng Sinh Tinh Quân lại hạ phạm rồi"

Mấy năm nay Thái Bạch Tinh Quân cùng Phúc Thọ Tinh Công đã có thói quen nhìn kính chiếu thiên để quan sát cuộc sống của gia đình Như Mặc, thấy cả nhà bọn họ hòa thuận vui vẻ thì bọn họ trong lòng cũng rất cao hứng, dù sao bọn họ cũng tốn không ít tâm tư mới có thể tác hợp cho Như Mặc và Bắc Dao Quang thành đôi.

Nhưng khi Ngọc Đế muốn dùng thiên la để tiêu diệt Tước vương Vân Thư thì bọn họ liền cảm thấy bất an, cảm thấy mọi việc không dừng lại ở đây nhưng bọn họ không thể can thiệp nên đành phải yên lặng quan sát tình hình.

Sáng nay vừa lúc làm cho bọn họ thấy được Thất Sát Tinh lại hạ phạm, tám mươi năm trước nhân gian đã chìm trong khói lửa chiến tranh, tử vong vô số, bây giờ hán lại hạ phạm, e làm nhân gian lại gặp nhiều tai ương. Không biết Ngọc Đế nghĩ gì mà lại nghe lời đề nghị của Thất Sát Tinh, dùng thiên la để đối phó với Tước vương Vân Thư? Nếu không thì đâu đến nỗi không thể văn hồi như bây giờ?

" Cái gì?" Ngọc Đế dùng sức vỗ vào tay vịn trên ngai vàng làm cho nó nứt ra vài đoạn, hừ, Thất Sát Tinh kia, người bày ra chủ ý rồi lại bỏ xuống nhân gian là sao? Thực sự là không thể nhin được nữa, chờ giải quyết xong chuyện trước mắt, xem ta làm thế nào mà thu thập người.

Chúng thần lại lần nữa cảm như hén! Trong lúc nhất thời không khí ngưng kết tới cực điểm!

Chương 66

CỜ RỒNG LÊN THIÊN ĐÌNH

"Phụ thân, để cho ta và Ảnh Nhiên đổi cho người trong chốc lát đi, đã ba ngày rồi, người cũng nên nghỉ ngơi một chút, nếu người ngã xuống thì chúng ta biết trông cậy vào ai để đi ra ngoài" Bảo Bảo lo lắng đứng ngồi không yên, ba ngày qua, Như Mặc chưa có khắc nào ngừng gai tăng pháp lực để chống đỡ, nếu cứ như vậy thì người mạnh mẽ cách mấy cũng sẽ có lúc gục ngã.

"Xà quân đại nhân, tỷ tỷ nói rất đúng, Ảnh Nhiên và tỷ tỷ đã nghỉ ngơi mấy ngày, cũng đã quen với áp lực của thiên la, hơn nữa chúng ta còn ở trong bảo kính nên được bảo hộ rất tốt, để chúng ta thay thế cho người nghỉ ngơi một chút" Ảnh Nhiên cũng lo lắng lên tiếng.

Như Mặc lắc đầu, "Không cần, các người cứ yên tâm lo cho bản thân là được rồi, Ảnh Nhiên, đây là lúc quan trọng, pháp lực của người cũng thuộc phong hệ, có thể chuyển cho Vân Thư một ít, chiếu cố tốt cho hấn, đừng để hấn có việc gì, xin nhờ người"

"Xà quân đại nhân yên tâm, Ảnh Nhiên nhất định sẽ chiếu cố tốt cho Tước vương đại nhân" Ảnh Nhiên dùng sức gật đầu.

Trong lúc bọn họ nói chuyện thì Vân Thư vẫn như đang nằm ngủ trên nhuyễn tháp, không chút nhúc nhích, chỉ có đôi lông mi thật dài là hơi run run, cho thấy hấn còn thờ, thân hình gần như trong suốt, mặc dù có ma kính hồng ngọc bảo hộ nhưng vẫn không tránh khỏi ảnh hưởng của thiên la, làm cho hấn dù không làm gì cũng càng ngày càng suy yếu.

Bảo Bảo thấy Vân Thư tình huống rất không lạc quan, nguyên thần sắp biến thành trong suốt, cũng may là chưa có tiêu tan, nếu bị tiêu tan thì mệnh của Vân Thư e rằng không giữ được, phụ thân lại nói pháp lực của nàng là hệ thủy, không thể chuyển cho Vân Thư được, nên chỉ có thể ở bên cạnh lo lắng.

Thanh Liên bọn họ ở bên ngoài chắc là rất sốt ruột, bọn họ nhất định sẽ nghĩ ra biện pháp để cứu viện, cho nên bọn họ không thể buông xuôi, phải kiên trì, mẫu thân, Mặc Mặc, còn có những người nàng quan tâm đều ở bên ngoài chờ nàng. Mỗi khi Bảo Bảo cảm thấy áp lực từ bốn phương tám hướng ủa tới như muốn cắt da cắt thịt của nàng, làm nàng thống khổ thì lại cảm thấy may mắn vì người bị nhốt trong này là nàng chứ không phải là Thanh Liên hay mẫu thân, tưởng tượng cảnh bọn họ phải chịu đựng thống khổ như vậy, Bảo Bảo tình nguyện chính mình gánh chịu những thống khổ này.

Nàng tin tưởng Vân Thư, phụ thân hay thậm chí là Ảnh Nhiên cũng sẽ có suy nghĩ giống nàng, nhưng không ai nói ra mà thôi, bởi vì có kiên trì bọn họ mới thanh tỉnh, mà vì thanh tỉnh nên bọn họ vẫn không nguôi hi vọng, mà vì không tuyệt vọng nên càng phải tranh thủ tìm cơ hội.

Cột sáng mây đỏ tuy rằng không có biến đổi gì lớn nhưng màu sắc đã giảm đi rất nhiều, Như Mặc biết, nếu thêm hai ngày nữa thì bên ngoài sẽ có hao tổn không nhiều nhưng bên trong thì sẽ bắt đầu bị ảnh hưởng, cũng may bên trong luôn dễ ảnh hưởng hơn bên ngoài, thiên la này cũng không thực sự mạnh như hấn nghĩ, cho nên Như Mặc nghĩ dựa vào tu vi của hấn thì cho đến khi nguyên thần tan rã cũng sẽ duy trì được nửa tháng, còn rất nhiều thời gian, có lẽ Thanh Liên sẽ có cách nào đó, dù sao hấn cũng không phải là kẻ ngồi yên chờ chết.

Như Mặc chỉ có thể đem hi vọng cuối cùng ký thác cho Thanh Liên, không đến phút cuối hấn sẽ không dễ dàng buông tay, nhất là khi nghĩ đến Bắc Dao Quang vẫn còn ở ngoài tràn đầy hi vọng và lo lắng chờ đợi hấn.

Yêu tinh khi tu luyện thì đạo hạnh và pháp lực đôi khi không ngang nhau, nếu là ác yêu thì đạo hạnh tăng trưởng không nhiều nhưng pháp lực ngày càng mạnh mẽ, bởi vì bọn họ cần trước mắt chính là hiệu quả sử dụng. Còn những yêu đi theo con đường tu hành chính đạo, nhất là pháp yêu tu tâm hướng phật như Tuyết Ưng vương thì đạo hạnh rất cao thâm mà pháp lực dùng để đối phó với địch nhân cũng không phải thấp,

nhưng nếu dụng phải thứ tà ác gì đó thì có khi pháp lực không bằng đạo hạnh, nếu cứ tiếp tục tu hành như vậy thì có ngày sẽ đắc đạo thành tiên.

Yêu tinh bộ tộc tu luyện con đường của, cái gọi là đạo hạnh cùng đều tự có được pháp lực, có khi là cũng không ngang nhau, giống vậy, đi ác yêu tu hành con đường của, thường thường đạo hạnh tăng trưởng không vui, bất quá pháp lực lại ngày ngày một rõ trưởng, bởi vì bọn họ đi chính là tiếp kính, cầu chính là trước mắt lực lượng cùng sử dụng, này yêu bình thường đều khó được nói, bọn họ thân mình cũng cũng không thành tiên dục vọng.

Mà pháp lực còn được gọi là ngoại tu, còn đạo hạnh chính là nội tu.

Bình thường có rất yêu tinh có được đạo hạnh và pháp lực ngang nhau, mà Như Mặc lại là một trong số ít đó.

Hắn tu luyện suốt hơn chín ngàn năm, vẫn luôn tập trung chú ý tu luyện đúng phương pháp, cho nên đạo hạnh gần vạn năm thì tu vi pháp lực cũng bằng như vậy, đây cũng chính là nguyên nhân thiên đình muốn hắn gia nhập vào hàng tiên ban.

Hắn có căn cơ rất tốt, lại thêm đạo hạnh và tu vi pháp lực cao thâm nếu trở thành tiên thì luận văn hay võ cũng đều là một nhân tài xuất chúng, nếu không phải vì thiên đình thiếu nhân sự trầm trọng, Ngọc Đế buộc phải triệu người về khẩn cấp để xử lý công việc thì thiên đình làm sao lại chịu bỏ qua một tài ăng như thế.

Bất đắc dĩ nên đành phải để Thái Bạch Tinh Quân tùy ý hành động.

Sau đó xà tử lại được sinh ra, cũng không hiểu sao con trai của Như Mặc lại được Tử Vi Đại Đế yêu thích, đem mệnh cách tinh quân của Bắc Dao Quang chuyển sáng cho hắn, lúc này Ngọc Đế vì nể mặt Tử Vi Đại Đế hơn nữa vì vẫn luôn áy náy chuyện hãm hại cùng thiết kế Như Mặc, khiến cho vạn năm tu hành của hắn trở thành công dã tràng cho nên mới mắt nhắm mắt mở mà cho qua, coi như là thiên đình bồi thường hắn.

Mà ngay cả Như Mặc cũng không hiểu rõ ràng mọi chuyện, giữa người với người, người với yêu, yêu với tiên, rồi tiên với tiên...cùng tạo nên những mối quan hệ chông chéo và phức tạp, có ai mà hiểu được, cho nên vì nể mặt nhau mà bỏ qua thôi.

Nói thẳng ra là Ngọc Đế không dám không nể mặt Tử Vi đại đế, lại có vài phần kiêng kỵ với Như Mặc nhưng cũng không quá nhiều, dù sao thời gian hắn ngồi trên bảo tọa ở Lăng Tiêu bảo điện cũng gần bằng với đạo hạnh của Như Mặc, cũng chỉ là chín trâu mất một sợi lông mà thôi, cho nên Ngọc Đế không để ý lắm.

Nhưng mà thiên đạo, khi nào thì cho sinh linh vạn vật một đạo lý, vĩnh viễn không cần suy nghĩ nhiều liền dễ dàng phán đoán người khác.

Thực lực chân chính của Như Mặc nếu không bị bức đến cực điểm thì khi nào mới chịu lộ ra.

Ba ngày qua, Như Mặc dựa theo dự tính ban đầu cho rằng thiên là sẽ làm tiêu hao toàn bộ ngoại tu của hắn, nhưng cho đến lúc này hắn mới thấy pháp lực cũng bị tiêu hao nghiêm trọng, nhưng cũng không đến mức như hắn dự đoán, có lẽ mấy ngàn năm qua thiên đình thiếu người tài, cho nên việc luyện thiên la cũng không tới nơi tới chốn, thành ra lúc này hắn lại được lợi.

Thiên la làm hao tổn linh lực của hắn nhưng bản thân nó cũng bị ảnh hưởng không nhỏ, đáng tiếc là pháp lực và đạo hạnh của hắn chưa đủ, nếu không đã có thể phá tan nó, mà nếu là như vậy thì đây là chuyện đáng mừng nhất.

Như Mặc vừa tiếp tục gia tăng pháp lực để chống lại áp lực của thiên la, vừa suy nghĩ để tìm biện pháp.

° ° °

" Thanh Long, đứa nhỏ kia quý cũng đã năm ngày rồi, một ngụm nước cũng chưa uống, sắp vì mất nước mà chết rồi, lòng của ngươi càng ngày càng cứng rắn a, chẳng lẽ không có chút đồng tình nào? không mềm lòng?". Người lên tiếng là một nam tử mặc bộ y bào màu đỏ, khuôn mặt càng nổi bậc hơn bộ xiêm y trên người y, vẻ mặt mỉa mai hoặc lại cao ngạo, quý phái lại lạnh lùng, nhưng lời nói lại từ tốn như một công tử ôn nhu, dễ tính.

"Chu Tước, ta hình như cảm thấy ngươi không giống là đồng tình mà ngược lại giống như tới để chờ xem kịch vui?" Nam tử đáp lời mặt một y phục màu trắng, trước ngực có thêu một con kim long sống động, miệng há to, bộ dáng rất uy vũ.

Hai người này chẳng phải ai khác mà chính là người đã được Ngọc Đế và Thái Thượng Lão Quân bàn luận, là Thanh Long Thần Quân và Chu Tước Thần Quân trong Tứ Phương Thần, lúc này hai người đang ra sức châm chọc đối phương, không ai chịu nhường ai.

"Cũng không phải vậy, dù sao Như Mặc cũng là người ngươi sớm xem trọng, hẳn lại bị người ta khi dễ, bây giờ con hẳn đã quý ngoài đại diện nhiều ngày như vậy, ngươi là Thanh Long Thần Quân thì sao có thể mặc kệ chứ?"

Chu Tước Thần Quân cẩn thận dùng tay ngón trỏ của tay phải móc vào ngón út của tay trái, tựa như muốn lấy đồ vật dơ bẩn gì đó ra nhưng cả hai móng tay đều sạch không dính một hạt bụi thì làm sao có đồ vật gì được.

"Nếu bản quân nhớ không lầm thì kẻ ở Tước Hoàng sơn kia cũng là hậu duệ nhiều đời của người nào đó, mà người nào đó mới mấy ngày trước còn trình tấu văn lên Ngọc Đế, nói muốn làm tang sự cho tiểu khổng tước kia, sao giờ thấy người nào đó không có nửa phần thương tâm?"

Thanh Long Thần Quân đương nhiên cũng không cam lòng yếu thế mà trả đũa, bọn họ mấy ngàn năm qua đều đấu khẩu với nhau, chẳng ai chịu thua ai.

"Các ngươi không ai chịu thua ai, hiện giờ đã sáu ngày trôi qua, Như Mặc và Vân Thư vốn là tài năng tương lai, ta rất hài lòng, không thể để bọn chúng bị hại, nếu hai người các ngươi không đi cứu bọn họ thì đừng trách ta vì diên kiếp mà quấy lung tung, chẳng may làm ảnh hưởng tới thiên la thì tin tưởng Ngọc Đế cũng không trách tội ta"

Người vừa lên tiếng, vẻ mặt tà tử chính là Bạch Hổ Thần Quân nổi tiếng mạnh bạo trong Tứ Phương Thần

"Ân, ân!" người đang phải chờ đợi tiểu thiếp lâm bồn, Huyền Vũ Thần Quân lúc này lại ở đây, mỉm cười lên tiếng.

"Huyền Vũ, sao ta không biết ngươi vừa mới nạp thêm một tiểu thiếp?" Thấy hắn lên tiếng, Chu Tước Thần Quân lập tức nheo mắt nhìn sang, ngữ khí mang theo vài phần nguy hiểm.

"Chu Tước, ngươi nói như vậy là không công bằng, ngay cả chuyện bị bệnh Thanh Long cũng đưa ra, còn kẻ lạnh lùng tuyệt tình như ngươi thì đau buồn vì tang sự, còn Bạch Hổ vốn gặp diên kiếp thấy người thì đánh, thấy vật thì phá giờ phút này cũng bình thường ngồi ở đây, ta không thể không bịa đặt một lý do được sao?"

"Được rồi, được rồi, đừng nói lời vô nghĩa nữa, các ngươi không đi thì ta đi, đứa nhỏ ngoài kia ta rất vừa ý, đang muốn thu làm môn hạ, các ngươi không cùng hỗ trợ thì một mình ta cũng đủ làm náo loạn thiên đình". Bạch Hổ Thần Quân nói xong thì đứng dậy, bộ dáng như chuẩn bị rời đi.

Thanh Long Thần Quân lập tức cũng đứng lên, "Ai nói ta không đi? Nói như thế nào thì đứa nhỏ này cũng tới cầu xin trên địa bàn của ta, lại thuộc thủy hệ tộc, mấy ngày qua chỉ là khảo nghiệm hắn một chút mà thôi, dù sao cũng đã sớm nhìn không vừa mắt một vài kẻ, nhân dịp này đi cùng hắn một chuyến cũng được"

Chu Tước Thần Quân thấy vậy cũng đứng lên "nếu Thanh Long đã ra mặt thì ta thân là lão tam, đương nhiên phải lấy lão đại làm chủ, nếu có thể thuận tiện mà cứu thoát cho kẻ hậu bối đáng thương kia của ta thì cũng đỡ cho lão nhân gia ta phải thương tâm vì hắn mà làm tang sự"

"Ta nói hai người các ngươi a, năm ngày năm đêm mà không tính là gì sao? Tính tra tấn đứa nhỏ kia tới lúc nào?"

Bạch Hổ Thần Quân có chút không đồng ý nhìn về phía bọn họ, tiểu xà tử kia đã quý lâu như vậy rồi. Đứa nhỏ kia bị làm khó như vậy nhưng không hề than vãn một tiếng, cũng không tức giận, tuổi còn nhỏ mà đã có tính nhẫn nại lớn như vậy, trong lòng hắn cũng thấy phục.

" Hấn không đến cầu ta, ta cũng sẽ không mặc kệ Như Mặc bọn họ, hấn đến cầu, ta tất nhiên càng cao hứng hơn, có bậc thang để có thể quang minh chính đại giúp bọn họ, nhưng các người cũng biết ta ghét nhất là có người sử dụng tâm kế với ta, hấn làm như vậy là do có người dạy hấn, nếu không thì tuổi hấn nhỏ như vậy sao có thể biết được mà làm, ta có ý kích hấn, nếu hấn nói thật thì ta sẽ hết giận nhưng hấn lại bày ra bộ dáng đánh không đánh trả, mắng không cãi lại càng làm ta giận hơn, thủy tộc hệ của chúng ta khi nào lại có một kẻ tâm ý giảo hoạt như thế? Đợi năm ngày là muốn giáo hấn một chút". Thanh Long lên tiếng giải thích.

Thanh Liên nào biết hấn muốn Mặc Mặc dùng khổ nhục kế để mong thành công lại gặp phải Thanh Long Thần Quân chán ghét người ta dùng thủ đoạn, thành ra lộng xảo thành chuyên, khiến Mặc Mặc phải chịu khổ mất năm ngày.

Khi Tứ Phương Thần Quân đều đã mềm lòng thì Mặc Mặc cũng không chống đỡ nổi mà ngã xuống, cũng lúc đó một thanh long xuất hiện trước cửa cung.

Mặc Mặc ngẩng đầu, nhìn thấy bốn vị thần quân đứng trước cửa cung, khoe miệng lộ ra một nụ cười an tâm, sau đó thì...

Cho uống một viên kim đan, lại độ cho một chút tiên lực, Mặc Mặc rất nhanh đã tỉnh lại, đôi mắt đỏ bừng nhìn Tứ Thần Quân ở trước mặt, nhìn không được mà nước mắt rơi như mưa, run rẩy một hồi cũng không nói ra tiếng. Thanh Long Thần Quân liền ôm hấn vào lòng, vỗ nhẹ lên lưng hấn " tốt lắm, không lo nữa, ta mang người lên thiên đình, phá hủy thiên la đáng ghét kia, cứu phụ thân người"

Lời này vừa ra, những lo lắng, ủy khuất cùng tức giận, tuyệt vọng...đều theo tiếng khóc đi ta, tiếng khóc không lớn nhưng âm thanh nức nở xoáy sâu vào lòng của Tứ Phương Thần Quân, từ lúc thiên địa thành lập, bọn họ liền trấn giữ bốn phương, bao nhiêu năm qua cũng không quan tâm chuyện thế sự, mà bản thân bọn họ cũng không dễ bị cảm xúc tác động nhưng tiếng khóc của Mặc Mặc đã làm bọn họ cảm thấy mũi lòng, đứa nhỏ đáng thương, phải bị thương tâm, lao lực đến mức nào mà làm cho một đứa nhỏ lại khóc thương tâm như thế?

Thanh Long Thần Quân không khỏi hối hận vì đã trừng phạt hấn, lại thấy hấn quỳ nhiều ngày như vậy sợ là hấn có nguy hiểm gì, đưa mắt nhìn về phía Bạch Hổ Thần Quân thì nhận được một cái gật đầu " yên tâm đi"

" Không khóc, không khóc, luận sâu xa, người phải gọi ta một tiếng tổ gia gia, mau kêu một tiếng, đừng khóc. Kêu xong, tổ gia gia liền mang người lên thiên đình, giáo huấn những kẻ dám khi dễ người của chúng ta một chút, được không?"

Dĩ dành người khác là chuyện đã vạn năm rồi Thanh Long Thần Quân chưa từng làm qua, lúc này hành động có chút vụng về lại đáng yêu, nhưng không ai cười nhạo hấn bởi vì mỗi người khi nghe tiếng khóc kia đều cảm thấy mềm lòng. Thế giới này làm gì có công bằng, cho dù là yêu giới hay là thiên đình thì đều nói thế lực, cường quyền, nhưng đây cũng là lần đầu Tứ Phương Thần bọn họ muốn bày tỏ thái độ, vẫn được đi.

" Tổ gia gia!" Mặc Mặc nâng khuôn mặt nhỏ nhắn đầm đìa nước mắt và ủy khuất lên, nhẹ giọng nói, hấn vốn thừa hưởng vẻ đẹp của Như Mặc, bây giờ lại khóc thành đáng thương như vậy, có thể dùng câu hoa lệ đài vũ để hình dung, mà một tiếng gọi của hấn lại chứa đựng sự ỷ lại làm cho Thanh Long Thần Quân càng thêm yêu thương.

" Hào hài tử, người gọi là Mặc Mặc phải không? đi, tổ gia gia mang người lên trời, có từng cõi rồng chưa? Thanh Long Thần Quân xoa xoa mái tóc đen mềm mại của hấn, về mặt từ ái hỏi.

Mặc Mặc lắc đầu, thành thật hồi đáp," chưa từng!"

" Ha ha!" ba vị Thần Quân khác đều bật cười thành tiếng, Thanh Long Thần Quân lại xoa đầu hấn " hôm nay tổ gia gia cho người được cõi rồng"

Chương 67

THIÊN LA PHÁT SINH BIẾN CỐ

Ngồi trên lưng Thanh Long Thần Quân mà lên trời là điều mà Tứ Phương Thần chưa bao giờ nghĩ có ngày bọn họ sẽ được chứng kiến cảnh tượng như vậy.

Cửa thiên cung không có thiên binh nào trông coi cũng bình thường, nhưng đi vào trong cũng không thấy bóng dáng một ai, làm cho người ta không khỏi nghĩ phải chăng thiên đình đang thi hành kế sách vườn không nhà trống?

Cũng may phía Lăng Tiêu bảo điện có linh lực dao động làm cho Thanh Long Thần Quân chú ý, lập tức nắm tay Mặc Mặc nhắm hướng đó mà tiến.

Chu Tước Thần Quân theo sát phía sau, còn Bạch Hổ Thần Quân cùng Huyền Vũ Thần Quân không có đuổi theo mà mỗi người đi theo một hướng khác nhau.

Khi ba người hạ xuống thì Thanh Liên đang thoái lui, miệng phun ra một ngụm máu, bộ thanh sam đã dính rất nhiều vết máu, khuôn mặt tuyệt mỹ trở nên trắng bệch, phía sau hắn Tuyết Ưng vương cũng một bộ chật vật, toàn thân áo trắng đều đã nhuốm đỏ, đối diện bọn họ là Ngọc Đế cùng mấy chục tiên nhân.

Mặc Mặc vừa thấy Thanh Liên hộc máu, lập tức giãy khỏi tay Thanh Long Thần Quân, chạy về phía hắn " tỷ phu, người thế nào?"

Hai ngày trước hắn cùng với Tuyết Ưng đại chiến cùng thiên đình ở đây, bọn họ dùng kế xa luân chiến nên hắn và Tuyết Ưng vương đã tiêu hao rất nhiều sức lực, nếu Mặc Mặc tới chậm một ngày nữa thì chắc bọn họ đã không chống đỡ được, cũng may là Thanh Long Thần Quân đã chịu đến đây, nhìn thấy hắn và Chu Tước Thần Quân, Thanh Liên cảm thấy an tâm một nửa.

Tứ phương Thần Quân từ trước đến nay sẽ không cách nhau quá xa, nếu đã thấy hai người ở đây thì hai người khác nhất định cũng đã có mặt, có lẽ là ở gần đây thôi, cuối cùng bọn họ cũng có cơ hội thắng, Thanh Liên nhân lúc Mặc Mặc diu hắn liền dùng khẩu hình nói với hắn một tiếng " khóc"

Mặc Mặc vốn là người thông minh, nên hiểu được nguyên nhân, còn Thanh Liên rốt cuộc đã không chống đỡ nổi, thân hình mềm xuống, Mặc Mặc cuống quýt đỡ lấy hắn, nước mắt tuôn ra như mưa " tổ gia gia, cứu tỷ phu ta, ô...cha ta không có, tỷ tỷ không có, mẫu thân nhất định sẽ bỏ lại ta và phụ thân mà đi, không ai quan tâm ta, hiện tại tỷ phu cũng bị thương, tổ gia gia..."

" Đừng khóc, đứa nhỏ!" Thanh Long Thần Quân nét mặt vẫn bình thản, lên tiếng an ủi Mặc Mặc, sau đó xoay người nhìn Ngọc Đế và chúng thần tiên " Ngọc Đế và các vị tiên quan uy phong như thế, cùng nhau khi dễ hai tiểu bối đạo hạnh tầm thường, thực sự là làm cho Thanh Long mở mang kiến thức"

" Thanh Long Thần Quân, người không phải bị bệnh nên ở nhà nghỉ ngơi sao, lúc này lại lên thiên đình làm gì?" Ngọc Đế vốn đang tức giận, nghe hắn nói như vậy lại càng thêm bất mãn.

"Có chuyện muốn hỏi Ngọc Đế ngài, xảy ra chuyện lớn như vậy, nếu không có kẻ hậu bối đáng thương này tới cửa cầu xin ta còn không biết đã xảy ra chuyện gì a. Thiên đình khi nào lại vô dụng tới mức sử dụng thiên la để đối phó người khác? Ta còn tưởng đứa nhỏ này nói dối, dẫn hắn đến đây là để hắn có thể nhìn thấy phong thái độ lượng, khoan dung của Ngọc Đế, bây giờ khen ngược rồi, chân chưa chạm đất đã thấy cả đám người vây đánh hai tiểu bối, Ngọc Đế và chư vị đứng là làm cho thiên đình bề mặt a"

Thanh Long Thần Quân mở miệng tràn đầy châm chọc như không thèm nề mặt ai, chúng thần tiên cùng Ngọc Đế tức giận đến cả người phát run, nhất là Ngọc Đế, ngón tay run run chỉ thẳng vào Thanh Long Thần Quân " Thanh Long, người đừng quá phận, người cho là ở đây người có quyền lên tiếng sao, thật sự là làm cản, người nghĩ Tứ Phương Thần các người rất giỏi sao?"

" Ngọc Đế, không phải Thanh Long đã nói đúng rồi sao? Chuyện của Như Mặc năm đó, chân tướng bên trong thế nào, chúng thần tiên không rõ, chỉ bằng để Thanh Long tỉ mỉ nói lại một lần, xà tử sinh ra là cũng được thiên đình ngầm đồng ý, bây giờ chẳng qua chỉ là một chuyện tình cảm nhỏ nhỏ nhưng lại đến mức thiên đình sử dụng thiên la để đối phó, nếu người trong đó chỉ là đương sự ta cũng không quan tâm nhưng thiên đình lạm sát cả người vô tội thì tính làm sao? Cho tới giờ chỉ nghe nói cha vì con, chưa nghe nói con cãi lời cha, ta thừa nhận đứa nhỏ này vi phạm luật trời cùng với tiểu khổng tước kia làm ra chuyện trái luân thường đạo lý, nên nếu thiên đình muốn tiêu diệt hắn thì ta không có bất kỳ ý kiến gì, nhưng hiện đương sự thì

đứng ở đây khóc lóc còn phụ thân và tỷ tỷ hẳn lại bị nhốt trong thiên la, như vậy phải giải thích thế nào?"

Thanh Long Thần Quân vẫn không chịu buông tha mà tiếp tục " Tứ Phương Thần chúng ta từ khi trời đất tạo thành đã đảm nhiệm chức trách trấn thủ bốn phương, mấy ngàn năm qua chưa từng quan tâm đến chuyện của thiên đình, mặc dù nhiều năm trước chúng ta cũng thấy bất công trong chuyện của Như Mặc nhưng cũng không hề có ý kiến đối với cách xử lý của Ngọc Đế, thân là thần tử thì lẽ ra phải lên tiếng can gián nhưng Ngọc Đế là người suy nghĩ thành thực, chưa từng làm chuyện gì sai lầm, nhưng chỉ mới một trăm năm, Ngọc Đế lại làm ra loại chuyện này, còn không đồng ý nghe Thanh Long nói vài lời sao? Hiện giờ thiên đình còn cương quyết dùng thiên la để tiêu diệt kẻ làm trái thiên đạo thì Thanh Long không có ý kiến, các người đem đương sự xà tử này nhốt vào thiên la, thả xà yêu Như Mặc cùng xà nữ ra, Thanh Long ta sẽ ngay lập tức quay về Đông Hải, không quản chuyện của thiên đình nữa"

Đám người Ngọc Đế nghe những lời này lại càng tức giận hơn, Thanh Long Thần Quân chẳng qua là già mồm cãi lý mà thôi, ai chẳng biết thiên la một khi buông xuống, sinh linh chưa chết hết thì không thể thu hồi, thế mà Thanh Long Thần Quân còn dám nói đem người bên ngoài vào để đổi lấy người bên trong ra, nếu có thể dễ dàng thay đổi như thế thì Ngọc Đế không đợi đến khi phòng ốc cung điện trên thiên đình đều bị bọn Thanh Liên phá hư mà đau đầu nhức óc, hẳn đã sớm thu hồi thiên la và tìm biện pháp khác để xử lý bọn họ.

Không phải là vì thiên la không thể thu lại, người bên ngoài không vào được mà người bên trong cũng không thể ra, nên mới làm cho Hồ yêu và ưng yêu nháo lên tận thiên đình hay sao?

Sợ thiên hạ chưa đủ loạn, Chu Tước Thần Quân còn gật đầu phụ họa " Thanh Long Thần Quân nói rất có lý, thiên đình vốn là căn cứ vào giới luật nên việc thu thập tiểu khổng tước hậu bối kia thì ta cũng không có ý kiến, dù sao ở nhà cũng đã chuẩn bị sẵn tang sự cho hắn nhưng việc trừng phạt quý ở chỗ công bằng, phạm sai lầm là hai người, dựa vào lý do gì mà tiểu hoàng tước hậu bối của ta bị nhốt trong đó mà xà tử cũng làm sai như hắn lại hoàn hảo đứng ở nơi này? Như vậy chẳng phải hậu bối của ta chết thật cô đơn sao? Hẳn vì đoạn tình cảm này mà trả giá quá lớn, kết quả là bị mọi người ghét bỏ, không muốn làm bạn, tiểu khổng tước hậu bối đáng thương của ta a, người chết thực không an lòng a, tang sự này ta có làm cũng có tác dụng gì đâu? Cho nên vì công bằng, Chu Tước cũng thỉnh cầu Ngọc Đế đem xà tử này ném vào thiên la, rồi đem hai xà yêu kia ra ngoài"

Chu Tước Thần Quân quả là danh xứng với thực, biểu tình lúc thì ủy khuất, khi thì đáng thương, một hồi lại là chính khí凛冽, lát sau lại cực kỳ vô lại, mà đảo qua đảo lại một hồi cũng là giống như ý của Thanh Long, muốn đem Như Mặc và Bảo Bảo ra ngoài, tống Mặc Mặc vào trong.

Yêu cầu này đối với Ngọc Đế và chúng thần là hoàn toàn không thể thực hiện được.

" Thanh Long, Chu Tước, các người đừng có cưỡng từ đoạt lý, các người là mới ngày đầu thành tiên sao? Không biết thiên la không thể thu hồi sao? Trừ phi sinh linh chết hết, nếu không, không có biện pháp thứ hai"

"Khi buông thiên la xuống, không nghĩ tới những người vô tội khác sao? Bây giờ đã dùng rồi, còn nói những lời này, Ngọc Đế, người đứng là phủ trách nhiệm, Thanh Long thực sự bội phục a"

Thanh Long Thần Quân khoe miệng nhếch lên một nụ cười châm chọc, ý tứ hàm xúc mà ai nghe cũng hiểu " ngày đó tính như thế nào để giải quyết tốt hậu quả? Đem tất cả tiên yêu biết chuyện này đều giết chết để bịt miệng sao? Hay là tạo ra một cảnh thái bình giả tạo?"

" Thanh Long, người đừng nói oan cho Ngọc Đế, Ngọc Đế rất nhân từ, hẳn sao lại muốn giết chúng ta để diệt khẩu chứ?" Chu Tước Thần Quân ra vẻ sợ hãi.

" Người không thấy hồ yêu và ưng yêu kia cả người đầy máu sao? Nếu chúng ta tới chậm một bước có lẽ mạng chúng sẽ không còn, bây giờ chúng ta lại chống đối Ngọc Đế, người nghĩ có thể giữ được mạng sao?"

Thanh Long Thần Quân nói như mọi chuyện là thật, còn đưa tay chỉ vào tình trạng suy yếu của Thanh Liên như để chứng minh.

" Ai nha, vậy phải làm sao bây giờ? Người nói nếu chúng ta quỳ xuống cầu Ngọc Đế, hẳn có tha thứ mà bỏ qua cho chúng ta không?" Chu Tước Thần Quân bộ dáng như tiểu hài tử kéo tay áo của Thanh Long Thần Quân, động tác và ngữ khí có vẻ sợ hãi nhưng trên mặt lại là ý cười nhìn Ngọc Đế và chúng thần tiên.

Hai người kẻ xướng người họa làm Ngọc Đế tức giận đến tái mặt, hét lớn tiếng " đủ rồi, nếu ta thực muốn mạng của bọn họ thì các người nghĩ hai tiểu yêu còn sống tới giờ sao? Thanh Liên, Chu Tước, sự nhẫn nại của ta có giới hạn, các người đừng làm như trăm không tồn tại, ở đây nhiều lời chẳng qua cũng chỉ muốn đem hai tiểu yêu này đi mà thôi, các người đi đi, trong khoảng thời gian ngắn cũng đừng để trăm nhìn thấy các người, nếu không ngay cả các người cũng không tha"

Thanh Long Thần Quân và Chu Tước Thần Quân cùng liếc nhìn nhau một cái, phát tay áo, nhìn như quy củ nhưng thật ra là không quá thành kính mà cấp cho Ngọc Đế một cái lễ " đa tạ Ngọc Đế khoan hồng độ lượng, nhưng nếu Ngọc Đế không ngại thì Thanh Long muốn đi xem thử thiên la kia chắc chắn đến mức nào, không biết Ngọc Đế có đồng ý không?"

"Nếu các người có thể phá được nó, thiên đình từ nay về sau sẽ không can thiệp chuyện của xà tử và Tước vương nhưng Tước Hoàng sơn thì thiên đình nhất định phải thu hồi"

Mấy ngày nay, Ngọc Đế bị những chuyện này ép đến thân xác và tinh thần đều mệt mỏi, sa sút, chuyện thiên la làm hấn hối hận vô cùng, nếu thực sự có thể phá vỡ nó, giải thoát cho mọi người thì từ nay về sau sao không thể cho bọn họ một con đường sống.

"Ngọc Đế đã mở kim khâu, Thanh Long đương nhiên là tin tưởng, nhưng Thanh Long pháp lực thấp kém mà thiên la hiện giờ đã rất cứng rắn, nếu Ngọc Đế vẫn tiếp tục gia tăng tiên lực cho nó thì chúng ta sao có thể" Thanh Long mới nói tới đó thì đã bị Ngọc Đế tức giận cắt ngang " trăm đã đáp ứng các người thì đương nhiên sẽ không sử dụng thủ đoạn bỉ ổi, huống chi năng lực các người chưa chắc đã phá được thiên la, trăm cần gì phải gia tăng thêm tiên lực"

" Có lời này của Ngọc Đế, ta đương nhiên tin, vậy Chu Tước xin cáo lui" Chu Tước Thần Quân mỉm cười lên tiếng, bọn họ hiểu rõ đạo lý thấy tốt thì nên dừng lại, nếu cứ tiếp tục làm cho Ngọc Đế nổi giận thì sẽ thành hỏa long phun lửa, mà hấn thì rất sợ lửa nha.

Quay lại nhìn hai kẻ đáng thương đang bị thương tích đầy mình " có thể động dậy sao?"

Tuyệt ứng vương gắng gượng đứng dậy, thân hình lung lay như sắp đổ " đa tạ hai vị Thần Quân, Tuyệt Ứng không sao"

Thanh Liên cũng hít vào một hơi, cố gắng đứng lên, Mặc Mặc vội đỡ lấy hấn " Thanh Liên gặp qua hai vị Thần Quân"

"Đúng là hai kẻ ngông nghênh" Chu Tước Thần Quân đưa cho mỗi người một viên kim đan, sau đó nói với Thanh Long Thần Quân " Thanh Long, mỗi người chúng ta mang một đũa, đi thôi. Đũa nhỏ, người cứ nắm tay áo của tổ gia gia người là được, chúng ta cùng đi xem cha người"

Vừa nói xong, Chu Tước Thần Quân đã nắm lấy vai của Tuyệt Ứng vương, hồng quang lóe lên đã không còn thấy hai người.

Thanh Long Thần Quân cũng hai tay nắm lấy vai của Thanh Liên và Mặc Mặc, giây tiếp theo cũng biến mất, trước khi đi còn để lại một câu " Ngọc Đế, nể tình chúng ta đã quen biết nhiều năm nên nói cho các người biết một tiếng, hình như khi chúng ta vừa tới thì Bạch Hổ Thần Quân cũng hướng thiên đình mà tới"

Dứt lời khi, người đã sớm đi xa.

Ngọc Đế và chúng thần tiên còn chưa kịp hiểu hết lời hấn nói thì lại nghe những tiếng nổ còn lớn hơn so với Thanh Liên và Tuyệt Ứng vương tạo ra, dường như là có mấy tòa cung điện cùng nhau sụp đổ.

" Chết tiệt, ai đem bạch hổ Thần Quân đưa lên đây? Người đâu, mau đi ngăn hấn lại" Ngọc Đế thất kinh la lớn

Chúng thần tiên lại một phen người nhìn ta, ta xem người, nói giỡn sao, đây là Bạch Hổ Thần Quân danh tiếng lẫy lừng chứ đâu phải là hồ yêu Thanh Liên chỉ mới tu luyện được mấy ngàn năm, mà chỉ một mình hấn cũng đã làm bọn họ phải sút đầu mẻ trán, nói chi bây giờ đối phương lại là thần quân trấn giữ phương Tây

hiều năm, mà Bạch Hổ Thần Quân cứ một ngàn năm lại phải trải qua điên kiếp một lần, chẳng phân biệt địch ta, chỉ điên cuồng chém giết, ai dám tới gần hấn chứ, cho dù là đã thành tiên thì cũng sẽ bị hồn phi phách diệt, tính mạng vẫn là quan trọng hơn a.

" Ngọc Đế, Bạch Hổ Thần Quân một khi phát cuồng thì ngay cả Thác Tháp Thiên Vương cùng mấy đại tướng liên thủ cũng không khống chế được hấn, chúng thần làm sao có biện pháp, vì an toàn Ngọc Đế vẫn nên cùng mọi người lánh đi thì hơn" một người rút rè lên tiếng đề nghị.

Vừa dứt lời lại là một trận đất rung núi chuyển, vốn đang muốn nói thêm vài câu, Ngọc Đế cũng lập tức gạt đầu ' trước mắt cũng chỉ có thể làm như thế là tốt nhất"

Mà lúc này Bắc Dao Quang đã sắp không xong, đã bảy ngày trôi qua, sức chịu đựng của nàng đã đến cực hạn, nhưng nàng không dám lơ lỏng chút nào, bởi vì Như Mặc còn sống, cột ánh sáng đỏ kia tuy rằng không sáng như trước nhưng vẫn còn, làm cho nàng biết Như Mặc vẫn đang kiên trì, hấn không nhận thua, cho nên trừ phi Như Mặc chết nếu không Bắc Dao Quang nàng cũng muốn vĩnh viễn ở bên cạnh hấn.

Cổ sức chịu đựng, cuối cùng cũng đợi được cứu tinh tới.

" Nương, nương! Người thế nào?" Mặc Mặc sốt ruột bay đến, cẩn thận ôm lấy Bắc Dao Quang chỉ còn da bọc xương vào lòng, từ nhỏ đến giờ hấn chưa từng thấy qua mẫu thân xinh đẹp ở trong tình cảnh như vậy, nếu phụ thân nhìn thấy thì không biết sẽ thương tâm tới mức nào.

Thanh Liên lúc này cũng đi đến bên Bắc Dao Quang, cầm lấy tay nàng " Bắc Dao, người có thể thả lỏng được rồi, Tứ Phương Thần Quân tới cứu Như Mặc bọn họ, chúng ta có hi vọng sẽ phá được thiên la chết tiệt kia, cho nên người nhất định phải nhìn cho rõ, đều là ta hại người, nếu người không trích máu thì người sẽ không như thế này"

Vừa nói, vừa dùng pháp lực để cầm máu cho Bắc Dao Quang.

Chu Tước Thần Quân cùng Thanh Long Thần Quân, nhìn một màn trước mắt, có chút cảm động, thờ dài nói " làm vậy a, vì chuyện tình cảm mà dám làm cho đám kia biết e sợ thiên hạ bất loạn mà biến thành bộ dáng thế thâm như thế này"

" Hãy bớt sàm ngôn đi, Chu Tước, người quen thuộc với Tước Hoàng sơn này, có đường ngầm hay gì đó có thể dẫn chúng ta đi vào không, đối với thiên la này thì dù đạo hạnh chúng ta cao thế nào, nếu cứ ở bên ngoài thì cũng không làm được gì hấn, chỉ có thể đi vào bên trong mới phá được"

Thanh Long Thần Quân nhìn chăm chăm vào thiên la trước mặt, có chút bất lực, thiên la này lúc đầu được luyện ra với mục đích là để đối phó với ác yêu có pháp lực cao cường, vì không muốn ở phút cuối cùng lại mềm lòng cho nên mới cố tình thiết kế một khi nó đã buông xuống thì không thu lại được, bây giờ thì hay rồi, như thế nào cũng không ngờ Ngọc Đế lại dùng nó để đối phó với Như Mặc bọn họ.

Lời này vừa ra, Chu Tước Thần Quân cũng nhíu chặt mày, chỉ vào đạo hồng quang đang phát ra khỏi thiên la " Thanh Long, không có đường hầm nào để tiến vào trong, cho dù có cũng sẽ bị thiên la phá hủy sạch sẽ, làm sao để lại cơ hội cho người ra vào, người cũng đừng quên, Tước Hoàng sơn là đất tiên, làm sao có thể cắt địa mạch mà làm đường hầm"

" Chu Tước, ý người nói là dù chúng ta có đến đây cũng không làm được gì?" Thanh Long Thần Quân sắc mặt trầm xuống, hấn tưởng có thể giúp ích được chút gì nhưng bây giờ nghe khẩu khí của Chu Tước thì hình như là bọn họ có đến đây cũng vô ích.

Mà Mặc Mặc cùng Thanh Liên, Bắc Dao Quang cùng với Tuyết ưng nghe xong, vẻ mặt tràn đầy sự thất vọng, ngay cả Thanh Long Thần Quân mà cũng không có biện pháp sao? Điều đó có nghĩa Như Mặc bọn họ thực sự không thể cứu được.

"Vậy cũng không phải, chờ Bạch Hổ và Huyền Vũ truyền tin, nếu bọn họ có cách làm cho năm vị luyện thiên la này ra ngoài thì chúng ta có thể lợi dụng nháy mắt đó mà đi vào"

Còn chưa nói xong thì Chu Tước Thần Quân sắc mặt đại biến " bên trong đã xảy ra chuyện"

Thanh Long Thần Quân đang tập trung nghe hần nói nên không có phát hiện ra, bây giờ mới để ý thấy có gì không đúng.

Thanh Liên cùng Tuyết ưng cũng cảm thấy điều khác lạ, đạo hồng quang bên trong thiên la có thay đổi, ánh sáng yếu ớt kia bị chia ra, hào quang giảm đi mà thiên la thì càng áp sát vào mặt đất. Nếu cứ tiếp tục như thế thì không bao lâu nữa thiên la sẽ tiếp giáp với mặt đất như một tấm vải dệt phủ lên đó, khi đó thì sẽ không có sinh mệnh nào có thể tồn tại.

"Đáng chết, Như Mặc xảy ra chuyện gì, đạo hạnh của hần vẫn đủ để duy trì thêm mấy ngày, bây giờ hần lại bị cái gì, chẳng lẽ đạo hạnh không đủ sao?" Thanh Liên vì lo lắng, tức giận công tâm mà phun ra một ngụm máu đen.

Bắc Dao Quang sắc mặt cũng càng khó nhìn hơn, chỉ nhìn chăm chăm vào vầng ánh sáng kia, giống như đang chờ đến giây phút cuối cùng, nếu Như Mặc chết, nàng cũng sẽ không sống thêm ngày nào.

"Tổ gia gia—" Mặc Mặc cũng gấp đến độ xanh cả mặt, môi trắng bệch lên!

"Bên trong nhất định ra chuyện gì, nếu không thì không có chuyện một khắc trước pháp lực còn mạnh mẽ mà một giây sau đã giảm đi nhiều như vậy, không giống như là suy kiệt pháp lực mà là phân pháp lực cho người khác, chẳng lẽ bên trong có người không thể chống cự được nữa?" Chu Tước Thần Quân bình tĩnh phân tích tình hình.

Đúng như hần dự đoán, bên trong thiên đúng là đã xảy ra biến cố, khiến cho Như Mặc không thể không phân chia pháp lực, một phần để tiếp tục chống lại thiên la, một phần là để bảo trụ tính mạng cho Bảo Bảo.

Chương 68

CUỐI CÙNG HI SINH

Kỳ thật biến cố này không phải là phát sinh nhất thời, mà do trong cơ thể Bảo Bảo không có nội đan.

Khi bọn họ bị vây khốn trong thiên la đến ngày thứ năm thì Bảo Bảo đã khó tiếp tục chống đỡ áp lực và thống khổ, nhìn thấy Như Mặc vẫn kiên trì chống chọi, còn Ảnh Nhiên thì vẫn cố gắng cấp pháp lực để giúp Vân Thư duy trì nguyên thần thì nàng cho dù nàng có thống khổ đến mấy cũng không muốn làm cho bọn họ phải lo lắng thêm, cho nên vẫn cố gắng chống đỡ.

Như Mặc cũng không phát hiện tình trạng của Bảo Bảo cho đến ngày thứ sáu, thấy sắc mặt của nàng không tốt, hần mới phát hiện có gì không ổn, hỏi nàng thì Bảo Bảo lại nói nàng có Hỏa Hồ Thánh Châu cho nên kiên quyết từ chối sự hỗ trợ của Như Mặc, từ đầu tới cuối vẫn giấu diếm chuyện nàng đã đưa nội đan của mình cho Thanh Liên.

Cho nên chống đỡ thêm một ngày nữa thì tới giờ nàng đã không còn sức để tiếp tục nữa, ngã nhào trên mặt đất, miệng phun đầy máu tươi làm cho Như Mặc hoảng hốt.

"Bảo Bảo—"

"Tỷ tỷ! Người làm sao vậy?"

Ảnh Nhiên lập tức tiến đến đỡ nàng, muốn độ pháp lực cho nàng nhưng Bảo Bảo đã ngăn lại "Ảnh Nhiên, đừng lãng phí sức lực trên người ta, ta sợ là không được nữa rồi, nhất định phải chiếu cố cho Vân Thư, Mặc Mặc ở bên ngoài vẫn đang đợi hần"

Theo lời nàng nói, máu lại không ngừng chảy ra.

"Tỷ tỷ, người đừng nói bừa, Hồ vương đại nhân cũng đang chờ người ở bên ngoài, hơn nữa còn có Xà quân đại nhân ở đây, người nhất định không sao, kiên trì lên, Xà quân đại nhân, mau cứu tỷ tỷ". Ảnh Nhiên lấy tay che miệng lại, ý đồ là ngăn cản máu trào ra nhưng chặn được miệng thì lại không ngăn được mũi, máu lại từ

nơi đó mà trào ra.

Như Mặc rút cuộc cũng nhìn ra nguyên nhân là từ đâu " Bảo Bảo, nội đan của người đâu?"

"Đưa cho Thanh Liên làm tín vật đính ước", Bảo Bảo kéo tay Ảnh Nhiên xuống, nói một câu đơn giản này mà như tiêu hao hết sức lực của nàng, thân thể trở nên mềm oặt.

" Hồ nháo! Nội đan cũng có thể lung tung tặng người sao? Người không muốn sống nữa, người cho là người có vài năm đạo hạnh thì dám làm chuyện nguy hiểm như vậy sao, cũng không chịu nói sớm cho ta biết người không còn nội đan trong cơ thể"

Như Mặc thật sự là vừa vội vừa giận, nhưng mà lúc này rắn dạ nàng đã là vô dụng, ngoài miệng nghiêm khắc nhưng tay cũng không trì hoãn, lập tức phân ra một nửa pháp lực mà độ cho Bảo Bảo, bảo trụ cho nguyên thần của nàng không bị tiêu tan, nếu cứ tiếp tục đổ máu như thế thì không bao lâu nữa sẽ bị trở về nguyên hình, nguyên thần bị đánh tan, khi đó có phá được thiên la thì cũng không thể xoay chuyển được thiên địa.

Bảo Bảo cùng Mặc Mặc từ khi được sinh ra đã là bảo bối quý nhất đối với hắn và Bắc Dao Quang, chín hần cũng chưa từng đánh mất bọn họ, bây giờ tận mắt chứng kiến nàng bị đe dọa sinh mạng, Như Mặc rồi bời, hận không thể ôm Bảo Bảo vào lòng mà chiều cổ nàng, tình hình lúc này không cho phép hắn làm vậy, ngay cả chạm một cái cũng không thể.

Pháp lực phân ra một nửa để giúp Bảo Bảo kéo dài tính mạng thì ngay lập tức áp lực của thiên la cũng tăng lên, ào ạt kéo đến như thác lũ làm cho Ảnh Nhiên và Như Mặc nhin không được mà la lên một tiếng.

" Phụ thân, người đừng quản ta, đừng để cho ta làm liên lụy mọi người, Mặc Mặc và mẫu thân vẫn đang chờ các người bên ngoài, nội tạng của ta đã vỡ tan, phụ thân có độ pháp lực cho ta thì bất quá cũng chỉ kéo dài được chốc lát, ta không thể sống được, chi bằng dùng toàn lực để chống đỡ thiên la, có lẽ sẽ có người tới cứu các người"

Bảo Bảo ruột gan đứt từng khúc nói, không chân chính đối mặt với cái chết thì không thể biết được giờ phút trước khi chết là như thế nào, nàng không cam lòng, không muốn từ bỏ nhưng không thể không chấp nhận, nếu nàng đã không thể sống thì cũng hi vọng phụ thân và Mặc Mặc có thể sống.

Thanh Liên, người duy nhất ta phải xin lỗi là người, sau này trong chốn hồng trần chỉ còn lại cô đột một mình người, nếu biết có hôm nay, lúc trước ta sẽ không đi trêu chọc người, vĩnh viễn không hối hận vì đã yêu người nhưng lại hối hận vì làm cho người rơi vào đau thương mãi mãi. Thanh Liên.

Trong lòng Bảo Bảo mãnh liệt tưởng niệm, mãnh liệt ai oán, mãnh liệt yêu, trong lúc này nàng tưởng như đã ra khỏi thiên la mà ở trong vòng tay của Thanh Liên, lúc này Thanh Liên cũng cảm thấy tim nhói đau như bị ai đâm, há miệng phun ra máu tươi " Bảo Bảo"

" Chuyên tâm hấp thu pháp lực của ta để tu bổ nội tạng của người đi, đừng nhiều lời vô nghĩa nữa. Đừng quên, người là nữ nhi của Như Mặc ta, bên ngoài còn có người thân đang chờ đợi chúng ta đi ra ngoài, ai cũng không muốn chúng ta từ bỏ, chúng ta càng phải kiên cường hơn". Như Mặc vừa nói vừa dốc toàn lực vận chuyển pháp lực vào cơ thể Bảo Bảo, khuôn mặt đẹp như ngọc thể hiện ý chí kiên định, tuy rằng trán đổ mồ hôi nhưng vẫn không làm lung lay quyết tâm của hắn.

" Phụ thân, cầu ngài, nếu cứ tiếp tục như vậy thì người sẽ không thể tiếp tục duy trì được nữa". Bảo Bảo nước mắt lưng tròng, vừa không dám lãng phí pháp lực của Như Mặc mà cố gắng hấp thu để tu bổ nội tạng của mình vừa năn nỉ Như Mặc dừng tay, đây không phải là cứu nàng mà sẽ làm mọi người cùng chết.

Như Mặc cũng không nhiều lời nữa, đôi mắt xanh biếc nhắm lại, sống lưng lúc đầu còn thẳng tắp bây giờ đã chậm rãi còng lại, cuối cùng ngồi xuống, mái tóc đen đã bắt đầu nhuốm bạc, đây chính là biểu hiện nội tu bị tổn hao nặng nề, cho đến lúc mái tóc hoàn toàn bạc trắng thì cũng là lúc Như Mặc công tấn thần tán.

Bảo Bảo cùng Ảnh Nhiên nhìn mái tóc Như Mặc bắt đầu ngả bạc thì trong lòng vừa thống khổ lại vừa sợ hãi

" Phụ thân! Thu tay lại đi! Thiên la càng ngày ép xuống càng sát, người không cảm nhận được sao? Vô dụng,

người từ bỏ ta đi, bằng không thì tất cả mọi người sẽ phải cùng nhau chết". Bảo Bảo khóc thành tiếng, thân thể của nàng thì nàng biết hơn ai hết, tâm cùng cả người đều làm nàng đau đến mức chết lặng, hiện giờ hi vọng mọi người cùng sống với nhau cũng là một hi vọng xa vời.

Vân Thư vốn luôn nhắm mắt lúc này cũng đã tỉnh lại, chậm rãi đứng lên rời khỏi nhuyển tháp, tiêu sái đi đến bên cạnh bọn họ, trên mặt hiện lên vẻ quyết tuyệt. Như Mặc tuy rằng đang nhắm mắt nhưng vẫn cảm nhận được nhất cử nhất động của Vân Thư, vội mở to mắt nhìn Vân Thư lúc này dường như đang ở trạng thái tốt nhất nhưng trong lòng hẳn không chút vui mừng, ngược lại còn là lo lắng, bất an.

Vân Thư lúc này dường như đã trở lại là hấn của trước kia, khi chưa bị mất pháp lực, nhưng chỉ Như Mặc mới nhìn ra sự trống rỗng trong mắt hấn "Vân Thư, người đứng lên làm gì? Còn ngại chưa đủ loạn sao? May về chỗ nằm đi"

" Như Mặc, đã đến lúc, ta trốn tránh đã nhiều năm rồi, vẫn không chịu đổi mặt chuyện này, mọi người đều đã quên nhưng chỉ có mình ta là vẫn nhớ rất rõ, mỗi lần nhớ lại là một lần đau khổ, muốn mình phải quên đi nhưng quá khứ vẫn còn đó, luôn nhắc nhở ta, bởi vì chuyện đó mà sinh mệnh đối với ta hoàn toàn vô nghĩa, hiện tại mọi người đều buông tay, người vốn yêu ta cũng đã quyết tâm đối xử tuyệt tình với ta, đây dựa nhiều năm, gây ra nhiều nghiệp chướng giờ cũng là lúc nên xóa sạch mọi thứ, chỉ có hủy diệt hoàn toàn thì mới chân chính tái sinh sạch sẽ. Như Mặc, nói cho Mặc Mặc biết, trong lòng ta, trong tâm ta hoàn toàn không có ai khác, ngoài trừ hấn"

" Chết tiệt, Vân Thư, người muốn làm gì? Người nhanh trở về cho ta" Như Mặc kích động nhìn Vân Thư " Ảnh Nhiên, chế trụ hấn, dìu hấn quay về nhuyển tháp đi"

"Dạ" Ảnh Nhiên lập tức vươn tay bắt lấy Vân Thư nhưng ngoài ý muốn lại là chụp hụt, Vân Thư lúc này lại lộ ra bộ dáng vân đạm phong thanh, mỉm cười đến mê ly.

Thân hình thối lui ba bước, trong đôi mắt đen đột nhiên tỏa ra ánh sáng vàng giống như thiên la, thậm chí độ nóng cũng giống nhau, có lẽ còn cao hơn, làm cho người ta không dám nhìn gần, làm như chỉ cần liếc mắt một cái là sẽ bị vàng sáng kia hòa tan.

Kim quang lura chuyển trong chớp mắt, một quả cầu năng lượng thật lớn bắt đầu tản ra quanh người Vân Thư, khi mới bắt đầu thì chỉ là một quả cầu nhỏ có màu vàng trong suốt nhưng khi khuếch tán từ trong mắt Vân Thư ra thì không bao lâu đã bao bọc toàn thân hấn, màu sắc cũng dần dần đậm hơn, còn có ánh đỏ.

Mà Vân Thư ở trong quả cầu kia lại bắt đầu thả lỏng tứ chi, tựa hồ như quay trở lại bộ dáng tiêu tụy trước kia.

Như Mặc không biết cái gì đã làm cho Vân Thư trong lúc này lại trở nên mạnh mẽ như thế, quả cầu màu vàng này ẩn chứa nguồn pháp lực hơn năm ngàn năm, nhưng vẫn không ngừng tăng tiến thêm, tựa hồ như còn chưa tới lúc đỉnh điểm, Như Mặc không có chút vui vẻ gì nếu phá được thiên la mà ra ngoài, bởi bị trực giác cho hấn biết đây không phải là kết quả tốt đẹp gì, những lời nói lúc trước của Vân Thư giống như là lời trần trối của hấn vậy.

" Vân Thư, người rút cuộc muốn làm gì? Mau dừng tay, giỡn đủ rồi, người nếu cứ tiếp tục như vậy thì tất cả chúng ta sẽ cùng chết, lực lượng này rất mạnh, có thể hủy diệt cả thiên địa"

Như Mặc không thể không tiếp tục chống chọi lại áp lực ngày càng gia tăng của thiên la, vừa dùng pháp lực để duy trì cho Bảo Bảo lúc này đã lâm vào hôn mê, Ảnh Nhiên thì bị quả cầu vàng kia làm cho ảnh hưởng, có chút choáng váng.

Trực giác cho nàng biết Vân Thư làm vậy là rất nguy hiểm nhưng nàng không có cách nào tới gần hấn được.

Mấy người ở bên ngoài đang nhìn chăm chú vào thiên la, trong lòng càng lo lắng, bồn chồn hơn, Chu Tước Thần Quân vừa đưa pháp lực vào cơ thể Thanh Liên đã kinh ngạc hỏi " tiểu xà nữ kia đã đưa nội đan cho người?"

Thanh Liên tái nhợt nghiêm mặt gật gật đầu, hấn lúc này suy yếu đến mức nói chuyện cũng khó khăn, ba ngày qua hấn dồn hết tâm sức để phá rối thiên đình, mong tìm ra cơ hội để cứu Bảo Bảo và mọi người, khi quần thảo cùng Ngọc Đế và chúng thần tiên suốt hai ngày đã làm tiêu hao hết sức lực của hấn, toàn bộ thể

xác và tinh thần hẳn đều dựa vào hi vọng mà chống đỡ, cuối cùng cũng chờ được đến lúc Thanh Long Thần Quân đến cứu viện

Nhưng ngay cả Tứ Phương Thần cũng không thể làm gì, làm cho Thanh Liên tràn đầy tuyệt vọng, khi cảm nhận được Bảo Bảo đang gọi hẳn thì hẳn đã không nhận được mà phun ra máu, tuy bây giờ được Chu Tước Thần Quân độ pháp lực nhưng nguyên khí của Thanh Liên đã tiêu hao quá nhiều, nhất thời khó có thể tốt ngay được.

"Rốt cuộc bên trong đã xảy ra chuyện gì? Không có nội đan, yêu tinh dù đạo hạnh và pháp lực cao cỡ nào cũng không thể chịu nổi áp lực của thiên la. Xà nữ kia e là không ổn, Như Mặc phân tán đạo hạnh thì chắc là muốn giúp nàng bảo trụ tính mạng"

Chu Tước Thần Quân nói không sai, nhưng dù có đoán đúng mà không thể hỗ trợ thì cũng như không.

Thanh Liên tuy rằng không có khí lực nhưng nghe thấy Bảo Bảo bị đe dọa tính mạng, lại biết nguyên nhân là vì nàng không có nội đan thì lại phun máu lần nữa.

Chu Tước Thần Quân lại độ pháp lực cho hẳn lần nữa, thờ dài nói " nhân sinh từ xưa hữu tình, không ngờ yêu tinh mấy ngàn năm cũng chấp mê bất ngộ như vậy, Thanh Long, nên làm gì bây giờ? Nhiều vạn năm qua, đây cũng là lần đầu tiên ta cảm thấy bất lực"

Thanh Long Thần Quân cũng lên tiếng " phạm nhân vẫn hay nói: làm việc hết mình, nghe theo thiên mệnh, mà chúng ta hiện giờ thiên mệnh không theo cũng không thể làm được gì, chết tiệt, chỉ hi vọng Bạch Hổ quây cho thiên đình tan nát, ta muốn Ngọc Đế ném chút đau khổ, còn bên phía Huyền Vũ sao không có động tĩnh gì? Hẳn rốt cuộc có tìm được mấy lão đã luyện ra thiên la hay không?"

" Thanh Long, người mà cũng chửi thề a, mấy vạn năm qua chưa từng nghe người nói như vậy, thất là không thể thoát được kiếp số sao?" Chu Tước Thần Quân nói nghe thật thoải mái nhưng ý lại tràn đầy sự bức đắc dĩ.

Mặc Mặc đầm đìa nước mắt, còn Bắc Dao Quang thì thần thờ ngồi bệt xuống, khuôn mặt tái nhợt lại hiện lên nét tươi cười, nàng không bị thương, không nóng vội cũng không sợ hãi nữa, nàng đang chờ đợi đến thời khắc cuối cùng, chờ khi Như Mặc ra đi thì nàng cũng sẽ theo hẳn, không cho hẳn cơ hội bỏ rơi nàng. Chết có gì đáng sợ, rất nhiều năm trước nàng cũng đã từng trải qua, nhưng mất đi Như Mặc thì cái gì cũng không còn ý nghĩa nữa.

" Mẫu thân!" Mặc Mặc kêu nàng một tiếng, trên mặt là kinh tâm động phách sợ hãi, biểu tình của Bắc Dao Quang làm cho hẳn sợ hãi. Mẫu thân thế nhưng còn cười được, mà lại cười rất thông dong, bình thản, cho dù là kẻ ngốc nhất cũng biết là không bình thường chứ đường nói là Mặc Mặc một trăm năm qua luôn nhìn thấy mẫu thân và phụ thân ân ái thế nào. Mẫu thân nàng cũng không còn cần hẳn nữa rồi.

Vân Thư, người nên, người nên để ta cùng rời đi. Người đi rồi, phụ thân, tỷ tỷ cũng đi rồi, hiện tại mẫu thân cũng muốn rời đi thì để lại một mình ta ở lại thế gian này để làm gì?

Tuyệt Ưng vương tuy đang ngồi xếp bằng trên đám mây để trị thương nhưng vẻ mặt cứng ngắc và tuyệt vọng cho thấy hẳn không quan tâm gì tới thân thể của mình.

Hẳn không biết đây là vì cái gì? Vì cái gì thiên đình lại đối phó với người tốt như Vân Thư và Như Mặc, bọn họ chưa từng làm qua chuyện ác gì, cũng chưa từng giết ai, bọn họ chẳng qua chỉ yêu thương một người, muốn có một cuộc sống như người bình thường thôi, có gì sai chứ? Vì sao phải chịu nhiều đau khổ như vậy, đến cuối cùng còn tạo ra một kết cục đau thương như thế. Yêu một người thì có gì sai?

Phật gia luôn nói cái gì ' tâm dung vạn vật, phổ độ chúng sinh' linh tinh, sao lại không chấp nhận chuyện hai người yêu nhau muốn được ở bên nhau?

Vì cái gì?

Nếu có một ngày, hẳn cũng yêu thương một người, có phải chuyện hôm nay sẽ lần nữa phát sinh trên người hẳn hay không?

Thì ra tình yêu cũng không phải là chuyện dễ dàng theo đuổi.

Quả cầu màu vàng ngày càng lớn, cũng dần dần đổi sang màu hồng, sau đó thì thành đỏ, giống như lửa, bắt đầu xuyên qua thiên la, bao phủ toàn bộ Tước Hoàng sơn.

Mặt đất chỗ thần điện cũng bắt đầu lung lay, ma kính hồng ngọc không chịu nổi sức nóng mà bung vỡ, Như Mặc và Ảnh Nhiên phải dùng hết khả năng mới không để những mảnh gương vỡ kia gây thương tích.

"Ảnh Nhiên, ôm lấy Bảo Bảo, mau tới bên cạnh ta" Như Mặc lớn tiếng, mất đi sự bảo vệ của ma kính, Ảnh Nhiên và Bảo Bảo càng nguy hiểm hơn.

Ảnh Nhiên lập tức dùng hết toàn lực ôm lấy Bảo Bảo đi đến bên cạnh Như Mặc, Như Mặc gắt gao cầm lấy một tay của Bảo Bảo, không ngừng truyền pháp lực cho nàng cũng chuyển luôn cho Ảnh Nhiên đang ôm lấy Bảo Bảo.

Mái tóc của Như Mặc đã bạc hơn phân nửa, Ảnh Nhiên nhìn mà nước mắt như mưa.

"Đừng khóc! Chúng ta phải lập tức rời khỏi nơi này, sắp nổ rồi, nơi đây không còn an toàn, Ảnh Nhiên, ta độ pháp lực cho ngươi, ngươi lập tức biến thân bằng tốc độ nhanh nhất, chúng ta phải rời đi, ta không thể chống lại áp lực của thiên la nữa rồi."

"Xà quân đại nhân yên tâm, Ảnh Nhiên hiểu được!" Ảnh nhiên lập tức gật đầu, biết giờ phút này không phải là thời điểm cậy mạnh, bảy ngày qua vừa chống đỡ thiên la vừa độ pháp lực cho Vân Thư, nàng đã không còn khả năng tự biến thân nữa.

"Chuẩn bị! Bắt đầu—" Như Mặc dứt lời, một cỗ thật lớn linh lực nháy mắt dũng mãnh tiến vào cơ thể Ảnh Nhiên, đôi cánh ưng thật lớn cũng xuất hiện, hai móng vuốt mạnh mẽ quắp lấy Như Mặc và Bảo Bảo rồi phá vỡ nóc thần điện mà bay ra, pháp lực của Như Mặc vẫn thông qua móng vuốt mà truyền cho nàng.

"Tước vương đại nhân nên làm cái gì bây giờ?"

Dù Như Mặc đã dốc toàn lực, thiên la vẫn không trì hoãn tốc độ áp sát xuống, mặt đất đã nổi khe nứt khắp nơi, tin tưởng sẽ không bao lâu nữa nơi này sẽ trở nên khô cạn, không còn cây cỏ nào sống sót, cung điện cũng đã xiêu vẹo, không còn hình dạng hoa lệ như ban đầu, từ trong khe nứt nhiệt khí có thể làm tổn hại sinh linh không ngừng lan tràn.

Tước Hoàng sơn lúc này đã trở thành một địa ngục biển lửa, nhiệt độ đã đến mức không thể tưởng tượng và chịu đựng.

Ảnh Nhiên rất muốn quay lại mang Vân Thư rời đi nhưng lúc này nàng không dám chắc mình có thể bay trở lại thần điện hay không, chứ đừng nói là mang Vân Thư rời đi.

"Sợ là không còn kịp rồi!" Như Mặc bình tĩnh nhìn quanh màu đỏ không ngừng lan tràn và bao trùm, bản thân hắn dùng hết khả năng để chống đỡ thiên la không lúc nào ngơi nghỉ cũng không áp chế được nó.

Vừa dứt lời, thần điện rốt cuộc không chịu nổi sự rung chuyển kịch liệt mà sụp đổ, rơi xuống vực sâu không đáy kia, thật lâu cũng không nghe tiếng vọng lại.

Lúc này, ở giữa quảng sáng màu đỏ kia là một con chim to lớn, xinh đẹp, đôi cánh hoa lệ, màu sắc sặc sỡ, nó đang rộng đôi cánh xò cái đuôi dài với bảy màu, đôi mắt quen thuộc ánh lên sự mong chờ được giải thoát làm cho Như Mặc hiểu được mục đích cuối cùng của hắn.

"Không, Vân Thư! Dừng lại! Vân Thư—, ta sẽ không tha thứ ngươi làm như vậy! Vân Thư—, chết tiệt ngươi! Ngươi lập tức biến trở về cho ta"

Như Mặc hoảng sợ nhìn Vân Thư, thì ra bộ dáng chân chính của hắn xinh đẹp như vậy, cao quý đến vậy, đây là lần đầu tiên cũng lần cuối cùng Như Mặc nhìn thấy chân thân của Vân Thư.

Chương 69

GIỌT LỆ TRẦN QUÝ

Ngay sau đó, ba người Như Mặc ở trong thiên la cùng với nhóm người Thanh Liên đang ở bên ngoài, kể cả Bạch Hổ Thần Quân đang đánh phá thiên đình hay yêu giới nhân gian đều đồng thời thấy được một ngọn lửa đỏ bùng sáng, ánh đỏ dường như bao trùm toàn bộ không trung...

Khi quãng lửa đỏ kia bùng ra như pháo hoa thì sức nóng của nó cũng làm cho mọi người thấy như đang ở trong luyện ngục, thân mình không tự chủ mà bị cổ lực lượng kia đánh bật ra, ánh mắt sụp lại nhưng cũng không có cách nào mở ra được, xem ra một màn này là cảnh đẹp nhất cũng là thảm thiết nhất.

"Không—, Vân Thư—" Mặc Mặc hét lên một tiếng, tiếng kêu thê lương vang vọng khắp thiên địa hồi lâu vẫn chưa tan, tựa như đã bị người ta lấy đi thứ quan trọng nhất, làm cho hắn không thể nào chịu đựng nổi.

Như Mặc trong thời điểm cuối cùng đã bỏ lại nữ nhi yêu quý của mình, dùng tốc độ sét đánh mà lao thẳng tới chỗ Vân Thư, nước mắt đã vì một màn cảm động này mà tràn mi, trong lòng Như Mặc lúc này dù thế nào cũng không thể để cho Vân Thư chết được. Đó là bằng hữu của hắn, từ khi hắn từ bỏ việc thành tiên mà ở bên cạnh người mình yêu, Vân Thư đã ở bên cạnh mà hỗ trợ, nếu Vân Thư chết đi thì cả đời này hắn sẽ luôn áy náy và tiếc nuối. Hắn không cho phép.

Bên trong quãng ánh sáng hồng quang có một đạo lực sắc thật lớn xoay quanh, không bao lâu thì phát ra tiếng nổ thật mạnh, tạo thành ngàn vạn quả cầu nhỏ vây quanh, ngọn lửa hồng cùng băng phách màu xanh biếc tạo thành một cảnh diễm lệ kinh điển.

Thanh Liên, Bắc Dao Quang, cùng Mặc Mặc, kể cả Ảnh Nhiên và Bảo Bảo cũng vì một màn này làm cho giật mình.

Gió lốc thổi lên trên tầng mây giống như là du long quấy mình, lực lượng thật khủng bố nhưng cũng thật xinh đẹp, ai cũng nhìn thấy rõ từng chiếc vảy bóng loáng xinh đẹp, mỗi cái to hơn cả mặt gương phản chiếu ánh lửa màu đỏ tạo nên cảnh đẹp lóa mắt, kinh hồn.

Kia một vòng lại một vòng thật lớn xoay quanh thân hình, giống như có thể nối liền khoảng cách giữa trời và đất, không ngừng vặn xoắn ốc mà phát triển lên, linh hoạt, nhẹ nhàng.

Chỉ thân hình thôi cũng đủ làm người ta kinh hãi, đừng nói là đỉnh đầu đã ẩn trong tầng mây, không biết còn đồ sộ đến mức nào

Đây là lần đầu tiên Bắc Dao Quang nhìn thấy chân thân của Như Mặc, nhìn đến quên cả hô hấp.

Thanh Long Thần Quân và Chu Tước Thần Quân mãi một hồi sau mới như từ trong mộng tỉnh lại, phi thân dựng lên "Chu Tước, tiểu phượng này tính tình thật hảo liệt, lại dùng đến cả biện pháp cá chết lưới rách như thế, ngươi là tổ tông của người ta, còn không mau hỗ trợ?"

"Thanh Long, ngươi còn ở đây trách ta? Tội cho đứa nhỏ kia phải gọi ngươi là tổ gia gia, Như Mặc cũng đã hiện nguyên hình rồi, y như bộ dáng của ngươi khi hóa rồng a"

Hai người vẫn không quên đấu khẩu nhưng động tác vẫn không ngừng lại, suy nghĩ trong lòng không phải chỉ vài câu ngoài miệng là giải quyết được hết.

Thiên la cuối cùng cũng bị phá vỡ, không còn một mảnh.

Không ai nghĩ tới Vân Thư đã mất đi pháp lực và đạo hạnh lại ở phút cuối cùng mà dùng nguyên thần của hắn để đổi lấy liệt dương chân hỏa mạnh nhất trong thiên địa, tự hủy mình cũng hủy luôn cả thiên địa, dường như là hắn đánh bạc hết thấy những gì hắn có, cũng đánh bạc cả sinh linh vạn vật, trải qua lần này e là Khổng Tước tộc không thể tu thành chính quả bởi vì liệt dương chân hỏa không chỉ hủy diệt thiên la mà còn hủy diệt tất cả sinh linh.

Từ tiếng nổ thật lớn kia mà tạo ra vô số hỏa cầu nhỏ, tất cả đều rơi vào thế gian, lúc này e là thế gian đã trở thành một biển lửa, nước sôi lửa bỏng, dân chúng lâm than, tất cả sinh linh vạn vật đều lâm vào cảnh khổ.

Nguyên thần của Vân Thư tất nhiên là sẽ biến mất trong thiên địa nhưng chuyện hấn làm đã gây ra hậu quả nghiêm trọng, sẽ di họa cho nhiều đời Khổng Tước tộc về sau, cho nên sợ là Khổng Tước tộc từ nay về sau không còn là bán tiên chi tộc nữa mà sẽ là ma tộc.

Ngay cả Vân Thư cũng không dự đoán được khi hấn hi sinh bản thân lại tạo nên một hậu quả khôn lường cho bộ tộc hấn, chỉ vì cứu Như Mặc và Bảo Bảo, không muốn nhìn thấy người hấn thích lại bắt đi phụ thân và tỷ tỷ, chỉ vì nhớ ban đêm hấn đã bao lần thấp giọng, ôn nhu gọi Vân Thư, Vân Thư..Cả đời hấn đã tự ủy khuất chính mình, cho nên hấn đã phải trải qua nhiều năm thống khổ cùng hậm hực, bây giờ để cho hấn được ích kỷ một lần đi.

Trong lúc sắp chết đi này, Vân Thư rốt cuộc mới cảm nhận được yêu là ích kỷ là như thế nào, chỉ vì người mình yêu có thể làm tất cả, chỉ cần bảo toàn cho người mình yêu thì tất cả những người khác không cần phải quan tâm tới. Cái gì của mình sẽ là của mình, cái không phải của mình dù cố thế nào cũng không chiếm được, câu này Mặc Mặc vẫn hay nói với hấn mà lúc này hấn mới hoàn toàn hiểu hết.

Chu Tước Thần Quân cùng Thanh Long Thần Quân bay lên trên không, thăm trạng nhân gian bọn họ cũng đã nhìn thấy, chần chờ một lát rồi cũng vung ống tay áo lên, thu những tiểu hỏa cầu trong không trung vào, đây chính là nguyên thần của Vân Thư bị vỡ thành nhiều mảnh nhỏ, tuy rằng phần lớn đã bị rơi trong thiên địa, biến thành sương khói nhưng thu được chút nào thì hay chút đó, dù chỉ có một tia hi vọng bọn họ cũng cố thử, bởi vì bọn họ dù đã hết lòng giúp đỡ vẫn làm cho kẻ hậu bối phải trả giá lớn như vậy.

Thanh Liên suy yếu mờ to mắt, cố gắng ép buộc thân thể phải đứng lên " Mặc Mặc, bây giờ không phải là lúc ngồi khóc, mau thu hồi những tiểu hỏa cầu này lại, mỗi một khóa đều chính là Vân Thư đó, mau"

Mặc Mặc mắt mờ lẹ, không nhìn rõ thứ gì nhưng bằng vào cảm giác hấn không hề bỏ qua những gì thuộc về Vân Thư, không ngừng thu lượm tiểu hỏa cầu, không ngừng khóc, vô tình đánh rớt một, hai cái thì khuôn mặt nhỏ nhắn trở nên khấn trương, cuống quýt đuổi theo, bộ dáng như điên cuồng.

Thanh Liên thực hận giờ phút mình lại trở nên vô lực, chỉ nhúc nhích thôi cũng rất khó khăn, bảo bối của hấn, Bảo Bảo hấn yêu nhất đang nằm trên một đám mây cách hấn không xa, thân hình suy yếu tưởng chừng như tùy thời có thể tan biến mà hấn không có một chút khí lực nào để lại gần nằng.

" Bảo Bảo, Bảo Bảo, không cần ngủ, tỉnh lại! Ta ở đây, tiểu yêu tinh, người đừng quên đã đáp ứng ta chuyện gì, ta không cho phép người trêu chọc ta xong thì lại rời bỏ ta như vậy, ta lệnh cho người lập tức tỉnh lại cho ta"

Tiếng hô ra lệnh của Thanh Liên sót ruột lại đầy bất lực, lúc này hấn rất lo sợ, sợ đôi mi xinh đẹp của Bảo Bảo sẽ không bao giờ mở ra nữa, sợ không còn được nhìn thấy ánh mắt bừng bình mà linh hoạt mang theo ý cười nhìn hấn, hấn càng sợ sau khi vất vả phá được thiên la thì lại tận mắt chứng kiến người mình yêu quý mất đi. Không, nếu là vậy thì hấn điên mất.

Tiểu yêu tinh! Bảo Bảo! Cầu người, ngàn vạn lần phải kiên cường, mau mở mắt nhìn ta, ta là Thanh Liên người yêu nhất, ta hiện tại ở cách người không xa, chỉ cần người mở mắt là có thể nhìn thấy ta, cầu người liếc mắt nhìn ta một cái.

Thanh Liên trong lòng không ngừng hô to gọi nhỏ, tất cả mọi người đều tập trung tinh thần và khí lực để thu thập sinh mệnh của Vân Thư, không ai lúc này có thể phân tâm mà tới cứu Bảo Bảo của hấn. Thanh Liên biết rõ và hấn không chút oán hận, bởi vì Vân Thư do muốn bảo toàn cho mọi người mà đã hi sinh bản thân cho nên không ai muốn từ bỏ hi vọng cuối cùng để cứu hấn, trong lòng Như Mặc cũng đau không ít hơn hấn, Thanh Liên cũng biết đối với Bảo Bảo, chỉ cần Như Mặc cùng Bắc Dao hay là Mặc Mặc và Vân Thư có thể sống hạnh phúc thì nàng không để ý tới chuyện sống chết, hấn càng rõ ràng hơn là Bảo Bảo biết nếu Như Mặc bọn họ đều bình an thì nhất định hấn sẽ đi theo nàng, không để nàng phải cô đơn, tịch mịch.

Tiểu yêu tinh của hấn đã sớm tính toán hết thảy, thì ra bọn họ đã sớm hiểu nhau đến mức không cần nói ra lời cũng biết đối phương đang nghĩ gì và muốn làm gì.

Thanh Liên vui mừng nở nụ cười, tuy rằng hấn càng hy vọng cùng Bảo Bảo cùng nhau sống vui vẻ, hạnh phúc nhưng nếu không thể đồng sinh thì sẽ cộng tử, đó chính là lời thề nguyện của bọn họ.

Ảnh Nhiên, yên lặng nhìn Thanh Liên cùng Bảo Bảo, đôi cánh của nàng vì tiếng nổ mạnh lúc trước mà bị thương, pháp lực cũng hầu như không còn, nàng thậm chí cũng không thể khôi phục hình người, chỉ có thể dùng đôi mắt nhìn chung quanh.

Bầu trời toàn bộ đều là những hỏa cầu, rực rỡ mà huyền lệ, thảm thiết nhưng cũng rất tuyệt mỹ.

Theo Như Mặc, Vân Thư, Thanh Liên cùng với Bảo Bảo và Mặc Mặc, nàng rốt cuộc hiểu được tình yêu chân chính là thế nào, thân tình, hữu tình có sức mạnh thật to lớn, nàng tin sau này cả đời nàng không thể nhìn thấy được cảnh tượng nào cảm động hơn hôm nay.

Vì một chữ yêu, mỗi người bọn họ đều chấp nhận trả giá hết thảy, không oán không hối, không lùi bước, tình nguyện hi sinh bản thân cũng muốn bảo trụ người khác, nàng không thể tưởng được phải yêu bao sâu thì tình mới nặng đến vậy, mới có thể vì thế mà trả giá. Tâm không ngừng xao động kịch liệt, ánh mắt lưu chuyển không ngừng, không phát hiện ra vì nàng cả kích động mà nước mắt cũng đã tuôn trào.

Nàng không có cách nào để hỗ trợ cứu lại những mảnh nhỏ của sinh mệnh của Tước vương nhưng chủ nhân cũng là tỷ tỷ của nàng, Bắc Dao Bảo Bảo hiện giờ nằm cách nàng không xa, Hồ vương đáng vẻ đau đơn nhưng vẫn trong mắt vẫn luôn hi vọng nhìn về phía Bảo Bảo, nàng đều nhìn thấy tất cả. Nàng biết Bảo Bảo đang trong tình trạng rất xấu, Hồ vương Thanh Liên cũng không còn chút khí lực nào để đến bên Bảo Bảo, bọn họ có đôi có cặp còn nàng chỉ cô độc một mình, cho dù nàng chết thì cũng không để cho Bảo Bảo và Thanh Liên vương có tiếc nuối cuối cùng, nàng nghĩ nếu Bảo Bảo có chết thì cũng muốn được chết trong lòng Thanh Liên.

Một ý chí kiên định làm cho nàng loạng choạng đứng dậy, hai cánh ép sát lấy thân thể suy yếu của nàng, Tuyết Ưng vương và Thanh Liên đều dùng ánh mắt sợ hãi và kích động nhìn nàng " Ảnh Nhiên, người bị thương rất nặng, đừng động dậy"

Nàng không lên tiếng, lúc này không phải là thời điểm nàng nói chuyện, nàng sợ khi mình mở miệng ra thì sẽ không có khí lực để tiếp tục nữa.

Cúi đầu dùng sức nhắc thân hình Bảo Bảo lên, cứ tưởng là nàng làm không được nhưng lại phát hiện mình lại làm được.

Mọi người đều biết nàng đang muốn đem Bảo Bảo đến bên cạnh Thanh Liên nhưng đôi cánh to lớn đã bị cháy xém, lông chim toàn thân cũng bị lửa và nhiệt độ cao thiêu rụi, làm lộ rõ cả xương cốt bên trong, thương thế nghiêm trọng tới cực điểm, không ai nghĩ rằng nàng lại có thể bay được, trước kia chỉ quạt cánh một cái là đã bay xa hơn một dặm, nhưng lúc này khoảng cách đó lại như một dải ngân hà không thể vượt qua.

Nhưng không ngờ Ảnh Nhiên đã thực đến được bên Bảo Bảo, còn cẩn thận nâng nàng lên, trong mắt Thanh Liên tràn đầy cảm kích, biết nàng muốn dùng sinh mệnh của mình để hoàn thành tâm nguyện được ở bên nhau của hấn và Bảo Bảo. Không ai lên tiếng ngăn cản Ảnh Nhiên, lúc này mà làm như vậy là vũ nhục nàng, cho nên ai cũng nhìn nàng đầy cảm kích và cổ vũ " Ảnh Nhiên, cảm ơn người, người nhất định có thể làm được, ta tin tưởng người"

Chỉ cần một cái thất bại, Bảo Bảo có thể bị rơi từ trên cao xuống nhưng Thanh Liên nguyện đem tất cả sự tin tưởng và tín nhiệm của mình giao cho Ảnh Nhiên, hấn tin nàng nhất định làm được, cho dù có thất bại thì Ảnh Nhiên cũng sẽ rơi xuống, mà chuyện này lại thực sự xảy ra.

Ảnh Nhiên nhìn thoáng qua Thanh Liên, dùng ánh mắt như nói hấn phải chiều cổ và trân trọng Bảo Bảo, sau đó nhắm mắt lại, cảm giác như khi đó toàn bộ khí lực đã trở lại, nâng đôi cánh lên dùng sức vẩy một cái, thân hình Bảo Bảo bay lên theo hình cầu vòng rồi thành công rơi xuống bên cạnh Thanh Liên.

Cùng lúc đó thân hình của Ảnh Nhiên cũng rơi xuống tầng mây, không oán không hối.

Thanh Liên bàng hoàng, cùng lúc đó một thân ảnh màu trắng cũng như dùng hết khí lực mà đuổi theo hắc ung Ảnh Nhiên, bóng trắng đó chính là Tuyết Ưng vương.

Thanh Liên kinh ngạc nhìn Tuyết ưng vương đuổi theo, trong lòng cầu mong bọn họ đều bình an.

Cúi đầu nhìn Bảo Bảo gần trong gang tấc, dùng toàn bộ khí lực mới làm cho trán của hắn chạm vào cái trán lạnh lẽo, tái nhợt của Bảo Bảo " Bảo Bảo, tiểu yêu tinh, người tốt cuộc cũng ở bên cạnh ta, tỉnh lại đi, nhìn ta một cái, chỉ cần nhìn ta một cái thôi, người còn nhớ người còn muốn mời ta đến Xà cung xem hoa đào nở, ta rất nhớ người"

Giọt lệ nóng bỏng rơi xuống mặt Bảo Bảo, hai người mặt kề mặt, bởi vì thân thể đều lạnh lẽo, chỉ có nước mắt mới mang độ ấm nóng, mới thể hiện tình yêu chân thành và nóng bỏng của Thanh Liên.

" Người..... Khóc.....?" âm thanh yếu ớt vang lên, trái tim vốn đã ngưng đột nhiên truyền đến nhịp đập thông thân, mà ba chữ này lọt vào tai Thanh Liên lại như tiếng sấm.

Dùng hết khí lực nhìn vào đôi mắt xanh biếc xinh đẹp quen thuộc, tuy rằng còn mờ mịt nhưng vẫn đang chăm chú nhìn hắn " tiểu tinh, người tốt cuộc cũng không từ bỏ ta"

Đôi mắt Bảo Bảo cũng đầy lệ, nàng từ muốn Thanh Liên vì nàng mà khóc nhưng lúc này nhìn thấy vẻ mặt tuyệt vọng, bi thương và giọt nước mắt của hắn, nàng mới phát hiện nàng tình nguyện vì hắn mà khổ, vì hắn mà khóc cả đời cũng không muốn làm cho hắn rơi lệ, bởi vì so với áp lực của thiên la thì nước mắt của hắn còn làm nàng đau lòng hơn nhiều.

Giọt nước mắt của Thanh Liên làm cho nàng nhớ lại nhiều năm trước đây, một nam tử khí độ tao nhã, vân đạm thanh phong khi ôm nàng cũng đã từng nhỏ xuống một giọt lệ, hiện giờ nàng cũng hiểu được giọt lệ kia với bây giờ là giống nhau, cũng là giọt lệ chứa đựng tình cảm trân quý nhất trong thiên địa. Nhưng ngày xưa khi Phong Vô Ảnh, cha nuôi của nàng nhỏ xuống một giọt lệ kia là hàm chứa nuối tiếc mà đi, còn bây giờ, nàng làm sao có thể cô phụ một tấm lòng vì nàng mà rơi nước mắt, sao có thể cô phụ người trước mắt này.

" Thanh Liên, ta yêu người!" ba chữ đơn giản nhưng chứa đựng tất cả tình cảm cũng là ba chữ nghe êm tai nhất, làm cho Thanh Liên cũng rơi vào mãnh liệt " yêu ta thì nhất định phải sống thật tốt"

Chương 70

CÙNG DẮT TAY NHAU XEM VÂN LIÊN HOA

Bảo Bảo dùng một tia khí lực cuối cùng nhìn Thanh Liên, lần nữa cùng hắn định ước nguyện " tuyệt không buông ta người ra"

" Ta cũng vậy!" Thanh Liên thấp giọng nỉ non hòa theo nàng, ngữ khí chậm rãi, ánh mắt lại kiên định, mặc dù lúc này bọn họ chẳng thể nhúc nhích được một ngón tay nhưng vẫn không làm ảnh hưởng tới quyết tâm của bọn họ.

° ° °

" Tiểu yêu tinh, đã ngủ nhiều ngày như vậy còn chưa chịu tỉnh sao? Còn nói là sẽ đi xem hoa đào với ta, người xem bên ngoài tầm cung của chúng ta không biết hoa đào đã nở mấy lần rồi. Người tốt cuộc còn muốn ngủ bao lâu nữa? có muốn trừng phạt ta trước kia không chịu nói yêu người thì cũng đừng dùng phương pháp như vậy a. Người luôn hiểu động, không chịu nổi một chút tịch mịch, bây giờ vì trừng phạt ta mà nằm im như vậy, không thấy khó chịu sao? Mau đứng lên đi. Hôm nay gió mát, nắng chiếu ấm áp, là thời tiết tốt nhất để đi dạo, người mau rời giường, chúng ta có thể đến sau núi hít thở không khí trong lành, người nói được không?"

Thanh Liên vừa dùng khăn nhẹ nhàng, ôn nhu lau tay chân cho thiên hạ trên giường vừa nói chuyện như là hai người đang ngồi bên bàn tán dóc với nhau, tựa hồ như người nằm trên giường không phải là một bệnh nhân đang hôn mê

" Ngày hôm qua còn có một tin tức lớn chưa nói cho người nghe, người có muốn biết hay không? Báo vương của Thú tộc đã có triệu chứng có thai nha, người không nhìn thấy biểu tình của Thanh nhi thúc của người buồn cười đến thế nào đâu, vui sướng đến không nói nên lời hay cũng có thể là bị kích thích quá mức mà

đến giờ trên miệng vẫn còn nở nụ cười. Ta đến giờ mới biết vì sao trước kia người lại thích trêu chọc bọn họ, bởi vì biểu tình của bọn họ làm cho ta cũng muốn hảo hảo trêu chọc bọn họ một phen. Tiểu yêu tinh, người nói có phải ta cũng học theo thói xấu rồi không? đều là do người lây nhiễm cho ta rồi giờ lại không chịu trách nhiệm sao? Có đúng hay không? nhưng nếu bây giờ người mở mắt nhìn ta, cho ta hôn một cái, gọi ta Thanh Liên thì ta sẽ tha thứ cho người"

Lau xong tay này thì đổi sang tay kia " còn có mẫu thân Bắc Dao của người, mấy ngày nay vẫn tập trung nghiên cứu, nghe nói sáng nay đã phát minh ra một đồ vật mới lạ kêu là mặt nạ gì đó, có thể chặn được nọc độc của Xà tộc, nói là có thể dùng đắp lên mặt để dưỡng nhan, dưỡng da. Ta rất là nghi ngờ nhưng mà ta thông minh nên không có nói ra. Mẫu thân bước bình của người hai ngày qua vẫn đang tìm người để thử nghiệm, nếu người không chịu tình lại thì có thể thử trên mặt người, đến lúc gương mặt người trở nên quái dị, coi người có khóc đến chết hay không. Người khác đều đã đào tẩu, sao người còn lười biếng chưa chịu rời giường chứ? Bất quá tiểu yêu tinh người yên tâm, cho dù người là nữ nhân xấu thế giới thì ta cũng chỉ thích một mình người"

" Ai nha, sao ta lại có thể nói những lời này với người chứ? Ta cứ vậy mà giao trái tim cho người không phải người sẽ càng đắc ý hơn sao? Vì muốn ta lo lắng, người còn muốn ngủ thêm bao lâu nữa đây? Tiểu yêu tinh, tỉnh đi, hôm nay tỉnh đi. Những lời này đâu chỉ có hôm nay, ta đã nói hơn ba nghìn ngày rồi, nhân loại thường nói sống một ngày bằng bình một năm, ta trước đây vẫn cho rằng nhân loại nói quá lên thôi nhưng bây giờ tự mình trải qua mới thấy đâu phải chỉ là một ngày bằng một năm mà giống như đã trải qua mười năm, nếu tính như thế thì tiểu yêu tinh người đã làm cho ta lo lắng suốt hơn ba vạn năm, người yêu ta chỉ mới một trăm năm mà ta tưởng niệm người hơn ba vạn năm, cho nên tính lại thì là ta thua thiệt nhiều. Nhưng ta là người yêu của người, hơn nữa người cũng biết là ta rộng lượng, cho nên ta không so đo với người, không tính xem ta yêu người nhiều hơn hay người yêu ta nhiều hơn, điều kiện tiên quyết là hôm nay người phải tỉnh dậy, nếu không qua đến ngày mai, người lại thiếu ta thêm mười năm, sợ là muốn tính cũng tính không hết a"

Chà lau thân thể cho Bảo Bảo xong, Thanh Liên dọn bồn nước đi, lấy ra một bộ cắt móng tay, phủ lên đùi một tấm vải lụa trắng rồi bắt cầu cắt móng tay cho Bảo Bảo.

Động tác cẩn thận, miệng vẫn lầm bầm như trước " tiểu yêu tinh, móng tay của người dài thật nhanh a, thật sự rất xinh đẹp, ta rất luyến tiếc phải cắt bỏ nó. Như Mặc hôm nay lại lên thiên đình, Ngọc Đế chắc lại trốn đến chỗ Phật tổ để cho lỗi tai được thanh tịnh. Cho tới hôm nay ta mới biết Như Mặc khi đã bước bình lên thì thật đáng sợ ngay cả Nam Hải Quan Thế Âm Bồ Tát cũng kiêng có giải cứu nhân gian mà hạ phạm tội nạn a. Mà thiên đình bây giờ tình huống rất bi thảm, người có thể không tin nhưng đúng là bây giờ chẳng có thần tiên nào ở trên thiên cung, có thể trốn thì đều né hết, nhất là nhóm thần tiên tạo ra thiên la làm cho người hôn mê trốn mất tẩn chẳng thấy tăm hơn, thiên đình tiêu điều còn hơn cả nhân gian. Nhưng người không cần đồng tình với bọn họ, đó là báo ứng, ai biểu bọn họ hại người đã một thời gian dài như vậy không thêm để ý tới ta"

Cắt xong một cái móng tay, Thanh Liên liền buông kéo, dùng tiểu tảo điều sơn lên để móng tay nàng thêm mượt mà, rồi lại tiếp tục nói " nhưng đến giờ ta vẫn không hiểu được tại sao thiên đình lại sợ hãi Như Mặc như vậy? tiểu yêu tinh, đầu óc ta ngu muội rồi, không thể nghĩ ra được gì, người giúp ta suy nghĩ thử xem?"

Hồ vương Thanh Liên mà bảo là đầu óc ngu muội thì thiên hạ này còn ai thông minh nữa, tiếc là hiện giờ không có ai để lên tiếng cãi lại hần, đương nhiên Thanh Liên lại một lần nữa phải thất vọng vì Bảo Bảo không có lên tiếng cãi lại hần.

"Đứa nhỏ thật là xấu, lại không thèm trả lời a. Muốn nghe ta nói chuyện mà ngay cả phản ứng cơ bản nhất cũng keo kiệt không cho ta, nhưng ai biểu ta yêu người chứ, thích ta nói thì ta sẽ nói. Đúng rồi, tiểu yêu tinh, ta có từng kể cho người nghe chuyện Nguyệt Lão bị cha người đuổi chạy có cờ chưa? Lại nói năng lực của Như Mặc so với Bạch Hổ Thần Quân khi mắc điên kiếp còn đáng sợ hơn, Bạch Hổ Thần Quân cũng chỉ phá rối phần đông cung của thiên đình, làm cho thiên đình vốn xinh đẹp, tráng lệ trở nên tường xiêu vách đổ, cho nên người ta trốn hần là bình thường, còn cha người ngay cả một đầu ngón út cũng không động, người nói xem vì sao nhóm thần tiên kia lại chạy trốn hần? Nhất là Nguyệt Lão trấn thủ Tam Sinh Thạch, hiện giờ bóng người cũng không thấy, thực sự là chuyện kỳ quái..."

Thanh Liên còn đang thao thao bất tuyệt kể lể chuyện nhỏ chuyện lớn đã xảy ra, không có chút miễn cưỡng, tựa hồ như đây đã là thói quen hàng ngày của hần, cắt xong móng tay của bàn tay này, hần lại chuyển sang tay khác.

Có hai người vẫn đứng chần chờ ngoài cửa không dám bước vào, vì nghe Thanh Liên nói chuyện với Bảo Bảo mà trên mặt đều hiện lên nét thương cảm, lo lắng.

Bầu không khí như vậy làm cho bọn họ không biết nên đi vào hay nên rời đi để không quấy rầy hai người, tình cảnh như vậy bọn họ nhìn thấy đã mười năm cũng là mười năm khổ sở, bọn họ đã quá khổ, trời ơi, khi nào người mới bằng lòng để cho bọn họ được hạnh phúc?

Không quay người lại, Thanh Liên cũng biết người đang đứng trước cửa là ai " Mặc Mặc, Bắc Dao, vào đi, đứng ngoài cửa làm gì? Sắc mặt của tiểu yêu tinh sáng nay không tồi đâu, các người có muốn vào nhìn nàng một cái không?"

" Tỷ phụ! Tỷ tỷ nàng?" Nhiều năm trước, lần đầu tiên Mặc Mặc gọi Thanh Liên là tỷ phụ vì cảm kích hần cứu mạng Vân Thư nhưng vẫn có chút không cam lòng, nhưng mười năm qua, hai chữ tỷ phụ đã thành quen thuộc và thân thiết, hần thực sự coi Thanh Liên là thân nhân của mình, giống như tỷ tỷ của hần, không có người nào có thể thay thế.

Theo lời Vân Thư thì hần biết năm đó tỷ tỷ vốn có cơ hội rời đi an toàn nhưng không muốn để một mình Vân Thư cô đơn chờ chết cho nên nàng quyết định ở lại, thay thế hần ở bên cạnh Vân Thư, nếu không thì làm sao hần có được hạnh phúc bây giờ.

Mà chính nàng thì đến giờ vẫn còn hôn mê, nội đan rời khỏi cơ thể quá lâu, thân thể lại bị thương nặng nên dù sau đó được Tứ Phương Thần Quân giúp nàng tặc mệnh, nội đan cũng quay về trong cơ thể nàng nhưng từ lúc đó đến giờ nàng vẫn chưa tỉnh lại.

Thanh Liên cũng từ lúc đó hàng ngày vẫn thủ thủ nói chuyện cùng tỷ tỷ, mỉm cười, ôm nàng ra ngoài tản bộ, một khắc cũng không rời, khi mọi người đều đau buồn, nghĩ rằng tỷ tỷ sẽ không thể tỉnh lại thì chỉ có Thanh Liên, tỷ phụ của hần vẫn tin tưởng tỷ tỷ ngày nào đó sẽ tỉnh lại nói chuyện với hần.

Thanh Liên như vậy hần càng thêm đau lòng, tỷ tỷ vì hần và Vân Thư mà lâm vào tình trạng như vậy nhưng hần lại không có cách nào giúp tỷ tỷ bảo vệ tốt cho tỷ phụ, tuy rằng tỷ phụ mỗi ngày đều cười nhưng trên mặt hần không còn vẻ yêu mị tối thiên hạ nữa, Hồ vương Thanh Liên phong tình, phong tư tuyệt nhã đã không còn, bởi vì tâm của hần cũng hôn mê cùng tỷ tỷ.

" Tiểu yêu tinh hôm nay hồi tỉnh!" Giống như không có nghe được ngữ khí lo lắng của Mặc Mặc, Thanh Liên sau khi cắt xong móng tay cho Bảo Bảo thì cẩn thận dùng tơ lụa màu trắng thượng hạng bao lại, sau đó xoay người nhìn Bắc Dao Quang và Mặc Mặc.

" Thanh Liên, người cứ tiếp tục như vậy thì sao có thể chịu đựng được? thả lỏng một chút đi. Chúng ta thay người chăm sóc nàng, người quay về Hồ tộc nghỉ ngơi hai ngày đi, nếu cứ như vậy thì người sẽ phát điên mất". Đã hứa với Như Mặc không được khóc nhưng ngày ngày nhìn thấy tình cảnh như vậy, Bắc Dao Quang cùng mọi người đều cố gắng tìm cách nguôi ngoai nỗi buồn nhưng Thanh Liên vẫn chìm đắm trong đau thương, bưng bình chờ Bảo Bảo tỉnh lại, mà năm đó Thanh Long Thần Quân đã có nói, cơ hội Bảo Bảo tỉnh lại là rất thấp.

Nàng là mẫu thân của Bảo Bảo, so với Thanh Liên còn thân thiết hơn, hiện giờ Bảo Bảo rơi vào tình cảnh này, nàng cũng rất thương tâm, khổ sở, chỉ cần Bảo Bảo còn sống thì sẽ có ngày nàng tỉnh lại nhưng mà Thanh Liên đã không còn được như ngày xưa, mới có mười năm mà mái tóc của hần đã bạc phơ, tư thái phong tư tao nhã trước đây cũng không còn.

Mà Bảo Bảo không biết bao lâu nữa mới tỉnh lại, như vậy Thanh Liên có thể tiếp tục chờ đợi nàng được sao?

" Bắc Dao, ta tốt lắm a! Người không cần lo lắng, người xem ta không phải chiếu cố rất tốt cho tiểu yêu tinh sao?"

Những lời của Bắc Dao Quang Thanh Liên không phải mới nghe một, hai lần, cho nên không để ý, thậm chí khóe miệng còn lộ ra nụ cười, hần sẽ không đi, tiểu yêu tinh ở đâu thì hần ở đó, hần không đi, hần phải đợi tiểu yêu tinh tỉnh lại, bọn họ còn chưa cùng ngắm hoa đào, còn chưa báai đường thành thân.

Nhìn thấy Thanh nhi đã là phụ thân, hắn cũng muốn được làm phụ thân, muốn tiểu yêu tinh sinh đứa nhỏ cho hắn, hắn còn rất nhiều nguyện vọng, mà mỗi một cái đều cần có tiểu yêu tinh tham dự nếu không thì tất cả đều không có ý nghĩa, hắn làm sao có thể rời bỏ nàng mà đi đến nơi khác. Hắn dù thế nào cũng sẽ không đi, nhất định ở lại canh giữ bên cạnh nàng, giống như ước định của bọn họ " tuyệt không buông tay người ra", bọn họ nhất định phải ở cạnh nhau, vì người nhà mà bọn họ hi sinh lẫn nhau cũng trả giá lớn nhất, hiện tại để cho bọn họ ích kỷ một lần đi. Bắc Dao và Như Mặc vẫn hạnh phúc như trước, Mặc Mặc và Vân Thư rất cuộc cũng được ở bên nhau chỉ còn hắn và tiểu yêu tinh.

Không cần lo lắng cho người khác nữa thì để cho bọn họ tùy hứng một lần đi. Tiểu yêu tinh cố chấp tiếp tục ngủ say cũng không sao, bất luận là bao lâu hắn cũng sẽ chờ nàng, hắn sẽ không để bản thân có chuyện gì, hắn biết nếu như vậy thì tiểu yêu tinh sẽ càng thương tâm hơn, càng tự trách bản thân, hắn là muốn tình yêu của nàng chứ không muốn nàng rời lẹ.

"Người đã chiếu cố rất tốt cho Bảo Bảo nhưng mà Thanh Liên, người xem chính mình đi, người không có chiếu cố tốt cho bản thân mình, người biết không? nhìn người như vậy, chúng ta còn đau lòng hơn là nhìn Bảo Bảo a, nàng là nữ nhi của ta, người cũng là người thân nhất của ta, đừng như vậy nữa, người sẽ sụp ngã mất"

Bắc Dao Quang nhìn hắn, trong mắt tràn đầy chua xót, mái tóc đen như mực đã trở thành bạc phơ, vốn là xiêm y thanh sam tao nhã giờ mặc trên người hắn lại thấy trống rỗng, trước kia cho dù Thanh Liên che giấu thế nào thì cũng có mấy phần phong tình mê người biểu hiện ra nhưng hắn hiện giờ lại là bộ dạng trong trẻo, lạnh lùng, cô tịch, hơi thở trầm tĩnh, vẻ mặt luôn ẩn chứa sự ưu thương cũng không thể nhìn ra hai chữ hạnh phúc trên người hắn. Thanh Liên chẳng lẽ không biết hắn như vậy làm mọi người còn thương tâm hơn là đối với Bảo Bảo sao?

" Bắc Dao, Mặc Mặc, các người lo lắng quá nhiều rồi, ta thực sự tốt lắm, chẳng qua là tóc bị bạc thôi, các người lại làm như chuyện gì nghiêm trọng lắm vậy, trước khi tiểu yêu tinh tỉnh lại thì ta sẽ không làm gì để bản thân bị tổn thương đâu. Có cơ hội được ôm nàng vào lòng với ta đã là hạnh phúc lớn nhất, mười năm trước ta cứ tưởng đã mất đi nàng, bây giờ còn có một tia hi vọng, chờ đợi nàng tỉnh lại cùng ta thực hiện ước đi ta đã cảm thấy mỹ mãn, mặc kệ nàng ngủ bao lâu, ta cũng chờ nàng. Bắc Dao, người biết không, tiểu yêu tinh này vẫn muốn ta làm vương phu của nàng mà không phải đến Hỏa Hò tộc làm vương phi của ta, trước kia ta không có đáp ứng nàng, người không biết ta hối hận như thế nào đâu, nếu biết có ngày hôm nay thì đừng nói là để cho nàng cưới ta mà cho dù ta làm nô cho nàng cũng không sao. Nhưng không ai biết trước được chuyện sắp xảy ra, ta cũng hối hận rất nhiều chuyện nên không thể làm ra thêm những chuyện khác nữa, ta sẽ không rời khỏi nàng"

Thanh Liên vẫn đậm phong khinh nhẹ nân thân hình đang ngủ say của Bảo Bảo lên, ôm nàng vào lòng, hai mắt nhắm lẹ nhìn Bắc Dao Quang và Mặc Mặc, nhẹ giọng nói, hắn không muốn khóc, lẹ của hắn đã ngủ say cùng với Bảo Bảo.

Trong lòng dù đau thương thế nào, hắn cũng không rơi một giọt nước mắt, vì hắn nhớ Bảo Bảo đã nói nàng muốn hắn khóc.

" Thanh Liên—" Bắc Dao Quang không biết phải nói gì, cho dù nàng đã nhiều lần quyết tâm ép Thanh Liên rời đi để hắn có thể thả lỏng bản thân nhưng ở thời điểm cuối cùng lại không làm được, bởi vì không ai có thể bức bách tình cảm chân thật, Thanh Liên yêu Bảo Bảo tới mức nào sao nàng không hiểu, cũng như nếu Như Mặc chết đi thì nàng cũng không sống thêm ngày nào. Chẳng lẽ đây chính là kiếp sao?

Mặc Mặc vì Vân Thư ở Tước Hoàng sơn suốt tám mươi lăm năm, nguyên thần của Vân Thư được phục hồi, Mặc Mặc cũng phải chờ đợi suốt mười năm mới có được hạnh phúc như hôm nay, vậy Bảo Bảo và Thanh Liên thì sao? Chẳng lẽ ông trời muốn Bảo Bảo phải hôn mê suốt chín mươi lăm năm hay là lâu hơn nữa?

Chỉ là yêu thương một người mà thôi, sao phải trải qua nhiều đau khổ đến vậy? Bắc Dao Quang thống hận nghĩ.

" Bắc Dao, người không cần nói thêm cái gì, ta đang lo nếu hôm nay tiểu yêu tinh tỉnh lại, nhìn thấy ta tóc bạc đầy đầu người nói xem nàng có ghét bỏ ta không? người trước đó không phải đã phát minh ra cái gì có thể làm cho tóc đen hay sao? Có thể cho ta thử thử được không?"

Thanh Liên biểu tình tựa hồ mang theo vài phần lo lắng, tựa hồ như sợ Bảo Bảo khi tỉnh lại nhìn thấy hắc tóc bạc đầy đầu mà sinh ra phản ứng lo lắng.

"Nàng dám! Nàng nếu dám ghét bỏ người, ta lập tức bóp chết nàng, coi như chưa từng sinh ra nàng" Bắc Dao Quang không chút suy nghĩ mà lên tiếng.

"Bắc Dao, tiểu yêu tinh là nữ nhi của người" Thanh Liên cũng không ngờ Bắc Dao Quang lại thiên vị mình như thế, không khỏi bật cười, tâm tình cũng tốt hơn nhiều, biết Bắc Dao Quang và Mặc Mặc đã sớm xem hắc là người nhà mà che chở, yêu thương làm cho tâm của hắc ấm áp vô cùng.

"Người luôn lo lắng, chăm sóc cho nàng, nếu không vì nàng thì người làm sao biến thành bộ dáng như bây giờ, nàng nếu dám ghét bỏ người thì ta tức nhiên không thể bỏ qua cho nàng, nhưng Thanh Liên người cũng là lo lắng dư thừa, theo ta hiểu Bảo Bảo thì đừng nói là người bạc tóc mà cho dù thiếu tay gãy chân, nàng cũng vẫn yêu người không chút thay đổi"

Bắc Dao Quang thở dài nói, hai đứa con thật giống tính cách của nàng, một khi đã nhận định ai thì chết cũng không quay đầu, còn bướng bỉnh làm cho người ta cũng không dám có ý gì, chỉ cần động tâm là nhất định không buông bỏ, nhưng Thanh Liên chẳng phải cũng giống như vậy sao?

"Bắc Dao, cảm ơn! Ta nghĩ ta đối với nàng cũng vậy, nhan sắc chỉ là bề ngoài, có lẽ Bảo Bảo sẽ càng thích ta như vậy hơn" Thanh Liên mỉm cười hỏi Mặc Mặc "Vân Thư thế nào? thân thể khá hơn không?"

"Vừa mới ngủ. cho nên ta và mẫu thân mới tới đây thăm người, không cần lo lắng, Vân Thư tốt lắm, chờ thêm vài ngày nữa, khi hắc có thể tự mình đứng dậy thì ta sẽ đưa hắc đến đây thăm các người"

"Không cần, dù sao cũng ở gần nhau, để ngày nào đó ta mang tiểu yêu tinh đi thăm hắc sẽ tiện hơn, để cho hắc tĩnh dưỡng đi, dù sao bây giờ cũng không thể so với trước. Đợi hắc, bao dung với hắc một chút, dù sao Vân Thư cũng không phải là người rất kiên cường"

Tuy biết mình không lên tiếng thì Mặc Mặc cũng sẽ chiều cố tốt cho Vân Thư nhưng Thanh Liên vẫn nhịn không được mà lên tiếng dằn dò.

Mặc Mặc gật đầu, thực vui lòng phục tùng nói, "Ta biết, tỷ phụ người cứ yên tâm đi! Ta cùng mẫu thân đi về trước, chút nữa Vân Thư tỉnh lại, nếu không nhìn thấy ta thì hắc lại suy nghĩ lung tung, tỷ phụ người cũng phải bảo trọng, chúng ta thực lo lắng cho người"

"Được rồi, ta biết, ta cũng không phải tiểu hài tử! Bắc Dao, người cũng đi thôi! Ta muốn ôm tiểu yêu tinh đi tản bộ, Như Mặc lát nữa cũng sẽ từ thiên đình quay về" Thanh Liên mỉm cười, ngữ khí cố lộ ra một chút không kiên nhẫn như ánh mắt lại ôn nhu.

Bắc Dao Quang cùng Mặc Mặc thấy hắc như thế, đành gật đầu rồi cùng nhau rời đi.

° ° °

Thanh Liên ôm lấy Bảo Bảo chậm rãi theo cửa sau của tấm cung đi ra ngoài, phía sau là cả một biển Vân Liên Hoa, đây là kết quả mười năm trước nhóm phụ cùng ở Hỏa Hồ tộc của Thanh Liên đưa từ Hỏa Hồ tộc đến đây trồng, ngay cả đất để cho Vân Liên Hoa thích hợp sinh trưởng cũng mang tới, mới khiến cho loài hoa vốn chỉ có ở Hỏa Hồ tộc lại mọc lan tràn ở đây, tạo nên cảnh đẹp rực rỡ.

Chỉ cần nơi nào có Bảo Bảo thì nơi đó là nhà của hắc.

Mùi hương quen thuộc lan tràn trong không khí, Thanh Liên ôm Bảo Bảo đi dọc theo con đường nhỏ, tối hôm qua trời có mưa nhẹ cho nên làm cho bên dưới hơi ẩm ướt, bước chân xuống như là có thể bị lún xuống, nhưng chỉ là cảm giác mà thôi.

Nhoáng cái hạo kiếp kinh hoàng trong thiên địa đã trải qua mười năm nhưng mà những gì xảy ra trong mười năm trước thì lại như mới xảy ra hôm qua, Thanh Liên có thể nhớ lại rõ ràng từng chi tiết.

Thiên la là nhờ Vân Thư hi sinh bản thân dùng liệt dương chân hỏa tiêu diệt, nguyên thần của hắc cũng vỡ

thành hàng tỷ mảnh nhỏ, phần lớn bị biến mất trong vũ trụ mênh mông, Như Mặc và Thanh Long Thần Quân bọn họ dùng hết toàn lực cũng chỉ bảo vệ được không quá một phần mười nguyên thần của Vân Thư.

Khi không có ai có năng lực quan tâm chuyện của tiêu tinh vì mất nội đan mà bị thương nặng, lâm vào hôn mê, đến khi bọn họ quay lại thì Bảo Bảo chỉ còn một hơi thở.

Tứ phương Thần Quân liên thủ lấy linh lực vạn năm để đưa nội đan của Bảo Bảo từ trong người hấn quay về cơ thể của nàng, lại dùng vô số tiên đan linh dược nhưng vì nội đan rời cơ thể quá lâu nên phải mất thời gian để thích nghi với cơ thể Bảo Bảo càng miễn bàn là nó có thể khôi phục linh lực để Bảo Bảo tự chữa trị nội thương trong cơ thể.

Cũng từ ngày đó, tiểu yêu tinh của hấn liền rơi vào giấc ngủ sâu, đến nay chưa tỉnh lại, hấn cũng từng oán hận mình nhiều lần vì sao trong lúc đó lại không có đủ năng lực để sớm đem nội đan trả lại cho nàng, nếu có thể trả lại sớm hơn thì có phải Bảo Bảo sẽ tỉnh lại sớm hơn hay không?

Thanh Long Thần Quân lắc đầu thở dài khi đó vẫn luôn in sâu trong tâm trí hấn, hấn biết bọn họ đối với việc Bảo Bảo có tỉnh lại hay không, không lạc quan lắm, nhưng bọn họ không biết ở trong lòng hấn, cho dù là Bảo Bảo ngủ hay tỉnh thì chỉ cần nàng ở bên cạnh hấn, hấn sẽ có đủ kiên nhẫn để chờ nàng tỉnh lại.

Chỉ cần sinh mạng còn tồn tại thì hết thảy đều có thể.

Ôm nàng ngồi xuống một gốc Vân Liên hoa cao lớn dị thường, làm cho thân mình của nàng thỏa mái dựa vào ngực hấn, ngược mắt nhìn trời xanh mây trắng, hơi thở cũng tản ra mùi thơm lạ lùng "tiểu yêu tinh, để người sao? Hôm nay trời rất xanh trong, mây cũng trắng nữa, ta vẫn luôn có cảm giác hôm nay người sẽ hồi tỉnh, cho nên chờ mong so với trước kia lại nhiều hơn, tiểu yêu tinh, hôm nay người đừng để cho ta phải thất vọng ôm người trở về có được không? ta rất nhớ bộ dáng người ôm ta làm nũng, tỉnh đi, được không?"

Thanh Liên nhìn cánh tay phải của mình, nhớ lại bộ dáng Bảo Bảo lần đầu tiên ôm hấn, tạo cho hấn cảm giác ấm áp, nhưng hoài niệm kia cũng dần dần phai nhạt, hấn rất sợ, sợ nếu Bảo Bảo vẫn không tỉnh lại thì chỉ còn mình hấn, thời gian lâu dài rồi cuối cùng hấn cũng sẽ dần quên những gì thuộc về nàng, mà điều này so với việc hấn quên bản thân mình còn thống khổ hơn nhiều.

Mười năm, hấn mới đầu nghĩ hấn sẽ không chịu được quá một ngày nhưng cũng đã mười năm trôi qua, thời gian này đối với yêu tinh có sinh mệnh lâu dài thì không tính là gì, nhưng đối với một nam nhân chìm đắm trong tình yêu và nhớ nhung thì là một sự tra tấn vô biên "tiểu yêu tinh tỉnh lại đi, xin người"

Gió thổi qua mang theo mùi hương nồng đậm, trong không khí yên lặng này tưởng chừng như chỉ có hấn và Bảo Bảo, Thanh Liên nhắm mắt lại, ôm lấy thân hình bé nhỏ của Bảo Bảo, bất tri bất giác mà ngủ đi.

Trong lúc ngủ thì nghe như bên tai có người đang nói chuyện, dường như là Như Mặc đang tranh chấp với ai đó, hấn muốn mở mắt ra nhưng lại làm không được.

"người ở tại đây, còn không mau ra tay?" Thanh âm của Như Mặc có vẻ nôn nóng

"Xà quân đại nhân, chuyện này không hợp quy củ, nếu bị phát hiện thì lão hủ không gánh vác nổi" thanh âm mang theo ý tứ cầu xin của một lão nhân vang lên, Thanh Liên có thể tưởng tượng ra vẻ khó xử của hấn, nhưng tiếc là không thể mở mắt ra để nhìn rõ biểu tình của hấn.

"Bản quân mặc kệ, lúc trước người làm thế nào để đối phó ta và Bắc Dao thì giờ cứ làm thế với bọn họ, nếu người dám thay ta quyết định thì giờ ta cho người đặc quyền thay bọn họ quyết định một lần, thế mà người lại cự tuyệt ta, ý người là sao? Người dám khinh thường Thanh Liên và nữ nhi của ta?"

Ngay cả hai từ bản quân Như Mặc cũng đem ra dùng, ngữ khí thản nhiên nhưng ẩn chứa áp lực uy hiếp, làm cho Thanh Liên rất hiếu kỳ, không biết người kia là ai, Như Mặc vì chuyện gì mà uy hiếp hấn, mà dường như còn liên quan đến chuyện của mình và Bảo Bảo.

"Xà quân đại nhân quá lời, năm đó chuyện tơ hồng của Xà quân đại nhân và phu nhân, lão hủ hoàn toàn không biết, chuyện ngẫu thần của đại nhân và tôn phu nhân được cột vào nhau thì lão hủ sau khi trở về thiên đình mới biết được, đáng tiếc tơ hồng đã ràng buộc, không thể tháo gỡ, lão hủ dù có tâm gỡ ra giúp Xà quân

nhưng cũng là lực bất tòng tâm, hiện tại..."

" Cái gì? Người dám gỡ tơ hồng của ta thử xem?" thanh âm của Như Mặc đột nhiên tăng cao, trong mắt hiện lên sự nguy hiểm đáng sợ.

" Đại nhân hiểu lầm, không dám! Không dám! Lão hủ không dám, đã biết đại nhân cùng phu nhân lưỡng tình tương duyệt, lão hủ làm sao dám đi phá hư nhân duyên của người. Đây là chuyện tối kỵ a, nhưng chuyện bây giờ đại nhân người muốn lão hủ làm thì là phá hư thiên quy, lão hủ thực sự là bất lực a"

" Thiên Quy? Còn có thứ này sao? Thiên đình hiện giờ không có người thì thiên quy tính là cái gì? Hơn nữa, phá hư thiên quy thì cũng là do thiên đình làm trước, người thân là nguyệt lão chẳng lẽ một câu không phải người làm thì sẽ không có chuyện gì sao? Ai chẳng biết là người quản lý nhân duyên trong tam giới, người chưa buộc dây tơ hồng thì ta sẽ không thể tự mình làm phải không, bản quân mặc kệ, người phải có trách nhiệm đối với việc đã xảy ra với ta. Ta cho người hai lựa chọn, nếu không ngoan ngoãn làm theo lời của ta thì từ nay về sau cuộc sống của người đừng mong có một ngày yên ổn, ta sẽ lập tức đến núi nguyệt lão, phá bỏ toàn bộ tam sinh thạch cùng vô số nê ngẫu của người, ta xem người bị hủy nhiều nhân duyên như vậy thì Ngọc Đế có niệm tình người tuân thủ thiên quy mà không trừng phạt người hay không, người nên rõ ràng một chút, lúc này nhân gian đang chậm rãi phục hồi nguyên khí, nếu bây giờ lại có vô số nhân duyên bị cắt đứt..."

Như Mặc còn chưa nói xong thì thanh âm lão nhân đã kích động vang lên " Xà quân đại nhân, vạn lần không thể, không thể a"

"Vậy Nguyệt Lão người tính thế nào?"

" Này, này, ai! Lão hủ đáp ứng người là được, nhưng mà Xà quân đại nhân, dây tơ hồng của người thực sự không phải do lão hủ buộc". Nguyệt Lão vẫn không quên giải oan cho bản thân, nút thắt xấu như vậy là sao do chính tay hắn làm được, nhưng ai dám trong thời gian hắn bị biếm hạ phạm mà ra tay? Có nhiều nê ngẫu như vậy lại không buộc mà cố tình nhằm vào Xà quân Như Mặc, làm cho hắn không thể thành tiên, tuy hiện giờ hắn có một gia đình hạnh phúc nhưng vẫn là thiên đình có lỗi với hắn, hiện tại hắn bắt buộc mình phải làm ra chuyện tình như hắn muốn thì chắc Ngọc Đế cũng sẽ thông cảm mà không xử phạt mình.

Nguyệt Lão vừa lo lắng suy nghĩ, vừa cẩn thận bổ sung " Xà quân đại nhân, có phải lão hủ đồng ý với người, đem nê ngẫu của Bảo Bảo tiểu thư buộc cùng nguyên thần của Hồ vương đại nhân thì sau ngày đại nhân sẽ không đuổi theo lão hủ nữa chứ?"

Như Mặc không cho hắn câu trả lời mà còn hỏi ngược lại " người nói đi?"

Nguyệt Lão nghe câu này thì cho là Như Mặc đã đồng ý nên cao hứng hơn " vậy lão hủ lập tức quay về Nguyệt Lão sơn để chuẩn bị tố nguyên thần ngẫu cho Bảo Bảo tiểu thư"

" Không cần, đồ vật này kia, bản quân đã mang đến đây cho người, còn có một đồng dây tơ hồng, người tiến hành luôn ở đây cho ta, không phải nói phải có bảo ngọc huyết mới có thể khiến cho nguyên thần ngẫu có tác dụng sao? Vừa lúc Bảo Bảo có mặt ở đây, người mau làm mọi việc cho thỏa đáng, tránh cho đêm dài lắm mộng"

" A? Xà quân đại nhân ngài—"

" Ân?"

"Dạ, dạ, lão hủ sẽ làm ngay"

Thanh Liên buồn cười nghe bọn họ nói chuyện với nhau, cảm thấy như thật như mơ, Như Mặc trong ấn tượng của hắn là luôn nghiêm nghị, không thích đùa giỡn càng không dùng gian kế để làm khi người khác nhưng lần này người bị hắn ra tay lại chính là Nguyệt Lão, nguyên nhân là muốn tạo nguyên thần ngẫu cho Bảo Bảo, sau đó cột lại với cái của mình.

Thanh Liên cảm thấy phần lớn là mộng, lúc trước vẫn nói với Bảo Bảo không hiểu vì sao Như Mặc lại đuổi theo Nguyệt Lão, lại ngày đêm chờ nàng tỉnh lại, cùng nàng báỉ đường thành thân cho nên có lẽ vì vậy mà

"ngày nghĩ đêm sẽ nằm mơ như thế" chẳng, bây giờ chưa tới đêm nhưng hấn lại đang ngủ, nên chắc là mơ, nếu không sao lại có cảnh tượng như vậy. Cho nên cũng không muốn mở mắt nữa mà tiếp tục mơ.

Trải qua một hồi, thanh âm Nguyệt Lão lại vang lên " Xà quân đại nhân, đã xong, bây giờ hãy trích một giọt máu từ ngón tay trở của Bảo Bảo tiểu thư, nhỏ lên nguyên thần ngẫu như vậy nhân duyên của chủ nhân nguyên ngẫu thần liền thành"

Hình như là Như Mặc tiếp nhận nê ngẫu, rồi Thanh Liên liền cảm giác dường như có ai đó đang ngồi bên cạnh hấn, hơi thở quen thuộc và tin cậy, là Như Mặc, lúc này hấn đang định rút ngón tay của Bảo Bảo ở trong lòng mình ra, Thanh Liên có chút kháng cự, dù là nằm mơ, hấn cũng không muốn có người làm tổn thương tiểu yêu tinh của hấn.

" Thanh Liên, buông ra chút, chỉ cần một giọt máu của Bảo nha đầu thì sẽ tạo nên khế ước làm cho các người suốt đời gần nhau, chẳng lẽ người không muốn ngoài huyết khế, còn cái khác làm cho người an tâm hơn sao? Cho nên buông ra được không? ta chỉ cần lấy một giọt máu của Bảo nha đầu là xong, sau này nhân duyên của các người là do thiên địa tác thành, người không muốn sao?"

Thanh âm của Như Mặc như thôi miên bên tai Thanh Liên, hấn sao lại không muốn nhưng cho dù là thế, muốn hấn buông Bảo Bảo ra thì không được, cho dù là nằm mộng hấn cũng không buông ra.

Nhưng Như Mặc cũng vì bọn họ mà suy nghĩ, Thanh Liên còn mơ mơ màng màng liền nắm lấy tay Bảo Bảo, điều chỉnh tư thế làm cho tay nàng lộ ra, Như Mặc thở dài một tiếng, thấp giọng thầm thì " thực sự là một kẻ si tình"

Cảm giác Như Mặc đã rời đi, Thanh Liên liền ôm lấy bàn tay nhỏ bé của Bảo Bảo vào lòng, tiếp tục ngủ, hình như sau đó Như Mặc và Nguyệt Lão còn nói rất nhiều nhưng tiếc là hấn không nghe rõ, chỉ cảm thấy rất mệt, cần phải ngủ thật nhiều.

Trong mơ hồ chợt có một giọng ca vang lên bên tai hấn:

Bán lãnh bán ấm mùa thu, uất oán tại bên cạnh người

Lẳng lẳng nhìn lưu quang bay múa, kia trong gió một mảnh phiến lá đỏ

Nhạ trong lòng một mảnh kéo dài

Nửa tỉnh nửa say trong lúc đó nhìn nửa cười mắt ngàn ngàn

Khiến cho ta giống đi trung phiêu tuyết dùng băng thanh nhẹ nhàng hôn nhân mặt

Mang ra nhất ba nhất lẳng triền miên

Lưu nhân gian nhiều ít yêu, nghênh kiếp phù du ngàn trọng biến

Cùng hữu tình nhân làm khoái hoạt sự, đừng hỏi là kiếp là duyên

Giống cảnh liễu mảnh giống xuân phong, bạn người quá mùa xuân

Khiến cho người chui,vùi đầu yên ba lý, thả ra trong lòng hết thấy cuồng nhiệt

Ôm một thân xuân vũ kéo dài

Tiếng nói nhu tình rất giống tiếng của tiểu yêu tinh, khóe miệng Thanh Liên không tự chủ mà mỉm cười thỏa mãn, giấc mơ thật đẹp, lần đầu tiên trong mười năm qua hấn mới nghe được tiếng của Bảo Bảo, thanh âm dù hơi khàn nhưng vẫn là giọng của nàng, hấn dù cố hết sức cũng không nhớ ra ca khúc này, hấn chừng nghe qua, nghe rất êm tai làm hấn say mê, tiểu yêu tinh, người cuối cùng cũng luyện tiếc ta mà đến tìm ta trong giấc mộng rồi sao?

Thanh Liên thở dài, càng dùng sức ôm chặt thân hình trong lòng, một giọt lệ theo khóe mắt chảy xuống.

Tiếng ca đột nhiên ngừng lại, tiếp theo là một trận hôn như mưa rơi xuống mặt hấn, độ ẩm quen thuộc làm cho Thanh Liên run rẩy không dám tin, nếu như tiếng ca còn có chút hư ảo thì ẩm áp hiện tại trên mặt hấn có nghĩa là gì?

Từ sau khi Bảo Bảo rơi vào hôn mê sâu, mười năm qua cho dù hấn cố gắng thế nào cũng không tìm được cảm xúc chân thật như thế, muốn mở mắt nhưng rồi lại sợ khi mở mắt ra thì mọi thứ đều là mộng, nhưng rồi vẫn quyết định mở, hấn không thể bỏ qua cơ hội là tiểu yêu tinh của hấn đã tỉnh lại.

Mở mắt liền nhìn thấy gương mặt xinh đẹp tràn đầy nước mắt đang nhìn hấn, Thanh Liên kinh ngạc nhìn nàng, không muốn khóc như nướ mắt không chịu nghe lời mà tuôn ra, ngữ khí khàn khàn " tiểu yêu tinh, ngươi tỉnh?"

Cố gắng tươi cười, mà Bảo Bảo nhìn thấy gương mặt gầy yếu của Thanh Liên thì đau lòng khôn xiết, Thanh Liên của nàng, mái tóc đen như mặt trước kia đã bạc phơ, từ khi tỉnh lại, nàng đã khóc không chỉ một lòng, mặc dù Thanh Liên dù ngủ say vẫn cầm chặt tay nàng, nàng làm sao không rung động?"

Nàng hát tình ca cho hấn nghe, muốn dùng phương thức của nàng để tặng hấn một lễ vật gấp mặt, đổi lại lại là một giọt lệ của hấn, làm cho nàng nhịn không được mà mãnh liệt hôn hấn để đánh thức hấn, nói cho hấn biết nàng thực sự đã tỉnh chứ không phải nằm mơ. Bọn họ từ nay về sau thực sự là ở bên nhau.

Không có trả lời, môi lưỡi nóng bỏng giao triền làm cho Thanh Liên biết tất cả đều là sự thật, không phải là hấn nằm mơ, tiểu yêu tinh của hấn thật sự tỉnh lại.

Ngây ngốc một hồi, lập tức cuồng nhiệt ôm chặt thân hình của Bảo Bảo, hôn cũng sâu hơn, cho dù hít thở không thông cũng không muốn buông nhau ra.

" Thanh Liên! Thanh Liên! Thanh Liên! Ta đã trở về, ta đã trở về!" Bảo Bảo dùng sức ôm lấy Thanh Liên, nhìn gương mặt có chút cuồng loạn lại mừng như điên của hấn, muốn hấn thử nghiệm càng nhiều, cho hấn biết hết thấy đều là thật.

Thanh Liên từ bị động đổi thành chủ động, đang tính cởi bỏ xiêm áo của Bảo Bảo thì đám người Như Mặc bị nữ nhi bất hiếu bỏ qua một bên không thể không lên tiếng nhắc nhở cho bọn họ biết còn có người khác ở đây.

Tiếng ho khan đã làm hai người thức tỉnh, hai đôi mắt xinh đẹp cùng nhìn về phía Như Mặc, dường như giờ mới phát hiện nơi đó có người, Như Mặc và Bắc Dao Quang, Thanh nhi và Ngọc Linh Lung, thậm chí có cả Vân Thư suy yếu đang được Mặc Mặc ôm đứng bên cạnh Vân Liên hoa, tất cả mọi người đều đỏ mặt, ánh mắt có chút trêu chọc nhìn bọn họ.

" Bảo nha đầu, ngươi đừng quên phụ thân và mẫu thân còn đứng đây" Như Mặc tuy lên tiếng trách móc nhưng sự vui sướng và cao hứng không ít hơn Thanh Liên, rốt cuộc Bảo Bảo đã tỉnh, Bắc Dao gia từ nay về sau không còn đau khổ nữa.

" Ngươi, các ngươi, các ngươi như thế nào còn đứng ở chỗ này?" Bảo Bảo ghen hòng nhìn trần trời qua đi là giận dữ, nàng muốn làm cho Thanh Liên kinh hãi, bọn họ đứng đây làm gì?

" Ách? Tỷ tỷ thân ái của ta, ngươi cũng quá nhiệt tình, không nhìn xem thân thể tỷ phụ hiện tại thế nào, mấy năm nay ngươi hôn mê thì cũng chừng đó thời gian tỷ phụ chưa có ngủ qua, nếu không sao có thể dễ dàng bị phụ thân thôi miên chứ. Bây giờ ngươi đã tỉnh lại, cũng nên hảo hảo bồi bổ cho tỷ phụ, nhưng ngươi cũng thật là, hù chết chúng ta, mười năm rồi, dù chúng ta gọi ngươi thế nào, ngươi cũng không chịu tỉnh lại, tuy rằng hấn mỗi ngày đều nói với chúng ta ngươi sẽ tỉnh lại, thế nhưng hôm nay hấn nói đúng rồi. Ngươi rất cuộc đã tỉnh"

Mặc dù khi Bảo Bảo rơi vào nguy hiểm, Mặc Mặc lo lắng không ít hơn những người khác nhưng khi nàng tỉnh lại thì vẫn nhịn không được mà trêu chọc nàng như thói quen nhiều năm qua.

Nghĩ rằng Bảo Bảo sẽ tức giận không ngờ nàng lại quay người lại, hôn lên môi Thanh Liên, nỉ non " Thanh Liên, đã để ngươi đợi thật lâu. Ta đã trở về, một ngàn năm sau, một vạn năm hay nhiều hơn nữa ta tuyệt đối

cũng không tách rời người nữa, phải ngủ cùng nhau, phải tình cùng nhau, muốn đi đến nơi nào thì cũng sẽ cùng đi, tuyệt không buông tay người ra"

Mới đầu chỉ là thân nhiên tươi cười, tiếp sau thì như gợn sóng rồi dần dần mở rộng, đôi mắt vốn tĩnh lặng như hồ nước sâu bỗng chốc sáng bừng lên, thay thế cho sự bi thương suốt mười năm qua, làn da tái nhợt cũng vì hôn nồng nhiệt mà trở nên ửng hồng, mái tóc bạc xóa tung mang theo hương thơm lạ lùng, sóng mắt nhu tình nhưng cũng phảng phất nét phong tình làm cho mọi người tim đập lộp bộp, ánh mắt không thể rời ra.

Có cái gì đó đang hồi sinh trong lòng mọi người, lúc này không ai có thể rời mắt khỏi Thanh Liên, nụ cười đạt tới nở rộ cực hạn, cái gì gọi là tuyệt đại khuynh thành, cái gì là phong tư có một không hai trong thiên hạ hay là phong tình vạn chủng...rất cuộc thì mọi người cũng đã lĩnh ngộ được.

Một nam nhân có thể đạt đến cảnh giới như thế, chỉ một nụ cười cũng là cho nhật nguyệt trong thiên địa kém sắc, lu mờ. Đây mới chính là phong thái hoàn toàn không che giấu của Hồ vương Thanh Liên sao?

Người choáng váng tới đui mù đương nhiên là Bảo Bảo, cứ ngây ngốc nhìn Thanh Liên, cuối cùng lại hét to một tiếng, dùng sức đè mặt hấn xuống đất rồi lớn giọng la to "tòa bộ cút ngay cho ta, không được xem, Thanh Liên chỉ là của một mình ta"

Mọi người trở mắt một chút, nhất thời phá lên cười!

Thanh Liên không chút phản kháng việc Bảo Bảo đè hấn xuống đất, chỉ hơi nghiêng người ôm thân hình mềm dịu đang tức giận và ghen tỵ của nàng vào lòng, nhẹ nhàng hôn lên môi nàng, đôi mắt mê ly lại như vô tình nhìn về phía đám người đang chờ xem kịch vui, bị ánh mắt khiêu khích của hấn nhìn qua, tất cả mọi người cùng xấu hổ lại buồn cười, phát hiện bọn họ thế nhưng động dục. Hồ vương Thanh Liên thật đáng sợ, cuối cùng mới biết vì sao thiên đình lại muốn hấn mau chóng thành tiên, người này rõ ràng chính là tai họa.

Về sau còn ai dám nhìn ánh mắt của hấn?nhất thời người nào tự ôm người yêu của người đó nhanh chóng biến mất, trong không gian còn nồng đậm mùi hương của Vân Liên hoa.

Bên dưới bụi hoa chỉ còn một đôi tình nhân yêu nhau.